

Canavarlar da Hüzünlüdür

N.G. KABAL

DE
X

Luzia, Luxuria'nın gerçeklerini
öğrendiğinde, bağışlamakla intikam
almak arasında kararsızdır.

Düşmanı yok edebilecek hançerin
peşinde, vampirlerin düzenlediği bir
müzayedeye katılması gerekir. Sidra
ile baş başa çıkacağı bu yolculuk,
vampirlerle insanların arasındaki
çatışmada büyük rol oynar.

Reyna dönüşümüne uyum sağlamaya
çabalarken Victoriam'ların yanı sıra
ortaya çıkan vampir timi de işleri
karıştırır.

Hatıraların üzerine yalanlar biner ve
isimsiz bir mektupla Luzia vampir karşıtı
bir grubun içinde bulur kendini.

*“Aşk bizim gibi canavarlar için
savaşmanın en zarif haliydi.”*

Canavarlar da Hüzünlüdür

N.G. KABAL

DE
X

“Ölüm melekleri
kanatlarıyla kandırır,
cadılar da ilk önce
kendi süpürgesini
yakarlar.”

***“Sadece ruhum yoktu ama
güzel elbiselerin ve sahte
gülümsemelerin yanında,
kim solmuş bir ruhun
eksikliğini hisseder de, onu
merak ederdi ki?”***

***“Ben âşık olduğum adamla
evleneceğim Kont.”***

***“Sorun bu mu? Kalbimi mi
istiyorsun?”***

“Ve alacağım.”

***“Senin bir kalbin olmadığı
için mi?”***

*“Hikâyemi dinlerken
ya da okurken rahatsız
olmanızı istiyorum
çünkü benim yerimde
olsaydınız, bir güneşi bile
doğuramazdınız.”*

*Ateş sadece
yakmaz,
intikam alır.*

*Soguyan kül,
başka bir
yüzde tekrar
yanar.*

*Alevler başka
bir kapıyı
açar, ölüm
yangının
sonu değil.*

*Ateşin söylediği
şarkıyı duyanlar,
ayın kız
kardeşleridir.*

*Alevi sönen,
karanlıkta
yaşamaya
devam eder.*

Canavarlar da Hüzünlüdür

İsmim *Luxuria Cor Victoriam*.
Victoriam kızlarının sonuncusuyum.
Bu şatonun ve hepsinin anlattığı masalın kalpsiziyim.
Hikâyem henüz sona ermedi.
Yüzüme iyi bak çünkü onu bir daha göreceksin.

DE
X

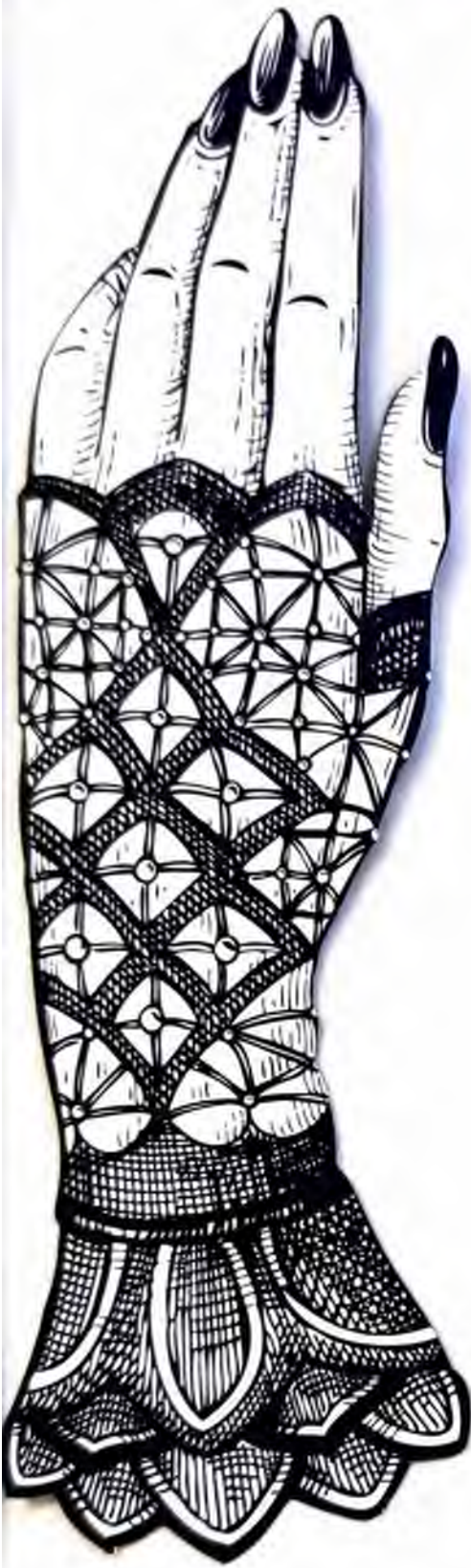

*“Cadılıkla
itham
ediliyorsunuz.”*

“Cor meum uro.”

Kalbimi yakıyorum.

İÇERİK UYARISI

Bu kurgu kitap hassas okurlarımızı etkileyebilecek bazı şiddet öğeleri içermektedir.

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Canavarların da Kalbi Varmış Serisi

- (1) Canavarın da Kalbi Varmış
- (2) Canavarlar da Hüzünlüdür

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik Serisi

- (1) Lordlar ve Vârisler
- (2) Krallar ve Soytarları
- (2.5) Ejderha ve Yıldız
- (3) Deliller ve Cellatlar
- (4) Efsaneler ve Lanetler

CANAVARLAR DA HÜZÜNLÜDÜR

Yazan: N.G. Kabal

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Sert kapak 1. baskı / Eylül 2025 / ISBN 978-625-5572-16-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Kapak illüstrasyonu: Ebrahel Lurci

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Elma Basım Yayın İletişim Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.

Tevfikbey Mah. Halkalı Cad. No: 162/7

Küçükçekmece / İstanbul

Tel: 0 212) 697 30 30

Sertifika No: 45460

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satls@dogankitap.com.tr

Canavarlar da Hüzünlüdür

N.G. KABAL

Düzenleme
Ny.ozlem

DE
X

Masaldaki kötü cadılara...

Başka Bir Ruhu Aralayan Kapi

Sislerin örttüğü kasaba birden hem çok yabancı hem de çok tanıdık gelmişti. Gözlerimden bir perde kalkmış gibiydi.

Şatonun önünde durdum ama araba hâlâ çalışıyordu. Bu hâlâ bir seçimdi. Gözlerim devasa şatonun üzerinde dolaşmaya devam etti. Koyu dış cephesinde. Sarmaşıklarla kaplanmış saçaklarında. Büyük pencerelerin çerçevelerinde. İki kanatlı geniş kapısında. Bunu neden yaptığını düşündüm, neden burayı koruduğunu, neden burayı bu zamana kadar taşıdığını. Neden kalbime bir hançer sapladıkdan sonra burayı ateşe vermediğini düşündüm.

Arabadan indim, kapıları kilitledim, ağır adımlarla merdivenleri tırmanmaya koyuldum. Gözlerime ihtiyacım yoktu. Her şey aklımdın odalarındaydı. Çok geride kalmış anılara bakmaktan farksızdı. Yıllar önce mezun olduğun bir okulun önünden geçmek gibiydi. Ellerimle iterek kapıları açtım.

Burada gök gürlemiyordu, içerisi buz gibi değildi ama eski bir resimde, içeride dönen şimşeklerin mavi ışıklarını görebiliyordum. Sürekli kaçıp durduğum o soğuk havanın nedenini şimdi bu kapının eşiğinde biliyordum.

Yukarıya çıktım. Ara kata kadar durmadım. Tırabzanlara yaslanıp seyretmeye başladım. Öylece kapılara baktım. Kapıların bu kadar çok şey ifade etmesi ürpermeme neden oldu. Gözlerim en sonunda kalan ve daima kilitli olan o kapıya takıldı. Artık onun ardında ne olduğunu biliyordum.

Burası benim evim, orası benim odam, yaşananlar benim anılarım ve tüm o korkular benim zaferim miydi?

Şimdi kimdim ben?

Belki yüzleşmek belki de cevabı bulmak için avucumun içindeki anahtarı sıktım. Bıçağı göğsünden çıkardığımda, kolyesinin ucun-

dan sarkıyordu eski bakır anahtar. Nereye ait olduğunu anlamam bir saniye sürmüştü; o, kaşlarını çatarken çekip koparmam daha da kısa.

Boynunda taşıyordu, belki de kalbinin üzerinde. *Şuna bak...*

Anahtarı deliğe yerleştirdim, biraz güclükle çevirdim ve sandığımdan daha gürültülü bir şekilde kilit açıldı. Kapı kolunu indirip geçmişimin hayaletleriyle göz göze geldim.

Odanın ortasındaki büyük beyaz yatak olduğu gibi duruyordu, aradan on yıllar geçtiğinin tek kanıtı üzerindeki örtülerin yıpranmasıydı. İlk haliyle muhafaza etmiş olmalıydı. Bunu romantik mi, ürkütücü mü bulmam gerektiğini bilmiyordum. Yatağın başucunda duran komodinin üzerinde üç tane mumun olduğu gösterişli bir şamdan vardı. Mumları yaktım ve içerisi tahmin ettiğimden daha çok aydınlandı. Birden her şeyin gölgeleri duvarlarda dolaşmaya başladı ve bu durum kaşlarımı çatmama neden oldu. Korku ilk andaki gibi içime sızmıştı ama ona direndim.

Duvar kenarındaki masaya doğru yanaştım. Tozlanmış masanın üzerindeki şişelere dokundum. Sürmelere. Kokulara. Küçük şişelere. Gümüş suyuna. Hepsi hâlâ buradaydı. Hiçbir şeye dokunulmamıştı. Arka tarafına bir resim oyulmuş olan saç fırçasını elime aldım. San ki üzerinde birkaç saç teli kalmıştı. Yerine bırakıp iğnelere dokundum. Mücevher kutusunun kapağını açtım. Ondandır birkaç şey daha. Kalıntı. Her şey sadece bir kalıntı. Luxuria'nın nadide giysileri... Hepsi sadece onun için. Övündüğü kadar var. Bu beni gülümsetti.

Pencerenin kenarına gittim. Ahşap çerçeveleri açıp dışarıya baktım. Gözlerim orada bir rüzgâr çanı aradı ama yoktu. Başımı kaldırıp daha ötesine baktım. Rüzgârın bir hayalet gibi içeriye sızdığı yere. Ucu bucağı görünmeyen araziye ve onun arkasındaki ormana.

Yavaşça döndüm ve hatırladıktan sonra ilk kez aynaya baktım.

"Engel olamazsın ama intikamını alabilirsin."

GEÇMİŞİN İZİNDE

“O sadece bir kurban değildi;
kendi hikâyesini geri alan bir kadındı.”

Angela Carter

Victoriam'ların Görkemli Mezarlığı

Meydana odun taşıyan herkesin yüzünü zihnime kazıyordum ama asıl o odunları dizenlerin isimlerini asla unutamazdım. Odunlar kutlama ateşi için değil, bir kadını daha diri diri yakmak için meydana toplanıyordu. Güneşin batmasına çok az zaman kalmıştı ve tüm delillere sahiplerdi. Onu sorgulama gereği duymamışlardı, boynundaki doğum lekesi cadı olduğunun ispatıydı ve ihtiyaçları olan tek şey odun yığınıyla küçük bir kıvılcımdı.

“Burada olmamamız gerekiyor Luxuria,” diye arkamdan fısıldadı Vaha. “Bilhassa senin.” Korkusunu bastırmayı bilmiyordu ve nedense ona öğretesim de yoktu.

“Burada olmaması gereken biz değiliz,” diye mırıldandım.

“Arkadaşın olduğunu biliyorum,” dedi bu defa teselli edercesine. “Ama onun cadı olduğunu biliyorsun değil mi?”

Sadece gülümsedim. Biraz sonra odunların ortasında bir kütüğe bağlayacakları ve ateşe verecekleri genç kadın, dostum Mina cadı değildi. Akıllı hem de çok akıllı bir bilim insanıydı. Hastalıklara çare olan usta bir şifacıydı. Böyle toplumlarda kadınların akıllı olması her türlü acayiplikten daha tehlikeli. Çünkü böylesi adamlar akıllarının ermediği her şeyden korkar ve korkularını ateşe vermek isterler.

"Çabuk ol," dedi Vaha. "Abilerin geldi."

Gözlerim meydanda, kalabalığın en önünde duran abilerimi kolayca buldu. Ondan hemen sonra Mina, ellerindeki odunlarla onu iten üç adamın önünde zar zor yürüyerek yığına doğru ilerledi. İşkence etmişlerdi. Hareketleri öyle zorlamaydı ki çoktan ölmüş olmasını istedim.

Kalabalık onu gördüğünde korku dolu fısıldamalara başladı ve hemen ardından onu kütüğe bağladılar. Ateşi yakan kişi hayvancılıkla uğraşan tüccarlardan biriydi. Babamın yakın ahbablarından. İsmi Mina'nın dairesine gönderdiği hediyelerden de çok iyi anımsıyordum. Mina o hediyeleri kabul etseydi şu anda odunların arasında olmayacaktı.

Alevler ona yaklaştığında var gücüyle çığlık attı. Vaha başını çevirerek gözlerini kapattı. Bense gözlerimi diktim alevlere, dişlerimi sıktım ama kulağımı dört açtım. Çığlıkların hepsini aklıma yazdım. Hiç unutmamak için bir kez olsun gözümü kırpmadım.

Onu kurtaramam ama intikamını alırım.

Mina sustuğunda ve başı yere düştüğünde döndüm ve ellerimi arkamda birbirine kenetledim. Bunu çok sık yapardım, kimsenin ellerimi görmesini istemezdim çünkü insanın ellerinin arasında neler gizlediği bilinemez.

"Gidelim," dedim duygusuz bir sesle. "Akşam yemeğine geç kalmak istemeyiz."

Yolun sonundaki şato kasabanın en görkemlisiydi. Daha iyisini yaptıran olmamıştı. Koca arazinin çevrelediği bu yer kuşaklar boyunca aileme aitti. Bazıları buranın uğursuz tepe olduğunu söylüyordu. Bunun sebebi kuşaklar boyunca burada doğan kadınların yaşlanamadan ölmesiydi. Babamın iki kız kardeşi de on sekizini göremeden ölmüştü. Eğer bir Victoriam ile evlenir ve buraya gelin gelirsiniz yazgınız yine burada doğanlarla benzer olurdu. Ailenin erkekleri bu trajik ölümleri kazalarla ve hastalıklarla doğal göstermeye çalışır ve bu konuda iyi iş çıkarırlardı ama hepimiz burada ne olduğunu biliyorduk. Victoriam laneti.

Şatonun önünden geçmek için herkes yolunu uzatır ama özellikle genç kadınlar içeriye girmeye korkarlardı. Eşikten geçerken bu beni gülümsetirdi. Benden de bu yüzden korkuyorlardı.

"Luxuria!" diye seslendi dadım. "Senin gibi bir hanımın bu saatte dışarıda tek başına gezmesi doğru olmaz."

"Tek başıma değildim, Vaha da benimle birlikteydi." Islanmış şalım ve uzun paltomu almaları için bekledim. Şatonun günlük çalışanları koşturarak koridor boyunca geldiler. Birisi şapkamı diğeri paltomu üzerimden aldı. Dadının yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Bu daha beter ya!" dedi ben merdivenleri çıkarken. "Seni onunla görenler hakkında ne düşünür?"

"Muhtemelen çoktan ırzıma geçtiğini ve ahırda sürekli beni sıkıştırdığını." Eldivenlerimi çıkarıp odanın bir köşesine savurdum.

"İnsanı çileden çıkarırsın!" diye dövünmeye başladı kenara savurduğum eşyaları teker teker toplarken.

"Onunla aramda öyle bir şey olamayacağını biliyorsun," dedim. "Neden bu kadar söyleniyorsun?"

"Böyle konuşma Luxuria!" Parmaklarıyla dudaklarımı sıktı. Kendimi ondan kurtarıp üzerimdeki elbiseyi de çıkardım.

Bu eve geldiği ilk günü hatırlıyordum. Babam uzun seyahatlerinin birinden aylar sonra dönmüş ve bu defa yanında ipek kumaşlar, kürkler, mücevherler değil, küçük bir oğlan getirmişti. Eli yüzü kir içindeydi. Saçları yamuk yumuk kesilmişti. Benden üç karış uzundu ama o kadar büyük değildi.

"Ahır işlerine bakacak," demişti babam. Evde yeterince çalışan ve ahırdan sorumlu bir seyis vardı ama ahmak abilerim bunu sorgulamamış, onunla alay etmeye başlamışlardı. Küçük oğlanın gözlerinin babamın gözleriyle aynı olduğunu da anlamamışlardı. Babamın odasına gidip her şeyi kurcalıyorlardı ama onun mektuplarını hiç okumuyorlardı. Ben hepsini okurdum.

Hayatım, bu amansız hastalık başa çıkılacak gibi değil. Bu sabah aralıksız kan kustum. Hekimler artık zamanımın kalmadığını söylüyor. Son isteğim oğlumuzu yanına alman. Onu yetiştirmen. Senin gibi bir beyefen-

diye dönüştürmen. İyi bir evlilik yapması ve mutlu bir ailesinin olması. Sen buraya varana kadar ben son nefesimi vermiş olacağım. Keşke seni son bir kez görebilseydim.

Her zaman sadık hizmetçin, sevgilin

Jill

Elbette bundan kimseye bahsedemezdim. Piç diye damgalanır ve büyük aptal oğlanlar onu öldürürdü. Bu zamanlarda köle olmak bile piç olmaktan daha iyiydi.

Tabii hiçbirisi genç bir kadın olmanın zorluğuyla mukayese edilemezdi.

Üzerimi değiştirip akşam yemeği için salona indim. Büyük ahşap masanın hazırlıkları tamamlanmıştı, yerime oturmadan önce masanın düzenine titizlikle göz gezdirdim. Kadehler, her zaman gümüş takım, mendiller, şamdanlar... Olması gerektiği gibi. Ve her şey her zaman sıkıcı, sıradan ve aynı. Günler ve her an, birbirinin taklidiydi bu çatinın altında.

Dadı eşikten babamın geldiğini haber verince yerimden kalkıp uslu bir kız olarak o yerine oturana kadar bekledim. Hemen peşinden ördek sürüsü gibi abilerim de geldi. Ve işte her zamanki rutin konuşmalar yemekler tabaklara konmadan önce başlamıştı bile.

Oturma düzeni değişmezdi. Baş köşede daima babam Lincoln otururdu. Artık altmış beş yaşına gelmişti, saçlarında hiç kahverengi tel kalmamış, omuzları iyiden iyiye çökmüştü. Onun sağ tarafında en büyük abim otururdu ki, bu onu en kötü abi yapıyordu; Lorenzo. Kendini bilmez bir küstahlıkla sık sık babam olduğu gafletine kapılırdı. En uzun boylularıydı ve şatonun sıradaki sahibiydi, çoğunlukla bu yüzden ve tahmin edilir servetinden bütün genç kadınlar onun peşinde dolaşırdı ama onun hiçbirine karşılık verdiğini görmemiştim.

Babamın sol tarafında Lorenzo'nun küçüğü Leonard otururdu; hepimiz onu kıskanırdık çünkü annemin sarı saçlarını ve yeşil gözlerini alan tek kişiydi. Neredeyse benden bile güzeldi. Kısmen daha makuldü ama çoğunlukla diğerleri gibi can sıkıcıydı.

Lorenzo'nun yanında ise küçük abim ve çoğunlukla en sevdiğim Lennie otururdu. Lennie en çapkınları, en eğlencelileri ve en kaygısızlarıydı. Diğer iki abim tüm işler için gerekli sorumluluğu sırtlanmakta yanışırlardı, Lennie ise sadece servetin keyfini sürerdi.

Ve en sonda da ben vardım, erkeklerden sonra gelen, Luxuria. Yirmi iki yaşında olmasına rağmen en küçük abimle bile aramızda beş yaş vardı; bu yüzden çoğunlukla söz hakkım olmadığını söylerlerdi.

"Bilgiyi teyit ettim, kasabada bir vampir var," dedi Leonard.

Ve bizimle ilgili küçük bir detaydan bahsetmeyi unuttum: Ailem kuşaklardır vampirleri avlıyordu. Hepsi en büyük mirasımızın bu olduğunu söylerdi ve bu yalana kendileri inanırlardı. Servet, saygınlık, soy, şato, avcılık... Nesilden nesile ailemize kalan çok şey vardı ama en büyük mirasımız kadınların üzerine gölge düşüren lanetti. Ki ben bunu her zaman daha kıymetli bulmuştum.

"Bilgiyi teyit etmeye gerek yoktu," dedi Lorenzo, Leonard'a. "Cesedi gördük. Vampir işiydi."

"Her zaman teyit etmeye gerek vardır," diye aralarına girdi babam. "Vampirler dikkat gerektirir. Vampirler konusunda kendinizi beğenmişlik edemezsiniz." En büyük abim azarlanmaktan rahatsız oldu, sandalyesinde yaslanıp şarap kadehinden büyük bir yudum içti. Gizliden gizliye gülümsedim.

"Gözlem yapabilirim," diye önerdim. Babam, Lorenzo kadar kötü değildi ama yine de işlere bulaşmamı istemezdi. Ara sıra gönlüm olsun ya da sinir krizi geçirip hepsinin gününü mahvetmeye-yim diye bana küçük işler verir, oyaladığını düşünürdü. Lorenzo pisliğin teki olduğu için takdir aldığı işlerin çoğunu benim yaptığımı söylemezdi.

"Bir kez de uzak dur Luxuria," diye mırıldandı olağan şekilde.

"Senden daha iyi olduğum için bu kadar gerilmene gerek yok. Sen de ahırları iyi temizliyorsun," diye karşılık verdim, sırtarak.

"Yine ahıra mı gittin Luxuria?" diye onu savundu Leonard. Birbirlerini rakip olarak görürlerdi ama her zaman birlik olurlardı. Lennie de benimle birlik olsa o ikisini alt ederdik ama Lennie oğ-

lanların tarafındaydı. Ve babam ahırda dolaşmamdan hoşlanmazdı, Hiç hoşlanmazdı.

"Atımı tımarlıyordum!"

"Bunun için çalışanlarımız var Lux," dedi Lennie. "Onlara söylemen gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Annem hiçbirinize öğretememiş! Atınıza kendiniz sahip çıkmalısınız sizi ahmaklar."

"Luxuria!" diye bağırdı babam. "Ne cüretle."

"Affedersin." Kucağımdaki mendili parmaklarımın arasında sıktım. Babam kalkmadan önce yemek masasından kalkamazdınız bu yüzden bu saçmalığa günde üç kez katlanmak zorunda kalıyordum.

"Daha fazla gözcü yerleştirmeliyiz," dedi Lennie bana onaylamayan bir bakış atarak. Yine de dikkati üzerimden çektiği için minnettardım. Lennie arada sırada bu tür yardımlarda bulunur ama ona güvenip sık sık işleri batırmamamı da ikaz eder dururdu.

"Maner'ler bunun için gönüllü oldu," diye karşılık verdi Lorenzo. "Otuz adamını geceleri nöbet tutması için silahlandırmış. İnsanlara hırsızlık olduğunu söylüyor, böylelikle herkes gözünü açtı."

Maner'ler bizim gibi vampirlerin varlığını bilen sayılı ailelerdendi. Babam onları pek sevmese de birlikte iş yaptıkları için hepsiyle sık sık görüşmek durumunda kalıyorduk. Adamın gizlemediği üç metresi vardı ve karısı hâlâ hayattaydı. Ne acı ne vahim bir durumdu çocukları için. İlk dört çocuğu da kız doğmuştu, onlara avcılığı öğretmek yerine erkek doğuran bir kadın bulmaya karar vermesi şaşırtıcı değildi. Kızların dördü de erken evlenmişti. Şimdilerde işlerini yürüten iki oğlu vardı.

"Bizden de on adam al yerleştir," dedi babam abime karşılık olarak. "Güçlü kuvvetli olanlardan olsun. Arazinin etrafına da beş adam yerleştir." Gözleri bana döndü. "Karanlık çöktüğünde dışarıya çıkmayacaksın Luxuria."

İtiraz etmek için dudaklarımı araladım ama Lennie masanın altından ayağıma sertçe vurunca sımsıkı kapattım.

Vampirlerin genç, güzel ve özellikle bakire kadınları sevdiğine dair geri döndürülemez bir inançları vardı. Ve elbette vampirler günışığına çıkamadıkları için her zaman karanlıkta dolaşıyorlardı.

“Üç gün sonra balo var,” diye konuşmaya başladım. “Herkes katılacaktır çünkü çiftliğin yeni halini hepimiz merak ediyoruz. Satın alanların çok varlıklı olduğu söyleniyor. Fransa’dan gelmişler.”

“Ben İtalyan olduklarını duymuştum,” dedi Leonard.

“İki ortakmış, belki diğer adam İtalyan’dır. Bu size de tuhaf gelmiyor mu? Gidip onlarla tanışmalıyız.” Hevesli görünmek istemi-yordum ama hevesliydim. Hem yeni insanları merak ediyordum hem de ilk avımı artık alabilmek istiyordum. Oğlanların hepsi on altı yaşından önce ilk avını almıştı.

“Biz gidip onlarla tanışmalıyız,” diye düzeltti Lorenzo. Açıkça sen değil diyordu, bunu sık sık yapardı. Babam hâlâ hayatta olmasa muhtemelen bu konuşmalara bile dahil olamazdım.

“Belki balodan önce gidip tanışırsınız o halde,” dedim. “Ama balo gözlem yapmak için en uygun yer. Vampirler buralardaysa orada da olacaktır. Kalabalık ve herkes içip eğleniyor olacak. Onlar için kuşkusuz ki bulunmaz fırsat.”

Babam ağır ağır başını salladı. Gülümseme yüzümde büyüdü. Hiçbir zaman sesli bir şekilde onaylamaz, haklı olduğumu ya da iyi iş çıkardığımı söylemezdi. Başını sallaması bu anlamı taşırdı. Ve abilerim genelde bu onayı benim kadar içten alamazdı.

“Belki senin için iyi bir eş adayı da buluruz,” dedi Lorenzo. “Evlilik çağın geçiyor Luxuria.”

“Ben on yedi yaşındayım! Ama seninki kesinlikle geçti.”

“Genç hanımların çoğu on beşinde eşlerini bulup en fazla on yedisinde evlenmiş oluyor.” Benimle bu şekilde konuşurken yüzünde hep katil gülümsemesi olurdu.

“Genç hanımların çoğu kendini benim gibi geliştirmiyor. Hâlâ ders alıyorum.”

“Müzişyen mi olacaksın Luxuria?” diye sorarak, babamı kışkırtmak için çocuk gibi çabaladı.

“Artık bir yuva kurmanın vakti geldi de geçiyor,” dedi babam. Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Başını kaldırdığında bana değil de en büyük abime baktığını görmek rahatlamamı sağladı. Korkuyu üzerimden attıktan sonra keyif içinde dört dönecektim hatta odama

çıkacak ve dans edecektim. Lorenzo'nun kıvranışını seyretmekten daha büyük bir haz yoktu benim için.

"Aklında biri varsa bu hafta sonu nikah kıyabiliriz," dedi ketum abim. "Kendime eş bulmak için boş boş gezecek zamanım yok."

"Amcan bir şeyler söylemişti," dedi babam. "Ona bu işi halletmesini söyleyeceğim."

"Nasıl istersen," dedi Lorenzo ama iştahı kaçmıştı. Babam şarap kadehini eline alıp kitap okumak için her akşam yaptığı gibi odasına çekildiğinde masadan ilk kalkan ben oldum.

"Akşam saatlerinde dışarıda mıydın?" diye sordu Leonard babamın gittiğinden emin olduktan sonra.

"Hayır," dedim hiç duraksamadan.

"En yakın dostunu uğurlamak için pencereden kaçmadın mı?" diye güldü Lorenzo. Mina'ya yaptığı ima yüzümün düşmesine sebep olurdu ama ben kendimi çok iyi kontrol ederdim.

"Bizim atalarımız da cadıydı," diye hatırlattım ona. "Her gece Tanrıya dua et de birilerinin ruhu sana musallat olmasın." Ne ima ettiğimi anladığında yüzü düşüp grileşti. Gerçek şuydu ki hepimiz, bu şato, bu aile ve bu soyadı lanetliydi. Cadıların ruhları hiçbir zaman şatoyu terk etmemişti ve çocukken ne zaman bana bir fiske vursa Lorenzo o gece uyku uyuyamaz, sabah olunca hayalet görmüş gibi çılgık atardı. Ben de gülümserdim. Bu yüzden de benden nefret ederdi ve eğer ruhlar beni kolluyor olmasaydı Lorenzo çoktan işimi bitirirdi.

"Ne söylediğine dikkat et Luxuria, yeter artık hadsizliğin!" diye çıkıştı Leonard. "Bu sözlerin ailemize ne kadar zarar verebileceğini biliyorsun. Çocukluğu kes artık."

Biz vampirleri avlıyorduk, sayılı ailenin ve hatta o ailelerin içinde bile sayılı insanın varlığından haberdar olduğu vampirleri. Dünyanın en tehlikeli yırtıcılarını. Ama cadıları herkes avlıyordu. Cadılar hakkında herkes konuşuyordu. Victoriam'ların hikâyesini ise sadece eski kuşaklar bilirdi. Şatonun, ilk cadı soyu tarafından yapıldığını, cadıların bu topraklarda katledildiğini ve o cadıların ruhlarının asla huzur vermediğini. Ama böyle bir servetin içinde huzur kimin umurundaydı ki? Bazıları Victoriam kadınlarının bizzat Vic-

toriam erkekleri tarafından öldürüldüğünü düşünür ve bu yüzden aileme daha çok saygı duyarlardı. Çünkü aileden de olsa cadılar öldürülmeliydi. Bu kadar safsata ve söylentinin olduğu yerde abilerim her cadı avında meydanda olur ve herkes kadar cadılara karşı olduklarını gösterirlerdi.

Hikâyeyi biliyorlardı, tıpkı bu topraklarda katledilen cadılar gibi bu dönemde yakılan kadınların da masum olduğunu biliyorlardı ama soyadı saygınlığının yanında kadınların önemi neydi ki?

“Senin evleneceğin kişiyi bizzat seçeceğim Luxuria,” dedi Lorenzo.

“Ben de onu bizzat öldüreceğim.” Elimdeki mendili masanın üzerine atıp salondan çıkarken gülümsememi sakladım.

Genç bir hanım ol, usturuplu bir hanım ol, saygılı bir hanım ol. Ailenin dediklerini yap. Senin için en iyisini bilirler. Senin için en iyisini seçerler.

Belki de vampirlere muhbirlik yapmalı ve sizi canlı canlı yemeleri için bir anlaşma sunmalıydım.

Gecenin Öptüğü Cadı

Okuyup araştırmayan, merak etmeyen, sorgulamayan insan ne diye yaşar anlamazdım. Masamın üzerinde her evde olması zorunlu cadı avlama rehberi vardı. Doğum lekeniz varsa sizi hiçbir şey kurtaramazdı. Çok güzelseniz kesinlikle cadı olmalıydınız. Çok çirkinseniz cadısınız demektir. Çok okuyan biriyseniz cadısınız. Simyaya meraklıysanız... Sadece bunlar da değil. Eğer ki varlıklıysanız cadının tekisiniz demektir. Elbette yakıldıktan sonra sahip olduğunuz her şey bu açgözlü ihtiyar adamlara kalacaktı. Böyle bir çağda benim de kendi rehberlerim vardı. Ne şanslıydım ki ben bir Victoriam kızıydım. Dokunulmazdım. Ama bu çağda kadınsanız bilhas-sa soyadınıza güvenemezsiniz. Ben de bir avcıydım ama onlardan daha sahtekârdım.

Ve şüphesiz en korktukları şeye, keskin bir zekâyâ sahiptim.

Baloları severdim, herkes etrafımda dört döner ve benimle dans etmek için günler önceden sıra almaya çalışır, birbirinden kıymetli hediyeler gönderirlerdi. Dadım her defasında iyi bir evlilik için hevesle adayların isimlerini ve kim olduklarını sıralardı. Ben tek Victoriam kızıydım ve bu yüzden attığım her adıma çok dikkat etmeliydim.

Her baloda en fazla üç kişiyle dans eder asla ama asla dördüncü teklifi kabul etmezdim. Bazen bir kişiyle bazen iki kişiyle bazen kimseyle dans etmezdim ama üçten fazlası hiçbir zaman olmazdı. Biriyle dans ettiysem eğer onunla yakın zamanlarda tekrar dans etmezdim. Onları umutsuz âşığa çevirmek istemezdim ama onlara umut da veremezdim.

Bu hayatta kendi isteğimle seçebildiğim tek şey baloda kiminle dans edebildiğimdi.

Onlardan biriyle evlenmek istesem muhtemelen abilerim itiraz ederdi ama böylesine salınıp herkesin ilgisini hoş tutmamdan da memnunnlardı. Saygınlığı elden bırakmazlardı ama benimle evlenme umuduyla onlarla iş yapmak için can atan insanlar olması da işlerine geliyordu. Ailemize katılacak kadınların değeri yoktu ama ailemize katılacak adam çok önemliydi. Güçlü biri olmalıydı ve abilerim o kişinin kendilerinin tarafını tutacak kişi olmasını isterdi. Bu yüzden kimseyle iki kez görünmezdim, bu yüzden âşık olmazdım, bu yüzden her zaman dikkatliydim. Yine bu yüzden tüm adamlara mesafeli ama nazik davranırdım çünkü birisiyle evlenmek zorunda kalacaktım ve o gün geldiğinde abilerimden çok beni sevmesini istiyordum. Kin tutmalarına neden olacak bir şey yapmaz özellikle de gururlarını kırmazdım. Gülümseyip ne kadar nazik olduklarım ve eşlik ettikleri için çok şanslı olduğumu söyleyerek teşekkür ederdim.

Victoriam'lar böyledir, her daim saman altından su yürütürlerdi.

Bu gece dans ettiğim ilk beyefendi kırmızı ceketli bir subaydı. Hâlâ ordudaydı, ailesini ziyaret etmek için gelmişti. Ordudaki adamları her zaman daha çok takdir etmişimdir; çekip gidebilmele-ri bana ilham verici gelirdi.

Gül kurusu saten eldivenlerin içindeki parmaklarımı olabildiğince zarifçe kavramıştı, onun büyük parmakları arasında neredeyse kayboluyordu elim. Boyu epey uzundu ve uzak mesafeden elimi koyduğum omzu oldukça yapılıydı.

"Bana ordudan bahsedin bayım," diye gülümsedim müzik eşliğinde.

"Bundan bahsedemem hanımefendi." Kestane rengi saçları ordudaki herkesinki gibi kısa kesimdi ama güzel yüzüne yakışıyordu.

"Ama ben sır tutabilirim."

"Bahse girerim insanlardan çok iyi sır da alabilirsiniz. Düşman sorgularında sizin gibi bir yeteneğe sahip olsaydık işimiz çok kolaylaşır."

Memnuniyetle gülümsedim. "Sizin de sırlarınız var mı?"

"Herkesin birkaç sırrı yok mudur?"

"Benim yok," dedim içtenlikle. "Benimle ilgili her şey ortada."

"Bunu görebiliyorum."

Müzik sona erdiğinde ikimiz de memnuniyetle birbirimizi selamladık. Benimle tekrar görüşmek istediğini ve en iyi dileklerini sunduktan sonra bir içki almak için kalabalığın arasında dolaşmaya başladım.

Elbette asıl derdim içki almak değil hem biraz ara verip dans edenlerin arasında yüzümü özletmek hem de gözlem yapabilmektir.

Vampirleri insanlardan ayıran birkaç temel özellik vardır ama benim için en barizi vampirlerin insanlara nazaran daha özgüvenli olmalarıydı. Daha cesur. Daha kendinden emin. Yüzleri onları ele veriyordu. Mimikleri. Özellikle bakışları. Ve buz gibi görünen dudakları.

"Luxuria," dedi Miranda. Komşu çiftliklerden birinde yaşıyordu ve benim aksime benden iki yaş küçük olmasına rağmen bir an evvel evlenmek istiyordu. Ailesi benimkinden de beter olduğu için onu suçlayamazdım.

"Çok hoş görünüyorsun," diye iltifat ettim. Ben herkese iltifat eder, çoğunlukla da yalanlar söylerdim. Ne kadar çok insan beni severse, ne kadar çok insan benim hakkımda iyi şeyler söylerse babam ve abilerim bana o kadar dokunamazdı. Bütün kasaba tatlı ve biricik Luxuria'nın mutsuz olduğunu görmektense bir ayaklanma çıkarmayı yeğlerdi. Ve ailem kesinlikle ayıplanmayı göze alamazdı.

"Sen de öyle!" dedi ellerimi tutarak. "Bu elbise buralardan mı?"

"Hayır, babam seyahatinden getirmişti kumaşını. Aşağı köyde harika bir terzi buldum, seni de götürürüm. Aslında bütün mesele işçilikte."

"Bayıldım!" Eteklerdeki işlemelere dokunup başını kaldırdı. "Bugün burada ne çok yakışıklı bey var," dedi etrafını süzerek. "Lu-

xuria onlardan birine âşık olmak istiyorum. Beni çok sevmelerini istiyorum."

"Seni sevmemek için ahmak olmak gerekiyor Miranda, saçların için yeni bir şeyler mi kullanıyorsun? Bugün ipek gibi pürüzsüz görünüyorlar."

"Sahi mi?" Siyah saçlarını tek omzunda topladı. "Sana ne yaptığımı söylerim."

"Kesinlikle söylemelisin."

Bir sonraki dans müziğine geçmek üzereydi orkestra. Etrafa bakacak ve bir şey içecek zamanım olmamıştı ama sorun değildi. Her zaman gülümsemeye devam etmeliydim. Elbisemin eteklerini tutarak ilerledim ve sıradaki adayımın beni bulabilmesi için beklerken babamın ahabaplarından birine kibarca selam verip nasıl olduklarını sordum. Benim gibi genç hanımlar karşılaştıklarında nezaketten ödün vermese de özellikle yanlarına gidip onlarla sohbet etmezlerdi, bu yüzden anne babalar da beni çok severdi.

İkinci dans partnerim bana çok güzel bir zümrüt kolye gönderen madencilerin oğluydu. Önceki iki baloda onu reddettiğim için hediyeleri her seferinde daha da kıymetli hal almıştı. Hediyesinden etkilendiğim için değil, hırsılanmaya başladığını anladığım için onu kabul etmiştim. Hırs nihayetinde öfkeyi çağırırdı ve ben kimsenin bana öfkelenmesine izin vermemeliydim.

"Beni bağışlayın," dedim. "Sizi kasıtlı olarak beklettiğimi düşünmenizi istemem. Bir baba ve üç abi olunca onların onayladığı insanlarla dans etmek zorunda kalıyorsunuz."

"Ah," dedi söylediklerimden hiç şüphe etmeyerek. Aptal insanları hiç sevmezdim. Tüm varlığına rağmen evlenmeye tahammül edebileceğim insanlar listesinde üstü karalanmış ya da listenin en altına inmişti. "Sizi gücendirdiysem bağışlayın beni, zor durumda kalmanızı istemem."

"Sizi incitmemek için bu defa reddetmiyorum ama bana bir çiçek alsanız da bu kadar memnun olurdum."

"Bütün çiçekleri ve kıymetli taşları sizin ayaklarınıza sermeye hazırım," dedi. Ne büyük şanstır ki müzik sona ermişti.

"Lütfen ailenize saygılarımı iletin, iyi geceler." Eteklerimi tu-

tup hafifçe eğilerek selam verdim ve Miranda'nın durduğu masaya doğru omuzlarımı dik tutarak ilerlemeye koyuldum.

"Madencilerin oğlu değil mi o?" diye sordu bana da bir kadeh uzatırken.

"Ta kendisi."

"Bütün o mal varlığına rağmen biraz bile yakışıklı görünmüyor değil mi?"

İkimiz de kıkırdadık.

"Sanırım buna gerek de yok," dedim. "Onunla evlenmek isteyen bir dolu insan var. Kim olduğunu bile önemsemezler."

"Ben önemserim," dedi Miranda. "Kesinlikle yakışıklı olmak zorunda. Hadi dürüst ol, sence de öyle değil mi?"

"Öyle," dedim. "Ama ben önce kalbimi attırmasını isterim, çıkacakmış gibi kalbimi attırmasını."

Miranda bir subayla dans etmek için uzaklaştığında nihayet etrafı seyretmek için zamanım olmuştu. Yanıma gelen insanları kibarca selamlayıp etrafı gözetlemeye devam ettim. Subaylar genellikle toplu hareket ederdi. Burada da bir masada kırmızı ceketleriyle bir arada oturuyorlardı. Onlardan bir tanesi fazlasıyla dikkatimi çekti. Konuşurken sadece dudakları kımıldıyor ve herkese aynı gülümsemeyle cevap veriyordu. Tıpkı benim gibi. Erkekler içerken, eğlenirken ve özellikle flört ederken sık sık saçlarına dokunurdu. Ceketini düzeltir ya da yakalarını silkerlerdi. Genç erkeklerin sıkça yaptığı hareketleri ezbere biliyordum. Ama o hiçbirini yapmıyordu.

Müzik başlamak üzereydi ve son dansıma eşlik edecek kişi bu gece balonun sahibiydi. İtalya'dan gelen Lord Callisto çok uzun boylu ince bir adamdı. Siyah saçları açık kahverengi gözleriyle kontrast oluşturuyordu. Üzerinde çok pahalı olduğu bariz özel dikim smokini vardı. Kolunu uzatıp girmem için beni selamladı. Birlikte dans pistine yürüdük.

"Gece boyu sizi seyrettim, büyük bir zevkti," dedi. Abim hafta içinde onunla birebir görüşmüştü. Yaşının yirmi sekiz olduğunu biliyordum. Benden büyüktü ama bu sorun değildi. Erkeklerin yaşının önemi olmazdı. Kadınlar ise yirmi beşten sonra değer görmüyordu.

"Harika bir gece," diye cevap verdim. "Tüm bu süslemeler için uğraşmışsınız. İtalyan esintileri mi taşıyor?"

"Çoğunluğu ortağımın eşinin işi. O bir Fransız."

"Ne kadar zevkli olduğunu iletin lütfen, daha iyisini görmemiş-tim."

"O halde sizi etkilemek için sık sık balo düzenlemeliyim," dedi.

"Sanırım benimle birlikte herkesi etkilersiniz. Bu uzun zamandır katıldığım en kalabalık balo." Mesafemi korumak için adımlarımı yavaşlattım ve bana yaklaşma çabasını zarıfçe geri çevirdim.

"Siz de uzun zamandır benim gördüğüm en güzel genç kadınsınız."

"İltifat ediyorsunuz, Avrupa'da çok daha güzel kadınlar görmüş olmalısınız. Sık seyahat ediyorsunuz, ne büyük keyif."

"Avrupa'yı görme şansınız oldu mu?" diye yarı şaşkınlıkla sormasını yadırgamadım. Kadınların eşleri olmadan dışarı çıkmaları bile hoş görülmezdi, kaldı ki seyahat edecekler.

"Amcamı ziyaret etmiştim. Annemin talihsiz ölümünden sonra babamı yalnız bırakmak istemedim."

"Babanızın da sık seyahat ettiğini duydum."

"Eskiden ederdi," diye yanıtladım. "Annemin ölümüyle birlikte işleri yürütmeyi abilerime bıraktı. Onlar sık sık dolaşırlar."

"Anneniz için üzüldüm, sizin için zor olmuş olmalı."

"Teşekkür ederim, çok nazıksınız." Annem diğer insanlarla konuşmak istediğim bir konu değildi, bu yüzden başımı çevirdim.

"Bu hafta abilerinizle bir iş görüşmesi yapacağız, sizi de görmem mümkün olursa çok memnun olurum."

Sözlerini karşılıksız bıraktım, sadece gülümsedim. Müzik ke-sildi, hafifçe uzaklaştım, eğilerek selam verdim. Beni Miranda'nın yanına kadar götürmek istediğinde reddetmedim. Elimin üzerinden öpüp ikimize de iyi eğlenceler diledikten sonra bir centilmen gibi uzaklaştı.

"Nasıl oluyor da hep en iyilerini kapıyorsun?" diye sordu Mi-randa.

"Ailemin çevresi geniş," diye yalan söyledim. "Çoğu abilerimin arkadaşı ya da iş ortakları." İnsanların doğrudan beni kıskanmala-

rını, haset etmelerini ve düşmanca hisler beslemelerini istemezdim. Bu yüzden onları zahmete sokmadan bahaneleri kendim verirdim.

Benim için değil ailem yüzünden. Benim için değil abilerim istedi. Benim için değil sadece serveti istiyor. Benim için değil. Benim için değil...

Ve bu onları hemen rahatlatırdı.

"Abilerinden biriyle dans etmeme yardımcı olsan keşke."

"Beni karıştırma," diye hayıflandım. "Hem bu seni onların gözünde düşük gösterir, bırak onlar sana gelsin." Bir kadını kendi ellerimle onlardan birine yaklaştırırsam gece uyku uyuyamazdım.

"Gelmiyorlar," diye söylendi Miranda.

"Lennie ile bir kez dans etmiştin."

"Lennie ile herkes bir kez dans etti."

Buna kıkırdadım, haksız sayılmazdı. Tüm gece en küçük abimi dans pistinde görmüştüm, kimse Lennie'den daha çok eğlenemezdi.

Gözlerim yeniden subayların masasındaki sarışın iri cüsseli adama kaydı. Aynı yerinde oturuyor ve gecenin başından beri kimseyle dans etmiyordu. Her seferinde elinde içki kadehini görmüştüm ama bittiğini görmemiştim. Arada sırada kadehi dudaklarına götürüyor ve küçük yudumlar alıyordu. Ya da aldığı sanmamızı istiyordu.

Aptal abilerimi aradı gözlerim. Lennie dans pistindeydi. Lorenzo başka bir köşede kendinden yaşıca büyük adamlarla muhtemelen iş bağlamaya çalışıyordu. Leonard ise başka bir masada tıpkı benim gibi etrafı seyrediyor ama belli ki benim gördüğümü göremiyordu. Aynı masada Maner'lerin iki oğlu da vardı, hepsi çaktırmadıklarını düşünerek abim gibi gözetmenlik yapıyordu.

"Ah, işte onu istiyorum," dedi Miranda. "Ya da onun gibi birini. Ona benzeyen birini. Onun yarısı kadar biri bile olur." Kimden bahsettiğini anlayabilmek adına bakışlarımı baktığı yöne doğru çevirdim. Çift kanatlı kapı bu gece sonuna dek açıktı. Eşikte iki adam ve bir kadın içeriye giriyordu.

Birden kalbimin hızlandığını sandım.

"Leydi Elion olmalı," diye fısıldadı Miranda kırklı yaşlarındaki kadına istinaden. "Yanındaki de oğlu Bay Elion ve diğeri de Kont Dekalton." Fısıldamak zorunda kalmıştı çünkü bir süre sonra her-

kes onlara dönmüştü. Lord Callisto ve ortağı olduğunu düşündüğüm adam ile eşi karşılamak için ayaklandığında müzik yavaşladı.

"Bay Elion çok yakışıklı!" dedi Miranda. "Onun hakkında öyle çok şey duydum ki. Tanrım bu gece geleceklerini bilsem kesinlikle farklı bir elbise giyerdim. Ona bak Luxuria."

"Onlar kim?" diye sordum.

"Lady Elion Fransa'da yaşıyor. Ne kadar zengin olduğunu bilsen inanamazsın. Kocasını tüccardı, serveti sayılamıyor. Adam öldükten sonra her şey tek oğullarına kaldı."

"Diğeri peki?" diye sordum. Tüccar hakkında bir şeyler duymuştum ama diğer adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve bu görülmemiş şeydi doğrusu.

"Kont Dekalton," dedi. "Annem o soyadının çok eski olduğunu söyleyip duruyordu. Savaş döneminde o aile epey kayıp vermiş ve kalanlar da buradan ayrılmış. Leydi Elion'un misafiri olarak dönmüş olmalı ama belki de tümünden dönmüştür."

Miranda kadehindeki içkisini bir hanıma yakışmayacak şekilde içti.

"Adam sana bakıyor," dedi. Bunu görebiliyordum. Bay Elion bana bakıyordu hatta annesi ile bile bir kez göz göze gelmiştik ama siyahlar içindeki Kont Dekalton, bir kez bile bakmamıştı. Tam karşılarında olmamıza rağmen.

"Seni tanıştırmam," dedim. "Ama bu şekilde davranırsan senden hoşlanmasını bekleme." Kadehini işaret ettim. Henüz hiçbir baloda bir kadeh içkiyi bile bitirmemiştim, sadece elimde tutardım çünkü kadehi tutarken iyi göründüğümü düşünüyordum. Kendimi budalaca durumlara düşürmemeyi tercih ederdim ve içki insana bunu yapardı.

"Gerçekten bunu yapar mısın?" dedi kollarımdan tutup. Leydi ve misafirleri onlar için ayrılan özel masaya yerleşirken insanlar tanışmak için sıraya girmişti bile. Yetişkin erkekler onlarla iş yapmak için bağlantı kurmaya çalışacak, anneler kızlarının ne kadar harika olduğunu anlatacak ve genç kadınlar da önlerinden süzülerek geçip fark edilmeyi bekleyecekti. Bu her zaman böyle olmuştu.

"Gidelim mi?" diye sordu Miranda.

“Hayır, onlar gelecektir.” Duruşumu bozmadan etrafa göz süzdüm. O tarafa doğru bakmıyordum ve bakmayacaktım da.

“Neden gelsinler, başları nasıl kalabalık baksana.”

“Evet, bu kalabalığın içinde yanlarına gelmeyen iki kişi dikkatlerini çekecek. Güven bana.” Bir süre şüpheyile bana baktıysa da sonunda kabullendi. Ne demek istediğimi hiç anlamamıştı ama bu işime geliyordu. Genellikle neyi neden yaptığımı insanlara söylememeyi tercih ederdim, insanlar ne kadar az bilirse o kadar güvende olurdu. Bilginin en büyük güç olduğunu savunuyordum; bilinmezlikten sonra. Ve orada duran Kont Dekalton büyük bir bilinmezdi. Sadece bir saniye için.

Yaklaşık üç dans sonra herkes normale döndüğünde Bay Elion yanıma geldi ve kendini tanıttı. Dansa davet etmek için konuşmaya başladığında bahanelerimi aklımdan geçiriyordum.

“Luxuria balolarda üçten fazla dans etmez,” dedi Miranda. “Bugün üç dansını da tamamladı.”

Adam biraz şaşkın biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

“Şanslısınız Bay Elion,” dedim. “Çünkü Miranda benden çok daha iyi bir dansçıdır. Abilerime yine de saygılarınızı iletirim.” Yanıma geldiğinde onlardan bahsettiği için araya sıkıştırma gereği duymuştum. Bu kasabada barınmak istiyorsanız ne kadar servetinizin olduğu mühim değildi, Victoriam’lara ne kadar yakın olduğunuz mühimdi.

“Müsaadenizle,” dedi Bay Elion, Miranda’ya elini uzatarak. Birlikte dans eden kalabalığa karıştıklarında subayların masasındaki sarışına şöyle bir göz attım. Artık orada oturmuyordu. Gözlerim etrafı taradıysa da onu göremedim. Ama başka birini gördüm.

Kont Dekalton giriş kapısına yakın bir yerde duvara yaslanmış tek başına neredeyse gölgelerin arasında duruyordu. Belli ki balodan ve diğer her şeyden kaçıyordu. Yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı. Gözleri etrafta dolaşıyordu ama kim bilir neden benim gözlerimi geri çeviriyordu. Elimdeki kadehi masaya bırakıp kalabalığın arasında yürümeye koyuldum.

Onu gördüm, yanına gittim, tam karşısına dikildim, gözlerimi üzerine diktim. Simsiyah gözler nihayet bana döndü.

"Benimle dans etmek zorundasınız," dedim bir an bile tereddüt etmeden.

Cüretime karşılık kaşlarını kaldırdı, dudağının bir kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. Bakışları çekinmeden aşağıdan yukarı doğru uzun uzun, ağır ağır üzerimde dolaştı. Korsenin sıkarak belirginleştirdiği göğüslerimde bir saniye kadar fazla oyalandı. Yüzüme geldiğinde dudaklarıma dikkat kesildi ve nihayet yeniden gözlerime odaklandı.

"Ve bir zorunluluk hiç bu kadar haz dolu olmamıştır."

Kalp atışlarım hızlandı. Hızlandı. Durdurulamaz bir hal aldı. Bunu duymuş gibi gülümsedi. Kalbim ilk kez bu kadar hızlı attı ve aslında son kez böyle heyecanla çarpacaktı.

Siyah deri eldivenlerini çıkarmıştı, hiç de uygun olmayan şekilde pencerenin kenarında duruyorlardı. Şapka takmıyordu ama saçları sanki yeni çıkarmış gibi dağınık görünüyordu.

Uygunsuz.

Elini uzattı, parmaklarımı avucuna bıraktım. Yürümeye başladığımızda insanlar bunu gördü. İnsanlar beni gördü. Bir baloda ilk defa dördüncü kez dans edeceğimi konuşmaya başladı. Onları duyamıyordum ama neden bahsettiklerini anlayacak kadar iyi tanıyordum. Hiçbirine bakmadım. Sadece istiyordum. Onunla dans etmek istiyordum. Bana bakmasını istiyordum. Herkeste gördüğüm memnuniyetten, zevkten, beğeniden daha farklı bir şey görmek istiyordum.

Elimi bırakmadan, parmaklarımı sıkarak beni öne doğru itti, kendi etrafımda döndürdü, hızla kendine çekti. Diğer elini belime yerleştirirken heyecanlı, çekingen ya da toy değildi. Kesinlikle toy değildi. Dokunacağı yeri iyi biliyordu. Kalçamın hemen üzerindeydi ve izin verilen mesafeden çok daha yakın duruyordu.

"Eldivenleriniz," dedi. "Çok güzeller, her zaman onları takıyor musunuz?" Parmağı eldiveni okşar gibi elimin üzerinde dolaştı.

"Evet." Başımı diğer tarafa çevirip hareketine uyum sağladım. "Eller insanlar hakkında çok şey söyler, çok şeyi ele verirler bu yüzden kimsenin ellerimi görmesini istemem."

"Aynı şeyi yüzünüz için düşünmediğinize memnun oldum," diye karşılık verdi. "Gizlenecek bir yüz değil, çok yazık olurdu."

"Ah." Tatlı bir şekilde gülümsedim. "Yüzler her zaman yalan söyler Bay Dekalton, ne kadar yanıltıcı olduklarını tahmin edemezsiniz."

"Dinlemeyi çok isterim. Bana isminizi söyleyecek misiniz?" Hareketlerinde kusursuz bir akıcılık vardı, çaba göstermeden zeminin üzerinde kayıyordu sanki.

"Ne tuhaf, herkes kim olduğumu bilir. Sizin gibi dikkatli birinden kaçmayacağım düşünmüştüm."

"Dikkatli olduğumu da nereden çıkardınız?" Sesi pürüzsüzdü. Kulağa söylediği her şey heyecanlı bir konudan bahsediyormuş gibi geliyordu. Belki biraz da pusluydu.

"Sizi izliyordum. Farkında değil miydiniz?" Alaycı bir şekilde yönelttim sorumu. Elbette farkındaydı ama içimden bir ses bunu itiraf etmeyeceğini söylüyordu.

"Büyük kabahat işlemişim, uzun yoldan gelmişliğime verin."

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Ben pek affedici biri değilimdir."

Bu söylediğim onu güldürdü. Çok güzel bir gülümseme ve çok güzel bir ses.

"Beni aydınlatın lütfen," dedi. "İnsanlar neden dans etmenize bu kadar şaşıyor."

"Kulağınız çok iyi duyuyor olmalı."

"Evet, gözlerim de oldukça iyi görür."

Müzik durmamıştı ve herkesin izlediğini biliyordum ama gülümseyerek geri çekildim. Ellerimi eteklerime götürüp hafifçe selam verdim. Sonra öpmesi için elimi ona uzattım.

"Luxuria," dedim. "İsmim bu."

Dudaklarını elimin üzerine bastırdı. Saten kumaşın üzerinden bile buz gibi olduklarını hissedebiliyordum. "Şehvet," diye mırıldandı. "En sevdiğim günah."

Bakışlarında, konuşmasında, hareketlerinde hatta dokunuşunda bile bir şey vardı. Ne yaptığımı bilen birine aittiler. Neyi neden yaptığımı bilen birine. Sıkılğan görünüyordu ama konuşması öyle hissettirmiyordu, bakışlarında farklı bir istek vardı. Belki de benim diğer herkese baktığım gibi bakıyordu.

"Sizin isminiz nedir?" diye sordum, ondan duyma arzusuyla.

"Sidra."

"Sidra." Kaşlarımı kaldırdım. "Cennette meleklerin bile geçemediği o yer."

Bunu biliyor olmam onu epey şaşırttı.

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çok okurum Kont Dekalton." Yeniden resmiyetle selam verdim. "Görüşmek üzere."

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı ve bu defa oldukça ciddiydi.

Zarifçe döndüm, sırtımda bakışlarını hissedebiliyordum, balonun eğlenceli kısmı benim için sona ermişti. Diğerleri için daha eğlenceli kısmı ise yeni başlıyordu. Dışarıda bekleyen arabaya yöneldim. Çantamın içinden gümüş hançeri aldım, dirseklerime kadar uzun olan eldivenimin iç kısmına gizledim.

"Luxuria," diye kapıyı araladı Lorenzo. "Ne halt ediyorsun, tek başına dışarıya çıkamazsın."

"Vampiri buldum," dedim. "Öldüreceğim."

"Ne?" Kolumdan tutup doğrulmamı sağladı. "Neyden bahsediyorsun sen?"

"Ben buldum, benim avım!" Bütün gece beklemiştim, gece yarısının geçmesini beklemiştim. Hiçbiri hiçbir şey yapmamıştı çünkü hiçbir anlamamıştı. Ben anlamıştım. Bu benim hakkımdı.

"Babam yukarıda," dedi. "Orada toplanacağız. Yürü." Dirseğimden çekti, arabadan çıktığımda etrafa bakınıyordu. Daha gözünün önündekini bile göremiyordu.

"Bulamadın değil mi? Kim olduğunu bulamadın!" Arkasından yürürken dışlerimin arasından söylendim. Elbette bulamamıştı. Çok dikkatsizdi. Hepsi öyleydi. Asıl bakmaları gereken yerlere bakmıyorlardı. Asıl dikkat etmeleri gereken şeylere etmiyorlardı. Baloda dört tane vampir vardı. Sarışın subay. Leydi Elion. Oğlu Bay Elion. Ve kahrolası Kont Dekalton.

Yeniden salona girdik ama bu defa arka kapıdan üst kattaki çalışma odasına çıktık. Babamla birlikte baloya ev sahipliği yapan Lord Callisto da oradaydı, bu geceki üçüncü dans eşim. Anlaşılan o da tüm bunların içindeydi. Biraz şaşırmıştım ama yüzümden okunmasına

ızın vermedim. Bizden kısa bir süre sonra Leonard ve Manerler'in büyük oğlu Araz da geldi.

"Dinliyorum," dedi babam Lorenzo'ya doğru. Lorenzo yukarı çıkana kadar ne kadar sıkıştırsa da ona isim vermemiştim. Yine bulduklarımın üzerine konmasını istemiyordum. Ama yanımızda bu kadar yabancı varken de onlarla zıtlaşamazdım.

"Luxuria onu bulmuş," dedi abim. Başka bir zaman olsa bu kadarını bile bana çok görürdü ama şimdi ismi almak için her şeyi yapmaya hazırды.

"Kendi avım olmasını istiyorum baba, lütfen..." Ona doğru bir adım attım. "Bunu yapabilirim. Bu kadar kişi arasında vampiri bulan, kim olduğunu anlayan benim. Lütfen, bırakın benim avım olsun."

Babam ayıplarçasına etraftakilere bakıp, "Abilerine bırak Luxuria," dedi. "Bu erkeklerin işi."

Ama bu kadar erkek bir kızın yapabildiğini yapamamıştı. Daha ne yapmam gerekiyordu. Yeterli olduğuma hepinizi daha nasıl ikna edebilirdim.

"Tanıdık biri mi?" diye sordu Maner'lerin oğlu. Başımı iki yana salladım. Sinir ve üzüntü içindeydim. Bütün gecemi onlar için berbat etmiştim. Bütün gece herkesi izlemiştim. Bütün hayatım boyunca bunu yapmışım ama bir arpa boyu yol bile alamamışım.

"Aşağıya inelim de bize göster," dedi Leonard. "Sonra Lennie seni eve götürür."

Başımı salladım.

Lord Callisto önden geçmem için kapıyı açtığında gülümsemi yüzüme yerleştirdim ve teşekkür ettim. Merdivenlerden inerken özellikle gülen Lorenzo yüzünden daha da öfkelenmişim. Erkek olsaydım aramızdaki yaş farkına rağmen hiçbir şansı olmayacağını biliyordu, bu yüzden bu kadar küstahtı.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

"Evet," dedi en büyük abim kendini beğenmiş bir şekilde. "Söyle vampir kim?"

Aptal. Seni duyabiliyorlar. Ama bunu bile bilmiyorsun. Vampirler hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz.

Sarışın subayın gözleri bize kaydı. Leydi Elion ve oğlu artık salonda değildi. Kont Dekalton pencerenin önündeydi ve yaslanmış dışarıyı seyrediyordu.

"Gitmiş," dedim. "Burada değil."

"Kendi başına yapmaya kalkışmak yerine doğrudan bize gelmeliydin Luxuria!" diye gürledi Leonard.

"Doğru söylediğini nereden biliyorsunuz?" diye sordu Lorenzo. Ona dönüp bilemezsiniz demek istedim ama onlarla atışmak başkaydı onlara saldırmak başka. Lorenzo ile yeterince zıtlışıyorduk bütün öfkesini üzerime çekmek istemezdim.

Yavaş yavaş ona döndüm. Ayak uçlarımda yükseldim. Kulağına doğru fısıldadım. "Subayların masasındaki sarışın olan, mavi çiçekli vazoun önünde oturuyor. Ve aptal; vampirler insanlardan daha iyi duyabiliyor. Hemen hareket etmeyin, doğru anı bekleyin." Yeneden doğruldum. Onun koluna girip sanki abime sarılıyormuşum gibi başımı göğsüne yasladım. Müzik sesi yeterince yüksekti, bağırmadığınız sürece duyamazlar diye düşünüyordum ama bu bilgiyi henüz teyit edememiştim.

"Başka?" diye mırıldandı dişlerinin arasından.

"Leydinin oğlu. O gitmiş."

"Başka?"

Pencerenin yansımasından beni izleyen simsiyah gözleri gördüm. O bir saniyelik yansımanın üzerindeki karşılaşma bile kan akışımı hızlandırdı. Avuçlarımda ısındığını hissettim.

"Başka kimse yok."

Sidra Dekalton bana bakacak şekilde pencereye yaslandı, dudakları hoşnut bir gülümsemeyle kıvrıldı ve meydan okurcasına kadehi önce bana doğru kaldırdı sonra dudaklarına götürüp şarabını içti.

Belli ki fısıltıları da duyabiliyorlardı. Ve tıpkı tahmin ettiğim gibi o da benim kim ya da ne olduğumu biliyordu.

Lennie beni arabaya bindirip eve tek başıma gönderdi ama bizi takip eden iki araba daha vardı. Sonrasında olanları ancak yarın öğrenebilecektim. Hoş, ilgim ve merakım kalmamıştı. Sadece aklıma geldikçe nefes alışverişimi hızlandıran biri vardı. Heyecan vericiydi

ve uzun zamandır hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Hiçbir şeyin benim olmasını bu kadar arzu etmemiştim.

Sen benimsin Kont Dekalton, belki de ilk avım sensin.

O gece yatağa girdiğimde hem heyecanlı hem de çok yorgundum. Yıkandıktan sonra iç çamaşırlarımla örtülerin içine girip gerinerek dönüp durmuştum. Uykuya dalmamıştım da uyku elini uzatıp kollarının arasına çekmişti beni. Kolları güçlüydü. Kalçalarımın üzerindeydi. Benimle birlikte örtünün içindeydi. Parmakları omurgamdan aşağıya doğru kayarken derin derin iç çekiyordum. Yatağın üzerindeki hareketlilikle doğruldum, simsiyah gözleri oradaydı.

Dizinin birini yatağın üzerine bastırmış bana bakacağı şekilde eğilmişti. Korkmam, belki çılgılık atmam gerekiyordu ama sadece büyük bir heyecan ve karşı konulamaz bir arzu duyuyordum.

Daha çok yaklaştı, nefesini, yüzüme vuran soluğunun nefis kokusunu alabiliyordum. Uzunluğumun her bir köşesinde ilk kez bu kadar canlı bir uyuşma hissettim. Uyluklarımla sızladığını. Kalp atışlarımla hızlandığını.

“Demek sen küçük bir canavarsın,” diye fısıldadı. Yüzünde eğlendiğini gizlemeyen gölgeli bir gülümseme vardı.

“Sen de büyük canavarsın,” diye karşılık verdim.

“Ben senin kadar acımasız değilim Luxuria...” Daha çok gülümsedi. “Nasıl uyuduğuna bir bak.” Örtüyü üzerimden çekmeye başladı, saten örtü sadece iç çamaşırlarımla üzerimde olduğu çıplak tenimde kolaylıkla kayıyordu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Örtü göbek deliğimin altında durdu, işaretparmağı kalbimin üzerine dokundu.

“Korkuyor musun?” diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım.

Parmağı göğsümün ortasından aşağıya doğru hareket etmeye başladı. Karnıma indiğinde nefesimi tutmak istedim. Göbek deliğimin etrafında iki kez daire çizdi, oradan aşağıya inerken kendimi tutamayarak derin bir soluk aldım.

“Daha yakından bakmamda bir sakınca var mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

Örtüyü aşağıya indirdi, soğuk hava üzerime çullandı ama irkilemeyecek kadar yanıyordu tenim. Neredeyse alev alacağımı düşündüm. Saçlarını parmaklarıyla geriye doğru tararken ayağa kalktı. İçgüdüsel bir şekilde bacaklarımı kendime doğru çekip birbirine bastırdım.

“Bunu yapmamalısın,” dedi. Yatağın ayak ucunda durdu, uzanıp ayak bileğimi yakaladı. Dokunduğu zaman irkildim, kolayca ayağımdan beni çektiğinde başım yastıktan aşağı düştü. Tüm bedenim ürpertiyle dalgalandı. Ondan korkmalıyım ama aklımdan geçen tek şey daha fazlasına dinmeyen merakı.

Dudaklarını ayak bileğimin üzerinde hissettim. Parmakları bacaklarımın üzerinde dolaşıyordu. Sadece tavana bakıyordum ve kıvrınmamak için kendimi zor tutuyordum. Biraz sonra içeriye biri girebilirdi ama bunun bile önemi yoktu. Dudakları yukarıya doğru tırmandı, bacağımın iç kısmında dilini dolaştırdı. Daha yukarıya çıkması için kendimi ona doğru bastırdım. Bacaklarımı iki yana açtı, doğruldu ve bana baktı. Ağzını açtı, dişlerini gösterdi ve göz açıp kapayıncaya kadar bacaklarıma doğru sapladı. Ruhum bedenimden çıkarken pencerenin çivileri sökülmiş gibi rüzgâr içeriye yerle bir etti. Kızgın ruhların fısıltısı bilincime çarşaf gibi dolandı. Kulaklarına öldür öldür diyen feryatlar ninni gibi işledi.

Nefes nefese gözlerimi açtım. Saçlarım terden yastığa yapışmıştı. Kalbim çıkacakmış gibi hissediyordum. Gözlerim etrafta dolaştı. Hiç kimse yoktu. Odada tek başıyordum. Ellerim iki yanımda açılmış, bacaklarım birbirine yapışmıştı.

Örtü üzerimde değil, yerde, düşmüş gibi değil de biri tarafından fırlatılmış gibi kapalı pencerenin önündeydi.

Düzenleme

Ny.ozlem

Tuzaklarla Oynayan Güzel Kız

Gün ısıdığında, yorgun gözlerimle, pencerenin önünde çıplak bacağıma baktım. Yukanda, baldırımın iç kısmında henüz taze olan diş izleri açıkça belli oluyordu. Parmağımın ucunu oraya dokundurmak bile yakıcıydı. O izlere bakarken onun karanlık gözleri üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Pencerenin önünden uçan yaralar bu hissi iyiden iyiye artınca eteğimi hırsla aşağı indirdim.

Bundan kimsenin haberi olmamalıydı, aksi takdirde başıma gelecekleri hayal dahi edemezdim. Ancak daha mühim olanının hançerimi bir an evvel bilemem olduğunu düşünüyordum. Bir dahaki sefere hazırlıksız yakalanmamalıydım. Bir kez daha pencereme tünediğinde ona benim hiç de sıradan bir kız olmadığımı göstermeliydim. Kalbim nasıl da deli gibi atıyordu böyle, en fenası da bu atışların korkudan değil heyecandan olmasıydı. Yeterince talihsiz değilmişim gibi geceyi kalbine örtmüş bir yaratığa kaptıracaktım kendimi.

Açık pencereden içeriye süzülen kara kedim yanlış giden bir şeylerin olduğunu hissetmişti, bacaklarıma sürtündü ve ben tüyle-rini okşayana kadar murladı.

Gece vakti el etek çekilene, babam purosunu bitirip horlamaya başlayana kadar odamda sessizliğimi korudum. Aptal abilerim ev-

den sıvışıp, babamın asla onaylamadığı köhne yerlerdeki ucuz partilere kaçtıklarında ayaklandım. Kedi etrafımda dolanıyordu. Bir mum alıp aşağıya doğru sürüdüm eteklerimi. Şatodan çıkıp herkesin ne denli uğursuz olduğunu bağırdığı taştan kuyunun yanından dolandım. Geceleri buralara Vaha bekçilik ediyordu, ona yakalanmam dert değildi ama yapmak istediğime karşı çıkardı ve ben onu belaya bulaştırmamaya özen gösterirdim. Şatonun arka tarafından dolanırken kulağıma ilişen bir ses beni olduğum yere çivilemişti. Rüzgâr bir anda üzerime hücum etmiş ve sanki hayaletler koşturmaya başlamış gibi saçlarımı geriye doğru savurmuştu. Başımı yukarıya doğru, sesin geldiği yana kaldırdım. Üst kattaki odamın penceresinin ahşap çıkıntısına asılı bir şey kaşlarımı çatmama neden oldu.

Bir rüzgâr çanı. Küçük zilleri hoyratlaşan rüzgârla birbirlerini dövüyordu. Oraya nasıl geldiğini bilmiyordum ama içgüdülerim bana karanlık ellerin karanlık işaretleri olduğunu söylüyordu.

Tepeden aşağı inmek için ürpererek taşlık merdivenlere doğru yürümeye devam ettim. Kapısı kullanılmaz halde bir kömürlük izlenimi veren tünelin anahtarı sadece büyük abimde vardı ama kapıları çekiştirince aşağıda açılan boşluktan içeriye sığabiliyordum. Çocukluğum kasabanın içinde dolanan bu yeraltı tünellerinde geçmişti. Atalarım burayı yaşayacak şekilde inşa etse de artık sadece karanlık varlıkların zindanı olarak kullanılıyordu, bu yüzden girmem uzun zamandır yasaktı.

Yerde sürünerek içeriye girdiğimde ahşap kapı birbirine çarparak gürültü çıkardı, mum ışığının bile aydınlatamadığı tünelde bir nefes sesi çarpan zincirlerin şakırtısıyla yoğunlaştı. Dışarıdaki rüzgârın uğultusu, uğursuz kuyunun içinden gelen ürperti, gece yazı... hepsi geri dönmemi söylüyordu. Ama aklım bu tünelden aşağıya inmezsem her zaman kaçmak, her zaman kenarda kalmak zorunda olacağımı biliyordu.

Dizginlerimi salıp yavaş yavaş ilerlemeye koyuldum. Titreyen mum ışığının etrafına elimi koruyucu bir kalkan yapmışım. Karanlıkla aramdaki tek şey her an sönebilecek olan bu cılız ışıktı. Tünelin sahipleri vardı da beni kolluyorlardı sanki, yürümeye devam ettikçe rüzgârın sesi iyiden iyiye kesildi, karanlık sakinleşti. Parmaklık-

lara yaklaştığımda omurgamdaki ürperti bile dindi. Sağlamlığından emin olmadığım kafesin karşısında durdum ve gözlerine baktım.

"Luxuria," dedi neredeyse kurumuş bedeninin altından Arthur. Sarı saçları kül gibi solmuştu. Kötü mum ışığı bile ne kadar bitik halde olduğunu ortaya seriyordu. Onu altı aydır burada tutuyorlardı, vampir olduğu ortaya dökülmeden önce iyi bir müzisyen ve baloların vazgeçilmez şairiydi.

"Merhaba," diye fısıldadım. "İyi görünmüyorsun." İki kez dans etmiştik ve diğer erkeklere nispeten onunla bir uyum içerisinde olduğumuzu düşünmüştüm. Benim için yazdığı şiirler her zaman en iyileri olmuştu. Bu halde olması iç karartıcıydı.

"Kalbime bir kazık sapla Luxuria," dedi. "Bu azaba son ver."

Abilerim onun kalbine bir kazık saplamak yerine buraya kilitlemişti. Bir kez olsun kafaları çalıştığı için ondan bilgi almaya çalışıyorlardı. Vampirler bunca yılın sonunda bile tozlanmış raflardaki kitapların arasına gömülü sırlar gibiydi.

"Üzgünüm," diye dudaklarımı sarkıttım. "Sana bir şey getirdim." Belimdeki kuşağa sıkıştırdığım küçük koku şişesini çıkardım. Ne yaptığımı düşünmek için kendime zaman tanımamıştım, parmaklıkların aşağısına eğilip şişeyi ona doğru yuvarlayıp birkaç adım geri çekildim. Sendeleyerek şişeye uzandı. Hareketleri mezar-
dan çıkmış bir adamı anımsatıyordu. Her yanı kırılmış gibi yavaşça eğilip bükülüyordu.

"Kan..." dedi güneşi asırlar sonra tekrar görmüş gibi hayretle. "Bunu neden yapıyorsun?"

Abilerim onun kuruduğunun farkındaydı, ne kadar süreceğini anlamaya çalışıyorlardı. Atalardan yadigâr bilgileri onlara vampirleri parçalayıp yakmalarını öğretmişti ama ellerinde olan hepi topu buydu. Bense bulduğum her fırsatta ona birkaç damla kan getiriyordum, kan bana ya da insana ait değildi. Hayvan kanıydı ama onu hayatta tutmaya yetiyordu.

"Sadece yardım etmek istedim."

"Ah, Luxuria." Şişenin ahşap tıpasını açıp bir kerede dudaklarından aşağıya döktü. Morarmış dudakları birkaç damla kanla bile hemen olması gereken canlı görüntüsüne kavuştu. Gözlerine olabil-

diğince yaşam belirtisi geldi. Şişeyi avucunda sıkı sıkı tutarak gözlerini kapattı.

"Sana her zaman tapınmak istemiştım ama şimdi bin yıllık kölen olmayı diliyorum." Bana daha yakın olmak ister gibi uzanıp parmaklıkları sıktı. Bir an onları aşabileceğinden çekindim ama belli etmemek için gülümsemeyi becerebildim. Sözlerine memnun olmuştım, ben de buna yakın bir şey istiyordum.

"Beni buradan çıkaracak mısın?" diye sordu.

"Bunu nasıl söylersin!" dedim alınmış şekilde. "Abilerimi tanı-mıyor musun? Bana yapacaklarını, beni hiç mi düşünmüyorsun?" Ağlamaklı bir şekilde başımı salladım. "Beni yakalarlarsa yapacaklarını düşünmeyi bile istemem. Sana verdiğim o şişeyi görürlerse beni meydana dizdikleri odun yığnında yakarlar!" Kirpiklerimdeki yaşları silip tuttuğum nefesimle kalp atışlarımı hızlandırdım. Art-hur bana vampirlerle ilgili pek çok şey öğretmişti.

"Seni korurum!" dedi. "Hepsinden korurum."

"Keşke bu söylediğın mümkün olsa. Bilhassa bu günlerde beni kimse koruyamaz. Belki de bu seni son görüşüm olacak." Duvara yaslanıp hüzünlü bir halde başımı yere eğdim. "Ailemin yaptıkları yüzünden vampirler peşime düştü. Bir sonraki sabahı göreceğim-den bile emin değilim artık. Oysa ben ailem gibi düşünmüyorum, düşünmediğimi biliyorlar, gece yaratıkları öldürmese onlar alacak canımı."

"Luxuria, neler söylüyorsun?" diye sordu endişeye kapılmış şe-kilde. "Kim senin peşinde?"

"Ne önemi var?" diye soludum kendimi gülmek için zorluyor-muş gibi yaparak. "Talihime küsmek de fayda sağlamaz artık. Ka-bullendim. Hem sen kendini düşün. Keşke daha fazlasını yapabilme kuvvetim olsa, kalbim biliyor ya bir gün tutmazdım seni burada."

"Tatlı, iyi Luxuria'm," diye mırıldandı. "Sana daha fazla şiir yaz-malıydım."

"Ben öldükten sonra mezarıma fısıldarsın," diye yakardım. "Hem şiir en çok ölüme yakışmaz mı?"

"Neden böyle umutsuz konuşuyorsun? Sen bir Victoriam kızı-sın."

"Vampirler kasabaya geldi. Öyle kalabalıklar ki... Abilerim yüzünden etrafımızda dolaşıyorlar. Bakire kızları ne çok sevdiğini söylüyorlar. Daha dün bir tanesi odama kadar tırmandı. Dadım gel-mese beni öldüreceğinden, daha kötülerini yapacağından korkuyorum." Parmaklıklara yaklaştım. "Kimsenin umurunda değilim ki, kendimi nasıl koruyayım?"

"Sana bir şey yaptı mı?" dedi öfkeyle.

"Az daha yapacaktı ama dadım geldi, avazı çıktığı kadar bağırınca korkmuş olmalı diğerlerinin de geleceğinden. Ama biliyorum yine gelecek. Uyku tutmuyor. Ben de buraya kaçtım. Sen ne iyi dostluk ediyordun bana. Kimsem kalmadı. Keşke onlardan kendimi koruyabilecek olsam ama ben ne yapabilirim ki?" Dudaklarımı titreterek ve bıçare görünerek onun cansız gözlerine baktım.

"Beni dinle Luxuria," dedi parmaklıkları daha sıkı sıkı tutup hiddetle. "Sana söyleyeceğimi kimseye söylememelisin. Anladın mı? Sadece kendini korumalısın."

Hevesle gözlerimi kırptırdım. "Yoksa bana güvenmiyor musun? Buraya gelerek neleri tehlikeye atmışken hem de."

"Hayır. Hayır. Sana değil. Abilerine. Onların bilmemesi lazım."

"Ah, elimde olsa onları kendim öldürürdüm. Herkesten daha çok kötülük ediyorlar bana. Şu halime bak. Öleyim ya da biriyle evleneyim diye gözümün içine bakıyorlar."

"Gümüş suyu," diye fısıldadı başkası duyabilirmiş gibi. "Vampirler gümüş suyunun kokusunu alamıyor. Gümüş suyu içmelisin, eğer sana dokunacak olurlarsa ölürler. Bir damlası bile onları kurutmaya yeter. Güneşe yaklaşmış gibi yanarlar."

Gümüşün vampirler için yakıcı olduğunu hepimiz biliyorduk ama silahlanmak her zaman işe yaramazdı. Vampirler daha hızlı, daha kuvvetliydi ve daha elinizi kaldırmadan sivri dişlerini boğazınıza saplıyorlardı. Ama bir şey içmek, onları zehirlemek... İşte bu benim adıma çok şey değiştirdi. Sonunda, altı aydır buraya gelmemin ve küçük küçük onun aklına girmemin meyvesini toplamıştım. Hem de ne meyveydi, artık onların sonunu bile getirebilirdim.

Dünyadaki en tehlikeli şey, tehlikeli görünmeyendir, kimse ondan şüphe duymaz.

"Arthur," dedim sahici bir minnetle. "Sana nasıl minnettarım bilemezsin. Eğer doğruysa bu dediğin, kurtuldum demek, kimse bana saldıramaz!"

"Bu bir sır olmalı, Luxuria. Kimse bilmemeli."

"Yemin ediyorum!" dedim içtenlikle. "Başka kimseye söylemeyeceğim. Kimsenin zarar görmesini istemem. Ben sadece kendimi kurtarmak istiyorum." Ve onları kendi ellerimle öldürmek istiyordum. Elbette başkasına söylemeyecektim. "Şimdi gitmem lazım, fırsatını bulduğumda yine geleceğim. Yemin ederim burada ölmene izin vermeyeceğim."

"Bekleyeceğim," dedi aheste bir arzuyla.

Neredeyse bitmek üzere olan mumu söndürüp karanlığın içinde gerisingeri koşmaya başladım. Ahşap kapıyı zorlayıp altından geçip çıktım. Gözlerim tepenin etrafında dolaştı, burada insan her an izleniyormuş gibi hissedirdi, hayaletler ağaçların ardına saklanıp alay ederdi ama bu gece bambaşka bir tereddüdüm vardı. Yeniden ziyaret edeceğine inanıyordum ve içten içe bunu umuyordum. Ancak madencilere gün doğmadan önce gidemezdim ve başka bir yerden de gümüş suyu bulamazdım. Yine hazırlıksız yakalanacak olmaktan dolayı rahatsızdım. Çünkü kendime yemin ediyordum ki, bir sonraki iz onun üzerinde kalacaktı ve bizzat yaptığımı emin olacaktım.

Ne yazık ki boşuna endişelenmişim. Birlikte geldiği dostları da, kontun kendisi de bir daha gözükmeydi. Kasabada izlerine rastlanmadı. Söylenene göre denizin ötesine, uzak kıtalara doğru sürmüşlerdi atlarını. Kimileri onun uzak ülkelerden birinde taht peşinde olduğunu söylüyordu. Bazıları da onların bir savaşta öldüğünü düşünüyorlardı. Haftalarca izlerini kovaladım ama söylentiler ulaşamayacağım kadar uzaktaydı. Pencereye astığı rüzgâr çanı ve nede-nini anlamadığım şekilde kırk kalbimle kaldım.

Fırtınanın Getirdiği Kalp Çarpıntısı

Onu tekrar gördüğümde bir yıl geçmiş ve çok şey değişmişti ama o ilk gördüğüm haliyle tıpatıp aynıydı.

Hava fırtına bulutlarıyla çevriliydi. Yer döşemeleri birileri koştu-ruyormuş gibi gıcırdıyordu. Ayaklarımın dibinde kuyruğu dik şekilde duran kara kedim tetikteydi. Şatonun kapıları süngülense de yatağıma uzandığımda bile duvarların inleyişini duyabiliyordum. Gök gürültüsü içtiğim sakinleştirici çaylara rağmen uyumama mâni oluyordu. Korku doluydum. Her zaman korkularla doluydum ama onları inkâr eder ve üzerine yürürdüm. Bu gecede başka bir şey vardı. Fısıltıları yok saymaya çalışmak nafileydi ve bu defa kötülük sanki arazinin içindeydi.

Ayaklarımı yataktan sarkıtıp başucumda duran küçük şişeyi elim aldım. Gümüş suyundan kalanı içtim ve derin bir nefes alarak pencereye doğru yürüdüm. Kedi benimle birlikte hareket etti. Perdeleri açarken çakan bir şimşekle göz göze geldim. Mavi ışık bir anlığına gecenin üzerini örtüp beni geriye savurdu. Ahşap pencerenin sürgüsünü indirip kanatlı pencereyi ileriye doğru ittim. Camdan aşağıya sarktığımda yere düşen rüzgâr çanının paramparça olduğunu

nu gördüm, yıllardır bu uğursuz tepedeki tüm işaretleri yok sayan zihnim bana bunun bir çağrı olduğunu fısıldadı.

Kapı gümbürtüyle çaldığında neredeyse yerimden hopladım. Pencereleeri kendime doğru çekip zorlukla sürgüyü yerine yerleştirdim. Saat gece yarısını geçmişti, kapıyı bu şekilde çalan ya canına susamıştı ya da sersem abilerimden biri her zamankinden daha çok içmişti. Üzerime mavi çizgili gündelik elbisemi geçirip hâlâ çalan kapıya gitmek için merdivenlerden indim.

“Kahrolası dadı!” diye söylendim. Hiçbir yerden çıt çıkmıyordu, gök gürlmeleri duvardan duvara atlılar gibi koşturuyordu. Ana salonun bu kısmında soğuk iyiden iyiye kendini hissettiriyordu. Bu zamana dek bilhassa bu saatlerde kapımızı herhangi bir yabancı çalamıştı, kaldı ki çalamazdı da bu yüzden kapıyı açtığımda Leonard ya da kuvvetli ihtimalle Lennie’nin yüzünü görmeyi bekliyordum.

Oysa karşımdaki gözler geceden daha karanlıktı. Ve hemen yanında tanıdığım bir yüz olan Vaha’nın kahverengi gözleri vardı. Kont Dekalton ona yaslanmış, ayakta duramıyor gibi görünüyordu. Bir açıklama beklentisiyle Vaha’ya döndüm.

“Yardım etmelisin Luxuria,” dedi soluk soluğa. İkisinin de nefesi burnundan zar zor tütüyordu. Göğüsleri şiddetle inip kalkıyordu ve baştan aşağı sırlıklam olmuşlardı.

“Daha ziyade açıklamalısın,” dedim kapı eşiğinden. Gözleri bir açılıp bir kapanan Kont Dekalton’a baktım. Islak saçları alına yapışmıştı ve anlamadığım bir güdü onları gözlerinin üzerinden çekmemi istedi.

“Arabasının tekeri kırılmış, atları fırtınadan korkmuş olmalı kayışları koparıp kaçmışlar. Adamcağız saatlerdir fırtınanın altında kalmış. Gözlerini açamıyor. Yardım et de içeriye taşıyalım.” Vaha’nın bir hayli endişeli hali bana yaklaşmadı bile yine de iştahlı bir merakla kenara çekilip içeriye girmelerine izin verdim.

“Baban evde mi?” diye sordu Vaha sendeleyerek, şöminenin neredeyse söndüğü oturma salonuna geçerken. Kapıyı kapatıp yeniden kilitledim, peşlerinden düşünceli bir şekilde takip ederken, “Değil,” diye yanıtladım.

Ne gece ama. Evde hiç kimse yok ve sen başına büyük bir ödül koyduğum avımı ayaklarıyla bana getiriyorsun.

Vaha onu şöminenin karşısındaki kanepeye bıraktı. Başı kanepenin arkasına düştü, kapalı gözleriyle yarı baygın görünüyordu. Saf, aptal kardeşim kendi haline bakmadan gidip şömineye biraz daha odun atmaya koyuldu.

"Bırak," dedim. "Git de üzerini değiştir. Hasta olacaksın. Ona da bir şeyler getir. Biraz da sıcak çay bul. Şömineye ben odun atarım."

Bana bakıp söylediklerimi kafasında tarttı, beni burada onunla yalnız bırakıp bırakmamakta tereddüt ettiği ortadaydı. Gözleri kanepede uyuyor gibi gören konta kaydı ve sanırım ikna oldu.

"Sıçana benziyorsun," dedim. "Git hadi."

"Hemen dönerim." Üzerinden akan sular ve çamurlu çizmeleri yerleri mahvederken koşturarak gözden kayboldu. Söylediğim gibi eğilip şömineye biraz daha odun attım ve harlanması için demirle karıştırmaya koyuldum. Közlerin yarattığı sıcaklık yüzüme vuruyor ve sıcacık hissetmemi neden oluyordu.

"Numara yapmanıza gerek yok Kont," diye seslendim ona doğru dönmeden. "Hastalanmayacağınızı ikimiz de biliyoruz." Demirle büyük bir odun kütüğünü geriye doğru ittirip nasıl alev aldığını seyrettim. Demiri elimden bırakmadan eğildiğim yerden kalktım, döndüğümde onu tam karşımda, neredeyse burnumun dibinde buldum.

"Kalp atışlarını hızlandırmayı umuyordum ama kalbinin sesini duymuyorum bile," diye fısıldadı. Ses tonu onu gördüğüm ilk gece bana ne yaptıysa aynı etkiyi yaratmıştı, belki de daha fazlasını. Zengin ve pürüzsüzdü. Kulağa kadifemsi bir his veriyordu. Ama kalbim arzu ettiği gibi atamazdı, bir daha hazırlıksız yakalanmamak için dağın eteklerindeki nadide bir bitkinin çayını içiyordum, yalnızca uyumama yardımcı olmuyordu aynı zamanda kalp atışlarını yavaşlatıyordu. Bir ölününki kadar.

Çünkü sizinle bir daha karşılaşacağımı biliyordum Kont Dekalton ve bu defa eşit olacaktık.

Çıplak ayaklarım yüzünden burnum göğüs hizasına geliyordu. Islak gömleğinin altından belli olan güçlü cüssesinden yukarıya doğru başımı yavaş yavaş kaldırdım. Başka bir yüzyıla ait gibi olan

saçları kara, badem gibi olan gözlerinin üzerine düşmüş, yetmemiş benim üzerime su damlatıyordu. Çenesinden yukarıya, hafif aralık ağzına baktım. Mükemmel bir yüzü vardı.

"Ben de ikinci kez karşılaştığımızda kalbine bir hançer saplamayı umuyordum." Sesimi de bakışlarım gibi soğuk tutmayı başarmıştım ve kalbimin dizginleri yerindeydi ama ikimizin arasında fırtınalı bulutların dolaştığı hissine engel olamamıştım. Bütün sürgülerin yerinde olduğuna emindim ama sanki hepsi açılmıştı ve her yerden içeriye ikimiz dışındaki her şeyi savuran bir rüzgâr hücum etmişti.

"Arzularınızın bundan daha derin olduğuna dair canım pahasına bahse girerim." Bir adım geriye çekilip beni daha iyi görebilmek için başını eğdi. Karanlığın içinde daha önce kimsenin görmesine izin vermediğim halimle karşısında duruyordum. Uzun saçlarım kalçalarım kadar dökülüyordu ve üzerimde olabilecek en sade elbiselerden biri vardı. Yine de bana kendimi daha önce kimsenin, şairlerin, lordların ve hatta bir prensin bile hissettiremediği kadar güzel hissettiriyordu. Gözlerinde şehvet vardı ve kanımdaki gümüş suyu kadar tehlikeliydi.

"Canınızın bu topraklarda bir kıymeti yok, Kont." Ellerimi arkamda kenetleyip tatlı tatlı gülümsedim. "Vaat edecek daha kıymetli bir şeye sahipseniz seve seve sizinle bahse girerim."

"Sen ne vaat edeceksin?" diye sordu o karanlık pürüzsüz sesiyle. Daha önce kimsenin karşısında yutkunma isteği duymamıştım.

"Belli ki istediğiniz bir şey var." Sakince yanından geçip pencerenin kenarında durdum. Dönüp yaslandığımda, "Sahi neden buradasınız?" diye sordum içten bir merakla.

Sahi nerelerdeydiniz? Bir tahta oturmuş gibi görünmüyordu ya da bir savaşta ölmüş gibi.

"Sıcak bir çay ve kalacak yer dışında arzum yok hanımefendi." Hafifçe eğilip elini karnının hizasına getirerek selam verdi. Başka adamlarda oldukça kasıntı duran bu hareket beni eğlendirmişti. "Geniş bir aileniz olduğunu anımsıyorum. Hatalı mıyım?" Doğruluk bu defa merakla sorusunu sordu.

"Babam metresinin yanına gitti, güneş doğmadan on dakika önce gelir. Küçük abim kim bilir hangi keşmekeşin içinde sizana

kadar içiyor olmalı. Ortanca abim kumar oynuyor. Büyük olan da karısının ölen ninesinin cenazesi için uzaklarda." Bir yılda hayatımızda değişen tek şey Lorenzo'nun evliliği idi ama tahmin edildiği gibi babamın seçtiği biriyle her şey ayarlanmış şekilde sadece gereklilikten yapılan bir düğün olmuştu.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu devasa şatoda tek başına mı kalıyorsun?"

"Dadım var ama uykusu bir domuzun uykusu kadar ağırdır."

Bu söylediğim onu güldürdü. Gülüşü sesinin aksine pürüzlü ve gizemliydi. Parmaklarımı kenetlememe ve kıvranmama neden oluyordu. Okuduğum edepsiz romanlardaki kızlar gibi hissediyordum. Şehveti severdim ama bunu bana bakan gözlerde görmeye alışkındım, kendi gözlerimi parlatmaları hoşuma gitmemişti ki bunun dışarıdan görüldüğüne de neredeyse emindim.

"Neden uyanıksın?" diye sordu, şu anda önemli olan tek şey buymuş gibi. Gözleri ışıldamıştı ama bunun açık açık ne olduğunu kestiremiyordum. Bana başkalarının baktığı gibi bakmıyordu belki de en büyük nedeni buydu.

Bana bakmıyordu.

"Günün en sevdiğim saatleri," diye itiraf ettim kendimden beklemediğim bir dürüstlikle ki bu konuşmanın başından beri söylediğim her şeyin gerçekten doğru olduğunu fark edince irkildim. En son ne zaman insanlarla yalan söylemeden konuştuğumu anımsamıyordum bile. Hoş, o insan değildi.

"Neden?" Kaşlarını çattı ve anlamaya çalışır gibi başını yana yatırdı.

Biraz önce anlatmışım halbuki. Herkesin evi terk ettiği, uyuduğu bu saatler benim kendim olabildiğim saatlerdi. Güneş doğana kadar eve bir ordu da doldursam kimsenin haberi olmazdı. Çıkıp gittiğimde ve saatlerce dönmediğimde haberleri olmazdı. Hiç olmadı. Kimse bana ne yapacağımı söylemezdi. Kimse ne yaptığımı bilmezdi. Kimseyi memnun etmek için uğraşmam gerekmezdi. Kimseye gülümsemek zorunda kalmazdım. Kendim olabilirdim. Ve en önemlisi ölebilirdim, bu yüzden gözümü kırpmamalıydım.

"Avlanacak çok şey var," dedim hâlâ beklediğini fark ettiğimde.

"İnsanlar yalan söylerken nabızları hızlanır," dedi. "Kalp atışları

çok şeyi ele verir ama senin kalp atışlarını kestirmek güç. Doğruyu mu söylüyorsun Luxuria?"

Bana doğru yanaştığını karşımda durana kadar fark etmedim. Gözleri konuşurken beni ele geçiriyordu. Vampirlere özgü etki altına alma yeteneğinden değildi çünkü her gün gümüş suyu içiyordum ve beni etkileyemeyeceğini öğrenmiştim. O geceden sonra çok şey değişmişti ve çok şey öğrenmiştim. Ama beni etki altına alması için herhangi bir şey yapmasına gerek olmadığını şimdi fark ediyordum.

"Bilemezsiniz Kont Dekalton," diye fısıldadım. Onunla burada yalnız olduğumu ve bundan kimsenin haberi olmadığını fark etmek farklı türde bir heyecanın damarlarıma sızmasına neden oldu.

Ellerini iki yanımdan üzerine oturduğum pencere pervazına yasladı. Yine çok yaklaşmıştı.

"Korkuyor musun?" diye sordu bu defa. Kıpırdamıyor ve benim de hareket etmeme olanak sağlamıyordu. Parmak uçlarımı uyuşturan etkisi karşısında gözlerimi onun gözlerinden alamıyordum. Ve dudakları... onları yeniden üzerimde hissedebiliyordum.

"Onu da bilemezsin, Sidra."

Dudağı hafifçe kıvrıldı, göz temasımızı bir an olsun kesmiyordu ve bir şekilde daha da yoğunlaştırmayı başarmıştı. Ateşin o kadar yükseldiğini sanmıyordum ama içerisi yangın yeriye.

"Beni neden ele vermedin?" diye sordu.

Omuz silktim, bakışlarına ona yakın bir keskinlikte karşılık verdiğimi düşünüyordum. Konuşurken nefesimi yüzüne çarpıyordu.

"Sen neden beni ele vermedin?" İlk karşılaştığımız gece, baloda ne yapabildiğimi anlamıştı. Ve gece yatağıma sızdığında benden itirafımı da almıştı. Başka bir vampir bunu bilse şu an nefes almıyor olurdu, bütün ailem çoktan katledilmiş olurdu.

"Tadını merak ettim." Bunu söylerken hiç düşünmemiş, tereddüt etmemiş veya çekinmemişti. Bu cüretinin içimde yarattığı sıcak hissi çözümlemekle vakit kaybedemezdim. Yoğunluğu benden basındı ve bunu her kıvrımında her saniye daha şiddetli hissediyordum.

Uff.

"Bu gece kapıma dayanmanın sebebi de bu mu?" diye soludum. Araba hikâyesine kanmamıştım, Vaha'yı kandırmak hiç de zor değildi çünkü defalarca yapmıştım. Kaldı ki kilometreleri aşmak onlar gibi yaratıklar için çocuk oyuncağıydı. "Sen korkmuyor musun?" diye ekledim.

"Hayır," dedi ciddiyetle ve rahatsız olmuş gibi. "Bu defa merak değil, Bayan Victoriam. Damağımda kaldı ki, bu çok kötü bir şey." Hafifçe kaşlarını çatı ve gözlerini tüm yüzümde gezdirmeye başladı. Neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışır gibiydi.

Victoriam. İlk kez bana soyadıyla seslenmişti. Kullanmayı pek sevmezdim bu yüzden hitap şeklinden hoşlanmamıştım.

"Bana ne yapmayı düşünüyorsunuz Kont?"

"Çok şey yapmayı umuyorum." Derin bir nefes almak istememe neden olan uyarısı hiç de hafife alınacak türden değildi. "Nasıl anladın?" diye devam etti. "Benim ne olduğumu?"

"Neden kendimi ele vereyim?" Tek kaşımı kaldırarak meydan okudum.

"Çünkü yeni başlıyoruz, sevimli canavar ya da hayalet mi demeliyim?" Derin ve boğuk bir sesle kulağıma doğru fısıldadı. Kulağımın içine doğru. Bütün varlığımı ürperten bir fısıldayıştı.

"O yüzden söyle bana. Beni ne ele verdi?"

"Seni öldüremeyeceğimi mi düşünüyorsun?" Hali beni rahatsız etmişti. Sadece bedenimi değil kendime olan güvenimi de tehlikeye atıyordu. İnsanların beni küçümsemesinden hoşlanmazdım, hayatım boyunca buna maruz kalmıştım. Boyun eğmeyeceğim bu küstahlık karşısında uzaklaşması için göğsünden itme gafletinde bulundum. Yaptığıma saniyesinde pişman olmuşum. Elimini göğsüne bastırduğım an, gözlerimizden birbirine doğru bir elektrik akımı çaktı adeta. Orada daha önce midemi bulandıran ama bu defa beslemek istediğim bir açlık gördüm. Elimin altındaki güçlü bedenin üzerinde daha fazla yol kat etme arzum, beni tamamıyla bozguna uğrattı.

"İstediğin her şeyi yapabileceğini düşünüyorum," dedi elini elimin üzerine bastırarak. "Ki bu da iyi bir şey değil Luxuria." Uyarısı ya da dokunuşu belki de her ikisi karşısında midem kasıldı.

"Bana bakmadın." Sözlerin benim dudaklarımdan çıktığını anladığımda tıpkı onun gibi kaşlarımı çattım. Şatonun duvarları üzerime geliyordu adeta. Tepetaklak olmak üzere olan bir şeyler olduğunu seziyordum. Yıllardır saçlarımı okşayan, topraklarımızdaki hayaletler beni uyarıyordu ve kaçmamı söylüyordu. Titreyen mum ışıkları benimle konuştuklarının kanıtıydı. Ama yapamadım.

"Açıkla," dedi resmi bir tonla.

"Kapıdan içeriye girdin ama bana bakmadın, insanlar benim karşımda böyle bir otokontrole sahip değiller," dedim ve yüzünün aldığı şekle karşılık ekledim: "Bu övündüğüm bir şey değil, öylece baktıkları güzel bir resim ve mide bulandırıcı düşüncelerinin yansıdığı gözlerin esiri olmakla sadece bir ahmak övünebilir. Ama baklar, insanlar beni görünce gözlerime takılırlar. Bana bakmadın. Karşıma geldiğimde ise..." Duraksadım. Göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. Mumlar yeniden titredi ve beni bir kez daha uyardılar.

Geriye çekil Luxuria.

Bu bir eşikti ve hayatımın geri kalanıyla ilgili ne kadar çok şeyi belirleyeceğinden habersizdim.

"Bana herkesin baktığı gibi bakmadın." Sözlerim çenesinin kasılmasına ve ellerini çekerek benden uzaklaşmasına neden oldu. İçtiğim bitki çayı için her zamankinden daha çok şükrettim, kalp atışlarım hâlâ zayıftı ve dışarıdan destek almasaydım şu an göğsümü terk edip gideceğinden son derece emindim.

"Sana nasıl bakıyorum?" diye boğuk bir sesle bir adım yaklaştığında cevap vermeden önce dudaklarımı ıslatmam gerekti, kara gözler bu küçük hareketime doğru kaydı.

Mum ışıkları uyarırcasına bir kez daha titredi. O kadar kuvvetliydi ki bu defa Kont Dekalton bile bir saniyeliğine duvara vuran gölgelerine doğru baktı. Cevabını isteyen ve cevabını alacağından şüphe duymayan bakışları yeniden beni o boğucu kalkanın içine çekti.

"Burada değilmişim gibi bakıyorsun." Hep istediğim gibi.

Dudaklarını büzüp öyle mi dercesine kaşlarını kaldırdı. Bir şeyi yanlış, çok yanlış anlamışım gibi gülümseyip beni inceledi. Gözleri saçlarımın açıkta bıraktığı uzun ve ince boynumda daha çok oyalandı. Parmakları çenemi kavradığında dudaklarım aralandı.

"Dikkatli ol, Luxuria." Başparmağı çenemi okşadı ama nezaketten uzak uyarıcı bir dokunuştı. "Kalp çalmak isterken kalbinden olabilirsin."

"Sen de öyle," diye mırıldandım. Gözlerindeki iştahı görebiliyordum, gecenin izleri bile beden dilini gizleyemiyordu.

"Benimle oynamak istemezsin."

"Sen benimle oynamak istemezsin." Hiç olmadığım kadar ciddiydim.

"Seni kıvrandırmam sadece saniyelerimi alır."

Nefesim kesildi.

"Belki," diye kabul ettim. "Ama tadı damağında kalan ben değilim."

Yaslandığım yerden doğruldum, ona daha çok yaklaştım, dudaklarına daha çok yaklaştım. Tutuşu yavaşça gevşedi, parmak uçlarımda uzandım. Gözlerimle ona açık bir davet sundum. Gözlerimle ona meydan okudum. Tutuşu aniden daha sıkı hale geldi. O parmakların her yerde böyle kuvvetli olabileceğini düşünerek yaklaştım.

"Bir canavara böyle yaklaşılmaz," diye uyardı ağzıma bakarak. Gülümsedim ve soluğunun nefes kesici kokusu eşliğinde dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Dili altdudağımın üzerinde dolaştı, dişlerini dudağımın üzerinde belli belirsiz hissettim ama bu sadece saniyeler sürdü. Birden beni iterek geriye çekildi.

"Bu tür bir canavara böyle yaklaşılır," diye gülümsedim.

Kaşlarını çatmıştı, yüzüne katıksız bir öfke yerleşmişti ama daha çok şaşkınlık üstün gelmişti. Uzun biçimli parmakları yanmaya başlayan dudağına kaydı. "Kahretsin!" diye yarım yamalak sersemce bağırdı. "Dudaklarına ne sürdün!"

"Sadece yabanmersini." Tatlı tatlı gülümseyip yaslandım. "Bende bir iz bırakırsanız, ben de sizde bir iz bırakırım Kont Dekalton." Dilimi hafifçe şaklattım. "Şimdi durumu eşitledik ve unutmayın, bu oyunu başlatan sizdiniz."

Gözlerim ancak geri gelebilen koridorun ucundaki Vaha'ya takıldı.

"Kendi eviniz gibi hissedin lütfen, iyi geceler dilerim."

Doğrulup yanından geçip giderken karanlık ama eğlenceli bakışları üzerimde dolaştı. Başını uyarıcı bir şekilde iki yana salladığını ve “Kalpsiz...” diye dudaklarını kımıldattığını görüp omuz silktim.

Kalpsiz. Diğer insanlar bana böyle söylüyordu ve belli ki benim onu kovaladığım süre zarfında o da boş durmamış ve benimle ilgili pek çok şey öğrenmişti. Hangimizin daha tehlikeli olduğunu da hangimizin daha zeki olduğunu da görecektik.

“Atları ahıra götürdüm,” dedi Vaha. “Her şey yolunda mı?”

“Yatıyorum ben. Misafir odasını gösterirsin, babam geldiğinde benim çıktığımı söyleme. Sen buldun, sen getirdin, sen yerleştirdin.”

“Tamam...” diye mırıldandı. Elindeki kuru kıyafetlerle salona doğru yürüdü. Titreyen mum ışıklarının arasından yukarıya çıkarken sırtımda derin ve delici bakışlarını hissediyordum.

Odama çıkana kadar kendimi kontrol edebildim ama kapıyı üzerime kapattıktan sonra heyecan bütünüyle beni ele geçirdi. Uzun zaman sonra onu yeniden görmenin nasıl hissettireceğini merak edip duruyordum, sandığımdan daha fazlasını başarmıştı ve o bakışlar... kesinlikle bunun burada bitmediğini söylüyordu. Kont Dekalton ile aynı çatı altında olduğumu düşünerek elbiseyi üzerimden çıkarmak parmaklarımın titremesine ve buz gibi hissetmeme neden oldu. Dudaklarını hissetmek. Örtülerin içine girip fırtınanın şiddetine rağmen içim kaynıyormuş gibi hissettim. Ve örtünün altından bana doğru uzanan elleri hayal edip kendi yanaklarıma ateş basmasına neden oldum.

Oyunumuzun devamı için hissettiğim arzu beni gerekenden daha fazla şaşırttı. Sıra ona geçmişti ve bu defa bana ne yapacağını düşündükçe uyumak imkânsız hale geliyordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

Gülümsemelerini Çekiştiren Kız

Sabah dadım odama girdiğinde giyinmiş saçlarımı fırçalıyordum. Beni böyle hazır görmek onun gülümsetip yanaklarının daha da tombullaşmasma neden oldu.

“Bugün keyifli görünüyorsun çocuğum,” dedi. “İyi iyi. Hava insanı mahvediyor. Gülümsemek böyle zamanlarda önemlidir.”

“Herkes uyandı mı dadı?” diye sordum omzumdan geriye saldıgım saçlarımı seyrederken. İşimi bitirmeden önce masamın üzerinde duran maşrapadan küçük bir bardak gümüş suyu içtim.

“Elbette,” dedi. Yatağımın örtüsünü düzeltmeye başlamıştı. “Babanın bir konuğu var, Kont gelmiş. Kahvaltı için masa neredeyse hazır. Terbiyeli davran.”

“Öyle mi?” diye sordum haberim yokmuşçasına. Demek hâlâ buradaydı... Dudaklarıma zehirli olmayan kırmızı bir renklendirici sürüp parmak ucumla dağıttım. Gümüş özünden özel yaptırdığım kokuyu bilhassa boynuma doğru birkaç kez sıkıp masadan kalktım.

“O halde daha fazla kimseyi bekletmeyeyim.” Yatağın üzerine bıraktığım mavi ipek eldivenleri parmaklarıma geçirdim.

“İyi olur,” diye söylendi. “Dur sana bir bakayım.” İşini bırakıp

yatağın etrafından dolanarak karşıma geçti. "Çok güzel bir hanım oldun Luxuria. Artık evlenme zamanın geldi."

"Daha değil." Tuttuğu ellerimi sinirle geri çektim. "O kadar büyümedim dadı."

"Kendi evinin hanımı olma zamanın geldi."

"Nasıl gelir, yatağımı bile sen topluyorsun hâlâ."

"Öğrenirsin. Kendi evin olduğu zaman yaparsın. Hem densize bak, sana iş yaptıran olacak sanki! Varlıklı ne kadar aile varsa, hepsinin oğlu seni beğeniyor."

"Ben onları beğenmiyorum. Uff. Şöyle söylemesene, sen de mi bıktın benden?" Yüzümü asarak yatağa oturdum.

"Bıkar mıyım hiç? Mutlu olduğumu göreyim istiyorum. Kaç yıl daha ömrüm kaldı." Yanıma yanaşıp sarıldı. Başımı göğsüne yasladım. Saçlarımı okşarken yüzüm gerçekten asıldı. Onu da kaybedersem diye aklım çıktı. Bu kocaman evde, bu dünyada o zaman gerçekten sevgisiz kalacaktım. Sevgiyi değerli bir taş, güzel bir çift söz, güzel bir yüz, iyi bir iş anlaşması ya da iyi planlanmış bir evlilik sanan insanlarla kalacaktım.

"Aman dadı!" diye şikâyet ederek ayağa kalktım. "Bugün ağzından uğursuz laflar düşmüyor. İniyorum ben, kimseyle böyle konuşma, yoksa kovarım seni bu yaşında!"

Benim önümden odadan çıktı, arkasında kalan gülüşünü duydum. O merdivenlerden inerken ben basamaklardan birine oturdum. Gözüme takılan bu yaş da neyin nesiydi? Ne olurdu sanki daha küçük bir ailede doğsaydım? Evin tek kızı değil tek çocuğu olsaydım. Bir kız kardeşim olsaydı. Yakın bir arkadaşım ya da. Aptal oğlanlar bana gördükleri kadarıymışım gibi bakmasaydı. Neydi bu hüznün. Daha önce konuşmuştuk bunu, yeterince iyi rol yaparsam kimse anlamazdı, kimse yakmazdı canımı, kimse ne kadar kıymetsiz olduğumu anlamazdı.

İşaretparmaklarımı bükerek yanaklarıma götürdüm. Dudağımın iki kenarından yukarıya doğru çektim. Aynı şeyi birkaç kez daha yaptım. Gülümse. Gülümse. Gülümse. Gülümsediğin zaman insanlar sadece ne kadar güzel gülümsediğini düşünür.

"Bayan Victoriam, beni mi bekliyordunuz?" Birden duyduğum sesle gülümsememi kontrol edemeyip kaşlarımı çatıttım. Oturduğum yerden dönüp ona baktım.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Arabadan eşyalarımı aldardım, üzerimi değiştirdim." Gülümseyerek kendisini işaret etti. Yine siyahlar içindeydi ve bu hiç sırtımı yordu. Dikkat çekmiyordu. Renk onunla iç içe girmişti.

"Burada mı kaldın?" diye sordum memnuniyetsiz bir şekilde.

"Beni siz davet etmiştiniz, unuttunuz mu?"

"Bu katta mı demek istiyorum."

"Evet." Buna şaşırmış gibiydi ama ben daha çok şaşırmıştım. Vaha ahmağının aklından ne geçiyordu? Daha da önemlisi babam bunu biliyor muydu? Burası benim katımdı. En sağda kalan beyaz oda benimdi. Ve en soldaki odada dadı kalıyordu.

"Mavi odada mı kalıyorsun?"

"Seni bu kadar kızdıracak ne yapmış olabilir o oda diye merak etmeye başlıyorum." Bu çok normalmiş gibi inip yanıma, basamağa oturdu.

"Çocukken orada kalıyordum. Büyüyünce daha büyük olan diğer odaya geçtim. Orası kız kardeşim için bekliyordu." Düşünceli bir şekilde elimi çeneme yasladım.

"Kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Yok çünkü. Olmadı. Ben de erkek doğsam eminim devam ederlerdi ama kız doğunca bir daha risk almadılar." Annem hâlâ hayat-tayken ne kadar ağladığımı hatırlıyordum. Herkes her şeye sahip olduğumu ve bir tane kız kardeşimin de eksik kalması gerektiğini söylüyordu. Ne tuhaftı, hiçbir şeye sahip olmadığım için en azından bir kız kardeşim olsun istiyordum.

"Böyle konuştuğunu duyan biçare bir kız olduğunu düşünür." İmalı gülümsemesi beni ayağa kaldırdı. Onunla konuşurken nasıl oluyorsa içimdeki her şey ortaya dökülüyoruyordu.

"Daha neler," diye güldüm. "Bu dünyada sahip olmadığım hiçbir şey yok. Bu eldivenler..." Dirseğimden aşağıya doğru düşen kumaşı çektim. "Sadece benim için çöl diyarlarından getirildi. Bir eşi

daha yok. Tanıdığın konteslere sorabilirsin, mavi ipek nadidedir. Tıpkı benim gibi."

O da ayağa kalktı. Bıyık altından gülüp karşıya bakıyordu. Merdivenlerin karşısındaki çift kanatlı renkli camlara sahip pencereye. Evin içinde en sevdiğim yerlerden biriydi. Güneşi renkleri de içine karıştırıp yansıtıyordu.

"Kalbi hiç teklemeyen birine rağmen Luxuria, dikkatli ol." Yürümem için işaret etti. Yanından basamakları inmeye koyuldum. "Çünkü yalan söylerken gülümsemeden önce hafifçe kaşlarını kaldırıyorsun."

Basamaklardan aşağıya onunla birlikte süzülürken bir şey daha titreşti. Mumlar yanmıyordu ama karşıdaki pencerenin renkli yansımaları birbirine girmişti. Gözlerimi kamaştırarak kadar. Bakışlarımı kısıp neyin daha rahatsız edici olduğunu anlamaya çalışıyordum. Elini kaldırıp kamaşmayı engellemek için başımın hizasına kalkan yaptı, yüzüme düşen bu gölge ona doğru dönmeme neden oldu. Sarı, turuncu, mor, yeşil, mavi tüm renkler onun siyah gözlerinde birleşti. O yansıma beni o kadar kuvvetli şekilde kendine çekti ki uzanıp koluna tutunmak zorunda kaldım.

"İyi misin?" diye sordu hafifçe kaşlarını çatarak.

Hayır, kalbim sıkışıyordu ve bu ters ters ona bakmama neden oldu.

"Veni, vidi, vici." Dudaklarından dökülen her kelimede duvarlar titredi.

Geldim, gördüm, "fethettim."

Gözleri yeni durumdan hiç hoşlanmayan kalp atışlarıma döndü, sanki anlamış gibiydi. O burada istenmiyordu ve fısıltılar beni bununla sıkıştırıyordu.

"Vade retro satana." Dudaklarımı aralayarak karşılık verdim.

Geri çekil şeytan.

Hoşuna gittiğini göstermekten sakınmaksızın gülümsedi.

Elimi kendime çekip merdivenlerden aşağıda, masanın hazır olduğu geniş salona onun yanında indim. Babam tabağıyla ilgileniyordu, Leonard ortalıkta yoktu ama Lennie'nin gözleri benimle kont arasında dolaştı. Neyse ki Lorenzo hâlâ dönmemişti.

"Ne güzel bir eviniz var," dedi Kont babama hitaben. Şaşkınlığı-mı elbette belli etmedim ama yerime geçerken onun tarafından değil, aksi yönden masanın etrafını dolandım.

Ortada buluştuğumuzda bana imâlî bir bakış attı ve daha da ileriye giderek sandalyemi geriye doğru çekti. Bunu şu ana kadar belki yüzlerce erkek yapmıştı ve hiçbirisi bana sandalyeye takılıp düşecekmişim gibi hissettirmemişti.

"İstediğiniz kadar kalabilirsiniz Kont Dekalton," diye karşılık verdi babam ki bu ondan asla beklemeyeceğim bir davranıştı. Eve yatılı konuk almazdık, büyük abim evlendikten sonra zavallı karısıyla arka bahçedeki çok daha küçük olan köşkü onarmak zorunda kalmıştı, babam evde kan bağı olmayan yabancı kimseyi istemezdi ki bu en sevdiğim yanıydı. Ama daha şaşırtıcı olanıysa, bariz bir şekilde Kont babamdan genç duruyordu, neredeyse ortanca abim kaddardı ama babamla konuşurken alışıldığı kadar resmi değildi.

Bu yüzden yan gözle Lennie'ye baktım ve neler olup bittiğini anlamaya çalıştım. Saçlarının ve gözaltılarının hali bana hâlâ alkol komasında olduğunu söyledi. Muhtemelen dadı onu da zorlayarak yataktan sürüklemişti, bir şeyden haberi olmadığı açıktı.

Tabağımı doldurmaya başladım, kontun ne yapacağını merak ediyor ama dikkat çekmek de istemiyordum. Onun gibi bir yaratık bizim yemeklerimizden yiyebilir miydi? Babam ve Lennie şu an masamızda bir vampir olduğunu bilse ne hissederdi?

Kont tabağına biraz sebze aldı, masanın diğer ucuna uzanan uzun beyaz parmakları sanki merakımı gidermek istermiş gibi önümden uzanmıştı.

"Çok nazıksınız," diye yanıtladı babamı. "Arka tarafta aşağıya doğru uzanan bir ova olduğunu fark ettim. Ormana ve oradan da yeraltı tünellerine indiğini duymuştum."

"Evet," dedi babam. "Daha aşağısında da ormanın içinde küçük bir gölet var."

"Arazinin tamamı size mi ait?"

"Bu tepe komple kuşaklardır ailemizindir." Babam bu gururla sandalyesine yaslandı.

"Gezmeyi çok isterim," dedi Kont Dekalton.

"Elbette, Lennie size eşlik etsin. Korkarım tek başına dolaşmak için çok büyük. Kaybolmanızı istemeyiz." Babam ağzını silerken gülüyordu, genelde pek keyifli bir adam sayılmazdı, bu yüzden nezaketi göz dolduruyordu.

"Çok isterdim Kont," dedi Lennie. "Ama arabalar beni bekliyor. Mallar yüklendi bugün yola çıkması lazım."

"Neden bana Bayan Cor eşlik etmiyor?"

Cor mu? İkinci adımdı. Latince *kalp*.

"Victoriam," diye düzeltti onu Lennie. Konta olan bakışlarında bir rahatsızlık ve bariz şüphe vardı. Sandığımdan daha az aptaldı belki de.

"Olur," dedi babam beni daha da şaşırtarak. Ki Lennie de benim gibi başını hızla ona doğru çevirdi. "Araziyi Luxuria'dan daha iyi bilemez kimse. Çocukluğu tepelerde oradan oraya atlamakla geçti."

"Şimdi de çok farklı değil," diye mırıldandı Lennie. "Ama gerek yok, yarın sabah sizi ben dolaştırırım Kont." Uyarırcasına, tabağındaki bir şeyi hızlı hızlı kesti, gümüşlerin sürtünme sesi muhtemelen herkesin kulağını aşmırmıştı.

"Sen kendi işine bak Lennie," dedi babam.

"Uygun olmaz," diye karşılık verdi Lennie.

"Neyin uygun olup olmadığını senden öğrenecek değilim."

"Luxuria'yı istediğiniz gibi birilerinin yanına koymaya son verin!" diye ondan beklemeyeceğim şekilde karşı çıktı Lennie. Bunu hâlâ kanunu terk etmeyen alkolün etkisine veriyordum ama yine de tüylerim diken diken olmuştu. Neredeyse kalbim bile hızlanmıştı.

İlk kez. İlk kez açıkça beni koruyordu.

"Kont aileden sayılır," dedi babam. "Bana böyle karşılık verme Lennie, bir daha ikaz etmem." Gümüş bardağını masaya çarpıp ayağa kalktığı anda hafifçe yerimden sıçradım. Babam paldır küldür salondan ayrılırken Lennie olduğu yerde çenesini kasmıştı. Mendi-
limi parmaklarımın arasına kıştırıp ona baktım.

Masanın üzerinden eğilip Kont'a doğru konuştu. "Aniden bu ziyaret nereden çıktı, babamla ne meseleniz var bilmiyorum ama dikkatli olun Kont Dekalton. Ve bir an önce kendi evinize dönün." En

küçük, en eğlenceli abimden beklemediğim tepkiler beni allak bulak etmişti.

"Bu küçük kabalığınızı bağışlayacağım," dedi Kont bir şey yemiş gibi ağzının kenarını silerken. "Beni buraya davet eden bizzat babanız. Bir ay önce bana bir mektup yazdı. Amacını sizinle paylaşmadığı görüyorum."

Lennie'nin bakışları bana döndü. Rencide olmuş gibi görünüyordu. Bir babanın oğluna bağırması dert değildi ama ondan bir şeyler saklaması buralarda gurur meselesi olurdu.

"İstemiyorsan yapma Luxuria," dedi kasılmış çenesiyle bana bakarak. "Yapacaksan da Vaha'yı ve çoban köpeğini yanına aldığına emin ol." Başka bir şey söylemeden salondan hızlı ve yeri inleten adımlarla çıktı.

"Olur..." diye mırıldandım arkasından ve derin bir nefes verdim. "Yani insanlar anlamasın diye yaptığın şey bu mu? Yemek masalarını dağıtmak mı?"

"Normal şartlarda anlayışlı ve sevgi dolu olduklarını mı ima ediyorsun?" Sorgulayıcı kara gözlerini üzerime dikti. Birebir konuşmamızda benden çok bir şey alamamıştı ama ailemin yanında konuşturmasına bile gerek yoktu, her şey adeta dökülüyordu.

"Araziyi dolaşmak istiyor musun?" diye sordum. "Ve babamı etki altına almaya son ver."

"Gerçekten babanı büyülediğimi mi düşünüyorsun?"

"Başka türlü ne mümkün?" diye bilmiş bilmiş güldüm.

"Söz konusu ben olduğumda, sık sık yanıyorsun Luxuria."

"O halde neden seni bize davet etsin, neden burada hem de benim dairemde kalmana izin versin, neden seninle yürümemi istersin?"

Gözlerinde bir ışık yandı.

"Sence neden Luxuria?"

Derin derin solumaya başladım.

"Beni seninle mi evlendirmek istiyor?"

"Alea iacta est, Cor."

Zarlar atıldı.

Rüzgârı Yüreğine Dolayan Kız

Hizmetçi kızlar salona girdiğinde Kont ayağa kalkmış pencerenin önünde duruyor ve dışarıyı seyrediyor gibi davranıyordu. Ben-se hiç dokunulmamış tabağımdakileri çatalla karıştırıp yenmiş gibi gösteriyordum. Mendilimi alıp zarifçe dudaklarımın kenarını sile-rek onları başımla onayladım.

“Kont,” diye seslendim. “Hâlâ araziyi görmek istiyor musu-nuz?” Mendilimi kenara bırakıp kızların dört elden masayı toplar-ken aynı zamanda bize bakmaya çalışmalarına içimden güldüm.

“Elbette.” Sandalyemi doğru anda çekti, ayağa kalkarken eldi-venli parmaklarımı avuç içine aldı. Başka bir yaşamda kalbimi hız-landırarak kadar soğuktu elleri.

Erkeklerin koluna girmeye alışkındım bu yüzden doğal davra-nabilmişim ama hangimizin etki alanının daha güçlü olduğundan emin değildim. Bunu kestirene kadar daha dikkatli davranmaya kararlıydım. Düşüncelerimi tamamıyla topladığıma emin olduktan sonra onu araziye doğru yönlendirdim ve kolumu kendime çektim.

Birkaç adım önüne çıkıp bana aitmiş gibi hissettiğim bu toprak-larda koşturmaya başladım. Alabildiğine uzun ve pürüzsüz çimen-lerle kaplıydı. Vaha gelene dek buraların bakımından pek kimse

sorumlu olmak istemiyordu, her gelen biraz vakit geçince buradan kaçıp gidiyordu. İnsanların çoğu buranın uğursuz olduğuna inanıyordu, abilerim bile arazinin bu kısmında huzursuz olurdu. Ürpersem de benim için cennet gibiydi burası.

Rüzgâr burada yüreğime dolanırdı.

"Kimileri buranın uğursuz ve hastalıklı olduğunu söylüyor," dedi arkamdan yavaş yavaş gelirken. "Sen buna inanmıyor musun?" Sesinde gizli olan birkaç şeyi yakalamıştım. Cevabı bilme arzusu vardı.

"Üç nesilden kadın arazinin bu kısmında kendini astı, inanmak ne mümkün?" Omzumun üzerinden ona doğru dönüp güldüm. Gözlerindeki şaşkınlığı görüp başımı gökyüzüne çevirdim, havayı derin derin soludum ve ellerimi arkamda birbirine kenetleyerek yürümeye devam ettim.

"O kadınlar kimdi?" diye sordu.

"Elbette köşkün hanımları."

"Bu yüzden mi buraya uğursuz diyorlar?"

"Muhtemelen." Güneş ışığı yüzüme vururken omuzlarımı gerdim. "Merak ediyorum," dedim. "Güneşte nasıl böyle rahatça dolabiliyorsunuz?" Diğer vampirler böyle değildi, onu ilk gördüğümde daha farklı olduğunu anlamıştım ama henüz bilgi birikimim aralarındaki farklar konusunda yeterli değildi.

"Ben de merak ediyorum, benimle nasıl böyle rahat yürüyorsun?" diye sordu. Anlaşılan o ki sırlarımızı paylaşmayacaktık.

Bahçenin daha köhne tarafına doğru yabani bir ot sürüsü gibi ilerlemeye koyuldum. Biraz sonra arazinin düzlüğü bitecekti, çalılardan hemen ardında ormanın devamı vardı.

"Hazır mısınız?" diye sordum kirpiklerimin altından.

"Neye?" Sorusu davetkâr ve gözleri kadar parlaktı.

"Bu kasabada bütün ağaçlar birbirini tanır, bütün yollar bir şekilde ormana çıkar ama giren herkes dilediği gibi buradan çıkamaz." Ormanın karanlık bastırılmış tarafını işaret ettim. Ağaçların dalları öyle kuvvetliydi ki gökyüzünü neredeyse tamamen örtüyorlardı ve yapraklar ağaçların köklerine doğru uzardı, bazılarının kökleri birbirine karışmıştı, hatta bazı ağaçlar yanındakinin suyundan çalardı.

Sesi hemen dibimden geldi. "Bir ormanla baş edebilirim Luxuria."

Ağır ağır ona doğru döndüm, omzum yavaşça göğsüne sürtmüş ve bu havadaki esintiyi biraz artırmıştı. Kara gözleri her hareketimi büyük bir merakla seyrediyordu.

"Korkmuyor musunuz Kont?" diye gülümsedim bilmiş bir şekilde. "Söylenenlerden, anlatılanlardan, buradaki ölümlerden..."

"Boş safsatalardan neden çekineyim?"

"Neden boş olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Çünkü," dedi bana doğru eğilerek. "İnsanlar kolayca ölebilirler Luxuria."

Kıkırdadım. Eğlenen halim onu hem keyiflendirmiş hem şaşırtmış görünüyordu. Bazı açılardan hiçbir fikri yoktu. Tam olarak neye bulaştığının farkında değildi.

"Bu söylediğiniz her şey için geçerli Kont," diye fısıldadım ama artık gülümsemiyordum. "Aslına bakarsanız bir düşünce bile kolayca öldürülebilir." Yanından geçerken tekrar gülümsedim. "Neyle saldıracağınızı bildiğiniz sürece elbette."

"Beni öldürecek saldırıyı buldun mu?" O da benim gibi gülümsedi. Hiçbir fikrin yok dercesine.

"Bir öpücükle halledebilirim diye düşünüyorum."

Eğilip yerdeki çiçekleri seyretmeye koyuldum. Birkaç gün önce epey toplamıştım ama yeniden açmayı başarmışlardı. Oysa babam onların yabani otlar olduğunu söyleyip Vaha'ya hepsinden kurtulmasını söylemişti. Arazinin bu kısmına hiç mi hiç gelmediği için ona engel olmayı başarmıştım. Otlar yabaniydi doğru, çiçekleri çirkindi, kimse onları mezarının üzerinde bile istemezdi ama ne kadar koparılsa koparılsınlar her defasmda daha hızlı büyüyorlardı. Ne bu topraklar ne bu uğursuz tepe ne de rüzgârın kuvveti... hatta söküp çıkaran ellerim bile onları yaşamaktan alıkoymuyordu.

Bu yüzden, rüzgâr burada yüreğime dolanırdı. Ben de ondan cesaret bulurdum.

"Ölen hanımlardan biri senin annen miydi?" diye sorma gafletinde bulundu. Bunu biliyor olmalıydı, bunu herkes bilirdi. O halde, onun tek derdi, görünenin altında yatanları öğrenmekti. Belki de zayıf halka olduğumu düşünüyordu.

"Bir vampir olmasaydınız Kont, servetimin peşinde olduğunuzu düşünürdüm. Ailemle ilgili öğrenmek istediğiniz şeyler mi var?" Eldivenlerimi çıkarmadan birkaç yabani otu daha yoldum. Yanlarına eğilirken onları sevmeyi ve takdir etmeyi düşünüyordum oysa ki. Ama sinirlenmiştim. Toprağı eldivenlerimden silkeleyip ayağa kalktım ve gözlerine baktım.

"Çok şüphecinin." Kaşlarını kaldırdı. "Bu kasabayı dört kez satın alacak kadar servetim var."

"O halde ailem," dedim ellerimi tekrar arkamda kenetleyerek. "Abilerimden biri canını mı sıktı, babama haddini bildirmek mi istiyorsun?"

"Sadece seninle ilgileniyor olamaz mıyım?"

"Seni gördüğüm ilk gece ne olduğunu anladım ama seni ifşa etmedim, sabaha karşı odama geldin ve pek nezaketsiz şekilde bende iz bıraktın. Bir daha seni görmedim. Bir yıl sonra ortaya çıktın, gece yarısı seyisini kandırarak kapıma dayandın. Sabah ailemle kahvaltı ediyordun ve nasıl mümkün olduysa babamı kandırıp benimle evlenmeye ikna ettin." Kaşlarımı çatıp ona doğru küçük bir adım attım. "Bu yüzden hayır Kont, sadece benimle ilgileniyor olamazsın çünkü bütün bunlar düşünülmüş hamleler."

"Sana güvenmediğim için çekip gittim belki, sonra da hasretine dayanamadığım için döndüm." İçtenlikle gülümsedi.

Bir rüzgâr esintisi daha uzaklardan gelmişti sanki. Onu görebilmiş gibi boşluğa doğru baktım. Hem kontun saçlarını hem elbise min eteklerini aynı şiddette uçurmaya başlamıştı. Üzerimden bir karınca sürüsü yürüyormuş gibi ürpermiştim. Herkes burada hayaletlerin yaşadığına inanıyordu, ölmeden, kendini öldürmeden önce annem de burada hayaletlerin olduğu inancındaydı. Bana endişelenmeme gerek olmadığını söylemişti, buradaki hayaletlerin bana zarar vermeyeceğini ama bazılarının çok kötü olabileceğini ve dikkat etmem gerektiğini. Annem ölmeden önce de yeterince acı çekiyordum. Çünkü en yakın arkadaşım hayaletlerdi.

"Bana güvenmediğin için çekip gittin," dedim ona bakmadan. "Ama sonra sessiz kaldığımı gördün. Muhtemelen benimle ilgili daha çok şey öğrendin. Herkesin taptığı, evin tek kızının aslında

nasıl bir hayat yaşadığıyla ilgili. Bahse girerim kasabada kalmak istiyorsun ve kasabadaki en güçlü ailelerden birinin damadı olarak burada kalmak, istediğin her şeyi kolayca elde etmen için biçilmiş kaftan. Hem de avcı ailelerden birinin damadı olarak. Buna uygun tek kız da benim. Yani aslında haklısın, sadece benimle ilgileniyorsun."

"Seni zaten biriyle evlendirecekler Luxuria." Sesi evhamlıydı. İnkâr etmesi gibi bir beklentim yoktu. Söz konusu kişi ben olduğum zaman herkesin kalbimden daha çok önemsendiği şeyler olurdu. Ve buna rağmen hepsi bir araya gelmiş bana kalpsiz diyorlardı.

Gözlerimi ona çevirdim, artık o da en az benim kadar ciddi bir ifade takınmıştı. Gözlerinin üzerine doğru düşen perçemleri parmaklarıyla geriye itti. Kaşlarını çatmış doğru kararı verip vermeyeceğimi tartıyordu. Evet, beni biriyle evlendireceklerdi, evet bunun yakında olacağından endişe ediyordum ve evet esasında seninle evlenmeyi isterdim.

"Seninle evlenmeyeceğim Kont." Umursamaz görünmeye çalışarak omuz silktim.

"İyi düşün," dedi. "Gurur meselesi yapma bunu. O adamların hiçbirisiyle evlenmek istemezsin. Bu evliliği yaparsak ikimiz için de kârlı olur. İstedığın gibi hayatını yaşarsın. Sevgililerin olmasına da karışmam."

"Sadece bir an olsun seninle evlenmek istemediğim gibi bir ihtimalin varlığını hatırlar mısın?" Gözlerinin içine doğrudan ve olabildiğince küçümseyerek baktım. Rol yapmıyordum, gözümünden düşmüştü. "Ben âşık olduğum adamla evleneceğim Kont," dedim; eteklerimi toplarken dişlerimin arasından konuşuyordum.

"Sorun bu mu?" diye gülümsedi. "Kalbimi mi istiyorsun?"

"Ve alacağım." Şüphesiz; öyle ya da böyle.

Bana doğru yanaştı. Şimdi bir saniye öncesinden daha çok eğleniyordu ama yine hiçbir fikri yoktu.

"Senin bir kalbin olmadığı için mi?"

"Hepimizin bazı fedakârlıklar yapması gerekiyordu," diye tatlı tatlı gülümsedim.

"Kalpsizlik seni bir canavar yapıyor Luxuria."

"Hepimizin bir şeyler olması gerekiyordu."

"Senin gibi genç bir kadın nasıl bu kadar cüretkâr olabiliyor?" Kaşlarını kaldırıp indirdi, bunu merak mı ediyordu yoksa alttan alta beni uyarıyor muydu, anlamış değildim. Bir gece yarattığı için fazla uysal olduğunu düşünüyordum ama belki de sandığımdan zekiydi.

"Senin gibi bir yaratık nasıl bu kadar uysal olabiliyor?" diye sor-
ma gafletinde bulundum. "İstediğin şeyleri bana yaptırmanın birçok yolu olduğunu biliyoruz." Ve onların bazıları beni ürpertiyordu. Ne olursa olsun düşüncelerini okumama izin vermişti. Dürüsttü. Büyü yapsın ya da yapmasın beni etki altına alması kolaydı. İstediği her-
kesi kendine kolayca âşık edebilirdi ama bunu yapmamıştı.

Kalbimi kandırmamıştı.

Kulağımdaki rüzgâr uğultusunu susturacak şekilde göğsünden hırıltılı bir şekilde güldü. Özenle yazılmış bir melodi gibiydi ve içimde bir şeyleri açığa çıkarıyordu. Onun için birkaç nota çalmak istememe neden oluyordu. Elbette yapamazdım.

"İnan bana," dedi kararlı şekilde. "Hiç uysal değilim Luxuria ama neden bilmiyorum, gözlerine baktığımda sana kıyamıyorum."

"O kadar küçük ya da zavallı değilim Kont."

"Uzun ömrümde karşılaştığım en tehlikeli şeysin sen."

Başımı yana yatırıp söylediklerini kafamın içinden geçirmeye başladım. Doğru mu söylüyor yoksa eğleniyor muydu anlamak güçtü. Eğer benimle eğleniyorsa ne yazıktı ne budalaydı. Yanlışlıkla da olsa söylediği en doğru şeydi bu, ben onun ömründe karşılaştığı en tehlikeli şeydim. Çünkü ölmesini istemiyordum ama onu öldür-
mek istiyordum. Ölmesini istemiyordum ama benim için ölmesini istiyordum.

"Misafirliğinizin keyfini çıkarın, umarım arazide bir yerde ölüp gitmezsiniz. Ne büyük trajedi olurdu." Hafifçe dizlerimi kırıp ona yapmacık bir gülümsemeyle selam verdim.

"Seni öpmeden ölmek gerçek bir trajedi olurdu Cor. Akşam ye-
meğinde görüşürüz, yanını bana ayır."

Gülümsedim ama bunu görmesine izin vermedim. Açıklığa doğ-
ru zarafetimden ödün vermeden yürümeye devam ettim. İçgüdü-

lerim bana peşimden gelmeyeceğini söylüyordu bu yüzden endişe duymadım. Bu arazideki rüzgâr beni korurdu. Burada hayaletlerin arasında kimse bana dokunamazdı.

Ahırlara giden dönemeçte yoldan saptım. En yakın dostlarımla hayaletler ve hayvanlar olduğunu bilse tüm bu insanlar hakkımda neler düşünürdü...

"Biraz huysuz bugün," dedi Vaha çitlerin önünden atımı tımarlarken.

"Ver de ben yapayım." Elimi uzattım ama onaylamaz bir şekilde bana baktı. "Kimse yok!" diye temin ettim. Derin bir nefes aldı ve sanki onları görecekmış gibi kapıdan dışarıya baktı. Nihayetinde benim ruh halimin diğerleriyle gireceği münakaşadan daha karanlık olduğunu anlamıştı. Dediğimi yapıp geriye çekildi. Ben atımın güzel tüylerini tararken ahırın içinde bir köşede iskemlenin üzerine tünediğini gördüm.

"Yine mektup mu yazıyorsun?" diye sordum üstünkörü. Daha çok yazmaya çalışıyordu. Babam onun bir seyis olduğu yalanını kendine de söylediği için Vaha ben ve abilerim gibi eğitim almamıştı. Ona okuma yazmayı ben öğretmiştim ama kısıtlı zamanda ve çoğunlukla saklanarak ders verdiğim için çok ilerleyemiyordu. Okuması iyiydi ama yazma konusunda daha çok desteğe ihtiyacı vardı.

"Yardım edecek misin?" diye sordu. Bazen o da diğer abilerimin büyüdüğü şartlarda büyüse bana karşı nasıl davranırdı diye merak ediyordum. Muhtemelen bilmiyordu ama dünyada en değer verdiği insandı. Daha küçükken ve aramızdaki farkı henüz hiçbirimiz yeterince iyi bilmiyorken abilerime bile karşı çıkıp beni savunurdu. Bir şekilde hep birbirimizi savunmuştuk ama bu, aynı şatonun farklı köşelerine atılmış iki kişi olduğumuz için miydi yoksa gerçekten birbirimizi sevdiğimiz için mi, bilmiyordum.

"Yine o şaşkaloz kıza mı yazıyorsun?" Gözlerimi devirdim. Manolya yolun aşağısındaki üçüncü çiftlik evinde çalışıyordu. Kız aslında evin hanımının yeğeniydi ama evin beyi o kadar pintiydi ki çatısı altında yaşayan herkesin bunu hak edecek kadar çalışmasını şart koşuyordu.

"Cevap veriyor ama," diye güldü Vaha.

Atımın uzun suratını okşayıp bir eğlence bulmuş gibi ona döndüm. "Ne yazmış?"

"Onunla benim aramda Luxuria..." derken utandı. "Sana söyleyemem, bu hiç uygun olmaz."

"Duygularınız karşılıklı mı?" diye yineledim sorumu. "En azından bu kadarını söyle, o da âşık mı sana?"

"Cevap yazdığına göre öyle olmalı." Omuz silkti.

"Ah benim akıllım." Kollarımı göğsümde birbirine bağlayıp başına dikildim. "O kızları bilmez misin, sadece eğlence olsun diye biraz beğenilmek ümidiyle bile cevap verirler mektuplarına. İnsanların duygularım nasıl böyle hafife alırsın, bilhassa kalp!.. Öyle kolay mı anlayabilmek?" Ona mı konuşuyordum kendime mi emin olamadım ama nihayetinde ona verdiğim öğütleri kendime almaya karar verdim. Bilhassa insan bile olmayanların kalpleri...

"Seni kim kızdırdı?" diye sordu gülerek. "Burun deliklerin kocaman oldu yine."

Ayağımla çizmeli bacağını dürttüm. "Söylemesene şöyle," dedim elimi burnumun üzerine kapatarak. "Ne çirkin laf." Sonra eteğimi toplayıp yere doğru eğildim. "Bak ne diyeceğim, bir saat sonra çarşıya gideceğim, sen de gel hem torbaları taşırsın hem de birilerini görürsün."

"Olur," dedi memnuniyetle, ne de olsa dünyada gördüğü tek yer bu ahırdan ibaretti.

"Üstüne başına daha düzgün şeyler giy," diyerek doğruldum. "Çizmelerini de değiştir. Saçını yana yatır."

"Çarşıya mı gidiyoruz, düğüne mi?"

"Kendine saygısı olan beyler her zaman iyi görünürler."

"Sen her zaman çok iyi görünüyorsun," dedi. "Ama tanıdığım en mutsuz insansın yine de."

"Vazgeçtim!" dedim. "Sen gelme, mektup yazmayı da bırak topla şuraları, berbat halde her yer."

"Seni kırmak istemedim Luxuria, bütün bunlara boş yere önem veriyorsun demek istedim."

"Beni kimse kıramaz. Hem sen ne anlarsın ki?"

"Ne kadar zorlandığımı anlıyorum," dedi metanetle. "O belinden"

sıkıp durdukları korsenin içinde nefes alamıyorsun. O korse gibi bu şatonun içine sıkıldıkça sıkıyorlar seni."

"Ben bu şatonun tek kızayım," dedim. "Herkesin hayalini yaşıyorum."

Yeterince sık tekrar edersen inanırsın, belki gerçek bile olur.

"Ama kendi hayalini yaşamıyorsun."

Ona sırtımı dönüp hırsıyla ahırdan çıktım. Hep böyle yapıyordu. Aileme olan hıncını benden çıkarıyordu. Sözleri doğru da olsa beni incitip incitmeyeceklerini düşünmüyordu. Kimse beni neyin incitip incitmeyeceğini düşünmüyordu. Bu yüzden evet, o da bu şatonun dışında değil de içinde büyüseydi, diğer abilerim gibi, hatta belki onlardan da kötü olurdu.

Çarşı için en iyi elbiselerimden biri üzerimdeydi çünkü kendimi ne kadar kötü hissedersen o duyguyu gizlemesi için eşdeğer bir parça seçerdim. Saçlarımı daha özenli yapar, en pahalı kokumdan sürerdim.

At arabasını başkası kullanıyordu, dadı yanımda oturuyordu ve çiftlik evlerinin yanından geçerken arabayı durdurup sık sık onlara hatır soruyordu. Onun yüzünden ben de gülümseyip sohbet etmek durumunda kalıyordum. Araba nihayet yeniden taşlı yolda hareket ettiğinde arkama yaslandım.

"Dik otur çocuğum," dedi.

Nefesim boğazıma sıkışmış gibi ona baktım.

"Uff!" dedim. "Neden çarşıya gidelim diye tutturdun ki, oralar da satılan hiçbir kumaşı sevmiyorum."

"Olsun," dedi başını sallayarak. "Arada bir dışarı çıkmak, görünmek, şöyle bir süzölmek gerekir. Bir şeyler alacaksın, kendini göstereceksin ki insanlar arkandan konuşmasın. Her şey yolunda demek lazım."

"Herkes biliyor benim buralardan giyinmediğimi, ne saçma şey."

"Bugün neyin var senin?" diye kaşlarını çatı. "Bu kadar huysuzluk etmezdin. Yapman gerekiyor biliyorsun kızım. Hem diğer hanımlarla da bir çay içmek gerekir."

"Hepsi benden büyük," diye inledim. "Ben annem değilim ki, onlarla konuşacak bir şeyim yok. Sen iç işte."

"Olur mu öyle," dedi. "Evin çalışanı ne zamandan beri evin hanımı gibi davranır olmuş."

Bugün gerçekten alışkın olmadığım bir huysuzluk vardı üzerimde. Nedenini anlayamıyordum ama günüm pek iyi başlamamıştı ve sonrasında olanlar da pek iç açıcı değildi. Birkaç nefes daha alıp bayırdan aşağı inerken arabaya sıkı sıkı tutundum. Belki de dışarıya çıkmamız iyi olmuştu. Hanımlar arasında dikkatim dağılırdı ve birkaç parça kumaş seçmekten de zarar gelemezdi. Böylece ne kontu ne de sinirimi hoplatan seyisi düşünmek durumunda kalırdım.

Onunla evlenecektmişim... Daha neler.

"Dadı," diye sordum ona doğru dönüp. "Eğer biriyle evlenecek olsam kiminle evlenmemi isterdin?"

"Yoksa biri mi var?" diye sordu kuşkuyla.

"Merak ediyorum!"

"Herkes madencilerin oğlu diyor ama beni biraz korkutuyor o çocuk, sana tuhaf tuhaf bakıyor. Âşık olduğu aşikâr ama o kadar âşık olmak da iyi değildir, o yüzden onu boş ver çocuğum." Söylemlerine güldüm çünkü aşağı yukarı aynı şeyi düşünüyorduk. "Askerler hem güçlü kuvvetli hem de pek yakışıklı oluyor ama yollarını gözlemek de pek zordur, o yüzden beğendiğin şu çocuktan yana da değil gönlüm."

Sadece hoş çocuk demiştim ama dadı onu çoktan listesine eklemişti belli ki.

"Eee," dedim. "Kimi uygun buluyorsun peki?"

"Lord Callisto," dedi gülümseyerek. "Onu pek beğeniyorum, sana da yakıştırıyorum."

Lord geçen yıl İtalya'dan gelmiş ve bir yıl içinde çok iyi bağlantılar kurmuştu. Ailemle arası oldukça iyiydi ve bazı akşamlar bizimle yemeğe kalıyordu. Hoş adamdı ama kalbimi attıracak kadar hoş değildi. Kendi mülkü ve oldukça iyi bir geliri vardı, aslında itiraf etmek gerekirse adamın hiçbir falsosunu görmemiştim. Ne insanın içine düşüyor ne de rahatsız ediyordu. Dadı haklıydı, o evlenmek için oldukça uygun bir adaydı.

"Ama ben daha küçüğüm neyse ki," dedim. "Belki karşımıza daha iyi biri çıkar." Kıkırdadım. "Bu arada Kontu gördün mü? Bir süre misafir olacakmış, babam sabah söyledi."

"Hiç görülmemiş şey," dedi. "Gördüm, o da epey güçlü kuvvetli bir bey ama bir soğuk bakıyor, gözlerinin ferî çekilmiş gibi. Ne demeye kalacakmış?"

"Çok yakışıklı değil mi ama?" Dirseğimle onu dürtünce, huylanıp kıkırdamaya başladı.

At arabası meydana gelmeden toprak yolun hemen sonunda durdu. Diğer arabaların uzaklaşması için bekledik. Çarşıda her zaman geldiğimiz dükkânların çalışanları arabaların sesini duyunca dışarı çıkıp yoklardı. Bizim arabayı görünce iki kişi hızla yanımıza yanaştı. Arabadan inmeme yardım ettiklerinde nazikçe teşekkür ettim.

"Gel şu işi hemen halledelim," dedi dadı koluma girip. "Bir-iki top kumaş seçer sonra çay bahçesine gideriz. Biraz da hanımlarla çene çaldık mı oldu bu iş."

"İyi," dedim şapkamı düzelterek. "Hadi gidip seçelim."

En baştaki mağazaya girdik. Burası nispeten büyüktü, arka taraftan daima müzik sesi gelirdi. Biz içeriye girdiğimizde kulakları sarhoş eden bir konçerto yeni başlamıştı, burayla ilgili katlanılır tek şey harikulade müzikti. Dadı kumaşlara dokunup en tepedekileri aşağı indirtirken ben de öylesine ipliklere ve makaralara bakıyormuş gibi dolaşıyordum.

"Müzik sesine karşı çok duyarlısınız hanımefendi."

İşittiğim sesle birlikte o yana doğru döndüm. Kaşlarımı kaldırıp öpmesi için eldivenli elimi genç adama doğru uzattım. O gülümseyerek parmaklarımı avucuna aldığı anda dadıma onaylamaz bir bakış attım. Yol boyunca bana Lord Callisto'yu övmüştü ama karşımda Maner'lerin büyük oğlu Araz duruyordu. Büyük derken epey büyüktü, en büyük abimle yaşıtı. Onun gibi bir adamın kumaşçıya öylesine uğramayacağını herkes bilirdi. Dadının yanında Araz'ın ablasını gördüğümde şaşırmamıştım.

"Soylular kadar yoksullar da müziği sever," dedim. "En üst tabakadan en alt tabakaya kadar herkes dans eder. Sanırım bu beni epey etkiliyor." Gülümsememi her zamanki gibi tatlı ve kibar tuttum.

"İşte bunları seçtim Luxuria," dedi dadı. "Tıpkı istediğin gibi." Sonra satıcı adamlara döndü. "Paketleyip arabaya götürürsünüz." Sonra Araz'ın ablasına döndü. "Biz de çay bahçesine geçecektik, gelir misiniz?"

"Ne iyi olur," dedi ablası. "Bütün çarşığı dolandık." Dadının koluna girdi ve ikisi birlikte bizi arkada ve yalnız bırakarak önden çıktılar.

"Müsaade eder misiniz?" diye sordu Araz. Şapkamı düzelterek tekrar gülümsedim ve pek de istekli olmasam da hafifçe elimi koluna yerleştirdim. "Sık sık böyle çarşığı dolaşır mısınız?" diye imayla sormayı ihmal etmedim. İnsanların aptal olmadığını bilmesi, benim için epey kıymetliydi.

"Asla," dedi çabucak ve kocaman bir gülümsemeyle. Araz kendi yaşındaki kadınlar için epey ilgi çekiciydi. Çok uzun boylu ve heybetliydi, güzel bir surata sahipti. Şanslıydı ki görünüşünü annesinden almıştı. Koyu mavi gözleri vardı. Fakat bende herhangi bir ilgi uyandırması mümkün değildi. "Ama ablamın neden bu denli ısrar ettiğini anlıyorum, senin burada olduğunu söylediğinde ikna oldum."

"İşte buna şaşırdım," dedim.

İşler ne zaman, 'o sapanla oynamayı bırak, sen evlilik çağına gel din' noktasına gelmişti anlayamamıştım.

"Neden?" diye sordu. "Sen her erkeği ikna edebilecek kadar dikkat çekici bir kadınsın."

"Ona ne şüphe," diye tebessüm ettim. "Ama benimle ilgilendiğini düşünmemiştim."

"Açık konuşmak gerekirse Luxuria, seninle ilgileniyorum hem de çok ciddi ve istekli bir şekilde ilgileniyorum." Sözleri de bakışları da samimiydi ve bu da bana gözden kaçırdığım bir şeyler olduğu hissiyatını veriyordu. Daha önce onunla defalarca aynı ortamda bulunmuştuk, Lord Callisto'dan daha fazla aynı yemek masasında bulunmuşluğumuz da vardı ama hiç böyle bir şey sezmemiştim ve ben her zaman sezerdim.

"Bağışlayın lütfen," derken, elimi kolundan kurtarıp şapkamın kenarlarından tuttum ve düzeltiyormuş gibi yaptım. "Bu kesinlikle beklemediğim bir itiraf, kabalık etmek ya da sizi gocundurmak istemem."

"Asla," dedi. "Beni gocundurmazsın. Oturalım mı lütfen?" Ağaçların altındaki çay bahçesine varmıştık. Dadı ve ablasını aradı gözlerim ama bizden daha ileride bir masaya çoktan yerleşmiş bir yandan bizi gözetliyorlardı.

Ah, cadı! Ben sana göstermez miyim?

Oturaklara oturup nezaketen şapkamı çıkardım ve saçlarımı düzelterek ona baktım.

"Seninki ve benimki gibi ailelerin," diye başladı ve ilk andan tüm ilgimi kaybetti. Devamının nasıl geleceğine şüphe yoktu. "Kimlerle evleneceği önemli Luxuria. Ne şanslıyım ki sen en başından beri benim istediğim gibi bir kadınsın."

"Bağışlayın ama böyle meseleleri konuşmam uygun olmaz. Babam ve abilerim bundan hoşnut kalmazlar."

Yüreğimi tir tir titreten o sesi duyduk. Kasabanın devasa çanı üç kez çaldı. Bu başka bir cadı avı, başka bir kadının idamı anlamına geliyordu.

"Soyları kurusun!" dedi Araz ve hislerimi belli etmemeyi başarsam da irkilmeme neden oldu. İçimden bu defa kim diye düşündüm, bu defa hangi yalanla suçlanmıştı. Tümü saçmalık ve safsaydı ama bunları dile getirmek bile başka bir gün çanların benim için çalmasına yeterli olurdu.

Tekrar hatırlattım kendime: *Onu kurtaramam ama intikamını alırım.*

Siparişimizi almak için biri geldiğinde gözlerimiz yeniden birbirini buldu. Neredeyse koskoca adamın utandığını düşünüyordum.

"Taze dağ çayı lütfen," dedim. "Ve içine biraz da yabanmersini."

"Hanımefendiye taze dağ çayı, içinde yabanmersini de olacak. Benim için de bira."

"Burada içki servisimiz yok efendim," dedi genç çocuk.

"Patronlarına Araz Bey bira istiyor de öyleyse." Küçümseyici ifadesi zavallı çocuğun kaçarcasına uzaklaşmasına neden olmuştu.

"Muhtemelen kim olduğunu bilmiyor ve sadece işini yapıyor," diye sakince araya girerek kaşlarımı çatıtm.

"Anlamadım?" Kaşlarını kaldırdı, gerçekten anlamamıştı. Hiçbir fikri yoktu.

"Genç çocuk. Henüz on beşinde bile değil. Muhtemelen ailesine bakıyor. Kabalık etmene gerek yoktu."

"Beni bu kasabada herkes tanır Luxuria."

Ayağa kalktım.

"Affedersin," dedim. "Kendimi hasta hissediyorum, sanırım bu konuşmayı sürdüremeyeceğim." Dönüp asla yapmayacağım şekilde "Dadı!" diye seslendim.

Koşturarak ikisi de yanıma geldi. Araz'ın ablası hem şaşkın hem de endişeli görünüyordu. Muhtemelen kardeşinin bana bir şey yaptığını düşünmüştü çünkü tatlı Luxuria her zaman nazik ve anlayışlıydı.

"Hasta gibiyim dadı." Öksürdüm. "Biraz da başım dönüyor. Eve gidelim de hekim çağıralım."

"Neyin var kızım?" Yüzüme dokundu. "Ateşin de çıkmış. Pencereni açık unutmuştun hep ondan oldu. Gel hadi." Koluma girdi, ateşim olmadığını biliyordu ama yine de bana ayak uydurmuştu ki kendisi de mahcup duruma düşmesin. Cadı...

"Yardım edelim," dedi Araz ve ablası.

"Araba hemen şurada," dedi dadı. "Hiç zahmet etmeyin ama bir gün çaya gelin mutlaka." Hızlı adımlarla beni oradan çıkarırken bir yandan da kolumu parmaklarının arasına kısıtıyordu. "İki dakika duramadın mı?" diye dişlerinin arasından fısıldadı.

"O hödükle ne işim var benim!" diye sızlandım. "Delirdin mi sen? Lord Callisto'ya ne oldu."

"Sanki ona varacağın var da."

"Bunu ona tercih edeceğimi mi sandın!"

"Sus sus," dedi. "Geç arabaya." Arabacının yardımıyla yerime yerleştim ve hasta rolü yapmaya devam ettim. Artık bizi izleyen kimse kalmamıştı ama gerçekten biraz hasta hissediyordum. "Ben istemedim," diye devam etti dadı. "Ablası iki aydır peşimde, öteleyemedim daha fazla."

"Hiç söylemedin," dedim. "Ben de hiç sezmedim ilgisi olduğunu." Bu beni daha da şüphelendiriyordu. Maner'ler bizden daha varlıklıydı bu sebeple ailemle bir ilgisi olmadığını tahmin ediyordum. Seçkin bir aileden geliyor oluşum onlar için cezbediciydi ama

başka seçenekleri de vardı ve onlar hiçbir zaman zirvaladığı gibi soylu olmayı önemsememişti. Belki de ona tahammül edip derdinin ne olduğunu öğrenmeliydim ama hazırlıksız olduğum konuşmaların ortasına düşmeyi sevmezdim.

Şatoya döndüğümüzde sessizce odama çıktım. Akşam yemeğine kadar biraz dinlensem iyi olacaktı. Hekim çağrılmasını istememiştim ama kendimi pek iyi hissettiğim söylenemezdi. Yatağa uzanıp derin düşüncelere daldım. Kont Dekalton'un teklifi beynimi kurcalayıp duruyordu. Babamı gerçekten etki altına mı almıştı yoksa bunun iyi bir anlaşma olacağına dair ikna mı etmişti, ikisi de oldukça makul ve onun için kolay olurdu. Gerçekten bu yönde karar verilerse buna nasıl itiraz edeceğimi de bilmiyordum ama istediği şekilde bir evliliğe razı olmam mümkün değildi.

Her akşam olduğu gibi yemeğe ilk inen ben olmuştum. Büyük salonda şöminenin önündeki kanepelerde ortanca abimi ve Kont Dekalton'u keyifli bir sohbetin içinde gördüğümde şaşkınlığımı hızlıca gizledim. İçeriye girdiğimi ilk fark eden ve bana dönen abim oldu.

"Luxuria," dedi. "Solgun görünüyorsun." Bunu öylesine söylediğine emindim belki de dadı ona hasta olduğumla ilgili bir şeyler söylemişti. Aşağıya inmeden önce özenle hazırlanmış ve yüzümün her zamankinden daha güzel görüldüğüne emin olmuştum.

"İyiyim," diye gülümsedim. "Biraz soğuk almış olmalıyım. Dinlendim."

Abim başımı sallayıp konuğumuza döndü ama konuğumuz birkaç uzun saniye daha bana bakmayı sürdürdü. Ta ki ben dönüp masada her şey hazır ım diye kontrol etmeye çekilene dek.

Gümüşler parlaktı ve masa oldukça lezzetli görünen yemeklerle donatılmıştı. Ne kadar komiktir ki konuğumuz bunların hiçbirini yiyemezdi.

Masadaki yerime oturup dirseklerimi masanın üzerine yasladım ve yavaş yavaş herkesin gelmesini beklemeye koyuldum. Çok geçmeden ortanca abim Leonard ve Kont Dekalton da masadaki yerlerine oturdular. Leonard her zamanki gibi babamın sol tarafında kalacak sandalyeye değil, en büyük abimin yerine, babamın sağ

tarafındaki sandalyeye yerleşti. Kont Dekalton'a kendi yerini yanı benim hemen yanıma işaret etti. Kont zarifçe sandalyesini çekip yanıma oturduğunda dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Hangi isminizi daha sık kullanıyorsunuz Bayan Victoriam?" diye sordu Kont. Abim rahat bir tavrıla, "İkinci adını kullanmayız," dedi. "Annem istemişti ama babam o isimden pek hoşlanmıyor."

"Nedenini sormamın sakıncası var mı?"

"Doğduğunda Luxuria'nın kalbi atmamış, uzun bir süre geçtikten sonra neredeyse öldüğünü düşünmüşler ama sonra birden uyanmış." Leonard güldü. "Babamın ailesi annemin ve küçük kızının cadı olduğuna inanıyordu."

Bu cümleler abimin etki altına alındığını anlamam için yeterli olmuştu. Bu hikâyeyi hiç kimse dile getirmezdi, düşünmeye bile çekinirdi. Cadılığın affı yoktu.

Gülüşüne Kont Dekalton da eşlik etti. "Söyledikleri gerçek olsa dahi bunun kötü bir şey olduğunu düşünmezdim," dedi. Leonard çabucak kaşlarını çattı. "Doğauştüstü varlıkları sevmeyiz," dedi.

"şatonuzda hayaletler olduğu söyleniyor," diye devam etti Kont yarım ağız bir gülümsemeyle. Leonard bunun için de güldüğünde içeriye en küçük abim Lennie gelmişti. Sabah masada yaşanan gerilim belli ki hâlâ üzerindeydi. Bana ve Kont'un nerede oturduğuna baktı sonra Leonard'ın yanındaki yerine geçti. Onun peşi sıra babam da içeriye gelince rahatladım, başka bir münakaşanın içine girmelerini istemezdim.

"Servise başlayabilirsiniz," diye seslendim ayakta bekleyen kızlara. Dadım bu akşam onların başında duruyordu, beni onayladı ve kızları yönlendirmeye koyuldu. Hiçbir zaman bizimle aynı masada oturmazdı ama bazı özel akşamlarda yemek başlamadan gelir ve her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ederdi. Bu akşamı özel kulanın ne olduğunu düşünmek istemiyordum.

Babam ilk lokmasına uzandığında kuvvetle çalan kapının sesini duyduk. Bu neredeyse hepimizin kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Ben ilgileniyorum," dedi dadım babama hitaben. Yemek saatlerinde bu şekilde bölünmeyi hoş karşılamazdık. Davetsiz misafirlik

pek yaygın değildi ama bu sıralar kapımız pek sık çalınır olmuştu.

Bakışlarım abilerimin üzerinde dolaştı, kapıya gelen her kimse onlarla bir ilgisi olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Leonard da en az benim kadar meraklı görünüyordu ama Lennie omuz silkmişti.

“Dediğim gibi efendim, sadece bir soğuk algınlığı.” İlk önce dadımın sesini duyduk sonra ayak sesleri ona eşlik etti ve büyük girişte önce Araz Maner’i gördük, dadım endişeyle arkasından geliyor ve onu ikna etmeye çalışıyordu.

Derin bir nefes aldım. Bu pek iyi olmamıştı.

“Araz,” dedi Leonard kaşlarını çatarak. “Bir sorun mu var?”

Araz önce bana baktı ve ardından yanımda oturan kontun ve sonra tek tek herkesin üzerinde mavi gözlerini dolaştırdı.

Sakin yapma...

“Luxuria için endişelendim,” dedi.

Sakin ol, sakın ol. Belli etme. Yüzünü değiştirme. Sakin ol.

“Neden Luxuria için endişelendin?” diye soran babam oldu. Ses tonu bile memnuniyetsizliğini açıkça ortaya seriyordu. Hiçbir erkek bu saatte evlerinin kapısını çalan bir adamın kızımdan bahsetmesinden hoşlanmazdı. Benim ailem asla hoşlanmazdı.

“Dadıyla çarşıya çıkmıştık,” dedim. “Orada biraz fenalaştım. Nazik ablası benimle ilgilenme inceliğini gösterdi. Endişeniz yersiz olmuş, oldukça iyiyim.” Sesim için endişe etmeme gerek yoktu bu rolü doğduğumdan beri oynuyordum. Kimse benden şüphe etmezdi.

“Ablam gelip bakmam için çok dil döktü, bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm,” dedi Araz. “Kasabada salgın başlamış daha fena bir şey olmasından endişelenmiş. Gerekirse hekimi yönlendirelim istedi.”

Hiç fena değil ama yeterli de değil.

“Gerekirse biz hekim çağırırız,” diye tersledi onu Leonard. “Kapıdaki adamlarınız son zamanlarda çok mu meşgul, yoklamak için evin en büyük erkeği mi kapılara dayanıyor?”

Eh, onların ahmak olduğunu söyleyebilirim ama o kadar da aptal değiller.

Araz'ın çenesi kasıldı, elini sıkıldığını ve bir tepki vermekte zorlandığını açıkça görebiliyordum. Bunu kendisi seçtiği için araya gir. memeye karar verdim. Buraya gelirken ne düşünüyordu ki?

"Luxuria ile evlenmek istiyorum," dedi birden. "Bu yüzden onun için gereğinden fazla endişe duymuş olabilirim. Bu konuda kendimi kötü hissetmemi bekleme benden."

Kaşlarımı kaldıracak gibi oldum ama kendimi hemen toparladım. İşte bu, epey ama epey beklenmedikti. Maner'lerden bu kadar cesur ve aptal çıkacağını düşünmezdim. Babam kaşlarını çattı. Leonard bana bir bakış atıp ayağa kalktı. Lennie de onun peşinden ayağa kalktı. Ve daha kötüsü Sidra Dekalton da ayağa kalktı. Leonard'ın yanına geçip onu durdurdu. İkisinin arasma girmesi kapının eşiğindeki dadıyı kıpkırmızı etmişti. Bense oturduğum yerde yemeğimi yemeye başlamıştım. Oldukça eğlenceli bir akşam olacaktı belli ki.

"Luxuria iyi," dedi Sidra buz gibi bir sesle. "Ablanıza bunu iletin ve bu uygunsuz hareketiniz için af dileyip evinize dönün."

"Siz kim oluyorsunuz da bana ne yapıp yapmayacağımı söyluyorsunuz?" dedi Araz.

"Nişanlısı oluyorum," dedi Sidra ve Araz çok sağlam bir adım geri çekilmek zorunda kaldı.

Kahretsin, kısmetimi kapatıyordu. Henüz kasabadaki herkesi görmemiştım bile ve birkaç gün sonra balo vardı.

"Bu da ne demek?" diye soracak oldu ama Lennie araya girip ona dışarıyı işaret etti. Bu kadarı herkese yetmişti sanırım.

Araz masanın ardından önce bana, sonra Sidra Dekalton'a baktı sonra da isteksiz ama mecbur bir şekilde Lennie'nin eşliğinde dışarıya çıktı. Tam, herkesin kapıya baktığı esnada kontla tabaklarımı değiştirdim. Babam başını eğmiş öfkeli şekilde tabağındakileri yemeye koyulmuştu. Olup biten her şeyden oldukça rahatsızdı ki bu şaşılacak şey değildi. Leonard kendi sandalyesine döndüğünde ben de başımı hiç dokunulmamış tabağıma eğdim. Sidra yanıma oturduğunda önce tabağına baktı, sonra bana bakıp, kimseye belli etmeden güldü ve yemekle ilgileniyormuş gibi davrandı.

"Neler olduğunu anlatacak mısın bize Luxuria?" diye sordu Leonard gergin gergin. Lennie içeriye girmiş ve yerine oturmuştu.

"Çarşıda karşıma çıktı ablasıyla birlikte. Çıktığımızda peşimize takıldılar, meydana kadar geldiler ve benimle evlenmek istediğini söyledi, ben de kendimi iyi hissetmediğimi söyledim ve oradan ayrıldık. Bunları abilerime anlatmam doğru olmaz. Ne de olsa benim için verilen kararlar olduğundan çok da önemi yoktur, diye düşünmüştüm." Çatalımı ve bıçağımı tabağın kenarına bıraktım. "Dinlenmek istiyorum, müsaadenizle."

"Otur, Luxuria." Babam yüksek sesle söyleyince, olduğum yerde kaldım.

"Doğru söylüyor," dedi dadım ağlamaklı bir şekilde. "Dilerseniz arabacıya sorun, oturmadılar bile hemen döndük."

"Kasabadaki herkesin Luxuria ile evlenmek istediği sır değil," dedi Kont Dekalton beni şaşırtacak şekilde. "Nihayetinde bu kararı vermesi gereken kişi kızınız. Eğer o da isterse en yakın zamanda evliliğimizi duyurmak isterim ki bir daha bu tür olaylar yaşanmasın."

O da isterse.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye çıkıştı Leonard. "Bir söylenti yayılsa neler olur bilmiyor musun?"

"Hepiniz hakkında birçok söylenti yayılıyor," dedim kendimi tutamayarak. Leonard yutkunup babama baktı.

"Odana git Luxuria," dedi.

Bıkkın bir nefes alıp yeniden yerimden kalktım.

Otur. Kalk. Davete katıl. Onunla görüş. Vampiri bul. Odana git.

Merdivenlerden çıkarken dadım arkamdan koşturuyor ve ağlayarak benden af diliyordu. Sanki onun suçuymuş gibi. Sanki birinin suçuymuş gibi.

"Yatacağım," dedim. "Üzülme dadı. İlk kez başıma gelmiyor." Yanağından öpüp kapıyı yüzüne kapattım ama kendimi yatağın üzerine bıraktıktan sonra sessizce ağlamaya başladım. Bugün gerçekten çok kötü bir gündü.

Bu şatoda neden bu kadar çok kadının öldüğünü biliyordum, en başından beri biliyordum. Paramparça kalpleri yüzünden ölüyorlardı. Mutsuzluktan ölüyorlardı. Bu duvarların arasında o kadar kapana kısıılıyorlardı ki sonunda boyunlarına bir ip geçirip şatonun kendisi oluyorlardı. Duvarlardan bile kadınların gözyaşı akıyordu.

"Senin kadar güzel bir kadın ağlamamalı," diye mırıldandı. Başını hafifçe çevirip karanlıkta ona baktım. Penceremin önünde duruyordu.

"Ağlamıyorum, hastayım biraz." Gözlerimi sildim. Güldü. Yatağa doğru yanaşıp bana elini uzattı, parmaklarımı eline bıraktım, doğrulmama yardımcı oldu. Yatağın kenarına oturup onun da yanıma oturuşunu seyrettim. Mum alevlerinin gölgeleri üzerine düşerken ne kadar da muhteşem görünüyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu bana doğrudan.

"Âşık olmak istiyorum."

"Kitaplardaki gibi mi?"

"Kitaplardaki gibi."

Yine güldü.

"Bu mümkün değil Luxuria."

"Bunu bilemezsin."

"Çok uzun yaşadım, bilebilirim."

"Hiç âşık oldun mu?" Sorduğuma pişman olmuşum. Evet derse bunun beni derin bir kedere ve kıskançlığa sürükleyeceğini sezmiştim.

"Sandığın şekilde değil," dedi. "Öyle bir aşkın mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Ama var," diye itiraz ettim. "Aksi halde tüm o kitaplar nasıl yazılabilir?" Yaşanmış olmalı. Birileri yaşamış birileri o şekilde hissetmiş olmalı.

"Tabaklarımızı neden değiştirdin?" diye sordu bu defa.

Omuz silktim.

"Bak," dedi tatlı bir şekilde. "Ne kadar iyi anlaşıyoruz. Birbirimizi kolluyoruz. Tıpkı eşler gibi."

"Ama ben senden hoşlanıyorum sense sadece beni kullanmak istiyorsun. Tıpkı diğer herkes gibi."

"Benden hoşlanıyor musun?" diye sordu.

Omuz silktim.

Yatağın üzerinden uzanıp elimi tuttu. Kara gözleri benim gözlerimi buldu. Parmakları nadide eldivenlerimin uçlarında dolaştı. Eldivenlere ve yeniden gözlerime baktı. Sessiz bir sorguydu ve itiraz

etmediğimi anladı. Eldivenleri yavaşça, çok ama çok nazikçe parmaklarımın ucundan çekip çıkardı. Onun avucunda küçük kalan elimi ters çevirdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Cor."

Başparmağı elimin üzerindeki kalp şeklinde olan doğum lekesinin üzerinde gezindi. Eller ve lekeler insanlar hakkında çok şey söyler. Birden kalbim dahil tüm bedenimin titrediğini, kuvvetli bir rüzgâr esmiş gibi ürperdiğini sandım.

"Senden hoşlanmayacak bir adam tanımadım," dedi. "Bak o, aşkı bulmaktan daha zor olurdu."

Gülümsedim. "Benden hoşlanıyor musun?"

Tıpkı benim gibi omuz silkince gülümsemem büyüdü.

"Belki de gerçek bir cadısındır." Uzanıp doğum lekemin üzerine buz gibi dudaklarını bastırdı. "Kalbin ellerimde Luxuria."

Odamın pencerelerinin sürgüsü kırıldı ve rüzgârın şiddeti beni geriye savurdu. Yer döşemeleri gıcırdarken Sidra kuşkuyla etrafa bakıyor ve görünmeyeni görmeye çalışıyordu. Onlara sakın olmalarını fısıldadım, diledikleri gibi canavarın kalbini onlara verecektim. Yoksa neden gözyaşı döküyordum ki?

Geceyle Kol Kola Dolaşan Kız

Kızın ismi Suri'ydi. Henüz yirmi iki yaşındaydı; tek suçu çok güzel olmak ve kitap okumaktı. Onu ihbar eden abisi olmuştu. Evde yasaklı kitaplardan biriktirdiğini söyledi. Kitapların yasaklı olmasının sebebi sadece bilimsel değerlerinin olmasıydı. Çanlar onun için çaldığında gerçekten cadı olmadığını biliyordum. Suri sadece meraklı ve yetenekliydi. Bilimle ilgileniyordu ve muhtemelen hepimizin hayatını kolaylaştıracak buluşlar, keşifler yapacaktı. Abisi bundan hoşlanmadı ve sırtına "A" harfini boyadığı elbisesiyle günlerce dolanmasına neden oldu. Kız meydanda asıldıktan sadece on iki gün sonra abisi onun çalışmalarını kendisine aitmiş gibi kullanmaya başladı. Kimse bunu yadırgamadı ya da kimse bunu yargılamadı.

Suri tam dört saat boyunca durmadan çığlık attı, bunu çok çabuk unutmuşlardı.

Ben unutmadım.

Babamın ahbaplarından birinin kızı olan ve gösterişli etkinliklerde sık sık yan yana geldiğimiz kızlardan birine arabacıyı göndermem tesadüf değildi. Akşam vakti çarşıda da olmamalıydım ama gündüz gözüyle Nina ile birlikte yalandan kumaşçıları dolaşırken

zaman akmış ve güneş batmıştı. Nina'yı seçmiştim çünkü ailesi katı değildi ve bu saate kadar dolaştığı için başı belaya girmezdi. Ben de ne zaman azar işitmiyordum ki? Karanlık çöktüğünde gözüme anacade üzerinde biri ilişmişti. Kim olduğunu bilmiyordum ama ne olduğunu çabucak anlamıştım. Nina'yı ikna edip adamın peşinden tavernaya gitmem oldukça kolay olmuştu. Yine de şapkamı yüzümü gizleyecek kadar indirmiştım. Ahşap masalardan birine oturmuşuk, burada bizim çevreden kimse olacağını sanmıyordum ama yine de dikkatliydim.

"Şurası daha iyi," dedim Nina'ya doğru. "Hadi o masaya geçelim."

Nina çoktan müziğe ve ortama ayak uydurmuştu, genelde neşeli ve iyicil biriydi ve çok soru sormazdı bu yüzden ara sıra onunla vakit geçirmek keyifli oluyordu. Beni yine sorgulamamış, o adamın, vampirin oturduğu masarın yanındaki masaya geçme önerimi hemen kabul etmişti.

Nina ikimiz için de benim asla içmeyeceğim içkiler sipariş ederken, "Bataklığın oradaki kırmızı evde yaşıyor," dedim Nina'ya doğru. "Çobanın oğlu hani, kendine iş bellemiş, bazı yaratıkları avlıyor-muş. Duyduğuma göre bu gece de ava çıkacakmış."

"Anlamadım," dedi Nina gürültüden kulağını işaret ederek.

"Domuz falan avlayacak herhalde," diye omuz silktim. "Epey böbürleniyordu, hiç rakibi olmadığından bahsediyordu. Bana kalırsa bir gün peşine düştüğü o hayvanlardan birinin yemi olacak."

"Bırak şimdi avı, Lennie ne yapıyor?" diye sordu. Ben de havadan sudan sohbet eder gibi ona uydurma hikâyeler anlatmaya devam ettim. Başımı çevirip bir an bile yan tarafa bakmadım. Nina içkisini bitirdiğinde kapıyı işaret edip, "Gitmem gerekiyor," dedim.

Nina ile meydanda ayrıldıktan sonra tepedeki şatomuza gitmek için arabaya bindim. Dadım Nina'yı pek sevmezdi, onu ve ailesini yol yordam bilmezler olarak tanımlıyordu; bu yüzden abilerime karşı beni idare edeceğini biliyordum. Odamda olduğumu ve kendimi hasta hissettiğimi söyleyecekti. Ne de olsa kimse çıkıp iyi miyim diye bana bakmazdı. Yol epey sarsıntılı olsa da o gün için işim henüz bitmemişti. Kim bilir belki de şanslı günümdeydim.

Şatoya gizlice vardım; dadım beni iyice azarladıktan sonra, evde Lennie dışında kimsenin olmadığını söyledi. Lennie de zorunda olmadıği sürece şatoda ortada dolanmazdı.

Dadıma çok yorulduğumu ve bütün gece bitki çayı içip uyuyacağımı söyledim. O da ayaklarını uzatmak için epey hevesli görünüyordu, aşağıya doğru merdivenden inerken esnemesi yüzümü güldürdü. Şöyle bir etrafa göz atıp kapıdan çıktım ve arka tarafı hızlıca dolaştım. Araziden olduğu gibi yürüyüp ormanın içine girdim. Kökleri simsiyah ağaçların arasında yolunuzu kaybetmeniz işten bile değildi ama ben bu ormanda doğmuş ve burada büyümüşüm, her bir ağacın dalını avucumun içindeki çizgiler gibi iyi bilirdim.

En uzun ve tırmanması en güç olan ağaca hiç de benim gibi bir hanıma yakışmayacak şekilde tırmanmaya koyuldum. Ağacın tepesinde bir dala bağlanmış çantanın içinden ihtiyacım olanları aldım ve tekrar aşağı indim. Gözlerim pür dikkat etrafı taradı ama rüzgâr bana her zaman tehlikeyi haber veren doğal bir uyarıcı olmuştu.

Kurumuş nehrin yanındaki eve ulaşmam epey zamanımı aldı. Ben odama çekildikten sonra şatoda kimse odamın kapısını çalmazdı bu yüzden içim rahattı ama Kont konusunda bazı şüphelerim vardı. Yine de bu beni yapmak üzere olduğum şeyden alıkoymamıştı. Ellerim arkamda kenetli şekilde eve doğru usul usul yürümeye koyuldum. Kapısının açık olmasına şaşırmadım, kapıya çıkan iki basamak boyunca kırmızı kan lekelerinin olması da sürpriz değildi. Daha dikkatli baktığımda yerde domuzların ayak izleri olduğunu gördüm, elbette kasıtlı yapılmıştı. Meydandan epey uzakta ve buradaki tek ev olduğu için gören kimsenin olmasından çekinmeden içeriye girdim ve gördüğüm manzarayla gülümsedim.

"Güzel iş," dedim. "Ama bana kalırsa onu dışarıda bırakmalıydın, böylece gerçekten hayvan saldırısı gibi görünür." Anlaşılan o ki sandığımdan daha erken gelmiştim. Belki, o da yeni gelmişti ve işinin ortasındaydı.

Tam da tahmin ettiğim gibi vampir dudaklarından akan kanla birlikte duvarın arkasından çıktı. Ona şöyle bir gülümseyip yerde yatan ve henüz son nefesini vermemiş olan adama baktım. Elini bana doğru kaldırdı ve yardım dilendi.

"Sizi bölmek istemedim," dedim vampire doğru. "Lütfen iştahınız kesilmeden devam edin."

"Sen beni buraya bilerek gönderdin," dedi.

"Hıhı." Başımı sallarken gülümsemem hiç silinmedi. "Lütfen, çok rica ediyorum." Tekrar yerde yatan ve inleyen adamı işaret ettim.

Suri'nin abisi.

Vampir beni süzdü ve pek de tehlikeli olmadığım kanısına vararak yemeğine geri döndü. Onu seyretmekten kendimi alıkoyamadım. Her zaman boyna saldırdıklarını düşünmüşümdür ama bu, tercihini adamın kalbinden yana kullanmıştı. Keskin dişlerini muhtemelen tekrar göğsüne sapladı ve yemeğinin keyfini çıkardı.

"Suri dört saat boyunca çılgık atmıştı," dedim abisinin bana yalvaran gözlerine bakarak. "Dilerim gittiğin cehennemde senin feriyatların bir an olsun susmaz."

Dehşete kapıldı ve önemi olmayan bir pişmanlık bulutu kapladı gözlerini. Bir an bile gözlerimi kırpmadım ya da bir an bile acaba demedim. Sadece bu kadar hızlı olmamasını umuyordum ama yine de nihayet geberip gittiği için epey memnundum.

İşi bittikten sonra vampir başını kaldırıp bana baktı.

"Bir kadının ölümüne sebep oldu," dedim. "Ben de onun ölümüne sebep olmak istedim. Siz de halinizden şikayetçi görünmüyorsunuz."

"Korkmuyor musun?" diye sordu kendini beğenmiş şekilde.

"Gördüğünüz gibi insanları daha tehlikeli ve daha riyakâr buluyorum." Ona doğru yavaşça yaklaştım, tüm vampirler kadar dinç ve kuvvetli görünüyordu. Elbisemin göğüs kısmına sıkıştırdığım mendili parmaklarımın arasma sıkıştırıp, "İzin verir misiniz?" diye sordum.

Cesedin yanında tek dizinin üzerine çökmüştü ve hâlâ kımıldamadan duruyordu. Böylesi daha iyiydi. Başını sallayıp ağzını silmem için çenesini biraz daha kaldırdı. Mendili havada açtım ve tereddütsüz bir şekilde yüzüne bastırdım. Vampir ne olduğunu anlamadan küfretti, eli mendile uzandı ve bu defa elleri de yanmaya başladı. Diğer elimdeki hançeri alıp göğsüne sapladım. Mendil gümüş suyuyla yıkanmış ve durulanmadan güneşte kurutulmuştu,

kenarlarından da sarıya boyanmış gümüş teyeller geçilmişti. Hançerim aile yadigârıydı, gümüşün en saf haliydi ve saplandığı yerde eti ateş gibi dağlayıp asit gibi eritiyordu. Adamın kalbini gördüm ve tereddüt etmeden hançerin keskin ucuyla kalbi erimeden önce dışarı çıkardım. Deneyimlerime göre bu onları yakmak kadar etkiliydi ve ben tüm delilleri yok etmek istemiyordum. Yanına eğildim ve göğsüne kendi imzamı attım. Bu kaçınıcıydı artık saymayı bırakmıştım.

Vampirin ölümü Suri'nin abisinin ölümünden bile daha hızlı olmuştu.

Dışarıya çıktığımda doğa benimle işbirliği içindeydi ve rüzgâr aferin dercesine sırtımı okşuyordu. Ben anlaşılanın üzerime düşen kısmını yerine getirdiğimde o da beni kolluyordu.

İsmim Luxuria Cor Victoriam.

Victoriam ailesinin tek kızıyım. Herkesin inkâr ettiği lanetlerini kucaklayan ve o laneti kendi silahı haline getiren kızlarıyım. Arazinin öfkeli cadılarının ruhunu onların katline neden olan vampirlerin kanıyla sulamak benim görevim. Onlara istedikleri kadar ölüm verirsem onlar da bana hayat vermeye devam edecek. Aksi takdirde diğer tüm Victoriam kadınları gibi olacak sonum.

Ama ben onlar gibi değilim.

Ateşle Oynarken Okunan Şiirler

Araz Maner'in şatonun yemek salonunu basıp benim için başka bir huzursuzluk yaratmasının üzerinden haftalar geçmişti. Büyük abim Lorenzo döndüğünde olanlardan pek memnun olmasa da daha önce hiç çıkmadığı gibi yine babama karşı çıkmadı. Bilhassa kontun servetinin gerçek değerini öğrendiğinde. Tüm bunları akşamüstü yemekten sonra babam piposunu içmek üzere odasına çekildiği bir vakitte kapısını dinleyerek öğrenmiştim. Beni onunla evlendireceklerdi. Kont bunu benim istememin kendisi için önemli olduğunu söylüyordu ama ailemde işler hiçbir zaman benim tercihlerimle ilgili olmazdı.

O gece uyandığımda odamın penceresinde başka bir rüzgâr çanının sesini duydum. Hava fırtınalı olmasına rağmen sesi kulaklarıma ulaşmıştı. Duvarlardan yansıyan gölgelerin içine kadar süzülüyordu ve kim bilir neden kulağıma ninni gibi geliyordu. Karanlık bir ninni.

Odanın içindeki taştan şöminenin ateşi sönmüştü, pencereden içeriye giren rüzgâr şimdi çıplak tenimde rahatsız edici bir şekilde dolaşıyordu. Uzun beyaz geceliğimi üzerime geçirip saçlarımı fırçaladım. Yüzüme biraz pudra sürdükten sonra elime bir mum al-

dım. Bu bol geceliklerin içinde kendimi hayalet gibi hissetmemem ne mümkündü.

Ahşap merdiven basamaklarını inerken sessiz olmaya dikkat ediyordum. Sadece bir kişi vardı nefesimi bile duyabilecek, dikkat etmemin sebebi de ta kendisiydi.

Mumu mutfaktaki büyük ahşap masanın üzerine bıraktım. Parmak uçlarımda hareket ederek ısıtmak için kaba biraz su ekledim. Mutfak çok genişti, tek mumun ışığı hareket etmemi zorlaştırıyordu. Pencere boşluklarından içeriye giren rüzgârın uğultusu kaynamaya başlayan suyun sesiyle yarışlıyordu. Perdeler boşluklardan süzülür rüzgârla uçuşuyor ve duvara yansıyan gölgeleri dikkatimi dağıtıyordu. Tezgâhın üzerindeki marmelat kavanozunu açamayınca bir bıçak alıp kapağını zorlamaya başladım.

Arkamda hissettiğim rüzgâr ve mumun duvarın üzerinde titreten cılız alevi bir anlığına gözlerimi kapatmama neden oldu. Kontrolümü kolayca kazanıp kaşlarımı kaldırdım.

"Bu işte gitgide daha iyi olduğumu sanıyordum," diye mırıldandım. Ama belli ki umduğum kadar sessiz olmayı başaramamıştım. Şatonun kendisi oldukça gürültülüydü. Ahşaplar sürekli gıcırda, pencereler özellikle bu gece olduğu gibi fırtınalı günlerde sallanı, tavan arasındaki ve kalm duvarların içinden geçen küçük hayvanların tıkırtıları susmazdı.

"Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor."

Olmadığını söyleyecektim ama bunun yerine topuklarımda üzerinde dönüp gülümsedim ve kavanozu ona doğru uzattım. "Asla yerime bir başkasının yapabileceği basit şeyler için kendimi yormam."

Kavanozu alırken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Aslında ben bıçaktan bahsediyordum," dedi. Gözleri çıplak ellerimdeki gümüş bıçağa takıldı.

"Bıçaklar konusunda yardıma ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsunuz Kont?"

Kavanozu açıp ikimizin arasına, büyük ahşap masanın üzerine bıraktı.

"Ve sana yardım etmek için ne kadar istekli olduğuma bak."

"Bu kanabanın en az yarısını kendileriyle evlenmem için tıpatıp aynı cümleleri kurdu," diye omuz silktim.

"Ve yine onlar sana kalpsiz dedi." Kollarını göğsünde birbirine kavuşturup daha yakınımaya geldi ve önüme, hemen masanın kenarına yaslandı. Gözlerim duvarın üzerinde nahot bir şekilde oynayan gölgelerimize takıldı. Şimdi onun duvardaki varlığı benim gölge-min üzerine kapanmıştı.

Teklifini kabul edersem böyle olacağını düşündüm. Onun arkasına saklanabilirdim ve tıpkı vaat ettiği gibi istediğimi yapabilirdim.

"Siz de bir kalpsiz olduğumu söylemiyor muydunuz Bay Dekal-ton?" Bıçağı marmelat kavanozuna daldırıp dudaklarına götürdüm.

"Üç gece evvel neredeydin Luxuria?" diye sordu.

"Elbette burada." Biraz daha marmelat alıp tekrar dudaklarına götürdüm. Kalp atışlarımı kontrol ettiğim sürece sorun yoktu ve ben bu konuda en iyisiydim.

"Geldiğimde odanda değildin."

"Burası büyük bir ev Kont."

"Üç gece evvel iki ölümsüz öldürüldü." Kollarını çözdü, o kadar hızlı hareket etmişti ki nasıl yer değiştirdiğimizi anlamamıştım. Şimdi ben masayla onun arasında kalmıştım ve o zift gibi gözleriyle üzerime doğru eğiliyordu.

"Baş sağlığı dilemediğim için üzgünüm," dedim kaşlarını çatarak. "Büyük nezaketsizlik etmişim doğrusu."

"Benimle oyun oynama."

"Sizin gibi kalender bir adamın üzerinde bu dengesizlik eğreti duruyor. Sizinle oynamamı mı istiyorsunuz yoksa oynamamamı mı? Genç kızların aklını hep böylesine karıştırır mısınız merak ediyorum." Elimden geldiği kadar geriye çekildim.

"Genç kızlara neler yaptığımı bilmek istediğine emin misin?" Mum alevi sırtımın üzerinden onun porselen kadar pürüzsüz yüzünü aydınlatıyordu. Serin nefesi yüzüme çarptı. Bu anı daha önce kafamın içinde birkaç kez çevirdiğime memnun oldum. Hazırlıksız yakalanmak kalbimi hızlandırabilirdi.

"Tam da bu sözlerle tıpkı diğer erkekler gibi olduğunuzu kanıtlamış oldunuz. Benim için ne büyük hayal kırıklığı demek isterdim

ama hiç şaşırmadım bile. Benden de istediğiniz bu mu Kont, soğuk cıvıltılarım gibi üzerime dolanmak mı maksadınız?"

"Aklından geçmedi diyemem." Gülümsedi.

"Düzmece evliliğimizde bu da olacak mı?" Sahte bir gülümsemeyle bu defa ona doğru yaklaştım. "Beni tabutuna kapatıp güneş ikimizi de yakana kadar benimle sevişecek misin?"

Burnunu kasıtlı bir şekilde şakaklarıma sürtüp kulağıma doğru, "Aklından geçmedi diyemem," dedi tekrar. Nabzım değilse de gerilim artmaya başlamıştı. Onunla oynamanın tehlikeli yanı buydu, ikimiz de oyunun içindeydik. Başkalarına karşı böyle hissetmiyordum ama ona yapmaya çalıştığım her şey duvarda üst üste kapanmış gölgelerimiz gibi beni de ele geçiriyordu.

"Tabutunu görmek isterim," diye mırıldandım.

"Sadece görmek mi istersin?"

Dudaklarım kurumuştı. Sesler kulaklarımda dolaşıyordu. Tıpkı duvarların beni izleyip dinlediği gibi ben de onları dinliyordum. Yıllar içinde bu beton yığınları ile aramızda sözsüz bir dil gelişmişti. Bunu söylesem deli olduğuma inanır belki de kazıklara bağlarlardı beni. Bir an ona söylesem diye düşündüm, ne düşünürdü...

"Sadece görmek isterim," diye fısıldadım namahrem bir alanı ihlal ediyormuş gibi hissederek. "Siz bana baktığınızda ne görüyorsunuz Kont?"

Kara gözleri yüzümün her yanında bir şey ararmış gibi dolaşmaya başladı. Gözleri şimdi duvarlardaki gölgeler gibi tekinsizdi. Benim onları dinlediğim gibi gözleri de beni duymaya çalışıyordu.

"Ne görmemi istiyorsun?" diye sordu gizemli bir ses tonuyla. Gerçekten beni anlamaya çalıştığını düşündürdü ama belki bu da devasa bir yanılmaydı. Gölgeleler sık sık şekil değiştirir ve aslında olmadıkları bir şekle girebilirlerdi. İnsanlar da böyleydi, sadece gölgelerine bakarak insanlar hakkında çok şey öğrenebilirdik.

"Bana sürekli bunu soruyorsun." Başımı biraz daha kaldırdığımda göğsüm onun göğsüne sürtündü. Parmaklarının hemen yanımdaki ahşap masanın kenarına biraz fazla güç uyguladığını hissettim.

"Ne istiyorsun? Ne istediğim bu kadar önemli mi?"

"Önemli olan tek şey bu Cor." İlk kez benimle bu kadar ciddi

bir tonla konuşuyordu. Ama o an aklımdan geçen tek şey burnuma dolan kokusuydu. Nefesi konyak ve soğuk hava gibi kokuyordu. Dudakları bu kadar yakinken tadının nasıl olacağını düşünmeden edemiyordum.

"Bazen istediğim her şeyi bana verebilecek gibi konuşuyorsun."

"Verebilirim de. Luxuria." Bana hiç dokunmamıştı ama eli üzerinde dolaşıyormuş gibi hissediyordum.

"Tuhaf olan şu ki Sidra, ben de istediğimi alırım."

Bedenimin her miliminde bir kuş tüyü dolaşıyormuş gibi hissetmemi sağlayacak bir kıkırdama yükseldi göğsünden. "Bu da bizi mükemmel uyumlu yapıyor, sana söylemiştim." Doğrudan dudaklarına bakarak yaklaşmaya devam etti. Aşağıya üşüdüğüm ve soğuktan içim titrediği için inmiştim ama bir süredir ne kadar sıcak olduğunu düşünüyordum. Anlık bir gaflete kapılıp dudaklarımı hafifçe araladığımı fark ettim.

Sırtımdan aşağı dökülen saçlarımı eline dolayıp dudaklarımı dudaklarının üzerine bastırdı. Saç diplerimdeki çekiştirme ve dudaklarının dokunduğu yerdeki elektrik akımı bütün bedenimi sersemleterek eline geçirdi. Soğuk tenini geceliğimin üzerinden tüm vücudumda hissediyordum. Bu şehvet bedenimde bambaşka açlıkları açığa çıkarıyordu. Kalçamın hemen üzerinde diğer elinin baskısını hissetmek ağzının içine doğru hırıltılı bir şekilde nefes alıp vermemi neden oldu. Tepkimden memnun bir şekilde mırıldandı. Dili dudaklarıma dokunduğunda rüzgârın tadını aldığımı hissettim, boşluk ondan benim içime doğru sızıyordu.

Rüzgâr etrafımızda uğulduyor, hayaletler dört bir yana kaçıyor. Bana yaptığının intikamını almak için altdudağına dişlerimi geçirdim. Eline doladığı saçımı daha da çekti. Dudaklarını daha çok bastırdı. Yabani bir güdü sinir uçlarımı tetikliyordu, daha çok hissetmek ve daha derinlere inmek istiyordum. Kalbimi dizginlemeyi başaramıştım ama karıncalanan bedenim için aynı şeyi söyleyemezdim. Ellerini daha çok kullanmalı, bedenimin her yerinde bu yasaklı dokunuşları hissettirmeliydi. Onun dudaklarından içime dolan rüzgârı fırtınayı kucaklayan ağaçlar gibi doludizgin bir açlıkla arzuluyordum şimdi.

"Yüreksiz olduğunu düşünüyorum," diye fısıldadı ağzımın içine doğru yarı hiddet yarı meydan okumayla. "Bence mesele hiçbir zaman kalp olmadı. Sen kalbini açamayacak kadar yüreksizsin."

Nefes nefese geriye çekildim. Gözlerinde tatmin olmuş bir ifade vardı. Dudaklarımdaki şişlik inip kalkan göğsüm kadar hararetliydi. Seçtiği kelimeler bedenimde hissettiğim bütün karıncalanmanın alelacele geri çekilmesine neden oldu. O, dudaklarını zevkle yenisinden dudaklarıma bastırduğunda elimdeki bıçağı içgüdüsel bir öfkeyle göğsüne sapladım. Ağız dolusu bir inlemeyle geriye çekildi. Şimdi benim gözlerimde aynı tatmin vardı, bunun memnuniyetiyle gülümsedim ve bakışlarımı göğsünden kan akan yere çevirdim.

"Luxuria!" diye dişlerinin arasından sessizce kükredi.

"Tabuttan vazgeçtim," dedim. "Mezarını görmek istiyorum."

"Tanrı aşkına!" Gözlerinden öfke çağlıyordu ve bir saniyeliğine bile beni korkutamamıştı. Makul olanı korkmam olurdu ama söylediği sözler, seçtiği o uğursuz kelime canuma tak etmişti.

"Bazı kelimeler Kont, ölümden daha korkutucudur. Bu yüzden ateşle oynarken ona hangi şiiri okuduğunuza dikkat edin. Isındığınızı düşünürken üzerinize sıçrayabilir ve yandığının farkında bile olmazsınız!"

"Sana neler yapabileceğimin farkında mısın sen!" Bileğimi kavradı, çatık kaşları altındaki hiddetli gözlerini üzerime dikti.

"Farkında olduğum için kanıyorsun."

"Beni öldürecek misin?" diye sordu şuurumu yitirmişim gibi bana bakarken.

"Öldüreceğim." Belki de şuurumu kaybetmiştim. "Çünkü kalbimi kıracaksın!"

İhtiyacı olduğunu sanmıyordum ama derin bir nefes aldı.

"Sana hiçbir şey yapmıyorum," dedi daha makul, daha yumuşak bir şekilde. "Ama sana olan zaafımı kullanmaya kalkarsan, bunu bir daha yaparsan..."

"Ne yaparsın?"

"Sanırım teklifimi geri çeviriyorsun."

Aramızdaki mesafeden cesaret alarak toparlandım. Soluğumu düzene soktukten sonra ona bir adım yaklaştım. Parmağımı göğ-

CANAVARLAR DA HÜZÜNLÜDÜR

sünden kan akan yere bastırdım. İşaretparmağımı boşlukta kaldırıp kısa bir süre inceledim, gözlerimi ona çevirip parmağımı dudağıma götürdüm, bulaşan kanı hafifçe yaladım. Sandığım kadar kötü değildi tadı.

"Teklifinizi düşüneceğim, Kont." Dönüp mumu yeniden elime aldım ve mutfaktan çıktım.

Karanlıkta Serpilen Cadı

Yabani bir hayvanı tuzağa düşürmenin en basit ve şüphesiz en etkileyici yolu kapanın altına lezzetli bir yem koymaktır. Türü ne olursa olsun her canlı açlığının karşısında gafil avlanır. Bu her şeye olan açlık olabilir.

Bu yüzden yem bendim. Leonard ile birlikte hanlardan birine girdiğimizde maksadımız tam olarak buydu. Ben ölümsüzleri tespit edecek ve kalabalıklarsa onları daha önceden seçtiğimiz yere çekecektim; diğerleri de onları avlayacaktı. Bana her zaman en sıkıcı işleri bırakıyorlardı.

“Onun burada ne işi var?” diye sordum Leonard’ın kulağına doğru şarabımdan küçük bir yudum içerken. Hanlar her zaman gü-rültücü ve derme çatma yerler olmuştu. Vakit geçirmeyi tercih edeceğim yerler arasında son sırada bile değildiler. İnsanlar lakayt ve zilzurna sarhoş olurlardı. Korkunç bir müzik ve bağırış çağırışlar da cabasıydı.

“Senin gibi.” Umursamazca omuz silkti Leonard ama durum canımı sıkıyordu.

“Kimse benim gibi değil,” diye mınıldandım.

Çapraz masalardan birinde Araz ve küçük ablası bizim numar-

ramızı çeviriyordu. Ablası neredeyse asker gibi dövüşmeyi bilirdi ama ölümsüzler söz konusu olduğunda bu iyi bir fikir değildi. Kendisini çok kasiyordu ve düşünceleri açıkça yüzünden okunuyordu. En önemlisi gözleri çok fazla etrafta dolaşıyordu ve bir şey aradığını belli ediyordu. Ve hiç ama hiç lezzetli görünmüyordu. Ceket pantolon takım giyinmişti. Saçlarını arkasında sıkı bir şekilde örmüştü. Bense belimden bir karış sıkılmış korsemin içinde bukle bukle sırtıma dökülen saçlarımla balo için hazırlanmış gibiydim. Yüzümde gülücükler eksik olmuyordu ve etrafa bakınmak istediğimde aptal şarkıya eşlik ediyormuş gibi davranmayı biliyordum.

"Biraz etrafta dolaşacağım." Sandalyeden kalkıp etrafa iğrenmeden bakmayı başarabildim. Araz'ın gözleri de tıpkı ablasının gözleri gibi üzerimdeydi. Bakışlarına karşılık vermeden, farkında bile değilmiş gibi handan dışarıya çıktım. İçerideki leş gibi içki ve ter kokusundan sonra çiçek bahçesine çıkmışım gibi hissetmişim. Dışarıda itişip kakışan birkaç kişi vardı ama tehlikeli değil de daha çok sarhoş görünüyorlardı.

Biraz ileride, yürüme mesafesinde yıkılmış harabeler vardı. Büyük bir arazide terk edilmiş ve muhtemelen sadece yılanların dolaştığı yer ölümsüzler için uygun bir tuzaktı. Lorenzo'nun adamları etrafa yerleşmişti. Araz'ın da boş durmadığım tahmin ediyordum. Sadece benim bildiğim sır, gümüş suyu kanıma karışmıştı. Boynuma ve bileklerime de çıkmadan önce tekrar sürmüştüm. Bu gece bir ölümsüz bana saldırmaya kalkarsa korkarım onun şanslı gecesi olmayacaktı.

Tarlaların yanından ellerimi arkamda kenetleyerek yürümeye devam ettim. Rüzgâr kuvvetli değildi bu yüzden gece vakti yaptığım bu yürüyüş benim için keyifli bir hal almıştı. Kuru dalların arasından geçerek gitmeye devam ettim. Etrafta bir hoyratlık ya da bir uğultu hissetmeye çalıştım ama kendi aramızda olmadığım sürece sesleri duyamıyordum.

"Merhaba," diye seslendi birisi. Gülümsememi yüzümden sildim ve yarı korku dolu bir ifade yerleştirdim gözlerime. Arkamı dönüp karanlık yolda bana doğru yaklaşan silueti seçmeye çalıştım.

"Merhaba," dedim fısıltıyla.

"Bu karanlık yolda ne yapıyorsunuz leydim?"

Etrafıma bakındım, başka birinden bahsediyormuş gibi. Sonra bana doğru yaklaşan yüzüne döndüm. "Hanımım gönderdi, hemen şurada bir işim var." Gözlerimi ondan kaçırdım ve korkuyormuşum gibi kendimi sıktım. "Ama nasıl gideceğim bilmiyorum."

"Sizin gibi hanımlar için çok tehlikeli bir saat." Başını eğip şapkasını çıkardı. Bir hayli uzun ve yapılıydı. Zifir gibi karanlık gözleri bana başka bir ölümsüzü anımsatsa da kendimi hızlıca toparladım.

"Hanımımın sözünden çıkamam ki." Omuzlarımı indirip kaldırdım sonra dekolteme doğru parmaklarımı götürüp yakamın altına sakladığım zarfı çıkardım. "Bunu hemen şuradaki büyük taşın altına bırakmamı istiyor."

"Size eşlik edeyim."

Ölümsüz baştan aşağı beni süzdükten sonra kolunu uzattı, elimi mesafeli bir şekilde dirseğine yaslayıp yavaşça yürümeye koyuldu.

"Hizmetçi gibi değil hanım gibi görünüyorsunuz," dedi.

"Hanımım buraların en varlıklı ailelerindendir. Victoriām'ları bilir misiniz? Onların çalışanları da pek özenli ve dikkatlidir." Yüzümü bilmediğini umut ediyordum. Daha önce gördüğüm yüzleri unutmazdım ve onun gibi bir ölümsüz görmediğime emindim ama nihayetinde ben Luxuria Victoriām'dım, beni görmüş olabilirdi, beni duymuş olabilirdi ve en fenası beni tanıyor olabilirdi.

"Tepedeki uğursuz evde mi yaşıyorsunuz?" diye sordu. Ölümsüzlerin aklında bile bu şekilde iz bırakmak can sıkıcı olsa da yüzümü görmediği için rahatça kaşlarımı çattım.

"Öyle olduğu söyleniyor değil mi?"

"Sahiden öyle," dedi gerilim dolu bir sesle. "Çok yanlış bir akşamda çok yanlış biriyle karşılaştınız leydi." Bana doğru dönerken kolumdan öyle bir çekti ki ayaklarımın yerden kesildiğini ve bir anlığına savrulduğumu sandım. İki kolumdan da tutmuş beni sarsıyordu.

"Bayım!" dedim yüksek sesle.

"Uğursuz toprakların uğursuz kadınları..." diye mırıldandı ve birden, dişlerini boynuma geçirdi. O kadar ani oldu ki karşı koymaya vaktim olmadı. Eldivenimin içine gizlediğim hançerdense onu

zehirleyeceğine emin olduğum kanımı içmesi için dişlerimi sıkarak bekledim. Ve birden acı çekiyormuş gibi çılgık atarak geriye çekildi. Güneş dudaklarını aralamış ve onu yakıyormuş gibi figan ediyordu.

"Evet, senin için uğursuz bir gece," diye onaylarken geriye çekilip elimi boynuma bastırdım. Bu sesin ve kan kokusunun bura ya daha fazlasını çağıracağına şüphem yoktu. Bir an evvel oradan uzaklaşmak için döndüğümde biraz ileride onu gördüm.

"Sen nesen?" diye sordu Araz'ın ablası, sanırım ismi Armin'di.

"Neden bahsediyorsun?" diye kaşlarımı çattım. "Yaralandım, daha fazla destek çağırmamız gerekiyor." Bu kızıdan oldum olası hoşlanmamıştım.

"Ölümsüze ne yaptığını gördüm," dedi bana doğru yaklaşıp. "Kanını içtikten sonra nasıl yandığını gördüm. Ona ne yaptın? Daha önce böyle öldüklerini görmedim." Gözleri yolun üzerine düşmüş ve eriyor gibi görünen ölümsüze kaydı. Afallamış ve neredeyse korkmuş görünüyordu.

"Bir şey yapmadım," dedim. Gümüş suyundan ona bahsetmeye hiç niyetim yoktu. Kan bağımlı olmasına rağmen abilerime bile bahsetmemiştim. Bu benim sırrımdı. Benim korkusuzluğumdu.

"Seni gördüm cadı!" diye bağırdı. "Ve gördüklerimi herkese anlatacağım." Onun sesini harabelerden gelen iniltiler kesti. Vaha'nın ismini duymamla o yana doğru koşturmaya başlamam bir oldu. Onun burada bir işi yoktu.

"Luxuria!" diye bağırdı arkamdan Armin Maner. Onunla daha sonra ilgilenmek zorundaydım ama şimdilik neler olduğunu öğrensem iyi olacaktı. Elbisenin eteklerini daha hızlı koşturmak için yukarıya doğru kaldırdım. Şimdi o yürüyüş pantolonlarından biri nasıl da işime yarardı.

Yıkık dökük taş heykellerin arasına girdiğimde ahmak kızın peşinden geldiğini duymuştum ama önemi yoktu. Gözlerim etrafta dolanmaya başladı. Lorenzo'nun birkaç adamım tanıyabilmiştim ama abilerimden biri ortalıkta görünmüyordu. Hızla esen rüzgârın sesini fark etmiştim, bu ölümsüzlerin hızıydı ve burada olduklarını gösteriyordu. Heykellere sırtımı vererek yavaş ve sessiz adımlarla ilerlemeye koyuldum.

"Luxuria, neredesin cadı!" diye bağırdı Armin. Başımı iki yana salladım, ölesi varsa onun için öne atılacak değildim. Kendini benimle bir tutmaya nasıl cüret etmişti ki?

Kaya duvarların daracık aralarından geçerken karşıma bir yılan çıkmaması için dua edip duruyordum. Taşların üzerinden tırmanarak diğer tarafa, arabaları bıraktığımız açıklığa çıktım sonunda. Ve tam da duyduğum gibi Vaha, Lorenzo ile birlikte arabaların yanındaydı. Daha çok kaşlarını çatıp onlara doğru yürümeye koyuldum.

"Luxuria!" dedi Lorenzo. "Senin dönmüş olman gerekiyordu."

"Burada ne işi var?" diye sordum doğrudan Vaha'yı işaret ederek. Vaha sinirli bir ifadeyle arabaya yaslanıp kollarını kavuşturmuş öylece dikilmiş, bekliyordu.

"Ne işi var Lorenzo?" diye diklenmeye devam ettim.

"Sana hesap mı vereceğim?" Omzumdan tutup beni kenara itmeye kalktığında Vaha yaslandığı yerden doğrulup onu kolundan kenara çekti. Lorenzo kaşlarını kaldırarak ikimizin arasında gözlerini gezdirdi.

"Bırak Luxuria," diye beni yanına çeken Vaha oldu. "Abin her zamanki gibi korkağın teki olduğu için beni yem olarak kullanmak istiyor." Ona bakışlarında saf bir nefret vardı. Lorenzo hep en kaba-sı olduğu için söylediğine şaşırmamış daha çok öfkelenmiştim.

"Ben yetmedim mi?" diye sordum onu iterek. "Yem olarak beni kullanmak yetmedi mi? Vaha'nın hiçbir şeyden haberi yok."

"Kes sesini, arabada bekle Luxuria."

"Ben giderim!" dedim. "Eğer sen korkuyorsan ben giderim. Vaha'yı bulaştırma."

"Luxuria," diye araya girmeye çalıştı Vaha. "Ölümsüzlerle baş edebilirim."

Hırsıyla ona doğru döndüm. Daha önce benimle hiç ölümsüzler hakkında konuşmamıştı. Onlardan haberdar olduğunu bile bilmiyordum. Ben anlatmadıysam ona bu aile sırrını kim anlatmış olabilirdi ki?

Lorenzo'nun uzattığı bıçağı aldı, ona daha hiddetle bakarak avucunun içinde bir kesik açtı ve ağaçlığın içine doğru yürümeye koyuldu.

"Vaha!" diye seslendim.

"Yokluğu büyük bir kayıp olmaz Luxuria." Lorenzo beni geriye çektiğinde bu defa onu çok sağlam bir şekilde bütün gücümle ittim. "Senin yokluğun bir kayıp olmazdı asıl." Kendimi ondan kurtarıp Vaha'nın girdiği ağaçlığa doğru koşturmaya başladım.

Taş harabe çok büyük bir alanı kaplıyordu. Ağaçların yanı sıra dev kayalıklar ve taştan heykeller dört bir yandaydı. Eskiden burada olan evlerin döküntüleri her yere saçılmıştı. Karanlık etrafta ne olduğunu seçmeme izin vermiyordu. Ne Vaha'yı ne de başkalarını görebiliyordum. Her şeyin gölgesi üst üste binmişti.

"İşte buradasın cadı." Armin aniden önüme çıktığında kayalıktan neredeyse düşecektim. Son anda iki elimle birlikte duvarlardan birine tutunmayı başardım. Kendimi sağ tarafa doğru çekmek üzereyken birisi Armin'i arkasından yakaladı. Zehirli yeşil rengindeki gözleri beni buldu. Armin hemen arkasında ne olduğunu anladı. Gözleri korku ve yardım arzusuyla bana bakıyordu. Ölümsüz o daha hareket edemeden dişlerini çıkardı, boynuna geçirdi ve Armin'in rengi bir anda kül gibi soldu.

"Tüh," dedim. "Şimdi bir cadı ne çok işine yarardı!" Onu bırakıp kendimi diğer boşluğa doğru kayalıktan tutunarak çektim. Eldivenlerim mahvolmuştu ve bu gerçek bir sorundu. Bir daha iş için çıktığımda ipek olanları kullanmamalıydım.

Gürültüler artmıştı. Harabenin her yerinde gölgeler hareket ediyordu. Ölenler de buradaydı, öldürülenler de. Gecenin başından bu kadar kalabalık olacağını düşünmemiştim. Kasabada ne kadar vampir varsa buraya doluşmuş olmalıydı.

Büyük bir ağacın altında Vaha'yı iki ölümsüzle karşı karşıya gördüğümde derin bir nefes çektim. Hançerimi çıkardım, küçük sivri okları saçlarımın arasından çıkardım. Ona doğru giderken etrafı kolaçan etmeyi ihmal etmiyordum.

"Beyler," dedim. "Sanırım yukarıda arkadaşlarınızın yardıma ihtiyacı var."

Karşılarında oyuncak bir bebek gibi durup gülümsedim. Vaha ile bir anlığına göz göze geldik. En azından hâlâ hayattaydı, sadece biraz hırpalanmış görünüyordu. Oynamak istediğini bilseydim ona biraz takviye sağlardım. Ama bunu daha sonra çözmem gerekiyordu.

Ölümsüzlerin ikisi de bana döndü ve gülümsedi. Biraz oynamak istiyordum ama Vaha'yı korkutmak istemiyordum ve açıkçası aklım yıpranan ipek eldivenlerimde takılı kalmıştı. Nadide parçalarından biriydi. Bugün elimi kirleteceğimi düşünmemiştim ama işler nereye gelmişti. Sanırım bu biraz beni öfkelenmişti.

"Burada kalıp senin işini bitirmeyi seçeceğiz," dedi birisi. Diğerinin gülüşünü oklardan iki tanesini ona fırlatarak kestim. Göğsüne saplandı. Neresine girdiğini bile fark etmediği gümüş oklar onun dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu. Ölümsüzler hızlı ve iyi duyulara sahip olurlardı ama benim avantajım da ne kadar tehlikesiz ve ne kadar güzel göründüğümdeydi. Bana bakıyor ve tehlikeli bir şey görmüyorlardı, bana bakıyor ve zevkini çıkaracakları anın hayalini kurmaya başlıyorlardı. Bu yüzden belki kolayca yakalayabilecekleri atışları hep kaçırıyorlardı.

Arkadaşına yaptığım şey diğerini bir hayli öfkelenmişti. Bu biraz sorun olabiliyordu çünkü fiziksel saldırıdan hoşlanmıyordum. Onlarla öyle kaba saba dövüşmek bana göre değildi. Benim gibi bir hanım avını tertipli bir şekilde öldürmenin yollarını bilmeliydi.

"Seni daha çok beğenmişim," diye gülümsedim. "Umarım çok yakın değilsinizdir." Kollarımı hafifçe kaldırıp saçlarımı diğer ölümsüzün kanattığı yarayı açıkta bırakmak için diğer omzuma topladım. Boynumu olduğu gibi açıkta bırakıp ona benzersiz bir davet sunmakla kalmadım, rüzgâr kanımın kokusunu ona taşıdı. Ölümsüz aniden hissettiği açlıkla kıvranmaya başladı. Susuzluğu öfkesine üstün geldi. Bana doğru yaklaştı. Ellerini omuzlarıma yasladı ama o dişlerini tenime saptırmadan ben hançeri sırtına saptırdım.

"Onu çıkarır mısın?" dedim işaretparmağımla ölümsüzün sırtına saplanan hançeri işaret ederek. "Normalde toplamam ama o sevdiğim parçalardan biri."

Vaha bana, işaretparmağıma ve ayaklarımla ucuna yığılmış ölümsüze bakıp derin bir nefes aldı. Yere eğildi, sırtından hançeri çıkardı. Kurumaya başlayan adama baktı ve bıçağı üzerine silerek dudak büktü. Hançeri bana uzattığında hâlâ elinin kanadığını fark ettim. Etrafta onu saracak bir şey aradım ve sonra gözlerim nadide ipek eldivenlerime takıldı.

Kan bağı rezalet bir şeydi. Sol elimdeki eldiveni çıkarıp yüzümü buruşturarak elini sardım ve bunu yapmak beni sinirlendirdiği için bağlarken biraz fazla sıktım.

"İstemiyorsan vermeseydin!" dedi dişlerinin arasından.

"Yaralanmasaydın, vermem gerekmeseydi!" Hançeri diğer elime alıp etrafa bakındım. Birilerinin bu pisliği temizlemesi gerekecekti ve bu işle Lorenzo aptalı ilgileneneği için bir hayli memnundum.

"Hadi çıkalım şuradan," dedi başıyla işaret edip.

"Sen yukarı çık. Şu taraftan düz gidecek sonra sola döneceksin." Elimle geldiğim yönün tersini, arabaya daha kolay ulaşabileceği yeri gösterdim.

"Sen gelmiyor musun?"

"Ufak bir işim var. Geleceğim."

"Ben de geleyim."

"Ayak bağı olursun canım." Elimle git git der gibi parmaklarımı havada salladım. Açıkçası yapmam gerekenleri görmesini istememiştim. Ölümsüzlere şahit olması yeterince can sıkıcıydı. Benim tatlı bir ev kızı olduğuma inandığını sanıyordum, herkes nasıl bir canavar olduğumu biliyordu anlaşılan.

"İyi olacağına emin misin?" diye sordu.

"Başımın çaresine bakarım Vaha." Dudaklarımı birbirine bastırıp yerdeki cesetlere baktım. Onların karşısında bu konuşmayı yapmak biraz onur kırıcı oluyordu ama yaşadığı şoka verdim. Beni daha fazla uğraştırmadan ellerini kaldırıp pes der gibi uzaklaşmaya koyuldu. Yürürken ayağının hafif aksadığını fark ettim. Yine de iyi altından kalkmıştı.

Gecenin en pis işi için yeniden kayalıkların arasına döndüm. Daha iyi bir zamanımda bu işi de seve seve Lorenzo'nun üzerine yıkardım ama bu pis iş biraz soruna neden olabilirdi. Armin'in öldüğünden ya da ölmediğinden emin olmalıydım. Vampir onu ısırtıp öylece bıraktıysa kalbini sökmem gerekecekti, yoksa gömdüklerinde o da ölümsüz olarak doğardı ve insan olarak çekilmez olan Armin'e ölümsüz haliyle dayanabileceğimi düşünmüyordum. Dahası benimle ilgili kimsenin bilmesini istemediğim sırları açık etmesini riske atamazdım. Ve eğer onun saldırıya uğradığını bildiğimi

anlarsa bu da şüphe uyandırır. Onu kurtarmak istesem kurtardım ve abilerim bunu biliyordu.

Aklımdan birkaç tuhaf manzara geçmişti ama Armin'in başında Sidra Dekalton'u bulmayı beklemiyordum. Yere yığılmış bedeninin yanına eğilmişti. Parmakları önce boynuna dokundu. Nefesimi tutmama rağmen bunu fark edip öfkeli, çok öfkeli gözlerini bana doğru çevirdi. Elini Armin'in göğsüne bir bıçak gibi sapladı.

Kalbi tek seferde çıkarıp gözlerini gözlerimden ayırmadan dudaklarına götürdü, bir meyveyi emer gibi kalbin üzerindeki kanı yaladı.

Kaşlarımı kaldırıp zorla yutkundum. Geriye doğru bir adım attım. O da ayağa kalktı. Kalbi bir kenara fırlattı. Bana doğru yürümeye koyuldu.

"Sonunda korktun mu?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"Aslına bakarsan," dedim olağan bir sakinlik ve belki biraz baskı altında hissederek. "Daha çok, tahrik oldum."

"Git buradan Luxuria. Elimden bir kaza çıkmadan git."

Tehlike Çanlarında Dans Eden Kız

Büyük abim Lorenzo'nun korkunç biri olduğunu bildiğimden zavallı karısı Katie adına çok üzülyordum. Haftada bir gün onunla birlikte katılmamın uygun bulunduğu çay saatleri olurdu. Bu hafta dadım katılamayacağı için canım ayrıca sikkindi. Yine de güzel bir elbise giymiş, geceden saçlarımı sarmış ve en iyi kokularımdan birini sürmüştüm.

Katie araba taşlı yolda sallanarak ilerlerken bana döndü.

"Biliyor musun," diye sordu. "Manolya bizim Lennie ile görüşüyormuş. Halası öğrenmiş ama hiç kızmamış, bana kalırsa kızı bilerek bizimkinin gözüne sokuyor. Buradan daha yağlı kapı bulacak değil tabii."

Katie varlıklı bir aileden geliyordu, abimle evlenmesi dışında kötü bir yanı olduğunu görmemiştim ama bazen diğer insanlara karşı acımasız olabiliyordu. Bu yüzden genelde iyi anlaşırdık.

"Bundan emin misin?" diye sordum şüpheyile. Manolya Vaha'nın sürekli mektuplaştığı kızdı. Çiftlikte çalışıyordu, ailesi öldüğünde çiftliğin hanımı olan halası onu mecburen yanına almıştı.

"Eminim," dedi. "Eve döndüğümüzde sözde karşılamak için ertesi gün bize geldiler. Kadın o gün ağzımı aramaya başlamıştı ama

anlamamıştım, dedikoduyu sever biliyorsun. Sonra bizim çalışan kızlardan öğrendim."

"Lennie bu," diye omuz silktim. "Bütün kızlarla nasıldır biliyor sun."

"Bilmez miyim..." diye güldü. "Ama birinin onu uyarması lazı m. Bir gün birisi çocuğunu taşıyorum diye çıkacak karşısına sonra al başına belayı. Manolya'nın fenalığını görmedim ama halası pek fenadır. Ağzını ararsa ona göre cevap ver sen de."

Anladığımı belli etmek için başımı salladım. Vaha'yı o kız ko- nusunda uyarmıştım. Katie yanıliyordu, kızın da halasından kalır yanı yoktu. Belki de Vaha'yı Lennie'ye yaklaşmak için kullanıyor- du. Bu yeni bilgi bir hayli canımı sıkmıştı. Aptal kız. Vaha onu ger- çekten seviyordu ve saf saf kızın da kendisini sevdiğine inanıyordu. Daha kötüsü Lennie, Vaha'nın kıza nasıl yanık olduğunu biliyor- du. Vaha'nın babamın gayrimeşru çocuğu olduğu elbette asla dile gelmemişti ama bazen abilerimin de gerçeği bildiğinden şüphe edi- yordum ve sırf bu yüzden onu daha da hor gördüklerini düşünü- yordum. Zavallı Vaha'nın ise hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Lennie ile konuşur musun?" diye sordu Katie, araba çiftliğin girişine doğru döndüğünde. "Lorenzo'nun kulağına giderse kötü olur. Onunla uğraşmak istemem."

"Onunla evlenmeden önce düşünecektin," dedim.

"Dışarıdan bakınca yakışıklı ve heybetli görünüyordu." Kır- dadı. Haksız sayılmazdı, genetik mirasımız en nefret ettiğim abime bile cömert davranmıştı.

Bir anda bütün bunlar beni derin düşüncelere itmişti. Etrafımda doğru düzgün tek bir insan yoktu. Vaha sevildiğine inanıyordu ama aldatılıyordu hem de ne kötü aldatılıyordu. Katie abimin kendisiy- le sadece babam babasının en yakın ahabası olduğu için evlendiğini bilmiyordu. Lorenzo'nun kadınları tercih ettiğinden bile emin değıl- dim. Hoş, onun kendi dışında bir şeyi sevebileceğine inanmıyordum.

Çiftlik kapısındaki abartılı karşılamadan sonra paltolarımızı bı- rakıp çiftlikteki en geniş oda olan salona girdik. Evin hanımı olan Leydi Hadley mahcup ve heyecanlı görünüyordu. Evin büyük sa- lonu hem oturmak hem yemek yemek hem de böyle küçük davetler

için kullanılıyordu. Ve soylular arasında bu gerçekten mahcup olu-
nacak bir durumdu.

"Katie, her geçen gün daha da güzelleşiyorsun. Küçük kızını ge-
tirmedin mi?" Leydi Hadley'in kızı onu sarılarak karşıladı. Eldiven-
lerimi düzelterip içerideki beş kişiyle nezaketen selamlaştıktan sonra
nispeten sevdiğim Miranda'nın yanına oturdum.

"Luxuria, sana gelmek istiyordum. Haberleri duydun mu?" diye
soludu hevesle ellerimden tutup.

"Duymayan kimse kalmadı Miranda." Sevincini paylaşmak için
içtenlikle ona gülümsedim. "Hoş, beyefendinin adını duymadım
ama gelecek ay nişanlanacağınızı biliyorum."

"Buralardan değil," diye başım salladı. "Annemin bir ahabının
oğlunun arkadaşı."

"Mutlu olduğumu görüyorum," dedim. Miranda epeydir evlen-
mek istiyordu. Ailesinin baskıcı tutumundan dolayı onu yadırga-
mıyordum ama genç hanımların kendini kurtarmak için başka bir
adama boyun eğmeleri gerektiği düşüncesinden sık sık fenalık ge-
çiriyordum.

"Mutluyum, yaşıma gelmişti biliyorsun."

Gülümsedim. Benden iki yaş küçüktü. Kendisi de bu detayı fark
ettiğinde yüzünü buruşturup "Öyle demek istemedim," dedi. "Lu-
xuria seninle evlenmek isteyen bir dolu adam var. Herkes senin
kendin istemediğin için evlenmediğini biliyor."

"Elbette," diye beni savundu Katie. "Her gün oğullarını, yeğen-
lerini ya da tanıdıkları çok hoş beyleri Luxuria ile evlendirmek iste-
yen hanımlarla ben uğraşıyorum." Ustalıkla gülümsedi. Yakın akra-
baları ondan sık sık benimle tanıdıkları birilerinin arasını yapmasını
istiyordu.

Kont, babamın uygun bulduğu durumumuzu resmiyete dök-
mek istemişti ama ben karşı çıkmıştım, o da muhtemelen gözümü
boyamak için ben isteyene kadar bir şey yapmayacağını söylemişti.
Babamı ikna etmek konusunda zorluk çekmiyordu. Bu yüzden kim-
se benim neredeyse nişanlı olduğumu bilmiyordu. Ki bu kelimeyi
ne zaman düşünsem ürperiyordum. Henüz babamın neden onu
davet ettiğini ve neden beni onunla evlendirmek istediğini çözeme-

muştım ve Araz Maner dramasından sonra dikkat çekmemeye çalışıyordum.

İçeriye giren yeni konuklar herkesin dikkatini dağıtmıştı. En çok da benim. Birden öylece ilgimi çekiverdi. Buralardan olmayacağını bileceğim kadar şık bir elbisenin içindeki genç ve bir hayli güzel kadımı ilk kez görüyordum.

“Yeğenim Evelyn,” diye tanıştırdı madencilerin hanımı. Birlikte sanki onlar için ayrılmış gibi duran kanepeye oturdular. Leydi Hadley bizleri tanıştıırken kısaca başımı salladım. Gözlerimiz birbirini tanımış gibi birleşip hızla ayrıldı. Bu kişisel bir tanışıklık değildi. Tehlikenin zil sesleriydi.

Ölümsüz.

“Luxuria, nasılsın?” diye sordu madencilerin hanımı. Oğlu ezel-den beri gerçek âşıklarımdan biriydi. Onunla bir kez baloda dans etmişim ve bana çok kıymetli hediyeler göndermemesi için uyar-muştim. Nasıl olduysa bu tavrım onu daha da ateşlemiş ve ilgisini artırmıştı. Öyle ki araya abilerim girmek zorunda kalmıştı ve çocuk nasıl olduysa çok geçmeden başka biriyle evlenmişti. Kurtuldu-ğumu düşünmek büyük hataydı çünkü ne karısı ne hemen doğan çocuğu, bana olan saplantısını azaltmıştı. Annesi de pekâlâ bütün bunları biliyordu ve bana karşı olan nezaketinin mahcubiyetinden geldiğini düşünmek istiyordum.

“İyiyim, teşekkürler. Siz nasılsınız?” Onlara karşı nezaketimden ödün veremezdim. Kimseye karşı nezaketimden ödün veremezdim ama madencilerin bir vampirle ne işi olurdu aklım almıyordu. Hem de yeğenim demişti.

“Geçenlerde Maner’lerdeydim, annesi yakın dostumdur. Bana senin nişanlandığından söz etti. Doğru mu duydum?”

Ah.

Katie ile göz göze geldik ama bu söylediği herkesin dikkatini be-nim üzerime çekmişti. Araz’ın bu durumu diğer insanlara yaymak gibi bir hata yapacağım düşünmüyordum. Bu kendisi adına utanç verici olurdu çünkü açıkça reddedilmemiş, uygunsuz bir duruma düşürülmüş ve kapıdan kovulmuştu.

"İnsanlar her zaman bir şeyler konuşur, biliyorsunuz." Nihayet çay ikramı yapılmaya başlamış ama üzerimdeki bakışlar azalmamıştı; sadece Katie ile bana biraz zaman kazandırmıştı. Sabah çıkmadan önce her zamanki gibi gümüş suyumdan içmiştim. Ben güvendedim ama herkes için geçerli değildi bu durum.

"Ya diğer çocuklar," diye sordu Leydi Hadley. "Önce abilerin evlenir herhalde."

Ben cevap vermeden Katie araya girdi. "Doğru kadını buldukları zaman elbette." Çayından bir yudum içti. "Bay Victoriam bu konuda çok katı, oğullarını en az kendi ailesi kadar soylu olanlarla evlendirmek istiyor." Kendini övmekle kalmayıp babamın abilerimin evliliğindeki rolünden de bahsetti. Belki de sandığımın aksine olup biten her şeyin farkındaydı. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim.

Gözüm Evelyn'e takıldı, çay içerken onu seyrettiğimin farkındaydı. Fincanı dudaklarına yasladı çok küçük bir yudum içti ya da çayı dudaklarına değdirip bıraktı. Ustaca oynamasından bu konuda yeni olmadığı çıkarımını yapabiliyordum.

"Müsaadenizle." Fincanımı bırakıp ayağa kalktım. "Manolya, banyoya kadar bana eşlik eder misin lütfen?" Zaten ayakta ve hazırda bekleyen kız beklenmedik isteğime hevesle karşılık verdi. Biz hareketlenmeden halası ona kaş göz yapmayı ihmal etmemişti. Burarlarda bunun birçok anlamı olur ama yanlış anlamadıysam bana karşı iyi davranmasını tembihliyordu.

Çiftliğin arka tarafındaki banyoya giderken, "Bu kasabada dedikodular ne hızlı yayılıyor," diye öylesine söylenirmiş gibi nefesimi verdim.

"Yoksa dedikodular doğru mu?" diye sordu Manolya tam da istediğim gibi.

"Korkarım bu defa doğru ama bundan kimseye bahsedemezsin."

"Elbette, Luxuria. Ölsem söylemem. Sırrın benimle güvende."

"Peki ya sen," diye sordum. "Senin sevdiğin biri var mı?"

Utançla bakışlarını kaçırdı. Neredeyse kekeleyerek "Lennie," dedi. "Sana benden bahsetti mi hiç?" Ona bir şans vermişim ve o şansını mahvetmeyi seçmişti. Demek buradan devam etmeye istekli-

di. Ne yazık. Gerçek sevginin ne kadar zor bulunduğunun asla farkında değildi ve Vaha onu gerçekten seviyordu.

"Bahsetmedi." Sesim biraz sert çıkmıştı ama hemen kendimi toparladım. "Şu sıralar benim nişanım ile meşgulüz. Bir şey oluyorsa da bahsi geçmesi zor," diye ekledim en tatlı halimle.

"Bu şanslı bey kim?" Bana banyonun yerini işaret ettiğinde yenden yürümeye koyuldum.

"Vaha," dedim. "Onu tanıyor olmalısın. Bizimle çalışıyor."

"Seyisle mi nişanlanıyorsun?" Şaşkınlığının sebebi keşke onun gerçekten seyis olması değil de mektuplaşmaları ve Vaha'nın sandığı gibi sevgili olmaları olsaydı.

"Evet." Omuz silktim. "Öyle mükemmel ki, çok şanslı olduğumu biliyorum."

"Ama nasıl olur?" dedi. "Sen ve o mu? Onun hiçbir şeyi yok, hiçbir şeye sahip değil."

"Ah, Manolya." Bir anlığına ona doğru döndüm. "Ben her şeye sahibim, kendimi kurtarmak için sevmediğim ve beni asla sevmeyecek bir adamla evlenmek zorunda değilim ki. Kimi istersem, kimi seversem onunla olabilirim. Tanıştığım beyler arasında Vaha'dan daha iyisi olmadı. Bir kadını nasıl seveceğini biliyor ve bana kendimi gerçekten özel hissettiriyor. Bir de o aşk mektupları yok mu!" Elimi kalbimin üzerine bastırdım. Belki de arkamdan söylenenler doğrudur, bir anlığına da olsa kalpsizin tekiydim.

En azından onun nasıl sarsıldığını, pişman olduğunu ve kendini sorguladığını gördüm. En azından bir anlığına Vaha'nın ne kadar kıymetli olduğunu anladı. Sadece ben onu seçtiğim için. Sadece ben onu istediğim için.

"Yine de o bir seyis..."

"Babam onu her zaman oğlu olarak gördü. Kiminle evlenirse evlensin kendi çocuğundan ayırmayacaktı ki. Şanslı kız ben oldum. Evlenecek yaşa gelmesini bekliyorlardı sadece. Yakında işlerin ucundan tutacak. Tüm o nezaketin, tutkunun yanı sıra bir de eli sağlam bir iş tutunca ne kadar mükemmel olacağını düşünebiliyorum. Zengin beylerin çoğunda onun merhameti ve tutkusu yok. Bir

kadına nasıl bakılır onu bile bilmezler. Ama Vaha öyle mi? İnsanın ayaklarını yerden kesiyor. Ne kadar yakışıklı olduğundan bahsedemiyorum bile, kalbim öyle hızlanıyor ki." Ellerimi kendime yelpaze yapıp dişlerimi gösterecek kadar hevesle gülümsedim.

"Bilmiyordum," dedi. "Senin adına mutlu oldum." Pek öyle görünmüyordu ama ben yine de teşekkür ediyormuş gibi başımı salladım.

"Bundan kimseye söz etmezsen sevinirim, zira büyüğü bozulacak diye uykularım kaçıyor. Bir an önce onunla evlenmek ve dünyadaki en mutlu kadın olmak istiyorum."

"Elbette," dedi zayıf bir sesle.

Kapıyı açıp arkamda çok ama çok pişman birini bırakarak içeriye girdim. Kendi evimden başka bir yerde banyoyu kullanamazdım, bu yüzden hiçbir yere dokunmadan içimden beşe kadar saydım ve tekrar çıktım. Bu kadar erken çıkacağımı düşünmediği için olsa gerek, beti benzi atmuştu ve kara kara düşünüyordu. Artık o mektupların bir aldatmaca olduğunu da düşünüyor olmalıydı. Ben varken kim onu sevsindi ki? Aptal kız.

Sevilmenin ne büyük lütuf olduğunu bilmeyen kimselere tahammül edemiyordum.

Salona dönerken koridorda bize doğru gelen birini gördüm. Ölümsüz olan, Evelyn. Koridorun ortasında zaman ağırlaştı ve gözlerimiz birbirine kenetlendi. O anda onunla ilgili gerçeği bildiğimin farkında olduğundan şüphe yoktu. Gözleri sessizliğe bürünmüş kalp atışlarına kaydı ve koridor boyunca yoluna devam etti.

"Garip biri," diye içli bir nefes verdi Manolya.

"Onu daha önce buralarda gördüğümü sanmıyorum."

"Öyle mi?" diye mırıldandı. "Sizin hakkınızda çok şey biliyor, bilhassa sizinle ilgili epey soru sordu halama."

"Ne zaman oldu bu?" diye sessizce ve şüphayle mırıldandım.

"Halam madencilerin hanımıyla pek yakındır, geçen gece evlerinde bir oyun gecesi düzenlediler. Halam beni de götürdü. Orada sohbet etme şansımız oldu. Kont Dekalton da oradaydı ve pek yakınlardı. Bana biraz kıskanıyormuş gibi geldi ama şaşmamak lazım, sen Victoriam'ların tek kızısın ne de olsa."

"Sanmam," diye tebessüm ettim. "Kont babamın ahabıdır, ley. di de fikir edinmeye çalışıyor olmalı."

Diğerlerinin yanına vardığımızda Manolya'nın kafası karışmış görünüyordu ama benim hiç de kafam karışmamıştı. Kont'un bildiği her şeyi diğer ölümsüzlerin de bildiğinden şüphe ediyordum artık. Bu, zavallı ailem için tehlike çanlarının çaldığını gösteriyordu. Bense yaşamak istiyorsam her zamankinden daha dikkatli olmak zorundaydım.

Karanlığın Kollarına Atlayan Cadı

Güneşin doğmaya başladığını hisseden ölümsüzler kaçacak yer arardı. Henüz öğrenememiştim ama bazıları günışığında kâğıt gibi yanıp kül oluyordu. Bir gece onlardan birini takip ettiğimde çıplak şekilde ormana kaçtığını ve kendisine bir mezar kazdığını görmüştüm. Sıkı sıkıya tutunduğum gümüş hançerim neredeyse avucumu kesecekti. Ölümsüz toprağın altına girmiş ve bunu daha önce defalarca yaptığını kanıtlarcasına üzerini kapatmıştı. Güneş batana kadar orada durup seyretmiştim. Işık yok olduğunda vampir sulanmış bir tohum gibiydi, toprağın altından ilk önce eli dışarıya uzanmıştı. Kendini gömdüğü gibi üzerindeki toprağı kazmıştı. Tamamen çıkışını görmeden önce oradan kaçarak uzaklaşmışım. Bu yüzden Sidra Dekalton benim için apayrı bir merak halini almıştı.

Gündüzleri, onun evde olmadığını bildiğim saatlerde daha küçükken kaldığım şimdilerde ise onu ağırlayan odaya giriyordum ama hiçbir ize rastlamıyordum. Ne tabut vardı ne de değişik bir durum. Odayı sık sık temizledikleri için iz bırakacağına ihtimal vermiyordum. Yine de geceleri onun ormana kaçtığını görmemiştim. Ya da güneşten kaçındığını. Ölümsüzlerle ilgili bu gizem beni zamanla daha çok içine almaya başladı. Ailem onlarla ilgili yüzeysel

şeylerden bahsederdi, ölmesi gereken ölmeliydi bu yüzden sonsuz yaşamları lanetlenmekten başka bir anlama gelemezdi.

Tanrı biliyor, on beş yaşımıdayken ölümsüzlerden biri ölümlü kestiğinde abim yetişmese onlara karşı daha farklı bir yaklaşım sergileyebilirdim. Belki de en çok dayanamadığım şey yalanlarıydı. Sahtelikleriydi. Sürekli maske takıyor, rol yapıyorlardı. Yaşamımı ele geçiren bu sahtelikten öyle usanmıştım ki.

Gece yarısını geçtiğinde, etrafta kimse olmadığına emin olduktan sonra bir mum alıp şatodan dışarıya çıktım. Rüzgâr içeriye dönmemi tembihlercesine saçlarımı geri savurdu. Başlığımı takıp gökyüzünde süzülen dolunaya baktım. Bütün havayı içime çektiğim derin bir nefes aldım. Soğuğun keskin kokusu ciğerlerime dolunca yürümeye başladım. Arka tarafa, arazinin ötesindeki ormana doğru. Odamın penceresinin altından geçerken rüzgâr çanı da başka bir şekilde beni tembihliyordu ama bu neredeyse uğursuz ses bile kulağıma müzik gibi ilişti. Burada yaşamış tüm kadınlar kendilerini gece yarısı ve sabaha karşı olan bu saat aralığında öldürmüştü. İnsanlar onların çıldırdığını ve bu şatonun suyunun delilik bulaştırdığını düşünüyordu. Belki de buna körü körüne inandığım için bu saatlerde uyku tutmuyordu ve kendimi sürekli dışarıya atıyordum. Çünkü çılgınlık onları uykusunda avlamıştı.

Yamaçtan aşağı inerken rüzgâr yüzümü dilim dilim doğrama-ya başladı. Kulağımdaki uğultu kendini alışkın olduğum bir çeşit ilahiye bıraktı. Bir araya toplanmış onlarca kadın bir ağızdan aynı şarkıyı söylüyor belki de yardım istiyordu. Daha küçükken ve çılgınlığa yenilip kendini öldürmeden önce anneme bu seslerden bahsederdim, bana korkulacak bir şey olmadığını söylerdi. Tıpkı öldüğüm gece yatağından kalktığında, onunla koridorda karşılaştığımda ve çıplak ayaklarıyla dışarıya çıkarken dönüp söylediği gibi.

“Korkacak bir şey yok Luxuria...”

Mumun sönmemesi için elimi etrafına kalkan yapıp sıkça kullanılan toprak yol yerine yıkılmış taş evin arkasından dolanarak ağaçların sık olduğu ve göle yakın çayıra doğru ilerlemeye koyuldum. Bir yarasa üzerimden uçtuğunda irkilmek yerine gözlerimi ona diktim. Ve ağaçlara yeterince yaklaştığımda pabuçlarımı çıkarıp çıplak

ayaklarımı toprağa bastırdım. Mumu yere bırakarak kollarımı iki yanımdan açıp dolunay ışığının altında rüzgârın üzerimden geçip gitmesine izin verdim. Merhabama eşlik edencesine hızlandı, pelerini savurdu, ruhumu canlandırdı. Bana dolanmasına ve beni sarıp sarmalamasına izin verdim.

Dadım demişti ki, kadınlar ormanları sevemezler. Annem demişti ki arazinin dışına sakın çıkma. Ve babam demişti ki, annem öldüğünde, burada yaşayan bütün kadınlar ormandan kaçtılar. O gün koşa koşa ağaçların arasına atmıştım kendimi. Onları öldüren neyse karşılarına dikilmek için. O gün de tıpkı bu gece olduğu gibi rüzgâr etrafıma dolanmış ve sırtımdan buz gibi akmıştı. Ağaçların arasından siyah bir kedi çıkıp gelmişti yanıma ve bilge gözleriyle bana bakıp bacaklarıma sürtünmüştü. Ben daha çocuktum ve kedinin epey yaşı olduğu belliydi. Ama ben büyüdüm o siyah kedi hep aynı haliyle bana arkadaşlık etmeye devam etti. Kont geldiğinden beri pek ortalıkta görünmemesi onunla ilgili düşüncelerimi doğruluyordu. Nitekim sıradan bir kedi değildi.

Dolunaya yaklaşabilmek için mumu yere bıraktım. Bildiğim bir ağaca tırmanmaya başladım. En tepeye çıktığımda tüm bedenimde doyumsuz bir heyecanın titremesi vardı. Kalp atışlarım hızlanmadı ama sesi yükseldi. Göğsümün altından nabzımın nasıl attığını hissedebiliyordum. Yüzümü dolunaya çevirdim ve bunun ne kadar doyurucu olduğunu düşündüm. Özgürleştirici. Tüm ipleri koparıp atabilirmişim gibi. Uçabilirmişim gibi. Bu ürpertici his o kadar çoğaldı ki dallara tutunmayı bıraktım. Önce yavaşça başımı eğip ne kadar yüksekte olduğuma baktım. Çok yüksekti. Metrelerce yüksekteydim. Ağacın dibindeki mum ışığını bile orada olduğunu bilmesem seçemezdim. Başımı kaldırıp alabildiğine uzanan ağaç manzarasını seyrettim. Bir okyanus gibi dalga dalga yayılan ağaç dallarının ne kadar çekici görüldüğüne bir kez daha hayret ettim. Hayvanların seslerini dinledim. Çıplak ayaklarımın altındaki ağaç kabuğunu hissetmek için parmaklarımı kımıldattım.

"Sidra."

Rüzgâr yüzümü okşadı.

"Sidra."

Gözlerimi kapattım.

"Sidra."

Kendimi aşağı bıraktım.

İnsanı öldürebilecek çılgınlık, gaipten duyduğu sesler olamazdı. İnsanı öldürecek çılgınlık gerçekten yapmak istediklerini yapabilmek olurdu. Arzularımız, onlara kulak vermezsek çoğalır, nihayetinde taşar ve boğazımıza dolanırdı. Arzularımızın şiddeti ölümün en çılgın hali olurdu.

"Düşmüş meleklerle ilgili mi okuyordun?" Kollarının arasındaydım. Başını yavaşça eğip kalbimi dinliyormuş gibi yaptı. "Ve buna rağmen hâlâ kalbin hızlanmıyor mu?" Kara gözlerini gözlerime dikti.

"Ya melek değilsem," diye fısıldadım. "Ya bir cadıysam?"

Düşünceli şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Bir hayalet olduğunu söyleyen sana inanırdım. Boşlukları nasıl doldurman gerektiğini biliyorsun." Kollarının arasında halime baktı ve gülümsedi. "Ve içimde duvarların arasındaki boşluklarda dolaşır gibi rahatça dolaşıyorsun. Süzülüyorsun. Ürpertici şekilde güzelsin. Daha eski zamanlarda Cor, bu kadar baştan çıkarıcı kadınların kalplerini ziyafet masasının baş köşesine koyuyorlardı. Bazılarını hâlâ cadı diye yakıyorlar. Sana bakınca bu çılgınlığın sebebini anlıyorum."

"Ya cadıysam?" diye tekrarladım buğulu bir sesle.

"Son damlasına kadar kanını içmemin tek kötü yanı, bitecek olması." Karanlık kelimeleriyle birlikte, uzanan ağaç dalları gibi içime dolmaya başladı.

"Ne tuhaf, seni öldürmeyi düşünürken ben de bunu sadece bir kez yapabilecek olmamın üzüntüsünü yaşamıştım."

"Ölüm bizi ayırana kadar." Bundan tuhaf bir haz alır gibi konuşmuştu. Belki de olası evliliğimize atıfta bulunuyordu.

"Ölümün beni durdurabileceğine inanıyorsan eğer," dedim.

Beni yere bırakınca, karşısına geçtim. Ağacın dibine bıraktığım mum sönmüştü. Bunun işaret olduğunu biliyordum. Ondan kaçmamı tembihleyen bir işaret. Ama dolunayın altında çok eski bir tablodan dışarıya çıkmış gibi duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorarken ses tonu sertleşmişti.

"Dolaşıyordum."

"Bu saatte, burada dolaşıyordun ve birden ayağın mı kaydı?"

"Hayır," dedim sakın bir şekilde. "Kendimi aşağı bıraktım ve tutacak mısın diye görmek istedim."

Gözleri önce yukarıya, ağacın dallarına tırmandı. Mesafeyi ölçüp biçiyor olmalıydı. Sonra yeniden bana döndü.

"Seni duymayabilirdim. Tutamayabilirdim."

"O zaman ölmüş olurdum. Muhtemelen." Dudak büküp neden bu kadar şaşırdığını anlamaya çalıştım.

"Ölmek mi istiyorsun Luxuria?"

"Hiç korktun mu?" diye sordum ellerimi arkamda birbirine kenetleyerek. "Korku hissini biliyor musun?" Onun gibi bir ölümsüzün bu duygudan haberi olacağını düşünmüyordum. Çok güçlüydü, onun önünde kim durabilirdi ki? Bir gölge gibi oradan oraya gidebilirdi. Karanlık bir yolda karşısına biri çıksa, o kişinin endişelenmesi gerekirdi. Kimse ona ne yapacağını söyleyemezdi. İçinden geldiği gibi yaşayabilmek ne büyük mucize, özgürlük ve güçtü ama.

"Hayır," dedi tereddüt etmeden.

"Ben biliyorum." Gülümsedim. "Yaşadığım yerle ilgili söylenenleri duymuşsun. Duvarların arasında dolaşan hayaletleri. Gecenin bir yansı sadece kadınların duyduğu ezgileri. Bazı geceler topraktan çürük kokusu yükseldiğini. Burada gelin olan her kadının nasıl kendini öldürdüğünü. Hepsi gece yarısı ve sabah güneş doğmadan hemen önceki o aralıkta öldürmüş kendini. O saatlerde bizim evde kimse olmaz. Babam çekip gider. Abilerim eve dönmek için güneşin doğmasını bekler. Ben de tek başıma beklerim o duvarların arasında. Gözümü bile kırpmam. Babam annemi korumak için kapılarının önüne nöbetçi dikmişti biliyor musun, bu çılgınlık onu da yatağından kaldırıp ölüme kaçırmışın diye. Annem yatağından kalktı, kapısının önündeki nöbetçiyi öldürdü. Onun nerede olduğunu kanlı ayak izleri sayesinde buldular. Ben oradaydım, kendini öldürürken nasıl mutlu olduğunu izledim. Bu yüzden büyük abim karısıyla bizim evde değil arka taraftaki evde kalıyor, aptalın tekidir, bu yüzden tüm o çılgınlığın evle değil araziyle ilgisi olduğunu bilmiyor."

"Sen ölümden mi korkuyorsun?" diye sordu.

Güldüm.

"Sonra ölümsüzleri anlattılar bana. Birisi ilk karşıma çıktığında on beş yaşındaydım. Ahmak abim beni kurtardı. Ama ölümsüzler başka bir korkuydu."

"Ölümsüzlerden korkmadığını sanıyordum."

"'Büyüdün artık' diye iki kelime girdi hayatıma. Evlenme yaşı geldi Luxuria. O heriflerden biri ilk kez beni bir köşeye sıkıştırdığında daha da küçüktüm zannediyorum. Dadım kurtarmıştı. Demek istediğim şu ki Kont Dekalton, benim hayatım bu duygudan ibaretti. O yüzden bir gün aynanın karşısına geçtim ve ne kadar güzel olduğumu seyrettim. Hangi gülümsememin daha güzel olduğunu seçtim. Sesimin nasıl daha tatlı çıkacağını ayarlamak için kendi kendime konuşup durdum. İnsanların beni daha çok sevmesi için onlara ne söylemeliydim? Sonrasında, ölümsüzlerden korkmamak için onları korkutabilecek şeylerin peşine düştüm. Ve nihayetinde Kont, odamda tek başıma bu çılgınlığın beni avlamasını beklemeyi bırakıp ben ona gittim."

Ona doğru bir adım yaklaştım.

"Tıpkı sana geldiğim gibi," dedim.

Bir adım daha attım.

"Ve sen karşıma çıktığından beri yeni bir korku girdi hayatıma." Başımı kaldırıp gözlerimi onun gözlerine diktim. "Kalp kırıklığı."

"Eğer erkek olsaydın savaş alanında arkamı kollamasını isteyeceğim tek adam olurdun," dedi keyifle. "Senin gibi savaşına hiçbir kıtada rastlamadım."

"Kılıçlar bana göre değil."

"Ama yine de öldürebiliyorsun."

"Ölüm bana göre," dedim.

Parmaklarını şakaklarıma düşen saçları çekmek için yüzümde dolaştırdı. "Oysaki ölümsüzlük sana çok yakıştırdı."

Elini yüzümden uzaklaştırmak için ittim.

"Kasabada yeni ölümsüzler var, beni sınama. Ben senin tarafında değilim. Burayı işgal etmeniz için size yardım edecek değilim. Onları buradan sen çıkar yoksa ben çıkarırım."

"Korkarım bu arzunu yerine getiremeyeceğim."

"O halde cesetlerini toplarsın," diye uyardım.

"Sadece yaşayacak yer arıyorlar," derken ciddileşmişti. "Dünyanın dört bir yanında savaş var. Yaşamak onların da hakkı."

"Ölmek onların da hakkı," diye böldüm lafını.

"Gerçekten böyle düşünüyor olsaydın o gece beni ele verirdin. Gerçekten böyle düşünüyor olsaydın Luxuria, beni öldürürdün."

"Biraz önce kendini bir ağaç dalından aşağı atmış birine fazla güveniyorsun."

"Sana güvenmek istiyorum." Bu sözleri beni duraksattı. Yüzünü okumak için bekledim. Bir alay, bir kandırma, bir sahtelik aradım ama bulamadım. İçten ve ciddi görünüyordu. Tereddüt etmiyordu.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü sen onlar gibi değilsin. Senin içinde yanan bir ateş var. Ölümcül değil Cor, koruyucu bir zırh gibi. Korkuyu nasıl alt edeceğini biliyorsun. Çünkü bu savaşı bitirebilirsin. Kimsenin ölmesine gerek yok. Bir arada yaşayabiliriz."

"Ölen insanlar..."

"Kimsenin ölmesine gerek yok," diye tekrar etti. "Bazı insanlar ölümü hak etse dahi, yok. Bu kasabada ölümü hak etmeyen kimseye dokunmadım. Bana saldırmayan kimseye zarar vermem. Sadece korktukları için bizi avlayan insanlara boyun eğmemizi bekleme. Sen de korkularına saldırıyorsun."

"Sana inanmam için hiçbir sebep yok," dedim, açıkçası ona inanmak hiç içimden gelmiyordu.

"Üzerinde yaşadığın topraklar hakkında bilmediğin şeyler var," dedi. "Benimle evlenmen seni ölümden kurtarabilecek yegâne şey."

"Açıkla," diyerek beklemeye koyuldum.

"Senin soyundan olanlar ölümsüzleri avlamaya on yıllardır devam ediyor. İlk kıyımları çok kalabalıktı. Bir sürüyü ortadan kaldırdılar. Sadece korktukları için. İntikam arzusuyla dolan ölümlüler şatoya saldırdı. Erkekler dışarıdaydı, şatodaki bütün kadınların kanını akıttılar o arazide. Mezarları yıkılan taş evin altında. Hayaletleri hâlâ orada dolaşıyor belki de. Bu savaş başladı ve on yıllardır devam ediyor. Orada kendini öldüren kadınlar sadece büyüleniyor. Ve eğer benim kontesim olmazsan, ölüm seni de bulacak."

Rüzgâr yeniden üzerime doğru çullandı. Sesler kulağımda daha

da şiddetlendi. Uzak durmamı söyleyen fısıltılar arttı. Belki de sadece korkum onları uyduruyordu. Belki sadece ona inanmam için anlattığı bir masaldı.

"Orada ölen kadınların ardında ölümsüzlerin olduğunu itiraf ediyor ve üstüne benden size yardım etmemi mi istiyorsun?" Kızgınlıktan dişlerimi sıktım. "Ölenlerden biri annemdi!"

"Ben ölümsüzleri durduracağım, sen de ölümlüleri durduracaksın. Bu yüzden, bana inanman için tüm gerçekleri sana anlatıyorum. Babanın bundan bahsettiğini sanmıyorum Luxuria. Bu savaşı neyin başlattığını övünerek anlattığını sanmıyorum. Sen saldırırsın, birileri daha ölür sonra onlar saldırır ve birileri daha öldürür. Yüzyıllar boyunca devam eder. O şatoda kimse kalmayana kadar kan akmaya devam eder."

"Yaşayacak başka bir yer bulun," dedim sözlerini yok sayarak. Anlattığı hikâyenin doğru olduğunu biliyordum. Evet, babam anlatmazdı ama ben her yeri kurcalar ve her şeyi bulurdum. Atladığı nokta ise o topraklarda kıyıma uğrayan cadıların benim soyum olduğu, onlara ihanet edenlerinse onun soyu olduğuydu.

"Ama ilk önce biz buradaydık, sonra gelip burada yaşayan ölümsüzleri insanlar avladı," dedi beni ikna etmeye çabalayarak. "Burada olmalarının tek nedeni rahat yaşamak istemeleri. Siz saldırımayı bırakırsanız onlar da bırakacak."

"Sana nasıl güveneceğim?" diye öylesine sordum. Ben kimseye güvenmezdim.

"Eğer kabul edersen bana güvenmeni sağlayacağım."

"Beni ikna etsen bile diğerleri ne olacak? Ailem üzerinde bir etkim olmadığını biliyorsun. Ya diğer aileler? Onları nasıl ikna edeceğiz?"

"Luxuria." Gülümsedi. "Ölümsüzleri bulan sensin. Ve hangi aileler olduğunu söylersen onların hafızalarını silebilirim."

Kahkaha attım. "Muhteşem planın bu muydu? Sana inanacağım ve bütün avcılarının isimlerini vereceğim. Hepimizi öldürün diye."

"Onları öldürmek isteseydim tek tek avlardım."

"Beni ikna edemediniz Kont Dekalton."

"Ya seni onlara götürürsem?" diye sordu. "Seni ölümsüzlerin

yaşadığı yere götürürsem. Sana onların isimlerini verirsem. Burada yaşayan, saklanan herkesin. O zaman bana inanır mısın?"

"Sen bana inanacak mısın?" diye güldüm. "Ya isimlerini alıp güneş doğarken onların peşine düşersem?"

"Sana inanacağım," dedi kendinden emin bir şekilde. "Sana güveneceğim."

"Nasıl bir ölümsüz böyle bir risk alır?"

"Barış isteyen bir ölümsüz."

Gözlerine bakıyordum, ses tonunu dinliyordum, orada kandırmaca ya da tereddüt bulmayı bekliyordum. Yoktu. Gerçekten barış yanlısı olduğuna inanmayı ise benim aklım almıyordu.

"Özgürsün," dedim. "Hepiniz özgürsünüz. Sizi buraya bağlayan hiçbir şey yok. Çekip gidebilirsiniz. Varlığınızdaki haberi olmayan bir sürü yer vardır şüphesiz. Neden burada kalmakta bu kadar ısrar ediyorsunuz?"

"Çünkü burası evleri," dedi. "Hâlâ insan oldukları yer."

"O halde kanıtla bana," dedim. "Korkulacak bir şey olmadığını." Gülümsedi.

"Daha fazla konuşmak istemiyorum," dedi. "Sana güvenmek istiyorum." Uzun saç tutamları yüzünde gölgelere neden oluyordu ama güzelliğini gizleyemiyordu. Bembeyaz ve pürüzsüz bir teni vardı. Belirgin siyah kaşlarının sivri yüzüyle uyumu kusursuzdu. Keskin bakışları siyah gözlerini daha da belirginleştirmişti. Dudakları hafif aralıktı ve o beyazlığın üzerinde bir davetiye gibi açılmayı bekliyordu.

"Ben de konuşmak istemiyorum, öpüşmek istiyorum."

Daha fazla gülümsedi ve üzerime doğru eğildi. Göğsümün üzerine düşen saç tutamlarına dokunurken parmakları göğsümü de kasıtlı bir şekilde okşadı. Rüzgârın soğukluğu değil dokunuşu ürperti mişti beni. Onunla baş başa, böyle bir gecede ormanın içinde olduğumu düşünmek beni ürkütmüyor heyecanlandırıyordu. Bu çok sık rastladığım bir duygu değildi bu yüzden bedenim hissettiği ve istediği arzuda asılı kaldı.

"Senden istediğim çok fazla şey var Luxuria," diye fısıldadı dokunuşunu sertleştirirken. Beklenti dolu sesiyle yutkundum. "Ama

buradan geri dönüş olmadığını bilmen önemli." Bana doğru eğildiğinde soğuk nefesi rüzgârdan daha kalıcı izler bırakmıştı yüzümde. "Ben gelenekleri severim ve seni alırsam geri vermem." Gözlerini bir kez daha kararımı vermem için gözlerime sabitledi. Dürtülerim asıl deliliğin bu olduğunu haykırıyordu ama onlara karşı koyma niyetinde değildim. Arzularla ilgili bildiğim temel şey onları özgür bırakmamız gerektiği idi.

"Ben de öyle," diye fısıldadım. "Bir şeyi istersem, uzanır alırım."

Sözlerim, yüzüme ateş basacak kadar bana yaklaşmasına neden oldu. Dudakları neredeyse burun hizamdaydı ve derin bir nefes alsam ona dokunacağımı biliyordum. Ama onun uzanmasını, onun dokunmasını istiyordum. Ve dokundu da. Dudaklarını aralayıp boynuma bastırdı. Dilinin tenimin üzerindeki hareketi, beni daha da fazla ürpertti. Boynuma yaklaştıkça çok tehlikeli bir duygu krizinin ortasına yuvarlanıyordum.

"Yanmaya senin kadar meraklı bir ateşe rastlamadım," diye fısıldadı tekrar boynumu öperken. Cevap vermedim. Dili boynumda ıslak izler bırakırken eli geceliğimin eteklerini yukarıya doğru çekirtmeye başladı. Onunla karşılaştığım ilk gece bacağımın içinde bıraktığı izi kalmış ısırtığı anımsadım. Ve aniden o hissi yine istedim.

"Beni ısıracaksan," diye mırıldandım. "Boynumdan olmaz."

"Seni ısıracığım." Başını salladı. "Ama kanunu içmek için değil." Dudakları yukarıya doğru tırmandı, kulak mememi dişlerinin arasına alıp hafifçe sıktı.

Ellerimi boynuna götürüp başını kendime doğru çektim ve onu öpmeye başladım. Doyumsuz bir şekilde. Ve sadece bunu yapabilmek için gecenin bir vakti gümüş suyu içmeden bu ormana daldığımı fark ettim. Tıpkı hayal ettiğim gibi beni bir ağaca yasladı ve bütün bedenini üzerime bastırdı. Aramızda kıyafetler bile yokmuş gibi baskısını hissetmek soluğumu altüst ediyordu.

"İç çamaşırlarını unuttun mu?" Parmakları arsızca geceliğimin altında kendi yoluna gidiyordu.

"Vakit kazanırsınız diye düşündüm."

Dudaklarıma doğru derin bir şekilde güldü.

"Gerçekten çok tehlikeli bir canavarsın öyle değil mi?" Kalçanı

o kadar sıkı ki küçük bir çığlıkla dudaklarını ısırđım. Karşı koy-
madan yavaşça dudağıımı emdi. Ellerimi ilk kez saçlarının arasında
ge-dolaştırdım. Parmak uçlarımda uzanıp ikimiz bir bütün haline ge-
lene kadar onu kendime çektim. Elini bacaklarımdan arasına bastırđı
ve daha önce hissetmediğim kadar aklıma kaçırmışım gibi hissettim.
Bu kadar uçlarda dolanmama neden olan bu hissin kötücül olma-
ması mümkün değildi yine de buna karşı koymak yerine kendimi
ona doğru bastırdım.

Rüzgâr etrafımızda dolanıyordu. Karanlık bir duman haznesi
gibiydi. Üzerimizi mi örtüyor yoksa yerimizi mi işaretliyor, bilmi-
yordum ve o anda umurumda da değildi. Ağaç dallarının birbirine
çarpan sesleri ve yaprakların hışırtıları nefes alıp verişimi bastırđı
için memnundum. Bana yaptığını ona yapabilmek için gömleğinin
düğmelerini çözmeye koyuldum. İtiraz etmedi, onu üzerinden sı-
yırmak için ellerini üzerimden çekmesi gerektiğinde ikimiz de ra-
hatsız olduğumuzu belli eden homurtular çıkardık. Nihayet göm-
lek yere düştü. Bir şey beni öne doğru itti. Pantolonun kemerindeki
bağcıklara. Gözlerimi ondan ayırmadım. Buyur der gibi eliyle işaret
verdi. Kemerine doğru başımı eğdim.

"Gözler bende." Parmağı çenemi ona bakacak şekilde kaldırdı.
Meydan okumasım kabul ettim. Hâlâ parmaklarımdan arasındaki
ipleri ona dokunmaktan çekinmeden çözmeye koyuldum ve kasıtlı
şekilde süreyi uzatabildiğim kadar uzattım. Düğmesini çözmek için
parmaklarımı kemer kısmından içeriye doğru bastırdım. Sırıttı. Tek
bir hareketle düğmeyi çözüp beklenti dolu gözlerine gülümseyerek
geriye çekildim.

Pantolonunu çıkardı ve ben tüm çıplaklığı ile karşımda duran
adama baktım. Kusursuzdu. Pürüzsüz olduğu için değil, öyle de-
ğildi. Bembeyaz kaslı teninde yara izleri ve savaş kalıntıları vardı.
Bu onu söylediği her şey yapıyordu ve ben de en çok bunu bilmek
istediğim için üzerine tırmanıyordum. Sidra Dekalton savaşçıydı ve
vücudundaki yaralar bana dünyada bilmediğim bambaşka silahlar
bambaşka savaşlar olduğunu söylüyordu. Vampirler yaralanırsa
kolayca iyileşir ve iz kalmazdı, bu yüzden onda böyle derin izler
bırakan her şey beni ürkütüp daha da heyecanlandırdı. Asıl şimdi

kanıtlamıştı, vampirler buraya dönmek istiyordu çünkü burası onlar için güvenliydi.

Avuçlarımı göğsüne yapıştırdım, uzanıp dudaklarımı tenine bastırdım. Derin bir nefes alıp çenemi kavradı, sert tutuşu başımı ağaca yaslamama neden oldu. Bana baktığında sert ifadesi neredeyse memnuniyetsizdi.

"Hep daha fazlasını istiyorsun değil mi?" Başını iki yana salladı. "Çok bencilsin Luxuria."

"Sen de çok konuşuyorsun."

Gözleri kısıldı. Başını yana doğru yatırdı. Eteğimi yeniden yukarıya topladı. Elleri yavaş yavaş, beni çıldırtmak ister gibi yukarıya doğru tırmandı. Gözlerini bir saniyeliğine bile gözlerimden ayırmıyordu. Her dokunuşundan aldığı muhteşem zevk karanlık gözlerinde parlıyordu. Göğsümü sıktı, eğilip geceliğimin üzerinden dişlerinin arasına aldı ve daha çok ısırıldı. Gözlerimi kapatıp başımı geriye yasladım. Bu oyunda onunla boy ölçüşemezdim, bu yüzden sadece tadını çıkaracaktım.

"İşte böyle," diye boynuma doğru fısıldadı. "Bana güvenmeyi öğreneceksin yüreksizim." Rüzgâr onun fısıltısıyla birlikte ayak bileklerimden yukarıya doğru tırmandı. Soğuk havayı kalçalarımın dokunuşları kadar sertçe hissedebiliyordum. Artık açlık değil bir ihtiyaç halini almıştı. Bu oyunu onunla uzun saatler boyunca oynayabilirdim. Oynamayı isterdim ama ilk seferimde o kadar uzun dayanamayacağımı hissediyordum.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu bacaklarımın arasına yerleşip. Gözlerimi açıp çok dikkatle beni izleyen serin gözlerine baktım.

"Ben kimseye güvenmem."

Kendisini bana daha çok bastırduğunda sıcak ve soğuk birbirine çarpıp arzuyu şiddetlendiriyor ve beni daha da kıvrandırıyordu.

"Bana güveniyor musun?"

Tırnaklarımı koluna geçirip, "Hayır," diye inledim.

Kollarımı üzerinden çekip omuzlarına bastırdı. Cevabımdan memnun değildi ya da eğlenmişti, çok sert bir şekilde içimi doldurarak karşılık verdi ve nefesim kesildi. Elleri iyice gerilmişti, par-

çalayacakmış gibi kalçalarımı kavradı. Daha da sertleşti. Gözlerimi kapatıp tırnaklarımı yeniden etine sapladım. Derin ve haz dolu bir soluk aldığım da dişlerini omzuma geçirdi. Aynı anda iki farklı duygunun yoğunluğuyla sarsılmaya başladım. Çığlık atmamak için kend i dudağımı dişledim. Acı ve zevkin yoğunluğundan gözlerim yanıyor du. Ama bu kendimi bir ağacın tepesinden aşağı bırakmaktan daha tatmin ediciydi. İçimi her dolduruşu, kanımı vücudumdan çek işi başka bir düşüştü ama bu, aynı anda tüm ormanı, rüzgârı, soğ u ve sıcak ı içime çeken sert bir düşüştü. Bacaklarımın arasında bir ateş ve dudaklarının altında, dişlerini geçirdiği yerde buz gibi bir his vardı. Bu iki karşıt hisle tamamıyla çarpılmış haldeydim. En uç noktaya gelip derin bir soluk verdiğimde işgal edildiğimi biliyordum. Canavar, kalbimi istila etmişti.

Arı Kovanında Dans Eden Kız

Bu kasabada onunla kaç mevsim geçirdiğimizi sayamıyordum. Hayatım daha tasasız ve nispeten kolaylaşmıştı. Benim asla uyuyamadığım saatlerde hep hazırды ve kasabayı tekrar tekrar talan ediyorduk. Günler ve haftalar geçiyordu. Onları avlamayı bırakmamıştım ama bu konuda onu kandırmıyordum. Ben ona kanıyordum ve daha kötüsü kandiğimin bir hayli farkındaydım.

Ormanın bittiği yerde surların ardında kalan eski bir kale vardı. On yıllar öncesinden kalmış bu kaleye gitmek için uzun taş köprüden geçmek gerekiyordu. At arabaları için yol oldukça engebeliydi bu nedenle arazinin seveni de ziyaretçisi de olmazdı. Daha önce sadece bahsi geçtiğini duymuştum ama buraya kadar gelme fırsatım olmamıştı.

Kont gece yarısı odama geldiğinde ve beni bir yere götürmek istediğini söylediğinde sadece ormanda dolaşacağımızı düşünüyordum. Yeraltı tünelinden usul usul ilerlerken elinde meşaleyi taşıyan oydu. Gözleri yer yer bana kayıyor ve gülüyordu. Yeraltı tünellerinde dolaşmak için elbisemin fazla gösterişli olduğunu düşünüyordu. bilhassa gül kurusu rengindeki dantelli eldivenlerimin. Ama bir kadın daima güzel görünmeyi bilmeliydi.

Luxuria Cor Victoriam her zaman güzel görünmeliydi. Yeterince yürüdüğümüze karar vermiş olacak ki, yol üçe ayrıldığında durup meşaleyi duvardaki taşların arasına sıkıştırdı. Bana döndüğünde yüzüne nadiren gösterdiği ciddi ifade oturmuştu. "Bu yolun biri ölümsüzlerin yaşamına çıkıyor," dedi tane tane. "Aileme, dostlarıma ve korumaya söz verdiğim birilerine çıkıyor Luxuria."

Hafifçe kaşlarımı çattım. Ormandaki konuşmamızın üzerinden haftalar geçmişti. Ormandaki sevişmemizin üzerinden de haftalar geçmişti. Ölümsüzleri avlamayı bırakmamıştım ve bunu biliyordu ama en azından onları gammazlamayı bırakmıştım. Karşıma çıkmadıkları sürece onlara sataşmıyordum. Hiç kimse anlamıyordu, ben ölümsüzleri avlamayı bırakamazdım. Bu yüzden ona baktım, ilk avım olması gerekirken şimdi büyük bir ihtimalle kocam olacak ölümsüz Kont'a... ve neden beni kovanına getirdiğini gerçekten anlamaya çalıştım.

"Beni neden buraya getirdin?" diye sordum sessizce.

"Nedenini biliyorsun," diye kendinden emin bir şekilde karşılık verdi.

"Düşüneceğimi söylemiştim." Bana güvenmesini istediğime emin değildim. Ben ona güvenmiyordum. Onunla evlenmek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Ona bakıyordum ve ona baktığım her an onu istiyordum ama bir avcı gibi istiyordum. Onu yakalamak istiyordum. Onun kalbini haklamak istiyordum. Bir canavar bana bir aile veremezdi.

Benim de ondan kalır yanımda yoktu belki de fazlam vardı.

Canavarların ailesi olamazdı. Canavarlar sadece canavarları doğururdu.

"Yeterince düşündün," dedi tok bir sesle. "Artık karar zamanı Luxuria."

"Bunu odamda da sorabilirdin," dedim bir adım geriye çıkarak. "Kararımı duymak için beni yerin dibindeki tünellere sokman gerekmiyordu." Sağıma soluma bakmama gerek yoktu. Çok uzun yürümüştük ve bu tünelleri avucumun içi gibi bilsem de karanlıkta

ilerlemek o kadar kolay olmazdı. Ve daha önemlisi kimse beni burada bulamazdı.

"Seni öldürmek için buraya getirmediğim," dedi kaşlarını kaldırıp. "Bunu nasıl düşünürsün?"

"Kimseye güvenmem." Dişlerimi birbirine kenetledim.

"Bunu görüyorum," derken, sesi kararlı ve dondurucuydu. "Kimseye güvenmiyorsun çünkü kimse sana güvenmiyor. Ben sana güveneceğim Luxuria. Çünkü ben sana inanıyorum. O kalenin içinde gelin olmayı bekleyen bir kadından fazlası olduğunu biliyorum. Sen savaş meydanlarına aitsin."

"Ve buna rağmen benden daha fazla öldürmememi istiyorsun." Kuşkucu bir tebessümle çenemi yukarı doğru kaldırdım.

"Sana başka bir hayat şansı sunuyorum," dedi beni şaşırtarak. "Sana anlatılanlardan farklı bir şey göstermek istiyorum. Ve kimin canavar olduğuna kendin karar vermeni istiyorum." Bana doğru yaklaştı. Meşale arkasından vuruyor ve gölgesi tünelin içinde büyüdükçe büyüyordu. Karanlık gözleri göğsüme döndü ama hayal kırıklığı ile yüzüme çevrildi. Gülümsedim. Kalp atışlarıma kafayı takmıştı ama ben her zaman biraz hilekârdır.

"O gece," diye fısıldadı daha da yaklaşarak. Bu defa olduğum yerde durdum. "Seni bir ağaca yasladığımda." Güldü. "Kanını içmek gibi bir düşüncem yoktu ama beni kıskırttın ve çok nefis kokuyordun."

Memnun bir şekilde öyle mi der gibi kaşlarımı kaldırdım.

"Ve bir şey söyledin Cor," dedi. "Seni duydum."

Kurumuş dudaklarımı ıslatmak istiyordum ama doğru an değildi.

"Ölümsüz olmak istediğini söyledin." Sesi şimdi fısıltılı çıkıyordu ve bakışlarında daha önce kalbini bana kaptırmış adamların hayalperestliği vardı.

"Söylediysem ne olmuş?" Duymadığını değilse de önemsemediğini düşünmüştüm. O anda ikimizin de ağzından bazı sözler ve bazı sesler çıkmıştı. Bütün bedenimi tarumar ettiği için biraz sağduyu yoksunu gibi davranmış olabilirdim. Yine de bunu düşünmediğimi iddia edemezdim.

"Sana bunu verebilirim," dedi. "Seni gördüğüm ilk andan beri ölümsüzlüğün sana ne çok yakışacağını düşünüyorum."

"Bense gördüğüm ilk andan beri seni nasıl öldüreceğimi düşünüyordum."

Yalan değildi nihayetinde. İlk avım olmasını düşünüyordum ama ilk aşkımdı ve bu onu her halükârda kaçınılmaz avım yapıyordu.

Keyifli gülümsemesi bütün karanlığa tezattı ama içinde yaramaz kıpırtılar vardı. Beni etkilemesini sevmediğim kıpırtılar. O gece onun da ismini vermeli ya da kalbine bir hançer geçirmeliydim.

"Beni buraya bunun için getirdiysen boşuna uğraşmışsın." Ondan uzaklaşmak için geldiğimiz yöne doğru yürümeye koyuldum. "Ölümsüz olmak, seninle olmak... Bunların hepsi heyecan verici Kont, oldukça heyecan verici. Ama ben bir Victoriam'ım. Ölümsüzleri öldürmek benim kaderim."

Benim mecburiyetim.

"Seni o kaderden kurtarabilirim," dedi. "Victoriam olmak zorunda değilsin."

"Soyadımı değiştirmek, yaşadığım yeri değiştirmek..." Yüzümü buruşturdum. "Victoriam olmak bunları değiştirmekle bitseydi bu zamana dek o ahmaklardan biriyle evlenirdim. Gücenme ama aralarında epey yakışıklılar da vardı, birinin ilgisi için hepsinden caymak istemedim." Ellerimi arkamda birbirine kenetleyip omuz silktim.

"Sürekli benimle savaşmak zorunda mısınız?" Bu defa gerçekten rahatsızdı. "Sürekli bana karşı çıkmak zorunda mısınız?"

"Sana da aynısını öneririm," dedim. "Sen bir ölümsüzsün, ben de ölümsüzleri öldürürüm."

"Neden bunu yapıyorsun?"

"Seninle aynı sebepten, böyle doğdum."

"Gel benimle," dedi kuvvetlice bileğini yakalayıp. Yerimde sendeledim ama düşmeme izin vermedi. Meşaleyi yere atıp üzerine bastı. Ateş söndüğünde içerisi insan gözüyle görülemeyecek kadar kardı. Beni kendi etrafında döndürüp kulağıma doğru hafifçe güldü.

"Sana inanmıyorum, Cor." Dudakları hafifçe şakaklarıma dokunduğunda irkildim. "Bu yüzden başka bir şansın olduğunu göreceksin."

Parmaklarını parmaklarıma kenetleyip hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Eldivenimin üzerinden buz gibi serin parmaklarını sıktım. Kaybolmak ya da düşmek istemiyordum.

Cadı soyundan gelen bendim ama üzerimde büyümlü tesirleri olan şüphesiz oydu. Tüm direnişime rağmen ona karşı yenik düşmüş hissediyordum. Kâbuslarım, musallat olan ruhlar ve rüzgârın fısıltıları her gün ve her gece neden hâlâ hayatta olduğunu soruyordu. Zor bir avdı, şüphesiz zordu ama imkânsız değildi. O halde neden hâlâ hayattaydı? Ben de bunu sorguluyordum. Ona vurulmuştum bu da şüphesizdi ama beni durduran bu değildi. Kitapları severdim ama hiçbir zaman aklımı yitirecek kadar romantizm düşkünüm olmamıştım. Ben hayatta kalmak istiyordum, ben intikam almak istiyordum. O halde neden hayattaydı? İçimden bir ses onu öldürmenin o kadar da kolay olmadığını ve bir kez gerçekten denediğimde ikimizden birinin kesinlikle öleceğini söylüyordu.

Nihayet gözlerimin görebileceği aydınlıkta bir yere çıktığımızda uyku sersemi gibiydim. Kendime gelebilmek için gözlerimi birkaç kez kırıştırmak zorunda kaldım. Nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım ama seçemedim. Yeraltında değildik ama çok farklı bir yerde de değildik. Bomboş bir odanın içinden yürümeye devam ettik. Uzun koridora çıktığımızda nefes alabilmek için kolunu sıkıp biraz duraksadım. Bana baktı, güldü ve birden beni kucağına aldı. Merdivenleri başımı döndürerek tırmanmaya koyuldu. Ayaklarımın yerden kesilmesi ve elbisemin yukarı sıyrılmış olmasını düşünmek zorunda kalmasam konforlu bir seyahatti.

Sayabildiğim kadarıyla dört kat yukarıya çıktık. Nihayetinde sesler kulağıma dolmaya başladığında beni yeniden ayaklarımın üzerine bıraktı. Soru sormadan önce üzerimi toparladım. Elbisemin eteklerini kabarttım, dirseklerimden aşağı düşen eldivenlerimi çıkıştırdım ve saçlarımı kontrol ettim.

“Neredeyiz?” diye mırıldandığımda garip bakışlarıyla beni izliyordu ve bu “Ne var?” diye sormama neden oldu.

“Silahın bu değil mi?” Gözlerini kıstı. “Güzelliğin. Bunu kullanıyorsun. Onlara böyle yaklaşıyorsun. Dans gecesi bana yaklaştığın gibi. Elbette kimse sana karşı koyamıyor. Çünkü güzelsin, çok gü-

zelsin Cor ama mesele sadece güzel olman değil, bunun farkında olman, kendine güveniyorsun ve cüretkârsın. Kim sana hayır diyebilir ki?"

"O halde beni neden sevmiyorsun?" diye kaşlarımı çattım.

"O halde teklifimi neden kabul etmiyorsun?"

"Çünkü bana âşık değilsin."

"Yanlış! Çünkü ben savaşı durdurmak istiyorum," diye itiraz ederek çenesini sıktı. "Sense savaşı kazanmak istiyorsun."

"O halde beni durdur," diye meydan okudum. "Beni neden durdurmuyorsun?" Onu kışkırtmak ve ödün vermesine, gaf yapmasına neden olmak istiyordum. Açık verirse, kendisiyle ve türüyle ilgili daha çok şey öğrenirsem ne yapmam gerektiğini bilirdim.

"Ben de kendime bu soruyu soruyorum," dedi rahatsız olmuş bir şekilde. "Ama sana kıyamıyorum."

Gözlerimiz bir süre birbirinde kenetli kaldı. Aklımdan ne geçtiğini anlamak güçtü. Kendi aklımı bile okuyamaz olmuştum bir süredir. Kalbim kamaşıyordu ama içgüdüsel olarak geri adım atıyordum. Onun durduğu yerden her şey basit ve kolay görünüyordu, ikinci bir şans gibi görünüyordu. Ama benim durduğum yerden hiç şansım yokmuş gibiydi. Çünkü gölgeleri bilmiyorsunuz Kont Dekalton, bana neler yaptıklarını ve neler yapabileceklerini bilmiyorsunuz.

İkimiz de sessizliği sürdürünce ben de duyduğum tek sese doğru döndüm. Müziğin geldiği üst kata çıkmak için merdivenlerden dönmeden önce taş koridordaki pencerelere yanaştım. Nerede olduğumuzu o an anladım ve ağzım açık, bakakaldım. Kasabanın bir ucundaki taş kaledeydik. Taş köprünün ardındaki, dağlara yakın olan kalede. Buranın harabe olduğunu düşünüyordum ama belli ki bu, bir uydurmadan ibaretti yalnızca. Daha da meraklanmıştım. Bakışlarının hapsinde merdivenleri tırmanmaya koyuldum. Müziği daima sevmiştim ama beni neyin beklediğini bilmiyordum.

İçerisi bir hayli karanlıktı, kırmızı kalın perdeler tüm pencereleri sonuna dek örtmüştü. İçeride belli belirsiz mum ışıkları ve tavanın köşelerinde meşaleler yanıyordu.

"Zahra dört yüz yaşına girdi bugün," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Artık yetişkin bir ölümsüz oldu." Doğrulurken güldüğünü işittim, ciddi olup olmadığına baktım, oldukça ciddi görünüyordu ve bu bende de gülme arzusu uyandırdı.

"Kaç yıldan sonra kendinize yetişkin diyorsunuz?" diye öylesine sordum.

Bıyık altından gülüşü asıl niyetimi anladığını gösteriyordu ama yine de bu bilgiyi benimle paylaşmaya karar verdi.

"İlk iki yüzyıl savrulursun. İçinde iki zıt düşünce birbiriyle savaşır durur. Nihayetinde..."

"Nihayetinde insanlığın kaybeder," diye cümlesini tamamladım. Bu bana yeni bir bakış açısı kazandırmıştı.

"Öyle diyebiliriz."

Şahane müzik, şarap kadehleri ve bir o kadar eğlenceli kalabalık. Dans eden ölümsüzlerin arasında irkilmeden dolaşırken bir şey dikkatimi çekti. Büyük salonun sonundaki masanın arkasında, adeta bir tahtın üzerinde oturan biri vardı. Kuzguni saçları ve siyah deri pantolonuyla tahta resmen yayılmış şarabını içiyor ve hemen yanındaki ölümsüz kadının ona uzattığı üzümleri yiyordu. Diğer tarafında başka bir kadın oturuyor ve ellerini onun üzerinde gezdirmekten kendini alıkoyamıyordu.

"O kim?" diye sordum.

Kont Dekalton derin bir nefes alıp verdi. Nefes alıp verme ihtiyaçları olmadığı için bu tepkisini bir tür bıkkınlık olarak yorumladım.

"Şeytanın ta kendisi," diye mırıldandığı anda şeytanın gözleri bize döndü. Alacalı karanlığın içinde dahi parlayan masmavi gözler benimkilerle buluştu. İkimizin arasında bir şeyin dönüp durduğunu sandım. Bir tanıdığa rastlamış gibiydi. Çoğunun uğursuz sayacağı bir kurnazlıkla gülümsedi. Ayağa kalktığı anda herkes bir anlığına ona döndü, kadeh kaldırdı ve herkes onun önünde eğildi, memnun bir şekilde yeniden tahtına yayıldı.

"Ondan hoşlandım," diye mırıldandım.

"Hoşlanırsın," dedi Sidra. "Senin ateş olduğunu söylemiştim."

"Cidden," dedim ısrarla. "Kim o?"

"Buralardan değil."

"Ölümsüz de değil."

Bana döndü ve omzumu kavrayıp dikkatimi kendine çekti.

"Bunu nasıl anladın?" diye sordu.

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsedim. "Bendeniz Luxuria Cor Victoriam," diye dudaklarımı kımlıdattım. "Artık ölümsüzlerle ilgili çok şey biliyorum."

Kendi etrafımda dönüp bunca yıl boyunca hiçbir avcının yapmadığını yapmaktan büyük haz aldım. Aptal abilerim asırlarca uğraşsa burayı bulamazdı. Onları bulamazdı. Ama ben onlardan birinin kendi isteğiyle beni buraya getirmesini sağlamıştım. Hem de bunun için neredeyse hiç uğraşmamıştım.

"Söylediklerine dikkat et." Kolumdan yakaladı ama kızgın görünmüyor, gülümsüyordu. Parmakları kolumun üzerinde kaydı, bileğime ve parmaklarıma kadar uzandı. Diğer eli belime dokundu, beni bir hamlede kendine çekti ve dans etmeye başladık. Diğer balolarda diğer adamlarla dans ettiğim gibi değil, daha tutkulu, daha yükseklerde ve kesinlikle daha baş döndürücüydü.

Her dönüşte ayaklarımı yerden kesiyordu, başımı arkaya yatırıp kahkaha atmaya karşı koyamıyordum. Beni her kendine çektiğinde bedenlerimiz birbirine çarpıyor ve nutkumun tutulmasına neden oluyordu. Elleri kalçalarımın kayıyor, dudakları saçlarıminin üzerinde dolaşıyordu. Ben güzellik silahımı kullanıyorsam o da kesinlikle bedenimde uyandırdığı nahoş etkiyle dokunuşlarının maharetini kullanıyordu. Bir hayli etkileyiciydi.

İki elimden tutup beni geriye doğru ittiği anda bir şey yaptı, parmak uçlarımdan tutup eldivenlerimi çıkardı. Ben kaşlarımı çatmak üzereyken onları cebine koydu. Parmakları şimdi çıplak parmaklarımı sıkı sıkı tutmuştu. Kapkaranlık gözlerinin benim gözlerimi tutması gibi. Ve benden bir ilki daha alıyordu. Daha önce hiç eldivensiz dans etmemiştim. Daha önce kimse eldivensiz ellerimi tutmamıştı. Sıcaklığıma karşılık onun soğukluğu çarpıştı. Parmak uçlarımdan başlayan kıvılcımlarla uyarılıyordum. Başparmağı elimin üzerinde, kalp şeklindeki doğum lekesinde dolaştı. Parmağını oraya bastırdı, aniden beni yine döndürdü ama bu defa kendine çekip sağ

koluna doğru yatırdı. Saçlarım geriye dökülüyordu, boynum tamamen açıktaydı ve o büyük bir zevkle üzerime eğilmişti.

“Kalbin ellerimde Luxuria.”

Gülümsedim ve boşta olan elimi taş gibi hareketsiz göğsüne bastırdım.

“Seninki de benim ellerimde.”

Kalbinden emin değilsem de hayatın benim ellerimde. Ve artık sadece senin hayatın değil. Muhtemelen sevdiğin herkesin hayatı. Gözlerim onların arasında dolaştı. Hâlâ doğrulmadığım için ters açıyla görebildiğim ölümsüzler bir o yana bir bu yana dans edip duruyordu. Gülüşüyor ve eğleniyorlardı. İnsanlardan daha mutlu görünüyorlardı. Gözlerimi kapattım ve hepsini tek tek avladığımı düşündüm. Buz gibi dudaklar boynuma dokundu. Onları öldürmek, bu sarhoşlukta işten bile olmazdı. Dili dudaklarının arasından tenime dokundu. Karanlığa rağmen yolu bulabilirdim ve hepsini avlayabilirdim. Belki onlara tuzak kurabilir ve köprünün önünde gafil avlardım. Dudaklarını daha fazla bastırıp sertçe öptü. Onları öldürsem rahatlayabilirdim. Onları öldürsem belki yıllarca başka bir şey yapmama gerek kalmazdı. Onları öldürürsem gölgeler üzerinden çekilirdi.

Beni de kendisiyle birlikte kaldırdı.

“Sidra,” dedi birisi ve ben gözlerimi açtım. “Partiye bir Victoriam mı getirdin?”

“Öyle yaptım,” dedi Kont. Merakla arkamı dönüp konuştuğu kişiye baktım. Neredeyse bir erkeğinki kadar kısa saçlar, altın payetli tamamı dar kesim elbise ve benden daha uzun ve sıkı bir vücut. Kadın olağanüstü güzeldi. Ve güzelliğini ölümsüzlüğü ile mühürlemişti.

Eldivenlerimi Sidra’nın cebinden alıp kızı süzerken parmaklarına geçirmeye koyuldum. Bana bakarken rahatsız olmuş ya da endişelenmiş gibi görünmüyordu. Sidra’ya da beni buraya getirdiği için kızgın görünmüyordu. Gülümsüyor ve eğleniyordu.

“Rhea,” dedi elini bana uzatıp. “Kız kardeşiyim.”

Karanlık bakışlarından ve muhteşem güzel yüzünden anlam-

ıydım. Onun da benzer saten eldivenleri vardı, bana doğru alışkın olmadığım şekilde elini uzattı.

"Kim olduğumu biliyorsun," diye gülümseyerek elini sıktım.

"Memnun oldum."

"Arkanı kolla Victoriam." Bana göz kırpıp odanın diğer ucundaki tahta gidişini seyrettim. Onunla ilgili de içimde olumlu hisler yeşermişti.

Kontun buralardan değil dediği adamın yanına gitti ve tahtın arkasından adamın boynuna sarıldı. Mavi gözlü gülümsedi. Rhea'nın sanki kanından uzak duramıyormuş gibi boynunu öpüşüne ses çıkarmadı ve tam o anda yakıcı gözleri bir kez daha beni buldu. Gülümsedim. Ondaki neydi bilmiyorum ama tanıdık bir kötülüktü. Nihayetinde Rhea'nın ellerini üzerinden çekti ve yumruğunu sıkarak bir damla kanını akıttığı kadehi kızın eline tutuşturdu. Kadının adamın değil, adamın kanının peşinde olduğu aç bir kurt gibi kadehe yapışmasından belliydi.

Lord Daren ve Rhea ile bu şekilde tanıştım. İkisi de bir süre için epey yakın dostlarım olacaktı. Özellikle de lord. Rhea her ne kadar kıskanıyor olsa da onunla sandığı şekilde ilgilenmiyordum. Kesinlikle hayatımda gördüğüm en çekici adamlardan biriydi ama benim için cezbedici olan tarafı gözlerinden dışarıya taşan bir şeydi. Kimserin görmesine izin vermediği ama aslında etrafında yıldız gibi parlayan bir yas vardı.

"Vampirlerle yolun nasıl kesişti?" diye sormuştum bir defasında Lord Daren'e.

"Kardeş sayılırız."

"Kardeş mi?"

"Benim annem Lilith," demişti kadehi kafasına dikerken. "Onların yaratıcısı da Lilith."

"Anladım," dedim düşünceli bir şekilde. Bu bizi de kardeş yapıyordu ve buna bir süre manalı bir şekilde güldük.

Lilith... Kanını bir kadehe akıtıp benim atalarımın cadılığı, Sidra'nın atalarına ölümsüzlüğü bahşeden cehennem kraliçesi.

"Senin topraklarında da var," dedi. "Bu yüzden bana doğru çekiliyorsun."

"Topraklarımda ve bende olan ne?"

"Kan pazarlığı," dedi. "Birileri orada kan yemini etmiş. Kan ak-
mış. Akacak diğer kanlar vaat edilmiş. Ödülü almışlar."

"Ya kan akmaya devam etmezse?" diye sordum.

"Kan akmaya devam eder," diye güldüğünde gece uğursuzlaştı.

"Ya etmezse?"

"Ya öldürürsün ya ölürsün Luxuria," dedi bu defa direkt gözle-
rimin içine bakarak. "Victoriam kanı yaşadığı sürece."

"Bozamaz mısın?"

"Dünya işlerine karışmam." Kadehi başına dikip yerine yaslan-
dı. "Bir diyarda işleri yeterince karıştırdım." Sarhoşluğun arasında
belli belirsiz güldü. "Başka işe karışmak yok," dedi kelimeleri uzata
uzata. Birden yüzünü asıp dişlerini sıkı, eli omzuna gitti ve bir kü-
für mırıldandı.

"Burada ne işin var o halde?" diye sordum.

"Arıyorum," derken yutkunarak duraksadı. "Bulamıyorum." Ve
kadehini kafasına dikti.

Lord Daren her zaman sarhoştı, onun görüldüğü kadar sarhoş
olmadığını bilirdim. Kim bilir ne sebeple kendine bu rolü yazmıştı.
Kendine bir rol yazan insanları iyi bilirdim. Üzerini kapatmak is-
tediği şeyler, bahsedemedikleri, anlayamadıkları, bulamadıkları...
Ölümsüzler ona neredeyse tapıyordu, özellikle de büyük kan ka-
vanozuna kanından bir damla akıttığı ritüel gecelerinde. Bazen çok
ürkütücü oluyordu, birçok kadınla haşır neşir oluyor ama onların
yüzlerine hiç bakamıyordu ve bazen de hur gür çıkarıp etrafı birbiri-
ne katıyordu. Onu ilk kez o kaleden çıkarmaya zorladığımda yürü-
mekte zorluk çektiğini düşündüm. Sürekli boynunu hareket ettiri-
yor ve huzursuz hızlı adımlar atıyordu.

Tahmin etmezsiniz ve ben de etmezdim ama aşkta kazanmayı
da kaybetmeyi de ondan öğrenecektim. En çok da kaybetmeyi on-
dan öğrenecektim.

Ağaçtan Sarıkan Kötü Kader

Ağaçların dallarından yapraklar değil de mevsimler dökülüyordu sanki. Günler şiddetli bir rüzgâra kapılmışçasına hızla geçip gidiyordu. Zamandan medet umduğum yaralar kapanmak yerine daha da kanıyordu.

Örgü örmeyi de örme şeyler giyinmeyi de hiç sevmezdim. Eski bir hırkadan tek bir ilmek söküldüğünde gerisinin geldiğini öğrenmiştim. Kopan ipi zapt edemezdim. Hayatım da küçük bir ilmek kopuğu gibi sökülmeğe başlamıştı. Kadın olmak, Victoriya olmak, lanet, kalbime karşı koymaya çalışmak ve kadınlara yapılan zulme seyirci kalmak her geçen gün daha da ağırlaşıyordu. Engel olamıyorsam intikamını almayı bir amaç bellemiştim ve güzel gülümsemelerimin yanında bir gün baktığımda çok fazla gereklilik ve çok fazla giz birikmişti. Sadece kontrol beni hayatta tutardı. Ve hiç kılıçlarla çarpışılan savaş meydanına çıkmamıştım ama aynı anda birçok cephede savaşılmayacağını ve denesen bile kazanmayacağını biliyordum. Buna rağmen gençliğimin ve hırçınlığımın yarattığı illüzyon bir süre daha gözümü boyamış ve sanki herkesi parmağında oynatabiliyormuşum gibi çocukça gaflete kapılmama neden olmuştu.

Manolya'dan hiç hoşlanmamıştım, Tanrı biliyor Vaha'ya ettiği ihanet ve onun kalbini kırmış olduğu gerçeği o kıza olan öfkemi hep diri tutmuştu. Ama bir gün meydanın ortasına sürüklendiğini görmek ne yaparsa yapsın ona merhamet beslememe neden oldu. Bunun büyük bir yanlış olduğunu ve onları kurtaramayacağımı, sadece intikamlarını alacağımı biliyordum. Hatta o kızın ne denli cahil ne denli çıkarıcı olduğunu bilmeme rağmen yapılan haksızlık canımı öyle sıkıyordu ki hava tenhalaştığında ve güneş battığında abilerime yalan söyleyerek evden çıkmıştım.

Cadı olduğuna karar verdikleri kadınları yakmadan önce işkence çektirmek için meydanın aşağısındaki suçlulara bile reva görülmeyen eski zindanlara atıyorlardı.

Vaha'yı yolda yürürken gördüğümde arabacıya durmasını ve beni kumaşçıların orada beklemesini söyledim. At arabası uzaklaşmaya başladığında etraftaki kalabalığın içinden dikkatlice geçip Vaha'ya yetiştim ve koluna yavaşça dokunup hemen kendimi toparladım. Bana döndü ve şaşkına uğradı.

"Bunu yapamazsın," dedim, biraz sinir biraz korkuyla. Ne yapmak istediğini biliyordum, kızı kurtarmak istiyordu ve bu uğurda canından olmayı göze almıştı ahmak.

"Eve dön Luxuria," dedi. "Karışma bu işe."

"Sana âşık bile değil," diye onu ikna etmeye çalıştım. Kızın Lenie ile olan münasebetinden bahsetmemiştim ama artık duygularının ne hale geleceği umurumda değildi. Göz göre göre kendini öldürtmesine izin veremezdim.

"Âşık," dedi. "Sadece halasından korkuyor ve halası yüzünden zengin biriyle evlenmesi gerektiğine inanıyor."

Adımlarımı ona yetiştirmeye çalışırken etraftakilerin dikkatini çekmemek için çaba gösteriyordum.

"Kimse kimseye istemediği bir şeyi yaptıramaz," diye çıktım.

"Öyle mi?" diye alay etti ve ses tonu onu gerçekten durduramayacağımı anlamama neden oldu. "Sen en son ne zaman istediğin bir şeyler yaptın Luxuria? Ne zaman babanı ve abilerini düşünmeden onlar ne der diye çekinmeden bir şey yapabildin?"

"Aynı şey değil," diyecek oldum ama basbayağı aynı şeydi. Bel-

ki haklıydı ama o kızı tanıyordum, Vaha'ya gerçekten âşık değildi hatta gerçekten âşık olduğu kişi muhtemelen Lennie'ydi ama şu an söyleyeceğim hiçbir şey Vaha'yı buna ikna edemezdi.

"Bak," dedim kendimden beklemediğim kadar yalvarırcasına. "Yapmaya çalıştığın, onurlu bir adamın yapacağı şey ama kendini öldürmenin ne sana ne ona faydası var."

"Umurumda değil, Luxuria."

"Peki ya ben..." Yolun ortasında durdum ve söylediğim sözler onun da birkaç adım attıktan sonra durmasına neden oldu. Birkaç kişinin uzak mesafede olmalarına rağmen durup bize baktığını biliyordum ama kendime engel olamadım.

"Sana ne olmuş," dedi.

"Sana bir şey olursa ben ne olacağım," dedim. "Beni hiç mi düşünmüyorsun, bu koca dünyada beni bir başına mı bırakacaksın? Başka kimsem olmadığını biliyorsun. Gönlün buna razı mı?"

"Senin kimseye ihtiyacın yok," dedi. Kaşlarını çatmasına rağmen kelimeleri tutuktu. Sessiz ve yorgun şekilde gülümsedim. Yıllarca o kadar iyi rol yapmıştım ki, herkes buna ne kolay inanıyordu, şimdi nasıl onları suçlayabilirdim?

"O halde sana yardım edeceğim," dedim. "En azından bunu yapmama izin ver ve beni dinle. Bu işlerde pek becerikli olduğumu biliyorsun."

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu.

"El ayak çekilsin önce, karanlık çöktüğünde oraya gidip ne yapabileceğimize bakacağız."

"Beni kandırmaya çalışma."

"Annem üzerine yemin ederim," dedim. "Sana yardım edeceğim."

Bunun pek çok sorunu beraberinde getireceğini henüz ikimiz de bilmiyorduk. Nitekim o an düşündüğüm tek şey ailemden sevdiğim tek kişiyi de kaybetmemektir. Vaha ile hiçbir zaman kardeşçe bir ilişkimiz olmasa da diğerlerine nazaran ona karşı beslediğim sevgi tüm kurallarımı yerle bir etmişti ve yalnızca benim değil, onun hayatında da yeni bir dönemece girilmişti.

Karanlık çöktüğünde kafamda hâlâ yeterince iyi bir plan yoktu ama kendime olan güvenim hâlâ yerindeydi. Zindana doğru ilerlerken gözlerim sık sık etrafı tarıyor ve beni tanıyacak kimlerin orada olduğunu anlamaya çalışıyordum. Meydanın bu kısmı nispeten tenha olsa da benim yüzüm herkesin ezberindeydi. Eğimli yoldan yukarıya doğru çıkarken tavernalardan birinden çıkan tanıdık bir çift yüz gördük. Rhea beni görünce duraksadı ben de onun yanındaki Evelyn'i görünce duraksadım. Evelyn madencilerin hanımının yeğeni diye tanıttığı ölümsüz vampirdi, geçen zamanlarda vampirlerle daha içli dışlı olsam da Evelyn'i etrafta görmemiştim. Onu sorduğumda Kont ahbablarından biri olduğundan bahsetmişti ama hakkında başka bir şey bilmiyordum.

"Bu saatlerde dışarıdaki bir Victoriayı hayra alamet değildir," dedi Rhea. "Yanıdaki yakışıklı da kim, yeni kurbanın mı?"

Vaha ne olduklarını anlamamış olsa da onlarda normal olmayan bir şeyler olduğunun pekâlâ farkındaydı. İkisine de dik dik bakmaya başladığında Evelyn eğlenceli bir şey bulmuş gibi sırıtmaya koyuldu, bu da koruyucu bir içgüdüyle Vaha'yı kolundan tutup arkama doğru çekmeme sebep oldu. Dikkat çekici ve yanlış bir hareketti.

"Dostum," dedim onlara cevaben. Kardeşim olduğunu söyleyemezdim ve seyisimiz olduğunu söyleseydim daha çok soru sormalarına neden olurum.

"Yüzünüzdeki bu hal ne?" diye sordu Rhea. Onunla nispeten yakınlaşmış sayılırdık ama yanında duran Evelyn beni rahatsız ediyordu.

"Gidelim Luxuria," diye kolumu çekiştirdi Vaha.

"Acelelerimiz var," dedim ben de. "Fenalaşan bir hastayı görmemiz gerekiyor. Sizinle daha sonra sohbet ederiz. İyi geceler hanımlar."

Yolumuza devam etmeye koyulduk ama onları ikna edemediğimi biliyordum. Rhea'nın işlerime burnunu sokmayacağını umuyordum.

Vaha tüm ahmaklığı ile zindanların ana giriş kapısını hedeflerken ben onu sarsarak arka tarafa yönlendirdim ve yeraltı tüneline inen eski taş merdivenleri elimle koymuş gibi buldum. Ona itiraf etmemiştim ama daha önce de bu zindanlardan kadınları kurtarmayı

denemiştim. Yaklaşabildiğim kadar yaklaşmışım ama ne çareydi, her zaman kapıda birden fazla bekçi oluyordu ve oralarda görünmek bile sizin de zindanlara atılmanız için yeterli olurdu.

Hiç ışık kaynağımız olmadığı için sadece duvardaki taşlara tutunarak ilerlemek zorunda kalıyorduk. Korku içimde çağlıyordu ve yolda birkaç kez Vaha'ya daha iyi bir plan yapmak için geri dönmemiz gerektiğini söylemişim ama kızın zamanının kalmadığını söyleyerek beni geri çevirmişti. Muhtemelen haklıydı. Biraz sonra acı içindeki yakarıları ve artık hali kalmadığı için soluksuz inlemeleri kulağımıza ilişti.

Vaha koşturmaya başladı ve ben de bunun doğru olmadığını bile bile onun peşinden gittim. Son dönemece geldiğimizde gömleğinden yakalayıp onu durdurmayı başardım. Soluk soluğa kalmıştı. Başımızı uzatıp diğer tarafta neler olduğunu görmeye çalıştık. Hücrenin önünde yalnızca bir kişi duruyordu ve o da yarı uyuklar haldeydi. İkimiz birlikte adamı indirebilirdik ve Manolya'yı oradan çıkarabilirdik ama asıl mesele sonra başlayacaktı. Kızı nereye götüreceğimizi bilmiyordum. Ve dahası buraya gelirken bile birileri bizi görmüştü, çıkarken yanımızda cadı diye mimlenmiş biriyle görünmeyebileceğimizi düşünmek, fazla iyimserlik olurdu. Vaha ile ikisinin kaçmasını sağlayabilirdim ama bu durumda ben de topun ağzında olur ve bir yere kaçamazdım.

Şato benim gitmeme müsaade etmezdi. Hiç etmemişti.

"Tamam," diye olabildiğince sessiz konuştum. "Onu çıkardıktan sonra buradan ikiniz birlikte çıkacaksınız. Karanlıkta kalmaya dikkat edeceksiniz. Doğrudan taş köprünün oradaki yıkılmış araziye gideceksiniz. Ben size yardım göndereceğim ama sizinle görünmem. Şafak vaktinden önce kasabadan kaçmanız için elimden geleni yapacağım."

Sadece, "Tamam," dedi. Gözleri hâlâ hücrelerdeydi ve aklının da başında olmadığı aşikârdı.

"Önce ben çıkacağım, adamı şaşırtacağım. Sonra sen arkasından yaklaşıp başına vuracaksın." Ve sonra ben onu öldüreceğim.

Derin bir nefes aldım ve önünden yürümeye koyuldum. Koridorun bir yanında tek meşale yanıyordu. Adam adım seslerimi duy-

duğu anda ayaklandı ve meşaleyi kaptığı gibi bana doğru tutup saldırı pozisyonunu aldı.

"Leydi Victoriam," dediğinde gözleri şaşkınlıktan yuvalarından çıkacak gibi oldu.

"Bu zavallı kadının suçu nedir bayım?" diye tatlı bir şekilde sordum.

"Burada olmamalısınız."

"Yolumu kaybettim. Yeraltı şehrini dolanmayı hep sevmişimdir ama çok karanlık işte." Omuz silkerken sözlerimde bir hata bulamamış olmalıydı, rahatlayarak meşaleyi tutan elini gevşetti.

"Cadı," dedi. "Hak ettiğini bulacak."

Manolya'ya doğru baktığında ben de bakışlarımı o yöne çevirdim. Zavallı kız heder olmuş haldeydi. Duvara yaslanmıştı ve bütün bedenini bir arada tutan tek şey duvar gibi görünüyordu. Baş aşağı düşmüştü, yalvaran gözlerini zar zor bana çevirebildi. Bu görüntü içimi paramparça etmişti.

"Onların cadı olduğunu nasıl anlıyorsunuz?" diye sordum.

Adam bir an düşündü ve cevabı bilmediğini fark etti. Kem küm etti. Ve nihayetinde, "Babalarımız en doğrusunu bilir," dedi. Babalarımız diye kastettiği kişiler dini kullanarak ve kendi doğrularıyla cahillere öncülük eden bir grup ihtiyar adamdı. Hoş, benim babalarla aram ne zaman iyi olmuştu ki?

"Şu kızcağıza baksanıza bayım," dedim biraz daha yaklaşıp parmaklıkların dibine girdim. Adam da benimle hareket etti ve parmaklıklara doğru döndü. Meşale diğer tarafında kaldığı için Vaha'nın geleceği yönü karartmayı başarabilmiştim.

"Masum görünüşüne aldanamayız leydim," dedi adam. "En tehlikeli olan onlardır diyor babalarımız." Eh, o kadar da haksız değil ama tahlilleri doğru olsaydı parmaklıklar ardında Manolya değil, ben olurum.

"Sizin burada bulunmanız hoş karşılanmaz, abilerinize saygılarını iletin. Cadıyı almak için yola koyuldular, şimdi burada olurlar."

Bu sözler kaşlarımı çatmama neden oldu. Vaha'nın hâlâ neden harekete geçmediğini de bilmiyordum. Silahlarım yanımda değildi

ve fiziksel olarak adamı alt edemezdim. Üzerimdeki elbiselerle her şey daha da zorlaşırdı.

"Ona ne yapacaklar?" diye sordum zaman kazanmak ümidiyle.

"Kolları ve bacakları bağlanıp dereye atılacak," dedi. "Eğer suyun üzerine çıkarsa cadı olduğu kanıtlanacak."

"Diğer türlü de boğulmuş olmaz mı?" diye sordum. Bu ilkel yöntem ezelden beri kadınların cadı olduğunu kanıtlamak için kullanılan işkence türlerinin başında geliyordu.

"Babalarımız bilir," dedi adam.

Vaha'nın başına bir şey geldiğinden endişeleniyordum ki bir partı oldu.

"İşte geldiler," dedi adam. "Gidin leydim, sizi gördüğümünden kimselere bahsetmem." Adamın kim olduğunu o an fark ettim. Lorenzo'nun kendine ait mülklerinden birinde kahyalık ediyordu ve orada çalışan kızlar ondan epey korkuyordu. Lorenzo'nun eşi bu herifin kızları sıkıştırdığından ve onu bir güzel payladığından bahsetmişti. Sinirlerim iyiden iyiye gerildi ama gerisingeri dönmeye hazırlandım.

"Demek küçük avcımız boş zamanlarında cadıları kurtarıyor."

Karanlıktan, Vaha'nın çıkmasını beklediğim yönden Rhea çıkınca yüreğim neredeyse ağzıma geliyordu. Hemen arkasından Evelyn ve Vaha da çıkageldi. Yanımdaki bekçi olan adam meşaleyi onlara doğru tutmakla kalmadı, hançerini çıkardı.

"Burada ne işiniz var?" diye dişlerimin arasından soludum.

"Bir işler karıştırdığını düşündüm," dedi. "Ve şimdi de yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor."

"İyi," dedim. Gurur meselesi yapacak vakit yoktu. "O halde elini çabuk tut!"

Rhea bekçiye yanaştı, belindeki kemere iliştirilmiş bakır anahtarı kopçasından kurtarıp bana fırlattı. Vampirler için gümüş neyse, cadılar için de bakır oydu. Vaha eldivenimin üzerinde küçük toz zerrelere bırakan anahtarı kapıp hücrenin kapısını açmaya koyuldu. Bir yandan "Manolya," diye fısıldıyordu. Evelyn ise duvara yaslanmış keyifli bir ifadeyle olup biteni seyrediyordu.

Vaha içeriye girdiğinde kızcağız zorlukla başını kaldırdı.

"Acele et," dedim ahmak kardeşim kızın mahvolmuş halini görüp dona kalınca.

Vaha sözlerimin etkisiyle Manolya'nın bileğindeki ipleri çözmeye çalışırken dayanamadım ve eğilip ayaklarındaki ipleri de ben çözmeye koyuldum.

"Şu hale bak," dedi. "Eldivenlerini ver Luxuria."

"Olmaz," dedim çabucak.

"İpler bileklerini kesmiş, sarmazsak daha fena olacak." Kanı gördüğüm anda gözlerim arkaya doğru Evelyn'e kaydı ve o da dişlerini göstererek gülümsedi. İçimden birçok şeye lanet ederek eldivenlerimi çıkarıp Vaha'ya uzattım. Manolya kendinde miydi bilmiyorum ama aklını yitirmiş gibi görünüyordu, gözlerinin feri çekilmişti ama halen açıktı ve benimle Vaha arasında gidip geliyordu. Vaha onu kucağına aldığı anda Evelyn, "Diğerleri geliyor, ne yapalım?" diye sordu.

"Siz çıkın Luxuria," dedi Rhea. "Evelyn sen onlara eşlik et ve güvende olmalarını sağla." Ona doğru başımı salladığımda "Bize borçlandın," diye güldü.

"İyi," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp. Onunla daha sonra ilgilenirdim. Ölümsüzlerin karanlıkla bir derdi olmadıklarını bildiğimden yerdeki meşaleyi kaptım ve Vaha'ya başımla işaret edip oradan çıkmak için acele ettim.

Tüm bu olup biten hepimizin hayatında çok şey değiştirecekti, bilhassa benim hayatımda... ama ben olağan etkileri Vaha kadar kısa sürede deneyimlemeyecektim. Ben o kadar şanslı değildim. Benim sonum yavaş yavaş gelecekti. Çünkü kendi kurallarımı çiğnemiştım.

Yeraltı tüneline çıkmadan önce Evelyn ile önden yürüyordum. Onlara yardım edebileceğini ve güvenli bir yere götürebileceğini söyledi. Yolun yarısında Manolya'yı taşımak için Vaha'dan almıştı, Vaha ne kadar karşı çıksa da tüm yol boyunca kızcağızı kucağında taşıması akıl kârı değildi.

"Şunları al," dedim kulağımdaki küpeleri çıkararak. "Bunları ona hediye et. Kızlar bayılır hediyelere."

"Bunlar babanın yaş günü hediyesi ve çok kıymetli taşlar," dedi

Vaha.

"Bende kaç tane var bilmez misin," diye parmaklarının arasına sıkıştırdım.

"Luxuria..." diye fısıldadı ve kolumu sıktı.

Bunu iyi kalpliliğimden yapmadığımı ona söylemedim ama benim yaptığım her şeyin bir sebebi olurdu, sadece Vaha'nın bunun sebebini öğrenmemesini umacaktım.

Evelyn'in teklifi üçümüz için de geçerliydi ama benim bir an önce şatoya geri dönmem gerekiyordu. Ondan önce de meydanda boy göstersem hiç fena olmazdı.

İşler yolunda gitmiş gibi görünüyordu. Evelyn; Vaha ve Manolya'yı alıp götürmüştü, ben de tek başımaydım ve hiç kirlenmemiştim.

Ertesi sabah Vaha'nın yokluğu için Kont'un bazı işlerini halletmek adına kasaba dışına gönderildiği yalanını uydurdum. O sabah kasaba dört adamın ölümüyle çalkalandığı için kimse bunun üzerinde durmadı hatta yokluğunu fark etmemişlerdi bile. Rhea'dan adamları etki altına almalarını beklemiştim ama o işlerin karıştığını ve hepsini öldürmek zorunda kaldıklarını söyledi. Bu her şeyi daha kötü hale getiren yangını biraz daha büyütmüştü esasen ama hâlâ asıl sonuçlarını bilmiyordum.

Kasabadakiler cadının adamları öldürdüğünü ve kaçtığını söylüyorlardı.

Benimki başta olmak üzere önde gelen aileler ise adamların ölümsüzler tarafından öldürüldüğünün pekâlâ bilincindeydi ve cadıyı kurtarmak için bunu planladıklarını düşünüyorlardı.

Bu, cadılıkla ilgili tüm kuralların daha katı şekilde tekrar yazılmasına neden oldu ve herkes kadınların hem daha kolay kandırıldığını hem daha kolay kandırdığını öne sürerek onları büyücülükle suçlamaya daha da yüz buldu. Ve kimileri de kadınların ölümsüzler için daha cazip olduğunu hatta bazıları ölümsüzlerin sadece kadınların kanlarını içtiği söylentisini yaydılar. O veya bu şekilde her şey kadınların üzerine suç olarak kaldı ve kimse masum bir canın kurtulduğuna sevinmedi.

Daha sonra o masum canın kurtulduğuna ben de sevinmeyecek hatta bundan bin pişman olacaktım.

Bir hafta sonra, Manolya artık toparlandığında Evelyn onları deniz yoluyla çok uzaklara gidecekleri bir gemiye bindirecekti.

Bense o zamana dek sık sık evde, kitapların arasında vakit geçiriyor, Leonard son münferit olaydan sonra yardımımı istediği için ava çıktıkları kısıtlı anlarda sadece onların istedikleri kadar yanlarında oluyordum. Sessizliğim ve işlere her zamanki kadar burnumu sokmamam Lorenzo'yu şüphelendirse de nihayet sözüne geldiğim için böbürlenmekten bir yere varamıyordu.

Vakit geldiğinde Vaha ile vedalaşmak için kaldıkları gizli yere gittim. Kapıyı çaldım, Evelyn açtı ve hiçbir şey söylemeden içeriye girip masaya oturup içkisini içmeye devam etti. Karşısında Vaha oturuyordu ve bitik durumdaydı. Sarhoştı ama keder içindeydi. Onunla konuşma çabam nafileydi.

"Kız kendini toparladıktan sonra bir mektup bırakıp gitmiş," dedi Evelyn. "Yardımları için minnettarmış falan filan. Ama kalbinde ona yer yokmuş falan filan."

Onun için yaptığı her şeye rağmen Manolya'nın Vaha'yı bir kez daha yarı yolda bırakması bile hâlâ başımıza gelen en kötü şey değildi.

Ruhunu Yamayacak İp Bulamayan Cadı

Ahşap döşemelerin üzerine aralıklarla su damlaları çarpıyordu. Pıt pıt pıt. Ses yavaş yavaş yükseldi ve öyle katlanılmaz oldu ki kulacağımın içinde bir yangın başladığını düşündüm. Çıplak ayaklarımla merdivenlerde ilerlerken rüzgâr geceliğimin içine süzülüp buz kesmeme neden oldu. O kadar çok üşüyordum ki dişlerim birbirine kenetlendi ve çenem kasılarak kuvvetli bir sızıya neden oldu. Yukarıda bütün eşyalar yere devrilmişti ve kalın perdeler hayaletlerin üzerine binmiş gibi uçuyordu. Kitaplardan koparılan sayfalar yerlerde oradan oraya savruluyor ve keskin sesler çıkarıyordu. Korku parmak uçlarımdan saç diplerime kadar yayıldı.

"Seni uyardık," dedi gıcırta gibi tiz sesiyle. Sesin ne sahibi ne de bedeni vardı. Yerimden sıçramama neden olacak kadar yüksek ve hiddetliydi yalnızca. "Kanının hakkını ver!"

"Yapıyorum," diye fısıldadım.

"Yetmez," diye geriye savurdu beni. "Onlardan birinin çatımızın altına girmesine müsaade ettin. Onlardan biriyle yakınlaştın. Onların inine girdin ve onlarla bir oldun."

Sanki görebilen birileri varmış gibi başımı iki yana salladım.

"Hepsi," dedim. "Hepsi planımın bir parçası. Onları avlamaya devam ediyorum, topraklarımızı onların kanıyla besliyorum. Beslediğimi biliyorsunuz." Belki asıl çılgınlık buydu ama görmediğim ve dokunamadığım o şeye ben de hiddetle karşılık vermiş ve kendimi tutamadan bağırıyordum. Karşılığı acımasızdı, ayaklarım benden bağımsız hareketlenmeye başladı. Karnıma sert bir darbe aldım ve sürüklenmeye başladım. Odanın kapısı çatırdayarak açıldı, büyük bir kuvvet beni iterek oradan geçirdi ve tüm tenteleri sökülmiş pence-reden aşağı baş aşağı sarkıttı. Soluğum kesildi, ters bir şekilde durunca kan akışım başımı döndürmeye başladı ve bir şeyler sırtıma battı.

"Yetmez," diye gürledi kulaklarıma ses.

Kılımı bile kıpırdatmadım, kımıldamadım, kurtulmaya çalışmadım. Görmediğim, dokunamadığım bir şeyle nasıl savaşırdım? Hiçbir şey yapamadım.

"Yeni bir Victoriam kanı lazım," dedi. "Atalarının soyunu devam ettirmek senin vazifen. Ruhumuza can vermezsen ruhuna huzur vermeyiz çocuğum."

Soluk soluğa gözlerimi açtım. Yatağın çarşafı sıkışmıştı. Yumruklarımın arasında kırıkmıştı. Kalbim öyle hiddetli atıyordu ki uykuyla uyanıklık arasındaki o kısa anda gerçekten kalbimin sesini duyduğumu düşündüm. Birden doğrulup açık olan pencereye baktım. Gözümden istemsiz bir damla düştü. Tüm korkumu sertçe yutkunarak ayağa kalktım ve her gece yatmadan önce üzerini örttüğüm aynanın karşısına geçip geceliğimi sıyırdım. Gözyaşları daha da çoğaldı, karnımdaki morluklara ve sırtımdaki sıyrıklara göz gezdirdim. Aynaya baktım ve başımı iki yana salladım. Aynaya baktım ve gözyaşlarımı ilk önce aynanın yansımasında silmeye çalıştım. Parmağımda hiç kesik yoktu ama aynada gözlerimden kırmızı yaşlar akıyordu. Ellerim gerçekliğini sorgulayarak gözlerime dokundu. Yaşlar sıcak ve tazeydi ama yansımadaki gibi kırmızı renkte değillerdi. Ezberlediğim her şeyi hatırlamak için sesli sesli fısıldamaya başladım.

Ben çok güzeldim.
Benzeri olmayan bir yüze sahiptim.
Çok güzel gülümserdim.
Ölümü bilirdim.
Korkmaz, korkuya neden olurdum.
Kurtaramazdım ama intikamını alırdım.
Ben her şeye sahiptim.
Ben onların sonunu yaşamayacak, kendi sonumu yazacaktım.
Ben duygulara yenilmez, karşıma çıkan her şeyi yenerdim.
Ben Luxuria Cor Victoriam'dım, ben yenilmeyecektim.

Sonra gülümsedim, aynada tekrar tekrar gülümsedim ve yine en güzel gülümsememi buldum ama bu defa yalancı tebessümlerim beni çekip alamadı karanlık düşüncelerden. Kapkara saçlarımı inkâr etmek ne mümkündü; ne soyumu ne de sonumu inkâr edebildim.

Şatonun karanlığı öyle derinleştirdi ki kendimi karanlık bir kuyudan sarkıyormuş gibi hissedip aynanın üzerini tekrar örttüm. Üzerime bir palto giyip dışarıya çıktım ve arazi boyunca yürümeye koyuldum. Şatoda yine kimse yoktu. Bu defa Sidra da yoktu Vaha da. Yabani otların üzerine yalnızlığımla birlikte oturdum ve rüzgârın altında gecenin bitişini beklemeye koyuldum.

Bunca zaman boyunca ruhumu yamayıp ondan özel bir insan yaratabilmiştik ama son zamanlarda sık sık yolun sonuna geldiğimi sanıyordum. Ailem bir cevap bekliyordu, Kont bir cevap bekliyordu ve ruhlar benden çok şey istiyordu. Daha küçük ve daha cesurken bu topraklardan kaçıp gitmeyi denemiştik ama bu topraklarda olan karanlık büyü beni gerisingeri şatoya sürüklemişti. Anneme henüz çocukken bir gün bu şatodan çıkabilir miyiz diye sormuştum, o da bana benim bu şatonun ruhunu koruduğumu, eğer gidersem ruhun çok üzüleceğini ve öleceğini, benim şatonun kalbi olduğumu söylemişti. Ben de ölmesin şato, demiştim. Annem elinden geleni yapmıştı ve sonunda yenilmişti bu topraklara. Ben ondan daha güçlüydüm, daha akıllıydım, daha güzeldim, daha çok okurdum.

Ben annemin bir fazlasıydım çünkü anne değildim. Çünkü sadece ben vardım.

Kız kardeşim olmasını öyle çok istemiştim ki, anneme hep bana en çok istediğim şeyi vermediği için kızmıştım. Artık neden kız kardeşim olmadığını da neden asla bir kız çocuğum olamayacağı- nı da biliyordum. Ruhları kanla besleyebilirdim ama ruhları benim kanımdan olan başka bir kız çocuğuyla beslemeyecektim. Ve küçük yeğenim için bu mücadeleyi sonuna kadar verip onu bu şatonun atan kalbi ya da kurbanı olmaktan koruyacaktım.

Ben Luxuria Cor Victoriam'dım, bir yolunu bulacaktım.

"Burada karanlığın içinde ne yapıyorsun?" diye sordu. Varlığını fark etmemiş olmamı dalgınlığıma değil, onun kim olduğuna verdim.

"Lordum," diye gülümsedim. "Sizi görmek ne büyük zevk."

Lord Daren yadırgamadan çimlere yanıma oturdu ve baktığım siyah geceye benden daha çok şey görür gibi baktı.

"Çek şu saçma gülümsemeyi yüzünden," dedi yarım ağızla. "Yüzündeki korkuyu gizlemiyor."

Sözleriyle dudaklarım düz bir çizgi halini aldı ve öylece karşı- ya bakmaya koyuldum. Oysa gülümsemeler hep işe yarardı. Elbette Lord Daren buraya ait biri değildi ve onun gibi kadim ve büyümlü bir yaratığı kandırmayı düşleyecek kadar aklımlı kaçırmamıştım henüz. Ne Sidra ne de kendisi doğrudan ne olduğunu ya da kim olduğunu söylemişti ama ona baktığınızda anlıyordunuz. Varlığı girdiği her ortamı işgal ediyordu, alev mavisini bakışları keskindi ve en dalgın halinde bile ruhunuzun en karanlık kıyılarında dolanıp en ücra kö- şelerdeki karanlık sırlarınızı okumakta zorlanmazdı.

"Biz birbirimize pek benziyoruz," dedim.

"Elbette," dedi buna karşılık olarak. "Sen de cayır cayır yanıyor- sun."

Sidra bana onun çok ama çok uzaklarda kaynayan bir cehen- nemden kopup geldiğini söylemişti. Ama fazlası da vardı. Kara cadı ismiyle lanetlenen büyük büyük büyük anneme bahşedilen güç biz- zat Lord Daren'in annesi tarafından armağan edilmişti.

"Hayır," dedim. "Benzerliğimizin kanımızla da içimizde fokur- dayan ateşle de alakası yok. Benzerliğimiz hakkımız olmayan kalp çarpıntımız. Ben hep kitaplardaki gibi bir aşkın peşinden koştum, sen de bir düşün peşindesin hem de o düşe öyle kul köle olmuşsun

ki ne olduğunu da kim olduğunu da unutmuşsun. Güzel yüzümüzle gizlemeye çalışıyoruz ama ikimizin de içinde karanlık ve günah-
tan başka bir şey yok ve hiç utanmadan kendimizi aşkın en saf haline layık görüp onu kovalayıp duruyoruz."

Sözlerim bakışlarını kapkaranlık gecenin içinde yukarıya, gökyüzüne doğru kaldırmasına neden oldu. Gökyüzü sanki etrafımızdaki karanlıkla birleşmiş gibi bulutsuz ve yıldızlardan yoksundu, buna rağmen Lord Daren'in orada benim görmediğim ve mütemadiyen göremeyeceğim bir şeylere baktığını anlayabiliyordum.

"Sidra mı aşkın en saf hali?" diye alay etti ama konuşmasının nasıl derin bir hüznle örtündüğünü gizleyemedi.

"Sidra," diye fısıldadım. "Âşık olduğum ama âşık olamayacağım biri."

Kont Dekalton bir süredir buralarda değildi, sık sık kasabanın dışına çıkıyordu ve iş meselesi olduğunu söylüyordu. Ona hiçbir zaman doğrudan nereye gittiğini sormamıştım. Bazen bir yanım hiç dönmeyeceği düşüncesiyle derin korkulara kapılırken diğer yanım bir gün hiç dönmemesini diliyordu. Kime sorsanız şeytan ve günahkâr olduğunu söylerdi ama benim yanımda Sidra Dekalton saf ve masum kalıyordu. Bana kanacak kadar aptaldı ve farkında ya da değil, bana kapılacak kadar zayıftı.

"Çünkü sen yanıyorsun," diye güldü. "Ateş eninde sonunda her şeyi yakar. O ise sönmek istiyor. Yıllardır savaştan başka bir şey görmedi. Ölümsüz olarak doğdu ama tek başına yaşadı. Kurtarabildiği herkesi kurtardı. Bir ailesi olsun istiyor."

"Gece yaratıkları böyle şeylere önem vermez," diye karşı çıktığımda bana doğru dönüp kahkaha attı.

"Kâinatın en karanlık gece yarısına sahibim ve istediğim tek şey biraz sevilme," dedi.

Bu sözcükler beni uzun gecelerce gölgeler gibi rahatsız edip duracaktı.

"Sahi kim bu senin gibi kudretli birinin arayıp da bulamadığı kız?" diye sordum merakıma yenik düşüp.

Bu defa yüzünde içten bir gülümseme belirdi ve bakışlarını yeniden göğe doğru kaldırdı.

"Söylediğin gibi," dedi. "Yalnızca bir düşün belki."

"Neden sadece yoluna bakmıyorsun?" diye sordum. "Çok güçlüsün ve özgürsün. İstediyin yere gidebilir, istediğin her kadını o cazip gülümsemele kendine tutuştururursun. Bunca yıldır kimse de bulamadığın ne var?"

"Yıldızlar var Luxuria," dedi. "Yıldızlar... Kurtuluş ümidi var, günahlarıma ortak belki bir teselli var. Pasparlak bir ışık var ve geceler ve gündüzler var. Kim bilir yaralarımı şifa var."

Ne demek istediğini hem hiç anlamadım hem de çok iyi anladım. Bir şey daha anladım ki, Lord Daren ile birbirimize hiç benzemediğimizi ve bu yüzden bana dönüp karanlık bir umutsuzlukla gülümsediğini. O kısacık an gözlerinde benim geleceğimi ve benim sonumu gördüğünü anladığım andı. Biz birbirimize benzemiyorduk. Lord Daren'in umudu ve belki bir mutlu son şansı vardı. Ben masaldaki kötü cadıydım, benim hikâyemin mutlu sonu yoktu.

"Senden bir şey isteyeceğim," dedim.

Yalnızca kafamın içindeki her şeyi gördüğünü değil, henüz olmamış ama olacak her şeyi de görebilen biri olduğunu "Emin misin?" diye sorduğunda ve gözlerinde acılı bir ifade belirdiğinde anladım.

Gülümsedim. Bu defa gülümserken o kadar çok yandı ki canım.

Amma velakin cadıydım ya işte, sonum da olmasın diye bastırdım dişlerimi birbirine.

Canavarı Kapanı Kısıran Cadı

Kontun gizemli iş seyahatinden döndüğü ilk akşam babam herkesin yemek masasında olmasını tembihlemişti. Söylemi benim için değildi, benim bu yemeklere katılmama gibi ihtimalim söz konusu olamazdı zaten. Ancak Leonard o akşam için müsaade istediğinde babam kati şekilde herkesin olmasını istediğini söylemişti.

En büyük abimin karısı Katie de geniş masadaki yerini almıştı ve Kont da yüzünde tek bir yara izi olmadan hemen yanımda oturuyordu. Darbenin nereden geleceğinden emin değildim, ona karşı duyduğum hasret bile o an dinmiş, yerini endişe dolu bekleyiş almıştı.

“İki yıl nişanlı kalmanız yeterli,” dedi babam nihayet yemeğini bitirdiğinde. Onun dışında sadece en büyük abimin tabağı bitmişti. Diğer herkes konuşulacak şeylerin iştahını kaçıracağını biliyordu zaten.

“Artık evliliğinizi ilan etmek istiyorum.”

İki yıl dile çok kolay geliyor olmalıydı ama siz bir de kadınlara sorun o günlerin nasıl geçip gittiğini. Kimi evliliği bir kurtuluş olarak görüyordu kimi de benim gibi hiç istemediği bu resmiyetten kaçabildiği kadar uzağa gitmek istiyordu. Belki de bu yüzden ölüleri sardıkları kefenle aynı renkteydi düğünde giyilen o elbiseler. Tıpkı ölümün bir son olması gibi, her kadın bilir ki birinin karısı olduğu-

nuz anda bu da birçok açıdan sondur. Leydi Victoriam değil, Kontes Dekalton olacaktım.

Biz daha küçükken büyük abimi şatonun hayaletleriyle korkuttuğumda bir gece kulağıma eğilip, "Onların esas kime tebelleş olduğunu hepimiz biliyoruz Luxuria," demişti. "Ben bir gün bu şatodan kendi ayaklarımla çıkıp gidebileceğim ama sen hep burada kalacaksın. Ailemiz için ne söylenir unutma; Bir kez Victoriam, her zaman Victoriam."

"Buna karşı çıkacak değilim," dedi Kont önündeki mendille yalandan dudağının kenarını temizlerken. "Ben de artık bunu ilan edelim ve kasabanın en görkemli düğününü yapalım isterim." Sesi ve ifadesi kusursuzdu, bunu istediğine dair şüphe duymuyordunuz.

Ve hiç kimse bana bakmıyordu, benim ne düşündüğümün kimse için önemi yoktu. Daima olduğu gibi bana sadece yapmamı istedikleri ne ise onu söyleyecekler ve ben de biat edecektim.

"Ancak iki ay daha müsaade edin," diye ekledi Sidra. "Denizin öteki tarafında sular durulmak üzere ama kargaşa henüz dinmedi. Yakında tekrar oraya dönecek ve adamlarım durumu kontrol altına aldığı anda zaferle döneceğim."

"Bu durumda yüklemeleri deniz yoluyla çok daha kısa sürede ve daha az masrafla çözeriz," dedi Leonard etkilenmiş şekilde.

Denizin öteki tarafında savaş vardı bu yüzden gemiler ne o tarafa gidebiliyor ne de oradan buraya gelmelerine izin veriliyordu. Bu da herkesin özellikle de tüccarların işini epey zorlaştırıyordu.

"Daha da iyisi," dedi Sidra. "Kıyıdaki arazilerin birçoğunu satın almak için harekete geçtim. Yakın zamanda iki yakanın kontrolü de tamamen elimde olacak."

İşte bu yüzden beni onunla evlendirmek istiyorlardı. Ondan daha zenginini bulsalar şu an masada yanımda o oturuyor olurdu.

"Asıl kutlanacak haber buymuş," dedi Leonard.

"Hiçbir şey Luxuria'nın nihayet evlenmesinden daha iyi değildir," diye sırttı Lorenzo. Keskin bakışları alay edercesine bana yörtenmişti ama bu gece onunla restleşecek havamda değildim.

"Miranda'nın davetine geç kalacaksınız Luxuria," dedi Katie

kocasına ters ters bakarak. İçine sürüklendiğim buhranın pek tabii farkındaydı ve bir kadın olarak elinden gelen tek yolla beni kolladı. "Haklı," dedi Kont. "Biz artık müsaadenizi isteyelim."

Babam ağır ağır başını salladı ve yemek masasından kalkıp odasına çekildi. Sidra çoktan ayağa kalkmış, sandalyemi hafifçe geriye doğru çekmişti. En güzel elbiselerimden birinin içinde, siyahlara bürünerek ne kadar doğru bir tercih yapmışım.

"İyi akşamlar," diye hafifçe tebessüm edip salondan çıktım. Sidra hemen yanımda bir adım daha atmıştı ama görüş hizalarından çıktığımda duraksadım. Kont dönüp bana baktığında elimle sus işareti yaptım. Köşede duran konsol kadar sessiz ve hareketsiz olması epey faydalı oluyordu.

"Luxuria bu hadiseden pek memnun kalmadı," dedi Lennie. "Kontla evliliği şüphesiz fayda sağlayacaktır ama açık konuşalım, buna o kadar da ihtiyacımız yok," diye devam etti. "Katie, sen bilirsin. Gönlünde başka biri varsa bu nişanı bozması için destek oluruz."

"Sen karışma," dedi büyük abim Lorenzo. "Zaten ne kadar daha yaşayacak ki? Çok bile yaşadı." Sesindeki zafer nidası değil ama böyle bir cümle kurabiliyor oluşu her şeye rağmen beni hayrete düşürmüştü.

Eldivenlerimi düzeltip yürümeye devam ettim. Şatodan çıktık ve bizi bekleyen arabaya yerleşmem için Sidra elimden tutup yardımcı oldu. Şatonun arazisinden çıkana kadar ikimiz de tek kelime etmeyip atların nal sesinin doldurduğu geceyi dinledik.

"Onu öldürebilirim," dedi nihayetinde Sidra buz gibi bir sesle. "Ya da sana karşı el pençe davranmasını sağlayabilirim."

"Pekâlâ onu ben de öldürebilirim Kont," dedim. "Ama zavallı hayatının her anını zavallı bir halde yaşaması daha büyük bir zevk." Yavaşça ona doğru dönüp içtenlikle gülümsedim. "Ve hayır, bana karşı davranışlarının değişmesini istemiyorum çünkü hayatımın tek bir anında bile ona olan nefretimin durulmasını istemiyorum."

Uzanıp elimi tuttu ve eldivenin üzerinden doğum lekemi okşadı.

"Senin çok uzun bir yaşamın olacak," dedi. "Ölmene izin vermiyeceğim."

Kıkırdayarak elimi parmaklarının arasından çektim. "Bu kadar hassas olma, ne zaman öleceğime yalnızca ben karar veririm."

Onunla böyle konuşmamdan, ona böyle davranmamdan, kalbimin onun için attığını bilmesine rağmen ona böyle kayıtsız olmamdan nefret ediyordu. Ben etmiyordum. Bu bana kendimi daha güçlü hissettiriyordu. Ve bu yüzden bu gece birkaç vampir avlamam gerekiyordu. Neyse ki gecenin benim için yeterince kasvetli ve melankolik olduğunu düşünmüş olmalıydı ki, düğün meselesini hiç gündeme getirmedi. Ancak babamdan istediği zamanın ve öne sürdüğü çok geçerli sebeplerin sadece bahane olduğunu biliyordum. Sidra benim artık karar vermemi istiyordu ve bunun için bana iki ay vermişti. Eninde sonunda istediği cevabı vereceğimi düşünüyor olmalıydı ama hayır, onunla evlenmeyecektim.

Miranda'nın davetinde çok kısa kaldık, insanlar bizimle ilgili dedikodu yapıyor olsa da hâlâ kimse nişandan haberdar değildi. Oradan buradan duydukları belirsiz laflarla ağzımı yokluyorlardı ama ben hâlâ bekar bir hanım olduğumu söyleyip duruyordum. Bu nişan aile içinde bana zaman kazandırmıştı ve nihayet bir plan yapmama olanak sağlamıştı. Henüz küçük bir kızken okuduğum kitap sayfalarından birinin kenarını kıvrır ve düşler kurardım. Düşlerim arasında gelinlik giymek yoktu. Düşlerim arasında yenilmemek vardı. Düşlerim arasında kurtaramadığım her kadının intikamını almak vardı. Düşlerim arasında kendi intikamımı almak vardı. Artık biliyordum ki ne kadar güzel olursam olayım, ne kadar güzel gülümsersem gülümseyeyim Luxuria Cor Victoriam'ı kurtaramayacaktım. Son darbenin nereden geleceğini bilmiyordum ama bu gecenin sonunda kendi son darbemin ne olacağını öğrenecektim. Nihayet.

Kont Dekalton'un vakit geçirmeyi pek sevdiği ama benim o kadar da bayılmadığım bir yer vardı. Ormanın sonunda, ağaçların arasında, derme çatma olan bir kulübeydi. Orada ağaçları kesip biçer ve onlara ustaca şekil verirdi. Pek çok kez onun bu meşgalesi ile uğraşırken nasıl da kendinden geçtiğine şahit olmuştum ama bu gece gergin ve düşünceli bir halde kesiyordu odunlarını.

Onu kendi haline bırakıp kulübenin arkasına dolandım ve son zamanlarda pek sık rastladığım manzarayı seyre daldım. Evelyn

Rhea ve Vaha yine bir taş oyunu oynuyorlardı ve Vaha uzun zaman sonra ilk kez gülümsüyordu. Manolya'nın onu terk edişinden sonra ölümsüzlerle çok zaman geçirir olmuştu. Eskiden tek arkadaşımı ve eskiden onun da tek arkadaşı bendim. Başka kimse Victoriam'la- rın seysisine dönüp bakmaz, iki lakırdı etme gereği duymazdı. Ama ölümsüzler onu hiç yadırgamadan aralarına kabul etmişti ve Vaha artık benimle geçirdiğinden daha çok onlarla birlikte zaman geçiriyordu. Kendi hüznümün yanı sıra bu bana bir şeyi göstermişti ve bundan pek memnun olmamıştım. İnsanlar, zavallı soylular onu sadece seysis olduğu için yok sayarken, kendi ailesi, öz babası sadece gayrimeşru olduğu için yüzüne bakmazken herkesin canhıraş korktuğu bu yırtıcı yaratıklar onu aralarına kabul etmişti. Beni, bir avcıyı da kabul ettikleri gibi. Bu görüntü buz gibi yüreğimin minik bir kısmını ısıtsa da hepsinin öyle olmadığını biliyordum. Ölümsüzler bu makus kaderi yaşıyorlardı çünkü aralarındaki kötüler iyilerden daha kalabalıktı. Bu kasabanın lanetiydi belki, hep kötüler daha fazlaydı.

"Ne düşünüyorsun öyle derin derin?" diye sordu Sidra. Ne tuhaf, bu kadar yakınuma geldiğini hiç anlamamıştım. Oysa ben her zaman anlardım. İşte yüreğinize sızan küçük bir sıcaklık buna neden olurdu. Gardırızı deler geçerdi ve sonra saldırmak için bekleyen tüm darbeler orada olurdu.

"Daren yok mu?" diye sordum.

"Olmasını mı isterdin?" Kıskançlık dolu vurgusu beni güldürdü.

Tüm gücüne ve uzun ömrüne rağmen Kont Dekalton bana hep masum bir çocuk gibi görünüyordu. Sanıyorum ki onun benimle ilgili nahoş çabasıydı bana bunu düşündüren. Bu topraklara beni öldürmek için gelmişti çünkü bu kasabadaki herkese ölümsüzlerle ilgili asıl gerçekleri ve bilgileri veren kişi bendim. Onları gören, tanıyan, anlayan hep ben olmuşum. Ve başta kendimi kanıtlamak için aileme çok şey öğretmişim. Nihayetinde onlar benden öğrendikleri her şeyin üzerine konmuşlardı, artık onlarla bildiklerimi paylaşmak yerine kendi başıma avlanmaya başlamışım. Sidra gümüş suyunu onlara söylemememi ölümsüzleri korumak istememe bağlıyordu ancak gerçekler hiç de öyle değildi çünkü bu bilgiye sahip tek kişi olma kibrine sahiptim. Kendimi onlardan üstün görmeme yardımcı

oluyordu. Ne zaman bana üstten baksalar içimden onlarla alay edebiliyor ve hiçbir şey bilmiyorsunuz diyebiliyordum.

Sidra benim içimdeki karanlığı göremiyordu ama Daren o karanlığı çok iyi biliyordu. Ve kimi zamanlarda bu kasabanın en kalpsiz kızının da yalnız olmadığını hissetmeye ihtiyacı vardı.

"Bu sefer seyahatinden bana bir şey getirmedin mi?" diye konuyu değiştirdim. Gülümsemem onun da dikkatini dağıttı ve keyifli bir hal almasına neden oldu.

"Bu defa çok kıymetli bir şey getirdim esasen," dedi. "Buraya da bu yüzden geldik."

"İşte yine ilgimi çekmeyi başardınız Kont." Genelde bana eşi benzeri olmayan eldivenler getiriyordu. Gittiği her seferde de bir daha dönmeyeceğini düşünmeme neden olacak şekilde çekmecemden bir tane eldiven eksiliyordu. Ama her zaman dönüyordu.

"Rhea gerçekten kız kardeşin değil," diye varsayımda bulundum. "Onların hiçbir gündüzleri ortalıkta dolaşamıyor. Bunu yapabilen gördüğüm tek ölümsüz sensin. Bu da bazı hikâyeleri doğruluyor. Sen gerçekten o çocuksun, şeytanın çocuğu. Kadehten kan içip ölümsüz olan adamın doğan ilk çocuğusun."

"İlk ve tek," diye kabul etti ilk defa.

Ve ben de o kadehteki kanla yıkanıp kanın büyüsünü alan kara cadının torunuydum. Birbirimizi yok etmek kaderimizde vardı.

"Senin atan benim atama ihanet ettiği için dünyamız bu hale geldi," dedim.

Karanlık zamanlarda, kendi diyarında hakkı olanı alamayan cehennem kraliçesi insan topraklarında bir ordu kurmaya niyet etmiş. Şehvet ve kâosla beslenen cehennem kraliçesi, Kan Nehri dediği tepede birbirine âşık iki kişiyi himayesine kabul etmiş. Seçilen kadın, ailelerinin yüzkarası olarak görülen beş kız kardeşten biri; adam ise soylu ailesinin tek vârisiymiş.

Bu iki âşığa ölümsüzlük ve güç vaat ederek hizmetkârlarını iki gümüş kadehe akıttığı kanıyla ödüllendirmiş.

Adam, gümüş kadehteki kanı içmiş ve kana susayan gece yaratığına dönüştürerek ölümsüzlüğü elde etmiş.

Kadın, kanla yıkanmış ve kanın büyüsüyle korkunç kara cadı adını al-

miş. Ona karşı çıkan herkese diz çöktürmüş, eziyet eden herkesi kendi kanlarında boğmuş. Eşsiz büyüünü sadece kız kardeşleriyle paylaşmış ve bolluk içinde yüzerken kasabanın en tepesine eşi benzeri görülmemiş bir şato inşa ettirmiş.

Şehoet ve kaosa bularanan zaman, amansız bir nehir gibi akıp geçerken, kadın zenginliğin, adam kanın esiri olmuş.

Cehennem kraliçesi diyarına çekildiğinde adam anlaşmayı bozmuş ve kara cadıya kendisine itaat etmesini buyurmuş. Karşı koyan kara cadı zengin ve soylu bir savaşçıyla evlenip gücüne güç katmış.

İnsanlar, bilhassa kadınlar üzerindeki hipnoz edici etkisinin farkına varan adam kan sarhoşluğuyla kadınları büyülemiş, kara cadıya tekrar tekrar ihanet etmiş. Adamın önünde diz çöken kasabalılar kendilerine de gücünden bahşetmesi için yalvarmışlar. Böylelikle daha çok erkek, kadınlara musallat olan gece yaratıklarına dönüşmüş.

Kara cadı, büyüsiyle adamı öldürecek bir hançer yapmak için kendini kardeşleriyle birlikte tepedeki şatoya kilitlemiş. Ölümsüz olan durmamış ve başka bir kuralı daha çiğneyip kadınlardan birinin rahmine günah tohumları ekerek doğan çocuğuna cennette meleklerin bile geçemediği o yer diye bilinen "Sidra" ismini vermiş. Ölümsüz doğan ilk çocuk dünyaya geldiğinde kara cadı adamı öldürecek büyüü ilk kanı içtikleri gümüş kadehe nakış nakış işlemiş. Adamın ısrarak dönüştürdüğü müritleri kara cadının ölüm ayinini basmış ve onunla gümüş kadehin gücünü kullanan kız kardeşlerini rüzgâr esip geçene kadar katletmiş.

Cadıların nesli tükenirken ölümsüz yaratıklar çoğaldıkça çoğalmaya devam etmiş. Bu yenilgiye katlanamayan kara cadı kardeşlerin ruhları toprakları lanetlemiş ve güneş ölümsüzler için katlanılmaz hale gelmiş. O arazide yaşayan her kadın ölümsüzleri avlamazsa ruhlar onlara huzur vermezmiş. Kara cadının zenginlikle ödüllendirilen soyu ölümsüzleri avlamaya yemin etmiş, ölümsüzleri temizleyip nicesini de kasabadan sürgün etmiş.

Ta ki onlar doğdukları topraklara geri dönene kadar...

"Bir başkasıyla evlenerek ilk ihanet edenin senin atan olduğunu söylüyor hikâye," diye yarım bir şekilde gülümsedi.

"Çünkü biat etmedi."

"Bunu güneş doğana kadar ya da günlerce tartışabiliriz ama benim arzuladığım bunu tartışmak değil, Luxuria. Benim istediğim tarihin tekerrür etmemesini sağlamak."

Bir anlığına döndü ve içeriye yürüdü. Kaşlarını kaldırarak aheste aheste ben de peşinden yürümeye koyuldum. Dolaplardan birinin kapağını açtı ve içinden iki avucuna sığacak kadar küçük bir ahşap sandık çıkardı.

"İşte bu," dedi. "Sana getirdiğim şey ve asla sana ihanet etmeyeceğimin teminatı." Bu sözleri, kutunun içindekiyle ilgili epey meraklanmama neden olmuştu.

"Oradan bir yüzük çıkmayacak değil mi?"

Çarpıcı bir şekilde güldüğünde birkaç saç tutamı gözlerinin üzerine düştü ve bu benim dudaklarımda, benim şekil vermediğim bir gülümsemeye neden oldu. Nerede ve ne zaman gülümseyeceğimi, nasıl gülümseyeceğimi ben seçerdim. Ama işte sonunda bu da olmuştu. Öylece ve farkında olmadan gülümsememe neden olmuştu. İşte bu gerçek o gülümsemenin hızlıca solmasına ve korkmama neden oldu.

"Rhea kız kardeşim değil ama ona en yakın şey," dedi. "Birlikte büyüdük ve onu annem dönüştürdü. Bu yüzden kıymetlidir benim için."

Anladığımı belli edercesine başımı salladım.

"Ama bundan Rhea'nın da haberi yok," diyerek devam etti. "Ve muhtemelen seni çok sevmesine rağmen bu yaptığımı onaylamazdı." Kendi kendine güldü. "Ama ben sana güvenmeyi seçeceğim," dedi. Sandığı bana uzatırken gözlerimi kıstım. Aklımdan geçen her şeye rağmen uzanıp aldım ve ahşabı kuşkuyla açtım.

"Daha fazlanızı öldürmem için bir hançer mi?" diye dalga geçercesine sorguladım. Muhteşem bir hançerdi ama beklentiyi o kadar yükseltmişti ki bir şeyleri kaçırıyor olmalıydım.

"Sıradan bir hançer değil," dedi. "Bu, atalarının yaptığı hançer. Babamı öldüren ve beni öldürebilecek tek şey."

İşte o zaman şaşkınlıktan dudaklarım aralandı ve gözlerim ona kilitlendi.

"Kalbimi istedin," dedi. "Onu her iki şekilde de sana sunuyorum. Denizin öbür tarafında bitmeyen bir savaş var ve yakında oraya döneceğim. Ama burada da bir savaş var ve benim yenilmekten korktuğum savaş buradaki," dedi. "Seni seviyorum Luxuria, tüm doğru ve yanlışlarınla. Eğer onu istiyorsan kalbim senin ve eğer ki onu istemiyorsan hançeri sapla, o zaman kalbim yine senin."

Ellerimi yine arkamda kenetledim. Bu hareket, kollarımı kimse-
nin boynuna saramayacağımı kendime hatırlatmak içindi. O eğildi,
dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı. Öpücüğü öyle tatlı ve şef-
katliydi ki öpücükten nefret etmişim. Bununla da yetinmedi ve o
an ben kendimi bir tuzağın içindeymişim gibi hissettim. Beni ken-
dine doğru çekti, başımı göğsüne yasladı, işte beni öldürebileceği
harika bir pozisyondaydık. Sadece kollarını sıkı sıkı etrafıma doladı.

Onu nasıl öldüreceğimi öğrendiğim andı. Hayır, hançerle değil.
Hançer onu yok edebilirdi ama ben en başından beri onun kalbini
istemiştim. Ben bir avcıydım, benim her zaman peşinde olduğum
bir şey vardı. Artık biliyordum, ne yapmam gerektiğini biliyordum.
Canavar kapandaydı; kollarımın arasındaydı.

İpekler ve Elmaslar Arasına Gömülen Kız

Onu görmeye çok sık geliyordum ama bu gece burada olmamın daha önemli bir nedeni ortaya çıkmıştı. Kimi zaman kaderimizi kendimiz yazabileceğimizi düşünmüşümdür. Hem haklı hem haksızdım. Kaderimizde hiç payımız yok değildi, aslında her şey bizim seçimlerimiz üzerinden öngörülerek yazılıyordu. Ve ben eğer şanslı olsaydım ve ben eğer iyi bir kadere sahip olsaydım biraz sonra soracağım sorunun cevabı beni yanıltırdı ama oturduğum yerde cevabından hiç şüphem yoktu. En büyük abimin ve Katie'nin küçük kızının, benden sonra doğan tek Victoriam kızının huzurlu uykusunda saçlarını okşuyordum.

Victoriam kızlarının huzurlu uykuları olmadığını da en iyi ben biliyordum. Çocukken bile.

"Uykuları nasıl?" diye sordum hemen yanı başımızda onun için örgü ören annesi Katie'ye.

"Çocukluğundan beri düzenli, biliyorsun. O hiçbir zaman zor bir çocuk olmadı."

"Evet," dedim gözlerimi küçük kızdan ayırmadan. "Lorenzo'ya hiç benzemiyor."

Katie'nin elindeki örgü durdu ve içerisi o kadar sessizdi ki sıklıkla şan soluşunu duydum.

"Bunun için en az senin kadar şükrediyorum," dedi sadece. Ve ne başka bir cevaba ne de başka bir onaylamaya ihtiyacım vardı. Ruhlar benden bir vâris istediğinde ve son zamanlarda bu arzularını şiddetlendirdiğinde emin olmuştum. Zaten benden başka bir Victoriâ kızı vardı o halde neden bana tebelleş olmuşlardı? Çünkü bu küçük kız Lorenzo'nun kanını taşııyordu.

Çünkü onlar çocuk sahibi olmak için benim ölmemi bekliyorlardı. Yaşayan tek ve son Victoriâ kızı bendim. Ruhlar bu yüzden hem beni rahat bırakmıyor hem de canımı alamıyordu. Herkes arayıp durmuştu ama laneti durdurmanın tek bir yolu vardı. Asla çocuk sahibi olamazdım. Hiçbirinin çözemediği düğümü nihayet çözmüşüm ve tüm bunların birbirinin peşi sıra gelmesinin de nedeni olmalıydı. Nitekim hâlâ son Victoriâ kızını, kendimi kurtaramıyordum. Ama kurallar basitti, kurtaramıyorsa intikamını alırdım.

Kendimi ormanın içine attım ve yürümeye koyuldum. Sidra'nın verdiği ve kendisini öldürebileceğini söylediği biricik hançer parmaklarımın arasındaydı. Zihnimin bulanıklığı kandırmacaydı, zihnim o kadar açıktı ki ne kadar dirensem de resmi görebiliyordum.

Karanlığın içinde hep daha fazla karanlık gizlenirdi ama ben nereye bakmam gerektiğini iyi biliyordum. Ölümsüzlerin bir arada toplandığı ve Sidra'nın beni kendi elleriyle götürüp aralarına soktuğu taş kaleye doğru yürüdüm. Geçen sefer katıldığım bir yaş gününde gözüme kestirdiğim ve hiç de hoşlanmadığım birileri vardı. Özellikle birisinin, o gece canını almayı düşünüp sonra merhamet göstermiştim. Sanki hayat kıyısında bir yerde bana merhamet gösteriyormuş gibi. Taş kalenin dışında köhne birahaneyi günah yuvası olarak kullanıyorlardı. Kadınlar da erkekler de kandırıp çağırdıkları insanlarla önce sevişiyor sonra da kanlarını sömürüyorlardı. Sidra buna olanak vermeyeceğini söylemişti ama ne zaman ortadan kaybolursa eski düzenlerine geri dönüyorlardı. Bu yüzden ikimiz arasında kırılgan olan oydu, hâlâ insanlarla ölümsüzlerin bir arada yaşayabileceği masalına inanıyordu. Oysa bir ipte iki cambaz oynamaz ve avla avcı rahat durmazdı.

Şanslı günümde değildim, içeride sadece iki kişi vardı. Biri aşağıda giriş katında tek başına içiyordu ve üst kattan gelen inleme

seslerine göz deviriyordu. Beni gördüğüne şaşırmadı, beni etrafında görmeye alışmışlardı. Bana selam vermedi ama ben onu başımla selamladım. Yanındaki sandalyeyi çekerken durdum, hançeri çıkardım ve göğsüne sapladım. O kadar hızlı ve o kadar kolay oldu ki bunu daha önce de yapmış olmama rağmen hayret ettim. Bu hançerle farklıydı, gümüş etinden ve kemiklerinin arasından yağ gibi kolayca akıp geçmişti. Adamın ne başını kaldırmaya ne de ne olduğunu anlamaya vakti kalmıştı. Hançeri üzerindeki gömlekle temizleyip yukarıya çıktım.

Seslerin geldiği odanın önünde durdum ve hançerin sapıyla kapıyı üç kez tıkladım. İçeriden artık adamın sesi gelmiyordu. Kapıyı açtım ve nedenini gördüm. Ölümsüz kadın adamın kalbine saplandığı dişleriyle kendi ziyafetini çekiyordu. Bana doğru döndü, o da beni yadırgamadı ama diğeri gibi kayıtsız kalmadı. Sivri dişlerini göstererek güldü ve ziyafetine geri döndü. Hançeri havaya kaldırıp ona doğru fırlattım. Yandan boynuna saplandı. Bu onu öldürmedi ama kan fışkırırken hareket etmesini zorlaştırdı. Hızlı birkaç adımla yanına gittim, hançeri tek seferde çektim ve o bana dönüp saldırma-ya hazırlandığında göğsüne sapladım.

En azından bu gece ruhlardan arınmış rahat bir uyku çekecektim. Soğukkanlılıkla banyoya gidip hançeri temizledim. Gıcırdayan merdivenlerden inerken yakalanma korkum yoktu, birisi daha gelirse diye heyecanlı bir bekleyişim vardı. Kimse gelmedi. Onların şanslı, benim şanssız günlerimden biriydi.

Ormanın içinden geldiğim yolu yürümeye koyuldum. Ellerimi arkamda kenetledim ve havayı derin derin içime çektim. Soğuğa ve pusa rağmen kendimi rahatlamış ve dingin hissediyordum. Tekrar tekrar kendime yalan söylüyordum. Ağaçlardan birinin tepesine kadar tırmandım. En tepeye kadar çıktığımda dudaklarıma kadar geldi ismi ama bakışlarımı sis perdesinin örttüğü aşağıya çevirdim. Boşlukla ve yükseklikle göz göze geldim. Kendimi bırakmak ve his fısıldamamak istedim. O ya da bu şekilde sonumun bu olacağını biliyordum. Dallar sallandı ve yaprakları silkelendi. Sis birden sadece benim etrafıma toplandığında şatodan pek de uzak olmadığımı fark ettim ve güldüm. Aklımı kaçırmış gibi güldüm. Bir uyarıydı, bir teh-

ditti çünkü benden başka onları duyan hiç kimse yoktu. Kötü ruhlarla bu kadar benzemek bile gülümsememi bastıramadı. Ne hoş, ne tuhaf, ne acıydı ki, beni de onlardan başka duyan kimse yoktu.

Şatoya vardığımda içeriye girmeden önce mum ışığının pencereden dışarıya taşıdığı ahıra doğru yürüdüm. Vaha içeride tek başına saman balyalarını düzeltiyordu. Bu nahış hali iyiden iyiye canımı sıkıyordu. Diğer oğlanlar bunca servetin içinde her şeyi har vurup harman savururken onun böylesine sefil bir hayat yaşaması canımı sıkıyordu. İnkâr da etsem Victoriām'dım ben ve başka bir Victoriām'ın bu halde olmasını kaldıramıyordum.

"Artık buralara pek uğramadığını sanıyordum," diye içeriye girdim. Beni duyunca kaşlarını kaldırıp gülümsedi. Belki de o kadar da Victoriām değildi, beni görüp de gülümseyeni hiç olmamıştı. Ona baktığım kimi zamanlar annesini merak ediyordum. Babamın o kadınla ilişkisinin alelade bir gönül eğlendirme olmadığını hep biliyordum. Vaha'nın yaşını bilmiyorduk, o kadınla annem hâlâ hayattayken mi bir ilişkisi vardı, evden iş seyahatine diye ona mı gidiyordu bilmiyorduk. Ama tohumları kara cadıya uzanan babamın ihanetini yadırgamıyordum artık.

"Gelsene Luxuria," dedi ve birden gözleri elimde parlayan hançere kayd. "O Sidra'ya yok ettiğini söylediğin hançer değil mi?"

"Öyleyse ne olmuş?" diye gözlerimi devirdim.

"Yok etmeyi düşünüyor musun?" Onaylamaz şekilde kaşlarını çatı.

"Saklayacağım," dedim. "Gizli sırlarım ve gizli silahlarımın olmasını severim." Tatlı tatlı gülümsememe aynı şekilde karşılık verdi.

"Sana çay ikram edeyim mi?" diye sordu.

"Birilerine hizmet etmeden duramıyorsun öyle değil mi?" Şöyle bir etrafa baktım, bakışlarımı kontrol edemedim.

"Sen herkes değilsin," dedi. "Dostumsun benim."

"Ben senin dostun değilim," dedim bir anda. "Aptal musun? Bunca zaman hâlâ anlamadın mı?"

"Sinirin tepende gene."

"Sen bir Victoriām'sın!" dedim dişlerimin arasından. "Babamın

anneme ettiği ihanetin beden bulmuş halisin. Seni hayır için elinden tutup buraya getirmedi, annenin son arzusu babanla birlikte büyümen olduğu için buradasın."

Vaha'nın bakışları her zaman ceylanları anımsatırdı. İri ve şefkatli gözleri vardı. Ona ne yaparsanız yapın size kin gütmeyi veya öfkelenmezdi. Ve istediğim şey ona biraz öfke vermektir. Kin tutarsa hayatta kalması daha kolay olurdu ama yine başaramadı. Acı, gözlerinde saf bir acı peyda oldu.

"Bunu başka bir yerde söyleme," dedi sessizce. "Ben Victoriam değilim, kimse de beni Victoriam olarak kabul etmez."

"Victoriam olarak doğan her zaman Victoriam'dır," dedim.

"Bunca zaman sonra neden söylüyorsun tüm bunları?"

"Hakkını ara diye." Çenemi kaldırıp kaşlarımı çattım. "Hayvan pisliklerinin ve saman balyalarının içinde rezil bir hayat sürme diye!"

"Sen ipeklerin ve elmasların arasındasın," diye gülümsedi. Kaşlarım iyice çatıldığında ve dudaklarımı ona hor sözler söylemek için araladığımda elini kaldırıp beni durdurdu. "Zahmet etme," dedi. "Dinle." Yanıma gelip bileklerimden tuttu ve yine şefkatli biri oldu. "Evelyn ve Rhea yakında buradan gidecekler ve benim de onlara katılmamı istiyorlar. Düşündüm ki biz de onlarla gitmeliyiz. Sen ve ben. Kontla evlenirsen özgür olacaksın biliyorum ama istediğinin bu kasabanın dışına çıkmak ve gerçek bir yaşam görmek olduğunu da biliyorum. Hem Kont da katılır bize, hep birlikte dünyayı keşfedebiliriz."

Ellerimi ondan kurtardım.

"Ne aptal bir düşün!" diye çıktım. "Evelyn ve Rhea ayak takımından başka bir şey değil."

"Neden sürekli kendine yalan söyleyip duruyorsun Luxuria?" derken hayal kırıklığı içindeydi. "Neden gerçekten hissettiklerini çıkmıyor hiç ağzından?"

Ben hiçbir yere gidemem. Ben bu şatodan uzaklara gidemem.

"Unut bunları," dedim bu defa kaşlarımı kaldırıp uyarıcı bir hal takındım. "Çıkar aklından, sen de gidemezsin bir yere."

Arkasını döndü ve saman balyalarına geri döndü. "Sen istersen buradaki tutsaklığını sürdür," dedi. "Ama ben çekip gideceğim."

Öyle öfkeyle doldum ki daha fena bir şey söylememek için elbisemin eteklerini toplayarak döndüm. Ahırdan dışarıya adımımı attığımda karanlığın içinde daha da karanlık bir çift gözle burun buruna geldim. Neredeyse ama neredeyse şaşırdım ama hiç belli etmedim. Eteklerimi indirdim ve yüzüme tatlı bir tebessüm yerleştirip hafifçe selamladım onu.

"Kont," dedim.

Bakışları onaylamayan bir sürü şey söylüyordu. Sessizce şato-ya doğru yürüdü ben de onu takip ettim. Rüzgâr çanının altından geçerken ruhlar canlarına tak etmiş gibi çanı yerinden kopardı ve ayaklarımın dibine fırlattı. Bu kaçınıcıydı bilmiyordum. Sidra hiç etkilenmeden yürümeye devam etti. Rahatladığında evde bizi görece kimsenin olmadığını anlayarak merdivenleri peşi sıra çıktım. Odama girdi ve ben de içeri girene kadar eşikte durdu. Pencerenin önüne yürüdüğümde kapıyı üzerimize örttü.

"Evelyn ve Rhea onlardan ayak takımı diye bahsettiğini duysa epey üzülürdü," dedi.

"Mübalâğa ediyordum," diyerek omuz silktim.

"Taş kalenin oradan geliyorum Luxuria," dedi sertçe. "Ve orada epey kan dökülmüştü."

Anlaşılan marifetlerimi görmüştü, biraz bile gocunmadım ve gururla karşısında dikildim.

"Onlar insanların kanını içiyordu, ben de onların kanını içtim. Gayet adil!"

"O hançerle beni öldürmekse niyetin, burada duruyorum," dedi. Gerçekten öfkelenmişti. "Bu işi daha fazla uzatma ve bitir artık."

Ruhlar beni ona doğru itti ve onlara karşı koymak her zaman-kinden zordu. Burnunun dibine kadar gittim, hançer elimdeydi ve ellerim ona uzanmak için çırpınıyordu. O ise hiçbirinin, hiçbir şeyin farkında değildi. Kollarımı uzattım ve boynuna sarıldım.

"Bak sen," dedi. "İlk kez bana saldırmak için değil de sarılmak için uzanıyorsun." Ve onca öfkesine rağmen kolları hemen bedenime dolandı.

Yine, yine ve yine öyle çok yanılıyordu ki asıl bu kez ona saldırmak için sarılıyordum.

"Uykum var," diye fısıldadım. "Öyle çok uykum var ki..." Sanki doğduğumdan beri hiç gözümü kırpmamıştım, sanki hep gözü açık dolaşmıştım.

Beni yatağa götürdü ve dikkatli bir şekilde yatırdı. Daha önce hiç birlikte uyumamıştık. Ben kimseyle, bilhassa onunla uyuyamazdım. Zaten azap olan uykularım nasıl da kâbusla dolardı. Ama bu gece eline uzandım ve gözlerimi kapattım. Biraz düşünmüş olmalıydı, ağırlığı hemen çökmemişti yatağa ama sonra ona özgü vücut ısısını hemen yanı başımda hissettim. Derin bir nefes aldım ve hiç açmadım gözlerimi.

"İlk kez bana sarıldın," dedi yüzüme düşen saçları kenara çekip. "İlk kez uykum var dedin ve ilk kez yanında kalayım istiyorsun."

Cevap vermedim, gözlerimi aralamadım.

"Ve hançer hâlâ elinde," diye güldü.

Hançerin varlığını o an hatırladım ve usulca yastığımın altına doğru ittim.

"Hançeri yok edeceğim," dedim.

"Sana güvenmeli miyim?"

Ağır ağır başımı salladım.

"Neyin var Luxuria?"

Gözlerimi açmadım, ona doğru yanaştım ve başımı göğsüne yasladım. Tüm fısıltılar ve rahatsız edici gıcırtilar sadece benim kulaklarımdaydı ama hepsine rest çekip bir kereliğine, sadece bir kereliğine ona sıkı sıkı sarıldım.

Bu hem ilk hem de sondu.

Ay Işığında Yalnız Ağlayan Cadı

Gece uykusuzluklarım her zamankinden daha kötü hale geldi. Kontun olduğu günler onunla dışarıya kaçtığım anlar ya da tek başıma kaçıp kendimi ağaçlardan aşağıya bırakıp ismini sayıkladığım anlar...

O anlardan biriydi. Kasabada bu gece yarılarında dolaşmadığımız pek az yer kalmıştı. O gece beni yine masalarda sadece bir cadıya ait olabilecek küçük ahşap kulübesine götürdü. Ve bu küçük yer hayatımın tümünde, daima en sevdiğim yer olacaktı. Mutlu bir sonun olduğuna inanacak kadar aptal olmamıştım hiçbir zaman ama o günler boyunca mutlu bir sonun içindeymiş gibi hissetmişim.

Rhea neredeyse hep istediğim kız kardeşim gibiydi. Daren ahmak abilerimden sonra olabilecek en iyi abiydi. Ve Sidra tüm karanlığa rağmen beyaz atlı prensimdi. Savaşımız da sevişmelerimiz gibi ve tartışmalarımız da öpüşmelerimiz gibi çoğaldı. Zamanın bu döneminde benim gibi bir kadın ancak bu kadar mutlu kalabilirdi. Yine de bu küçük eğlence yerinde bana yaptığı her bir şeyden büyük zevk duymuştum. Bir sandık. Bir masa. Büyük bir ayna. Şiirlerimi saklamak için muazzam bir kutu. Ve sonunda bir beşik. İşte hiç anlamadığım ve aramızdaki en büyük kırılmalardan birini yaşıtan, buydu.

"Bu da ne?" diye sormuştum odama getirdiğinde, saat yine gece yarısını geçmişti. Saat hep gece yarısını geçmişti. Onu balo gecesi, sabaha karşı odama geldiği zaman sevmeye başladığımı düşün-
düm. Onu sabaha karşı sevmeye başlamıştım, insan sabaha karşı o saatlerde öylesine bir şey yapamazdı. Victoriyam kadınları hariç. Tıpkı Victoriyam kadınlarının sabaha karşı ölüşü gibi; o balo gecesi, sabaha karşı ona kalbimi kaptırmam da benim ölümüm olmuştu. Anlamam zaman almıştı.

"Bir şans," dedi dikkatli bir şekilde.

"Ölümsüzler çocuk sahibi olabiliyor mu?" diye sordum boynuma kokumu sürmeye devam ederek. Aslında yatmak için hazırlanıyordum, gündüz epey yorulmuştum. Dadı beni çarşı boyunca yürütmüştü ve Katie de küçük kızını peşimize takmıştı.

"Tek bir koşulda olabilirler," dedi yaslandığı yerde kollarını göğsünde kenetledi. "Dönüştürdüğün ilk kişi ile. O zaman olabilir."

Merakla ona doğru döndüm. "O halde bir çocuğun olduğunu söylemek için epey geç kaldın." Bunu dert edeceğimden emin değildim. On yıllardır hayattaydı. Geçmişinde neler olup bittiğini düşünecek vaktim yoktu bu durumda.

"Kimseyi dönüştürmedim," diyerek kestirip attı.

Saçlarımı yavaş yavaş fırçalamaya devam ettim. Gözlerimi aynadan alamıyordum. Saçlarım bir şelale gibi aşağıya doğru akıyordu. Yüzüm her zamankinden daha canlı görünüyordu. Bunca yıl kendimi biraz donuk bulmuştum. Annem bunun sevgisizlikle ilgili olduğunu söylerdi. Çocukken kalbimin üzerine dokunur ve kalbine sevgi doldukça daha da güzelleşeceksin derdi. Işıl ışıl olacaksın. Ben çok güzelleştim ama hiç ışıldamadım. Yine de görüyordum ki son birkaç zamandır yüzümü bir ışıltı aydınlatıyordu. Fakat ben gölgelerin altında kalmalıydım.

"Cor," diye seslendi.

"Neden seni seçtiğimi sanıyorsun?" diye soludum aynadan yüzümü çevirmeden. "Bana âşık bir sürü adam varken, ayaklarımın dibine dünyaları sermeye razılarken neden seni istedim Kont?"

"Aşk sandığın gibi bir şey değil," dedi. "Sana bunu açıkladım."

Evet, defalarca kez. Farklı şekillerde. Bazen kitaplardan alıntı-

larla. Öyle olursa daha iyi anlarım diye düşünerek. Bana söyledin. Bana dedin ki insan öylece birine âşık olmaz. Böyle bir his yok. İnsan birine takılır sadece. Bir sayfada, bir cümlede takılıp kalmak gibi. Asıl aşk bir âna, olmuş olan bir şeye hissedilir. İlk görüşte olmaz, zamanla olur. İlk görüşte insan sadece düşleriyle ilgili beklentiler duyar. "Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyordun Luxuria."

İlk avım olman gerektiğini biliyorum, aşk yoksa eğer neden ilk avım olmadığının cevabını bilmiyorum.

"Aşktan değil," dedim hafifçe gülümseyerek. "Anne olmak istemediğim için. Ölümsüz bir anne olmak asla istemem. Bağışla beni Kont, aile kurmak isteyeceğini düşünmemiştim."

"Halbuki en başından beri senin aksine sana karşı oldukça açık oldum."

"Soyadımın peşinde olduğunu sanıyordum," dedim.

"Değildim."

"Bunun iyi bir anlaşma olacağını düşünüyordun. Evliliğimizin."

"Faydalarını göz ardı etmiyordum."

"Anlıyorum." Yavaş yavaş başımı salladım. "Hayal kırıklığına uğrattıysam bağışla ama öyle bir şey olmayacak. Nişanı bozmak istersen karşı çıkmam." Sakince nefes alıp vermeye devam ettim. Gölgerler etrafımda dolaşıyordu. Cılız mum ışığına rağmen etrafımda hareket ediyorlardı. Onun arkasına toplanıp beni tehdit ediyorlardı. Sarmaşık gibi uzayıp üzerime çıkıyor ve boğazıma tırmanıyorlardı.

Canavarlar sadece başka canavarları doğurur.

"Neden istemiyorsun?" diye sordu. Kararlı ve tok sesine rağmen gücendiğini hatta büyük hayal kırıklığına uğradığını açıkça duyabiliyordum.

"Ben bir Victoriam'ım. Lanetli toprakların lanetli kadınlarından biriyim. Bir kız çocuğu sahibi olursam ne olacağını düşünüyorsun?"

"Onu koruyabileceğimi düşünüyorum," dedi tereddütsüz bir şekilde.

"Koruyamazsın."

Onları görmüyorsun bile. Onları görmüyorsun. Sesleri duymuyorsun. Bana ne yaptıklarını anlamıyorsun. Nasıl içimin sıkıldığını. Kalbimin nasıl teklediğini ya da deli gibi attığını. Kalbimi dizgin-

lemek için her gün bir ton karışım içtiğimi. Makyaj yaparken artık ellerimin titrediğini. Seslerin çoğaldığını. Seslerin çoğaldığını çünkü sana sarıldığımı. Sana sarıldıkça yakamı bırakmayacaklarını. Seni avlamadıkça beni avlamak için köşe bucak yolumu kısıracaklarını. Hiçbir şey görmüyorsun.

"Sana günler verdim," dedi. "Sana haftalar verdim. Aylar verdim. Yıllar oldu Luxuria. Öldürme arzunu durduramıyorsun. Sana başka bir ihtimal verdim. Başka bir şans verdim. Başka bir hayat sundum önüne. Her şekilde bütün tekliflerimi reddettin."

Çünkü ben bir Victoriam'ım.

Çünkü başka bir hayat beni kurtaramaz.

Sadece ölüm kurtarabilir.

Fısıltılar daha da çoğaldı. Kulağımın dibinde canlıymış gibi, gerçekten buradalarmış gibi fısır fısır bağırmaya devam ettiler. Kolumdan tutup beni itmeye devam ettiler. Mum ışığı titreyerek yanıp sönmeye devam etti.

"Bu topraklar seni burada istemiyor," dedim nihayet derin bir nefes vererek. "Ben de istemiyorum. Bunu daha fazla sürdüremem. Kan dökülmesi gerekiyor. Kan akması gerekiyor. Yoksa benim kanım akacak. Anlamıyorsun. Bu çılgınlık beni de bir gece uykumdayken avlayacak."

"Benimle gel," dedi. "Bu topraklarda yaşamak zorunda değilsin. Bu şatoda yaşamak zorunda değilsin. Buradan çıkıp gidebilirsin."

Denemediğimi mi sanıyorsun... Denedim. Çekip gittim. Babam bile en başında denemişti. Annemin ölümünden sonra denemişti. Beni alıp başka bir yere götürmeyi denemişti. Gün doğarken uykumda ayaklandım, bu eve dönerken yolda kayboldum. Günlerce aradılar beni. Kimse bulamadı. Ben bu ağaçları buldum. Ben bu topraklara döndüm. Ne kadar uzağa gittiğimin önemi yok. Güneş doğarken bu delilik yakalarımından çekiştirmeye başlayacak. Bir Victoriam kızı hayatta olduğu sürece devam edecek. Bu şato bütün kardınları çıldırtır ama sadece Victoriam olarak doğana musallat olur.

"Ben Luxuria Victoriam'ım," dedim ona dönüp dudakımı bükerek. "Bu görkemli şatonun tek kızıyım. Herkesin hayalini yaşıyor-

rum. Bir ölümsüzün peşine düşecek kadar aciz olmadım hiçbir zaman. Seninle hilkat garibeleri gibi dolaşacağımı mı düşünüyordun?"

Yaşadığı şok, kırıklık ve öfke gözlerine bir perde gibi kapandı ve o andan itibaren ona bir daha hiç ulaşamayacağını düşündüm.

"Bir süreliğine seyahate çıkıyorum," dedi. "Döndüğümde fikrin değişmezse nişanı bozarım."

"Belki ben bozarım," dedim. "Dönmene gerek kalmaz."

"Sen bilirsin."

Kapıyı çarparak çıktığında yerimden sıçramadım. İrkilmedim. Kalp atışlarım hızlanmadı. Zaman içinde tüm bu şiddete karşı fiziksel olarak tepki vermeyi bırakmıştım. Ama şimdi aynada gördüğüm yüz hiç olmadığı kadar donuklaşmıştı. Sevildikçe artıyorsa, sevilmedikçe azalıyor muydu? Ve azalıyorsa kalbimde kaç kum tanesi kalmıştı?

Bir gıcırta daha. Dişlerimi birbirine bastırarak sola döndüm. Ar-
dında bıraktığı, özenle yaptığı, çok güzel görünen o beşik. Sallan-
maya başlamıştı. Tıpkı pencerenin önündeki duvarlarıma uzanma-
ya başlayan dallar gibi. Rüzgârın uğultusunun bir avaza dönüşümü
gibi. Eteklerimi toplayıp yerimden doğruldum. Beşiğin yanından
geçip kapıdan dışarıya çıktım. Karanlıktı, kapkaranlıktı. Merdiven-
lerden indim çıplak ayaklarımla, evin büyük çift kanatlı kapısını
ağır demirlerinden tutarak kendime doğru çektim. Canhıraş dışarı-
ya atıldım. Evin etrafından dönüp, rüzgâr çanının altından geçerek
araziye doğru koştum. Islak ve buz kesmiş çimenler, taşlar, toprak
hepsi çıplak etime bakıyordu. Korkum çoğaldıkça çoğaldı. Rüzgâr
beni sarmaladıkça sarmaladı. Tek başıma kalmak istemiyorum.

Korkuyorum. Gitme.

"Sidra," diye fısıldadım. Yere eğilip kollarımı kendi etrafıma
sardım. "Sidra," diye fısıldadım. Rüzgâr beni susturmak için geriye
doğru itti. "Sidra!" diye bağırdım gözlerimi kapatarak. Rüzgâr dört
bir yanımdan çekiştirdi, korku boğazıma kadar tırmandı, gözlerim-
den yaşlar akmaya başladı. *Kimse gelmedi.*

Bu, son nefesimi verinceye dek onu son görüşümdü.

Gelinliği Talihsizlikle İşlenen Kız

Rengârenk çiçekleri hiçbir zaman sevmemiştim, ben hep yabancı otları beslerdim. Annem çiçeklere oldukça meraklıydı. Ve ben henüz küçükken doğum günümde kendi çayırında yetiştirdiği çiçeklerden hediye etmişti bana. Kıymetli bir saksının içinde rengârenk yaprakları olan ismini bilmediğim çiçeklerdendi. İsimlerini hiç öğrenmek istememiştim çünkü bu güzel, narin ve renkli çiçekleri hep kendime benzetirdim. Annem saksıyı her sabah yataktan doğrulduğumda görebileceğim şekilde tam karşımdaki masanın üzerine yerleştirdi. Hem çok güzel kokuyor hem de küçük bir kız için epey kasvetli odama renk katıyordu.

Bir gün uyandım ve su vermek için saksının yanına yanaşım, çiçeklerden birinin yapraklarından birkaç tanesi masamın üzerine dökülmüştü. İlk anda bu bana hiçbir şey hissettirmemişti. Çiçekleri neden sevmediğimi yavaş yavaş anlayacaktım.

Başka bir gün uyandığımda diğer çiçeğin yapraklarının solduğunu fark ettim. Bir diğer cansızlıktan kendi köküne doğru eğilmişti.

Ve sonra bir gün uyandığımda saksıdaki çiçek ölmüştü. Saksıyı yere fırlatıp odamdan koşturarak çıkmış ve şatonun arka tarafında kalan arazideki yabancı otların yanına gitmiştim. Çiçek değildim

ben, yabancı otlar gibiydim. Ne olursa olsun hayatta kalırdım. Fırtınalı havaları da kurak güneşi de atlatır, doğayı bile kandırırdım. Sevgisizlikten, susuzluktan yapraklarımdan birkaç tanesini feda etmezdim. Kim değerdi ki köklerine doğru eğilip bükülmeye ve nihayetinde solup ölmeye.

Yabancı otlar gibiydim ben, en şiddetli fırtınalarda bile köklerime doğru eğilip bükülür ama hayatta kalırdım. Bu yüzden annem öldüğünde onun yetiştirdiği bütün çiçekleri kendi ellerimle köklerinden söküp atmıştım ve bir gün tekrar o narin çiçekler mezarlığına döndüğümde gülümsemiştim. Yabancı otlar orayı da ele geçirmişti.

Hayatım boyunca yabancı otlar gibi ben de kasabayı işgal etmiştim. Herkesin sevdiği o kız olup bahçelerini onlara hissettirmeden talan etmiştim. Abilerim üzerime bassa da ezildiğim yerden çoğalarak topraklarına yayılmıştım.

Araziye küçük, görünmez ve fark edilmez bir böcek dadanana kadar.

Güneş çoktan batmış, akşam yemeğimiz her şeye şükürler olsun ki bitmiş, abilerim dışarıya çıkmıştı. Sidra ile münakaşamız yüzünden babam bir süredir ona ulaşamadığını söylediği için epey rahatsızdı. Sürekli beni sıkıştırıyor ve bir sorun olup olmadığını, yine ne yanlış yaptığımı sorguluyorlardı. Onlara bir şey bilmediğimi, işlerinin çok yoğun olduğunu, hiçbir şey yapmadığımı söyleyip duruyordum. Sidra'nın onlarla konuşup henüz nişanı bozduğunu söylememesi o zamanlar hâlâ biraz ümit beslememe neden oluyordu ve dilimin ucuna ben bozuyorum demek gelse de sessiz kalmayı tercih ediyordum.

Daha önce yalnızlığı mesele ettiğimi anımsamıyorum ama o günden sonra babamla vakit geçirmek için gayret etmeye başladım. Ona yaranmaya çalışıyor ve her akşam yemeğinden sonra ona kendim çay demliyordum. Kimseye çalmadığım notaları onun için çalıyor, keyifli akşamındaysa ona şarkı bile mırıldanıyordum. Gece yarısı hep yaptığı gibi o da beni bırakıp giderdi ama birkaç gecedir dadım onun şatoda uyuduğunu söylüyordu. Bu havadis içimde soğan birkaç yaprağın yeniden canlanmasına neden olmuştu.

O gece babam benden purosunu getirmemi istediğinde cıvıldaarak ayağa kalkmış ve odasına koşturmuştum. Purosunu daha önce hiç salonda içmemişti. Her zaman odasına çekilirdi ama şimdi ben orada, şöminenin önünde nakış işlerken annemin yaptığı ve hiçbir zaman lezzetli olmayan ve çoğunlukla yanan keklerden bahsediyor ve gülüyorduk. Babam pek annemle ilgili konuşmazdı ama belki de onun da içinde erimeye muhtaç bir buz yığını vardı.

Purosunu alıp aşağı indiğimde salonun kapısı gürültüyle açılmış ve Lorenzo, Vaha'yı ite kaka salonun ortasına fırlatmıştı. Gördüğüm bu manzara karşısında gözlerim irileşti ve puro elimden düştü.

"Bu ne rezalet Lorenzo!" diye ayağa kalkarak çıkışan babam oldu. Eteklerimi toplayıp koşturdum ve Vaha'yı ayağa kaldırmak için kolundan destek oldum. Bana bir saniyeliğine baktı, başını iki yana salladı ve kuduz bir hayvanmışım gibi benden öteye kaçtı.

"Esas rezalet bu köle ve bir türlü uslanmayan ve sonunda şerefimizi yerle bir eden Luxuria!" diye babama hayatı boyunca ilk kez kükredi Lorenzo. "Sana bu köleden kurtulmamız gerektiğini söylemiştim baba! Onu çatımızın altına sen soktun ve o da soyumuzu en onur kırıcı şekilde lekeledi!"

Gözleri bana döndüğünde içinden iblis taşıcağını sandım. Lorenzo her zaman korkunç biri olmuştu ama ilk kez bir adım geriye çekilmek istemiştim.

"Onu tavernada iki kadınla içip eğlenirken gördüm," diye açıklamaya koyuldu Lorenzo. "Tavernadaki adamlar Victoriam'ların seyisinin aleminden bahsederken bu kölenin Victoriam'ların kızlarının ırzına geçtiğini söylüyordu!"

Babam öyle bir hale geldi ki, birinin ona uzanıp destek olmasını diledim ama o tek kelime edemedi. Vaha'nın kim olduğu hiçbir zaman dile getirilmemişti ama hepimiz onun öz kardeşimiz olduğunu biliyorduk. Babam ise bildiğimizden bihaberdi ve şimdi öz kızı ve öz oğluyla ilgili duyduğu söylenti, sadece bir aldatmacadan ibaret olan bu sözler küçük bir böcek gibi yıllardır beslediğim otları talan ediyordu.

"Sarhoş eğlencesi olması yeterince kötü ama bu lakırdılar sadece sarhoşların eğlencesi değil. Lord Callisto da söylüyor, kasabada

herkes bunu konuşuyormuş, hatta Luxuria'yı bu piç köleyle nişanlamışız. Ve bunu söyleyen Luxuria'nın kendisiymiş. Adam bunları anlatırken gözlerime bakamadı! Madencilerin karısı bizzat çiftliğin hanımından duymuş. Manolya ile Luxuria pek sıkı fıkıymış ve senin kızın söylemiş Vaha'ya nasıl meftun olduğunu!"

Her nasıl olduysa Katie ile katıldığımız çay günü o aptal kıza söylediğim yalan kasabada yayılmış ve abilerimin kulağına gitmişti. Manolya'ya Vaha'ya ihanet edip Lennie ile yatıp kalktığı için hiddetlenmiş ve Vaha ile nişanlandığımı söylemiştim. Aradan öyle çok zaman geçmişti ki... Manolya cadı avından tutsak edildiğinde onu kurtaran bizdik. O hafta Vaha'yı bir kez daha terk edip tek başına çekip gitmişti kasabadan. Bir daha da kimse ondan haber alamamıştı. Bu söylentinin kimden ve nasıl çıktığını bilmiyordum ama uzun süredir yangının başladığını ve usul usul yaklaştığını biliyordum.

"Baba," dedim bir anlamı olmadığını bile bile yanına yanaşarak. Hayatım boyunca Lorenzo'ya karşı hiç kaybetmemiştim, tüm ayrıcalıklarına rağmen her zaman öyle dikkatliydim ki onun ağzına laf vermemiştim.

"Odana çık hemen," dedi babam yüzüme bakmadan.

"Onu şımartıp durduk, şimdiye çoktan evlenip defolup gitmesi gerekiyordu!" dedi Lorenzo.

"Babacığım," diye ona doğru hamle yaptığımda yüzümde yakıcı bir tokat patladı. Başım yana doğru savrulduğunda hâlâ itilip düştüğü yerde kalan Vaha ile göz göze geldik. Vaha'nın gözünden çaresizlikle dolu bir damla yaş düştü, benimse öfke parmak uçlarıma kadar tırmandı. Öfkemin sebebini seçemiyordum ama boyutu daha da belirsizdi.

"Evlenmeyeceğim," dedim başımı dikleştirip doğrudan babamın gözlerine bakarak. "Ne senin ne de onların istediği hiç kimseyle evlenmeyeceğim. Kendimi öldürürüm yine de evlenmem." Hiddetle Lorenzo'ya doğru döndüğümde kapının eşiğinde onu gördüm. Yeni gelmişti ve sözlerimi çok yanlış yorumlayacak ve bu da kaderimizi hak ettiği karanlığa sürüklerken azımsanmayacak bir itici güç olacaktı.

Sidra Dekalton orada duruyordu ve sözlerimi kendisiyle olan nişanımız için sarf edilmiş sözler olarak algılıyordu. İçimdeki tüm

fırtına ve bastırırken nefessiz kaldığımı hissettiğim çığlık şatonun duvarlarında rüzgâr olarak esti.

"Luxuria'nın..." diye ağzından titrek bir kelime çıktı Vaha'nın ama o cümleyi asla tamamlayamadı.

"Ne cüretle ağzını açıyorsun lağım faresi?" diye daha da alevlendi Lorenzo.

"Lorenzo," diye uyardı Sidra.

"Sen karışma," dedi Lorenzo ona da benzer bir hiddetle. "Senin ahbablarınla tavernalarda takılıp kendini adam sandı. Köle olduğunu unuttu."

"Yeter," dedi Sidra ona karşılık olarak.

Lorenzo Vaha'nın yanına gittiğinde gözlerimi kısıtım. Onu sokağa atılmış bir hayvan gibi ensesinden tutup, "Çok istiyorsan onu satabilirim," dedi. "Üç kuruş bile etmez."

Vaha'nın o anki yüz ifadesi bu olup bitenden daha çok canımı sıkıyordu.

Kont onun ayaklarının dibine üç gümüş atıp bir daha onun adama bu şekilde davranırsa kendisinin de ona aynı şekilde davranacağını söyledi.

Lorenzo kaşlarını çatarak, "Nişanı bozuyoruz," dedi. "Malını da al bir daha bu topraklara uğrama."

Babam tek kelime etmeden orada dikilmeye devam etti. Bunun yeni bir şey olmadığını biliyordum. Babam annem öldüğünden beri sadece orada dikilmeye devam ediyordu. Lorenzo çoktan onun yerini almıştı, babam sadece bir hatıra portresi gibi aramızda duruyordu.

"Nişanı biraz önce kız kardeşin bozdu," dedi Sidra sakın şekilde. "Senin sözlerinin benim nezdimde kıymeti yok, oysa kız kardeşinin her kelimesi emir mahiyetindedir. Ve sen hayattaysan eğer bu kız kardeşinin sana hediyesidir," dedi.

Bana hiç bakmadı ve Vaha'nın yanına gidip ona elini uzattı. Vaha hiç düşünmeden elini tuttu ve ayağa kalktı.

"Almak istediğin bir şey varsa elini çabuk tut," dedi Sidra Vaha'ya. Ve çok kısa bir an gözleri bana döndü. "Araba dışarıda bekliyor," dedi.

Her şeye rağmen son kez denemiş olduğunu düşündük hepimiz. O cümlelerin benim için sarf edildiğini, o arabanın benim için dışarıda beklediğini biliyorduk. Benim için bir kez daha döndüğünü... Yine seçim şansını bana bıraktı ve gözlerinde yalvaran bir lütfenle çıktı.

Ben gidemezdim, Sidra bunu hiç anlamamıştı. Babam hâlâ durduğu yerde yıllar önce seyis olarak çatımızın altına soktuğu gayrimeşru oğlu ile kızı arasında çıkan asılsız, yersiz dedikodunun dehşetini yaşıyordu. Hiçbir şeyi ele almadı, kontrolü bıraktı. O gün ailemizde laneti asıl kabul edenin ben değil de babam olduğunu gördüm. Başımıza gelen her şeyin nedenini ve sonucunu biliyordu ve o gün orada sona yaklaştığımızı anladı. Geri döndürülemez bir şekilde

Lorenzo hâlâ orada olmasına rağmen, "Gitme," demiştim. "Gitme Vaha."

"Buraya ait değilim," diye cevapladı Vaha bakışlarını yerden kaldırmadan

"Bir kez Victoriam, her zaman Victoriam," diyebilmişim bense, sadece.

Ve herkese, hepimizin gerçeği bildiğini itiraf etmişim. Bu Lorenzo'yu daha durdurulamaz biri yaptı, babamın purosunun üzerine basıp odasına çekilmesine neden oldu. Ve Vaha hiç ait olmadığı evinden arkasına bile bakmadan ve alacak, toplayacak hiçbir şeyi olmadan gitti.

İşte dedikodu böyle tehlikeli bir böcekti, yıllarca her yere kök salmış yabancı otları küçücük bir böcek böyle talan etmeye yetmişti.

O gecedan beri bir daha onu da görmedim.

Ve yalnızlık hiç bu kadar karanlık olmadı.

Tavan Arasında Unutulan Günah

Rüzgâr çanı fırtınanın şiddetiyle sallanıp duruyordu. Kara kış kapıya dayanmıştı. Bu araziye gecenin karanlığında daha uğursuz bir şekle sokuyordu. Pencerenin karşısında uğultuların ve çan şingirtisinin eşliğinde dışarıyı dinliyordum. Bazı geceler bana bir sevgilinin tırnak izleri gibi hissettiriyordu. Ve bazı geceler arazide dolaşan gölgelerin kafamın içine süzüldüğünü hissediyordum. Bana saldırmamı söylüyordu. Bana öldürmemi söylüyordu.

Sesler beni korkutmuyordu. Onları dinlemek yapmak istediğim bir şeymiş gibi hissettiriyordu.

Odamın ahşap kapısı gıcırdayarak açıldı. Mum ışığı odanın karanlığına hayalet gibi süzüldü.

“Luxuria,” dedi dadım nefes nefese. “Kapatsana pencereleri ne yapıyorsun?” Sesiyle irkilip pencereyi kapatarak sürgüledim ama onun aksine bunun önemi olmadığını biliyordum.

Dışarıdan içeriye girebilecek her şey uzun yıllar önce girmişti.

“Neden ayaktasın?” diye sordum ona döndüğümde. Her zaman sabaha karşı bu saatlerde ölüm uykusuna yatmış gibi kendinden geçmiş olurdu.

“Duymadın mı sesleri?” diye sordu. “Yarasalar yine pencerelere

çatıp camları kırmış. Alt katı yine su basmış." Yakınmaya başladı. "Haftalardır başımızdan bela eksik olmuyor. Ev başımıza çökecek diye gözümde uyku girmiyor."

Yavaş yavaş başımı salladım.

Kont Dekalton'u misafir ettiğimiz günden beri arazi mutsuzdu. Ben avlanmadığım sürece arazi tehdit etmeye devam ediyordu. İşbirliğimizi bozduğumu düşünüyordu. Ben ona kurban vermezsem o kendi kurbanını alacaktı. Bu yüzden son günlerde ben de delirmeye başlıyordum. Duvarlarda gezinen gölgeleri görüyor, fısıltılarını duyuyordum. Öfkeli bağırışlar, tehditkâr söylenmeler... Birbirleriyle çatışan sesler. Onları dinlememi istiyorlardı. Ölümsüzleri öldürmemi istiyorlardı.

Ve ilk kez beni böylesine korkutuyorlardı.

"Erkekler evde mi?" diye sordum başımı kaldırıp. Çünkü bile bile beni bu çatının altında yalnız bırakırlardı.

"Kimse yok," dedi beni şaşırtmayarak. "Sana çay getireyim mi?" Belki de ne kadar korktuğumu hissedebiliyordu.

"Hayır," dedim. "Uyuyacağım."

Hayır, beni korkutmalarına izin vermeyeceğim.

"İstersen yanında kalayım," dedi. "İyi görünmüyorsun."

Gök gürlermiş gibi dışarıdan bir ses yükseldi. Yerimden sıçradım ama korktum.

"Sadece gök gürültüsü," dedim. "Önemli değil."

Uzun uzun bana baktı. Son günlerde baktığı gibi dikkatle. O an bu gece ziyaretlerinin eve olanlarla değil de bana olanlarla bir ilgisi olduğunu anladım.

"Kızım," dedi anlamaz şekilde. "Luxuria, gök gürlenmiyor."

Çenemi kaldırdım. Gülümsemeye çalıştım.

O halde neden duyuyorum dadı?

"Luxuria, iyi misin?"

"İyiyim." Yutkundum. "Uyuyacağım. Gidip dinlen. Berbat görünüyorsun." Yatağın içine girdim, örtüyü boğazıma kadar çekip ona arkamı döndüm.

Gitme dadı. Gitme.

Kapı gıcırdayarak üzerime kapandı.

Yeniden gök gürledi. Örtüleri sıyırp yeniden ayağa kalktım. Zorlanan bir kapıydı. Pencereye atılan taşlardı. Ve her defasında camlara çarpan ölü kuşlardı. Pencereyi yeniden açtım, rüzgâr içeriye hücum ederek beni geriye savurdu. Hava soğuktu. Rüzgâr çanının sesi içeriye dolduğunda, sesler yeniden kesildi. Sesler kime aitti bilmiyorum ama üzerine bir ev kurmaya çalıştığımız ve hiçbir zaman bir aile olmamıza izin vermeyen topraklardan geliyordu.

Gözlerim Vaha'nın kaldığı ahıra takıldı. Kapıları kilitliydi. Atların güvende olduğunu umdum.

Vaha orada değildi.

Sadece ben buradaydım. Bir ben kalmıştım burada.

Yok edilmesi gereken hiçbir şeyi saklamamak gerektiğini de en acı şekilde öğrenecektim.

Günler ve hatta haftalar ateşin içine attığım kâğıtların yanışı kadar hızlı geçiyordu.

Dadı ile katıldığımız rutin çay saatleri artık katlanılmaz geçiyordu. Dedikodular her yere yayılmıştı ve artık soyadım beni dışardaki gözlerden koruyamıyordu. İnsanlar Sidra Dekalton'un beni Vaha ile çıkan söylentilerden dolayı terk ettiğine inanmıştı. Birçoğu bunun böyle olduğuna inanmak istemişti. Katie ve dadım itibarımızı korumak için her türlü yalanı layığıyla yerine getirirken ben daima olduğu gibi tüm güzelliğimle orada durup herkese gülümsüyor ve nazik davranmaktan geri durmuyordum. Ama ne zaman eve dönssem kendimi banyoya atıyor ve her şeyi kusuyordum.

Babam son günlerde yüzüme bakmaz olmuştu ama sabah kahvaltıda hepimize emri açıktı. Bu gece Lord Callisto bir balo daha düzenleyecekti ve hepimiz en iyi şekilde orada olmak zorundaydık. Dahası, Sidra'nın gidişinin ardından ticari ilişkilerimiz epey zedelenmişti. Lorenzo'nun söylediğine göre henüz kimse bilmiyordu ama böyle devam ederse servetimiz tehlike altındaydı. Ve bu asırlardır ilk kez Victoriam'ların gerçek anlamda sarsılmasına neden olmuştu. Victoriam'lar pek çok felaketle burun buruna gelmişti fakat servetleri her zaman katlanarak artmıştı.

Şimdi çöküyorduk ve sebebini sadece ben biliyordum. Avlanmayı bırakmıştım ve ruhlar da bize vaat ettikleri servetin karşılığını istiyordu. Yazılı olmayan sözleşme gayet açıktı. Biz onlar için ölümümüzü avlayacaktık, onlar da refah içinde yaşamamıza müsaade edecekti. Babamın endişeli gözlerine rağmen, yine bütün kahır kadınların çekiyor oluşu ve erkeklerin sadece keyfini sürüyor oluşu beni acı acı gülümsetmişti.

"Bu yüzden Lord Callisto'ya çok kibar davranacaksın Luxuria," dedi Lorenzo. "Bir an önce onun yüzüğünü parmağına takmazsan seni koruyacak soyadın da kalmayacak."

Gülümsememi silmedim çünkü sonunda yine elime düşmelerinden memnun olmuşum. Son haftalarda bana çektirdiklerinden sonra şimdi çok güvendikleri soyadları ve servetleri benim nezaketime kalmıştı. Elbette onlar bunu kibarca istemiyordu.

Babam masadan kalktığında Lorenzo benimle yalnız konuşmak istediğini söyledi. Leonard ve Lennie en azından duraksamıştı ama ne ona bir şey dediler ne de kalmak için ısrar ettiler. Onlar çıktığında salonun kapıları üzerimize kapandı ve Lorenzo kalkıp masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi. Saçlarımı parmaklarına dolayıp yüzümü yemek tabağının üzerine bastırduğunda ben hâlâ gülümsüyordum.

"O yüzüğü parmağına takmazsan bu gece eve döndüğümüzde seni bodruma kilitlerim. Kalan üç-beş yıllık ömrünü bodruma zincirli halde hayalet dostlarıyla geçirirsin." Saçımı bıraktığında yüzüm sertçe tabağa çarptı.

"Bu gece istediğimi yapmazsan Luxuria, sabah ilk iş dadını gönderirim. Seni bodruma kilitlerim. Herkese hasta olduğunu söylerim. Bir damla su verenin bile olmaz."

Ben de karşılık olarak evliliğinin sahte olmasından ve çocuğunun aslında başka bir adamın çocuğu olmasından ve kendisinin aslında kadınlardan hoşlanmadığından bahsedebilirdim... Ancak toplumumuzda erkekler hakkında söylenen gerçekler dedikodu diye hasır altı edilirken, kadınlar hakkındaki yalan olduğu bariz dedikodular bile ciddiye alınırdı. Onu tehdit etmek karısı Katie ve küçük kızından başka kimseye zarar vermezdi.

Dadımın gidecek hiçbir yeri ve kimsesi yoktu. Belki birikmiş parası vardı ama başka hiçbir şeye sahip değildi. Hem dadım da giderse bu kocaman şatoda ben ne yapardım? Belki de Lorenzo ilk kez haklıydı, artık ruhlar bile kollamıyorsa arkamı.

Siyah dantellerden yapılmış, kabarık ve gözden kaçmayacak kadar gösterişli elbisemi giyindim. Dikkat çekmek istediğim için fuşya renkte saten eldivenlerimi taktım. Saçlarımla o kadar uğraşmıştık ki dümdüz olmasına rağmen elmas gibi parlayarak tek omzumdan aşağı dökülüyordu. Dudaklarımı eldivenlerimin renginde boyadım ve en güzel kokuları sürdüm.

Balo salonundan içeriye girdiğimizde sadece bütün gözler bana dönmemişti, herkes durmuş ve müzik kesilmişti. Lord Callisto ev sahibi olarak ailemi karşılamak için kapıya kadar geldiğinde gözlerini üzerimden alamadı. En tatlı gülümsememle elimi ona uzattığımda adam kirpiklerini kırıştırmak zorunda kaldı.

“Büyüleyici görünüyorsunuz,” diye sarhoş şekilde iltifat etti.

“Bu gece eşlik ettiğiniz şanslı kişi olabilecek kadar güzel mi?” diye gözlerimi onun gözlerine diktim.

“Onur duyarım.” Lord Callisto’nun koluna girerek dans eden kalabalığın arasında ilerlerken herkesle mümkün olduğunca göz teması kurmuş ve gülümsemiştim.

İşte bu kadar, hâlâ çok güzeldim, hâlâ etkileyiciydim ve hâlâ her göz için merak edilendim. Sadece ruhum yoktu ama güzel elbiselerin ve sahte gülümsemelerin yanında kim solmuş bir ruhun eksikliğini hisseder de onu merak ederdi ki?

Bütün gece gelen taleplere rağmen sadece Lord Callisto ile dans ettim. Bunu sadece onu etkilemek için değil, nispeten tahammül edilir olduğu ve konuşmayı pek sevmediği için tercih etmiştim.

“Abinizle sizin hakkında konuştuğumu itiraf etmek zorundayım,” dediğinde şaşırmamıştım ama bana bilgi vermesini beklemiyordum.

“Öyle mi?” diye utangaç şekilde sordum.

“Esasında sizin Kont Dekalton ile evleneceğinizi düşünüyordum. Lorenzo bana iyi bir izdivaç olabileceğini ama sizin istemediğinizi ve

nihayetinde nişanı reddettiğini söyledi. Babanız pek memnun olmasa da tek Victoriam kızının nazının herkese geçtiğini söyledi.”

Kolluk kuvvetleri içeriye girip ismimi bağırdığında cevap vermekten kurtulmuştum ama böyle bir anda, onlardan ismimi duymak aklımın ucundan bile geçmezdi. Bu yüzden herkes kadar dikkat kesildim.

“Luxuria Cor Victoriam,” dediler. Hayatım boyunca kaçındığım, intikamını almak için varımı yoğumu ortaya koyduğum o ithamla burun burunaydım artık. Hem de böylesine gösterişli bir gecede, şık bir davette herkesin ortasında.

Adamların başında Maner’lerin hazımsız oğlu Araz duruyordu ve yanında da bir daha göreceğimi düşünmediğim biri duruyordu. Son haftalarımın korkunç geçmesine neden olan Manolya.

“Cadılıkla itham ediliyorsunuz,” dediler. “Babalarımız adına sizi almak, yargılamak ve infaz etmek için buradayız.”

Baba kelimesi insanlara ne ifade eder bilmiyordum. Onların Babalar dediği ise bir grup yaşlı ve yobaz adamın bağnazlığından başka bir şey değildi.

“Bu ne cüret,” diye çıktı ortanca abim Leonard. Ayağa kalkmış soyadımıza yapılan bu terbiyesizlik için sadece burun deliklerini genişletiyordu. Gözleri bir şey yapması için büyük abimize kaydı. Lorenzo elinde olsa beni o kazığa kendisi bağlar ilk odunu hatta bütün odun yığınına kendisi zevkle taşırdı. Amma velakin soyadımız söz konusuydu ve o da ayaklandı.

“Bu rezilliğin derhal izahatını verin,” dedi.

“Son zamanlarda rezillik sık sık sizin isminizle anılıyor,” dedi Araz daha da öne çıkıp gülerek ve sonra dönüp herkese karşı konuştu.

“Cadıların ne denli güzel ve etkileyici olduğunu biliyoruz ve Luxuria Victoriam’ın bu kasabada kaç erkeğin aklını başından aldığına hepimiz şahidiz. Yaşı geçmesine rağmen hâlâ kimseyle evlenmedi ama birçoğuyla adı anıldı. Bu bile onun cadı olduğunu gösterir,” dedi.

Doğrusu sözlerinde haklıydı. Onların düşünce biçimleri ve yasalarına göre buncacık şey bir kadını diri diri ateşe atmalarına yeterdi.

Ancak oradaki herkes durumun ne kadar hassas olduğunu bilincindeydi. Ben hâlâ Victoriam'dım ve beni bu kadar az şeyle suçlamazlardı.

"Biraz onurun olsun Araz," dedi Lennie ve kılıcını çekti. "Luxuria seni defalarca reddetti ve biz de kapımızdan kovduk. Bu hazımsızlığın erkekçe değil." Yere tükürdü ve kendini beğenmiş şekilde çenesini dikleştirdi.

Bu kasabadaki herkes dedikoduları biliyordu bu yüzden hâlâ tarafları dinliyorlardı. Hem ne de olsa ben şu an Lord Callisto'nun hemen yanında duruyordum ve bu gece yaptığım etkili giriş de hâlâ tazeydi.

"Kapınızdaydım çünkü o bir cadı!" dedi Araz beni işaret ederek. "Beni de diğer tüm adamlar gibi büyüledi. Söyleyin hadi, ben istediğim kadınla istediğim izdivacı yapabilecekken neden onun kapısında sürüneyim?"

Sanki büyüleyecek olsam onu büyülermişim gibi.

"Çıkarın şu sarhoşu buradan," dedi Leonard. "Gösteri bitti."

"O halde şu kadını dinleyin," dedi Araz ve Manolya'yı öne doğru itti. "Cadılıkla suçlanan bu kadın aylar önce zindandan kaçırıldı ve arkasında beş ceset bıraktı. Onunla denizin öteki tarafında karşılaştım ve hemen tanıdım. Bana asıl cadının Luxuria olduğunu ve onu kaçıranın ta kendisi olduğunu söyledi."

Abilerim itiraz edecekken Araz sırtarak ellerini kaldırdı.

"İşte kanıtlar," dedi. "Herkes Luxuria Victoriam'ın sadece kendisine özel eldivenler taktığını bilir. Hepsi de özel işlemelidir. Göster!"

Manolya'yı tekrar dürttü ve kız yaralarını sarması için uzattığım eldivenleri havaya kaldırdı. Birileri yaklaşıp eldivenleri ve işlemeyi kontrol etti. Abilerim yan gözle bana bakarken eldivenler onların eline de uzandı. Şimdi söyleyecek yeterince iyi bir şeyleri yoktu ve sessizliğin uzamaması için öne çıktım.

"Kalp kırıklıkları ile gecenizi böldüğüm için üzgünüm," diye gülümsedim. "Araz, aileniz daima sevdiğim ve saydığım insanlardan olacak. Teklifinizi reddedip sizi gücendirdiysem bağışlayın ancak yakında evleneceğim zaten, bu kadar uzamasının sebebi yalnızca aileme olan düşkünlüğüm ve evden ayrılmak istemememdi. Ben

Luxuria Victoriam'ım, görkemli şatonun tek kızıyım ve sevgili abilerim ile saygıdeğer babam annemin acı ölümünden sonra üzerime pek düştüler ben de onlardan ayrılmak konusunda çekimserdim." Ses tonum, ellerimin titremesi, gözlerimdeki yaşlar hepsi kusursuzdu.

"Bu eldivenlere gelecek olursak," dedim. "Bu eldivenler ve aynı zamanda kulaklarındaki elmas küpeler bana ait." Abilerim dik kat kesilmişti ve Leonard dudağını ısırıyordu. "Kolluk kuvvetlerini daha fazla meşgul etmek istemem ama zannediyorum ki beş ay önce olmalıydı, şatoya hırsız girdiği ve bazı kıymetli eşyalarımızın çalındığına dair ihbarda bulunmuştuk."

Görevlilerden biri kayıt tuttukları defteri incelemek için koştu koştur gitti.

"Normalde mesele etmezdim ancak küpeler babamın kıymetli yaş günü hediyesidir. Bizzat madencilerin özel taşlarından yapılmıştı."

Madencilerin hanımı geldi ve kızın kulağındaki küpeleri kontrol edip, "Bunlar bizim taşlarımız ve sıradan bir kızın sahip olamayacağı kadar kıymetlidir," dedi.

"Hiçbir kadının bu şekilde anılmasını istemem ama pek çoğunuz küçük abimin eğlenmeyi ne çok sevdiğini bilirsiniz. Manolya ne yazık ki ona gönlünü kaptıran kalbi kırık hanımlardan biri. Cadı mıdır bilemem ama bazı geceler Lennie'yle müştemilata geldiğini biliyorum."

Söylediğim her şey tutarlıydı, herkes onun Lennie ile düşüp kalktığını da biliyordu. Hikâye şimdiden herkes için benim adıma aklanmıştı. Hatta birileri Lennie ile sırtarak dalga geçiyordu ve Manolya'nın müştemilata geldiği günlerden birinde eşyalarımı çaldığı ortadaydı.

Biraz sonra kolluk kuvvetlerinden ayrılan adam geldi ve ihbarı onayladı. Onaylayacağını biliyordum çünkü Manolya'yı zindandan kurtardığımız gün o küpeleri hediye etmiş ve ertesi gün bazı mücevherlerimin yerinde olmadığına dair herkesi ayağa kaldırıp ihbarda bulunmalarına neden olmuşum. Her zaman her ihtimale karşı kanıtlarımı hazırlardım.

Buna rağmen Araz hâlâ özgüveninden bir şey kaybetmemişti. "En önemlisini söylemedim," diye böbürlendi. "Sadece cadıların taşıdığı o işaret, tenindeki leke. Eldivenlerle saklamak istediği buymuş."

Kaşlarımı çattım ve ağır ağır nefes alarak bekledim. Bunca şeye rağmen oradaki herkes şüpheyile bakıyordu. İşte o an onlara asla bir şeyler anlatamayacağım gerçeğiyle ve yıllarca kendimi sevdirmek için ve etrafıma kalkan olsunlar diye uğraşsam da tek bir tökezlemenin tüm kalelerimi nasıl yıkacağıyla yüzleştim.

Gerçekten bir doğum lekesine sahip olduğumu bilen abilerim nefeslerini tutmuş bekliyordu. Lorenzo'nun içten içe durumdan memnun olduğunu görmek dişlerimi daha da sıkıma neden oldu. Leonard hızlı düşünmeye ve beni daha doğrusu ailemizi bu durumdan kurtarmaya yarayacak bir bahane bulmaya çalışıyordu. Lord Callisto benimle arasma mesafe koymamayı başardı ama bana doğru dönerken şüphe onu da küçük bir kıymık parçası gibi ele geçirmişti.

"Kızın hırsız olduğu aşikâr," dedi nihayetinde Leonard. "Daha fazlası için ailemi aşağılamana izin verecek değilim." Kardeşimi değil, ailemizi...

"Eldivenlerini çıkart," diye bağırdı kalabalığın arasından biri.

Onlara bakıyordum ve hiçbir şey hissetmiyordum. Sadece acizliği dibine kadar görüp yaşıyordum. Sahtelik ve riyakârlık yabani otlar gibi kalplerini ele geçirmişti oysa göğüs kafeslerini bıçakla ikiye ayırsam orada hiçbir şey bulamazdım. Yıllardır benim için kalpsiz diyen herkes burada gözlerini dört açmış acımasız bir hevesle gecelerini renklendirecek havadis bekliyordu. Dahası yüzüme gülen ikiyüzlü tüm bu insanlar arasında gerçekten beni o meydanda diri diri yakmak isteyenler vardı. Onlardan bazıları gerçekten beni sevdiğine inandığım insanlardı. Güven işte böyle tehlikeli bir sınır köprüsüydü ve ben halatların ne kadar kolay kopabileceğini de bıçakların ne kadar keskin olduğunu da biliyordum.

Eldivenlerimi yavaş yavaş çıkardım ve etrafıma toplanan herkesin ellerime bakmasına müsaade ettim.

Lennie rahat bir nefes verdi.

Birisi, "Boyalı," dedi. "Boyalı olmalı kontrol edin."

Kolluk kuvvetlerinden iki kişi yanıma geldi, arkalarında babalar için çalışan üç adam daha vardı. Leonard'ın inatçı itirazına rağmen ellerimi bir o yana bir bu yana çevirdiler ve arzu ettikleri kanıt bulmak için parmaklarımı birbirinden ayırıp dirseklerimi büktiler. Başka birisi masadaki içki kadehlerini alıp ellerime döktü ve boyayı yıkamak ister gibi ellerimi sertçe silmeye başladılar. Bundan haz alan adamlardan bir tanesi tırnaklarıyla derimi kazırken sadece yaşığımın içini ısırdım ve gözlerimi onun gözlerinden bir an olsun ayırmadım. Bununla da yetinmeyip bir kadının çantasından çıkarıp uzattığı fırçayla ellerimi fırçaladılar ve derim aşınana kadar durmadılar. Gözyaşları ilk kez gözpınarlarımda o an belirdi. Çünkü o fırçayı uzatan bir kadındı ve onu onaylayarak başını sallayan başka kadınlar vardı. Çürümüşlüğüne ne denli yayıldığını ve kasabamıza kök saldıgını anladığım an elmacıkkemiğimin üzerine buz gibi gözyaşım aktı.

Derim tahrip olmuştu, tırnaklarımın kenarları kanamıştı ve kollarımda sıyrıklar vardı ama beni o meydana çıkaracak lekeyi bulamadılar.

Daren'i en son o gün görmüştüm. Gece vakti kendimi araziye attığımda birden ortaya çıkmıştı. Onunla düşlerden ve kaybetmekten bahsetmiştik. Bana yazgımın sonunu ve mutsuzluğumu anlatmıştı bakışlarıyla. Ben de ondan bir iyilik istemiştım.

"Doğum lekeleri en güçlü büyülerden biridir," dedi. "Yok edilmesi ona bağlı olan her şeyi de yok eder."

"Laneti de yok eder mi?" Bacaklarımı kendime çekip çenemi dizime yasladım.

"Her şeyi yok eder Luxuria." Anladığıma emin olmak istercesine mavi gözlerini üzerimden ayırmadı. "Doğum lekeleri yaraların dağlanmış halidir. Bunlar iyileşmesi mümkün olmayan yaralardır. Ağacın çürümüş bir dalını koparıp atmak gibi değil, kökünü koparıp atmak gibidir."

"Bazı kökler çoktan çürümüştür ama baksan hâlâ ağaç sanırsın," diye omuz silktim.

"Kanatlarımı kopardılar Luxuria," dedi bana. "Fedakârlık göze alınacak bir bedeldir ama ne uğruna olduğundan emin olmalısın."

Onca zaman çektiği ağırların, otururken, yürürken zorlanmalarının ve elinin refleksle hep sırtına gidişinin sebebi sandığım her şeyden daha ağır ve algılayabildiğim her şeyden daha karanlıktı.

"Canavar benim Daren," diye hiçbir şey göremediğim gökyüzüne baktım ve eldivenimi çıkardım. "Sadece yap lütfen," diye fısıldadım.

O gün orada öleceğimi biliyordum ama bu gece burada olup biten hiçbir şeyi öngörememiştim.

Doğum lekesinden kurtulmak kolaydı ama Daren bana, doğum lekelerinin biz doğmadan önce yazgımıza mühürlendiğini ve ne olursa olsun asla silinmeyeceğini anlatmıştı. Görüntüyü yok edebilirdi ama o leke hep benimle kalacaktı.

Bu gece herkes için unutulacaktı ama göğsümde gittikçe büyüyen kırıklık, hep birlikte kalbime yerleştirdikleri bu amansız yalnızlık hastalığı nice yaşamlarda dahi tedavi edilemeyecekti.

"Bu kız cadı mıdır bilmem ama yalancı olduğu açık," dedi Lord Callisto Manolya'ya ithafen.

"Tüm kasaba onun benim yatağımı ısıttığını ve kendini bana yamamaya çalıştığını bilir. Onu reddedince bu yalanlarla sana sığınmış belli ki, sen de hırsından bu rezaleti çıkardın," diye sözü aldı Lennie. "Ailemiz bunu unutmayacak Maner."

Araz Maner sertçe yutkundu. Birkaç saniye önce beni ayıplayan gözler şimdi onun üzerindeydi. Beni mahvetmeyi ummuştu ve esasında mahvetmişti de ama şu anda görünen tek şey onun rezilliği idi. Soyadı ve ailesinin saygınlığı şüphesiz onu da koruyacaktı ama hem kapalı kapılar arkasında hem de kalabalıklarda onunla alay eden sesler uzun bir süre susmayacaktı.

"Bağışlayın Leydi Victoriam," dedi kolluk kuvvetlerinden biri.

"Siz sadece vazifenizi yapıyordunuz," diyerek tebessümle karşılık verdim. Biraz önce beni yakmak için odunlarını çıkarmış herkes bu yapmacıklığıma takdirle ve şefkatle baktı.

Manolya tutuklandı, muhtemelen sabah infazı gerçekleşecekti. Araz ise soyadının itibarını kullananlardandı, ona sanki Manolya

tarafından kandırılmış gibi muamele ettiler ve aralarında olmasına izin verdiler. Hepsi sahtekâr ve günahkârdı. Hepsi gözümde sadece tutuşmayı bekleyen ve kimi neden yakacağını önemsemeyen birer odundu artık.

Eve gidene kadar kimse sesini çıkarmadı, şatodan içeriye girdiğimizde Lorenzo ve Leonard üst kata doğru merdivenleri tırmanmaya koyuldular. İçgüdüsel olarak onları takip ettim. Odamın kapağını sanki kilitliymiş gibi tekmeleyerek açtılar. İkisi bir yandan etrafı, eşyalarımı karıştırmaya önlerine gelen her şeyi dağıtmaya başladı.

Bu daha önce yapmadıkları bir kötülük olduğu için şaşkınlığım ilk anda konuşmama engel oldu. Ama o çekmeceyi zorladılar ve nihayetinde açtılar. Leonard gördüklerini sindirmek için duraksadı ve bu Lorenzo'yu harekete geçirdi. Elini uzatıp alan o oldu.

"Hemen buradan çıkın yoksa çok kötü olur," dediğimde Leonard doğruldu ve "Hayaletler artık seni kollamıyor Luxuria," dedi. "Onlar da bunları bulmamızı istediler."

"Hayaletleri bile usandırdın, tebrikler." Lorenzo başıma gelen her şeyden memnundu ve bundan zevk alıyordu. Leonard ise sadece öfkeliydi çünkü elinde hem hançeri hem de mührü tutuyordu.

"Bırak onları," dedim ve ilk kez sesimi kontrol edemedim.

"O damgalı cesetlerle ilgili şüpheleniyordum ama bu kadarını yapabileceğin benim bile aklıma gelmezdi," dedi Lorenzo. "Ta ki bu hançeri görene kadar." Dudak büktü. "Büyülü bir hançerle avcılık ediyorsun ve onları damgalıyorsun."

Elinde tuttuğu hançer Sidra'nın yok etmem için verdiği ve onu öldürebilecek tek silahtı. Mühür ise "V" harfinden oluşan bir desendi. Öldürdüğüm ya da ölümüne sebep olduğum herkeste bırakmayı sevdiğim bir işaretti. Onlar kadınları iffetsiz anlamına gelen "A" harfiyle işaretliyor, cadı diye damgalıyordu. Ben de hem soyadımın ilk harfi olan hem de "A" harfinin tersi olan "V" harfini kullanıyordum. Mühür gümüşten yapılmıştı bu yüzden vampirlerin üzerinde etkiliydi ve biraz ateş değdiğinde insanların derisini de dağlıyordu.

"Bu mühür sadece ölümsüzlerde değil, insanlarda da vardı," diye dişlerinin arasından konuştu Leonard. "Sen ne halt ediyordun?"

"Bana ait değildi."

"Kes artık," diye işaretparmağını bana doğru salladı. "Lorenzo'nun sana sert davrandığını, abarttığını hatta seni kışkandığını düşünüyordum. Ama bu kadarı çok fazla. Seni zincire vurmamız da gerekse artık söz dinleyeceksin."

"Ya da beni öldürür müsünüz?" diye sakince gülümsedim.

"Zaten daha ne kadar ömrün kaldı ki Luxuria?" diye aynı sakinlikle gülümsedi Lorenzo.

"Belki de ben seni öldürürüm," dedim.

Lorenzo bana döndü ve yüzüme yana doğru savrulmama neden olan bir tokat attı. İkinci tokat için hazırlanırken pencereler menteşelerinden söküldü ve duvarları süsleyen mum ışıkları yükseldi. Fırtına içeriye hücum etti ve Lorenzo'yu sürükledi. Bu büyük abimi daha da öfkeliendirdi

"Dışarı çık Leonard," dedi.

Leonard başım iki yana sallayarak dışarıya çıktı. Lorenzo elinde tuttuğu mührü yere savrulan ama sönmeyen mumlardan birinin alevine yaklaştırdı. Artık gözü dönmüştü ve ne yaptığını düşünmedi bile. Mührü alevle ısıttı.

"Cadıları avlayanları bununla işaretliyordun öyle mi?" diye fısıldadı bana yaklaşırken. "Sen de onların cezasını kesiyordun."

"Öldürülen kadınlar cadı bile değildi," diye diklendim. "Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Ama sen kahrolası, lanetli bir cadısın." Gözlerinde korku vardı, öyle saf bir korku vardı ki esas çıldıran oydu. Korkunun insanlara neler yapabileceğini pekâlâ biliyordum ve bu andan sonra onu durduracak hiçbir şey olmadığını da biliyordum.

"Ben senin kız kardeşimim," dedim. "Bir kez olsun, bir an olsun en küçük kardeşini düşmanın olarak görmeseydin aslında kim olduğumu da ne olduğumu da bilirdin Lorenzo."

"O halde mühürleyelim kardeşim," dedi. Dirseğini boynuma bastırarak beni duvara yapıştırdı. "Bir kez Victoriyam, her zaman Victoriyam." Mührü göğsüme yapıştırdı. Acı öyle hızlı nefesimi kesti ki çığlık atamadım. O gözlerime bakarken ona bu zevki yaşatmak

istememedim ama yemin ederim orada kalbim durdu. Kimsenin olmadığı o yerde acı ve ateşlerin içinde kıvrılırken kalbim durdu. Ve bir daha kimse attıramayacaktı onu.

Ne yıllarca bana kul köle olan adamlar vardı etrafımda, ne saygıda kusur etmediğim anne babalar, ne beğendikleri her şeyi hediye ettiğim ve beni bir tehdit olarak görmesinler diye sürekli alçakgönüllü davrandığım kız arkadaşlar ne uğruma şiirler yazan şairler ne de ailem vardı yanımda. Ne kolladığım vampirler ne intikamını aldığı cadılar ne dostum dediğim kimse...

Sadece kötü ruhlar vardı beni kollayan. Ve onlar da sadece bir sonraki veliahtlarını istiyordu benden.

Sadece ben vardım benim yanımda.

Ve ben dediğimden ne kalmıştı ki geriye; güzel bir yüz sadece.

Süpürgede Asılı Kalmış Bir Ruh

Abim beni Lord Callisto ile evlendirmeye karar vermiş, anlaşmayı yapmış ve bana sadece, önümüzdeki ay düğünün var, demişti. Bu da parmağımdaki aptal yüzüğün sebebiydi. Babam herkesten gizlediği piç oğluyla ilgili söylentilerimiz çıkınca abime itiraz etmedi. Cadı ithamı ise her şeyin mihenk taşı oldu. O hafta içinde nişanımız herkese ilan edildi. Dışarıdan bakan herkes için bize inanmak kârlıydı. Kimse Victoriam'ları karşısına almak istemezdi.

Benim dışımda hiç kimse.

Bu yüzden ölümsüzlerin izini sürmeyi bırakmıştım. Bu yüzden onlara yardım etmeyi bırakmıştım. Bu yüzden onları öldürmeyi bırakmıştım. Ve bu yüzden üzerinde yaşadığım topraklar bana öfkeliydi. Çünkü bu topraklar tıpkı onları öldüren ölümsüzler gibi kanla besleniyordu.

"Yine düzeltmem gerekecek," dedi terzi iğneleriyle elbisenin bol kısımlarını işaretlerken. "Bu şekilde kilo vermeye devam edersen elbiseyi tamamlayamayacağız." Ona ters ters bakınca işine döndü, yere saçtığı malzemelerini topladı ve nihayetinde çıkarmam için barşını salladı.

Katie'nin huzursuz gözleri eşliğinde paravanın arkasına geçip içinde boğulduğumu sandığım düğün elbisemi çıkarmaya koyuldum. Elim arka tarafındaki bağcıklara gitti, bol olduğunu biliyordum ama sanki içinde sıkışmışım gibi hissediyordum. İpleri tekrar tekrar çekiştirdim. Nefesim tıkanı. Göğsümün üzerindeki baskı o kadar arttı ki "Katie!" diye bağırdım. "Beni bu şeyin içinden çıkarın!" Soluk soluğaydım. Arkaya uzandıkça kollarıma kramp giriyordu. Omuzum gerilmiş ve nefes almamı daha da zorlaştırmıştı.

"Dur," dedi geldiğinde. "Dur Luxuria, iğneler kaybolacak!" Ellerimi tutarak önümde kenetlemeye çalıştı. Başımı hızlı hızlı salladım. "İpleri çöz," dedim hırsla. "Kahrolası ipleri çöz." Gözlerim yanmaya ve sulanmaya başlamıştı.

Dadım onun yanına gelip elbiseyi üzerimden çıkarmasına yardımcı oldu. Kumaş yığınının bir şey olmasın diye ikisi de bir ucundan tutuyordu. Ama ben ayakta durmakta, nefes almakta zorluk çekiyordum. Ve kimse aptal bir elbise kadar bile beni önemsemiyordu.

Kimse beni tutmuyordu.

Dadım terziyi yolcularken ben kendimi koltuğa attım. Katie yanıma gelip omzuma dokundu.

"Değdi mi Luxuria?" diye sordu. "Vaha'yı, bir seyisi korumak için kendini bu kadar ateşe atmana değdi mi?"

Her şey o aptal söylenti ile başlamıştı. Babamı bu aptal söylenti delirtmişti. Aptal abilerim bunun onur meselesi olduğunu, kahrolası şereflerine leke sürüldüğünü iddia etmişlerdi. Kont bu tartışma yüzünden onlarla karşı karşıya gelmişti.

"Ne önemi var," diye soludum. "Evliliğimle ilgili hiçbir zaman söz hakkım olmayacaktı."

"Lord Callisto yerine Kont Dekalton ile evlenecektin," dedi. "İtiraz etmedin. Gitmesine ses çıkarmadın."

Beni duyan varmış gibi.

"Gerçekten benimle evlenmek isteyen biri gitmezdi," dedim.

"Hem onunla evlenmek istediğimi nereden çıkardın. Lord Callisto veya Kont Dekalton veya prens ne farkı var ki?"

"Ona âşıktın Luxuria," diye şefkatle saçlarımı okşadı.

Öylece ve donuk gözlerle orada biri varmış gibi odanın köşesine bakıyordum.

"Biliyorum," dedim umursamaz halde. "Halledilmesi gereken bir mesele işte."

Tıpkı daraltılması gereken düğün elbisem gibi; sadece tamir edilmesi gereken bir duygu.

Akşam yemeğinde herkes masanın etrafındaydı. Kontun oturduğu yan tarafımdaki sandalyede Lord Callisto oturuyor ve gü-lümsüyordu. Silahlarla ilgili konuşuyorlardı ve bazı şeyleri yanlış söylüyordu buna rağmen böbürlenişini gören onun usta olduğunu düşünürdü.

"Ben anlamıyorum," dedi Katie.

"Kadınlar böyle," dedi Lorenzo sanki karısına çok düşkünmüş ve onun ne konuda yetenekli olduğunu bilirmiş gibi. "Tek bildikleri süslenmek ve çocukları yetiştirmek."

"Hele matematik, bilim olunca konu, kaçacak yer arar, hiç anlamazlar." Lennie ona eşlik ederken Lord Callisto da kıkırdadı.

"Anlayanları yaktığınız için," diye mırıldandım.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu Lord Callisto.

"Kadınlar bu tür şeylerle ilgilenirse cadı diye meydanda ateşe veriliyor," dedim. "Bu da erkeklerin akıllı kadınlardan ne denli korktuğunu gösterir yalnızca. Size muhtaç olmazlar da bir işe yaramazsınız diye aklınız çıkıyor."

"Luxuria!" diye uyardı Lorenzo.

"Onun kusuruna bakmayın," dedi Katie. "Son olaylardan dolayı canı bir hayli sıkkın. Gururu kırıldı elbette. İnsan hiç güzel diye böyle ithamlara maruz kalır mı? Ne ayıp şey!"

Lord Callisto anlayışla başını salladı. Çok güzel ve çok zengin olduğum için biraz delirmiş olmamı ya da gerçekleri söylememi görmezden gelmeye karar verdi ve abilerim de hemen ona yardımcı oldular.

"Bu ticari anlaşmalar çok verimli olacak," dedi Leonard. "Neredeyse bütün taşımacılığı biz yapacağız. Callisto kendine yeni bir şato bile inşa edebilirsin." Bir ağızdan güldüler.

"Evlendikten sonra da orada yaşamayı mı düşünüyorsunuz Lord?" diye sordu Katie. Yeni yaptırdığı malikâne herkesin gözdesiydi, Kont ile tanıştığımız balonun yapıldığı yerdi.

"İstediğim kaleyi yaptırdım," diye karşılık verdi Lord. "Başka bir yere ihtiyacım yok." Gülümseyip kadehini kaldırdı.

"Belki Luxuria..." diyecek oldu Katie.

"Luxuria oraya bayılır," dedi ortanca abim. "Oranın sevilmecek bir yanı yok."

Lord bunu iltifat olarak gördü.

Bana sürekli bunu soruyorsun. Ne istiyorsun. Ne istediğim bu kadar önemli mi?
Önemli olan tek şey bu Cor.

Her şey kontrolüm altındaydı. İyi idare ediyordum. Herkesin sevgisini kazanmıştım. Ailem bana bir şey yapamaz hale gelene kadar kazanmıştım. Sonra o çıkagelmişti. Sonra Araz Maner yolunu kesmişti. Kapıya dayanmıştı. Sonra Vaha olayı patlamıştı. Söylentilerin hepsi birbirinin peşi sıra yayılmıştı. Araz Maner herkese ailelerimizin yakınlığı sebebiyle evlenecek olduğumuzu söylemişti ama reddedilmişti, kapıya dayandığında Kont burada benimle nişanlandığını söylemişti. Sonra insanlar benim onunla evleneceğimi duymuştu. Sonra Vaha ile. Soyadım Victoriam olmasaydı bu kadar söylenti bu çağda bir kadının sürgün edilmesi için çoktu bile. Bunların yarısı için öldürülen kadınlar vardı.

Bense ne şanslıydım, Lord Callisto ile evlendiriliyordum. Bunun ödül olduğunu söylemişti babam. Lord Callisto benim onurumu kurtarıyordu. Onun sayesinde insanların içine çıkabilecektim. Onun sayesinde saygı görmeye devam edecektim. Ailem sayesinde onunla evlenebilecektim.

"Maner'ler sorun çıkarıyor," dedi Lord Callisto. "Onlarla olan iş anlaşmalarımı bozduğum için öfkeliyim. Düğünün bir an önce gerçekleşmesi önemli."

"Katlıyorum," dedi büyük abim. "Araz'ın gözü dönmüş. Erkekçe davranmıyor. Düğünü yapıldı ama aklı hâlâ Luxuria'da."

"Bazı adamlar reddedilmeyi kaldıramaz," dedi ortanca abim.

"Gerçek adamlar reddedilmez," dedi Lord Callisto ve hepsi buna kadeh kaldırıp kahkaha attılar.

Gözümün önünden birçok resim geçti. Dilimin ucuna o kadar çok söz geldi ki onları yutabilmek için kadehimi asla yapmayacağım şekilde başıma dikmek zorunda kaldım. Bu, gözlerin bana dönmesine ve onaylanmayan bakışlara neden oldu.

"Gerçek adamlara," dedim boş kadehimi havaya kaldırıp ve mümkün olduğunca gülümsedim.

Lennie ortamın daha da garipleşmemesi için güldü ve Leonard başka bir ticari meseleyle konuyu dağıttı.

Kendimi aynamın önündeki iskemleye bıraktım. Aynada solgunlaşmaya başlayan, belki de hep bu kadar solgun olan yüzüme baktım. Aynanın önünde birbiri ardına sıralanmış küçük şişelere baktım. En arkada, kırmızı renkte olanı aldım. Tıpasını açıp yavaşça burnuma götürdüm. Bir ölüm iksiri. Zehir. Onu içmeye çok yakındım.

Ama bazı canavarları en tılsımlı zehirler en sivri oklar en keskin hançerler bile öldüremezdi. Beni dönüşü olmayan yola sokan da bu oldu. Bazı canavarların sadece kalpleri kırılırdı ve o andan sonra aldıkları her nefes ölümleri olurdu.

Ayağa kalktım. Dolabımdaki onlarca güzel elbisenin üzerinde ellerim dolaştı. Her biri benim için özel dikilmişti. Dünyanın dört bir yanından gelen kumaşların hepsi nadide parçalardı. Çekmeceleeri açtım. Soluk kalbimi saklaması için giyip durduğum eldivenlerime baktım. Sesler kulaklarıma doldu.

İyiydim. Ben çok iyiydim. Çok güzeldim. Çok güçlüydim. İstedğim her şeyi uzanıp alırdım. Çayırılarda dolaşır ve herkesi kendime hayran bırakırdım. Balolara katılır ve dans etmek isteyen herkesi sıraya dizerdim. Sadece beni sevdikleri için yazılmış şiirlerden kitaplıklar dizilirdi. Gülümserdim. Çok gülümserdim. Ölümsüzlerin karşısında bile korkusuzdum. Her adımımı planlar, önüme çıkacak her tümseği hesap eder üzerinden atlardım. Kahkaha atardım. Neşeli kahkahalar. Herkesi parmağımın ucunda oynatırdım.

Luxuria Cor Victoriam'dım.

Herkesin hayalindeki kızdım. Masalını yaşayan kızdım. Lanetli topraklarda doğduğundan habersiz oldukları kız. Geceleri gözlerine uyku girmeyen kız. Savaşmak istiyordum ama öldürmesi de ölmesi de zorunlu olan kızdım. Eğlencem sona ermişti. Oyunlarım sona ermişti. Çocukluğum sona ermişti. Kurtuluş ümidim nihai sona ermişti.

Bir çılgınlık ekmişlerdi topraklarımıza ve kanla sulamışlardı; şimdi o çılgınlık yeni kurbanı için duvarların arasında dolaşüyor ve kapımı çalıyordu. O sesi nasıl susturacağımı biliyordum. Avımın nerede olduğunu biliyordum. Hepsinin yerini biliyordum. Onlardan kurtulursam gölgelerden kurtulurdum. Ölümsüzlüğü bitirirsem ölümü bitirebilirdim. Çünkü bu topraklarda çiçek yetişmezdi, sadece yabancı otlar... Bu yüzden ben de solmaya başladım.

Solan her çiçek gibi kendime doğru düşmeye başladım.

Katie odama girdiğinde yatağımın üzerinde sırtüstü uzanıyordum. Kapının gerçekten açılıp açılmadığını bile merak etmiyordum artık. Ölümün gelip beni alması için camıma taş atmasını bekliyordum. Ama daha fazla kuş ölmesin diye camları hep açık bırakıyordum. Yine de her sabah uyandığımda o ağacın dibinde ölü kuşlara rastlıyordum.

"Luxuria," dedi titreyen sesiyle. "Bir sorun var." Ne olduğunu öğrenmek için doğrulmadım. Gözlerimi tavandan ayırmadım. Terzide bir şeyler yanlış gitmişti belki de. Belki de yeni ölümsüzler girmişti kasabaya. Belki de yeni bir dedikodu çıkmıştı. Hiçbiri ama hiçbir gerçek bir sorun değildi.

"Kont Dekalton ile ilgili," dedi. Beni yataktan kaldıran şey bu oldu. Ayaklarımı aşağı sarkıtıp ona baktım. Yüzü ilk kez bu kadar solgundu, neredeyse bir hayaletle göz göze geldiğini düşündüm.

"Araz Maner, bu işin peşini bırakmayacaktı."

"Ne oldu?" diye sordum kesik bir sesle.

"Onun kim olduğunu öğrenmiş," dedi. "Doğuştan ölümsüz olanlardan biri. Söylenenlere göre Araz'ın elinde kesin kanıtları varmış."

"Ne yapacaklar?" diye sordum.

"Biliyor muydun?"

"Ne yapacaklar Katie?"

"Abilerin yola çıktı," dedi. "Yerini bulduklarını düşünüyorlar. Araz senin de bu işin içinde olduğunu söylüyor. Onlar gelmeden buradan kaç Luxuria," dedi dehşete düşmüş bir şekilde. "Kaç, kurtar kendini. Bu defa seni yaşatmazlar."

Kaçabileceğim bir yer yoktu.

"Onlar gelmeden sen kaç," dedim. "Kızını da al kaç buradan." Başımı iki yana salladım. "Gidin buradan Katie!"

"Luxuria," dedi gözyaşları içinde. "Benim kızım bir Victoriam değil."

Ona döndüm. Yüzüne baktım.

"Özür dilerim," dedi nihayet itiraf ederken. "Abin..." Nefes aldı. "Hepsi anlaşmalıydı. Bu sadece baban istediği için yapılan bir evlilik. O kadınlara ilgi duymuyor."

"Son Victoriam kızı benim."

Masala sonunu yazacak kişi benim.

Üzerime bir pelerin aldım.

"Luxuria!" diye bağırdı Katie arkamdan. Merdivenleri alelacele inerken gölgeler üzerime hücum etti. Şatonun duvarları bile titriyor gibi hissettim. Şato bana kükrüyor ve buna engel olmamamı söylüyordu. Ona arkamı döndüm. Zorladığım kapılar açılmamakta direndi.

"Luxuria!" dedi peşimden yetişen Katie. "O bir efendi," dedi. "Ne olur dur. Kendini öldürteceksin. Ölümsüzlerin efendisiymiş o. Bırak bunun peşini."

Tekrar zorladım ama kapı üzerime kilitlenmişti. En büyük vazolardan birini aldım, salona koştum, vazoyu kalın perdeleri çekiştirerek cama doğru fırlattım. Büyük bir şingirtinin ardından cam onlarca parçaya bölündü. Perdeler etrafıma dolandı. Kendimi dışarıya attım.

Kalbim... Kalbim hızlanmaya başladı. Ağaçların arasına doğru koştum. Nereye gideceklerini biliyordum. Nereye gittiklerini biliyordum. Onu nerede avlayacaklarını biliyordum. Kar taneleri üzerime doğru yağarken soğuğu ve rüzgân parçalayarak hayatım buna bağlıymış gibi koşmaya devam ettim. Aklımda, kalbimde, içimde olan tek şey buna engel olmaktı. Artık bütün bunlara son vermektir.

Gözlerim yanmaya başladı. Ağaçların arasından çıktım. Toprak yolda ölümlerini kesebildim.

Soluk soluğa ve bitik haldeydim.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı hâlâ arkamdan gelen Katie.

"Engel olmalıyım," diye tekrar ettim. Engel olmalıyım. Artık son vermeliyim. Bitmek zorundaydı. Hepsi. Her şey bitmek zorundaydı.

Yolda göründüler. Bana doğru geliyorlardı. Düşündüğümünden daha kalabalıktilar. Ne olduğunu biliyorlardı. Onun kim olduğunu biliyorlardı. Ve onu öldürmek istiyorlardı. Onu gerçekten öldürebilirlerdi. Çamsakızı kar soğuğu ile birleşmişti. Şimdi etrafta annemin öldüğü günkü gibi sadece çamsakızının ağır kokusu vardı.

Atlar şahlanarak biraz ötemde durdu. Biri süngülerini çekmişti. En büyük abim en öndeydi. Diğerleri onun arkasında. Lord Callisto onlarla birlikteydi. Vaha yerine aldıkları seyis onların yanındaydı.

"Burada ne yapıyorsun Luxuria?" Lorenzo öfkeyle kükredi. Bir elinde tuttuğu gümüş özüyle bilenmiş kılıcı havaya kaldırdı. Her şeye sahipti. Onu öldürmek için her şeye sahipti. Çünkü benden çaldığı hançerim kemerinde asılıydı.

Başlığımı indirirken ellerim titriyordu ama bunu görmediler. Yüzüme her zaman olduğu gibi sahici görünen bir gülümseme ve gözlerime nefret ettiği küçümseyici bakışlarımı yerleştirdim.

"Yanlış tarafa gidiyorsunuz." Sesim soğukkanlı ve sakindi. Ne yaptığını bilen birine ait gibiydi. Ne yaptığımı bilmiyordum. Korkuyordum. Kalbim müthiş kırıldı ve acı çekiyordum. Sadece acı değil, ıstırap çekiyordum.

"Vampiri bulduk," dedi. "Önümüzden çekil acelemiz var." Kılıcını salladı. "Seninle sonra hesaplaşacağız."

"Bir vampir mi?" Bu defa ona gerçekten küçümseyici şekilde baktım. Sesimden takdir edilesi bir alaycılık akıyordu. "Bunun için mi bu hengâme?" Gözlerimi hepsinin üzerinde dolaştırdım.

"Ne diyeceksen söyle Luxuria."

"Sidra Dekalton benim." Başımı yukarıya doğru kararlılıkla kaldırdım. İlk avım. İlk aşkım. Son şansım.

"Çekil Luxuria. Buna engel olamazsın."

"Olurum," dedim şüpheye yer bırakmayan bir ifadeyle. "Babama sevindirmek ister misin? Atını batıya çevir, mağaralara kadar rüzgârı arkana al. Becerebileceksen eğer bütün vampirler taş kalede toplanacak. Bir kişi değil, onlarcasından bahsediyorum."
İçim ağlamaya başladı.

*Bir Victoriām kızının bu kadar eğlenceli olacağını kim bilirdi.
Ölümsüzlerin korkulu rüyası ölümsüzlerin arasında.
Sidra onu buraya getirerek bize büyük iyilik ettin doğrusu.
Tanıdığım en mülthiş insan.
Luxuria bizimle seyahate gelmek ister misin?
Sen en iyi arkadaşısın.
Luxuria bir Victoriām olamayacak kadar onurlu.
Bu kız avcılarını avlıyor.
Biz Luxuria'ya güveniriz.*

"Nereden biliyorsun?" Arkasına doğru dönüp kendi içlerinde bir şeyi tarttılar ama hepsi söylediklerimin doğru olduğunu biliyordu. Doğruydular.

"Ahmak," dedim. Kalbim daha da hızlandı. "Nereden bildiğini sanıyorsun? Sidra Dekalton'dan."

"Emin misin?"

"Sen beni ne zamandan beri sorguluyorsun?" diye çıktım yeni seyise. Büyük abim ona ters ters baktı.

"Avinin tadını çıkar Luxuria," dedi Lord Callisto bariz bir imâyla. Abim ona gülümsedi. Sana söylemiştim diye mırıldandığını duydum. Başıyla işaret etti. Atını ilk çeviren o oldu. Hep birlikte dönüp yola koyuldular. Karların üzerinde atların ayak sesleri uzaklaşmaya başladı.

Rüzgâr üzerimden çekildi. Gölgele aklımdan çekildi. Gecenin ortasında göğsümden çıkacakmış gibi atan kalbimle ben tek başıma kaldım. Yüzüm düştü. Belki ben bile düşmüştüm. Artık kendi ellerimi de üzerimde hissedemiyordum. Eldivenlerimi takacak zamanım olmamıştı. Artık orada olmayan doğum lekemin olduğu elim titremeye başladı. Bütün Victoriām kadınlarında olan leke. Kalbine

yenilmemen gerektiğini hatırlatan leke. Çok soğuktu. Elim soğuktu. Kalbim soğuktu. Durmaksızın titremeye başladım.

"Efendiye kurtarmak için hepsini ele verdin," dedi ağaçların ardına gizlenmiş Katie. "Onları gammazladın, bu bir soykırım Luxuria... Herkes orada."

Gözlerimi açtım. Uğultular yoktu, gölgeler yoktu şimdi saf bir acı vardı. Göğsüme yerleşmiş bir ıstırap vardı. Vicdan azabımın sesi duvarlarımın içinde inleyen hayaletlerden daha kötüydü. Kollarımı etrafıma doladım. Derin derin solumaya başladım. Sona ermek zorundaydı. Artık sona ermek zorundaydı. Ve artık sona ermeliydi. Bir şişeden bir zehirle. Belki diğerleri gibi kendimi asarak. Belki de başka bir şekilde. Ama çılgınlık başlamıştı. Aklımı benden almıştı. Kalbime sahip çıkmak istemiştım ama artık yetişemezdım.

Yarım gün sürdü. Dağların arkasından dumanlar yükselene kadar orada beklemeye devam ettim. Nasıl yapacaklarını biliyordum. Her yere gümüş alaşımı dökeceklerdi. Önce onları kılıçtan geçirecek sonra ateşe vereceklerdi. Duman yükseliyorsa bu yapabildiklerini gösterecekti. Kalabalıklardı. Birini öldürmeye yedi kişi gidiyorsa hepsini öldürmeye bütün kasaba gitmiş olmalıydı. Şimdi sadece soğuk değil, sadece çamsakızı değil, kara dumanın is kokusu ve çürümüş et kokusu da burnuma doluyordu. Bütün kasabayı ölüme boyamıştım. Bütün kasabayı ölümsüzlükten azat ederek kendimi süresiz bir tutsaklığa mahkûm etmişim. Midem bulandı, kalbim kasıldı, içim çikana kadar ağlamak istedim. Üşüdüm. Bir daha hiç ısınamayacakmış gibi titredim. Ateş dediğini anımsadım bana. Ve söndüm. Hepsinin yandığını gördüğüm o yerde küçük bir kıvılcım gibi söndüm.

Civarın en güzel, en görkemli şatosunda yaşayan, öteki alemlerden çıkagelmiş kadar güzel ve korkusuz olan kızın masalıydı. Narin ve masum görünen ama aslında kâbuslarla beslenen bir canavarın masalı.

Prenslerin, şövalyelerin ya da kahramanların ilk kez kızı kurtaramadığı bir masaldı bu. Öyle bir masaldı ki ne mutlu sonu vardı ne kurtuluşu. O halde sadece sonu olmalıydı. Her şeyin bir sonu olduğunu bilirdim.

Adımı hep şiirlere yakıştıırırdım. Melankolik ve sisli bir günde yazılanlara. Okuyanın kaşlarını çatmasına neden olacak, tüylerini diken diken

edecek ve ışıkları yakmak isteyecek kadar kasvetli ve ürpertici olmalıydı ke-
limeler.

Herkesin hayran olduğu o kişinin artık istenmeyen kişi olma sırası gel-
diğinde şiir yazan, çiçek uzatan ellerden alevler çıkacak. Ay ışığının altın-
da uluyan kurtlar gibi telaşla saldıracaklar.

Ve kalbimin artık kalkanı olmadığını söyleyeceğim çünkü göğüs kaşe-
simde vurabileceğiniz hiçbir şey kalmadı ve oradaki boşluk sizi çekip içine
alacak.

Hislerim gerçek ve hiç olmadığım kadar masumdu ama midem onları
küflü kelebekler gibi kustu ve sadece kâbuslar doyurdu ruhumu.

Benden daha zalim olduğunuzda oluşan sessizliği hatırlayın, hakkına
girdiğiniz tüm masumların çığlıkları da orada yankılanıyordu ve siz onları
diri diri yaktınız.

Hikâyemi dinlerken ya da okurken rahatsız olmanızı istiyorum çünkü
benim yerimde olsaydınız bir güneşi bile doğuramazdınız.

Güneşin doğumuna birkaç saat kala eve döndüğümde büyük
salonumuzda kutlama sesleri yükseliyordu. Gülüşmeler ve zafer
nidaları. Birbirine çarpan kadehler. Callisto kapının eşiğinde beni
gördüğünde adımı seslendi.

“İşini bitirdin mi Luxuria?” diye sordu Leonard.

Gülümsedim.

“Hıhı.”

Başka bir zafer nidası daha.

“Büyük iş başardın!” dedi ortanca abim. “Dile benden ne diler-
sen,” dedi Callisto.

Yavaş yavaş yürümeye devam ettim. Merdivenlerin başına doğ-
ru tırmanmaya başladım. Dış kapıyı açık bırakmışım. Ne zaman öğ-
reneceğini bilmiyordum, muhtemelen kasabada herkes öğrenmişti.
İsimleri geçti tek tek aklımdan. Bazılarının doğum günü partisine,
bazılarının düğününe katılmışım o taş kalede. Hepsinin ismini bili-
yordum. Hepsini tanıyordum. Ve tüm bu sahtekâr insanların aksine
bazılarını gerçekten seviyordum.

Ve çılgınlığın çoktan beni ele geçirdiğini de öyle anladım. Oda-
ma çıktım. Kapıyı arkamdan kapatmadım. Duvara yaslandım ve

bekledim. Bu defa ortada ne gölgeler vardı ne de rüzgârın uğultusu. Ne fısıltılar vardı ne korkular.

Çok güzeldim. Çok güzeldim. Çok neşeliydim. Nasıl yürüyeceğimi bilirdim. Nasıl bıçak tutacağımı. Nasıl güleceğimi. Nasıl tuzak kuracağımı. Dans ederken nasıl döneceğimi. Nasıl avlanacağımı. İnsanları nasıl etkileyeceğimi. Her şeye sahiptim. Herkesin sadece hayal edebileceği her şeye sahiptim. Tek bir şey dışında. Bir kalp dışında. Kimsenin duymadığı sesleri duyardım. Kalbimin atışları dışında. Her şeyim vardı ve büyük bir aşka bile sahiptim ama onun söylediği gibi yüreksizdim.

Kapılar duvara çarparak açıldı. Aşağıdan gelen sesleri dinledim. Bir patırtı. Bir çığlık. Duvara yaslandım. Başka bir patırtı. Abimin değerinin ismini haykırışı. Çekilen kılıçlar. Yere düşen kılıçlar. Etle rin parçalanma sesini bilirdim. Korkunun duvarların arasmda nasıl dolıştığını da. O kadar kısa sürmüştü ki. Şimdi yeniden gölgeler benim duvarlarımdaydı. Şimdi yine gölgeler bana fısıldıyordu. Çekmemecemde bir sürü hançer vardı ama hiçbirine uzanmadım. Sadece karanlığın içinde bekledim.

Gelişini göreceğimi belki de duyabileceğimi düşünüyordum. Gözlerimi kapatmak istemiştim ama kapatamamıştım. Çok hızlıydı. Çok hiddetliydi. Soluk soluğaydı. Ve bütün karanlığı sırtlanmış bir şekilde karşımdaydı. Her yerinde kan vardı. Eli kan revan içindeydi. Geride bıraktığı sessizlikten onları öldürdüğünü anladım. Acı çekmem gerekiyordu. Ailem için yas tutmam belki de. Ya hissetmiyordum ya delirmiştim ya da acıya yenik düşmüştüm.

Bir kez daha planım kusursuzdu, ben bu kasabada yaşayan herkesin ölmesini istedim.

Gözlerine baktım. Ağlayabilmem gerekiyordu, onun gözlerinde korkunç bir ıstırap vardı. Bana bakarken hep kıymetli bir şeye bakıyormuş gibi ısıll ısıll olurdu gözleri. O kadar parlardı ki bir süreliğine, kısa bir süreliğine bana bile bulaştırmıştı o ısıltıyı. Şimdi ise sadece zifiri karanlıktı.

"Hepsini öldürdün," dedi buz gibi, ölüm gibi bir sesle.

Henüz değil sevgilim ama biraz sonra.

Yüzüne baktım, gülümseyerek yüzüne baktım. Ölmeden önce görmek istediğim son yüze baktım. Ve sorun değil, dedim kendi kendime. Bir anlığına pencereye baktım. Rüzgâr çanının bilirmiş gibi sallanışına. Ve güneşin doğmasına ne kadar az kaldığına...

Yenebilirim sanmıştım. Lanetin üstesinden gelebilirim. Ben her şeyden önemliyim sanmıştım. Kendimi kurtarabilmek için herkesi öldürebilirim... Yenildim. Ve ilk kez o balo gecesinde seni gördüğümde yenildim. O gece elimde bir hançer vardı ve sen savunmasızlığınla karşımda duruyordun. Çok kolay olurdu. Benim için çok kolay olurdu. Ama kalbimi hissettim. Kalbimin attığını hissettim. Ve bir zar atmak istedim. Tıpkı senin gibi.

"Yapma!" dedi Vaha kapının öteki yanından. "Söyle Luxuria, yapmadım de, sen yapmazsın."

"Yaptım."

"Sakın yapma!" diye öne atıldı Vaha.

Elinde bir hançer vardı. Belki de ikimizin sabahladığı o gecelerden birinde kendi elleriyle yaptığı. Güzeldi. Ölümsüzlüğün en güzel haliydi. Ve ölümlü hayatımın kısa ama en güzel dönemi. Bir anlığına olsun Luxuria Cor Victoriam olmamak gibi bir histi. Bir anlığına ben olmamak çok güzeldi. Bu aileden olmamak. Victoriam kızı olmamak. Bu şatonun içinde bu kadar yalnız olmamak çok güzeldi. Bir anlığına olsun hayat benim ellerimdeymiş gibi hissetmek, birisinin benim ne istediğimi sorması güzeldi. Bir anlığına olsun önemsenmek güzeldi. Bir masala inanmak gibiydi. Bir romanın içinde yaşamak gibiydi. Şimdi o romanlardan birinde anlatılacak bir hikâye bırakıyordum geriye.

Kalp atışlarım hızlandı. Gözleri oraya kaydı. İlk kez kalp atışlarını duydu. Ama ilk kez duyuşu ne heyecan ne mutluluktandı, korkudandı. Korkuyordum çünkü ölmek istemiyordum ama yaşayamayacağımı da biliyordum. Artık yaşayamazdım.

"Şuna bak," dedi çaresiz bir sesle. "Canavarın da kalbi varmış."

Hançerin ucunu kalbime kadar yaklaştırdı ama o hep haklıydı, son anda bile gözleri tereddüt etmezken elleri bana kıyamadı. Par-

maklarım onun eline dolandı ve sahici bir gülümsemeyle o hançeri kalbime, beni damgaladıkları o yerin üzerine sapladık. Birbirimizi öldürmek için birbirimizin peşine düşmüştük sonra birlikte kara bir aşkın içine düştük ve nihayetinde kaçamadık hiçbir şeyden. Bizi bu noktaya getiren hangimizin seçimleri, hangimizin korkusu ya da hangimizin cesaretiydi. Kimin ihaneti ya da kimin yüreksizliği idi.

Onun bilmediği benim bildiğim başka bir şey daha, babasını öldüren şeyin sadece bana verdiği hançer olmadığıydı. Hançer güçlüydü evet ama babasını öldüren şey tüm zamanlarda âşık olduğu tek kadın olan atamın onu öldürmek için bir hançer yapmasıydı. Kalbi kırıldığında ölümsüzlüğe pes etmişti ve Sidra'yı öldürebilecek tek şey de paramparça edilecek kalbiydi. Benden canavarın kalbini istediler, en tehlikeli olanın ölümü için kurduğum tuzak yine kusursuzdu ve bu yüzden benim kalbimden kan sızıyordu. Ve ölümden daha kötüsü kırık bir kalple geride kalmaktır, bu yüzden onun gözlerinden kanlı yaşlar akıyordu.

Günaha bulaşanların kendini haklı çıkarma telaşı yoktur. Böylesine sefalet içinde son bulan hikâyenin romantik bir aşk masalına dönüşümü ne mümkündür?

Gıcırdayan ahşapların ve soğuk taşların arasında bir vazgeçmişlik bizimki. Olduğundan daha iyi bir şekle sokmayacağım yaşananları. Sen ve ben ölümü hak etmemişiz gibi davranmayacağım. İlk kalp atışımın ikimizin üzerinde kırmızı lekeler bıraktığını inkâr etmeyeceğim. Ben senin ölemeyişini sense benim hayatta kalma mücadelemi sevmemişsin gibi davranmayacağım. Şüphesiz ben senden daha iyi bir avcıydım, benim peşime düşen sendin ama beni avlayan yine bendim. Sense zaaflarına yenik düşersin hâlâ.

Kurban yoktu, sadece canavarlar vardı.

İkimiz de lanetliysek ve ikimiz de öldürmek için düştüysek birbirimizin peşine ne olmuş? Sonunun ne önemi var? Hikâyenin iyisini de kötüsünü de onu anlatan ağızlar yazacak.

Aşk bizim gibiler için ölümün en zarif halidir.

İsmim Luxuria Cor Victoriām.

Victoriām kızlarının sonuncusuyum.

Benimle birlikte tepedeki uğursuz şatonun laneti sona erdi. Ölmü, ölümsüz biri tarafından öldürülerek alt ettim. Laneti kendi silahıyla kırdım. Bu yüzden, hiçbir zaman ölmeyeceğim. Bu yüzden sonsuza kadar bu duvarların arasında dolaşmaya devam edecek hayalet artık benim.

Bu şatonun ve hepsinin anlattığı masalın kalpsiziyim.

Hikâyem henüz sona ermedi.

İsmim Luxuria Cor Victoriām.

Victoriām'ların sonuncusuyum.

Yüzüme iyi bak çünkü onu bir daha göreceksin.

şimoinin peşinde

"Bir cadı, en karanlık ormanda bile korkmamalıdır;
çünkü ormanda en korkunç şeyin kendisi olduğundan
emin olmalıdır."

Terry Pratchett

Ruhu Yamayacak Bir Şey

Çarşafı buz gibi olsa da asıl soğuk olan odanın içinde dolaşan yoğun enerjidi. Kapıyı kilitleyip morgda yatan ölü bir insan gibi uzanmamın sebebi buydu. Tavanı seyrederken göğsümde baskı vardı, odanın duvarlarına sinmiş melankoli, zihnimi bedenini kaybetmiş bir ruh gibi giyiniyordu.

Hayatta kalma arzusu... Kolonlardan yükselen mücadele, pencere boşluklarından rüzgârın uğultusuyla içeri sızan tutsaklık.

İki ayrı parçayı birleştirmek istercesine eski örtülerin arasında yatıyordum. Başka bir yaşamda var olduğum, bu odanın içinde kendime ait bir şey, bir his arıyordum. Bir yerden, artık orada asılı olmayan rüzgâr çanını işittiğimi zannediyordum.

Öğrenim yıllarımda arkeolojik kazı çalışmasına katılma fırsatım olmuştu. Kazı alanlarını her zaman mistik ve aynı oranda huzurlu buluyordum. Yıllar, çok uzun yıllar önce orada yaşananların kalıntıları belki de kanıtlarını bulurduk.

Ruhunu ve belki kalbini yitirmiş bedenim için toprağın altından çıkan, eski yaşamıma dair şu anımla bağdaştırabileceğim kalıntıların peşindeydim.

Arkeolojik kazıların belli temel prensipleri vardır. Sabırla arar bulursun. Doğru şekilde onarırısın. Ve saklayıp, korursun.

Elyazmaları, seramikler, heykeller... Buluntular çoğunlukla kırılmış ya da aşınmış olurlardı. Onları tam anlamıyla onarmak mümkün olmazdı çünkü o zaman kullanılan malzemelere de yöntemlere de sahip değildik. Bu yüzden şimdiki zamanda sahip olduğumuz en uygun malzemeyle onarımını yapardık. Onarılan kısımlar her zaman rengiyle, dokusuyla bir şekilde farklı görünürdü. Eski eserlerin üzerinde yama gibi durur ve bu beni daha da etkilerdi. Yaşamlar arasma yapılan bir yama... İşte şimdi kendimi onarmanın bir yolunu arıyordum.

Ruhumu yamayacak bir şey arıyordum.

Kalbimi elime almış ve ikiye ayrıldığı yerden dikmeye çalışıyordum.

Ek parçaları, dikişleri ve iplikleri aramak için örtüyü üzerimden çekip yataktan çıktım. Küçük bir toz bulutu karanlığın içinde dağıldı. Ay ışığının aydınlatığı oda ve etraftaki karartı bir an, daha da irkilip kollarımı etrafıma dolamama neden oldu.

Dönüp pencereye yürüdüm ve bir kez daha manzaraya baktım. Arazi karanlıktı ama ay ışığı tiyatro sahnesindeki trajik bir oyun gibi onların üzerini aydınlatıyordu.

Vaha ve toprağın altına gömdüğü, birkaç saat sonra uyanması gereken Reyna.

Saatlerdir orada öylece duruyordu.

Romeo ve Juliet.

Şatonun ince oymalı her kuytu köşesi korku draması için ya da iç titreten trajik aşk hikâyeleri için uygundu ama bu çatı en çok ince kahkahaları çığlıklarına karışan ölü kadınların öyküsünü ağırlamıştı.

Odanın, anların, anıların ve hislerin soğukluğu mezar taşının üzerinde uyumuşum gibi tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Üzerime yün hırka geçirdikten sonra mutfığa inip canavarın özel koleksiyonundan bir viski şişesi seçip iki kadeh sıkıştırdım kolumun altına. Girişteki dolaptan içi tüylü, burun kısmında cadı şapkası olan pofuduk ev ayakkabılarımı alıp giyindim. Kasa-baya taşındığım ilk yeni yıl kutlamamızda Vaha, Reyna ile ikimize

almıştı bu ayakkabıları. Reyna'ya pembe renkte ve unicornlu alırken bana cadı şapkası olanı seçmişti. O an komikti ama şimdi karpıyı açtığımda dik gözlerle bana bakan siyah kedi kadar manalarla doluydu.

Eğildim ve kedinin başını okşamak istedim ama o elimi ağzıyla indirdi ve elimin üzerini yalamaya başlar başlamaz, rahatsızlığını belli ederek elime tırnağını geçirdikten sonra dönüp gitti. Karanlığa karışıp yok oluşunun ardından elimi yaladığı ve şimdi iki ince çizgi şeklindeki kanayan yere baktım. Artık orada olmayan doğum lekesinin yerini işaretlemişti. İşaretlemişti ve kediler hiçbir şeyi, öylesine yapmazdı.

Yavaşça yürümeye koyuldum. Luxuria içimde histeri krizi gibi dolaşüyor ve başımı ağrıyordu. Onun gibi hissettiğim ve her şeyin derin kederini yaşadığım bir an oluyordu, elime hançeri alıp onlara saldırdığım ilk an gibi. Sonra kalbimin yumuşak yanı ona sarılıyor ve ellerini bağlıyordu. Ona sarılmak gerekliydi ama sarılırken sırtımı ellerine bırakıyordum ve o ellerin gözünü kırpmadan herkesi sırtından vurabileceğini de çok iyi biliyordum.

Çünkü hem hiçbir şey olmamış hem çok şey olmuş gibi hissediyordum. Bir yanım Sidra'nın da Vaha'nın da boynuna atılmak istiyordu, bir yanım ikisinin de boynunu kırmak.

Ve belki bana bir ipucu verir diye bağdaş kurarak onun yanına oturdum. Kadehleri toprağın üzerine yerleştirdikten sonra dişimle şişenin kapağını açıp garip bakışları altında bardaklara doldurdum.

"İç," dedim Vaha'ya. "Berbat görünüyorsun."

Teklifimi ikiletmedi, kadehe uzanıp bir dikişte tamamını içti.

"Hava soğuk," dedi buz gibi bir mırıltıyla.

Hırkamin olduğunu söylemek için dudaklarımı araladığımda konuşmaya devam etti.

"Reyna soğuktan nefret eder. Ayakları çok üşür, burnu kızarır. Ne zaman hava soğusa sıcak çikolata ister. Hep aynı kazağı giyer. Üşüyor mudur?" Başım bana doğru çevirdi. "Bir daha üşümeyecek." Kendi kendini cevaplayıp yeniden toprağa döndü.

Buraya gelip onu böyle görmek bütün kızgınlığımı alıp götürüyordu. İçim o kadar acıdı ki uzanıp ona sarılmak istedim. Reyna'yı

ne kadar çok sevdiğini biliyordum ama şimdi geçmişte yaşadığı bütün hayal kırıklıklarını ve Reyna'nın onun için ne kadar büyük bir şans ve ne kadar kıymetli olduğunu da biliyordum.

"Bunu atlatacak biri varsa o da Reyna'dır," dedim buruk şekilde. "Bir süre birlikte gündüz dışarıya çıkamayacağız. Bir süre yemek yiyemeyeceğiz. Zaten hep gece düğünü yapmak istemişti."

Ama biz... biz birlikte yaşlanacaktık. Biz birlikte evlenecektik. Birlikte anne olacaktık. Çocuklarımız tıpkı bizim gibi yakın arkadaş olacaktı. Otuz yaşında on ülke gezmiş olacaktık. Kırk yaşında tango öğrenecektik. Elli yaşında hâlâ çok iyi görünecektik çünkü çok sağlıklı beslenip spor yapacak ve asla yaşlanmayacaktık. Ama aslında yaş alacaktık. Aslında yaşayacaktık.

Elim bileğimdeki hiç çıkarmadığım bilekliğe gitti. Gümüş bilekliğimize. Onlarla gömülecektik tıpkı firavunlar gibi. Ama şimdi dönüştüğü o şeyi yakacaktı gümüş.

Bilekliği çıkarıp cebime koydum.

Çünkü ben Reyna'ya zarar vermezdim. Gözümden akan yaşları silip yüzümü buruşturarak kadehten birkaç yudum aldım.

"Ona kızma," dedi Vaha. "Sadece hayatını mahvetmek istemedi. Ben de hayatını mahvetmek istemedim ama ettim." Yeniden bana döndü. "Ettim değil mi?"

Aradan geçen yılları ve olanları düşünürsek hâlâ acı çekmesini ya da kızgın kalmasını beklemiyordum ama... Ama bazı hisler bazen yaşamlar boyu sizi takip ediyordu.

Vaha'nın kötü talihi onu haklı çıkarmazdı ama en azından hikâyesini anlatmayı hak ettiğini düşündüm.

"Bana neler olduğunu anlatır mısın?" diye sorarken buldum kendimi. "Ben," dedim. Kaşlarımı çattım. "O," dedim kararsızca. "Öldükten sonra," diye derin bir nefes verdim. Çünkü onun sorusunun cevabını henüz bilmiyordum.

Yanlış: Biliyordum ama söyleyemeyecek kadar iyi huylu biriydim. Çünkü hayatımı mahvettiniz ve şimdi bununla başa çıkmak zorundayım.

Yaşadığım kararsızlığı görmek, anlamak ister gibi uzun uzun yüzüme baktı. Onlar da merak ediyordu benim kim olduğumu ya

da ne olduğunu... Öğrenirsem bile haber verir miydim artık bilmiyordum.

"Birinin seni durdurması gerekiyordu," diye anlatmaya başladı. "Bu şatonun içinde dolaşan o şey... o seni yiyordu ve sen eksiliyordun."

Ve sen eksiliyordun... Geç kalınmıştı.

"Bazen laneti benimsediğini düşünüyorduk. İşler öyle bir noktaya geldi ki kimse sana ulaşamadı. Yalnızlık hiç o kadar büyümemiştir eminim. Bu hissi umarım hiç tatmazsın, çok değer verdiğin birinin yardıma ihtiyacı olduğunu bilmek ama bir şey yapamamak. Böylesi bir işkenceyi kimse hak etmez." Kadehi yeniden kafasına dikti.

Sadece bir şey yapabilmek için şişeye uzanıp tazeledim. Kendi bardağımdan küçük yudumlar içiyor ve bir şekilde onu, onları anlıyordum. Çünkü anlarımdaki ya da anılarımdaki kız bir ışık huzmesi gibiydi. O kız odanın içinde, duvarlarda dolaşan parlak bir ışık hareketiydi. Yakalayamazdın ve söndüremezdin. Sadece o vardı ve kimseye yerini söylemezdi.

"Sidra bir şey öğrendi," diye devam etti. "Lanetle ilgili. Kesin değildi ama elimizdeki tek şeydi." İçli bir şekilde tebessüm etti. "Direnebilirsen kurtulacaktın ama bunun mümkün olmadığını, lanetin çok baskın olduğunu öğrendi. Yine de sana inandı. Bu yüzden senin yanında kaldı, seni onlara götürdü, onları sevmeni istedi. Direnmen daha kolay olur sandı. Ben de öyle sandım. Belki sen de öyle sanmıştın ama öyle olmadı. Çünkü öldürdükçe laneti tetikliyordun. Bağımlı hale geldin. Artık dönüşü yoktu. O büyük katliamdan sonra hiçbir şey seni durduramazdı." Takım elbisesinin içinde her zaman devasa görünen adam birden ufacık kaldı. Bana baktı ve gözlerinde çok korkunç bir resme bakar gibi bir ürperti belirdi. "Ruhun sönmüştü. Ruhunun söndüğünü gördük."

Ve sonra ışık huzmesi kendi kendini söndürdü.

Luxuria zehiri içmeye çok yakındı ama içmedi, kendi içinde daha kuvvetli bir zehir olduğunu yine de ölmediğini keşfetmişti. Bu yüzden öldürülmeliydi.

Önceki yaşamımda vampirleri öldürmeye bağımlıydım ve şimdi de onların kanına bağımlı olmuştum. Evren bazen kötü bir espri anlayışına sahip oluyordu.

"Yine de yaptığı için onu hiç affetmedim." Sidra'dan bahsederken her zaman bir mesafe koyuyordu kelimelerle arasına. Artık onların arasında olan şeyi biliyordum. Artık onların arasında olmayan biriyle ilgiliydi.

"Evelyn ile yakınlaşmıştık, beni buhrandan o çıkardı. Bir arkadaşınız vardı, Daren... Seni onun gömdüğünü söylediler. Nereye olduğunu kimseye söylememiş ama şatoda bir yerde olduğuna inanıyorum. Uzun yıllarca bir daha Sidra'yı görmedim. Sonra Evelyn beni dönüştürdü."

Her şeyi bir kerede kurtulmak ister gibi anlatıyordu. Konuşurken rahat değildi. O anların hiçbirinde rahat değildi. Vaha ve Sidra arasındaki bir diğer farklılık da buydu. Sidra geçmişe saplanıp kalmıştı, Vaha ise geçmişle arasında ne kadar ip varsa koparıp atmış hatta onları yakmıştı. Oysa Sidra'nın iplerinin üzerinde anları işaretleleyen renkli ilmekler bile vardı.

Zor olmuş olmalı, diye düşündüm. Sizin için de çok zor olmuş olmalı.

"Neden gitmedin," diye sordum daha da büyüyen bir merakla. "Neden burada kaldın?"

"Victoriam laneti," diye sahtekâr biçimde güldü. "İçime işledi belki de, kim bilir. Gittim ama döndüm. Bir gün baktım ve ayakçı olduğum kasabanın kralı olma şansını yakaladım." Alaycılığı derinlerde de olsa canını yakan zayıf anlarını bastırmaya yetmiyordu belli ki. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Uzanıp kolunu sıvamamak için kadehi daha sıkı tuttum.

"O soyadını kullanmıyorsun."

"Elbette kullanmıyorum."

"Şato nasıl Sidra'ya geçti?" Bunu gerçekten merak ediyordum ama daha çok neden bu kadar kötü hatırasının olduğu yeri korumuş ve sahiplenmişti bunu merak ediyordum.

"Şatoda yaptığı katliamdan sonra insanlar evin yakın çevresinden bile dolaşmıyordu. Lanetli olduğuna iyiden iyiye emin olmuş-

lardı. Orayla işim yok, istemedim, bir gün döndü ve orayı aldı. Ben de hak ettiğine inandım. Lanetli bir yere layıktı.”

Bu anlaşılır gelmişti ama yine de hayretle kaşlarımı kaldırdım. Vaha tekrar bana dönüp imayla baktı.

“Bana kalırsa yeniden döneceğini bildiği için orayı bırakmadı,” dedi. “Ya da hayaletinin orada dolaştığını bildiği için.”

Uzaktaki ağaçlar ısıklık çalan rüzgârın etkisiyle sallandı. Hayalet olduğum düşüncesiyle irkilmem gerekiyordu belki ama nereden bakarsan bak, hayaletten çok da farklı değildim.

“Sidra’nın gazabı herkesi vurdu. Callisto, Maner’ler, madenciler... çok fazla kan döküldü Lu.” Hâlâ tehdit altındaymış gibi boğuk ve zar zor çıkıyordu sesi. “O kadar çok kan döküldü ki oradan nasıl çıktığımı bilmiyorum.”

Dinledikçe her şey daha karanlık, daha bulanık ve daha kanlı bir hal aldı. Hatırlamakta zorluk çektiğimiz dehşet verici çocukluk anıları gibi... Bunu yaşayan ben miyim diye sorduğumuz boşluk çemberlerinden ibaretti.

“Herakles,” diye kaşlarımı kaldırdım. “Herakles tüm bunların neresinde? Onu anımsamıyorum.”

Tekrar doğuşum kasabanın karanlığını tetiklemiş, Sidra’nın dönüşü karanlığın kapısı açmış ve Herakles’in dönüşü de harekete geçirmişti.

“Onu değil ama oğullarını anımsarsın. Üçünü de farklı şekilde tuzağa düşürdün. İnan bana, o seni daima anımsayacak. Ona karşı arkanı kollasan iyi edersin.” Ellerini şakaklarına bastırdı. Sözleri birden üzerimde uyarıcı bir etkiye neden oldu. Hüzün yerini hızla öfkeye bıraktı. Ona bağırarak üzereyken sadece parmaklarımı sıktım ve nefes almaya odaklandım.

“Bana her şeyi hatırlatmak için Reyna’nın hayatımın riske girmesini mi bekledin?” diye sordum. “Herakles benim için yeterince tehlikeli görünmedi mi sana?” Sonra bunun aslında öfke olmadığını fark ettim. Kırgınlık. Çünkü iki yaşamım boyunca ben de önemsenmek ve birileri tarafından düşünülme istemiştım.

“Her şeyi düşün ama seni önemsemediğimi düşünme,” dedi biraz sertçe. “Herakles de herkes gibi senin o olmadığına ikna oldu.

İşler o noktaya gelirse Sidra yanına yaklaşmasına izin verir mi sanı-
yorsun? Boş yere Herakles'in etrafında yığılmadık Lu, onu indirebi-
leceğimiz anı kolluyorduk. Kontrolden çıktı. Her şey, kahrolası her
şey kontrolden çıktı."

Ona ters ters bakarken bardaktan daha büyük bir yudum alıp
iyice yüzümü ekşittim. Bu şey gerçekten çok sert ve acıydı. Sevgili
Bay Sidra bunu tabutundan getirmiş olmalıydı.

"Planın ne? Beni Herakles'in üzerine salmak mı?" Güldüm çün-
kü gerçekten bunu isteseler ne yapacağım hakkında fikrim yoktu.

"Hançerin yerini söyleyen yeter," dedi bitkin halde.

"Sana ya da size yardım edeceğime mi inanıyorsunuz? Onca
şeye rağmen." Dikkatle ona baktım. O da başını bana çevirip göz-
lerini üzerime dikti. O kadar dik baktı ki bir şey aradığını ya da bir
şey hatırladığını düşündüm.

"Ceset yoksa, katil yoktur Lu."

Ve ben buradaydım. Kanlı canlı.

Luxuria'nın sözü, savunması ama en çok da inkârıydı bu cümle.
Ona söylerdi. Söylerken gülümserdi...

Yaptığı her şeyin üzerini bu düşüncenin ardına sığınarak örtü-
yordu. Onları, öldürdüğü her kurbanını ateşe veriyordu ve geriye iz
kalmıyordu. Geriye ceset kalmıyordu.

"Ceset yoksa," diye fısıldadım başka bir pencereyi aralayıp ora-
dan görmeye çalışarak. "Belki de katil sıradaki kurbanını arıyor-
dur." Ve benim elime çok uzun bir liste verdiniz. Ama ben onları
öldürmezdim. Ben öldüremezdim. Ben sadece affederdim. Bana af-
fetmek için çok uzun bir liste verdiniz.

"Toparlayacağız." Yeniden kadehi kafasına dikti. "Reyna uya-
nacak, bir süre bununla mücadele edeceğiz ama toparlayacak.
Herakles'in peşine düşeceğim. Bu benim sorunum, ben çözeceğim.
O öldükten sonra her şey eskisi gibi olacak. Vampirleri kontrol ede-
bilirim. Ve sen de ne istiyorsan, nasıl istiyorsan öyle yapabilirsin.
Hepinize hayatınızı geri vereceğim."

*Her şey eskisi gibi olacak. Ne kadar eskisi gibi? Hepinize hayatını-
zı geri vereceğim. Hangi hayat? Bu artık mümkün değildi. Reyna da
ben de bir daha eskisi gibi olamazdık. Çünkü ölüm bize dokunmuş-*

tu. Ölüm dokunduğu zaman bir şeyler değişir. Ve değiştiğini biliyorum. Değiştiğini hissediyorum. Çünkü canım daha çok yanıyor. Çünkü şimdi ağrılara neden olanları da hatırlıyorum.

Ama aptal bir yanıma ona evet, demek istedi. Toparlayacağız.

"Gidip kendini toparla önce," dedim kadehini elinden alıp.

"Reyna'nın seni böyle görmeye ihtiyacı yok."

Her anlamda berbat görünüyordu. Üstü başı toprak içindeydi. Gömleğinin manşeti yırtılmıştı, hâlâ üzerinde Reyna'nın artık kurumuş kanı vardı. Koyu renk saçları dağılmıştı ve yüzünde kim bilir kaç yüzyılın yorgunluğu vardı.

"Uyandığında yanında olacağım," dedi sayıklarcasına.

"Uyandığında seni böyle görmemeli." Sakince ve anlaşılır şekilde konuşmaya çalıştım. "Gidip duş al, üzerini değiştir ve saçını tara. Kendi kanına bulanmış halini görmemesi daha iyi olur."

Söylediklerimi tartarak üstüne başına baktı. Gitmek istemediği belliydi ama sözlerimdeki haklılığı gördü ve ben de onun içinde hâlâ o piç köle çocuk olduğunu gördüm. Vaha her zaman jilet gibi takım elbiseler giyerdi, özenli kesilmiş saçlarını düzgünce tarar ve pahalı parfümler kokardı. Onu her insanın zaman zaman olduğu gibi gündelik, özenilmemiş görmemiştik ve artık bunun eski yaşamının kalıntılarından kaynaklandığını biliyordum.

Ben ölmüştüm, o ise bir köleden kral yaratmıştı.

"Ne yapacağımı biliyorum Vaha." Gözlerimi ona çevirmeden konuştum çünkü bu Luzia'nın bilebileceği bir şey değildi. Luzia vampir dönüşümü hakkında hiçbir şey bilmezdi.

"Hemen dönerim," dedi, daha çok kendini telkin ederek. "Hızlı olacağım."

"Acele etme, bırak onunla konuşayım ve sakinleştireyim."

Yukarıdan bana baktı, bu defa gözlerinde içtenlik ve minnetten başka bir şey yoktu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı karanlığın içinden. "Lütfen onun yanında ol, sana her zamankinden daha çok ihtiyacı olacak."

Gidişi hafif bir rüzgâr gibi yanağıma vurdu. Onun bana ihtiyacı var. Doğru. Benim de ona ihtiyacım var. Benim de ihtiyacım var. Kafamın içine bıraktığınız kördüğümü çözmeye ihtiyacım var.

Düğümünden kurtulmaya ihtiyacım var. Ne hissettiğimi anlamaya ve ağlamaya ihtiyacım var. Ama ağlayamıyorum. Gözümden yaşlar akıyor. Oysa hep çok kolay ağlayan biri olmuştum. Şimdi ağlamadığım için gözlerim ağrıyordu. Kirpiklerimi taşıması zor geliyor. Çünkü başka bir yaşamdaki benliğim ağlamazdı. Çünkü onun çok güzel bir gülümsemesi vardı. Çünkü gülümsemesi onun en güçlü silahıydı. Kitapları, sırları, fısıltıları ve seçtiği gülümseme silahı. Ben de eskiden böyle kokardım... Şimdi ise rüzgârın uçurduğu saçlarımda kırılan kalbimin parçalarını topluyordum.

Kendime biraz daha viski koydum. Gözlerim arazinin ötesindeki ağaçlara takıldı. Yaprakları hoyratça sallanıyor, sanki birbirlerine laf yetiştiriyorlardı. Bakışlarım yere düşen yağmur damlalarıyla toprağa kaydı. Bu topraklarda ne kadar kan dökülmüştü; bir lanet yaratacak kadar kan dökülmüştü. O lanet yaşamlar boyu bir yerden beni izleyip uykularımda fısıldayıp durmuştu. O lanetin hayaleti beni buraya kadar çağırmıştı.

Kollarımı bacaklarıma dolayıp rüzgârı soluğuma karıştırarak nefes alıp verdim. Ay, sanki altından bir elbise giymiş gibi solgun ağaç yapraklarım rengiyle ısıtıyordu. Ama ne zaman gözyaşım ya da bir damla kanım düşse bu toprağa, ağaçların köklerinden yukarıya doğru sis tırmanıyor ve dallarından göğe yükseliyordu. Cadılar, ay ışığı altında ağlarlar ve düşen gözyaşları battaniye gibi serilir topraklara, hüzneleri sise dönüştüğünde, karanlık gibi çökmez mi üzerlerine?

Duyuyorum şimdi durduğum yere çok uzak olmasına rağmen vahşice akan nehri... Ve yavaş yavaş çöken karanlığı serin dokunuşlar gibi hissediyorum. Etrafımda dönen dünya değişiyor, tanıdık olan her şey yabancılaşıyor ya da hiç olmadığı kadar yakınlaşıyor. Şatonun gölgesi kucağına alır gibi üzerimde büyüyor. Toprakta ölümün ve büyüünün kokusu yükseliyor her soluğumda. Parmaklarıma batan yabancı otlar yaralarımaya çok benziyor. Sanki incecik kanatları var, kâbuslardan dokunmuşlar ama her kamburumda biraz daha yırtılıyorlar. Yırtıklar yara gibi açılıyor ama kan değil kâbuslar akıyor ve kabuk gibi derimin üzerine yapışıyor. Gidebilsem geçmi-

se, biraz dönebilsem geriye ve elim ulaşabilse belime, diyeceğim ama elimde ne iğne ne de ipliğim var.

Kafamın içindeki sis perdesi ne zaman aralansa, geceden bir parça kopmuş gibi görünen siyah kedi ortaya çıkıyor. Bazen gölgeye dönüştüğünü sanıyorum ve ne zaman göz göze gelsem başka bir uğursuzluk sanki zehirli örümcekler gibi üzerime tırmanıyor, kâbusa yatırmak için göz yuvalarıma ağ atıyorlar.

Topraktaki hareketliliğe gözüm takılınca içmek üzere olduğum yudumu korkuyla ağzımdan püskürttüm ve elimin üzerinde tırmanan örümceği küçük bir çılgık atarak savurdum. Bardak elimden düştü, dizlerimin üzerinde geri geri çekilmeye başladım.

"Luzia," diye zayıf bir ses yükseldi nemli toprağın altından.

Üzerinde durduğum toprak deniz gibi dalgalanırken bir yarasa kanat çırparak ay ışığının altından süzüldü.

İnanamayarak gözlerimi kocaman açtım. "Reyna!"

Arı kovanına çomak sokulmuş gibi toprak altından eşeleniyordu. Arazi onun dönüşümüyle kirlenmiş gibi sis altında kaldı. Ormanın derinliklerinden yükselen guguk kuşu ürkütücü atmosferi perçinledi.

"Yardım et!" diye yakardı.

Örümceklerin tırmanışını anımsatan parmakları yüzünü açığa çıkaracak kadar yer açmayı başarmıştı. Gözleri kapalı olsa da hareketleri panik içindeydi ve bu benim de aynı oranda paniklememe neden oldu. Kendimi iki elimle toprağı eşelerken buldum. Yağmur damlaları nemle toprağı ıslatmış ve daha da yumuşatmıştı. Toprağı bulanmış tırnaklarım kıyafetine takıldığında Reyna dizlerini kurtarmış, ayaklarıyla kendini itmeye çalışıyordu. Gözümün önüne gelen saçlarımı elimin tersiyle geri itmeyi denedim. Nefes almaya çalışıyor ve her şey daha ne kadar saçma bir hal alabilir diye düşünüyordum.

Reyna nihayet avuçlarını yere bastırarak doğrulduğunda şaşkın ve korku dolu gözlerle bana baktı. Ayağı kalkıp düşünmeden ona elimi uzattım, tereddüt etmeden ellerimi tuttu ve iki belki üç karış çukurdan onu dışarıya çekti. Nihayet karşıma dikildiğinde ikimizde de aynı hayret ifadesi vardı.

Sarı saçları parlaklığını yitirmişti, toprak içindeydi ve düğümler birbirine girmişti. Kıyafeti hem toprak hem kurumuş kanla kaplıydı. Göğsünde bir delik açılmıştı ve bunu görmek kalbimdeki sızıyı çoğalttı. Gözleri... Hayat dolu gözleri daha şimdiden vampirlerin cansız solgunluğuyla kaplıydı.

Ona yakın zamanda bir ayna vermesem iyi olacaktı.

"Tanrım..." diye mırıldandı gözlerini iyice açarak. "Tanrım. Neler oldu. Neler oluyor." Etrafına bakıyor, ellerine kollarına bakıyor ve muhtemelen şok geçiriyordu.

"Tanrım..." dedi. "Biraz önce benden korktuğun için çığlık mı attın?"

Hım... Şey...

"Toprağın altından aniden çıkan bir el görünce insan başka ne yapacağını bilmiyor," deyiverdim dişlerimi göstererek.

"Benden mi korktun?" Bu defa alınmış görünüyordu. "Sen geçmiş bir yaşamdan gelen hayaletsin ama benden mi korktun?"

"Zombiler hayaletlerden korkunçtur," dedim kendimi savunarak.

"Hayır, zombiler öldürülebilir ama hayaletlere bir şey yapamazsın!"

"Haklı olabilirsin," diye omuz silktim.

İkimiz de bir an duraksadık, birbirimize baktık ve gülmeye başladık. Üzerimde hurka, ayağımda pofuduk ev ayakkabıları, bitap bir halde orada dikiliyordum. Kurumuş kan ve toprağa bulanmış halde karşımda dikiliyordu. Gülüşümüzü kesen de bu oldu. Birbirimize bakıp gördüğümüz trajedi. Önce onun yüzü asıldı, ben sadece gülümsemeyi bıraktım. Parçaları birleştiriyor olmalıydı. Başına neler geldiğini hatırlıyordu, başıma neler geldiğini... Vurulduğunu ve ölmek üzere olduğunu ve aslında öldüğünü... Bu aşamada kopukluklar olduğunu biliyordum.

Nereden bildiğimi sormayın.

Yorgunluk, yılgınlık ve ihtiyaçla yeniden yere oturdum ve derin bir nefes aldım. O da beni taklit ederek yanıma oturdu. Bardaklar çamura bulanınca doğrudan viski şişesini dudaklarıma götürdüm. Biraz önce içinden çıktığı eşelenmiş çukuru seyrediyordu. Omzu-

nu d rtterek Şişeyi ona uzattım. İstemediğini belli ederek başını iki yana salladı.

"Bana gerçekten düşündüğüm Şey mi oldu Lu?" diye mırıldandı. İnanamıyor olduğu için onu suçlayamazdım. Ben de h l  bir sürü Şeye inanamıyordum.

"Daha çok, oluyor h l ," diye düzelttim. Vaha'yı bu yüzden uzaklaştırmak istemiştim. Bu bir süreçti ve ne olursa olsun buna Reyna'nın karar vermesini istiyordum, vampir de olsa yaşaması için elimden geleni yapacaktım ama bu onun kararı olacaktı.

Birden elbisesini sıyıırıp vurulduğu yere baktı. Benim dönüp bakmama gerek yoktu. Yara iyileşmişti. Muhtemelen bütün yaraları iyileşmişti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu yarı panik yarı korkuyla. "Bu nasıl olur?"

"Uyandığına göre vücudun dönüşüm için hazır..." Gözlerim ay ışığına takıldı. Vampir dönüşümü her ruhun ve bedenın uyum sağlayabildiği bir deneyim değildi. Can alıcı iki aŐaması vardı. İiki toprak altına gömülmek ve bedenın vampir evrimine geçiŐi, çoğu beden bu aŐamayı kaldıramaz ve çürüyerek yok olurdu. Ama asıl aŐama ikinci kısımdı. Vampir dönüşümü sende olan her Şeyi  oğaltıyordu ve kimileri i lerinde bastırđıĐı duygularla baş edemiyordu.

"Güneş doğana kadar vaktimiz var. Vampir olarak uyanmak ya da bir daha hiç uyanmamak üzere bir seçim yapman gerekiyor." Elini, h l  sıcak olan elini tuttum. Bir süre elleri bir daha sıcak olmayacaktı. "Bunun da üstesinden geleceğine şüphem yoktu," diye gülümsemeye gayret ettim.

"Vampir mi olacağım..." Bu bir soru değil sayıklamaydı. Düşüncelerin onu yiyip bitirmesi için bir süre sessiz kaldım. şimdi her Şey kafasının i ine yığılacaktı ve düşüncelerle ilgili bildiğim bir Şey varsa onları geriye itip durmanın hiçbir işe yaramadığıydı. O yüzden yüzleŐmesini ve idrak etmesini bekledim.

"Vaha'yı zorla gönderdim," dedim bir süre sonra. "Başından ayrılmadı, ayrılmıyordu ama zorladım. Burada olursa seni zorlardı çünkü seni çok seviyor. Ama bu noktada da olsa senin seçimin

olmasını istiyorum, çünkü seni çok seviyorum." Tam şimdi gözleri min dolması ve ağlamaya başlamam gerekiyordu.

"Luzia..." dedi. Kollarını etrafıma doladı. "Hâlâ sen misin?" Çenesini omzuma bastırdı. "Elbette hâlâ sensin. Özür dilerim, Lu. Doğru olanı yaptığımı sanıyordum." Benden daha histerik şekilde ağlamaya başladı. İkimiz de sersem haldeydik ama o daha kötü durumdaydı çünkü her şeyi uçlarda yaşadığı bir döngünün ortasındaydı. Çok önemli bir eşikteydi. Bense çoktan ölmüştüm.

"Doğru olanı yapıyordun," diye omuz silktim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Şu an bunları konuşmanın sırası değil demek üzereydim ama belki de tam şu an bunları konuşmanın sırasıydı.

"Hani bir şey olur ya," diye kaşlarımı çattım kendi hislerime ulaşmaya çalışırken. "Bir kaza, bir an, bir başarı, bir mutluluk, bir acı. Büyük bir şey olur ve iz bıraktığını bilirsin. Aynısın ama aslında değişen şeyler de var. Tehlikeli olduğunu bile bile bir yere gidersin ve orada başına kötü bir şey gelir ya da gelmek üzereyken kaçarsın, sonra bir daha asla oraya gitmemeye yemin edersin." Bir şey batıyormuş gibi boğazımı kaşıdım.

"Hani sanki herkes mutlu bir sen mutsuzsun, hissedersin... Bütün dünyanın bir seninle derdi varmış gibi, dünyaya bir sen sığmıyormuşsun gibi. Bir arabanın penceresinden başını çıkarırsın da bütün dünya senin içinmiş gibi hissedersin ya... Öyle hissediyorum Reyna. Bir gün çok sevdiğin bir şeyi artık sevmediğini fark edersin ama sevmeyi ne zaman bıraktığını bilmezsin... Çok iyi yaptığın bir şeyi artık yapamadığını görürsün ya; ben öyle hissediyorum."

Nerede başladığımı da nerede bittiğimi de bilmiyordum. Bütün bunların nerede başladığını biliyorsam da nerede bitmesi gerektiğini bilmiyordum.

"Tatlı arkadaşım..." dedi daha sıkı sarılarak. Toprak kokuyor olmasına güldüm. "Sen dünyanın en melek kalpli insanısın. Hiç bir şey bunu değiştiremez tamam mı?" Hafifçe geriye çekilip başını hızlı hızlı salladı.

"Bundan emin değilim," diye fısıldadım. Kalbimden ve o kalbin

ne ile taşıdığından emin değilim, çünkü bir an geliyor, kalbim katra-
na bulanıyor ve bir an geliyor kalbim sadece kırılıyordu.

"Öğrendiğim zaman," dedi mahcubiyetle. "Öğrenmemiş olmayı
istedim. Keşke hiç sormasaydım, zorlamasaydım diye düşündüm.
Bu yüzden senin de bilmemeni, öğrenmemeni istedim." Eliyle göz-
lerindeki yaşı sildiğinde çamur iyice yüzüne bulaştı.

"Ne zaman öğrendin?" diye sordum.

"Kıyafet balosu etkinliği gecesi... Eski nişanlı ile yeni sevgili diye
gecenin manşeti olmuştuk... O gece öğrendim. Epey direndi ama so-
nunda anlatmak zorunda kaldı."

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Şimdi her şey daha
mantıklı geliyordu. O günden sonra Reyna Sidra'ya karşı kabalaş-
maya başlamıştı ve beni de gitmem için teşvik edip durmuştu.

"Gerçekten her şeyi hatırlıyor musun?" Ekşi bir şey yemiş gibi
yüzünü buruşturdu.

"Hatırlıyorum." Hiç unutmadım, acısı da ağrısı da hep buraday-
dı sadece sebebi yoktu. Hatıralar mezarlığı çok kalabalık da olsa,
çiçeğin adını bilmiyordum ama çürümüş kokusunu çok iyi biliyor-
dum.

"Vaha bahsetti," dedi. "O ve sen pek benzemiyormuşsunuz..." O
ve sen... Cümle içinde iki farklı insandan bahsetmesi bıkkın bıkkın
gülmeme neden oldu.

"Ona âşık olduğumu düşünüyordum," dedim gülerek. "Luxuria
ismini duyduğum ilk günden beri şansım olmadığı düşünüyor-
dum. O kadar âşıktı ki ihanetine rağmen onu sevmeyi bırakmamış-
tı." Bazen bu aşk beni daha çok etkiliyordu, Sidra'nın onu sevme
şeklini de seviyordum içten içe.

"Büyük aşk yaşadıklarını düşünmüştüm, ihanetin o yüzden bu
kadar ağırlaştığını. Birbirleriyle ilgili bir sürü güzel hatıraya sa-
hip olduklarını. Kitaplardaki gibiydi. Bunca zamanın ardından
Sidra'nın tüm öfkesinin kendisine olduğunu anlayabiliyorum, be-
nim yüzüme baktıkça kurtaramadığı bir kızı görüyordu. Sonunda
kendi ellerinde ölen bir kızı görüyordu. Başarısızlığının cezasını
ağır bir şekilde ödediği kızı görüyordu. Deniyordu... O kadar çok
denedi ki görmedi bile."

İkisi için de bir oyun gibi başladı. İki avcıya birbirini avlaması gerektiği söylendi ve birbirlerinin peşine düştüler. Biri öldürmeyi daha iyi bilen ölümsüz bir yaratıktı ama ilk kez ölümden kaçamıyacaktı. Diğer hayatta kalma mücadelesiyle cayır cayır yanıyordu. Ölümü karşısında gördüğünde ona çarpı belki de çarpıldı ama ölümlün dikkatini çeken tek şey hayatta kalma arzusuuydu. Mücadelesini sevmiştir. Kız ölümüne sebep olacağını bile bile ölümsüzü daha çok sevdi. Duvarı rahatsızca dolaşan ışık huzmesinden böyle kurtulursun, sadece ışıkları yakarak. Sonra yok olur.

Ya da kalbine bir hançer saplarsın.

“Ne demek istiyorsun, neyi deniyordu?”

“Luxuria’dan Luzia yaratmaya çalışıyordu. Daha iyi, daha nazik, daha tatlı, daha kendi halinde. Savaşmayan. Sevgi dolu. Luxuria olmamasını istiyordu. Canavar olmamasını istiyordu.” Laneti kırsarsa öyle olabileceğini düşündü. Âşık olabileceği biri olabileceğini. Hayatını geçirebileceği biri. Luxuria bunun mümkün olmadığını biliyordu, o yaşamda değil. Bu yüzden öldürdü kendini. Çünkü sadece öyle bir ölüm böyle bir laneti tüketebilirdi. Çünkü öyle bir ölüm doğurduğu ölümsüzlüğü doyurabilirdi.

Yüzüme iyi bak, onu tekrar göreceksin.

Ben Sidra Dekalton’un Luxuria’dan olmasını istediği kişiyim.

Luxuria ol o zaman, yine nefret edeyim senden.

“Bu kötü bir şey değil ki Lu,” dedi anlamaya çalışır gibi. Bir şeyin beni rahatsız ettiğini, çok rahatsız ettiğini görebiliyordu. O rahatsızlık gözüm açıldığından beri bir kıymık gibi aklıma batıyordu.

“Luxuria zaten öyle biriydi,” diye fısıldadım. “Sadece... Öyle görünemezdi. Öyle hissedemezdi. O bir Victoriya kızıydı. Yine de sevmeyi hak ediyordu. Sevmeye layıktı.” Ve benim kafam çok karıştı. Çok ama çok karıştı.

Acılarımıza başka bir kimlik yaratırsak, bizim olmaktan çıkarlar mıydı? Şimdi Luxuria desem ona, sayfalar bir çırpıda döner ve kitabın kapağı kapanır mıydı? Sadece son sayfasını okuduğu kitaptan insan ne anlardı?

“Onun intikamını mı alacaksın ondan?” dedi hayretle.

“İntikam değil, bastıramadığım bir öfke sadece.”

Bir devam kitabıydım. Hikâyeyi sürdürmek için yazılıyordum.
"Ya da ağnyan kalbinin yerine koymak istediğin bir şey. Geçmiş yaşamınız herkes için oldukça trajikmiş ama ben orada suçlu birini görmüyorum Lu. Ve korumak için yapmış olsan da onların sevdiği herkes, ailesi olarak gördüğü herkes o katliamda ölmüş. Hepiniz biraz suçlu olabilirsiniz ama hepiniz haklısınız. Hâlâ en yakın arkadaşın olarak görüyorsan beni bir kez daha tavsiyemi dinle, geçmişini bırak, orada kalsın. Hepiniz için öyle. Şimdi buradasınız ve burada ne yapmak istiyorsan, kim olmak istiyorsan öyle yap."

"Öylece Luzia'yı ona mı vereyim?" diye sordum. "Öylece. Bütün bunlar hiç olmamış gibi." Luxuria'nın gözlerine bakmasına rağmen onu tanıyamamıştı. İnsan anlamadığı kitabı sırf sayfaları çevirdiği için okuduğunu iddia edebilir miydi? Sonra silah olurdu o satırlar, kâğıt kesikinin fazlası bıçaklardan daha keskin yaralar açardı.

"Öylece Luzia'yı ona vermek istiyorsun demek." Reyna gülerek omzunu omzuma çarptı. İmasıyla ben de öylesine güldüm ve bir an aptal oldum yine. "Beni sevmiş," dedim. "Beni. Luzia'yı."

Yan karakteri. Sadece bir devam kitabını.

"Son günlerde bunu epey belli etmişti aslında."

"Her şeyi unutabilir mi sençe? Bir gün?"

"İnsan olmanın en güzel kısmı bu, alışamam dediğin her şeye alışyorsun." İkimiz de ay ışığının altında ölümden sonrasıyla ilgili düşündük. Victoriann topraklarında yine kadınların ağıtları sessizce sislerin arasından göğe tırmandı.

"İnsan olmanın en güzel kısmı..." Derin bir nefes aldım. "Güneş doğmak üzere. Artık karar vermen gerekiyor."

O da çok derin bir nefes aldı.

"İnsan böyle bir kararı nasıl verir?" diye sordu. "Ne yapacağız kızım biz ya..." Yeniden başını omzuma yasladı. "Ben ne yapacağım Lu? Nasıl yaşayacağım?"

"Bunu daha önce sorduğumda hep geçiştirmiştin..." Yatıştırma çabasıyla ve güvende hissetsin diye saçlarını okşadım. "Vaha ile yıllardır birliktesin ve onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ama ne-ler olacağını biliyordun Reyna. Sen yaşlanacaksın, hastalanacaksın... İnsan böyle sevdiği biriyle sonsuza kadar yaşamak istemez mi?"

Bunu daha önce de sormuştum ama o zaman sadece meraklandı ve arkadaşşıma destek olmağı niyetim. Şimdi ise bu sorunun cevabının önemi vardı. Çünkü ben değılse de, ben hiç o kadar ileri gidememiştım, Luxuria düşünmüştü. Luxuria istemişti. Onunla ölümsüz bir hayat istemişti. Onun hayali ölümsüzlüğü ama onun kollarında ölmüştü.

"İstedim aslında," diye itiraf ettiğinde, bu beni gerçekten şaşırttı. "Ama sanırım hiç o kadar cesur olamadım."

"Korkuyor musun?"

"Sen korkmuyor musun?"

Güzel soruydu. Cevabı için biraz sessiz kaldım. Korku bana Luxuria'dan kalan en gerçek hatıraydı ama Luzia korkunun ne olduğunu bilmezdi. Öyle küçük, öyle basit hayatı ve istekleri vardı ki korkmasına gerek olmamıştı.

"Belki," dedim. "Ama yine de ne kadar korkarsak korkalım ne kadar üzülssek üzülelim hatta ne kadar savaşırsak savaşalım buradayız. Bütün bunların hiçbirini planlamamıştık, bunları hayal bile edemezdik. Tek bildiğim şey yanımda sen olduğun için çok şanslı olduğum. O yüzden yanımda kal Reyna."

"Ben de," dedi kolumu sıvazlayıp. "Ben de sen yanımda olduğun için çok şanslıyım. Sadece düşündüğüm zamanlar böyle hayal etmezdim. Ben de ölümsüz olurdum ve sonsuza kadar mutlu yaşadık. Ama ben Herakles tarafından öldürüldüm. Düne kadar insanların tarafındaydım şimdi vampirlerin tarafında mı olacağım? Anneme babama bunu nasıl açıklarım, restoranım ne olacak, hayallerim ne olacak..."

Kollarımı etrafına dolayıp ağlamasına izin verdim. İkimizden biri bu kör gecede nihayet gözyaşlarını akıtabildi. Sakince değıl, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Onun göğsünden kopan her hıçkırık benim içime de yerleşti. Onu teselli edebilecek sözleri tek tek içimden sıralamaya çalıştım.

"Bu onların savaşıydı," diye başladım. "Hâlâ onların savaşı ve biz sadece istiyorsak eğer, orada durmaya devam ederiz. Anne ve baban mükemmel insanlar, seni yine sevecekler, sen yine onların biricik Reyna'sı olacaksın. Restoranın artık yeni bir Sivri Diş olabilir

belki." Onu güldürmeye çalışırken söylediğim her kelimeye inanmak kolaylaştı.

"Bir süre geceleri yaşayacağız," diye devam ettim. "Sonra ne demiştin, buna da alışacağız. Bir gün gelecek sadece ne kadar genç ve güzel olduğunu hatırlayacağız."

"Sen de vampir ol," dedi birden. "Biz her şeyi beraber yaptık. Hatırlıyor musun üniversitede birlikte göbeğimizi deldirmiştik. Önce sen deldirmiştin sonra bana sen de yap demiştin. Sonra hep bir şeyler için birbirimize sen de yap dedik. Hep yaptık. Sen de yap Luzia. Birlikte ölmeyelim."

Sözleri ve hatıralarımız beni de o anlara götürüp güldürdü. Göbeğime piercing yaptırmak kişisel yaşamımdaki en büyük cesaret örneğimdi. Acı eşiğimin düşük olduğunu sanıyordum. Ne büyük bir yanlgı...

"Bu öylece sen de yap diyeceğimiz bir durum değil bebeğim," dedim sağduyulu bir şekilde. "Ama seninle kan içebiliriz sanırım. Elbette sen insan kanı tercih edeceksin ben vampirlerin kanını. Biraz tuhaf ama kimin umurundaki?"

"Birbirimizin kanını içebiliriz." Göz devirerek durumun vahametini alaya aldı.

"En iyi arkadaşlar başka ne için vardır ki?" Çamura bulanmış pofuduk ayakkabılarımı kıpırdattım.

"Hep yanımda olacaksın değil mi?"

"Söz veriyorum," dedim.

"Senin gideceğinden çok korkmuştum. Bir an gerçekten gerçek vampir avcısına dönüşeceğini düşündüm. Sidra ve Vaha'ya yaptıklarından sonra gerçekten korktum."

Gülümsemem soldu.

Bir an için, sadece bir an için ben de öyle düşündüm.

"Buradayım," diye fısıldadım. Ama artık içimde başka bir şey var, fokurdayan ve patlamaya hazır bir volkan var.

İlk önce ben ayağa kalktım, üzerimi silkeleyip ona elimi uzattım ve doğrulmasına yardımcı oldum. Kol kola girdik. Sisle, yabani otlarla ve kötü kaderle sarmalanmış araziden yukarıya doğru yürümeye koyulduk. Şatonun etrafını devasa bir golf sahası gibi çevre-

leyen ve aşığı, ormana doğru uzayan Victoriam arazisi kadınların katili olmaya devam ediyordu sanki. Omzumuzun üzerinden bir anlığına baktığım kazılı toprak, bana laneti tersine çevirdiğimizi söylüyordu. Kadınlar, Victoriam arazisinde bile bir şekilde hayatta kalmayı başarabilmişti.

Başarabilmiştik ve bir an için önemli olan tek şey buydu.

Kız Kardeşler ve Bevgililer

Ay ışığı usul usul geri çekilirken zamanın geldiğini hissediyordum. Reyna bir, en fazla bir buçuk saat içinde dönüşümünü tamamlamazsa kan kusarak sonsuzluğa gidecekti ve bu, içimdeki alevde herkesi yakmak için yeterli olurdu.

Merdivenlerden çıkarken, "Bütün bunları nasıl biliyorsun?" diye sordu.

"Luxuria," diye omuz silktim. "Düşmanını tanımak istemiş. Onların her hareketini izliyordu."

"Onun gibi hissediyor musun?"

"Aynı elbiseyi ikimiz de farklı ayakkabılarla giyiyoruz sanırım. Bir köprü var, bir ucu karanlıkta diğer ucu da aydınlıkta." Ve ben eşikte duruyorum şimdi. Karanlığa giden yolu yürümüştüm ama köprünün sonunda, her şeye bir adım kala duruyordum.

"Sanırım anladım," dedi ama kafası daha da karışmış görünüyordu. "Banyoyu kullanabilir miyim?"

"Elbette. Sen geç, ben sana bir şeyler getireyim." Başını sallayıp ortak banyodan içeriye girdiğinde ben de eşyaları getirmek için odama girdim.

Sidra geldiği zaman dolabı kaç kez boşalttığımı, bir süre bavulla-
rın hep kapının kenarında beklediğini hatırladım. Ama aslında her
şey bu duvarların arasında hep beni bekliyordu. İki yaşamımda her
ben bu duvarların arasından hiç çekip gidemedim. Ahşap dolabın
oymalı kapısı gıcırdadığında ürpererek düşüncelerimden sıyrılmak
için omuz silktim. Reyna için bir elbise, temiz çamaşır ve havluyu
hızlıca kucağıma topladım. Doğrudan banyoya girip eşyaları çama-
şır makinesinin üzerine bıraktım.

"Teşekkür ederim," dedi kim bilir kaçınıcı defa. Cevap vermeden
lavabonun kenarındaki su bardağına uzandım, rafta duran küçük
makası elime aldım. Dişlerimi sıkarak avucumun içini hafifçe kes-
tim. Parmağımı bastırarak kanın bardağa akmasına izin verdim.

"Önce bunu içmek isteyebilirsin."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. Bunun ne kadar tuhaf olduğunu
anlayabiliyordum.

"Söz veriyorum, tadı sandığın kadar garip ya da kötü değil,"
diye gülümsedim. "Ve eminim hoşuna gidecek." En yakın arkada-
şım için böyle bir şey yapmam gerekeceği, değil kırk, bin kırk yıl
düşünsem yine aklıma gelmezdi.

"Senin için tehlikeli olur muyum?"

"Hayır," dedim çabucak. "Kanı içtikten sonra dönüşüm tamam-
lanacak. Yavaş yavaş uyku haline gireceksin. Güneş üzerinde ağır-
lık ve bitkinlik yaratacak. Yarın akşam ne demek istediğimi anlaya-
caksın."

Söylediklerimi kafasından tekrarlarlarken kirpikleri ağırlaştı ama
nihayetinde bana güvendi ve başını sallayıp titreyen eliyle bardağı
kavradı. Birkaç saniye daha öylece bardağa baktı.

"Bir anda yap," dedim. "Düşünme, sadece kafana dik." Gözle-
rime baktı. Tekrar başını salladı. Nefes aldı. Kaşlarını kaldırdı ve
bardağı kafasına dikti. Ağzından çektiğinde dudaklarında kan leke-
si vardı. Bardağı alıp onu daha fazla rahatsız etmemesi için suyun
altından geçirerek dolabın içine koydum.

"Senin için odayı hazırlayacağım, hemen dışarıdayım tamam-
mı? İhtiyacın olursa seslenmen yeterli."

"Tamam," dedi. Gülümseyerek banyodan dışarıya çıktım ve kendi kendime iyi olacağını tekrarlayıp durdum. İyi olacaktı. İyi olacaktık.

Bir anda, tam karşımda Vaha'yı görünce aniden irkilip hafifçe yerimden sıçradım. Bu onu anlamadığım şekilde güldürdü.

"Haberin olsun," dedi canımı sıkan bir imayla. "Luxuria asla irkilmezdi."

Kaşlarımı çatıp gafımı yakalamasına ters ters baktım. "Ne zaman geldin sen?"

"Bir süredir sizi izliyorum." Gülümsemesi hemen silindi. "Teşekkür ederim, Lu." Ellerini omuzlarıma bastırıp bana sıkıca sarıldı. Bir an daha da kötü hissettim. En yakın arkadaşımın sevgilisi. İyi bir dost. Bir abi. Vaha benim için birden kalabalıklaşmıştı ve bununla nasıl baş edeceğimi bilemiyordum.

"O benim en yakın arkadaşım," dedim soğuk soğuk. "Onun için." Geri çekilip gözlerine baktım. "Her zaman sadece onun için her şeyi yaparım."

"Biliyorum," dedi. "Yine de minnettarım. Sen olmasan üstesinden gelemedim." Ve bakışları birden derinleşti. "Bazı şeyler asla değişmiyor. Sen olmasan o zaman da üstesinden gelemedim."

Aşağıdan kapının açılma sesi gelince ikimizin de dikkati dağıldı ve buna büyük oranda memnun oldum. Bugün yeterince geçmişe saplanmıştım artık yeni güne alışmaya çalışsam iyi olacaktı. Ta ki Sidra'nın önünde iki *muhtemel* vampirin sırtında tabutla yukarıya çıktığını görene kadar. Gerçekten bir saniye de olsa normal bir gün olabileceğini düşünüyordum...

"O da ne?" diye mırıldandım refleksle. Adamlar merdivenden hiç zorlanmadan çıktıkları için vampir olduklarını düşünmüştüm, aynı zamanda tabutun bir milimine dahi bir şey olmaması gerekiymiş gibi çok dikkatliydiler.

"Korkma," diye mırıldandı Sidra gözünü tabuttan ayırmadan. "Reyna için." Onları odamın açık kapısından içeriye soktu. Ben Vaha ile peşinden girerken koca tabutu yatağımın yanına bıraktılar ve ağırlığı zeminde gümlmeye benzer bir gürültü yarattı.

"Teşekkürler beyler," diye mırıldandı Sidra. Vampirler hiçbir

şey söylemeden başlarıyla selamlayıp bir saniye olsun yüzümüze bakmadan öylece çıkıp gözden kayboldular.

Altıgiden oluşan tabut elbette simsiyah ve parlaktı. Kenarlarında eskiden kalma olduğunu belli eden ince oymaları ve çıkıntıları vardı. O kadar kaliteli ve sağlam görünüyordu ki ona bakmak bile ürkütücüydü. Gerçekten Kont Dracula'nın tabutuna benziyordu. Meraklı bakışlarımı anlamış olacak, gülerek kapağını açtı. Ve işte, tam hayal ettiğim gibiydi. İçi kadife yumuşak bir kumaşla kaplanmıştı. Sandığımdan çok daha derindi. Parmaklarımı ayırıp kaç ka- rış ediyor diye bakasım geldi. Üç karış vardı hatta belki dört karış. Normal, *normal, soru işareti Luzia...* Normal tabutların olması gereki- tiği kadar boş değildi. Baş kısmında yastık görevi gören bir çıkıntı ve ayak ucuna doğru inen eğimi vardı. Özel tasarım bir yatak gibiy- di daha çok ve ürkütücü şekilde rahat görünüyordu.

"Buna gerek var mı?" diye sormuş bulundum. Açık vermek iste- miyordum ama bunun neden gerekli olduğuna emin değildim.

"Ulu vampir avcımız bu bilgiyi nasıl atlamış?" diye sordu Sidra daha da gülümseyerek. Duvara yaslanmış oldukça rahat görünü- yordu. Kendini beğenmişliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Gözle- rimi kendini beğenmişliğinden alıp göğsünde dolaştırdım. Yarasına ait bir şeyler arıyordum ama üzerini değiştirmişti ve siyah tişörtü- nün üzerinde herhangi bir belirti yoktu. Bakışlarım gerçekten iyi olup olmadığını anlamak için gözlerine kaydım, neyi aradığımı anla- mış gibi kara gözleri yumuşadı.

"İyiyim," dedi. Rahat bir nefes almak istedim ama bunun yeri- ne kollarımı göğsüme bağlayıp "İyi," dedim. "Ben de çok güzelim." Tek kaşımı kaldırdım.

Nasılsın Luxuria?

Çok güzelim, siz nasılsınız Kont?

Tetiklenmiş gibi o da gözlerini kıstı.

"Güneş herkesin sandığından daha rahatsız edici oluyor," diye Vaha konuyu değiştirdi. "Başta istemeyecek muhtemelen ama bu- nun içinde daha iyi hissedecek." Eğilip tabutun içini kontrol etti, sanırım rahat olup olmadığına bakıyordu ve memnun kalarak Sidra'ya, "Teşekkür ederim," dedi.

"Senin için kılımı kımıldatmam," diye karşılığını aldı.

"Rhea'nın tabutu bu," dedi Vaha sorgulayıcı şekilde. Dudaklarını birbirine bastırdım. İsim hemen çok uzaklardaki hafızamda karşılığını buldu. Kız kardeşi.

"Reyna iyi mi?" diye bana sordu Sidra, benim yanıma doğru yürüyüp onu yok saydı.

Vaha ile ilgili söylediği şey aklıma geldi. Bana yaptığı için ona kızgındı ve kendine zor hâkim oluyordu. Bu öfke de anlayabildiğim diğer onlarcası arasına döndü.

"Zamanla iyi olacak," dedim sadece.

"Herakles öldüğü zaman çok daha iyi olacak," dedi Vaha. Onun sesine de başka bir öfke yansıdı ve onu da anlayabildim. "Bir plan yapmamız lazım."

"Bir plan mı yapmamız lazım?" Sidra beklenmedik çıkışıyla sahte bir şekilde güldü. "İkimizin de fikrini almadan yaptığın onca şeyden sonra şimdi birlikte hareket etmek mi istiyorsun?" Kendini tutmaya çalışsa da başaramadığı ortadaydı. Her kelimesi kulağa zehirli ve iğneleyici geliyordu.

"Ben kız kardeşimi korudum." Vaha ona aynı dik başlılıkla karşılık verirken Sidra'ya karşı mahcup hissetmediğini de vurguluyordu. "Özellikle de senden. Bir kez daha senin elinde ölüp gitmesinden. Sesini kes o yüzden."

"Kardeşini çok düşündüğün için mi bir anda hayatını altüst ettin!" Sidra öne doğru hamle yapacak oldu ama yerinde kaldı. Daha çok küçümseyici bir şekilde başını salladı. Ki bütün bu resital beni sarsacaktı çünkü yanlış anlamadıysam Sidra Dekalton, Sevgili Bay Sidra tam da şu an beni savunuyor gibiydi.

"Reyna için!" diye bağırdı Vaha. Biri onurunu zedelemiş gibi alıngan ve kabul etmez bir tavırla. "Reyna için yaptığımı biliyorsun." Hararetlenmiş olmalı ya da sadece hareket etme ihtiyacı hissediyordu, ceketini hışımla çıkarıp yatağının üzerine savurdu.

"Kız kardeşin," dedi Sidra altını çizmek ister gibi. "Kız kardeşler sevgiliden önce gelir. Bir saniye durup bir kere olsun sadece onu düşünseydin! Daha önce de yaptığın tek şey onun arkasına saklanmaktı. Yine onun senin pisliğini temizlemesini istiyorsun. Yine

onun seni kollamasını istiyorsun." Kaşlarını çatıp elini boşlukta salladı, yaptığı "yine" vurgusu eski yaşamlarında onların yarım kalan hesaplaşmalarınaydı. İkisi de benden bahsediyordu sözde ama konunun benimle ilgisi yoktu, kendi zavallı gururları ve haklılıkları bir top gibi sekiyordu.

"Kız kardeşler sevgiliden önce gelir..." diye tekrar etti Vaha başını sallaya sallaya. "O yüzden mi kardeşini öldüren sevgilinin yanında duruyorsun?" Gözleri irice açılmıştı, damarları belirginleşmişti ve hiddetten göğsü inip kalkıyordu. Ama hepsi bir saniye içinde sona erdi. Bir saniye içinde ne söylediğini fark etti. Ve bir saniye içinde göz ucuyla bana baktı.

Mutlak bir sessizlik oldu. Kimsenin gözlerine bakamadım. Sidra bütün varlığıyla hemen yanımda duruyordu ve nasıl gerildiğini hissedebiliyordum. Ama kımıldamadı. Tek kelime etmedi. Ben de kımıldamadım. Bunu söylediğine inanamayarak Vaha'ya baktım. Gözlerini kapatmıştı, çenesi gerilmişti.

"Bu söylediğin çok çirkindi bebeğim," dedi arkamızdan bir ses. Kendime gelip dönmeyi başardım. Reyna kapı eşiğine yaslanmış mutsuz mutsuz, bize bakıyordu. Ne kadarını duyduğuna emin değildim ama gerilimi bozduğu için minnettardım.

"Reyna," dedi Vaha ona doğru atılırken.

"Daha iyi misin?" diye sordum tamamen ona dönüp. Kıyafetler tahmin ettiğim gibi üzerine olmuştu. Çamurdan arınan cildi daha iyi ve sağlıklı görünüyordu. Üzerinde bir yorgunluk vardı ama sarırmı olağandı.

"İyiyim," dedi zoraki gülümsemesiyle. "İkinize de çok teşekkür ederim. Bu yaptığın çok nazik bir davranış Sidra ama o şeyin içine gireceğimi sanmıyorum." Birbirine bastırıldığı dudaklarının rengi açılmıştı ve bu detay bir an nefes almamı zorlaştırdı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa çekinme," dedi Sidra.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Reyna hemen ardından.

"Güneşin doğmasına bir saat kadar var," dedi Vaha. Dönüp karnın kumaşlı perdelerin içeriye gün ışığı sızdırmayacağından emin olmak için kontrol etti. "Burası uygun ama dersen eve gidebilirsiniz."

Eve. Burayı hiçbir zaman ev olarak görmemişti. "Hepimiz bir aradayken ve ben hâlâ kendim gibi hissediyorken bundan sonra olacakları konuşmayı tercih ederim," dedi Reyna. Odanın içinde yürüyüp yatağın ucuna oturdu. "Luzia'nın kolunda ki işaretten başlayalım."

Kaşlarını çatarak hırkamın altındaki sızıyı hatırladım. Eğer o an biliyor olsaydım, onun kim olduğunu ve bana ne yaptığını hatırlıyor olsaydım içimdeki yangından nasibini aldığına ve geriye küllelerinin dahi kalmadığına emin olurdu.

Lorenzo. En büyük abim ve her zaman en büyük düşmanım olan kahrolası Lorenzo, bende iz bırakmadan önce evini geri istediğini söylemişti ve ne pahasına olursa olsun bu evi ona vermeyecektim. Hayatımı bir kez daha ona vermeyecektim.

"Reenkarne olmuş olabilirler," dedi Vaha yüzümdeki ifadeye bakarak. "Vampir de olabilirler."

"Onların kanlarını son damlasına kadar içtim," dedi Sidra. "Hayatta kalmaları mümkün değildi."

Kelime kafamın içindeki hatıralar mezarlığında bir çağrışım yaptı ve bir ipin ucunu yakalayıp asırlar önceden bugüne çekmeme neden oldu. Bir an duraksadım ve kaşlarını çatıttım.

"Mümkün," diye fısıldadım "Vampir kanı," diye devam ettim. "Daha güçlü olmak için vampir kanı içiyorlardı." Çok uzun zaman zindanda neden vampir tutuklarının peşine düşmüştüm ve çoğunlukla onları sorgulamak ya da vampir var oluşu hakkında bilgi almak için olduğunu sanmıştım. Ama vampir kanının avantajlarını öğrenmişlerdi ve Sidra onları öldürdüğünde hepsinde vampir kanı olmalıydı.

"Öyle olsa bile birilerinin onları toprağın altına gömmüş olması gerekiyor," dedi Sidra.

"Gömdüler de," dedi Vaha düşünceli şekilde. "Ben yaptım. Sen şatodan ayrıldıktan hemen sonra. Arkadaşınız, Daren Luxuria'yı almıştı. Bir süre onların cesetlerinin başında bekledim. Luxuria'nın ruhunun burada olduğunu biliyordum ve daha fazla onlarla aynı çatı altında kalmasını istemedim. Onları at arabasına kadar sürükledim. Burada olmasınlar istedim. Tepeye kadar arabayı sürdüm ve

saatlerce onlar için mezar kazdım. Bir daha oraya hiç dönmedim." Gözlerini kapattı ve yılgınlıkla çenesi kaskatı kesildi.

"Dönüşümün nasıl tamamlandığını biliyorlar mıydı?" diye Sidra kuşkuyla bana sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedim. "Ama Lorenzo zindanda vampirleri sorguluyordu. Onlardan öğrenmiş olabilir ya da benim gibi onları izlemiş olabilir."

"Ne olduğunun önemi yok," dedi hemen ardından katıksız bir öfkeyle. "Bu defa ölümlerinin kalıcı olduğuna emin olacağım." Gözleri onları buradan bulabilecekmiş gibi pencerenin ardına kaydı.

"Onlar Luzia ve Vaha'nın ailesinden," dedi Reyna.

"Onlar benim ailem değil bebeğim." Vaha yanına oturarak Reyna'nın elini sıktı, bu öylesine bir hareket değildi, Reyna aynı zamanda Vaha'nın tek ailesiydi.

"Bunca yıl neden ortaya çıkmadıklarını düşünüyorum," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Şatoyu geri almak için çok uzun zamanları vardı ama neden hiçbir şey yapmadılar?"

"Aklında bir şey var," dedi Sidra baklayı ağzımdan çıkarmam için eliyle işaret ederek.

"Bunca zaman kendi başlarına hayatta kalmış ve gizlenmiş olmazlar. Birleriyle işbirliği içinde olmaları gerekiyor. Her şeyin bağlantılı olduğunu düşünüyorum, Herakles ile çalışıyor olmalılar."

"Kasabadaki vampir cinayetlerinin sorumluları oldukları ortada." Vaha aslında önemli bir noktaya değinerek araya girdi. "Hâlâ vampir avlıyor olmaları bu tezini desteklemiyor."

"Aksine," dedim. "Vampir cinayetleri sana, yani kasabanın vampir liderine karşı şüpheler yarattı." Bilmiş şekilde güldüm. "Onların beni rahatsız etme güdüsünü hafife alma, cinayetler ben tekrar döndüğümde başladı ve benim imzamla gerçekleşti." Sidra'ya döndüğümde bakışlarım buz gibi soğudu ve kelimelerin suçlayıcı olması engelleyemedim. "Belki de bir kez daha beni öldürmeni istedi."

"Bir önemi yok," dedi Sidra, neden bunu tartışıyoruz dercesine kaşlarını çatmış, alnını kırıştırmıştı. "Onları öldüreceğim."

Reyna bu takıntılı agresifliğine iç çekti.

"Onlar da seni öldürebilir," dedim küçümseyici şekilde. "Ben-

den istediğiniz silah..." Vaha ile bakışlarımız birleşti. "En başından beri Lorenzo'daydı."

"Bu nasıl oldu?" diye soran Vaha oldu çünkü Sidra için taşlar bir kez daha yerine oturdu. O gün, ona ihanet ettiğime emin olduğum gün aklında çok soru vardı. Abilerim normal şartlarda onu öldürmezdi çünkü Sidra'yı öldürecek tek bir silah vardı ve onu yok etmem için bana vermişti.

"O kadar güçlü bir silahı yok edeceğimi düşünmen hataydı," dedim. "Onu sakladım ve Lorenzo da buldu." Kollarımı içgüdüsel bir şekilde göğsümde birbirine doladım. O hançeri bulduğu gün bedene de ruhuma da asla silinmeyecek bir iz bıraktı ve beni damgaladı. Koluma yaptığı da buydu, hiçbir zaman hazmedemediği üstünlüğümü karalama çabasıydı.

"Harika," dedi Reyna. "Şimdi hepiniz tehlikedesiniz ve başımızda bir sürü bela var."

"Korkma," dedim sakince. "Ben her zaman abilerimden daha iyi bir avcı oldum." Sakinliğimi korumak için bakışlarımı yerden kaldırmadım. Araz Maner ve Lorenzo Victoriam, erkeklerin, baş edemediği kadınlar karşısında ne kadar acizleşip ne kadar ileriye gidebileceklerinin canlı örneği idi. Ve sadece bunu unutmama neden olduğu için bile Vaha'dan nefret ettim.

"Luxuria öyleydi," dedi Sidra. Bir anlığına ona bakıp gözlerimi tekrar Reyna'ya çevirdim.

"Vakit neredeyse geldi," dedim. "İstersen yanında kalabilirim." Bir anda içimdeki yangın tenimden dışarıya çıkacak gibi hissettiğimden buradan çıkmak istiyordum.

"Gerek yok," diye güvence verdi. Dönüp tekrar tabut için Sidra'ya teşekkür ettiğinde Sidra baş selamıyla odadan çıktı. "Biz de biraz yalnız konuşalım," diyerek Vaha'yı işaret etti.

"Ben de buralardayım o halde," dedim.

Reyna gülümseyip başını salladı. Kapıyı ikisinin üzerine kapatıp dışarıya çıktım. Aşağıya inmek için döndüğümde merdivenin alt basamaklarında duvara yaslanmış bekliyordu. Aramızda soğuk bir savaş ve fokurdayan bir gerilim vardı.

Merdivenleri inmeye koyuldum, yanından geçmek üzereyken önümü kesti. Hâlâ iki basamak yukarıdaydım ama yine de nere-
deyse burun burunaydık. Bir an önce kaçabilmek için sağa doğru
bir hamle yaptım ama o da benimle birlikte hareket etti. Sola yelten-
diğimde aynısını yapıp yeniden önümü kesti. Üç kez daha aynısını
yaptı. Onu kandırmak için diğer tarafa yeltendiğimde güldü ve nu-
maramı yemedi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Mutfağa."

"Mutfakta ne yapacaksın?"

"Bileklerimi keseceğim!" Göz devirmek zorunda kaldım.

"Elinde bir kesik var zaten."

Kâğıt havluyu bastırdığım avucum bir anda acımaya başladı
ama belli etmedim. "Çekil de başladığım işi bitireyim," dedim.

"Gel benimle." Bileğimden tutup beni döndürerek yukarıya
çıkmağa başladı. Elimi kurtarmaya çalışmak yerine dediğini yapıp
onunla yukarıya çıktım. Odasının kapısını açtı, önden geçmem için
kenarda bekledi.

Odası düşündüğümünden daha düzenliydi. Gözlerim etrafta do-
laştı ama en ufak bir dağınıklığa rastlamadım. Etrafta kıyafetlerin
falan olacağını mı düşünüyordum emin değildim, belki kadehler,
boş kan şişeleri... Şatoya döndükten sonra burayı kendi tarzında de-
ğiştirmişti. Odanın ortasına yüksek ve geniş yatağı konumlanmıştı,
dört köşesinden yukarıya uzanan siyaha yakın maun renkteki di-
rekler parlak oyma motiflerle çevrelenmişti. Direklerin üzerinden
sallanan bordo renkteki kalın kumaşlı perdeler yatağa daha ağır ve
ihtişamlı bir hava katmıştı.

Kolumdan tutup beni görüldüğünden daha yumuşak olan yata-
ğın üzerine oturttu. O odanın içinde hareket ederken etrafı aydınla-
tan tek şey açık kapıdan süzülen loş ışıktı. Pencerenin önünde maun
kırmızı ahşap oymalı masayı kurcaladı, aradığını bulamayınca dı-
şarıya çıktı. Ahşap damarları bile incelikle cilalanmış masayı onun
yaptığını düşündüm. Bir duvarı baştan sona kaplayan dolap gro-
tesk figürlerle ve oyma gül desenleriyle süslüydü. Boş duvarda çok

tanıdık olan kalın çerçeveli bir tablo asılıydı. Her şey onun kadar estetik ve iddialıydı.

Geri döndüğünde elinde acil ilkyardım kutusu vardı. İtiraz etmek yerine işini kolaylaştırmak için kâğıt havluyu çekip yapışan peçeteleri komodinin üzerindeki tablanın içine bıraktım.

"Ne büyük ziyan," dedi elimi avucunun içine alıp önümde diz çöktüğünde. Kenarda kuruyan kan lekelerini dikkatlice temizleme ve koyuldu.

"Elimi yalamayacaksın değil mi?"

"Bu seferlik kendimi tutacağım," diye söz verdi yarım yamalak gülerek. Yüzüme bakmadığından minicik gülümsemek için kendime izin verdim. Tüm yaşananlardan sonra bu kadar yakınında olmak yine de normal geliyordu.

Yarayı dikkatlice temizledi, ilaç sürdürdü ve nazikçe bandaj yaptırdı. Bandajı yapıştırırken hafifçe kaşlarını çatıp dudaklarını arattı. Luxuria onun aklından geçenleri, açık bir kitap gibi kolayca okuyordu. Ama ben bunu asla yapamazdım. Çünkü ona karşı hissettiklerim akıl alır gibi değildi. Bulutlar gibiydi, pamuk şeker falan gibiydi. Karanlık ya da kötücül değildi ki.

"Luxuria'nın onlarca vampir tanıdığı vardı," dedi. "Birçoğu ile çok yakındı. Dostum dediği bir sürü ölümsüz vardı." İş bittiğinde dışarıya çıkardığı malzemeleri yeniden kutuya koymaya devam etti. Çok rahat görünüyordu. Biraz önce içeride yaşanan o korkutucu an hiç yaşanmamış gibiydi. Bir yaşam önce yaşanan o felaketlerin hiçbirini yaşanmamış gibi...

"Bunları bildiğimi biliyorsun," dedim sessizce.

Başını kaldırıp karanlık gözlerini benim, kim bilir ne halde olan gözlerime dikti. "Hiçbirine," dedi. "Hiçbir zaman, bir damla kanını bile vermedi."

İmasını anladığımda dudaklarım aralandı, soluk verirken istem-sizce kaşlarımı çatıttım.

Reyna'ya gözümü kırpmadan kanımı vermiştim. Daha önce Sidra'ya da verdiğim gibi. Ve muhtemelen yolda kana ihtiyacı olan bir vampir görsem vermeyi düşünür, sonra saf mısın kızım sen, diye söylenip yine de aklım kalarak devam ederdim.

"Yaramı temizlediğin için teşekkür ederim Kont," dedim. "Karşılık olarak benim de sizin yaranızı temizlememe izin verin."

"Hayhay," dedi. "Merak ettiğini itiraf ettikten hemen sonra."

Cevap vermeden ruhsuz şekilde solgun ve cansız gözlerine baktım. Onunla tartışıp ona istediğini vermeyecektim bu yüzden kalkıp gitmek için yeltendim, elimden tutup beni tekrar yatağa oturttu.

"Tamam, bakabilirsin." Kelimeyi dudaklarının arasında öyle bir yuvarladı ki kulağımın dibinde olduğu için içim kamaştı ve bütün bedenimde korkunç bir elektrik akımına neden oldu.

Hafifçe geri çekilip tişörtünü sıyırdım. Tüm ciddiyetini ve bakışlarındaki ağırlığı bakmadan bile algılayabiliyordum. Düşmanca tavrını da karşı koyamamasını da... Dikkatimi göğsüne verdim. Akil Maner onu ne ile vurmuştu bilmiyorum. Yara ağaç dalları gibi çürük renginde sol göğsünde uzanıyordu.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Onların benim etrafımda dönmesi, benimle ilgilenmesi gerekiyordu. Ama sabahtan beri hepsini hoş tutmaya çalışıp pırpıslayan bendim. Aferin Lu.

"Modern dünya alışimleri," diye açıkladı.

"İyi olacak mı?"

"Umurunda mı?"

"Cevap ver," dedim terslenerek.

"Bilmiyorum," dedi. "Umurumda değil." Gerçekten umurunda olmadığını görmem için gözlerini bana dikti.

Tişörtünü indirip ben de umurumda olmadığını gösterdim, tekrar ayağa kalktığımda, bu defa yanından geçip gitmeme izin verdi.

Lanetin Şifası

Luxuria'ya ait yatakta sabahlamak ruh halimi daha da bulandırmıştı. Sırtüstü yatıyor ve eski örtülerin içinde tavanı seyrederken karşımda ruhlar dolanıyormuş gibi hissetmekten kendimi alıkoymuyordum. Dahası, her şeyi hatırlamak yeni yaşamımda da o kâbusların ve ruhların hâlâ benimle olduğunu hatırlamama neden oldu. Vaha'nın bana unutturduğu sandığımdan çok şey vardı ve hepsi tek tek gün yüzüne çıkıyordu. Nasıl oluyorsa güneş doğup hava aydınlandıkça ben daha da karanlığa gömülüyordum. Sesleri, kulaklarımı cayır cayır uğuldatan fısıltıları biliyordum ama artık onları duymuyordum.

Örtüyü üstümden atıp, yataktan çıktım ve buz kesmiş halde pencereye yürüyüp pervazına yaslandım. Şatoda çıt çıkmıyordu. Reyna'nın iyi olduğunu umuyordum. Bir süre zor geçecekti ama sonunda alışacaktı. İyimser tarafım buna inanmak istiyordu.

"*Sen kendine bak,*" diye harlandı içimdeki ateş. Yavaş yavaş yoksunluk çekmeye başlıyordum. Bıçağı Sidra'nın kalbine sapladıktan ve çektikten hemen sonra dudaklarıma değdirmiştim. Kanının daha etkili olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım; o gün ağır yaralan-

dığını hem de gümüşle yaralandığını hatırlayınca kanının etkisinin bu kadar kısa sürmesine şaşırmamalıydı.

"Halledilmesi gereken bir mesele daha sadece," diye fısıldadı ses.

Boylu boyunca uzayan araziye baktım ve her şeyi, vampir kanı bağımlılığını düşündüm. Gördüklerimi düşündüm. Ve başka bir tezat aklımı uzun süre oyaladı.

Luxuria'nın kaldığı odanın penceresi şatonun arka tarafına, la-netli topraklara, ormana, yeraltı zindanlarına bakıyordu. Oysa Luxia olarak yerleştiğim ve uzun zaman boyunca kaldığım oda şatonun ön tarafına, ıhlamur ağacına, çıkıp gidebileceğim kapıya ve buradan uzaklaşmamı söyleyen yola bakıyordu. Her şey böylesine farklıyken nasıl aynı kişi olabiliyorduk?

Sevgili Luxuria,

Ne kadar inkâr etsem de seni bu kadar iyi tanıyor olmak bana farklı bir yaşamda daha hayatta olduğum gerçeğini kabul ettirmeye başlıyor. Hatırladıklarımın rağmen bunu kabul etmek istemiyordum. Sanırım tek başıma olmak, sadece ben olabilmek istemiştım. Tüm o acıları yaşayan kadın olmak istememiştım. Çünkü şimdi, burada düşünüyorum ve senin verdiğin mücadeleyi veremeyeceğimi anlıyorum. Onu senin kadar çok sevecek miyim diye merak ediyorum. İçimde yeni duymaya başladığım bir ses bana karşı çıkıyor ve onu sevmeyi hiç bırakmadığımı söylüyor. Bu çarpık, tıpkı bir çıldırış gibi hissettiren aşkı çok uzun zamandır içimde yaşadığımı hissediyorum. Bu, onu ilk gördüğüm andan beri neden böylesine kapıldığımı açıklıyor. İlk günler bunun çok mantıksız olduğunu düşünüp duruyordum. Sadece bana baktığı için kalbim deli gibi çarpıyordu ve bu dünyadaki en mantıksız şeydi. Şimdi ise kalbimin onu gördüğü zaman çarpması dünyadaki sadece en mantıklı şey değil, bu aynı zamanda dünyadaki en haklı şey.

Bazen günlüğümü karıştırır günler, haftalar, aylar hatta yıllar önce yazdığım şeylere göz atardım. Zaman geçince o yazılanların hiçbirisi bana ait değilmiş gibi görünürdü gözüme. Yaşarken çok mutlu olduğum anlar, okurken ne kadar da anlamsızlaşıyordu. Başka bir yaşamımla tanışmak da şimdi böyle hissettiriyordu. Yıllar

sonra devamı gelen bir öyküydü bu. Aynı karakterle, aynı yerde ge-
çiyordu ama zaman ona can veren kalemi değiştirmişti.
Kalem değişince kader de değişiyordu.

Şimdi her şeyin sonunda noktalı virgül var. Hep, aslında diye devam
ediyor öykü. Aslında o böyle bir kızdı. Aslında onu sandığından daha çok
seviyordu. Aslında bütün bunları yapmak istememişti. Aslında Luxuria da
Luzia'nın istediklerini istiyordu. İstemese o kadar çok okur muydu? Kız-
lar, sırlar, suçlar ve seçtiği silahlar...

İki hayat yaşadık biz ve bir adamı sevdik her defasında.
Şimdi kırık kalbimle burada duruyor ve benden özür dilemesini istiyο-
rum. Bizden özür dilemesini istiyorum. Çünkü iki yaşam boyunca yaptığı
hiçbir şey, o hançer bile, inanmadığını gördüğüm zamanki kadar kırmadı
kalbimi.

Kapı hafifçe tıkladı ve gıcırdayarak açıldığında geriye dönme-
den önce kirpiğimdeki yaşı gizlice sildim. Vaha çekinerek girdiğin-
de gelenin Sidra olmadığına memnun olmuştum.

"Gelebilir miyim?" diye sordu. Gözlerimi araziden ayırmadan
başını salladım. Kapıyı arkasından kapatıp yanuma yanaştı ve tıpkı
benim gibi pencereye yaslandı.

"Uyumadığını duydum," dedi. "Kâbus mu gördün?"

"Bana onları da unutturuyordun değil mi?" diye sordum.

"Bunu konuşmak için Reyna'nın uyumasını bekledim," dedi ve
onun ardından kapı tekrar açıldı ve bu defa Sidra içeriye girdi.

"Ben de ne zaman damlayacaksın diye merak ediyordum." Vaha
başını iki yana salladı.

İkisine de bakmıyordum, sadece araziye ve buradan bile seslerini
duyduğum ağaçların hışırtısını takip ediyordum. Ağaçlar... Orada
bir orman vardı, kötü ruhların musallat olduğu bir orman. Bir de
ıhlamur ağacı vardı. Luzia'nın ağacı.

"Lanet devam ediyor," dedi Sidra. "Kâbuslar devam ediyorsa,
lanet bitmedi. Kâbuslar devam ediyorsa Luzia yine vampirlerin pe-
şine düşecek." Kelimelerin hepsi üzerine düşünülmüştü ama sarf
edışindeki tedirginlik ve acele, endişesini açığa çıkarıyordu.

"Seni etki altına aldığımda, ruhlarla ilgili gördüğün her şeyi unutmanı söyledim. Seni takip ediyordum, her zaman gözüm üzerindeydi ama vampirlere karşı saldırgan bir yaklaşımın olmadı." Vaha kendi tezini sunarken gözlerim güneşe döndü ve güneş bulutların arasına kaçacak yer aradı.

"Vampir kanı," dedim onun sorgulaması üzerine. "Vampirleri avlamamak ve hatırlamamak... Hepsinin vampir kanı sayesinde üstesinden geliyordum. Ne yaparsan yap yine de vampirlere bağımlıydım."

"Şimdi?" diye sordu Sidra. "Şimdi her şeyi hatırlıyorsan..."

Derin bir nefes aldım ama gözlerimi ağaçlardan bir saniye bile ayırmadım.

"Gece yarısı lordu ve onun tatlı yıldız kızı," dedim uyuşmuş halde. "Bana o ağacın şifalı olduğunu söylemişlerdi. Kâbuslar vardı, kötü ruhlar ve fısıltılar vardı. Fırtınalar vardı. Onlar bu şatoya gelip bu lanetli topraklara o şifalı ağacın tohumlarını ekene kadar... Sonra her şey sessizleşti. Bir tane ağaç, ormanı alt etti."

Ve yakan güneş bile benimle göz göze gelmek istemedi. İçimde yanan ateşin cızırtısı duyuluyordu, bilhassa bu odanın içinde beni izleyen gözler vardı ama sessizlerdi.

"Bundan emin misin?" diye sordu Vaha.

Bu oda, sadece bu oda huzursuzdu ama şatonun geri kalanı artık güvenliydi. Onlara burada saç diplerimin sızladığını, tüylerimin diken diken olduğunu ve nasıl üşüdüğümü söylemedim. Onlara burasının bir ölü kadar soğuk olduğunu söylemedim.

Bazı sesler ve bazı yüzler geri döner, zamanla ve ölümle kol kola girip dolaşırlar.

Daren yapmıştı. Daren bunu Luxuria için yapmıştı. Aslında o ağaç bile Luzia'nın değil miydi? Yoksa Luzia'ya verilmiş bir armağan mıydı, Luzia'nın kurtulması gereken içinde yanan o yangın mıydı?

Sidra rahatlayarak iç çekti. Ama nedense ben o kadar rahatlamış hissetmedim. Sadece içgüdüselde ama sanki bu topraklardaki lanetin bastırılması aslında Luxuria'nın ruhunu da kilit altında tutuyordu. Ve bu ona yapmak isteyeceğim son şeydi ama laneti özgür bır-

kırsam ben de onun pençesine düşerdim ve bu kez hepimiz tutsağı olurduk.

"Hançer nerede Luzia?" diye sordu Vaha. İsmimi söylerken sadece benim fark edebileceğim salisellik bir aralıkta duraksadı.

"Üzgünüm," dedim ona dönerken. "Bodrumda, eski bir sandıkta olmasını bekliyordum ama orada değil. Sedef işlemeli beyaz bir sandıkta tutulan silahların arasında olmalıydı. Öldüğü gün Lorenzo'nun üzerinde değilse tabii."

"Kahretsin," diye sessizce çıkıştı.

"Ailenize ait tüm silahları satmıştı," dedi Sidra bana cevaben. "Şu an sayamayacağı servetini aslında Victoriam'ların silahlarına borçlu."

Anladığımı belli edercesine kaşlarımı kaldırdım. Onlardan nefret eden biri olsam aynısını yapar mıydım bilmiyorum ama nihayetinde Vaha bir Victoriam'dı ve servetin bir parçasıydı.

"Tüh," dedim kinayeyle. "Beni boş yere uyandırdın." Tekrar araziye döndüm ve bana söyleyecek neyi var diye kulak kabarttım. Beni izlediğini hissediyordum; varlığı öyle gerçek, öyle ağır ve öyle yoğundu ki...

"O kadar uzun boylu değil," dedi sertçe. "Herakles kasabaya döndüğünden beri o silahın peşindeydim. Saklayabileceğini düşündüğüm her yere baktım, her yeri karış karış aradım. Yetmedi eskiden sattığım eşyaların izlerini sürdüm ve toplayabildiğim kadar çok parçayı topladım. Bu işe seni bulaştırmamak için elimden geleni yaptım ama neredeyse Victoriam adına işaretlenmiş her bir parçayı bulsam da hançeri bulamadım." Vaha şu sıralar suçluluğunu sert çıkışlarıyla bastırmaya çalışıyor ya da kontrol edemediği bir pasif agresiflikle mücadele ediyordu.

"Herakles ile ne yapacağınız sizin meseleniz," dedim çabasını görmezden gelerek. "Ama o pisliklerin şatoyu istediğini ve almak için her şeyi yapacaklarını biliyorum. Bu şatoyu onlara teslim etmeyeceğim." Söylerken çenemi dikleştirdim ve sanki orada bir yerde benden alacağı çok şey olan biri varmış gibi karşısında dik durdum.

Luxuria'nın yaşadıklarının üzerine bir hayat kurmalarına müsaade edersem kendimle nasıl yaşardım?

"Buna asla izin vermem," dedi Sidra. "Bu şatoya adım attıkları an kokuşmuş kalplerini sonsuza kadar ezeceğim ve bunu tekrar yapabildiğim için büyük bir haz duyacağım."

En azından artık anısına kıymet veriyordu ya da her zaman olduğu gibi kendine ait olduğunu düşündüğü şeyler üzerinde hak iddia ediyordu. Oralı olmadım. Onlarla aynı duyguları paylaşmıyordum, kalbime kazman daha koyu bir his vardı. Onlar intikam güdüsüyle değil, onlara ait olanı koruma güdüsüyle hareket ediyordu. Benimse henüz çözülmemiş kördüğümlerim vardı.

"Şato Sidra'ya ait," dedi Vaha. "Davet edilmeden içeri girmeleri mümkün değil."

Bir açık yakalamış gibi, "Daha önce davet edilmeden içeriye giren vampirler oldu," dedim.

"Çünkü kamusal alan, müzeye geldiler ve teknik olarak herkes davetli sayılır." Sidra açıklarken baygın gözlerle Vaha'ya bakıyordu ve ikisinin de bu tavrından sıkılmışım.

"O halde müzeyi kapatmamız mı gerekiyor?" Soruyu daha çok rahatsızlığımı vurgulamak için serzeniş olarak dile getirdim. Onca uğraş ve çabadan sonra bu müze tutunduğum birkaç daldan biriydi ve buraya kilit vurmak hoşuma gitmeyecekti.

"Buna gerek yok, buraya girmeye cesaret edemezler," dedi Sidra.

"Hepimiz senin bu can sıkıcı özgüveninin sonuçlarını yaşıyoruz," diye karşılık verdi Vaha. "Bir kez daha onu riske atmayacağım, müzenin açık olması her çeşit tehlikeye açık hale getiriyor. Eğer şatoyu terk etmeyeceksen buranın kamusal alan olmaktan çıkması gerekiyor."

"Müzeyi geçici süreliğine kapatıyoruz o halde," diyerek uzayacağı bariz tartışmayı noktaladım. Onların asırları aşan münakaşalarını dinlemeye halim yoktu. "Ve bilginiz olsun, bu şato bana ait. Belgelerde kimin isminin yazdığı umurumda değil. Burası Luxuria'nın."

İkisi de sessiz kalmayı tercih ederek doğru kararı verdi. En azından beni neyin çileden çıkardığının farkında olduklarıyla avunuyordum. Müze benim için önemliydi evet ama şato daha fazlasıydı, şato hem gurur meselesiydi hem de savaş nişanıydı ve öylece kap-

tırmayacaktım. Onların zavallı küçük kalp kırıklıklarından daha önemli meselelerim vardı.

Uzun bir dakikanın ardından Sidra dikkatle bana baktı ve yaslandığı yerden doğrularak tek kelime etmeden odadan çıktı. Gelişinin amacı neydi bilmiyorum ama gidişinde hoyrat bir ne haliniz varsa görün saklıydı.

"Arabadan eşyalarımı alacağım," diye sessizliği bölmek için öylesine konuşan Vaha'ya baktım. "Reyna uyanana kadar yanında kalacağım, senin için bir sakıncası yoksa eğer," diye ekledi. Aslında vardı ama dikkat çekmek istemediğim için sadece başımla onayladım. O da usulca çıktı, merdivenleri inen ayak seslerini duyduğumda ben de çıkıp Reyna'nın uyuduğu odanın kapısını sessiz olmaya özen göstererek açtım.

Yatağında boylu boyunca uzanışını görmek kalbime bir hançer saplanmasına neden oldu.

İçerisi karanlıktı, perdelerden içeriye günışığı sızmayacağına emin olmuşlardı. Odanın köşesinde yanan abajur loş ışık yayıyor ve doğrudan Reyna'yı aydınlatıyordu. Dönüşüm daha şimdiden etkilerini göstermeye başlamıştı. Sadece vampirlerin sahip olabileceği solgun porselen görüntüsü onu ele geçiriyordu. Bu istiladan başka bir şey değildi ve ben buna engel olamamıştım.

"Engel olamazsın ama intikamını alabilirsin."

Giyisi dolabımı açıp eşyalarımı aldıktan sonra kapıyı üzerine kapattım ve duş almak için banyoya girdim.

Öğleden sonraya kadar odadan dışarıya çıkmadım, saatler süren sessizliğin ardından Vaha'nın da Reyna'yla gündüz uykusuna yattığına emin oldum.

Arabanın anahtarını nerede bıraktığımı bilmediğim için çağırdığım araç şatoya yanaştı. Otomatik kapı açıldığında kendimi içeriye attım ve arkama yaslanarak derin bir nefes aldım. Yaptığımın doğruluğunu tartışma şansım olsaydı belki daha dikkatli olurum ama gözlerimi açıp kendime geldiğim ilk andan beri aklımda olan tek şey gidip Maner'in kapısına dayanmaktır.

Sidra'nın ve Vaha'nın bilmediği bir gerçek vardı; Luxuria'yı odun yığınlarının arasına ve nihayetinde ölüme hep birlikte sürüklemişlerdi ama ilk kibriti çakan Maner'lerdi. Araz'ın Luxuria takıntısı, onu cadılıkla itham etmesine ve bir söküğe neden olmuştu. Artık elimde kördüğüm haline gelmiş bir yumak vardı. Kaldıramayacağım kadar yoğun ve ağır duygular üzerime binmişti.

Reyna'yı kaybettiğimi hissediyordum. Yoksunluk kalbimin üzerini kazıyordu ve herkesten beklediğim tek şey kuru bir özür cümlesi idi.

Araba yaklaşık yirmi dakika sonra durunca sarsıntıyla doğruldum. Kapı açıldığında kasvetli karanlık, görüş alanımı iyice daraltmıştı. Şoför sinirli bir ifadeyle bana doğru uzandı, kolumu yakaladı ve sağa sola çarpmamı umursamadan beni arabanın dışına çekti. Birden geriye savurduğunda dengemi sağlayamayıp yere düştüm.

"İşte burada," diye tiksintiyle mırıldandı. "Vampir sevici fahişelerden biri."

"O büyük evde yaşayan kız mı?" diye sordu bir başkası. Adamın benimle değil, arkamdaki bir başkasıyla konuştuğunu o an fark ettim. Hızla ellerimle destek alıp ayağa kalkmaya çalıştım ama yüzünü göremeden kollarımı sıkı sıkı arkamdan kavradı.

"Evet," dedi şoför. "Hem yaşlı hem ölü sevici. İnsanlar senin için yeterli değil mi?" İçinde biriktirdiği bütün öfkeyle yanağıma tokat attı. O kadar şiddetli sarsıldım ki bir süre ne düşünebildim ne de konuşabildim. Kulağım çınlıyor ve çenemdeki kemikler kırılmış gibi hissediyordum.

"Bahse girerim onun yatağına girmekle kalmıyor, onu besliyor." Boynumu tutup sıkıldığında refleksle çığlık atmaya çalıştım. Diğeri saçımdan tutup çekiştirerek beni yana doğru savurdu. "Senin gibi fahişeler yüzünden dünyanın çivisi çıktı!" Yüzüme aldığım başka bir darbe yere düşmeme neden oldu. Burnumu doğrudan zemine çarptım ve kuvvetli bir acıyla daha inledim.

Daha konuşmaya, kendimi savunmaya ya da kendimi korumaya zaman bulamadan tekme atmaya başladılar. Ne olduğunu bile anlayamamıştım. Dizlerimi karnuma çekmeye boşuna çabaladım. Ağzımdan kan tükürerek öksürmeye ve nefes almaya çalıştım. Yardım

çığlıkları atmak istedim ama darbelerin ardından bedenim bir un
cuvalı gibi yere serilmişti.

"Kanının değeri yoksa biz de onu seve seve akıtabilirdik." Bir
tekme daha savurdu.

"Bırak," dedi diğeri onu geriye çekerek. "Bitik vaziyette. İşini
domuzlar ya da yılanlar bitirir. Hadi gidelim."

Sadece öksürmek değil nefes almakta bile zorlanmaya başlamış-
tım. Elimi kaldırıp ağzımdaki ve burnumdaki kanı temizlemek is-
tedim ama parmaklarım kırılmış olmalıydı. Eklemlerimi hissedemi-
yordum. Karnım feci bir ağrıyla kasılıp kalmıştı.

Arabanın uzaklaşan sesini duyduğumda farların ışıkları da yitip
gitmişti, sık ağaçların gölgesi altında karanlıkta kalmıştım. Dudak-
larımı oynatmak için tüm gücümü kullanmaya çalıştım ama yapa-
bildiğim tek şey keskin acıdan haykırmak oldu.

Cep telefonum... cep telefonuma ulaşmalı ve yardım çağırmalıy-
dım. Belki dakikalar sonra inleyerek parmaklarımı oynatabildim.
Elim ceplerime gitti ama telefon üzerimde değildi. Telefonumu ne-
reye koyduğumu da nerede olduğunu da hatırlamıyordum. Belki
düşmüştü belki onu da alıp gitmişlerdi. Biraz daha zorlanarak ba-
ğırmaaya çalıştım ama burada bağırırsam da kimsenin beni duymaya-
cağını biliyordum.

Sonunda pes ettim. Başımı tamamen zemine bıraktım ve san-
cının dinmesini, panik halini atlatıp toparlanmayı diledim. Sıcak
gözyaşlarım hayatta olduğumun tek kanıtıydı. Canım çok yanı-
yordu. Daha önce fiziksel olarak böylesi bir acı yaşadığımı hatırla-
mıyordum. Ve bu, aynı zamanda beni öfkeliendiriyordu. Burada
ölüp gitsem de birilerinin bana bunu yapanlara cezasını vermesini
istiyordum. Onları öldürmelerini ama önce işkence yapmalarını isti-
yordum. Hayatta kalabilsem bunu benim de yapabileceğimi hisset-
mek daha çok ağlamama neden oldu.

"Zavallı, küçük şey."

Sesin bir yanılsama olduğunu sandım ama ağlamayı bıraktığı-
m da çam iğnelerinin üzerindeki çıtırtıları ve ayak seslerini işittim.
Diğeri yanıma dönmek için bedenimi zorladım. Bir saniye sonra he-
men başımdaydı ve pasparlak gözleriyle bana bakıyordu.

"Seni gerçekten fena hırpalamışlar," dedi.

Herakles.

"Şşş..." diye fısıldadı elini saçlarımın altından geçirip beni hafifçe doğrulturken. "Nabzın öyle yavaş ki öldüğüne emindim." Kendi bileğine uzanıp uzun dişlerini çıkardı. Bileğini ısırıp kan akan iki deliğin açılmasına neden oldu.

Başımı iki yana salladım. Bir vampirin kanını ölçsüz içmek onunla aranızda bağ oluşmasına neden oluyordu. Kafamın içine girebilir, beni kolayca yönlendirebilir ve hissettiğim her şeyi hissederdi. Ve tek amacının da bu olduğunu gözlerinde görebiliyordum.

"Ya da ölürsün," diye gülümsedi şeytani bir şekilde.

Bana başka şekilde yardım etmeyecekti. Ya ölmeyi ya da onun olmayı kabul etmem gerekecekti.

"Neredeyse bir vampir kadar soğudun," dedi dakikalar sonra, nefes alış verişim yavaşlamaya başladığında. Tekrar öksürmeye çalıştım, bu defa başımı kaldırdığı için rahatlıkla kan kusmayı başarmıştım.

"İç kanama," diye yüzünü ekşitti. "İstiraplı ve sefil bir ölüm biçimi. Saatlerce bu şekilde devam edecek, hızlı olmayacak ama çok acılı olacak."

Gözyaşlarım nefes almamı daha da güçleştiriyordu. Gözlerim bana yardım edecek bir şeyler bulabilmek için hızla çevreyi tanyordu, küçücük bir ihtimal için bile yalvarıyordum.

"Madem istemiyorsun." Başımı en azından dikkat ederek yenden yere bıraktı. "Ölüm, seyrinden keyif aldığım bir veda olmamıştır," dedi.

Gitmek üzere yeltendiğinde blöf yaptığını düşündüm. Belki de ölmeme izin vermez başka bir şekilde yardım eder diye düşünüyordum ama vampir kumarı oynayacak sadece birkaç saniyem vardı. Bilincimi yitirdiğimi anlayabiliyordum. Yine de ona boyun eğmek istemedim, bu şekilde sona erecekse de pes etmiş olmak istemedim. Başımı tekrar yere bıraktığımda çam iğneleri çıtırdadı. Gözleri yenden bana döndü. Karanlığın içinde güzel bir şeytan gibi ışıldıyordu. Şeytanın gözleri ona karşı tutumumdan, yalvarmayışımдан mutsuzdu ve artık bana seçenek sunmuyordu.

CANAVARLAR DA HÜZÜNLÜDÜR

Tekrar yanıma eğildi ve hızla iyileştiği için bileğinde yeniden küçük delikler açtı. Dudaklarımı can havliyle birbirine bastırıp başımı iki yana salladım. Bir eliyle sertçe çenemi kavradığında acı öyle baskındı ki ağzım açılırken bileğini dudaklarıma bastırdı. Muhtemelen bu verdiğim en yanlış karardı yine de dudaklarımı araladım ve bir vampir şeytanın içime girmesine izin verdim.

Geleneksel Yenilgiler

Sonsuz uyku döngüsünde olduğumu sandım ama nihayetinde gözlerimi açtığımda bilincim yerindeydi. Birkaç kez kirpiklerimi kırptırdım, gözlerim kafamdaki boşlukları tamamlayabilmek için etrafta dolaşmaya başladı.

Herakles.

Başım büyük beladaydı... Ayağa kalkıp kendimi yokladım. Halsizlik ya da yorgunluk yoktu, aslında oldukça iyi ve dinç hissediyordum. Elbette! Kim bilir kaç yaşında bir vampirin kanını içmiştim. Elimi dudaklarıma bastırırken cevapları bulmaya çabalıyordum: Ne kadar zamandır buradaydım, burası neresiydi...

Vaha, Reyna'nın yanındaydı ve güneş doğduysa bu bir geceyi atlattığımız anlamına geliyordu. Şimdi beni kimsenin bulamayacağı bir yerdeydim ve tüm yaşananların tesadüf olup olmadığını merak ediyordum.

Öğrenmenin tek bir yolu var, ayağa kalk.

Kafamın içinden gelen ses kaşlarımı çatmama neden oldu. Evden çıkmadan hemen önce de aynı şekilde sersemlemiştim. İç ses gibi değildi, karşıt bir ses gibiydi ve sanki duvarın diğer tarafından ya da bir aynadan benimle konuşuyordu.

Daha önce korktukları tek şey sendin.

Odanın içinde volta atmaya başladım. Tekrar olabilir miydim? Hatıralar ilk kez geri geldiğinde, Vaha telkin etkisini bozduğunda hiç fena değildim ama anlık bir güdü olabilirdi. Şok etkisi ya da adrenalin; birçok şey olabilirdi.

Derin bir nefes aldım.

Ölmemi isteseydi beni kurtarmazdı, buna tutundum ve kendimi toparlayıp kapıyı açtım. Güneş ışığı her yerden içeriye giriyordu, pencereleri örten hiçbir şey yoktu. Dışarıda uçuşan kuşlar bile sanki kulağımın dibinde ötüyorlardı. Sessiz olmaya özen göstererek koridorda ilerledim, açık kahve tırbazanlara dokunmamaya çabalayarak duvara yanaştım. Sanki iz bırakmamaya çalışıyordum, iz bırakmazsam bütün bunlar kafamın içindeki kötü bir senaryoymuş gibi davranabilirim sanıyorum. Belki de, gerçekten davranabilirdim...

Duvar da devasa yağlı boya portreler asılıydı. Özellikle biri dikkatimi çekti. Herakles'in omzuna kadar uzanan sarı bukleleri vardı. İnsanı tehdit eden kırmızı gözleri, kâğıt kadar beyaz teniyle tezat oluştuyordu. Görünüş olarak otuzlarının sonunda görünüyordu ama bu sadece ölümsüzlük aldatmacasıydı. Asıl dikkatimi çeken şey portrede iki yanında duran üç genç adamdı. Ve onları nereden hatırladığımı biliyordum...

"Bana bu dansı bahşeder misin Leydi Victoriam?"

"Üzgünüm... Bu gece verilmiş sözlerim var."

"Eminim onları ikna edebilirim." Bu kendinden emin ses tonu ona dikkatle bakmama neden olmuştu. Başımı çevirdim ve yapılı bedenini incelemeye koyuldum. Soylu ailelerden değildi ama kesinlikle üzerindeki her şey son derece kaliteliydi. Ve daha önemlisi, ensesinde toplanmış altın sarısı saçları ve buz gibi ifadesi onun kim değil ne olduğunu ele veriyordu.

"Peki beni nasıl ikna etmeyi düşünüyorsunuz?" diye sorarken en tatlı gülümsemelerimden birini takındım.

"Arabacınızın geciktiğini işittim, sizi evinize kadar bırakmak benim için zordur yalnızca."

Uğraşmama bile gerek kalmamıştı.

"Beni ikna ettiniz." Eflatun rengi eldivenli elimi ona uzattım ve iştahla dudaklarına götürmesini seyrettim.

O gece onunla çok uzun olmayacak şekilde dans ettim. Dilediği gibi beni şatoya bırakabilmesi için arabasında ona eşlik ettim. Benimle yürütmesi için rica ettim, arabayı gönderdi ve benimle ormana yürüdü. Güzel bir ses tonu vardı ve oldukça nazikti. Ama bunlar ormandan çıkmasına yetmedi.

"Küçük oğlum, Antonio."

İrkilerek sese doğru döndüm. Portredeki haliyle aynıydı ve o portrenin uzun, çok uzun yıllar önce yapıldığını biliyordum.

"Seyahat etmeyi severdi," dedi yine kemikten bozma beyaz bastonuna yaslanarak. "Bir tanesinden dönmedi."

Kalbim hızla atmaya başladı. Kan kırmızısı gözleri portreden dönüp göğsüme kaydı. Komik bir şey duymuş gibi güldü.

"Üzgünüm," dedim yutkunarak. Başka ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

"Ölümsüzlük de bir espri anlayışıdır," dedi güleç bir şekilde. "Sizin küçük insan canınızı kurtarmayı başardık değil mi?"

Dudaklarımı ıslatma ihtiyacı hissettim, ağzım kurumuştu. **"Bunun için teşekkür ederim," demeyi başardım. "Ama bunu yardım-severliğinizden yaptığınızı zannetmiyorum."**

"İnsanlık daima önyargılı olmuştur."

"Daima sebeplerimiz de olmuştur," dedim ellerimi önümde birbirine kenetleyerek. Bu küçük hareketim de kırmızı gözlerinden kaçmadı. Dudaklarımı büzerek beklemeye koyuldum.

Kasabada başlayan kargaşanın sebebi onun öncülük ettiği gruptu, kaldı ki Reyna'nın dönüşümünden o sorumluydu. İçimden onu öldürmek geliyordu ama aptal değildim.

"Gerginliğinizi hissediyorum," dedi buz gibi gülümsemesiyle. "Ama iyi görünüyorsunuz. Bana verdiğiniz değdiğine emin olabilirsiniz."

"Kimileri benim tekrar doğduğumu söylüyor," diye omuz silktim. "Ölümü o kadar da kafama takmamalıyım belki de."

"Böyle mi düşünüyorsunuz?"

Gerginliğimi bile hissedebiliyorsa nasıl davrandığıma dikkat etmem iyi olurdu.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordum doğrudan. Bastonunu bir kez yere vurdu. "Yüzünüz ilgimi çekiyor," dedi.

"Sizin için çay yaptım lütfen bana eşlik edin." Arkasını döndü ve odanın diğer tarafına doğru yürümeye koyuldu. Gözlerim etrafı taradı. Mütevazı ve geleneksel döşenmiş bir daireydi. Mobilyaların hepsi sıradan ve açık renkliydi, sadece çok fazla eşya olması dikkatimden kaçmamıştı. Merdivenlerin bitiminde sol tarafta muhtemelen dışarıya açılan bir kapı bulunuyordu. Koşarak oraya ulaşabilirdim ama ben daha çıkmadan önümü keserdi. Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak peşinden gittim.

Odanın diğer tarafında arka bahçeye açılan kapıdan dışarıya çıktık. Vampirlerden beklenmeyecek şekilde güneşe takıntılıydı sanki. Etraf o kadar parlak ve sıcaktı ki bunun kasıtlı olduğuna emin oldum. Onun çoktan yerleştiği güneşte kalan sandalyenin karşısında oturdum. Beyaz porselen demlikten takım fincanlara benim için çay koyarken onu seyrettim. Çaydan içmek niyetinde değildim ama adamın kanını içmiştim ve damarlarımda dolaşıyordu, sanırım çayla bana zarar vermeye çalışma noktasını geçmiştik.

"Kalbiniz çok hızlı atıyor," dedi yavaşça. "Ne tuhaf değil mi?" Sesi de hareketleri gibi acelesiz ve sakindi. "Tuhaf olan nedir?" Ödümü koparman dışında... "Sizi hayatta tutan şey kalp atışlarıdır."

Kaşlarımı kaldırdım ve ne demek istediğini anlamamış gibi davrandım. "Biz insanlar için hayatta olmak kalbimizin atmasıyla ilgilidir çoğunlukla."

"Çoğunlukla." Fincanı dudaklarına götürüp küçük yudumlar aldı. "Efsaneleri bilir misiniz Luzia?" İsmimi daha önce hiç duymadığım bir aksanla telaffuz etti. Neredeyse Sidra'nın aksanına yakındı ama onda durduğu gibi hoş durmamıştı.

"Bazılarını." Fincanı dudaklarıma değdirdim ama içtiğim söylemezdim. Yine de çayın çok hoş bir kokusu olduğunu inkâr edemezdim.

"Vampirler ne zaman insanlardan üstün hale gelirse onun ruhu yeniden doğacak ve onları yok etmek için yeniden savaşıacak."

Bunu da kulağa peltek gelen bir aksanla dile getirdi ve oturduğum yerde kıvrınmama neden oldu. Buna benzer bir şeyi Akil'den duyduğumu anımsamak beni daha da çok rahatsız etmişti.

"Onun derken kimden bahsediyorsunuz?"

"Sizin Luxuria olduğunuzu düşünsem, şu an karşımda oturuyor olamazdınız," dedi daha sert bir şekilde. "Bu nedenle neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmayı kesin."

"Bildiğim söylenemez," diye mırıldandım.

"Bir vampir öldürdünüz bile ama değil mi?"

"Bana saldıran birine ateş ettim, ne yaptığımı bildiğim söylenemez. Sadece şanslı olduğum söylenebilir." Bunu nasıl bildiğini bile bilmiyordum.

"Talih ve talihsizlik sık sık birbiriyle çelişir." Yeniden fincanından bir yudum aldı. "Size talih gibi görünen, aslında büyük bir talihsizlik olabilir."

"Evet," dedim. "Mümkün."

Kırılacak gibi davranmaya son ver, diyen iç sesim kendimi toplamam için sert bir uyarıcıydı.

"Arkadaşınızın başına gelen sizce talih mi yoksa talihsizlik mi?"

"Bakış açısına göre değişir." Bacak bacak üzerine atıp duruşumu dikleştirdim.

"Gerçek şu ki Luzia, arkadaşınız talihsizdi bu sebeple çok yanlış birine âşık oldu. Öte yandan bu sizin için geçerli değil. Bu sizin talihiniz. Çünkü ölümlü yaşamınız ölümsüzlüğünüzden daha değerli."

"Çünkü," diye devam etmesini bekledim.

"Çünkü sizin yüzünüz bile zavallı insanları bize karşı şanslı olduğuna dair ikna ediyor. Onlar için bir umut simgesisiniz."

"Ne büyük talihsizlik," dememe gülümsedi. Üzerinde bol kesim siyah, saten gömlek ve pantolon vardı. Gömleğin eski moda altın düğmeleri güneş ışıkları altında parladı. Omuzlarına değen bukleli, sarı saçları kareye benzeyen yüzündeki ifadeyi yumuşatsa da kıpkırımızı gözleri ve solgun dudakları tehlikeli olduğunu haykırıyordu.

"O küçük gülümsemeniz ve atan kalbinizle benim yanımda durup insanlara kimin yenilmez olduğunu söyleyeceksiniz."

"Teklifiniz için teşekkür ederim," dedim sandalyede geriye doğ-

nu çekilerek. "Orada olduğunuz ve hayatımı kurtardığınız için de teşekkür ederim ama ben tüm bunların dışında kalmaya kararlıyım." Kelimeleri teklemekten söyleyebildiğim için kendimle gurur duydum.

"O kaza yaşanmasaydı peşinize düşmesini söylediğim ölümsüzlerden biri sizi avlayacaktı." Bunu söylerken gözlerime bakmadı, bakışları bahçenin özenle budanmış ağaçlarında ve etrafı çevreleyen begonvillerde dolaşıyordu.

"Alınmayın ama," diyerek öne doğru eğildim. "Vampirler beni sever. Sidra ve Vaha epey sever. Öylece beni tehdit etmeniz canımı sıkmaya başladı. Bana zarar vermek mi istiyorsunuz, çekinmeyin, sizin peşinize düşerler, insanlarla savaşırken kendinizi bir anda ölümsüz dostlarınızla karşı karşıya bulabilirsiniz."

"Sidra..." dedi yeniden peltek bir şekilde. "Daha önce kalbinize hançer saplayan birine fazla güveniyorsunuz."

"Zar atmayı severim."

Gülümsedi.

"Benzer söylemlerde bulunan herkes öldü ama ben hâlâ buradayım," dedi. Yüzünde en ufak mimik oynamıyordu, hareketleriye ancak bir heykelde olabilecek kadar donuktu.

"Ben de yeniden doğdum ve görünüşe göre hâlâ canınızı sıkıyorum."

Bir anda yanımda belirdi. Dişlerinin dışarıya çıktığını ve nefesinin boynuma çok yakın olduğunu hissedebiliyordum. Kalp atışlarım hızlanmadı, bu hareket beni ürkütse de sakinliğimi korumayı başardım.

"Üç evladımın katiliyle pazarlık yapmam," dedi. "Beni sına."

"Oluk oluk insan kanını akıtacağın bir savaşta yanında durmam," dedim geri adım atmadan. "Beni öldürmek istiyorsan öldür."

"Canlı halin daha çok işime yarar." Geriye çekildi ama sandalyeye oturmak yerine bana yukarıdan bakacağı şekilde ayakta kaldı. "Talihini kendi yaratmayı seven biri olarak senin arzularının önemi olmamasına seviniyorum. İstedikim her şeyi yapmak zorundasın."

"Sidra buna izin vermez." Çenemi o kadar kastım ki dişlerim birbirine sürtündü.

"Bilmedikleri Sidra'yı rahatsız etmeyecektir. Onu terk eden birini kafasına takmamasını umalım." Gözlerini hiç kırpmadan şöyle dikleri, gerilmeme neden oldu.

"Seninle savaşıma inanacağını düşünüyorsan tarihin en büyük hayal kırıklığı seninki olacak."

Dudak büktü.

"O halde onu inandırırım Bayan Victoriam."

"İsmim Luzia."

"Gözlerime bak Luzia." Bir anda hipnoz etkisi üzerime doğru akmaya başladı. Enerjisi öyle kuvvetliydi ki şakaklarıma keskin bir ağrı saplanmıştı. "Kimseye başına gelenleri anlatmayacaksın," dedi. Zihnimdeki her bir düşünce hayalet gibi duvarlarda yok olmuş ve sadece onun kelimeleri kalmıştı. "Kasabadan ayrılacaktın ama vazgeçtin. Sidra ile ilgilenmiyorsun." Güneş ışıklarının gözümü kör ettiğini hissediyordum. "Ona kaba ve hor davranacaksın. Ondan nefret ettiğine onu inandıracaksın." Bilincim uykuyla uyanıklık arasında bir noktada sendeliyordu. "Anlaşmamızdan ve bağımızdan kimsenin haberi olmayacak. Anladın mı?"

Sanki saatlerce atıklarıncaın üzerinde kalmış gibi başım dönüyordu, başımı bir yere yaslamak, gözlerimi kapatmak ve uyumak istiyordum.

"Anladım."

"Şimdi gidebilirsin, seni çağırdığım zaman bana döneceksin." Beyaz bahçe takımındaki tekli koltuğa oturup çay fincanını yeniden dudaklarına yaklaştırdı.

"Çağırdığın zaman döneceğim." Dikkatlice sandalyemden kalktım, bedenim son günlerde başka birine ait gibi davranmayı alışkanlık haline getiriyordu.

"Dışarıda araba bekliyor. Eşyaların orada. Yakında, çok yakında seninle büyük şeyler başaracağız."

Başımı yukarı aşağı salladım. Bahçe kapısından içeriye girdim, dış kapıya yürüdüm, birisi benim için kapıyı açtı. Söylediği gibi kapının önünde bekleyen araca bindim. Söylediği gibi eşyalarım orada beni bekliyordu. Koltuğa yaslandığımda araba hareket etmeye

başladı. Kimin sürdüğünü bilmiyordum ama dikiz aynasından beni izleyen gözleri hissedebiliyordum.

Şatonun önüne geldiğimizde araç durdu, kapı açıldı. Çantamı koluma takarak arabadan indim. Şoförle hiç göz göze gelmedik. Araba uzaklaştıktan sonra büyük bir kaleyi anımsatan şatoya baktım.

Belki de Victoriam laneti asla sona ermemişti, ne yaparsam yapayım dönüp dolaşıp yine kendimi burada buluyordum.

Kimse var mı diye etrafı kolaçan ettim. Beni izletiyor muydu, izletecek miydi, bilmiyordum. Bir yanım kanımla ona bağlı olduğum için buna ihtiyaç duymayacağını söylüyordu. Gerginlikten midem kasılıyordu. Merdivenleri ağır ağır tırmandım. Sidra'nın odasının önünde durdum. Kendimi topladım. Arabada gelene kadar düşünüp durmuştum ama daha iyi bir çözüm yolu bulamamıştım. Kapı ben çalmak üzereyken açıldı. İşte orada, eşikte, sorgulayıcı şekilde bana bakıyordu.

"Neredesin sen?" dedi biraz öfke, bolca endişeyle.

"Başım belada," dedim tek nefeste. "Büyük bir belada."

Kaşlarını çattı.

Kalbim panikten daha hızlı atmaya başlamıştı, gözlerini aniden oraya kaydırıldı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Çağırdığım araç ormanın içinde bir yola saptı. Vampirleri sevmeyen insanlardanmış. Birkaç kişiyle birlikte bana saldırdılar. Sanırım kelimenin tam anlamıyla beni öldüresiye dövdüler."

İzleri arar gibi gözleri öfkeyle üzerimde dolaştı ama Herakles'in karı tüm izleri silmişti.

"Ölüyordum," dedim gözlerimi kapatarak. "Ama birisi oradaydı." Ellerimi saçlarımdan arasından geçirdim. Gözlerim dolu dolu oldu. "Herakles oradaydı ve bana..."

"Kanunu içirdi."

Başımı salladım. O sözleri söyleyen ben olmadığım için bir an minnettar olmuştum.

"Benim yüzümün avcılar için umut verici olduğuna inanıyor. Beni onunla savaşmaya zorlayacak." Gözümden sızan bir yaş sil-dim ve kelimesi kelimesine söylediği her şeyi ortaya döktüm... "Sa-

nırım onu etki altına girdiğime inandırdım. Ama evden çıkmadan önce..." Burnumu çektim. "Luxuria'nın şişelerine bakıyordum ve artık tek başımayısam diye düşündüm, gümüş suyu içmiştim."

Daha doğrusu kafamın içindeki o ses bana o şişeden içmem gerektiğini emretmişti.

"Sen," dedi neredeyse tökezlemiş gibi. "Sen, korkuyor musun?" Ağlamamak için dudağımı ısırıp başımı salladım.

Luxuria'nın çok iyi bildiği ama Luzia'nın ilk kez tanıştığı o duygu.

Bana doğru bir hamlede bulundu, öne doğru atıldı ama refleksle geriye çekildim.

"Bana dokunursan bunu hisseder değil mi?" diye sordum.

"Hisseder," diye onayladı. Dudaklarını ısırıp başını yere eğdi ve bir saniyeliğine düşünüp yeniden bana baktı. "Bazı sorularım var," dedi şüpheyle. "Ama önce birkaç kişiyi öldürmemiz gerekiyor."

Merdivenden inerken bir adım arkasıındaydım ve ne yaptığını bildiğine inanıyordum. Şuursuz davranmıyordu ya da sınırlı hareket ediyor gibi görünmüyordu. Bense her şeyi adım adım düşünerek ve planlayarak hareket ediyordum. Herakles'in kanunu içmem iyi olmamıştı ve bu meselenin her şeyi mahvetmesine izin veremezdim.

Vaha'nın arabasına binmem için yolcu kapısını açtı, kendisi sürücü koltuğuna yerleştiğinde anahtarın arabanın üzerinde olduğunu gördüm. Yol boyunca sessizliğini korudu. Nereye veya ne yapmaya gittiğimizden emin değildim, hatta açıkçası artık usanmışım. İşte bu yüzden Luxuria olduğuma inanmak imkânsız geliyordu. O çok güçlüydü, tüm bunların on hatta bin katıyla mücadele etmiş ve çoğunlukla da kazanmıştı. Ama bana şimdiden her şey dayanılmaz geliyordu. İçimde hiç tanışmadığımı düşündüğüm daha ilkel bir tarafsız o masada Herakles'e diklendiği gibi masanın üzerindeki bıçaklardan birini alıp ona saplamak istemişti. Tıpkı bana saldıran adamlara saldırmak istediğim gibi. Ama bunların hepsi birkaç saniyelik bir dürtüydü yalnızca.

Araba Herakles'in evinin önünde durdu.

"Sidra," diye mırıldandım. "Ne yaptığını biliyorsun değil mi?"

Bana tatlı bir şekilde gülümsedi. Arabadan indi, etrafında dolaşıp kapımı açtı ve bu defa direkt elimi tuttu. Biz girişe yaklaştığı-

mızda kapı açılmıştı. Kalbim hızla atmaya başladığında elimi daha çok sıkı ve parmakları yavaşça eklemlerimi okşadı.

Herakles, onu en son bıraktığım yerde, bahçe tarafında aynı masada oturuyordu. Sidra bir anda Herakles'in ensesini yakaladı ve onu masanın üzerine bastırdı. Herakles vampir hızını kullanarak benim hizama geçecek şekilde tepemize dikildi. Vampir dişleri eğlenceli ama vahşi bir şekilde dışarıya çıkmıştı. İrkilerek geri çekildim. Sidra bu defa onu boynundan yakalayıp duvara yapıştırdı.

"Ben senden yaşlıyım," dedi Herakles donuk ifadesini bozmadan. "Ve sen de hep biraz saygısızdın evlat." Onu geriye doğru itmeye yeltenmesine rağmen Sidra kııuldamadı.

"Ama ben senin gibi yaratılmadım," dedi. "Ben böyle doğdum." Basit bir dalı kenara fırlatıyormuş gibi onu yola doğru savurdu. Yeniden yanına gittiğinde ayağını boynuna bastırarak tepeden ona baktı.

"Gücünü bu şekilde mi gösteriyorsun?" Herakles onun ayağını tutup bu defa Sidra'yı yere çekmeyi başardı. O andan sonra gözlemlerimle takip edemeyeceğim bir kavganın içine girdiler. Hangisi diğerine galip geliyordu algılayamayacağım kadar hızlıydılar. Bir şey yapıp yapmamakta kararsız kalmıştım. Arı sürüsü gibi oradan oraya savruluyor ve garip şekilde hurlıyorlardı.

Herakles'in ne kadar yaşlı, güçlü ve korkutucu olduğunu biliyordum, buna rağmen Sidra başından beri her zamanki rahatlığını korumuştı. Ona saldırdığı andaki kayıtsızlığı ise sahip olduğu güçle ilgili aydınlanma yaşamama neden oldu. O yaratılmamış, doğmuştu. Damarlarında cehennem kraliçesinin kanıyla yaratılmış ilk vampirin kanı ve gücü dolaşıyordu.

İnsanlık tarihinden bile eski hissettiren iki yaratığın restleşmesini izlemenin heyecan verici bir ürkütücülüğü vardı. Sidra avının peşindeki sessiz bir yırtıcı gibi Herakles'in üzerine atıldı. Herakles kollarını boğazının hizasına doğru çaprazlayarak ona karşı atağa geçti. Zemin titremesine rağmen ikisinin hareketleri de sessizdi.

"Luzia'dan uzak dur!" dediğini duydum. Yeniden onlara odaklandığımda Sidra'nın kocaman bir kayayı Herakles'in üzerine fırlat

lattığını gördüm. Herakles altında kaldığı kayayı kolayca savurup hızla tekrar onun karşısına dikildi.

"Victoriam koleksiyonum için en kıymetli parça o," dedi. Baştonunun at kafası şeklindeki ucunu Sidra'nın göğsüne savurdu ve "En nadide parça da o," diye ekledi.

Sidra ışıktan bile daha hızlı ve daha sessizce onun arkasında belirdi, Herakles'in saçlarını avucuna dolayıp güneşin altında parlayan bir hançerle saçlarını kesti.

"Sizin döneminizde yenilgi böyle hissettiriyordu," diye gürledi. "Ona dokunursan, senin uzuvlarından kendime koleksiyon yaparım. Gaddarlık söz konusu olduğunda senden de babamdan da geri durmam."

Anlamını bilmediğim bu hareket Herakles'in donup kalmasına neden oldu. Gözleri Sidra'nın arkasından keskin nişancı gibi beni seyrediyordu ve artık hayatta olmamla ilgili aynı hislere sahip değildi. Sidra yürürken rüzgâr parmaklarının arasındaki saç tutamlarını uçurdu ve Herakles yaşadığı utançla birlikte bastonunu yere fırlattı.

Sidra elimi tutup beni çekiştirmese muhtemelen o manzaradan gözümü ayıramazdım. Güneş kavurucu olmasına rağmen omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. Doğruca beni arabaya bindirip emniyet kemerimi bağladı ve yeniden sürücü koltuğuna geçti.

"Arabayı telefonun aracılığıyla mı çağırmıştın?" Bana dönmüş tek tek ve daha yavaş şekilde konuşurken olanlardan etkilenmiş görünmüyordu.

"Evet," dedim dudaklarımı ıslatarak.

"Plakasını söyle."

Direksiyonu tek eliyle tutup cebinden kendi telefonunu çıkardı. Hâlâ kolumda olan çantanın içini kurcalayıp cep telefonumu buldum. Uygulamaya girip son kullandığım aracın plakasını ona söyledim sonrasında da şoföre en düşük puanı vermeyi ihmal etmedim. Gerçi başına gelecekleri düşünürsek muhtemelen bu puanı göremeyecekti ama onlara acıyacak kadar iyi bir insan değildim belki de.

Arabayı kullanıp bir yandan da telefonla ilgilenmeye başladı. Birbirine çarpan yıldırımları anımsatan o kavgadan sonra bile hâlâ

iyi görünüyordu. Saçları dağılmıştı, yüzünün geriye kalanında bir çizik bile yoktu.

Kimsenin geçmediği bir sapakta durduk. Telefonu keskin hatlı çenesine yaslayıp beklemeye koyuldu. Hem çok sakın hem çok öfkeli görünmeyi nasıl başarıyordu emin değildim.

"Saç olayı neydi?" diye sordum, sessizliği dağıtmak ve ona bakmayı kesmek için.

"Kadim zamanlarda Tanrılar kendilerinden alınan her şey için eksilmiş görülürdü ve bu da yenilgi anlamına gelirdi. Küçük bir sıyrıkla dökülen kan, kıyafetinden bir parça, ona ait bir eşya, kadın... Ama en çok da saç, parmak gibi bütünlüğünü sağlayan parçalar." Altdudağını dişleyerek yolu gözetlemeye devam etti. "Herakles gibi adamlar asırlarca yaşasa da geleneklerine bağlıdır."

Kendini çok önemli sanan bazı adamlar ve kırılğan gururları...

"Ona ne olacak?" diye sordum. Ölmemişti ve hâlâ kanıyla bana istediğini yaptırabilirdi. Artık telkin edilmediğimi, ona rol yaptığımı da biliyordu.

"Hançeri bulduğumuzda onu öldüreceğim," dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

Yol kenarına doğru yanaşan araç geldiğinde Sidra kornaya bastı. Şoför inip onu çağıranın kim olduğunu anlamaya çalışarak etrafına bakınıyordu. Sidra bir kez daha kornaya bastı. Adam bize doğru baktı.

"O mu?" diye sordu.

"Evet." Dudaklarım dümdüz çizgi halini aldı. O an nasıl görüldüğüne dikkat etmemiştim ama yüzü cehennem ateşi gibi aklımdaydı. İriyarı, yuvarlak yüzlü ve kirli sakallıydı. Kot pantolon ve mavi gömlek giymişti, muhtemelen kırklarının başındaydı.

Sidra camı açıp sol kolunu dışarı uzattı ve adama gel diye işaret etti. Adam bize doğru yürümeye koyuldu. Yeniden nabzım hızlanmıştı ama korkudan değildi sadece bir çeşit panik atak geçiriyordum sanırım. Adam, neyse ki, Sidra'nın tarafından cama doğru eğildi.

"Araca mı ihtiyacınız var..." Cümlesini tamamlamadan Sidra'nın eli onu yakasından kavradı, adamı neredeyse beline kadar içeriye

soktuğunda oturduğum yerde geri çekindim. Adam benim yüzümü görünce hayalet görmüş gibi irkildi ama nefes almaya çabalarken neler olduğunu anlamadığı ortadaydı. Sidra onu serbest bıraktığına da başını arabanın içinden çıkarmayı deniyordu, başardığı sırada yeniden yakasını yakaladı. Bir saniyeliğine kapkara gözlerini adamın gözlerine çevirdi.

"Yanımda oturan güzel ve çok kıymetli kadının ismi Luzia," dedi sakın bir sesle ve tane tane. "Luzia'yı daha önce gördün mü?"

"Ben... biz... ben..." Kaçmak için çabalarken Sidra'nın kim, daha doğrusu ne olduğunu anladı. Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi bana bakıyor ve ilahi bir müdahale bekliyordu. Gelmeyecekti.

"Seni bıraktığımda arabana dön. Arabaya bindiğinde yanında olan arkadaşlarını ara. Hepsini onu götürdüğü yere çağır. Geldiklerinden emin ol. Anladın mı?"

Benim aksime adam tamamen telkin edilmişti ve Sidra konuşurken doğru düzgün gözlerine bakmamıştı. Bu onun sahip olduğu gücün sınırsızlığıyla ilgili daha fazla şaşırma ve düşünmeme neden oldu. Luxuria'nın bilinci aklımın odalarını genişletiyordu ve artık onu başka bir açıdan daha görüyordum. Ne kadar tehlikeli olduğunu görüyordum.

"Anladım," dedi adam uyuşmuş halde.

Adamı iterek bıraktı ama bırakmak için biraz bile istekli görünmüyordu. Ayakta durmakta zorluk yaşayan adam bir anda komut almış bir robot gibi dikleşti ve apar topar aracına bindi. Sidra arabanın gazını kökledi, peşinden onu takip etmeye başladığımızda manevrayla birlikte koltuğa yapıştım.

Hem kalp kırıklığı hem kimlik bunalımı hem de bu vampir saçmalıkları bir araya gelmiş, beni köşeye kısırmıştı. Elimle daha da sıkışan göğsümü tutmamak için kendimle mücadele ettim, parmaklarım sadece oyalanmak için kulağımdaki küçük halka küpeyi çevirmeye başladı.

"Belki de onları sadece polise teslim etmeliyiz," diye düşündüm ve bir saniye sonra sesli düşündüğümü fark ettim. Bir, iki, üç, dört kez daha kulağımdaki küpeyi çevirdim.

"Üzgünüm," dedi. "Bunu yapamam."

"Kendi adaletimizi kendimiz sağlamaya çalışmamalıyız," diye devam ettim. "Eğer herkes böyle yapsaydı hukuk kavramı diye..."

"Luzia..." Uzanıp elimi tuttu. Serin avuç içi titreyen elimi kolayca içine aldı ve bir anlığına nefes almak kolaylaştı. "Panikliyorsun," diye konuşmaya devam etti. "Bazılarının anladıkları tek dil vardır ve o dilden konuşman gerekir. Bu insanları teslim edersek bir süre sonra dışarıya çıkar ve başka insanlara saldırmaya devam ederler. Çünkü kendilerinde bunu hak görüyorlar. Ve kişisel olarak da beni o kadar kızdırdılar ki onlara bir şey yapmak zorundayım."

Dün o arabanın içindeki halim aklıma geldi, arabadan zorla indirildiğimdeki şaşkınlığım ve sonrasındaki çaresizliğim. Ve bir anlığına bunu başkalarına da yapabileceklerini anladım. Yaparlardı hatta fırsatını bulurlarsa bana daha kötüsünü de yapabilirlerdi.

Araba durduğunda aramızdaki bu yarım yamalak konuşma havada kaldı.

"Şimdi senden arabada kalmanı isteyebilir miyim?"

"Ben senden bunu istememeni isteyebilir miyim?" Karmaşık sorum dudağının hafifçe kıvrılmasına neden oldu.

Arabadan ilk çıkan o oldu, benim kapımı açtı sonra yeniden elimi tuttu. Bunu korkmamam için mi yapıyordu emin değildim.

Düşüncelerimden sıyrılıp etrafıma bakındım. Henüz alacakaranlığın içinde gözlerimin seçebildiği ağaçlar birden kötü bir kâbusun başrolüne dönüştü. Bu his üzerime atılan toprakmış gibi beni sarmaladı.

"İyisin," diye beni sakinleştirmeye çalıştı.

Hayatım altüst olmuştu ve neresinden tutsam elimde kalıyordu. Sadece bitmesini istiyordum. Bütün bunlar kötü kalpli hayaletler gibi beni kovalayıp duracaktı. Düşündükçe daha hızlı solumaya başladığımı ve titrediğimi fark ettim. Omuzlarımı tutup yüzüme bakabileceği şekilde beni geriye çekti.

"Bana inanmıyorsun," derken hafifçe kaşlarını çatmıştı.

"Bir daha iyi olabileceğime inanmıyorum." Yavaşça yutkundum ama sesim ağlamaklı çıkıyordu.

Belimdeki eli yerini hiç bozmadı, diğer elinin başparmağıyla gülmeyerek ama çok dikkatlice gözümün kenarındaki ıslaklığı sildi.

"O halde biz de kötü oluruz bir tanem," diye mırıldandı. Sesi neredeyse neşeli geliyordu. Uzandı ve dudağını gözümün kenarına bastırdı. Serin dudakları naneli şeker gibi hissettirdi, kısa bir süreliğine de olsa ferahlatıcıydı.

O halde biz de kötü oluruz... Bu cümle nasıl birdenbire iyi hissetmeme neden olmuştu... Kötü olma fikri birden her şeyi çözmeye başlamış gibiydi.

Yeniden elimi tuttu ve adamların yanına doğru yürümeye koyuldu.

"Siz ikiniz, kaçmaya çalışmayın," dedi Sidra şoförün yanında duranlara. Bana fahişe diyen hangisiydi merak ediyordum ama sonra bir önemi olmadığına karar verdim. "Dün burada neler olduğunu anlatın," dedi aracı kullanan şoföre. Sanırım hâlâ onun etkisi altındaydı çünkü bunu söylerken yüzüne bakmamıştı ama adam her şeyi ezbere bir şiir okur gibi şakımaya başlamıştı.

"Bir süredir kasabadaki vampir güzellerine haddini bildirmeye karar verdik. Onların listesini elimizde tutuyoruz ve araç çağırdıkları zaman onları kuytu bir yere çekip cezalarını veriyoruz." Soğuk kanlılıkla sarf ettiği sözler tüylerimi ürpertti ve üzerine doğru atılmamak için kendimi zor tuttum.

"Kadın listemizdeydi, çağrısını alınca birlikten birkaç kişiyi çağırdım ve onu vampirlerden daha hızlı öldürebileceğimizi göstermek için buraya getirdim." Diğer iki adam ona bakıp, anlattıklarını dinliyor, yaptığı şeye inanamıyorlardı. Bir adım bile uzaklaşamadıkları için yaşadıkları her hissi iğrenç suratlarından okuyordum.

"Sonra ne yaptın, her şeyi, tek tek anlat," dedi Sidra daha soğuk bir tonlamayla.

"Evet," dedi şoför. "Hem yaşlı hem ölü sevicisi. İnsanlar senin için yeterli değil mi?" İçinde biriktirdiği bütün öfkeyle yanağıma bir tokat attı.

"Bahse girerim onun yatağına girmekle kalmıyor, onu besliyor." Boyunumu tutup sıkıldığında refleksle çılgınlık atmaya çalıştım. Diğer saçımından tutup çekiştirerek beni yana doğru savurdu. "Senin gibi fahişeler yüzünden dünyanın çivisi çıktı!" Yüzüme aldığım başka bir darbe bu defa yüzümün yere düşmeme neden oldu.

"Kanın değeri yoksa biz de onu seve seve akıtabilirdik." Bir tekme daha savurdu.

Adam cümlesini bitirdiği saniyede elim birden boşluğa düştü. Sidra onun yanındaydı. Vampir hızıyla gitmişti ama adamın karnına vururken yavaştı. Bunu muhtemelen hızlı bir şekilde bitirmek istemediği için tercih ediyordu. Diğerleri kaçmaya çalışıyordu ve bir tanesi pantolonunu ıslatmıştı. Belki de gülmeliydim ama yapamadım.

"Sen," dedi Sidra diğerinin önüne geçip. "Ona nasıl vurdun?"

"Kaburgasını kırd..." Bir kırık sesi yüzümü buruşturmama neden oldu. "Bağırma," dedi adama ve adam bağırmadı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. İki büküm oldu ama Sidra, "Dik dur," diye komut verdiğinde daha kuvvetli bir acıyla doğruldu. Diğerinin bacağı kırıldı ve bu daha da kötüydü, elimle yüzümü kapatmak zorunda kaldım; adamın kemiği etinden ayrılmış, dışarı çıkmıştı. Onlar bağırıyor ama ben çığlık atmak üzereydim.

"Öldür beni," diye yalvarmaya başladı şoför olan. "Öldür beni. Bağışla beni."

"Ben Tanrı değilim," dedi Sidra karşılık olarak, adamın uzattığı elindeki parmakları geriye doğru bükte. Refleksle kendi parmaklarını yumruk haline getirdim.

"Sadece zevk için sizi iyileştirip yeniden bu hale getirebilirim," dedi Sidra. "Ama bir ses duyuyorum ve bu biraz aklımı çeldi doğrusu." Hâlâ çok öfkeliydi ve yaptıkları onun içini soğutuyormuş gibi görünmüyordu. Hepsini tek tek itip yere düşürdü.

Adamlardan birinin üzerinden yere bıçak düştü. Bu Sidra'yı güldürdü. Bıçağı eline aldı, adamın üzerine eğildi. Bıçağın ucuyla adamın gömlek düğmelerini seri üretimde bir makine gibi tek tek kopardı. Çıplak kalan göğsünde bıçağın ucunu dolaştırmaya başladı. Adama adamın gözleri yuvasından çıkacakmış gibi acıyla irileşti. Bağırmasdı. Asla bağırmasdı. Oluk oluk kan akmaya başladı. Kanın kokusunu almak o an yaşadığım başka bir şaşkınlıktı. Aynısını diğer ikisine de yapıp doğruldu. Üzerinde bir toz zerresi bile yoktu.

Sonra bahsettiği sesi duydum. İki tane domuz yüksek nefes sesleriyle bu tarafa yaklaşıyordu. Midelerinden çıkan gurultuya benzer ses Sidra'yı güldürdü.

"Bağışla," dedi adam yeniden. "Öldür bizi."

"İnan bana," dedi ona doğru yukarıdan hafifçe eğilip. "O seyrettiği için arzu ettiğim kadar ileriye gitmedim." Eliyle beni işaret etti. Adam yattığı yerden bana doğru baktı, gözlerinde şimdi müthiş bir çaresizlik ve yardım isteği vardı. Bense ona sadece iğrenerek bakıyordum.

Domuzlar yanına yanaştı, bir ağaçmış gibi Sidra'nın yanından öylece geçip kanlar içinde kalmış adamların üzerine eğildiler.

"Gitme vakti." Yeniden yanımdaydı ama elimi tutmak yerine belimden beni hafifçe itti. O arkasına bakmıyordu ama ben yürümeye başladığımda geriye doğru bakmaya devam ettim. Bu manzaranın bana ne hissettireceğini merak ettiğim için bakmıştım belki de. Benim için planları buydu. Bana yapmak istedikleri buydu. Şimdi domuzların yemeği olurken çığlık bile atamıyorlardı.

Arabaya binip koltuğa kendimi bıraktığımda rahat bir nefes aldım. Tam olarak ne için rahatladığımı bilmiyordum ama en azından başka birilerini daha tuzaklarına düşüremeyecekleri fikri iyi hissettiriyordu.

"Nasıl böyle kötü olabiliyorlar anlamıyorum," diye söylenmeye başladım.

"Kendilerini daha iyi hissetmek için kafalarında bir senaryo kurup kendi boktan hayatlarının kahramanı olduklarını sanıyorlar."

"Gerçekten korkunç," diyebilirdim. "Bunu hak olarak görüyorlar. Kim bilir kaç kadının canını yaktılar." Kendi ağızlarıyla kadınları tuzığa düşürdüklerini itiraf etmişlerdi. Vampir sevicilermiş!

Bir zamanlar cadı avıydı, şimdi vampir sevicisi, her zaman namus bekçileri... Kadınlarla dertlerinin sadece ismi değişiyordu.

"Vaha ile görüşüp ekibinden birilerini devriye gezmesi için ıssız yerlere konumlandırmasını söylerim," dedi.

"Gerçekten yapar mısın?"

"Daha iyi hissedeceksen eğer kendim de nöbet tutabilirim." Bana baktı ve sevimli bir şekilde gülümsedi. Aynı anda benim du-

daklarını da yukarıya kıvrıldı. Evet, sanırım bu kendimi çok daha iyi hissettirmişti. Herkesin yan odasında Sidra Dekalton yaşamıyor-
du ve eğer tanıdığım birileri diğerlerine yardım edebilecekse, bu-
nun olmasını isterdim.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bugün yaptığın her şey için." Söy-
lediklerimde hiç olmadığım kadar içtendim. Ve yardım istemenin
hafifliği vücudumu ele geçirmişti bile. Körü körüne yanlışı daha
yanlış bir hale getirmektense bunun gurur meselesi olmadığını id-
rak edebildiğime memnundum.

"Senin için, her zaman."

Şatoya varana kadar ikimiz de başka bir şey söylemedik. Ça-
bucak düş almak istediğimi söyleyerek kendimi arabadan dışarıya
attım. Evet, bana yok sayılamayacak kadar yardım etmişti ama bu
aramızda koca bir yaşam olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Kıyafetlerimden hızlıca kurtuldum ve onları bir daha görmek is-
temediğime karar verdim. Kan ve çamura bulanmış kıyafetleri ban-
yo dolabından aldığım çöp torbasının içine koyup kapının kenarına
bıraktım. Isınan suyun altına girip bir süreliğine yere oturdum ve
sıcak suyun beni gevşetmesini bekledim.

Daha önce Arthur'un kanına bağlı olmuştum ve etkilerini bili-
yordum. Fiziksel olarak kölelik anlamına gelebiliyordu. Onu içimde
hissedebiliyordum ve mutlu değildi, kesinlikle mutlu değildi.

Saçlarımı bir, iki, üç, dört kez şampuanladım ve vücudumu de-
rimin altına ulaşabilecekmiş gibi tekrar tekrar yıkamaya koyuldum.
Bir şeyler o küpenin ardında birikmişçesine küpeyi tekrar tekrar çe-
virdim ve tatmin olmayınca kulağımdan çıkarıp orayı da iyice yıka-
dım. Parmaklarım sudan buruşmaya başladığında ve sıcak başımı
döndürünce havluya sarınıp doğruca odama gittim. Böyle hüzünlü
zamanlarımda giydiğim mavi renk pamuklu pijamalarımı giydim.
Sıcak su beni daha bitkin hale getirmişti, yatağa uzandım ve öylece
tavanı izlemeye koyuldum. Böyle anlarda yumuşak şeylerin içinde
olmayı seviyordum. Güvenli kollar gibi sarıyordu kumaş etrafımı.
Yatağın ortasına doğru kıvrılıp bacaklarımı kendime çektim. Şu an
kakaolu sıcak sütüm olsa çok mutlu olurum.

Bir, iki kez kapı çaldı.

Sidra elinde fincanla içeriye girdi. Doğrulup yatağın ortasında bağdaş kurdum. Fincanı elinden alıp, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım sorgularcasına.

"Canın sıkkın olduğunda bundan içiyorsun," diye omuz silkti. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bitki çayını biraz soğuması için kenara bıraktım.

"Bugün epey yardımcı oldun, teşekkür ederim." En azından kelimelerin nezaketini kullanabilirdim ve aramızdaki soğuk savaşa ara verebilirdik.

"Herakles için endişelenme," dedi. "Kanı daha güçlü ama iradeni hafife alma."

"Bana istediğini yaptırabilir, değil mi?" diye fısıldadım.

"Senin ruhun sandığından güçlü," diye kırık bir şekilde gülümsedi. "Bir şeylere direnme konusunda müthiş bir irade sergilersin. Herakles uzaktan sana bir şey yaptıramaz ve yanına yaklaşmasına da müsaade etmeyeceğim." Kaşlarını kaldırıp neredeyse muzip ama yapmacık şekilde baktı. "Hem seni sandığından daha iyi tanıyorum."

"Senden nefret ettiğime inanmaz mıydın?" diye merakla gözlerimi kıstım.

"Benden nefret ettiğine inanırım," dedi. "Ama bu beni sevmediğin anlamına gelmezdi."

"Onun çocuklarını öldürmüşüm." Bu aklıma geldi çünkü nefretle ilgili konuşmaya başlamıştık. Ve birbirimizden nefret etmemiz için ikimiz de yeterince sebebe sahiptik. "Tıpkı senin sevdiğin tüm insanların ölümüne neden olmam gibi..."

"Buna sen de dahilsin, biliyorsun değil mi?" diye sordu ve yüzünden bunu bilmediğimi düşündüğünü anladım. O ana kadar bilmiyordum da. Ve o da yüzümden bunu okudu. "Bir yanlış, başka bir yanlış ve sonra önlenemeyen yanlışlar..." diye konuştu. "Sen de dahil, sevdiğim herkesin ölümüne neden oldun. Düşündüğüm zaman senin de o mağarada olmamana şaşıyorum."

"Buradan o kadar uzaklaşamazdım," dedim etrafıma bakarak ama ne demek istediğini anlamıştım.

Tüm yapılanlara rağmen Sidra için ben o mağarada sevdiği herkesle birlikte ölmüştüm. Katlanamadığı asıl gerçek, o mağaradaki herkesi benim öldürdüğümdü.

"Burayı hep kendine benzettin," dedi gizemli bir merakla. "Görkemli, ürkütücü ama tepenin başında tek başına. Hâlâ böyle mi hissediyorsun?"

"Ben değil, sen söyledin," diye omuz silktim çünkü şüphesiz ki öyle hissediyordum.

Kapı gürültüyle açıldı ve Reyna içeriye girdi. Sidra aniden ayaklandı ve onu karnından yakaladı. Vaha, Reyna'yı omzundan tutup geriye çekti. Hepsi öyle hızlı hareket ediyordu ki başım dönmüştü.

"Senin için endişelendi," diye açıkladı Vaha. "Ve onu daha fazla tutamadım."

"Reyna, dikkatli olman gerekiyor. Buradaki tek insan Luzia." Sidra onunla aramda durdu ama Reyna'ya karşı her zaman gizli bir nezakete sahipti.

"Vaha bana o iğrenç şeylerden içirdi durdu ve en yakın arkadaşımı öldürecek değilim!" Reyna avazı çıktığı kadar bağırırken gözleri bana döndü.

İkimiz aynı anda, "Nasılsın?" diye sorduk.

İkimizin de ifadesinde o hüznün belirdi. Yataktan kalktım ve dikkatli bir mesafede ona yaklaştım. Dönüşümü tamamlanmıştı ve dün esir alındığım için ilk uyanışını kaçırmıştım ama buradaydı işte... Hâlâ Reyna gibi görünüyordu. Sarı saçları beline dökülüyor, gözleri endişeyle parlıyordu; kaşlarında hep kaygılı bir ifade vardı. Üzerinde bacaklarını saran kot pantolon ve sivri burunlu, topuklu bordo ayakkabılarıyla her zamanki kadar iyi görünüyordu.

"Çok güzel görünüyorsun ve sonsuza kadar böyle görüneceksin," dedim. Reyna burun kıvrırdı. "İyiyim," diye ekledim.

"Gerekli ayarlamalar yapıldı," dedi Vaha. "Bu gecedен itibaren dönüşümlü olarak kasabada dolaşan ekipler olacak." Sidra'ya ve daha sonra bana bakıp başını salladı. Sidra olup biten her şeyi onlarla paylaşmıştı.

"Bu kadar çabuk mu? Bu gerçekten iyi bir haber." Şaşırmama gülümsedi. "Biz vampirler hızlıyızdır," diye göz kırptı. Bitkin bir

vaziyette ben de gülümsedim.

"Ama Luzia," dedi Reyna gergin gergin. "Neden tek başına evden ayrıldın?"

Sidra bir süredir bu soruyu sormaya hazırlanıyordu ve şimdi gerçeği hepsine anlatmak üzereydim. Geçmişten kalan kinimi gütmek için Akil Maner'in peşine düştüğümü söylemek üzereydim. Üzereydim... ta ki kafamın içinden bir ses "Yalan söylemeye devam et!" diyene kadar.

"Restorana bakmak istedim," dedim. "Senin için oraya göz kulak olmak istedim."

Reyna'nın bakışları yumuşadı, Vaha bunun mantıklı olduğunu varsaydı ve Sidra'da hâlâ bu kadar iyi kalpli olduğum için rahatladı.

Ve hepsi bana inandılar.

Beklenmedik Bir Yolculuk

Reyna ve Vaha şatodan ayrılmadan önce herkesin bir süreliğine aynı çatı altında kalmasıyla ilgili konuştuk. Ben Reyna'yı merak ediyordum ve Vaha ile Reyna da benim için endişelendiklerini söylüyorlardı. Buraya taşınmak şu anda onlar için daha kolay olacaktı. Hem abilerimden şatoyu korumamız gerekiyordu hem de şato Sidra'ya ait görüldüğü için vampirler buradan uzak duracaktı.

Şatoda sadece üç yatak odası kullanımdaydı, diğer her yer müze ve kütüphane için tekrar düzenlenmişti. Kendi odama giderken bu düşüncenin üzerinde takıldım kaldım. Sidra Dekalton her şeye rağmen bu şatoda sadece Luxuria'ya ait olan kata hiç dokunmamıştı.

Derin bir nefes aldım ve ikinci yaşamımda kullandığım odamı onlara vermenin daha makul olduğuna karar verdim. Bu yüzden Luxuria'ya ait olan ve bu zamana dek kilitli kalan odayı temizlemem gerekiyordu. Ama odanın biraz su ve sabunla temizlenemeyeceğinin de pekâlâ farkındaydım. İçeriği havalandırmak için pencereyi açtığımda saçakların altından bir yarasa sürüsü gürültüyle kanat çırparak ormana doğru uçtu. Dürtüsel şekilde irkildim ama yine de işe koyuldum. Kendi odamdan taşıdığım eşyalarımın hepsi bu odanın içinde sırtıyordu ve bunu yapmak tüylerimi ürpertme-

miş gibi davranamıyordum. Ben doğmuştum, canlı kanlı bir şekilde hayattaydım ama yine de yaşamım bana ait değildi.

"Taşınıyor musun?" diye sorduğunda yatağın üzerinde oturmuş yerdeki açık bavulu seyrediyordum. Bu soru ikimizi de onun bu şeye toya geldiği ilk günlere götürdü.

Gitme fikri zihne ilk düştüğünde geriye bakmamalı ve bir daha da orada kalmamalıydı insan. Gitmen gereken yerde bir kez kaldığında kapılar sonsuza dek üzerine kilitleniyordu.

O zaman gitseydim şimdi nasıl bir hayatım olurdu?

"Kalıyorum," dedim. "Çünkü kalbimi daha fazla kıramazsın."

Son günlerde kafamın içinde ara sıra duyduğum ses sanki gözlerini devirmişti ya da ben iyiden iyiye deliriyordum.

Yanılıyorsun, ben sana hiç kıyamazdım.

Kelimeleri kullanmadı ama bakışları bu cümleyi oluşturan tüm harfleri yan yana getirdi.

"Burada rahat edebilecek misin?" diye sordu.

"Neden edemeyeyim?"

"Söylediğim gibi, seni çok iyi tanıyorum."

Dilimin ucuna kadar gelen çok fazla sözcüğü yuttum. Kimi tanıdığını sanıyordu? Luxuria'dan bahsediyorsa onu en kötü anında neden bırakıp gitmişti? Ona ve sözlerine neden inanmıştı? Ama bu defa bana ait olduğunu bildiğim iç sesim bahsettiği kişinin Luxuria olmadığını söylüyordu.

"Gördüğün gibi," diye omuz silktim. "Yerleşiyorum. Yardım etmek gibi bir derdiniz ve söyleyecek daha iyi sözleriniz yoksa meşgul etmezseniz sevineceğim Kont."

Kapı eşiğinden geçip yanıma geldi, yatağın üzerine iki davetiye ve iki uçak bileti koydu.

"Bu nedir?" Zarfı açtığımda koyu renkli ama kaliteli bir tasarımla karşılaştım. Üzerinde ismim yazmıyordu ama tek kişilik ve sınırlı sayıda olduğu belirtilmişti. Alt kısmında da kıyafetlerle ilgili belli başlı kurallar yazıyordu, bir de vampirlerle ilgili bazı kurallar vardı.

"Müzayede davetiyesi."

"Onu görebiliyorum." Kirpiklerimin altından küçümseyerek baktım.

"Vaha biraz araştırma yapmış ve Victoriam'lara ait olduğunu düşündüğü bazı eşyaların izini sürmüştü. Bu müzayedede satılığa çıkartılacak, gidip eşyalara göz atmamızı ve satın almamızı istiyor."

"İkimizin mi?" diye kaşlarımı çattım.

"Değiştirdiğin için hançerin neye benzediğini bilen sensin ve ben de seni korumak için orada olacağım. Vaha, Reyna'yı bırakamayacağını ve bu işe karışmasını istemediğini söyledi." Bu sanki onun için de zorunlulukmuş gibi konuşma çabasını takdir etsem de benim kadar rahatsız görünmüyordu.

"Eskiden kendi adına bile karar veremezken şimdi herkesin hayatı hakkında en iyi kararları verdiğini düşünmesi ne komik!" diye dişlerimin arasından konuştum. Kasıtlı yapmıyordum, kinayelerimin hepsi içgüdüsel ve dahası rahatsız hissettirmiyordu.

"Sıradan bir müzayede değil," diyerek konuya döndü. "Vampirler ve muhtemelen vampir avcıları da orada olacak. Hançerden kimsenin haberi yok, en azından bu lehimize."

"Ve bunun için New York'a mı uçmamız gerekiyor?"

"Yarın sabah," dedi. "Müzayede gece yarısı olacak."

"Sabırsızlanıyorum..." diye kaşlarımı kaldırdım.

Sidra güldü ve beni daha derin düşüncelerle tek başıma bıraktı.

Uçak biletini elime aldım ve ilk kez New York'u göreceğim için anlık bir heyecan yaşadım; New York'a onunla gideceğimi düşününce heyecan yerini yine karanlık bir gerilime bıraktı. Bu gerçekten harika olacaktı...

Kıyafetlerimi hazırlarken bu kadar karman çorman düşüncelere sahip olmasam daha iyi bir iş çıkarabilirdim ama kafamın içindekileri de bavula tıkıştırıyormuş gibi bir güdüyle toparlanmıştım.

Sabah gideceğimiz için geceyi Reyna ile geçirmek istesem de Vaha onun alışma sürecinde bir eğitime tabi tutulduğunu söylemişti. Kasabanın vampir lideri dönüşen her vampirden sorumluydu ve bunu yıllardır yapıyordu bu yüzden her ne kadar yanında olmak istesem de Reyna için içim rahattı.

Ve kafamın içindeki o belirsiz ses, "Sen kendini düşün," diye çınlayıp duruyordu.

Onları kurtaramazsın ama intikamını alabilirsin.

Sabah alarmdan önce gözlerimi açtığımda tüm organlarım yer değiştirmiş gibiydi. İçten içe bu seyahat için heyecanlıydım. Yataktan doğrulduğum gibi siyah askılı uzun triko elbisemi üzerime geçiriverdim. Topuklu sandaletlerimi giyerken tırnaklarımın kırmızı renkte boyandığını görünce şaşırdım. Dün gece duş aldıktan sonra kendime hızlı bir bakım yapmışım ve bütün gün temizliğe daldığım için dalgın olmalıyım diye düşündüm. Ben her zaman daha sakin ve doğal renkler seçerdim ama kırmızı da hoşuma gitmişti. Bu yüzden makyajımı yaparken diğer tüm malzemeleri kenara itip sadece kırmızı bir ruj sürdüm. Sanki birden içimde bir ateş yanmıştı ve tüm diğer alevler artık bana sesleniyordu.

Son zamanlarda ne zaman pencereye çıksam aşağıya kara bir kedi yanaşıyor, başını kaldırıyor ve karanlığın içinde parlayan gözleriyle bana bakıyordu. Daha önce bu arazide hatta tüm kasabada hiç kedi görmediğime bildiğim her şey üzerine yemin edebilirdim; birkaç gün önceye, ben her şeyi hatırlayana dek. Kedi geçmiş yaşamında Luxuria'nın yoldaşydı ve her nasılsa kasabaya döndüğüm on yedi yaşında beni karşılamıştı. Ve ondan yıllar sonra müze müdürü olarak geldiğimde de beni karşılamıştı, yanıma gelmiş, ruhumu koklamış ve ortadan kaybolmuştu. Şimdi hafızamla birlikte o da buradaydı. Ve her yanı gıcırdayan bu şatoda artık hiçbir şey garip değildi.

Bavulumu sürükleyerek odadan çıktığımda Sidra merdivenlerin tirabzanlarına yaslanmış bekliyordu.

"Günaydın," dedi her zamanki serin ses tonuyla.

Hafifçe başımla karşılık vermek zorunda kaldım çünkü istemsizce esniyordum ve bu onu çok küçük de olsa güldürdü. Bavulumu elimden alıp eski çağlardan kaldığım bildiğim centilmenliğiyle önden geçmem için dirseğini hafifçe kırarak eliyle buyur etti. Basamaklardan inmeye koyulduğumda kendimde farklı bir şey hissettim; bu, karmaşa ya da mutsuzlukla ilgili değildi. Uzun zamandır içine giremediğim bir elbise şimdi üzerime tam oturuyordu sanki.

Dış kapının hemen önünde bekleyen ve daha önce hiç görmediğim bir adam, koşturarak gelip Sidra'nın elindeki bavulu aldı ve

daha önce hiç görmediğim gıcır gıcır siyah arabanın otomatik açılan bagajına yerleştirdi. Sidra araca binmem için arka kapıyı açarken gözlerim ağacın arkasından bana doğru boynu uzanan kara kediye kaydı. Sidra başımı çarpmamam için eliyle arabanın kenarına kalkın yapmıştı ve bu küçük ayrıntı kediyle olan soğuk bakışmamızdan sonra içimi kısa süreliğine ısıttı.

Diğer adam onun kapısını açtıktan sonra şoför koltuğuna yerleşti ve araç olağanüstü sessiz şekilde hareket etmeye başladı. Zarf şeklindeki siyah çantamı dizlerimin üzerine koyup bacak bacak üstüne attım. Önümdeki koltukların arasındaki boşluktan sabahın erken saatlerinde bomboş olan yolu seyrediyordum. Onun gözlerinin ağırlığı ise arabanın içini ele geçiren kokusu kadar üzerimde ve basındı. Bugün farklı bir elbise giydiğimin o da farkındaydı.

İkimiz de tek kelime etmeden araba yolculuğunu tamamladık.

Bölgedeki küçük havaalanına vardığımızda arabadan ilk çıkan Sidra oldu. Gözlerimi kısarak camdan hava durumuna bakarken kaşlarımı çatıttım esnada kapımı açıp inmem için bekledi. Sidra arabanın kapısını tutarken nezaketen uzattığı diğer eline parmaklarımı bıraktım; gökyüzü sisliydi, soğukluğu bütün bedenimi ürpertiyordu. Diğer iki adamı arabanın dışına çıktığımda fark ettim. Birisi ikimiz de ıslanmayalım diye şemsiye tutuyordu ve diğeri de birkaç adım ötede sadece duruyor ve etrafı kolaçan ediyordu. Birinin benim için şemsiye tutarken ıslanmasına kaşlarımı çatıttım ama neden bilmiyorum sesimi çıkarmadım. Şoför ikimizin de bavullarını çıkarmış peşimizden getiriyordu. Bu yeni durum karşısında sormak istediğim tüm soruları yuttum. Sidra müzeye geldiğinde yanında asistanı vardı ama böylesine hizmet bağımlısı olduğuna dair hiçbir emare göstermemişti. Ve madem böyle bir arabaya sahipti neden mini cooper'ımı alıp duruyordu, anlamak güçtü.

İlk güvenlikten geçişimiz sorunsuz ve rahattı ama ikinci güvenlikten geçerken görevli Sidra'nın kartını okuttu ve memnuniyetsiz şekilde ona bakarak iki adım geriye çekildi. Vampirlerin insanlar gibi kimlik kartları yoktu, vampir olduklarını açık eden ve üstlerinde bulundurmamak zorunda kaldıkları kimlik yerine geçen isim kartları vardı.

"Vampirlerin seyahatleri ikinci bir bildiriye kadar yasaklandı," dedi kırklarının sonundaki erkek görevli.

Bilim ve teknoloji epey ilerlemiş olsa da insanlar henüz vampir etkisinden kaçınmanın yolunu bulamamışlardı. Luxuria bunu bir vampirden öğrendiğinde elinde manipüle gücü dışında hiçbir şey yoktu. Nasıl oluyordu da insanlar gümüşün vampirlere zarar verdiğini bilirken gümüş suyunu keşfedememişlerdi, anlayamıyordum. Yani sonuçta, Sidra görevliyi etkisi altına alacaktı.

"Yanılmıyorsam bu bildiri sadece toplulukları kapsıyor, biz özel uçağımızla yolculuk edeceğiz ve yasalara göre bunun sakıncası yok."

Gözlerim onun kayıtsız ama rahat alayına takıldı. Onca yıl yaşamış bir vampirin servetini sorgulayacak değildim, eminim bir yerlerde kendine ait adası falan da vardı.

"Uçuş numaranızı söylerseniz kontrolünü sağlayalım," dedi adam. Rahatsızca öksürdüğünde Sidra ona istediği bilgileri verdi ve adamın yaptığı telefon konuşmasının ardından rengi iyice kızardı ve bizi diğer banda, VIP bölüme doğru yönlendirdi.

Dilimin ucunda onlarca soru ve iğneleme birikmesine rağmen onunla sohbet başlatan kişi olmayacaktım.

Dışarıya, piste çıktığımızda alanda sadece büyük bir yolcu uçağı ve ondan nispeten daha küçük özel uçak bulunuyordu. Uçağın önünde pilot ve iki hostes karşıladı bizi. Sidra bizi tanıştıırken elini hafifçe belime koyup beni kendisine doğru çekti. Pilota ve hosteslere gülümseyip tanıştığıma memnun olduğumu söyledikten hemen sonra belimdeki eli beni merdivene yönlendirdi.

Bej renkte deri koltuklar alışkın olduğum uçak koltuklarına benzemiyordu, daha geniş ve kesinlikle çok konforluydu. Ben yerleştiğimde Sidra pilotla konuşması gerektiğini söyleyerek ön tarafa geri yürüdü. Arkama yaslanıp henüz yolculuğun çok başında olmamıza rağmen bunaldığımı fark ettim. Diğer şeyler görmezden gelinebilirdi ama nezaketinin beni gafil avlamasını istemiyordum bu yüzden gece boyunca yaptığım planıma sadık kalmaya kararlıydım.

Geri döndüğünde yanımdaki koltuğa oturdu, telefonumla meşgul olduğuma sevinerek haber okumaya devam ettim.

"Pist mülâsait, beklemeden kalkabileceğiz," dedi. Ağır ağır başımı salladığımda uçağın motor sesi yükseldi ve pist üzerinde hareketine başladı.

Günlük haber manşetlerine bakarken bana doğru eğildi, diğer yanımdan kemere uzandı. Beklenmedik yakınlaşmasıyla saçları çenemi sıyırdı ve diğer eli de karnımın üzerinde birleşince içgüdüsel olarak geriye yaslanarak telefonu tutan ellerimi omuz hizamda kaldırdım.

"Hava yağışlı, güvenlik için." Kemerle işi bittiğinde geriye yaslandı ama başını bana doğru çevirmiş, gözlerini de gözlerime dikmişti.

"Teşekkür ederim," diyebildim ve hafifçe öksürdüm. Kendi kemerini bağladıktan sonra başını sallayıp neyse ki önüne döndü.

Hava o kadar bulutluydu ki kalkış esnasında uçak şiddetle sarsıldı ve telefonu bırakıp koltuk kenarlarından tutunmak zorunda kaldım, dişlerimi sıkıyordum. Yağışlı havalarda uçmaktan nefret ederdim.

Dudaklarında küçük bir gülümseme ve dünyanın tüm kayıtsızlığı ile bacak bacak üstüne atarken, "Bu senin ilk uçuşun sayılır, değil mi?" diye mırıldandı. Doğrudan karşıya bakıyordu ve iması gözlerini oymak istememe neden oluyordu. "At arabalarından daha hızlı bir ulaşım aracı," diye ekledi.

"Sohbet etme çabası mıydı bu?" diye dik dik baktım. Tutuşumu gevşetmiş ve omuzlarımı serbest bırakmışım. Uçak hâlâ sarsılırken küçük pencereden kara bulutları görmek yardımcı olmuyordu.

Uçağın tavanındaki düğmelerden birine bastı. Hostesler iki ucundan tuttukları servis masasıyla yanıma yanaşıp ne içmek istediğimizi sordular. Kahve istemeyi düşündüm ama sonra uykumu açmamın yersiz olduğuna karar kıldım ve beyaz şarap rica ettim. Sidra seçimimi takdir ederek kadehimi doldurdu ve bana uzattı. Kendi özel içkisi ona hazır şekilde servis edildi ve hostesler yeniden yanımdan ayrıldı.

"Bu sekiz saatlik bir uçuş," dedi. "Ve burada neredeyse yalnızız." Şaraptan büyük bir yudum alarak boğazımın kuruluşunu hafiflettim.

"Başının çaresine bakman gerekecek, tüm gece uyanıktım ve yol boyunca bir şeyler okuyarak uyumayı planlıyorum." Çantamın içinden gerçekten yolda oyalanmak için aldığım gazete ve dergiyi çıkardığımda küstah bir şekilde gülümsüyordu. Dikkatimi ondan uzaklaştırmak adına ilk önce gazeteyi okumaya koyuldum.

Vampirlerin varlığı artık insanları oldukça rahatsız ediyordu. Kontrol edilmez olduklarını düşünüyor ve tedirgin oluyorlardı. Birçok eyalette vampirlere seyahat ve oturma izni gibi kısıtlamalar getirilmişti ve hâlâ ismini resmi belgelerle kayıt altına almayan vampirler için kesin ölüm emri verilmişti. Hükümetin bir sonraki adımı, onlara çip takarak kontrol altında tutmaktı ve bu hâlâ tartışmalı bir konuydu. Son zamanlarda ekranlarda çok sık gördüğüm vampir hakları koruyucusu olarak konuşan vampir buna tamamen karşı oldukları ve kabul edemeyeceklerine yönelik demeçler vermiş ve bunlar tüm manşetleri süslemişti.

Şarabımı bitirdiğimde kadehin kenarındaki kırmızı ruj izim oldukça belirgindi. Uçak bulutların üzerine tırmanmış ve nihayet sarsıntı kesilmişti. Gazetede okuduklarım ve düşüncelerim zihnimi şarapla birlikte iyice ağırlaştırdığında tıpkı istediğim gibi gözlerim uykuya teslim oldu.

Rüyada olduğumu bilmeme rağmen her şey o kadar gerçekçiydi ki bunu sorgulayabiliyordum. Saçlarım omzumun üzerinde bir yana toplanmıştı. Ensemden aşağı, çıplak sırtıma doğru tüy gibi kayan serin parmaklara doğru başımı geriye yatırdım. Dokunuşu, alev alev yanan bedenimde iç kamaştırıcı bir etki yaratıyordu. Buz gibi soluğunu saçlarımın üzerinde hissederken, bir anda karşıma geçiyordu. Dudakları şakaklarımı öperken bir anda boynuma kayıyordu ve her bir saniyesinden karanlık bir zevk alıyordum. İçimde ürkütücü bir tatmin duygusu belirliyordu. Soluklarım ağırlaşıyordu; içten içe dudaklarının aralanmasını ve sivri dişlerinin ortaya çıkmasını bekliyordum. Keskin bir öpücükle tenimin buz gibi soğumasını ve derimin altına inerek kanımın ruhumdan çekilmesini istiyordum. An kafamın içinde, beklentiyle kıvranan bedenimde öyle çoğalmıştı ki gözlerimi açmam ve onun simsiyah gözleri ile karşılaşmam kaçınılmazdı.

Dudaklarında kanımın kırmızılığını aradım ve bir şey oldu, kırmızı başka bir yerdeydi ve kalbimde çok iyi anımsadığım bir parçalanma yaşanmıştı. Elindeki hançerin sivri ucuyla saçlarımı geriye çekti. Neden diye sorgulayarak ona bakarken ellerim kalbime doğru yükseldi. Siyah elbisem kanla birlikte daha da koyulaşmıştı ve sol göğsümün üzerinden gözyaşları gibi akıyordu.

"Canavarların kalbi olmamalı," diye gülümsedi ve ben irkilerek gözlerimi açtım.

Kâbus o kadar etkiliydi ki, onu karşı koltuğumda dikkatlice benizlerken bulduğumda refleksiyle geriye çekildim. Bu, kaşlarını hafifçe kaldırmasına neden oldu. Uyuduğumda kemerimi çözmüş, koltuğumu geriye yatırmış ve üzerime ince bir örtü örtmüştü. Artık yanımda değil, birbirine bakan koltuklarda karşımda duruyordu. Elinde hançer değil viski kadehi vardı ve parmakları kadehin ağzında oyalanıyordu. Gözlerimi takip etti ve ağır hareketlerle öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yasladı.

"Kalbin," dedi.

"Ne olmuş kalbime?" diye refleksiyle çıkıştım.

"Çok hızlı atıyor."

Sertçe yutkunup elimle kasılmış boynumu ovdum. Kendimi sakinleştirmeye ve aynı zamanda ona belli etmemeye çalışıyordum.

"Kâbus görüyordun ve belli ki ben de konuk olmuştum."

Vampirler uykularındayken insanlara istediği rüyaları gördürebilirdi, bunu geçmişte sık sık Luxuria'ya yaptığını gayet iyi biliyordum ve eğer evden çıkmadan önce kişisel kalkan olarak gümüş suyu içmeseydim bu görüntüleri aklımın içine onun soktuğunu düşünebilirdim.

Örtüyü üzerimden kaldırıp yan tarafımda kalan koltuğa bıraktım. Kas ağrıları saatlerdir uyuduğumu gösteriyordu. Hareket etme ve mahremiyet ihtiyacıyla ayaklandım. Uçak tuvaletini kullanmak için kapıyı açtım ve arkamdan kilitleyerek küçük lavaboya ellerimi yasladım.

Beni zaten bir kez öldürmüştü ve yaparken onu durdurmamıştım ama bu defa bütün içgüdülerim o hançeri yakalayıp onun kalbine saplamak istiyordu. Ani gelen şiddet atağı iyice bocalamama

neden oldu. Musluğu açıp yüzümü yıkadım ve soğuk suyun beni kendime getirmesi için oyalanmaya devam ettim. Uçağın yarım saat içinde inişe geçeceği anons edilirken makyajımı düzeltmeye çalışıyordum. Ya çok hızlı gitmiştik ya da gerçekten çok uzun süre uyumuştum. Her halükârda tatsız yolculuğumuzun bitmesine memnun olarak tuvaletten çıktım ve koltuktaki yerime geri döndüm.

O tekrar bana yaklaşmasın diye kemerimi bağladım ve derin bir nefes alarak camdan bulutları izlemeye koyuldum. Hâlâ öylece bana bakıyordu ve aklından geçenleri kestiremiyordum. Hâlâ öylece de birbirine güvenmediğine emindim ama ikimiz de birbirimize kayıtsız değildik. Aramızda yaşanan her şey bizi muknatis gibi birbirimize çekiyordu. Gardımızı almıştık ve diğerinin hamlesini bekliyorduk ama kalkanlarımızı indirmeye de bir o kadar yakındık.

Uçak piste yumuşak bir iniş yaptığında başımı çevirdim ve onunla göz göze geldik. O an biliyordum, emin olduğumuz tek şey ikimizin de tarihin tekerrür etmesine izin vermeyecek olduğumuzdu.

İçgüdü yeniden uyandı ve kafamın içine, "Zarlar atıldı," diye fırlıladı.

Şiddete Meyilli Yaralı Halp

Havaalanındaki basit bir karşılama ile bizi bekleyen araca bindiğimizde bavullarımız bagajda yerini almıştı. New York ne çok soğuk ne de sıcaktı. Şehir ilk andan itibaren aklımı çelmişti ve otele varana kadar kendime sık sık burada olma sebepimi hatırlatmak zorunda kalmıştım. Almamız gereken silah önemliydi, o silahın bende olması daha da önemliydi. Tüm dikkatime ve geçmiş yaşamımdan sahip olduğum tüm bilgiye ihtiyacım vardı.

Gece Vaha ile telefonda konuşmuş ve olabildiğince bilgi edinmiştim. Vampirlerin inine giriyorduk ve orada karşılaşacaklarım hem yaşlı hem de tehlikeli olanlardı. Ülkelerde kümeleşen vampir topluluklarından haberim vardı ve müzayedeye onların liderleri katılacaktı. Vampirler tehlikeliydi ama zengin ve güçlü vampirler daha da tehlikeliydi.

Araba durduğunda birileri yine kapılarımızı açtı ve Sidra yine çıkarken elimden tuttu. Kendimi eski bir kitabın içindeymişim gibi hissetmem kaçınılmazdı. Geniş kaldırımlı caddeler temiz ve insan kalabalığından arınmıştı. Otel öyle süslü püslü değildi ama müze müdürü maaşımı tek gecesini karşılayamayacağım kadar lüks olduğu aşikârdı. Kapısının önünde duran adamların kıyafetleri krallı-

yet üniformalarını andırıyordu. Bavullarımızı alıp benim için kapıyı açtılar, resepsiyona yaklaştığımızda Sidra bir adım öne çıktı.

"Hoş geldiniz efendim, odanız hazır. Ne zaman isterseniz size eşlik edebiliriz." Yine o hoşlanmadığım kelime ancak kadının halinden memnun tavrına ve doğrudan Sidra ile konuşmasına bakarak tek kelime etmedim.

"Eşlik etmenize gerek yok, teşekkür ederim," dedi Sidra. Kadının elinin altındaki altın rengi kartı masanın üzerinde kaydırarak Sidra'ya doğru uzattığında kaşlarım çatıldı.

"İki oda olması gerekiyor." Dirseklerimi resepsiyona yaslayarak kadına gülümsedim.

"Tek oda," dedi Sidra.

"Neden, diğer tüm odalar dolu mu yoksa?" diye romantik komedi klişelerine güleç bir ima yaptım. Çalışanlar dışında lobide kimse yoktu, şarap rengi loş ışıklar altında siyah piyanoyu çalan fraklı adam gözüme çarptı, gerçekten başarılıydı.

"Aksine, diğer tüm odalar boş." Başını sallayıp eşyalarımızı odaya çıkarmak için bekleyen görevliyi onayladı.

"Bu da ne demek?" Yüzümü ekşittim. "Bunu nereden biliyorsun ki? Diğer tüm odaların da parasını ödedin mi yani?" Bu sabah odaya çıktığım andan itibaren o da en az benim kadar farklıydı. O da başka bir takım giymişti ve bu da çok fazla soru anlamına geliyordu.

Elini sırtıma bastırarak beni asansörlere doğru yönlendirdi, kadının önünde tartışmamak için hareket ettim ama bir cevap beklercesine ona bakıyordum.

"Otel benim," dedi.

Kabul etmek gerekirse aklımdaki cevap bu değildi. Suspus olmuş şekilde geniş aynalı asansöre bindim ve çatı katındaki muhteşem odaya çıkana kadar ne yapacağımı düşündüm.

"Pekâlâ, yine de neden aynı odada kaldığımızı açıklamam gerekiyor bir noktada." Topuklu ayakkabılarım kadife halının üzerinde yağ gibi kayıyordu. Yirmi sekizinci kata çıktık, ilerlerken gözlerim oda numaralarını aradı ama sadece koridorun sonunda bir oda vardı ve onun kapısının üzerinde de numara yazmuyordu.

"Güvenlik," dedi sadece ve altın sarısı kartı okuttu, zayıf bir sesle kapı açıldığında önden geçmem için kenarda bekledi.

"Sana ait olan bir otelde gerçekten güvenliğe ihtiyacım olduğunu mu söyleyeceksin?" Ses tonum bunun ne kadar saçma olduğunu ele veriyordu, başımı iki yana sallayarak içeriye girdim.

"Otelin benim olduğunu an itibarıyla senden başka bilen yok. Neden bu kadar büyütüyorsun? Benimle aynı odada olursan kendine hâkim olamayacak mısın?" Benim aksime alaycı değildi, yüzü ciddiydi ve ses tonu da daha çok neyi tartıştığımızı sorguluyordu.

"Özel alana ihtiyacım var," dedim kaşlarımı çatarak.

"O halde etrafına bak, burası epey büyük bir daire ve iki ayrı yatak odası var."

Söylediğini yaptım ve haklılığı karşısında tekrar suspus oldum. Biz çıkana kadar bavullarımız odaya gelmişti. Kendi bavulumu sürükleyerek karşıma çıkan ilk kapıdan içeri girdim ve kapıyı onun yüzüne doğru kapatarak çocukça bulduğum bir hamle yaptım. Neden bu kadar gerildiğimi anlamamıştım, uçakta gördüğüm kâbusun etkisi hâlâ üzerimdeydi ve kafamdan atmak için bir şeyler yapsam iyi olacaktı.

Kapı tıklanunca, "Evet," diye seslendim ve bu defa sesimi sakın tutmayı başardım.

"Akşama kadar epey vaktimiz var, şehri dolaşmak ve yemek yemek ister misin?"

Bir an düşündüm ve makul yanım oldukça nazik bir teklif olduğuna karar verdi. Açıkça şehri dolaşmayı çok istiyordum ve uzun uçak yolculuğunda bir şey yemediğim için epey aç hissediyordum. Kapıyı açıp nezaketten yüzüne bakarak cevap vermeye karar verdim.

"Yolculuğun yorgunluğunu atmak için duş almak istiyorum, biraz müsaade edersen hazırlanayım."

"Ne kadar zamana ihtiyacın var?" diye sordu.

Kafamda basit bir hesap yapıp, "Bir saat yeterli olur," dedim.

"Görüşmelerimi aşağıda yapayım, hazır olduğunda lobide bekliyorum."

"Tamam," dedim.

Başını bir kez sallayıp zarifçe dönerek çıkmak üzere kapıya ilerledi. Bana bu alanı tanıdığı için istemsizce minnet duydum ve kapının kapanma sesiyle nihayet rahatça soluklandım.

Reyna'yı arayıp biraz konuşmayı çok isterdim ama güneş hâlâ tepedeydi ve Reyna gündüz uykusundaydı. İki yaşamımda da vampirlerle fazla içli dışlı olmama ve en başından itibaren vampirleri hiç yadırgamama rağmen Reyna'nın dönüşümü hâlâ şok ediciydi, sadece onun için bunu daha korkutucu hale getirmek istemiyor ve olabildiğince normal davranmaya özen gösteriyordum.

Hazırlanmam sandığımdan uzun sürdü. Etekleri uçuş uçuş olan ince kumaşlı gülkurusu rengindeki mini elbisemi giyip aşağıya indiğimde Sidra lobide değildi. Resepsiyona ilerleyip onun yerini öğrendikten sonra müzayedede giyeceğim elbisenin ütülenmesini rica ettim. Otel personellerinden biri restorana kadar bana eşlik etti. Tekrar asansöre binip otelin en üst katında muazzam manzaralı çatı katının terasına çıktık.

Sidra'yı orada tek olan masada otururken buldum. Sırtı dönüktü ama topuklu ayakkabılarımın sesi vampir olmasa bile ona kendini belli ederdi. Bana eşlik eden çalışana gülümseyerek teşekkür ettikten sonra masaya kadar yürüdüm ve bir an nefes almayı ihmal ettim. Belirsiz duygular şampanya gibi içimden taşıyordu.

Başından beri kendime itiraf edemesem de, bu bir randevuya benziyordu. Her şey baştan sona özenle ayarlanmış bir randevuyu anımsatıyordu. Sabah odadan adımımı attığım andan itibaren kendimi teslim etmemek için savaş verdiğim bir rüyanın içindeydim sanki. Sidra yerinden doğrulup ben iyice yaklaşıma kadar ayakta bekledi. Üzerinde günün ilk saatlerinden itibaren giydiği siyah pantolon ve pantolonun içine sıkıştırılmış beyaz gömleği vardı. Her zaman giydiği rahat kıyafetlerden farklıydı ama yine de çok rahat görünüyordu ve onca yolculuğa rağmen kıyafetler üzerinde yeni giyilmiş kadar kırışksızdı.

Masanın diğer tarafındaki sandalyeyi benim için çekti, ilk kez sandalyeye oturuyormuş gibi panik halinde yerime yerleştim. Parmakları omzumda toplanan saçlarımı sırtımdan aşağı doğru bırakırken serin dokunuşuyla baştan aşağı ürperdim. Dokunuşu bir

saniyeden daha kısa sürmüş ve hemen yerine geçmişti ama ben ru-
junu silmek ister gibi dudaklarımı birbirine sürtmeye devam ettim.

"Dışarıda yiyeceğimizi düşünmüştüm." Menüü incelemeye
koyulurken rasgele bir şey söylemiştim, kontrolümü kazanmaya ih-
tiyacı vardı çünkü bu bir randevu değildi. Bu benim ondan çok
uzun bir süre istediğim ama bana vermemek için her şeyi yaptığı o
randevu değildi.

"Baş başa olmak istedim," dedi ve gözlerim yabancı isimlerle ya-
zılmış yiyecek içecek listesinden ona döndü. "Gece için gerekli de-
tayları rahatça konuşabilmek adına," diye ekledi ve gözlerim tekrar
listeye döndü.

Garson ve şef siparişimizi almak için yanımıza gelene kadar tek
kelime etmedim ya da gözlerimi menüden ayırmadım.

"Öneriniz var mı?" diye sordum kararsız kalmış gibi, aslında
ters köşe olduğum için menüü inceleyememiştim.

"İtalyan mutfağı severseniz *filetto di manzo al vino rosso* öneri-
rim," dedi kusursuz bir aksanla. "Kırmızı şarap soslu fileto muhte-
şemdir."

"Kulağa harika geliyor, teşekkür ederim." Menüü almaları için
kenara bıraktım.

"Şarap içmek ister misin?" diye sordu Sidra. "İyi bir yemek seçi-
mini ödüllendirir."

"Bu konuda hevesli görünüyorsun." Hava atabilmesi için kaşla-
rını kaldırarak onu onayladım.

Gülümsedi ve şefe döndü. "Bordeux'dan Cabernet Sauvignon."

"Her zaman mükemmel seçim efendim." Şef ve garson övgüyle
geri çekilirken ellerimi koymak için masada uygun bir yer aradım
ve nihayetinde dizlerimin üzerinde birleştirdim. Açık havada, nem-
li bir öğleden sonra onunla baş başa olmak benim için yeni bir dene-
yim oluyordu.

"Sen bir şey yemeyecek misin?" diye alayla sordum.

"Belki daha sonra," diye imalı bir şekilde gülümsedi. Karanlık
imasından başka bir şey çıkarmamak için daha makul bir şeyler dü-
şündüm.

"Vaha geceye katılacak her ismin bir yerlerde bir şeyler ifade et-

tiğini söyledi, hiyerarşiniz nasıl sürüyor? Sen doğan ilk vampirin, bu seni onların efendisi falan yapmıyor mu yoksa geride bıraktığın yıllarda saygınlığın bir önemi kalmadı mı?”

“Geçmişte böyle bir hedefim ve arzum vardı,” diye girizgâh yaptı. “Kendimi vampir ırkının lideri olarak görüyordum ve onlardan sorumluydum. İnsanlarla barış içinde yaşayabileceğimiz bir dünya ya onları inandırdım ve onları kontrol altında tuttum. Onlara başka bir yol gösterdim ve yırtıcı yanlarını kontrol etmeyi öğrettim. Onlara dize getirdim. Sonra bir insan geldi ve onları uykusunda avladı. Bir kibrit inancımı da yaktı ve geriye küller kaldı. Onca kaybın sorumluluğu liderlik konusundaki tutkumu beslemedi. Yaşam bir kibritle son bulmaz elbette, vampir ırkından kalanlar çoğalmaya devam etti ve kendi içlerinde kümeleştiler. İsmim onlar için bir efsane ama o yıllardan beri çok azı yüzümü bilir ve sadece liderleri içgüdüsel olarak benden geri durur.”

Konuşmasını aristokratlar gibi profesyonelce tamamladı, sanki anlattıklarının ana kahramanları biz değilmişiz gibi... Sanki cümlelerinin arasında bıraktığı boşluklarda suçlamaları ve iğnelemeleri yokmuş gibi... Sanki ben burada, tam karşısında oturmuyormuşum gibi.

“Bana bir masal anlatmanı istemedim,” dedim. “Buradan çıkar-
dığım sonuç seni saymayacakları, anladım.” Kendimi onaylayarak başımı salladım.

“Seni güvende tutacak kadar kıymetim var, endişelenme.”

Yemeğim geldiğinde iştahla geriye çekilip garsonun servis yapmasını bekledim ama Sidra’nın bakışıyla genç adam çekildi. Çatalı-
mı ve bıçağımı elime alarak şarabı ustaca açmasını ve kadehlerimize koymasını izledim.

Ona yanıt vermek yerine yemeğimi yemeye koyuldum. Sıcak ama muhteşemdi. Ve ona cevap vermedim çünkü güvenliğimden endişelenmiyordum. Artık vampirlere karşı endişe duymuyordum. Endişe ettiğim şey ne kadar ileri gitmem gerekecekti.

Onlar av, dedi kafamın içindeki ses. Onlar av, avcı sensin.

Ve bu bana tekrar gördüğüm kâbusu hatırlattı.

Yemekten sonra yaptığımız şehir turu göz alıcıydı. Sidra bazı konularda beni ne kadar iyi tanıdığını göstermekten çekinmedi ve harika iki sergiyle bir müze turu yaptık. Oradan oraya geçmek ve gördüklerimizle ilgili konuşmak aramızdaki gerilimi azaltmış aksine artırmıştı. Her eser ikimizin arasındaki bağa uzanan bir adımdı sanki. Nefretle tutkunun harmanlandığı bir dansın iki tarafı olma konusunda adımlarımız ustalaşıyordu ve yemekteki küçük saldırısını görmezden gelirsek ikimiz de diğerine bir hamle yapıp olacağını bildiğimiz yüzleşmeyi geciktirmeye devam ediyorduk. Ben her şeyi hatırladığımdan beri onunla doğrudan her şeyin kavgasını hiç etmemiştik.

Müzayede için mini elbisemi değiştirmem gerekiyordu. Siyah, uzun ve saten elbise istediğim gibi ütülenmiş, kılıfında dolaba asılmıştı. İnce askıları omuzumda her an kopacak gibi görünüyordu. Tek bantlı yüksek topuklu ayakkabılarımla elbise üzerime tamamen oturmuştu. Makyajımı tazeledim ve saçımı sıkı bir atkuyruğu şeklinde topladım. Sidra'nın kıyafetindeki tek değişiklik üzerine aldığı siyah ceket ve küçük papyonu olmuştu. Asansörün aynasından yan yana görüntümüze bakıp büyülenmemek elde değildi. Birbirine kusursuz uyan iki parça, aramızda bıraktığımız iki adımlık mesafeye rağmen her saniye sanki üzerimdeymiş gibi hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum.

"Davetiyede kıyafet kuralları arasında mor ve bordo renginin yasaklı olduğunu gördüm," dedim merakla. "Neden?"

"Eski zamanlarda yalnızca vampir kralı bordo giyinebilirdi. Bu hem zafer hem meydan okuma işareti taşıyordu. Başka birisinin giymesi savaş başlatmak ve kan dökmek için yeterliydi. Mor da kraliyetin baş adamlarının rengiydi. Bu tür törenlerde hâlâ önemini koruyan bir gelenek."

Anladığımı belli edercesine başımı salladım.

Arabaya binip müzayedenin yapılacağı tarihi opera binasına gidene kadar sessiz kaldık. Günün yorgunluğu ayak tabanlarımda ve omuzumda hissedilir haldeydi ama asıl gün şimdi başlayacaktı. Kapımı açtı ve girmem için kolunu uzattı. İçeri girerken davetiyelerimizi kapıdaki görevliye uzatan o oldu. Beni tanıyan birileri olacak

mı diye sorduğumda, olabilir ama bu sorun değil, demişti. Vampirlerin hepsi beni düşman olarak görmüyordu, vampirlerin çoğu onu başarısız bir lider olarak görüyordu. Luxuria yüzünden değil, Sidra yüzünden yaşanmıştı soykırım, bu da neden ona saygı duymadıklarının anlamama yardımcı olmuştu ama beklediğim gibi bir suçluluk hissetmemiştim. Aksine olup bitenleri benim zaferim olarak değil de onun başarısızlığı olarak görmeleri canımı sıkıyordu. Kadınların başarısını takdir etmek yerine başarısızlığına kılıf uydurup yine erkekleri konuşmayı başarabiliyorlardı değil mi?

Tarihi opera binası gece ışıklarının altında tüm yıldızlardan rol çalıyordu. Taş cepmeli, açık sarı renkteki yüksek bina koyu renkli kubbesiyle şehrin her yanından görülüyor olmalıydı. Daha koyu, muhtemelen granit sütunlar binayı çevrelerken, kemerli pencereleri, binanın köşelerine kuş gibi konan heykeller ve kabartmalarla göz dolduruyordu. Gotik ve barok esintileri taşıyan eski bina ihtişamını hâlâ koruyordu.

Oldukça geniş merdivenlerinin üzerine film karelerini aratmayan kırmızı halı seriliydi. Ana girişteki büyük kapının önünde de kurşun askerleri andıran üniformalı görevliler bulunuyordu.

Fuaye alanı neredeyse tamamen karanlıktı. Vampirlerin başrolde olduğu bir müzayedede buna şaşırmamıştım. Onların gece görüşleri kusursuzdu, benim gözlerimin ise karanlığa alışması gerekmişti. Varlıkları kedi gibi omuzlarımı dikleştirmeme neden oldu. İçgüdüsel olarak siper almıştım ve yine kafamın içindeki diğer ses atağa geçmişti.

Biraz şiddete meyil, yaralı bir kalp için pek iyileştiricidir, diye seslendi tırnaklarını törpülerken. Kafamın içindeki belli belirsiz yansımadan kurtulabilmek adına bir kez ağır şekilde gözlerimi kırptım.

Görevlilerden biri ikimizi de bir cihazla ararken Sidra istifini bozmadı ben de itiraz etmedim. Gözlerim yüksek tavandaki fresklerde gezindi ve loş ışığın altında sanatla estetiğin paha biçilemez uyumundan mest oldum.

"Teşekkürler efendim," diyerek içeriye doğru geçmemiz için yönlendirdi. Yürümeye koyulduğumuzda arkamdan gelen bir gül-

me sesi işittim ve kendimi tutamadan omzumun üzerinden dönüp baktım.

Akil Maner'i orada görmek dişlerimin birbirine kenetlenmesine neden oldu. Çok kısa bir an göz göze geldik ve ben yürümeye zarar devam ettim. Onun kim olduğu umurumda değildi. Hâlâ kendi soyunu sürdürüyordu ve geçmişte yaşadıklarının suçlusu onun atasına dayanıyordu. Cadı olduğumu ilan ettikleri anda hayatım tersyüz olmuştu ve bir daha kontrolü ele alamamıştım.

Dudaklarımı aralayıp sakın bir nefes aldım ve konsantre oldum. İlk girişi geçtikten sonra kalabalık göz doldurmaya başlamıştı, pür dikkat olmalıydım.

Asıl salona girdiğimizde atmosfer beni vampirlerden daha çok etkiledi. Kristal avizeler ışık yaymıyordu ama bu, parlamalarına engel değildi. Vampirlerin yanı sıra kendi iş uzmanlığımdan isimlerini bildiğim bazı sanat koleksiyoncularını da burada görmek şaşırmama neden oldu. Herkes çok soylu ve aristokrat duruyor, kendimi bir dönem müzikalının içinde hissetmeme neden oluyordu. Taş sütunların arasında kalemle çizilmiş gibi duran ahşap balkonlar seyirciler için değil, müzisyenler için ayrılmıştı. Yaylı quartet klasik ezgilerle tavandan yankılanarak kulağımıza ilişıyordu.

Sidra dikkatimi çekmek için hafifçe parmağının tersiyle kolumu okşadığında büyülenmiş şekilde etrafı seyrediyordum ve ona döndüğümde beni izleyen yüzünde küçük, zararsız bir gülümseme vardı.

"Stendhal sendromu mu?" diye gördüğünden memnunmuş gibi sordu.

"Her zamanki gibi," diye kabul ettim "Ve sanırım aşırı dozdan gideceğim," diye kaşlarımı kaldırdım.

Sanki gülümsemesini sakınmak ister gibi gözlerini kaçırdı ve elini belime yerleştirip beni tekrar yönlendirdi.

Sıra sıra dizili sandalyeler koyu kırmızı renkte kadifelerle kaplanmıştı, gördüğüm en gösterişli manzaralardan biriydi. Sidra bizi ilk sıraya yönlendirdi ve ortalarda kalan, yan yana iki sandalyeye oturmamızı işaret etti. Uzun elbisemin eteğine dikkat ederek sandalyeye kurulduğum ve etrafı incelemeye koyuldum.

Çıkışları gözet, dedi ses yeniden.

Hafifçe birisi kulağımın içine doğru bağıırıyormuş gibi başımı yan yatırdım ama sözlere kulak verdim ve çıkışları kontrol ettim. Geniş salonun her iki yanında çift kanatlı ahşap kapılar vardı ve sahnenin arkasında da koridor uzanıyordu. Sol tarafta kapıdan garsonlar girip çıkıyordu, mutfağa açılan bir kapı olduğunu aklıma not ettim. Garsonu takip ederken kristal kadehte koyu kırmızı sıvıyı içen bir vampirle göz göze geldiğimde adam bana memnuniyetle gülümsedi, bozuntuya vermeden nazik bir tebessümle karşılık vererek dikkatimi diğer tarafa yönlendirdim. İçerisi şimdiden epey kalabalıktı. Vampirlerin yanı sıra insanların da aralarında olduğunu görmek beni şaşırttı.

“İş insanları,” dedi Sidra fısıltıyla kulağıma. “Bazıları vampirleri destekliyor, bazıları da vampirlerin dostluğundan iyi kâr sağlıyor.”

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. İnsan olduğunu düşündüğüm kürklü bir kadının etrafında dönüp duran ama belli etmemeye çalışan iki vampir vardı. Kadının koruması olduklarını fark ettiğimde iyice şaşırmışım. Vampirlerin insanlar için çalışması görülmemiş şey değildi ama bu kadar alenen olmasını beklemiyordum. Onlara nasıl güveniyordu ki? Dişleri ortaya çıktığı anda kadının servetinin bir önemi kalmazdı. Omuzlarımı gevşemeye zorlayarak yavaş bir nefes verdim.

Müziği tanıyınca kinayeye kaşlarımı kaldırdım. *Operadaki Hayalet* filminin müziği çalıyordu. Buranın hayaleti kimdi emin değildim ama içimden bir ses buradaki çoğundan daha eski olduğumu söylüyordu. Gözlerim etrafa alıştıkça kalabalık daha görünür oldu ve kalabalığın arasında özellikle bir şey dikkatimi çekti. Aynı kırmızı elbiselerin içinde kadınlar ve kırmızı gömlekli adamlar yüzlerine yapışmış bir gülümsemeyle ortada dolaşıyordu. Garsonlar beyaz kıyafetleri ile seçilebilirdi ve bir tanesi yanımıza kırmızı giyenlerden iki kişiyle birlikte geldi.

Sidra’ya doğru gülümsedi ve “İçecek tercihiniz var mı etendim?” diye sordu. “Tüm kan grupları özenle seçildi.”

Ne olduğunu ve onların kim olduğunu anladığımda nefesimi tuttum çünkü bir şey yapmak zorundaydım. Canlı kırmızı tonunda

gıvının bu insanlar burada içecek olarak bulunuyordu ve ifadelerine bakılırsa kendilerinde değillerdi.

"Teşekkür ederim," dedi Sidra, sonra da kolunu omzuma atıp burnunu şakaklarıma sürttü. "İçeceğimle geldim."

"Ah," dedi garson. "Anlıyorum efendim." Baştan aşağı beni süzdü ve diğer konuklara benzer teklifi yapmak için döndü. Vampirlerden biri kırmızı elbiseli yirmi beş yaşından büyük görünmeyen kıza kucaklarına doğru çekti ve kız kollarını ona sararak boynunu açığa çıkardı. Dehşetimi saklayamayacaktım, neyse ki Sidra başımı belli etmeden kendine doğru çevirdi ve gözleriyle beni uyardı.

Başından beri beni buraya nasıl soktuklarını merak ediyordum ve bana sadece hallettiklerini söylemişlerdi. Burada bir içecek olarak bulunduğumu bilmiyordum ve bu öfkemi pekiştirmişti.

"Sakin ol," diye çok kısık sesle mırıldandı. Parmakları çıplak kolumu okşarken irkilsem de, belli etmedim. Sakin olmak konusunda şu an kendime güvenmiyordum. Diğer insanların buna neden ses çıkarmadığını anlayamıyordum ve en azından rahatsız olduklarını görme ümidiyle yüzlerine baktım. Hiçbir şey yoktu, kadın ve erkeklerden oluşan iş insanları etraflarında olan karanlığın yadırgamadıkları bir parçasıydı.

"Vampir kanı," dedi Sidra. O zengin iş insanlarına baktığımı görünce kafamdan geçenleri çözmüştü. "Hepsi karşılığını alıyor bir tanem."

Elbette, bu detayı nasıl bunca zaman atlamıştım ki? Vampir kanının en önemli etkilerinden biri de hem iyileştirici olması hem de yaşlandırmayı geciktirmesiydi ve bunlara aç çok fazla insan vardı.

Başımı hafifçe ona çevirip sırtıma gibi davrandım ve parmaklarımı yüzüne yaslayarak ağzımı kulağına dayadım. "Bir damla bile içersen seni kendi ellerimle öldürürüm."

Gülerek, "Yaparsın," dedi sadece. Parmakları omzumdan saç tutamlarımı okşuyordu ve sanki özel bir kokteylmişim gibi burnu sürekli tenime sürtünüyordu. Vücutlarımızın ve dudaklarımızın bu kadar farklı dili konuşması başımı döndürdü.

"Sidra Dekalton," dedi bir ses. Ne zaman geldiğini fark etme-

miştim. "Seni görmeyeli öyle uzun zaman oldu ki efsanenin sonsuz uykusuna yattığını düşünenler oldu."

Hayatım boyunca gördüğüm en uzun boylu kadına bakarken başımı epey kaldırmam gerekmişti. Tüm vampirler gibi güzel görünüyordu ama yüzünde Herakles'te gördüğüm sertlik vardı. Dünyanın tepesine çıkmışlardı ve her şeyi görmüşlerdi sanki. Kumral saçlarını ensesinde sıkı bir topuzla tutturmuştu, yaşlı bakan gözlerine rağmen benden büyük görünmüyordu. Üzerinde koyu yeşil, yerlere kadar sürünen iddialı bir elbise vardı.

"Esmeralda," dedi Sidra düzenbaz bir tonlamayla. "Beni mezara kapatmak için asırlardan daha fazlası gerekir." Kadına doğru döndü ve çapkın bir şekilde gülümsedi. Ciddiyetini bozduğu ve rol kesme gereği duyduğu için kadının önemli biri olduğunu düşündüm. Onun bakışları da benim üzerimdeydi ve Sidra gibi rol yapmıyordu, düşmanca bir tavır takınmıştı.

"Bu suratı birkaç asır daha görmem sanıyordum," dedi beni ima ederek. Kadına daha dikkatli baktım ama geçmiş yaşamımda onu hatırlamıyordum. O beni tanıyorsa bunun daima tek bir anlamı oluyordu, yaptığım kıyıda sevdiği birinin canını yakmıştım.

"Böyle bir suratın israf olmasını Tanrı da istemezdi," dedi Sidra, parmaklarının tersiyle yüzümü okşarken. Hareketiyle meydan okuyormuş gibi kadma doğru çenemi dikleştirmek zorunda kalmıştım.

"Onunla hiçbir zaman aynı fikirde olmadım," dedi kadın Tanrı'yı kastederek. "Çıkar şunu buradan, yoksa ben çıkarırım."

"Davetiye oldukça açık," dedi Sidra. "Herkes kendi içeceğini getirebilir ve bu yüz çok güzel bir aksesuar." Bu defa saçlarımı okşadı ve tüm bu rezilliğe sessiz kalmam konusunda sadece benim yakalayabileceğim uyarıcı bir bakış attı. Her şey dilimin ucundaydı ama ben daima nerede sessiz kalmam gerektiğini bilirdim.

Odanın uzak köşesine döndüğümde Akil ile bir kez daha göz göze geldik ve işler tam daha da kötüleşemez derken arkasındaki kapıdan içeriye abilerim girdi. Üçü birlikte salona girer girmez birçok vampirle selamlaşıp insanlarla sohbet etmeye koyuldular.

Sidra'nın dişleri şu an benim için en güvenli yerdi ve bu çelişki zihnimin alev almasına neden oluyordu.

Geçmiş yaşamım bir odanın içine dolup taşsa tam da böyle görünürdü. Benim elim kalbini sökmek için hazırda bekler gibi onun göğsünde, onun dişleri nabzımın üzerinde ve bu manzarayı seyretmek yerine diri diri yanmamı isteyen herkes de ön sıradaydı.

"O halde iç onu çünkü benim dişlerimi kamaştırıyor." Kadının vampir dişleri ortaya çıktığında Sidra'nın parmakları boynumu kavramıştı. Bunu yapmamasını tercih ederdim; hem kendime saygımdan hem de gelmeden önce epey miktarda gümüş suyu içtiğimden.

"Ben ne zaman istersem," dedi Sidra ve artık gülümsemeye son verdi. Pek çok kişi onda benim gördüğümünden daha korkutucu bir şey görüyordu. Herakles ile karşılaşmasından sonra şimdi de bu kadın, ilk andan itibaren üstten üstten diklenmesine karşılık Sidra'nın uyarıcı tek bakışıyla geriye adım attı. Saldırgan hayvanların işkenceyle eğitildiği o korkunç sirk oyunlarını anımsattı bu sahne bana. Sidra'dan korktuğuna tüm hücrelerimle şahit oldum.

Sidra'nın gözleri bakışlarımı takip ederek odanın diğer köşesine döndü.

"Resmi davetlere artık vampir avcıları da mı katılıyor?" diye yüksek perdeden sorarken, sesinde küçümseyici bir ton vardı. Kadının gözleri Akil Maner'e döndü. Girişte arama yaptıklarını biliyorlardık ve Akil'in silahsız bir şekilde buraya kadar girmesine bir anlam veremedim.

"Söylediğin gibi," dedi kadın rahatsız olduğunu açık ederek. "Davetiyede parasını ödeyen herkesin katılacağı da açıkça belirtiliyor."

Sidra sessiz kaldı ve bu bana onların hiyerarşisi konusunda çok fazla ipucu verdi. Vampirlerin belli bir konumda ve güç sahibi olanları Sidra'yı kesinlikle desteklemiyordu, hatta ondan rahatsızlardı. Herakles bunun kanıtıydı ama bu gece olanlar her şeyi başka bir boyuta taşımıştı. Ben onun önünde diz çökmelerini beklerken onlar onun tekrar ortaya çıkmasından hoşnutsuzdu ve anlaşılan Sidra'nın düşmanı olduğu sürece vampir avcılarının bile aralarında yeri vardı. Akil'in vampirlerle işbirliği içinde olup olmadığı sorusu zihnimde birkaç kez dönüp durdu. Bu hiç de mantıksız değildi.

Kafamın içindeki ses, "Nihayet düşünmeye başladım," diye göz devirdi. Ben de ona aynı şekilde karşılık vermek isterdim ama hâlâ birçoğunun göz hapsindeydim.

"Gözüüm üzerinde," dedi Esmeralda.

"İyi seyirler," diye karşıladi Sıdra ona bakmadan.

Abilerim bize bakmıyordu ama bu hallerini gayet iyi biliyordum, bize bakmıyorlardı ama kesinlikle her hareketimi takip ediyorlardı. Neden burada olduklarını düşünüyordum. Kasabada vampir avlamaya devam ediyorlardı, o halde burada olmalarının sebebi tıpkı şato gibi aile yadigârlarıydı. Ya da sadece o silahı istiyorlardı. Silahla ilgili kimlerin bilgi sahibi olduğunu bilmiyordum ama işler daha çetrefilli bir hal almıştı. Şimdi silahı alan kişi kesinlikle ben olmalıydım. Ne Akıl'e ne de abilerime böyle bir koz verebilirdim.

Müzik değişirken içerisinin ışıklandırması kırmızı tonlarına büründü. Etrafta boy gösteren hareketlilik nefes alıp verişimi etkiliyordu. İçeriye dört kadın ve dört erkekten oluşan ve tüm gözleri üzerine çekmekle kalmayıp doğrudan tehdit eden bir grup girdi. Kadınlar mor uzun tuvaletler içindeyken, erkekler özenli, siyah pantolon ve mor ceketten oluşan smokinler kuşanmıştı. Hepsinin vampir olduğunu anlamam bir saniye aldı ve sonra hepsi birlikte salonu taradılar. Gözlerinin kıpkırmızı olduğunu görmek ve o bakışların Sıdra ile üzerimde herkesten daha uzun oyalandığını fark etmek gerilmeme neden oldu.

Mor giyinmişlerdi.

"Bu gece burada çoğunuzdan eski eserleri tekrar yaşama döndürmek için bir aradayız," diye konuşmaya başladı kadın. "Ölüm-süz koleksiyonerler için heyecanlı geceye başlamadan önce herkesin doyduğundan emin olmak istiyoruz." Gözleri tekrar bize çarptığında gözlerimi kırpmamayı başardım. "Biraz sonra dağıtılacak broşürlerde ilk kez eserleri göreceksiniz ve teklif aşamasında yaşanacak her türlü kaosu cezasının sonsuz uyku olduğunu hatırlatmak istiyorum."

Ah, bunu düşünememiştim. Elbette, söz konusu vampirler olduğunda istedikleri uğruna nasıl kan döküleceğini tahmin etmek gerekiyordu. Ve alınan önlem gayet basit ve açıktı. Sorun çıkarırsanız öldürülüyordunuz, bu da beni morlar içindeki bu ekip konusunda daha da meraklandırmıştı. Esmeralda'nın delici bakışlarıyla karşılaşıştımda bu eklemenin son anda planlandığını bile düşündüm.

"Özel ikramlarımızın tadını çıkarın..." Kadın vampir dişlerini göstererek kadehini kaldırdı. Garsonlar daha kalabalık bir ekiple tekrar dolaşmaya başladı ve bu defa herkese broşür dağıtan genç kadınlar da onlara katıldı.

Sidra kasabaya döndükten sonra Vaha bize yaşanan kargaşalardan bahsetmişti. Vampir gruplaşmalarını anlatırken vampirlerin Sidra'nın başına buyruk eylemlerinden çok rahatsız olduklarını anlatmıştı. Sidra onların etnik gruplarının bir parçası değildi, onlara boyun eğecek türden biri de değildi. Ve onlar da Sidra'nın varoluşu dolayısıyla onu alt edemiyordu ve bundan memnun değillerdi. Her şeyi alt alta topladığımda ikimizin de burada hoş karşılanmadığı ortaya çıkıyordu kolayca. Çıkmaya hevesli kargaşada canıma bir şey olacağından endişelenmiyordum ama o silahın doğru ellere geçmesi önemliydi ve bu yüzden gecenin sonuna kadar olaysız ilerlemeyi tercih edecektim.

Hafifçe doğrulup Sidra'nın kucağına doğru tırmandım, yadırgamadan dizlerinde benim için yer açtı ve üzerine yerleşmem için belimden destekledi. Kollarımı boynuna dolayarak kulağına doğru "Damarlarımdaki ziyafetin kokusunu alabiliyor musun?" diye fısıldadım.

"Almaz mıyım?" Yumuşak saç tutamlarıyla birlikte dudakları şakaklarımı okşadı. "Daima, benim için, yabancıların kadar lezzetli."

İlk denediğinde beni yabancılarınla öldürmeye çalışmıştın.

Hâlâ aynı dili konuşuyorduk en azından.

"İç," diye başımı salladım ve bu, aramızda uzun bir bakışmaya neden oldu. Gümüş suyu Sidra gibi bir vampirde sadece baş ağrısına neden olurdu ve buna da katlanmak zorundaydı. Kendi içinde ölçüp biçtikten sonra gözlerimin içine bakarak dişlerini çıkardı, korkmam ya da gerilmem gerekiyordu ama ben ondan iki hayatımın hiçbir anında korkmamıştım. Ben onun kalbine musallat olmak isteyen bir hayalettim.

Seyircilerimizin bakışları eşliğinde iki parmağıyla ısıracağı yeri işaretlemek ister gibi dokundu. Serin dokunuşu tenimin karıncalanmasına yetmişti. Belimdeki elini omurgamın hizasından yukarıya

doğru kaydirdi, enseme kavrayarak boğazımı dudaklarının hizası-
na getirdi. Göz temasımızı kesip eğildiğinde önce serin soluğunu
ve ardından dişlerinin keskin saplanışını boynumdan ayak ucuma
kadar yoğun şekilde hissettim. Kanımı içine çekerken gümüş suyu
dudaklarında acı bir tat bırakmış olmalıydı ki parmakları boynumu
sıktı ve dişleri daha derine saplanarak sırtımı germeme neden oldu.
Tüm vampirler bu noktada dürtüsel olarak geriye çekilirdi ama
Sidra Dekalton reflekslerini zapt ederek kanımı tatlı bir şarap gibi
içmeye devam etti. Elektrik çarpmasını andıran bu hisle dudakla-
rımdan haz dolu mırıltılar yükseldi. Kendimi tutabilirdim ama bu-
rada ne için bulunduğumu söylediyse öyle davranmam gerekiyor-
du ve bu da teslim oluş gerektiriyordu. Küçük rolüm aslında ona
karşı dizginlediğim kontrolümü bir anlığına bırakmam için keyifli
bir molaya dönüştü. Ellerimi boynuna doladım, dizlerinin üzerinde
hareket ettim ve ruhumu da kanımla birlikte içine çekip, kendine
karıştırması için saçlarını tarumar ettim.

Klasik bir enstrüman, kırmızı ışıklar, hevesle ya da hasetle izle-
yen seyircilerin karşısında zaman ağırlaşıyor, her bir kan damlası
ikimizi birbirine daha çok karıştırıyordu. Damarlarımda dolanan
zehre rağmen böylesine tutkun halde beni tüketiyor oluşu güç ze-
hirlenmesi yaşamama neden oluyordu. Nefes alışlarım çılgınca bir
hal aldı, başımı o kadar çok geriye yatırmıştım ki kolları beni tutma-
sa baş aşağı düşmem kaçınılmazdı. Vücudum daha fazlasını bek-
leyerek kasılırken kalçalarımı okşadı ve dudakları tenimi sömür-
meyi bırakıp öpmeye başladı. İkimizin arasında yankılanan zevk
titreşimleri opera salonunda hayalet gibi dolaşıyordu. İkimizin de
içinde zehir ve fazlası vardı, atalarımızın paylaştığı sihir damarla-
rımızdan akıyor ve çatışıyordu. Belki de sihrimiz birbirine örümcek
ağı gibi dolanıyordu. Elim kalbinin üzerine bastırıldığında bunu bir
uyarı olarak algıladı, dişlerini boynumdan kurtardı ama çılgın so-
luklarını gizlemek ya da dizginlemek isteyerek dudaklarını bir süre
daha omzuma bastırdı. Başını kaldırıp nihayet tekrar göz göze gel-
diğimizde sanki beni şimdi yeniden bulmuş gibi yoğun hislerle ve
özlemle doluydu. Gözleri *nihayet* diyordu.

Boğazımı temizleyerek geriye çekildim, elbisem bacaklarımın hatırı sayılır kısmını açık bırakacak kadar toplanmıştı. Kalkmaya çalışırken elimden tuttu ve dengemi sağlamama yardımcı oldu.

"Gidip temizleneyim."

Koltuklardan uzaklaşırken başım dönüyormuş gibi sendeledim ve Akil ile kasıtlı şekilde göz göze gelip, koridoru dönene kadar temasımızı kesmedim. Adımlarımı ağırdan aldım ve işaret levhalarını izleyerek yürüdüm ama tuvalet dönemeci yerine yolu takip ederek merdivenleri buldum ve daha yukarıya tırmandım. Mutfak koridorunda yeterince gürültü olduğuna karar vererek büyük bir bitkinin yanında beklemeye koyuldum.

"Sana baktığımda midemin bulanacağını hiç düşünmezdim," dedi Akil bana doğru gelirken. Aynı şekilde karşılık vermek için döndüğümde, "Neyin peşinde olduğunuzu biliyorum," diye devam etti. "Onu almanıza asla izin vermeyeceğim."

Omzunun üzerinden baktığımda o da arkasını döndü ve kontrol etti. Görünürde kimse yoktu. İşaretparmağımı dudaklarımın üzerine bastırıp "Şşş," diye fısıldadım.

Çantamı açıp içinden kâğıt kalem çıkardım ve hızlıca yazmaya koyuldum. Kâğıdı ona uzattığımda birine yakalanma tedirginliğiyle etrafı kolaçan ediyordum.

Akil nota baktı, tekrar baktı ve bana döndü.

Reyna elindeydi, o gün öyle davranmak zorundaydım.

Mavi taşlı hançeri satın almalısın ve onu güvende tutmak zorundasın.

Beni duvara yaslayıp, "Sana neden güveneyim?" diye kulağımın dibinde fısıldadı. Kestane rengi saçlarını epey kısaltmıştı ve içerisi çok karanlık olmasına rağmen siyah güneş gözlükleri takıyordu.

"Hatırlıyorum," diye yutkunmaya çalıştım. "Beni telkin etmişler. En başından beri Luxuria'ydım. Artık hatırlıyorum ve artık ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"Karutla." Burnunun ucuna doğru kayan gözlüğün altından yeşil gözlerini kıstığında daha da küçüldüler.

"Yarın gece sana geleceğim," dedim. O kadar kısık sesli konuştuyordum ki kendi sesimi zor duydum. "Atalarını bir de benden dinle. Beni nasıl diri diri cadı diye yakmak istediklerini anlatayım!"

Akil bu sözlerle geriye doğru çekildi ve gözlüğü tek hamlede çıkardı. Duyduklarının üzerinde buzlu su etkisi yarattığını görebiliyordum. İğrenir gibi boynumdaki diş izlerinin üzerini sildim. Sersemlemiş halde cebinden çıkardığı mendili bana uzattı. Boynumda hiç kan lekesi olmadığı gayet iyi biliyordum çünkü Sidra dilinin ne kadar hünerli olduğunu kanıtlamıştı. Yine de mendili alıp boynuma bastırdım.

"Abilerime güvenme," diye fısıldadım, uyarıcı şekilde kaşlarımı kaldırarak. "Vampirlerle işbirliği yapıyorlar. Belli etmemek için başka şeyler satın alacağım. Onu al ve güvende tut!"

Karşılığında söyleyecek bir şey bulamadı, hâlâ sözlerimin kısa süreli şok etkisindeydi. Etrafı kontrol edip ona son bir bakış attıktan sonra tekrar yürümeye koyuldum.

Salona döndüğümde herkes kendi havasındaydı ve ben de boynumu tutarak Sidra'nın yanındaki yerime kuruldum. Broşürü dizlerimin üzerine bırakırken bana bakmadı ama bunu bir çağrı olarak kabul ederek incelemeye koyuldum. Sahne ışıklandırılması değişiyor, programın başlaması için herkes koltuklarına yerleşiyordu.

Kurtadam kalbi. Broşürdeki ilk eser kaşlarımı kaldırmama neden oldu, kurtadamların gerçek olduğunu düşünmüyordum ama ben kimdim ki vampirleri sorgulayacaktım.

Erkeklerin kalbini çalan kara cadının aşk iksiri mi? Cidden mi... Cadıların tek işinin erkeklerin kırılğan kalpleri olduğunu mu sanıyorlardı? İnanamayarak başımı iki yana salladım.

Vampir klanlarına ait eski mühürler, şövalyenin kılıcı, taklidi olmayan takılar, soylu ailelerden kalan yadigârlar, vampir avcılarının günlükleri, sonsuz uykusuna çekilen vampirlerin pelerinleri, büyü- lü bir ayna, yasaklı büyü kitapları... Eserlerin görselleri yoktu bu yüzden dikkatimi konuşmacıya verdim ve soylu ailelerden kalma eserlerle başladığına memnun oldum.

Abilerim üçüncü sıradaydı ve arkamda olmaları hiç hoşuma gitmiyordu. Onlara sırtınızı dönmemeliydiniz. Akil'i ise koltuk hizasın-

da görememiştim, arka sıralarda olmalıydı ama Esmeralda benim üç yan koltuğumda oturuyordu ve varlığı beni tedirgin ediyordu.

Satışa ilk çıkan parça epey eski antika bir vazoydu. Daha sonra genişçe altın işlemeli bir ayna çıktı. Sidra dikkat çekmemek adına ona teklif verdi ve girdiği yarış kazandı. Kurtadam kalbini Esmeralda aldı, antika bir kutunun içindeydi bu yüzden tam anlamıyla ne olduğunu görme şansım olmadı ama Sidra gülmüştü. İkinci teklifini bana yan bakış atarak aşk iksirine verdi ama onu sinirlendirecek şekilde açık artırmayı kazanan Akil oldu. Abilerim sadece şövalye kılıcı için bir kez el kaldırdı ama eserin sahibi olamadılar. Üç eser sonra Akil'e tarif ettiğim hançer çıktı ve Sidra ile anlaştığımız gibi bir bacağıma diğerinin üzerine atarak işareti verdim. Kimse anlamasın diye gelmeden önce bir işaret belirlemiştik. Sidra teklif verdi ama Akil de teklif verdi ve bu defa yarışa abilerim de dahil oldu. İşler kızışmaya ve servetlerinin sonu olmayan adamlar herkesin dikkatini çekmeye başladığında Sidra'nın kolunu sıktım, muhtemelen aynı düşüncelerle durdu ve sırtımaya başladı. Abilerim direkteler de hançerin kazananı Akil oldu ve ben hiç o tarafa bakmadım.

İşlemeli bir el aynası takımı çıktığında, "Güzelmış," diye dudak büktüm ve bu Sidra'nın elini kaldırması için yeterli oldu. Takımı satın aldı ve sonrasında zümrüt bir kolyeye doğru iç çektiğim için onu da satın aldı.

Müzayede sona erip de, herkesin cebinden bir kıtanın asırlarca kutluğuna son verecek paralar çıktığında, eğlence yerini daha karanlık bir ambiyansa bıraktı. Sidra'nın gözleri Akil'i takip ediyordu, peşinden satın alma işlemlerinin tamamlanması için hazırlanan odaya geçtik. Bizimle burada sekiz kişi vardı. Abilerim Victoriam'lara ait ne kadar eşya varsa almışlar ve Akil ile de fısıldaşmışlardı. Sidra onları dinlerken ve Akil'i gözetirken, dikkat çekmemek için birkaç imza attı ve bir çek yazdı. Görevli kadın gerekli incelemeyi yapıp kadife kutuları camekânın üzerinden uzattı. Sidra kolyeyi boynuma takarken sadece vakit kazanmak için oyalanıyordu. Ben de ona eşlik ederek antika el aynasını kutudan çıkardım ve kolyeye bakmaya koyuldum.

"Gerçekten muhteşem parçalar," dedi görevli. "Kutuları adresinize göndermemizi mi isterseniz yoksa arabaya mı bırakalım?"

"Bunlar epey kullanışlı," dedim. El aynasının yanında küçük bir saç fırçası, broş ve iki tane saç iğnesi vardı. "Makyajımı tazelemem gerekebilir." Biraz daha oyalanmak için çantamdan rujumu çıkarıp gerçekten dudaklarımı yeniledim. Kolyenin yanında gelen küpeleri hevesli gibi kulaklarımdaki küpelerle değiştirdim. Akil ve abilerim hâlâ konuşuyordu, ben duyamıyordum ama Sidra'nın duyduğunu varsayıyordum. Akil nihayet hareketlendiğinde eşyalarımı hızlıca çantanın içine tıktım. Sidra onun çıktığını fark edince elimden tutup çıkışa doğru yöneldi. Akil'in merdivenleri takip ettiğini görünce biz de aynısını yaptık. Akil asansöre bindi ve görünmeden biz de diğerine bindik.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Hançeri ondan alacağım," dedi.

"Bunu kasabaya döndüğümüzde yapabiliriz, bırak güvende tutsun. Bizim saldırıya uğramamız daha büyük ihtimal."

Sidra bana dikkatlice baktı ve "Alacağım," dedi.

Onu şüphelendirmek istemediğim için daha fazla üstelemedim ama hançeri almasını istemiyordum. Asansörün aynasından kendime baktığımda boynumdaki kırmızı lekeler dikkatimi çekti. Rahatsız ediciydi ama daha rahatsız edici olan gümüş suyuna rağmen Sidra'nın hiç etkilenmemiş görünmesiydi.

Asansör durduğunda çatıya ulaşmak için kalan iki katı da merdivenle çıktık. Çatı beklediğim üzere çok büyük, karanlık ve rüzgârlıydı. Akil'in diğer binanın çatısına geçtiğini ilk gören Sidra oldu. Orada onu bekleyen bir helikopter vardı ve Akil geride dururken pervaneleri dönmeye başlamıştı. Bizi gördüğünde helikopterle arasında on metre vardı, pervanelerin rüzgârına karşı koymak için kambur şekilde ilerlemeye koyuldu. Omzunun üzerinden bize baktı ve eliyle bir işaret yaptığında helikopterden dışarı beş adam çıktı. Tam teşekküllü oldukları her hallerinden belliydi, üzerlerinde yüzleri dahil her yerlerini kapatan koruyucu kıyafetler vardı, bahse girerim vampirlerin dişlerini geçiremeyeceği şekilde tasarlanmıştı. Silahları Sidra'ya doğrulttular ve tereddüt etmeden gümüş olduğunu

düşündüğüm mermilerle ateş ettiler, Sidra beni çıktığımız merdiven boşluğuna çekti ve ben gözlerimi açıp kapayınca dek yok oldu.

Dikkatli şekilde kapıya yanaştım ve mutsuz şekilde dudaklarımı birbirine bastırdım. Olağanüstü hızıyla onları tek tek avlıyordu ve böyle giderse hem Akil'i gebertecek hem de hançeri ondan alacaktı. Hızlı düşündüm ve tek bir yol buldum, çatının kenarına kadar yaklaşmışım ve aşağıya doğru, yüzlerce metre yüksekten baktım. Aşağıya düşmenize engel olan korkuluk duvarının üzerine çıkarken ayak kabıların sivri topukları titredi.

Sidra, Akil'in yolunu kestiğinde Akil bana bakıyordu ve ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyordu.

Ayaklarım, üzerinde durduğum çıkıntının dışına taşıyordu, bunun buruna hissettiğim gökyüzü rüzgârla savruluyordu sanki. Şehrin ışıkları ve bu yükseklikten seçilemeyen boşlukla göz göze geldim.

"Sidra," diye fısıldadım.

Sidra'nın simsiyah bakışları anlamayarak bana döndü.

"Sidra," dedim.

Başını iki yana salladı.

"Sidra!" dedim ve kendimi geriye doğru bıraktım.

Boşluk acımasızca beni aşağı çekerken yerçekiminin hızı karşısında nabzım yükseldikçe yükseldi. Karnımda boşlukta süzülüyor olmanın verdiği etkiyle bir çukur oluşmuştu sanki. Rüzgâr saçlarımı savuruyor, kulaklarımın uğuldamasına neden oluyordu. Her şey kararı olarak iki yanımdan hızla geçip gidiyordu. Şehrin ses kirliliği basınçla birlikte başıma bir darbe alıyormuşum gibi hissettirdi. Dünya etrafında büyüyor, ben ufalıyor ve uzaklaşıyordum çevremden. Geçmiş uzanıp beni yakalamak istedi ama ruhum kayan bir yıldız gibi savruluyordu. İçgüdüsel olarak korkmam ve gözlerimi kapatmam gerekiyordu belki ama ben heyecanla bana doğru yaklaşacak o alev topunu seyretmek istiyordum. Çılgılık yoktu, hezeyan yoktu, sadece bekleyiş vardı. Altımdan çekilen dünyaya meydan okumanın verdiği güç zehirlenmesi sarmaşık gibi ruhumu ele geçiriyordu.

Bir arabanın üzerine çarpmak üzereyken gülümseyerek gözlerimi kapattım. Gördüğüm son şey karanlığın bana doğru aktığı ve gölgelerin bana doğru uzandığıydı.

Beni yakaladı ve boşlukta döndürdü. Arabaya çarptığında ve arabanın içe doğru göçmesine neden olduğunda boylu boyunca onun üzerinde yatıyordum. Bedenini bana kamufle ettiği için hiçbir hasar almadım ama bakışları her an kalbime yeni bir hançer saplayabiliyordu.

Akil'in kaçmasına yardım etmiştim.

"Ne yapıyorsun?" dedi uçurumun eşiğinden. Güvensizlik uçurumunun eşiğinden. Hırsı ikimizin yerini değiştirdi, şimdi ben göçmüş arabanın üzerindeydim, o tüm ağırlığı ile benim üzerimdeydi.

"Çok iyi bildiğin bir şeyi," dedim. "Güvenini kazanıyorum. Hançeri bana kendi elleriyle verecek."

"Onu almaya bir adım uzaktaydım."

"Aptal olma," dedim. "Bu gece kesinlikle saldırıya uğrayacağız. O hançeri kasabaya güvenle götürecek tek kişi Akil. Kimse onun peşine düşmez."

Uzun bir süre beni inceledi.

"Beni bir daha öldürmeyeceksin," dedim ve o, bunu, *sana bir daha ihanet etmeyeceğim* olarak anladı.

Arada kalmışlık, adrenalin ya da gece boyunca yaşadığımız tüm histeri krizi dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatmasına neden oldu. Öpüşü zorlayıcı ve derindi. Atlayan ben oluyordum ama her defasında düşen o oluyordu. Ölümle yaşam arasında kalan nefeslerimiz birbirine tutundu. Neredeyse kendimi iyice kaptıracaktım ki göğsüne tutunduğumda elime ıslak bir sıvı bulaştı ve bu da kaşlarımı çatmama neden oldu. Elimle yüzünü uzaklaştırıp omzuna baktığımda Sidra'nın kanadığını gördüm. Akil'in adamlarını saniyeler içinde öldürmüştü ama arbedede yine birkaç kurşun yemişti ve önkiler henüz iyileşmemişti bile.

Tatlı Müze Müdürü

“Sen,” dedim tereddütle. “İyi misin?”

Sidra yeni hissetmiş gibi göğsünün alt kısmında, kaburgasının üzerindeki yere dokundu ve birden sendeledi. Refleksle uzanıp koluna tutunduğumda, kendini toparlamıştı. Yaşadığı durumun şaşkınlığı ile etrafına bakındı. Kendini zayıf hissetmişti ve tehlikeyi gözetiyordu.

Elimden tutup, “Gidelim,” dedi. Yürürken kolumdan kayan çantamı düzelttim. Cebinden telefonu çıkarıp kulağına yasladı ve yetişemediğim hızda birkaç kelime söyledi. Sadece bloklardan bahsettiğini anladım ve arabayı çağırdığını düşündüm. Gecenin sessizliği ağır basıyordu ve gündüz epey kalabalık olan caddeler bomboştı. Buna rağmen Sidra ikimizi dar bir sokağa çekip adımlarım hızlandırdı. Avucunun içindeki parmaklarımı ne kadar sıkıştırdığının farkında değildi. Neden bu kadar gerildiğini anlamadım ama soru sormak için uygun ana kadar bekledim. Bir an durdu ve yola baktı sonra dönüp omzunun üzerinden geriye baktı. Beni diğer tarafına alarak ara sokaktan yürümeye devam etti.

Yarım dakika kadar daha yürüdükten sonra sesleri işitebildim. Yolumuzun üzerindeki vampir genç, bir adamın kanını sömürür-

ken adam ıglık atıyordu, ona doğru içgüdüsel şekilde yaptığım hamle Sidra tarafından engellendi ve beni yeniden yarım adım gerisine çekti. Adamın sesi kesilmişti. lm o kadar kısa olmuştu ki daha uzun süre çırpınan balıklar olduğuna emindim. Kanını emen vampir sesli nefeslerimden olsa gerek dönüp bana baktı ve gözleri Sidra'yı bulduğunda avını bırakıp yabani bir hayvan gibi hırladı. Sidra tekrar göz ucuyla arkasına baktı ve adamın daha önemsiz olduğuna karar vererek yanından geçmemiz için bana işaret etti.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarmayı düşündüm ama çıplak ayakla da onun istediği kadar hızlı olamayacaktım. Elbisem hareket etmek için fazlasıyla dardı ve açık konuşmak gerekirse kaasım da yoktu.

"Peşimizde birileri mi var?" diye sordum.

"Gözden düşmüş olabilirim bir tanem ama henüz kimse peşime düşecek kadar şuurunu yitirmedi," dedi kendinden emin şekilde.

"O halde neden kaçıyoruz?" nk yerinde duramıyor, sürekli dönüp bir şeyleri kontrol ediyordu.

"Kamıyoruz, acele ediyoruz."

"Neden?" diye ısrar ettim köşeyi döndüğümüzde. Sidra parmaklarını sıkıp beni bir kez daha durdurdu ve sebebini az çok anlamış oldum.

Bu defa bir vampir etesi çıktı karşımıza, avları fahişelerdi. Uzun ve geniş sokağın iki yanında eski derme çatma evler sıralanıyordu. Caddeye kıyasla burası epey kalabalıktı ama görmeyi beklediğim kalabalık değildi. Vampirler tarafından işgal edilmiş gibi görünüyordu. Sidra tekrar geriye doğru baktı ve sonra beni kucağına alıp bir anda yukarıya doğru ikimizi de neredeyse uçurdu. O kadar hızlı hareket etmişti ki çantamı omzuma geçirmemiş olsaydım her şey düşecekti. Kendimi bir anda ikinci kat dairenin küçük balkonunda buldum. Refleksle ceketine tutunurken biraz önce durduğumuz yerde küçük bir ordu kalabalığında askerler koşturmaya başladı. Botlarının sert sesi zemini inletiyordu. Fahişeler ıglık atmaya ve yardım isteyenler de son gleriyle avaz avaz bağırmaya başlamıştı. Onları sömüren vampirler ise ne şaşırmış ne de korkmuş görünüyordu. Avlarını bıraktılar, dişlerini gösterdiler ve sanki oyun par-

kına getirilmiş çocuklar gibi heyecanla askerlerin üzerine atıldılar. Askerler en otuz kişiydi, vampirler ise sayabildiğim kadarıyla yedi kişiyi geçmiyordu. Etrafları sarıldı ve bir anlığına gafil avlandıklarını sandım, askerlerin bedenleri çemberin dışına atılana kadar çılgınlık hiç susmadı.

Neyden kaçtığımızı anladım.

Acele ediyordu çünkü bunu görmemi istemiyordu.

Peşimizde olan şey birileri değildi, insanlarla vampirlerin savaşıydı.

"Bu ne zamandan beri böyle?" diye sordum derinden gelen öfkemle. Kalan askerler ellerindeki silahlarla vampirleri etkisiz hale getirmeyi başardı ama bunu yapabildiklerinde yol boyu boyunca kanla boyanmıştı ve etrafta vampirlerden kalıntılar vardı.

"Bir süredir," dedi nefes alır gibi sessizce.

Varlığım üzerimde eğreti duruyordu. Gördüklerim ruhuma azap gibi çöktü. Vaha'nın telkini yalnızca geçmiş yaşamımı unutmaya yönelik değildi, vampirlerden uzak durmam içindi. O kadar uzak durmuştum ki her şeyin ortasında, olup biten trajediyi kaçırmıştım. Savaş çoktan başlamış derken, kafamın içindeki ses savaşın hiç bitmediğini fısıldadı. Gözlerim ona doğru döndü ve kanla döşenmiş manzarada, ay ışığının altında bu savaşın iki tarafı olarak birbirimize baktık.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi. Sözcükler dudaklarından soru cümlesi gibi çıktı. Bana olan güvensizliği mi, beni çok iyi tanıyor oluşu mu... Onunla bir yere gitmek istediğim yoktu. Bu vahşetin baş kahramanlarından biriydi. Tarih tekerrür etmeye başlamıştı. Tıpkı o kadehten ilk içen atalarımız gibi. Vampirler bir kez daha dünyanın altını üstüne getiriyordu ve bir kez daha birinin onları durdurması gerekiyordu.

"Gidelim," dedim ama bu defa beni tutup tekrar aşağıya atlama-sına müsaade edemedim. Kollarımı etrafıma dolama arzumu bastırdım ve arkamda ellerimi birbirine kenetledim.

"İşte böyle," dedi kafamın içindeki gürültü. "Kılıçların sesi kapını dayandıysa tüm yollar savaş meydanına çıkar."

Opera salonu ve arka sokakların karanlığından sonra otelin parlak ışıkları gerçekte gizlenenleri daha çok ortaya seriyordu. Düşün. celerim birbirine girmiş halde, lobide yan yana ilerledik. Ben asansörü beklerken Sidra resepsiyonda bekleyen adama sessiz emirler yağdırıyordu. Yanıma vardığında tavana bakmama neden olacak şekilde ışıklar kısıldı ve otelin kapıları kapandı.

Asansörün kapıları sessizce üzerimize kapandığında Sidra aynaya yaslandı ve kambur bir şekilde başını yere eğdi. Huzursuzca kaşlarımı çattım, iyi görünmüyordu ama kata vardığımızda doğrulup önden çıkmam için bekledi. Küçük çantamdan kartı çıkarıp odanın kapısını açtığımda eli titriyordu, doğrudan içeriye geçerken adımlarındaki mekaniklik dikkatimden kaçmadı. Tavanın kenarlarını süsleyen spot ışıkları otomatik şekilde yandı ve daire loş ışıkla aydınlandı. Hiçbir şey söylemeden kendini yatağa attığında rengi kül gibi solmuştu. Kolunu yüzüne kapatarak dişlerini sıkı, o an ne yapacağımı bilemedim.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordum. Aramızdaki gerilim elektrik kıvılcımları gibi parlıyordu ama bu haline kayıtsız kalamadım.

"Bana yardım mı edeceksin?" diye mırıldandı. Luzia olarak onu tanıdığım onca zaman boyunca bu ses tonunu hiç duymamıştım ama geçmiş yaşantımda bu ses tonunu sık sık kullandığını anımsıyordum. Güvensizlikle bezeliydi. Sanki yaralanmasından memnun olurmuşum gibi inançsızdı.

"Bir an önce eve dönmek istiyorum, o yüzden yapabileceğim bir şey varsa yaparım," diye karşılık verdim. Luzia olarak ona hiç bu ses tonuyla konuşmamıştım ama Luxuria olarak sık sık bunu yapardım. Benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranırdım.

"Şu an ihtiyacım olan şey," dedi. "Müze müdürüm. Müze müdürüme ihtiyacım var." Kolunu yüzünden çekmedi ama pişmanlıkla iç çekti. Seçtiği kelime hem zihnimi hem de midemi bulandırdı.

"Müze müdürün mü?" diye sordum bastırılmış bir sinirle.

Kolunu yüzünden çekip bir anlığına bana baktığında gördüğüm ifadesini, loş ışıkların altındaki gölge oyununa verdim.

"Müze müdürüm," dedi. "Komik, tatlı ve nazik biri. Şefkat dolu. Kırılgan. Hiçbir şeyi incitmez. Bu düşüncenin kendisi onu incitir

ama o yapmaz. Onun..." Kararsızca durdu ve tavana baktı. "Çun masum bir kalbi var, güzel bir melodiyle atıyor."

Körpe bir ağaç kadar kırılgansın ama yine de rüzgâra direniyorsun. Fırından sağ çıkıyorsun. Ve bu bende müthiş bir koruma içgüdüsü yaratıyor. Beni şimdilerde seversin. Tatlısın. Yanında kendimi rahat hissediyorum. Seni düşününce merak ediyorum. Uyurken nefesini dinlemeyi alışkanlık haline getirdim. Sana bir piyano yapmak istiyorum, nasıl çaldığını görmek istiyorum. Seni piyano çalarken dinlemek istiyorum. Masumiyetini seviyorum.

Söylediği her kelime bana anımsattığı o anıyla birlikte oraya çivilenmeye neden oldu. Tekrar bana baktı ve bacaklarını yataktan sarkıttı, oturur pozisyona geldiğinde muhtemelen hissettiği acıyla yüzünü kıvrırdı ve ayağa kalkıp mini bara gitti. Şişelenmiş yapay kanlardan bir tanesini alarak tekrar yatağa döndü. Bu defa uzanmadı, yaslandı ve başını yatağın başlığına yatırarak kanı içmeye koyuldu.

"Daha önce hiç hastalandığını görmemiştim," diye itiraf ettim.

"Teknoloji insanları daha acımasız bir hale getirdi." Şişeden içtiği kana burun kıvrırsa da içmeye devam etti.

"Oysa zaman vampirlerin nezaketine nezaket eklemiş," diye laf sokuşturmadan edemedim. Bu onu güldürdü ve omuzları hareket edince dişlerini sıkarak mırıldandı.

"Sorduğun için teşekkürler," dedi şişeyi bana doğru şerefe der gibi kaldırıp. "Sabaha kadar toparlanmış olurum."

İyi manasında omuz silktim ve topuklarımın üzerinde dönüp yürümeye koyuldum. Diğer yatak odasına geçmek için kapının eşiğine geldim ama bir şey beni durdurdu ve omzumun üzerinden dönüp ona baktım.

"Peki ya Luxuria?" diye sordum. "O nasıl biri?"

Dairenin iki ucunda birbirimize baktık. Bu anın çok önemli olduğunu hissedip hissetmediğini bilmiyordum ama yine de bakışlarını dokunaklı buldum.

"Tanıdığım en iyi savaşçı," dedi duraksamadan.

"Sana kazanmış gibi mi görünüyor?"

"Muazzam bir mücadeleydi."

Kapıyı üzerine kapattım.

Kalpsizdi. Luxuria kalpsizdi ve söylemediği buydu. Oysa tüm insanlar göğüs kafesinde atan bir kalple doğar, sadece bazıları o kalpe hançer saplasan en zayıf kalpten bile aynı renk kan akar. Kırkları katrana boyayanlar, eğilmeden ayakta dururlarsa canavar olurlar.

Masanın üzerinde hazırlanmış meyve tabağı vardı. Yabanmerislerinden bir tane alıp dudaklarıma dokundurdum ve birkaç saniye orada oyalandım. Dudaklarımda çok baskın olan bu tadın anılarını acılar mı olduğunu kestirmek güçtü. Bir şeyler değişiyordu ama bazı şeyler asla değişmiyordu. Meyve tabağını kucağıma alıp kendimi yatağa bıraktım. Ağzıma attığım her meyve tanesinde kalbimi hissetmeye çalıştım. Gözlerimdeki acının yerini alacak herhangi bir şey hissetmeye çalıştım. Dünyadaki bütün acılar benim içimdeydi ve dünyanın tüm öfkesi omuzlarımı aşağıya doğru çekiyordu. Cennetle cehennemin ortasında kalmış bir melek gölgesi gibi aynı kırgınlığın etrafında ölüp ölüp dirildim. Sonra hiçbir şey hissetmiyormuş gibi televizyonu açtım, topuklu ayakkabıları yataktan aşağı attım ve uyuyakaldım.

Kâbus bu defa farklı bir şekilde kapanına kısırdı beni. Sahne aynıydı. Sidra karşımdaydı, bana bakıyordu ve yüzünde sadece soru işareti vardı. Soru işaretinin altım çok da kazımaya gerek yoktu. Altı çizili bir "neden" kelimesi harflere bölünmüştü. Gözpunarlarından akan kırmızı rengi yaşlar elmacık kemiklerinden aşağıya doğru iki iz bırakıyordu. Aynı renk parmaklarıma bulaşmıştı. Elim yine onun göğsünün üzerindeydi. Altında gümüş bir parıltı vardı ve bu defa kalbinden bıçaklanan ben değildim.

Canhıraş şekilde nefes nefese gözlerimi açtığımda televizyondaki program bitmişti ama dışarıda hava hâlâ karanlıktı. Günlerdir uykusuz kalmışım gibi yorgun halde ayağa kalktığımda, gizli bir meraka kapıldım ve ayaklarım beni onun yanına götürdü. Kapıyı çok yavaşça açmıştım, çıplak ayaklarım zeminde hiç ses çıkarmıyordu, odada sadece onun hırıltılı nefes alışları vardı.

Yanına yaklaştığımda kaşlarımı çattım. Aynı anda hem korkmuş hem endişeden kahrolmuştum. Daha önce vampirlerin terlediğini

ölmeyişinden emindim. Rengi iyice solmuştu, vücudunun içinde ki kötücil bir şeyleri dışarı atmaya çalışıyormuş gibiydi; alnında ve sakallarındaki terler boncuk boncuk olmuştu. Nefesi hiddetli, gözleri ölü gibi kapalıydı.

"Sidra," diye fısıldadım.

Cevap vermediğinde endişem daha da büyüdü. Başucunda duran yapay kan şişesi neredeyse tükenmişti ve başkası da yerde duruyordu. Biraz yaklaşıp ona daha yakından bakmak için eğildiğim de, belli belirsiz gözleri aralandı ama tekrar kapandı.

"Sidra," dedim elimi alnına bastırarak. Soğuk olmasını beklemiştim ama cayır cayır yanıyordu. Elimi çektiğimde avucumun içindeki sıcaklık bir süre daha devam etti. Akil'in adamlarının ona ne yaptığını bilmiyordum, bunu daha önceki yaşamımda deneyimlememişim, müze müdürünün de bunlara pek aklı basmıyordu. Her halükârda sadece endişe ve korku dalgası üzerime çullanmıştı. Aklıma gelen ilk şeyi yaptım, komodinin üzerinden cep telefonunu aldım ve Vaha'yı aradım.

"Evet," diyerek açtı telefonu.

"Benim," dedim.

"Luzia?"

"Bir şey oldu," dedim. "Müzayedede işler karıştı. Akil de oradaydı ve hançeri o aldı. Ama sorun bu değil, bir arbede çıktı ve Akil'in adamlarının silahından çıkan bir şey Sidra'yı vurdu. Şimdi öylece yatakta yatıyor, çok sıcak ve baygın gibi."

"Hançeri Akil mi aldı?" diye çıktı.

"Beni duyuyor musun?" diye tekrarladım. "Sidra iyi görünmüyor ve dünyanın bir ucunda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ona bir şey olmaz," dedi. "Biraz kan içsin. Kurşunu çıkardı mı?"

"Bilmiyorum," dedim ellerimi saçlarımın arasından geçirerek.

"Ama kan içti ve hâlâ..."

"İnsandan beslenmesi gerekiyor," dedi. "Kurşun içindeyse çıkar."

"Ben mi?"

"Ona bir şey olmaz," dedi tekrar. "Akil buraya mı dönüyor?"

"Muhtemelen ama onun yoluna çıkma. O işi ben halledeceğim."

"Açıklasan iyi olur."

"Sadece işime burnunu sokma." Telefonu kapatıp tekrar komodin üzerine bıraktım. Diğer taraftan dönüp yatağın üzerine tırmandım, dizlerimin üzerinde dengemi sağlayıp yaralandığı yere bakmaya çalıştım ama gömleği hâlâ üzerindeydi ve bir şey görebildiğim söylenemezdi. Tereddüt ederek gömleğinin düğmelerini çözmeye koyuldum, parmaklarım tenine değdiğinde bir saniye için nefesini tuttu ve yeniden gözlerini araladı.

"Berbat görünüyorsun," diye fısıldadım. "Kendini toparlayacağını söylemiştin."

"Endişelendin mi?" Yarı yarıya açılan gözlerinin ak kısımları solgunlaşmış, boynundaki damarlar iyice belirginleşmişti.

Gömleği kenara sıyırdığımda yarasının halini görmek beni daha da endişelendirdi. Çürüyordu ve belli ki kurşun hâlâ içindeydi.

"Hastaneye gitmemiz gerekiyor," dedim. "Ya da vampir işlerine bakan bir doktora ihtiyacın var." Elimin tersiyle yüzüne dokundum ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bir karış var," dedi.

"Ne?"

"Senin yarana çok yakın ama ıska. Bir karış yukarıyı hedef almalıydı."

Yarası kalbinin altındaydı ve yukarıya doğru çürüyordu.

"Bunu hak ettiğimi düşünüyorsun." Mırıldanarak sayıklıyordu.

Yataktan aşağı inip sendeleyerek banyoya gittim, lavabonun üzerinde ihtiyacım olabilecek, işe yarayacak ve beni birkaç dakika daha orada oyalayabilecek bir şeyler aradım. Sonunda yanan gözlerimle küçük el havlularından iki tanesini musluğun altında ıslatıp içeriye döndüm. Havlulardan biriyle alnını sildim, diğeriyle yaranın etrafını mümkün olduğunca temizlemeye çalıştım.

"Aptallık etme," dedi kafamın içindeki ses. "Sadece aptallar aşk uğruna her şeyi yapar. Sadece acizler aşkın arkasına saklanıp yenilirler. Kalple kazanılan tek bir savaş dahi yok."

Sen aklınla oynadığın halde kaybettin Luxuria, derken buldum kendimi. Bu tuhaf içgüdü'nün birden anlamı oldu ve tuhaf içgüdü sinirlendi, sinirle güldü.

"Benim zarlarım hileliydi, kaybetseydim tekrar doğmazdım ..
Onu yok saydım ve bileğimi Sidra'nın dudaklarına yaklaştırıp
"İç" dedim.

"Aptal," dedi içgüdü.

Aptal değilim, benim bir kalbim var.

"O tekrar bir hançer saplayana kadar," dedi ve kapıyı üzerime
çarparak zihnimin içinden çıktı.

"Buna gerek yok," dedi Sidra.

"Saatler geçti, gümüş suyu etkisini yitirmiştir. Sadece iç işte. Bir
daha sormayacağım."

Bileğimi tuttu, gözlerini gözlerimden ayırmadan zorlukla dişle-
rini çıkardı ve acıtmamaya özen göstererek dişlerini derime sapla-
dı. Kan vücudumdan çekilirken tanıdık gerilim bedenime tırman-
dı. Sidra bana doğru döndü ve başını karnuma yasladığında ben de
sırtımı başlığa doğru bıraktım. Vücudu iyileşmek için savaşıırken ne
kadar tüketmesi gerektiği konusunda emin değildim ama çok kısa
sürdü, bileğimi dudaklarından uzaklaştırdı ama bırakmadı.

Hafifçe kımldayarak hareket ettim.

"Kasabaya beni öldürmek için gelmiştin," dedim aniden. "Vic-
toriam'ların tek kızını. Bunu neden yapmadığını hep merak ettim."

"Gözlerin," dedi. "Gözlerinde yaşamak için öyle kuvvetli bir
mücadele vardı ki..."

Onunla ilk karşılaştığımız anı anımsadım. Baloda onun ayağına
gittiğimi ve dans etmek isteyişimi. Kim olduğunu bilmeme rağmen
onunla uzun bir hikâyemiz olacağını hep hissediyordum. O an bu
kalp çarpıntısı gibi hissettirmişti. Kim bilir, haklıydı, o zamanlar
hâlâ içimde kazanacağıma dair müthiş bir inanç ve güven vardı.
İkinci bir ten gibi üzerime yapışan lanet bile yaşamama engel de-
ğildi.

"Haklısın," diye fısıldadım. "Hak ediyorsun. Sen ne olursa olsun
benim kalbime bir hançer sapladın. Ben sebebi ne olursa olsun senin
değer verdiğin herkesin ölümüne neden oldum."

O zaman Luxuria olayım, yine nefret et benden. Çünkü ben ede-
miyorum. Belli ki.

"Bana değil," dedi. "Bize ihanet ettiğin için öfkeliydim. Biz

birbirimize defalarca ihanet ettik. Birbirimize hiç güvenmedik. Ama bize hep güvendik. Biz söz konusu olduğunda hiç tereddüt etmedik. İkimiz de birbirimizi öldürmek için orada olduğumuzu biliyorduk. Yaraladık ama hiç öldürmemiştik. Öfkem soğumadı çünkü onca zaman bize ihanet ettiğini düşündüm." Bitap düşmüştü, sesi güçsüzdü ama gururundan da kibrinden de bir şey kaybetmemişti.

"Tanıdığım en iyi savaşçıydın, bu yüzden iradenin üstesinden geleceğine inandım. Bizim için savaşacağını ve kazanacağını biliyordum. O haberi aldığımda düşündüğüm ilk şey buydu. Bizim için savaşmadığın. Bize ihanet ettiğin. Ama aslında yine bizim için kaybetmeyi seçmiş, belki de hepsi aynı anda bitsin istemiştin. Eminim sen daha iyi biliyorsundur." Olup bitmiş bir şey hakkında konuşur gibiydi. Mesele kapanmış gibi. Buraya ilk geldiğinden beri, karşıma dikilip ilk sözlerini söylediği günden, bana yeniden ihanet edecek misin dediği günden beri sesinde olan kinden geriye bir şey kalmamış gibi konuşuyordu.

"Hikâyenin sonu kimse için iyi bitmemiş yine de." İşte hepimizin kaçamayacağı tek şey bu.

"Daha önce de söylemiştim; hikâyemiz henüz bitmedi." Yine aynı kelimeler ama artık arkasında geçmişin kinini mi yoksa bir gelecek ihtimalini mi sırtlanıyor, bilmiyordum.

İşte şimdi, noktalı virgülü düşün.

Yüzüne bakıyordum ve ne görmek istediğimi anlamaya çalışıyordum. Alnına düşen siyah perçemlerine, uzun ve kıvrık kırpiklerine, sivri çenesine dokunmak istedim ama cesaret edemedim. Dudakları solgun teninin üzerindeki tek canlı şey gibi parlıyordu. Gözleri kapalıyken daha genç ve sakın görünüyordu. Bana yaptığı hiçbir şeyi yapmamış gibi.

Hiç kalp kırmazmış gibi.

"Cassandra'nın hikâyesini biliyorsun değil mi?" diye mırıldandım. Bana yaslanmıştı, başını kalbimin üzerine yaslamıştı, eli bacağımdaydı ama benim kollarım serbestçe yanımda duruyordu. Başım yatağın başlığına yaslanmıştı. Ben ona yaklaşamamıştım.

"Truva savaşındaki Cassandra mı?" diye sordu.

Ağır ağır başımı salladım.

“Çyle güzeldi ki Tanrı Apollon ona kehanet gücünü bahşetmişti
ama Cassandra aşkına karşılık vermeyince kehanetlerine kimsenin
inanmaması için onu lanetledi. Cassandra Truva atının bir tuzak ol-
duğunu biliyordu, Cassandra başlarına gelecek her şeyi söylüyordu
ama kimse onu ne dinliyor ne de inanıyordu. Herkes onu yok sayı-
yordu. Ve sonunda ona inanmadıkları için hepsi birlikte öldüler.”

“Yanıyorsun,” dedi. “Cassandra Apollon’u kandırmıştı, en ba-
şından beri onunla birlikte olma niyeti yoktu. Sadece ödülünü isti-
yordu. Apollon bu duruma çok sinirlendi ve onu lanetledi.”

Histerik bir şekilde güldüm.
“Erkekler diğer erkekleri aklamak için her zaman en iyi bahane-
leri bulurlar ve o bahanelerin başında daima kadınların kendileri-
ne tuzak kurduğundan yakınurlar. Oysa çok iyi hatırlıyorum sadece
güzel ya da sadece çirkin olduğu için alev alev yaktığınız kadınları.
Ve sonra da kalpsiz dediniz onlara.”

İçimde çıkmak için boğuşan kimlik geri dönüyordu ve bu defa
hür irademle onu serbest bıraktım. İçimde alev gibi parlayan bir
şeyler kızıştı. Geçmişi yontmaya çalışmam nafile bir çabaydı, elimle
ilmek ilmek şekil versem de hamur aynı hamurdu.

“Duygusal olmayı zayıflık olarak görüyorsun, her zaman öyle
yaptın. Duygularını gösterirsen yenileceğini düşündün. Bu yüzden
ne kadar kırılırsan o kadar öfkeli kalktın.” Gözbebekleri küçüldü
ve o da bambaşka bir kimlikle serzenişte bulundu. “Yalnızlığı ye-
diremediğin için hırçınlaştın. Öfke diline pelesenk oldu. Gözyaşla-
rını iğnelemelerle bastırdın. Acını gülümsemelerle karaladın.
Bu yüzden herkes sana kalpsiz dedi, ben yüreksiz dedim.” Zoraki
bir gülümseme ve açlıkla aldığı solukla duraksadı. “Sevdiğin hiçbir
şeye koşacak cesaretin olmadığı için. Seversem kırılırsın sandın ama
rafta unuttuğun her şey toz tutar. Seni öldüren hançer değildi, at-
mayan kalpler pas tutar.”

“Bu da senin yanılgın,” dedim yataktan kalkarken. “Kalp sadece
sevdiği için atmaz, nefretin de sesi nabızı deler geçer.”

Daha İyi Bir Avcı

Kasaba beni çağırıyor, şato ona dönmem için tüm gücünü kullanıyordu. Öylesine baskındı ki uçağın tekerleri piste değdiği an, uzun süredir tuttuğum nefesi vermiş gibi hissettim. Sanki iplerim şatonun elindeydi ve ben de efendime itaat etmek için o ipe tutunarak daha hızlı yürüyordum.

Vardığımızda güneş batmıştı, eşyalar peşimizden gelirken kol çantama sıkı sıkı tutundum ve kapıyı açtım.

“Luzia!” diye boynuma atladığında refleksle onu üzerimden itmek istesem de kendimi tutmayı başardım.

“Reyna,” diye gülümsedim. Kollarını boynuma o kadar sıkı dolamıştı ki beni nefessiz bırakması an meselesiydi.

“Bebeğim, daha sakın ve daha dikkatli.” Vaha onu omuzlarından tutup geriye çekerken Reyna neden bahsettiğini sonradan anladı ve özür dilercesine bana baktı.

“Sorun değil,” diye kaşlarımı kaldırdım. “Sen... Çok iyi görünüyorsun.” Sadece iki gün uzaklaşmıştık ama Reyna farklılaşmaya başlamıştı sanki. Her zaman çok güzeldi ama şimdi üzerinde vampirlerin donukluğu vardı, bana porselen balerin heykellerini hatırlatıyorlardı. Mermere oyulmuş, ebedi bir güzellik.

"Sani çok merak ettim," dedi. "Bana her şeyi anlatman gerekiyor." Reyna yerinde duramazken Sidra içeriye girdi. Arkasından da eşyalarını taşıyan şoför Sidra'nın baş hareketiyle eşyalarını girişe bırakıp çıktı. Kapı dördümüzün üzerine kapandığında önce derin bir sessizlik hâkim oldu.

"Müze işi tamam," dedi Vaha. Giriş kapısının sağ tarafındaki karşılama masasının üzerindeki kâğıtları işaret etti. "Burası artık resmi bir işletme değil, Luzia'ya ait bir ev." Son kelimeyi söylerken memnuniyetsiz şekilde dudaklarını bastırdı.

"Bana mi ait?" diye omzumun üzerinden Sidra'ya döndüm.

Vampirler davet edilmedikleri evlere giremiyordu bu yüzden şatoyu müze olmaktan çıkarmamız gerektiğini konuşmuştuk ama işlerin bu kadar hızlı ilerleyeceğini tahmin etmemiştim.

"Aslında Luxuria'ya ait," dedi Sidra. "Belgelerde Luxuria Cor Victoriam olarak geçiyor." Onaylaması için Vaha'ya baktı ve Vaha da başını salladı.

"Mülkün insana ait olması gerekiyor," diye açıkladı Vaha. "Aramızda insana en yakın şey sensin." Bunu espriymiş gibi sırtarak söylemesine göz devirdim. Çok da haksız değildi. Cadı soyundan gelen ve reenkarne olmuş neredeyse yarı yarıya saydam hayalet bir ruhtum.

"Çalışanları bilgilendirmek için e-posta gönderdim, hiçbir şey yapmamak çok sıkıcı, sana yardımcı olmaya çalıştım ama elbette onlara daha detaylı bir açıklama yapacağını da ilettim." Reyna hızla konuşurken benim de aklımdan bu geçiyordu. Buraya öyle çok emek vermiştik ki bir yanım onları yüzüstü bıraktığımı düşünse de herkes için en iyisinin bu olduğunu biliyordum.

"Çok iyi yapmışsın," dedim. "Konuşmaya aşağıda devam edelim mi?"

Onlardan yanıt beklemeden merdivenleri inmeye koyuldum. Şato müze olarak düzenlendiği için oturma alanı yoktu. Toplantı salonunu kullanmak biraz garip gelmişti ve bu yüzden mutfak masasını tercih edecektim.

Kendime büyük bir bardak su alıp döndüğümde Reyna ile burun buruna geldik; Sidra ve Vaha henüz merdivenlerden iniyordu.

Reyna muzipçe kıkırdarken, "Affedersin," dedi. "Henüz hızımı ayarlamak konusunda en iyi halimde değilim."

"Reyna, ben geçmiş yaşamımda vampir avcısıydım. Biraz daha dikkatli olursan tüylerimi diken diken etmeye son verirsin." Bu cümleleri sadece ona gülümseyerek söyleyebilirdim.

Sidra sırtarak masaya oturdu.

"Hem de en iyileriydi," dedi Vaha. "Ufak tefekti, kabank elbise ler giyinir ve süslü şeyler takardı ama bir anda ortadan kaybolurdu ve geride birçok ceset kalırdı."

"Luzia her zaman çok akıllı olmuştur," dedi Reyna karşılık olarak. "Eminim o zaman da yapması gereken neyse onu yapmıştır." Bana sıcacık gülümsedi ve su boğazımdan geçerken bunu kalbimde hissettim.

"Vampir avcıları her zaman belaydı," dedi Sidra. "Şimdi de sadece ayak bağı oluyorlar." Ve gözlerini bana dikip bir es vererek, açıklama yapmamı bekledi.

"Evet artık o meseleye geçelim," diye hafifçe başını salladı Vaha. "Hançer nasıl Akil'e geçti?"

"Akıllıca olanı yaptım," dedim. "Müzayedede teklifler yarışıyor- du ve biz bahsi artırdıkça onlar da artırmaya devam edecek ve bu da hançere çok fazla ilgi çekecekti. Şimdi Akil Maner bizim için ser- vet ödeyerek hançeri aldı ve güvenli şekilde kasabaya getirdi. Biz de ondan alacağız ve böylesi daha az dikkat çekecek."

"Orada tam olarak ne oldu?" diye sordu Vaha.

"Abilerimiz oradaydı," dedim göz devirerek. "Herkes oradaydı ve anlaşılan o ki dünyadaki vampir yayılımı ile ilgili anlatmadığınız çok şey var." Hafifçe kaşlarımı çatıp gözlerimi ikisinin üzerinde do- laştırdım.

"Müzayedede Akil'e saldırmadık, kasabada saldırmak için mi?" diye kinaye yaptı Sidra söylediğimi duymazdan gelerek.

"Hayır," diye omuz silktim kendimden emin. "Sen saldıracak- sın, kötüyü oynamayı epey seversin. Ben de onun tarafındaymış gibi davranarak elimi kirletmeden o hançeri alacağım ve sonra da zevkle Herakles'e saplayacağım."

Reyna bu ismi duyunca irkildi ama her şeye rağmen iyi idare ediyordu.

"Ben kötü olacağım, sen de tatlı gülümsemen ve akıl oyunlarınla asıl canavar olacaksın. Bu tam senin yapacağın iş." Sandalyede geriye yaslanarak yapmacık yapmacık güldü.

Sidra'ya nasıl dersin anlamında tekrar omuz silktim.

"Yani abilerin vampir mi?" diye sordu Reyna.

"Evet," dedi Sidra. "Ve hâlâ can sıkıcı şekilde küstahlar."

"Onlarla ilgili bilgi bulamadım." Vaha bunu söylerken epey rahatsızdı. "Nereden geldiler, bunca yıl nerede ne yapıyorlardı? Arkalarında kim var? Neyin peşindeler?"

"Neyin peşinde oldukları açık." Dirseklerimi masanın üzerine yaslayıp hafifçe öne eğildim. "Vampire dönüşmüş olabilirler ama bir Victoriam her zaman Victoriam'dır. Buraya döndüler çünkü ben döndüm, çünkü Sidra döndü. O zaman yapamadıklarını yapmak için buradalar."

"Hançeri almak için çabalamadılar." Sidra hem şüpheyle hem de sorgularcasına bana baktı.

"Vampirler ve vampir avcıları arasındaki en büyük fark budur," diye ona döndüm. "Vampirler acele eder, vampir avcıları çok ama çok sabırlıdır."

"Babaları çocukken onları tavşan kapanının başında saatlerce bekletirdi," dedi Vaha. Onun da babası olduğu detayını hepimiz biliyorduk ama kimse bununla ilgili bir şey söylemedi. "Hepsi pes ederdi, Lorenzo güneş doğmaya başlarken tuzağı bırakır ve tavşana ateş ederdi." Lorenzo'dan bahsederken her zaman o tavşan kadar dehşete kapılmış oluyordu. "Sadece Luxuria elinde tavşanla geri dönerdi." Bir an bana baktığında ifadesi yumuşadı ve gülümsedi.

"Ve sonra Lorenzo o tavşanı da vururdu." Sahne gözümde canlanınca iyice bilenerек kafamı iki yana salladım.

"Tanrım," dedi Reyna kaşlarını çatarak.

"Akıl'e bulaşmayın," diye konuyu değiştirdim. "Bunu yapabilir misiniz?"

Sidra öylece suratına baktı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Ellerimle masadan destek alarak ayağa kalktım.

"Ondan hançeri alabilirim," dedi Sidra. "Neden bu kadar zahmete gireyim ki?" Bunu tamamıyla bana güvenmediği için soruyordu.

"Çünkü benim oyunum, benim kurallarım."

Ben ondan sadece hançeri almayacağım, güvenini ve sonra sırlarını...

"Luzia..." dedi Reyna sorgularcasına.

"Üzgünüm Reyna," dedim. "Biraz daha anılarımı yad edesim yok. Şimdi müsaadenizle, epey yorgunum." Çantamı sapından tutup bir bardak daha su alıp merdivenleri çıkmaya koyuldum.

Gece boyunca Sidra'nın başında nöbet tutmuştum ve güneşin ilk ışıklarıyla yola çıkmıştık. Günlerdir doğru düzgün uyuduğum söylenemezdi, kâbuslar da cabasıydı. Lanet sona ermişti ya da başkılanmıştı ama kâbuslar hâlâ tebelleşti. Sidra ile ara sokakta vampirlerle askerlerin halini gördükten sonra uyanırken de kâbuslar görmeye başlamıştım. Savaş burada, burnumuzun dibindeydi ve buna seyirci kalma şansım yoktu.

Bir süre olabildiğince sessizce kapıyı dinledim. Çok sürmeden yan odamda kalan Sidra'nın kapısı açılıp kapandı ama anladığım kadarıyla Vaha ve Reyna bir süre daha orada kaldılar. Bir an önce evden çıkmalıyım ancak gözler bu kadar üzerimdeyken ve her şey apaçık tehlikeliyken, bunu doğru planlamam gerekiyordu.

Hızlı düşündüm ve cep telefonumdan Mera'ya mesaj gönderdim. Uzun süre asistanlığımı yapmıştı ve bu kasabada bana yakın olan sayılı kişilerden biriydi. Bu kadar hızlı dönüşü benim için her şeyi kolaylaştırdı. Çantamı alırken sessiz olmaya dikkat etsem de her yanı gıcırdayan şatoda pek mümkün değildi. Odasının önünden geçerken Sidra dışarıya çıkmadı. Merdivenleri indiğimde ve çıkış kapısına yaklaştığımda Vaha merdivenleri vampir hızıyla çıkmış bana sesleniyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu. Saat epey geç olduğu için mantıklı bir soruydu.

"Sana hesap vermem mi gerekiyor?" diye basitçe karşılık verdim.

"Vampirler dışarıda cirit atarken ve abilerin pusudayken bir açıklama iyi olurdu." Sesindeki alınganlığı sitemle bastırmaya çalışıyordu.

"Başımın çaresine bakarım."

"Bir yere gitmek istiyorsan seninle geleyim," derken sesi yumuşamıştı ve bu da, aynı zamanda karışacağı anlamına da geliyordu. Neyse ki kılıfını hazırlamıştım.

"Bir yere gitmek istemiyorum," dedim gözlerine dik dik bakarak. "Bir şeylerden uzağa gitmek istiyorum. Bu şatodan çıkıp biraz hava almak istiyorum... sizden uzakta."

Son söylediğim dudaklarının ve omuzlarının gerilmesine neden oldu. Bir şey söyleyecekse de vazgeçti, sadece cebinden çıkarıp arabasının anahtarını bana uzattı.

"Benim arabamda daha güvende olursun," dedi. "Arabayı tanıyorlar."

Kabul etmesem daha da dikkat çekecekti, bu yüzden başımı salladım ve sessizce anahtarı kabul ederek dışarıya çıktım. Telefonuma dönüp hızlı bir mesaj yazdıktan sonra Vaha'nın oldukça yüksek arabasına yerleştim.

Korktuğumdan daha kolay olduğu için, şanslı hissediyordum. Reyna peşimden gelse daha çok soru sorardı. Mera ile konuşmamı kanıt olarak gösterip onunla buluşacağımı söyleyecektim ama araba konusunda hazırlıksız yakalanmıştım. Aptal değildim, arabanın takip cihazı olduğunu düşünebiliyordum ve bu, yolumu biraz uzatacaktı ama üstesinden gelebilirdim.

Reyna'nın artık kapalı olan restoranına kadar durmadan sürdüm. Yollar her zaman olduğundan daha boştu, bu da kasabayı daha hayali bir yer haline getirmişti. Arabayı restoranın önünde park edip, çevreye dikkat kesildim. Restoran bir süredir kapalı olduğu için Vaha güvenliği geri çekmiş olmalıydı ya da ağaçların arasında gizleniyorlardı.

İçeriye girdim ve doğrudan mutfığa geçtim. Dolaplar hâlâ çalışır haldeydi. Kendime bir kadeh şarap aldım ve kameralardan izleniyor olma ihtimalimi dikkate alarak normal davranmaya çalıştım. Reyna'nın restoranına gelmem dikkat çekmezdi, kasabada gidebi-

leceğim sınırlı yer vardı. Kafamı çalıştırdım ve mutfaktaki gümüş takımları fark ettim. Reyna'nın restoranı her zaman vampirleri hoş karşılayan bir yer olmuştu ama yine de bazı müşteriler gümüş takımları isterlerdi, böylece kendilerini daha güvende hissederdiler. Vampirlerle bir arada yaşarken her zaman önlem için birkaç takım gümüş bıçak bulundurmanız gerekir. Tabii artık bu gümüşler Reyna için de tehlikeliydi bu yüzden onları bir kutunun içine toplama çabam mantıklı görünecekti. Kafam dağılmıştı, Reyna için üzüldüyordum ve onun için bir şeyler yapmak istiyordum. Ona ait olan restoranda artık ona zarar verecek aletler olması kalbimi kırıyordu. En azından kırardı.

Bu yüzden kutuyu kucağıma alıp restorandan çıkmam ve kör nokta sayılabilecek arka taraftaki kullanılmayan kulübeye gitmem oldukça mantıklı görünürdü.

Kulübenin kapısını ayağımla iterek açtığımda gıcırdadı ve beni zifiri karanlıkta bıraktı. Bir saniye sonra kutuyu yere bırakıp telefonumun ışığını açtım.

Akil Maner tam karşımda duruyordu. Mesajımı almakla kalmamış, söylediğim her şeyi harfiyen yerine getirmişti.

"Tuzak olmasa iyi olur," dedi dikkatlice. "Yalnız gelmedim."

"Etrafta hiç vampir var mıydı?" diye sordum.

"Uçan drone'larımız herhangi bir hareket algılamadı. Etraf temiz sayılır." Üzerinde koşuya çıkmış gibi siyah eşofman ve beyaz tişörtüyle spor ayakkabıları vardı. Yine gözlük takıyordu ve artık onların sıradan gözlükler olmadığını biliyordum.

"O halde nefes alabilirim." Kulübenin ışığını yaktım ve dağınıklığın ortasında oturacak bir yer olmadığına karar verdim. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Gerçek bir açıklamaya ihtiyacım var Luzia," dedi kaşlarını çatarak. "O herifi kurtarmak için arabayla beni ezip geçtin. Sonra müzayedede karşılaştık ve gerçekten..." dedi. "Ne halt ediyorsun?"

"O gün her şey değişti," dedim. "Seni arabayla ezdiğim gün her şey değişti. Vaha'nın evine gittim, Reyna vurulmuştu. Vampirler sırf liderleri bir insanla sevgili olsun istemedikleri için Reyna'yı vampir olmaya zorladılar. Ve her şey açığa çıktı. Daha önce bu ka-

sahaya gelmişim ve Vaha beni bulunca etkisi altına almış. Ben en başından beri zaten Luxuria'ydım. Bunu, inandığım ve savundum her şeyi bana unutturmuş. Şimdi de Reyna'yı kullanarak onlara yardım etmemi istiyorlar. Hançeri bilen tek kişi bendim, bu yüzden hafızamı geri verdi. Vampirler her zaman sadece kendi çıkarlarını düşünür." Bir çırpıda anlattıklarım suratının hayret ve endişeyle çarpılmasına neden oldu. Gözlüğünü çıkarıp tişörtünün yakasına taktı.

"Doğru söylediğini nereden bileceğim?" diye sordu ama gözlelerinden bana çoktan inandığı anlaşılıyordu.

"Araz Maner'in bana yaptıklarından hiç bahsetmedin," dedim. "Soyunu savunuyor ve soyunla övünüyorsun ama senin ataların herkesin şimdi gurur nişanı gibi adını andığı Luxuria Cor Victoriam'ı cadı diye insanların önüne attı. Bu ailenizin tek ve en büyük utancıydı. Bu yüzden kimse bilmiyor ama eminim bu utanç da, muazzam servetinle miras kalmıştır."

Akil'in ciddi tutmaya çalıştığı ifadesi çözülüyordu, atalarının aksine yüzünde mahcup ve yapılanları onaylamadığı belli bir ifade belirdi. Cadılara inanıyor muydu ya da onlar hakkında ne biliyordu emin değilim ama en azından elinde odun ve kibrit yoktu.

"Hançerin peşine düşeceklerdir," diye konuyu asıl önemsedğim kısıma çektim. "Abilerim vampir olarak geri döndü ve şimdi atalarımıza ihanet ederek, onlarla işbirliği yapıyor. Sidra'nın vampir hiyerarşisinde yeri kalmadı, asıl sorunumuz Herakles."

"Takip ediyorum," dedi otoriter bir tavırla. "Dünya çapında yaşanan ayaklanmaları kontrol eden kişi Herakles. Sana en başından beri söylediğim gibi."

"Onu küçük oyunlarla alt edemezsin," diye sitemine yarım ağız bir gülümsemeyle cevap verdim. "Diğer vampirlere benzemiyor. Onun gibileri öldürmek için her zaman sadece tek şansın olur." Ona verdiğim bilgiler müze müdürünün öğrenebileceklerini aşıyordu, bu yüzden bir an bile kırpmadığı gözleri daha da ışıldadı. Yaptığından, savunduğundan ve olduğu kişiden gurur duyuyordu. Nefretin miras kaldığını biliyordum ama onu böyle benimsemek için meydana odun ateşi taşıyabilecek insan şuursuzluğu gerekirdi.

"Krala ateş ediyorsan, öldürdüğüne emin olmalısın," dedi.

"Aynen öyle." Aynı dili konuştuğumuza memnun ve emin olarak başımı salladım.

"Sidra ve Vaha onu öldürmek istiyorsa, bu işi daha kolay haledebileceğini düşünmüyor musun?" diye sorguladı.

"Onlara güvenmiyorum," dedim açık yüreklilikle. "Kaldı ki hançer aynı zamanda Sidra'yı öldürebilecek tek silah. Bu yüzden kimde olduğu önemli. Tek zar şansımız var ve hançerin kimin kalbine gireceğine karar vermek zorundayım."

"Hançer bende ve güvende. Seni de güvende tutabilirim." Ona ve zayıf çabasına tekrar gülümsedim.

"Beni diğerlerinden daha iyi bir avcı yapan neydi biliyor musun?" diye sordum. "Onların kim olduğu gün gibi ortadayken, ben kimsenin aklına gelmiyordum."

Tatlı gülümsemem ve güzel elbiselerimle ortada salınıp sadece arzulu gözlerin hedefi oluyordum, ben onları vurana kadar asıl hedefin kendileri olduklarını asla anlamıyorlardı.

"Sidra'ya o kadar yaklaşacağım ki, kalbini ve güvenini kazanacağım ve sonra hançer asıl olması gereken yerde olacak."

"Sana güvenmek istiyorum Luzia," dedi ve ismimi söylerken o da kaşlarını çatı. "Ama daha önce ona yenildin, bir kez daha..."

"İşte hikâyenin bilinmeyenini," diye kaşlarımı kaldırdım. "Herkes Sidra'nın Luxuria'nın kalbine bir hançer sapladığına inanıyor ama o bir cinayet değildi, o bir intihardı. Senin soyunun başıma açtığı belalardan sonra sadece vampirlerden değil, insanlardan da aynı oranda tiksiniyordum." Çenemi dikleştirdim ve bir saniye bile gıcunmadım. "Vampirleri değil, tüm kasabayı yakmak istedim ve yaktım da. Çünkü engel olamam ama intikamını alırım."

Benim ölümüm kaçınılmazdı, Victoriam laneti her tarafı dört bir yandan kuşatmıştı ve en önemlisi savaşım artık herkesleydi, kendi pimimi de çekmiştim. Sidra sadece kalbime saplanan hançer kadar etkili bir aracıydı. Kuşkusuz bir canavardı ama benim canavarım değildi, aksine ben onun gibi canavarları avlayan canavardım ve en büyük kumarımı kendime kurduğum tuzakla oynamıştım.

"Yanımızda görünmen davamıza çok faydalı olacaktı," dedi.

"Yaşayan en güçlü vampirin soluğunu kesmem davamıza daha faydalı olacak," diye düzelttim onu.

"Daha önce de Sidra'nın senin avın olduğunu söylemiştin."
"Ve öyle olmadı mı?" diye tek kaşımı kaldırdım. "Ne kadar kalabalık olduklarını biliyor musun, çok kalabalıklardı ve dünyayı ele geçirmeye hazırlardı. İnsanların elinde şimdi kullandığın silahlara yakın şeyler bile yoktu. Vampirler hakkında neredeyse kimse bir şey bilmiyordu. Sidra o savaşı kazanacaktı, ben kimsenin kazanmasına izin vermedim. Sidra Dekalton her şeyini kaybetti ve elinde sadece kırık bir kalp kaldı." Ve işte bu da ona kurduğum tuzaktı.

Kimi canavarları etkisiz hale getirmek için kalpleri sökmeye ne hacet, kırmak yeterliydi.

"Bu sefer o kalbi kırmakla yetinme o halde," dedi gurur meselesi yaparak. "Paramparça olduğundan emin ol."

"Çatlamış bir camın parçalanması için dokunmak yeterli olur," diye gülümsedim.

"Benden ne istiyorsun?" Kollarını göğsünde çaprazladığında kasları belirginleşti. Açık konuşmak gerekirse vampir avcısı olarak kendini her anlamda çok iyi hazırlamıştı.

"Reyna her şeyin dışında kalacak," diyerek altını çizdim. "Başına gelen onun suçu değildi..."

"Bu mümkün değil."

"Reyna her şeyin dışında kalacak," diye tekrar ettim. "Hepiniz dünyayı mahvederken tekrar uyandım ve bu, efsanenin doğruluğunu kanıtlıyor. Eğer vampirlerin karşısında olmamı istiyorsan, Reyna bu savaşın istisnası olacak."

"Bana Sidra'nın kalbini getirirsen, ben de Reyna'nın kalbine dokunmam," dedi.

Ona doğru yürüdüm ve ellerimi arkada birbirine kenetledim, hiçbir şey yapmadım, boğazına bir bıçak saplayabilirdim ama sadece yaklaştım ve gözlerinin içine baktım.

"Ben akıl oyunlarımla ünlüyümdür, hiçbir zaman hangi tarafta olduğuma emin olamayacaksın ama bana mecbursun." Tereddüt-süz şekilde dudak büktüm. "Buluşmalarımızdan birinde gırtlığın kesilsin istemiyorsan eğer, sana söylediklerimi harfiyen yapsan iyi

dur." Elbette benden şüpheleniyordu, herkes şüpheleniyordu ve farklıydılar.

"Bir kere öldün ve şimdi katilinin peşine mi düşeceksin? Bu bir intikam mücadelesi değil, insanlık savaşı." Kulübenin içinde bana doğru bir-iki adım attı ve aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı.

"Bu bir intikam mücadelesi," dedim. "Emin ol ölmeme sebep olanlardan intikamımı alacağım ve insanlık da böyle kurtulacak."

Eli bir anda belimi kavradı ve beni kendine doğru çekip vücudu- na yasladı.

"Sadece Sidra ile geçmişe uzanan bir bağın yok," dedi. "Benimle de kopmamış ve kopmayacak bir bağ taşıyorsun. Ve unutma, geçmişte benim atam senin yolunu kesmiş olabilir ama bu yaşamında bana gelen sendin. Bu hikâyenin sonunda, vampirlerin kalbini sökeceğim ve senin de kalbini çalacağım Luxuria."

Ellerimi göğsüne yasladım ve kulağına doğru fısıldadım. "Eğer bir kalbim olduğuna inanıyorsan." Onu itip topuklarımın üzerinde dönerken, yüzündeki büyülenmiş hali yakaladım. Gözlerimi devirerek ışığı kapattım ve kulübeden çıktım.

Tekrar arka kapıdan mutfağa girdim, gözlerimi siliyormuş gibi davrandım, restoranın ışıklarını kapattım ve arabaya binerek şatoya geri döndüm.

Leylek ve Kurt

Kasabaya tekrar tekrar döndüğümde ve şatonun kapılarını bir kez daha araladığımda buranın bir hikâyesi var diye düşünmüştüm ama baş kahramanı olduğum aklıma gelmemiştir. Şimdi ise müze resmi olarak kapanmıştı ve içimden bir ses bir daha açılmayacağını söylüyordu. İçimdeki ses, bu defa şatonun hepimize mezar olacağını da söylüyordu.

Tüm çalışma arkadaşlarıma e-posta gönderip, birlikte sık sık öğle yemeklerini yediğimiz meydandaki kafede buluşmak istediğimi söyledim. Bu işi en azından yüz yüze yapmak istiyordum. Bu zamana kadar kimseye veda etmemiştim ama onlarla vedalaşmak istiyordum. Bu Luzia yanımın yapacağı bir hareketti. Gözlerim doluyordu, müze kapanmıştı ve çalışma arkadaşlarımla vedalaşacaktım. Usul usul Luzia'ya veda ediyordum ve buna engel olamıyordum.

Engel olamazsın ama intikamını alabilirsin

Masamın üzerini toparlarken Sidra'yı ilk kez burada gördüğüm geceyi anımsadım. Onun için yazdığım aptalca mektubu okurken aslında bana nasıl bir oyun oynadığını fark ettiğim o ilk anı. Benimle sahte bir randevuya çıkmış ve beni kandırmıştı. Yaptığı hep buydu, beklemediğim bir anda orada olup beni kandırmak. İşte bu

yüzden tam da Luxuria ile birbirlerine uygunlardı, o onunla aşık atabilirdi ama ben kimdim ki?

Bilgisayarımın ekranında beliren bildirimlerden cevaplarını okuduktan sonra rahat bir nefes aldım. Hâlâ bana ait hissettiren sayılı şeylerden biri olan mavi mini cooper'ımın anahtarını elime alıp kapıyı açtığımda istemsizce bir adım geri attım.

Lorenzo ve Leonard kapının önünde, merdivenlerin aşağısında duruyor ve şatoya öfkeyle bakıyorlardı. Her şey içgüdüselde sanki ve adeta bir kedi gibi kuyruğumu dik tutuyordum. Sorgulayıcı gözlerimi onlardan ayırmadan kapıya dayandım.

"Burada ne halt ediyorsunuz?" diye çıktım.

Reyna gündüz uykusundaydı ve Vaha da büyük ihtimalle onun yanındaydı ama Sidra'dan haberim yoktu. Mantiğim bana burada olmadığımı, burada olsa onların buraya yaklaşamayacağını söylüyordu.

"Burası ailemize ait," dedi Leonard. Onun hep Lorenzo'dan daha iyi olduğunu düşünmüştüm ama görüyordum ki geçen yıllar ikisini birbirine yaklaştırmıştı.

Gözlerimi devirerek güldüm.

"Şato hâlâ bir Victoriam'a ait," diye meydan okudum. "Ama artık size ait hiçbir şey yok burada. Çok istiyorsan ruhların geceleri seni ziyaret etmelerini sağlayabilirim Lorenzo, onları ne kadar sevdiğini anımsıyorum."

"Luxuria!" dedi, nihayet der gibi.

"Ta kendisi," diye başımı salladım.

"Bu şatoyu ateşe vermem gerekse bile, burayı geri alacağım." Ellerini koyu renk kot pantolonunun cebine yerleştirip başını kaldırarak şatoya baktı.

Riskliydi ama yine de dışarıya çıkmaya karar verdim, kapıyı bıraktığım an, birinin eli elimin üzerine kapandı. Omzumun üzerinden döndüğümde Vaha'yı görünce yüzüm asıldı.

"Yalancı kahpe ve piç..." dedi Lorenzo ikimizi de kışkırtmak için. "Tarihin artıkları," diye tükürür gibi ekledi.

"Sakin ol Lorenzo," dedi Vaha ummadığım kadar rahat bir ifadeyle. "Baban artık buralarda değil."

Bu iması gülümsememe neden oldu. Lorenzo'nun varlığı babasını memnun etmek üzerine kuruluydu. Onun onaylamayacağı her şerden geri durur, babamın gölgesi bile onu ayağa dikerdi.

"Küstahlığının nedeni çocukken eşikten girmeye cesaretinin olmadığı şato mu?" diye konuştu Leonard. "Hayalini mi yaşıyorsun Vaha?"

Vaha dudak bükerek eşikten çıktı ve merdiven basamaklarının tepesinde durdu.

"Bu lanetli tepeyle ilgilenmiyorum ama kız kardeşim burayı istiyor ve bu yeterli." Bir anlığına bana baktı ve bir anlığına dudaklarını titretti.

Kız kardeşim...

"Öte yandan, ben bir hayali yaşamıyorum ama siz bir hayalin içinde yaşıyor olmalısınız. Hâlâ her şeyin sizin emrinizde olduğu hayali... Aradan geçen asırlar korkaklığınızdan pek bir şey götürmemiş." Birkaç basamak daha indi. "Ama şunu çok iyi bildiğiniz üzere, şato da dahil, bu kasabanın üzerindeki her taş ve karış artık bana ait. Eğer bu kasabada yürüyecekseniz, siz de artık bana aitsiniz."

Herhangi bir işaret vermemişti ama birden şatonun etrafını küçük çaplı bir vampir ordusu kuşattı. Aralarından bazılarını daha önce de Vaha'nın yanında gördüğümü anımsıyordum. Adamlar şatonun etrafında belli bir mesafede durdular ve yaklaşmak için Vaha'nın komutunu beklediler. Lorenzo ve Leonard etraflarına baktı ama ne Vaha'nın söylediklerinden ne de kuşatılmaktan etkilenmiş görünüyorlardı. Biraz bile gerilmemişlerdi, hatta Lorenzo'nun yüzü gülüyordu.

"Şunu unutmayalım ki," dedi birkaç adım öne çıkarak. "Sen bir krallık kurduğunu sanıyorsun ama sahip olduğun her şeyi bizim yokluğumuz verdi sana. Ve varlığımız hepsini tek tek elinden alacak. Ta ki Vaha, elinde hiçbir şey kalmayana dek." Yabani bir hayvan gibi güldü. "Ve sen hayatta kalacaksın çünkü ben her zaman senin o piç gözlerinden akan yaşlardan büyük haz aldım. O gün geldiğinde, seni öldürmem için ayaklanma kapanacaksın ve ben daima olduğu gibi, olduğun gibi, bir toz zerresinden kurtulmak için ayağımı silkeceğim."

Vaha daha fazla dayanamadı, vampir hızıyla bir anda onun yanına bitti. Lorenzo'yu yakasından tutup duvara yasladı ve çenesine yumruk attı. Leonard ona doğru atılırken Lorenzo Vaha'yı kollarından attı.

"Sen karışma," dedim Leonard'a. "Yoksa ben onlara karışmalarını söylerim." Çenemle şatonun etrafında hâlâ bekleyen vampirleri işaret ettim. Leonard bana gözlerini kıstıysa da yerinde kalmayı başardı.

Vampirlerin kavgası gözle takip edilemeyecek kadar sert ve hızlıydı. Şatoya zarar vermemelerini umarak duvara yaslandım. Sonunda Vaha Lorenzo'yu yere serdi ve tek eliyle boğazını sıkıya koyuldu. Elimde bir hançer olsaydı ona saplamak ne güzel olurdu; bundan sonra evden çıkmadan önce çantama birkaç bıçak atsam iyi olacaktı.

"Bu defa emin misin?" diye güldü Lorenzo, Vaha'ya. "Sevgilin seni seviyor mu yoksa bu da seni bırakıp kaçmak için an mı kolluyor? Belki de Lennie'yi getirmememiz iyi oldu..." Devam edemedi, Vaha elini onun göğsüne geçirdiğinde gözlerim kocaman açıldı. Onu ilk kez böyle gördüm, gözleri yaşayan bir canlıya ait değildi ve yapacağı şeyle ilgili düşünmüyordu. Kalbini sökmek üzereyken Leonard onu omzundan geriye doğru savurdu. Lorenzo ayağa kalktı ve bana baktı sonra ikisi de bir saniye beklemeden kaçtılar. Resmen kaçtılar.

Bana söyledikleri dert değildi, onların gözünde yalancı kahpe olmakla övünebilirdim bile ama Vaha'nın yumuşak karnına basmayı iyi biliyorlardı ve Vaha vampir de olsa geçmişten kalma travmaları yüzünden onlara karşı soğukkanlı kalamayacaktı.

"İyi misin?" diye sordum merdivenden inip. Elini kaldırmıştı ve etrafımızı kuşatan vampirler geldikleri gibi sessizce tekrar gölgelerin arasına çekilmişti.

"Ölmeleri gerekiyor." Elinin tersiyle burnunu sildi. Burnundan beklemediğim kadar çok kan akıyordu ve arbededen kıyafetleri de mahvolmuştu ama vampirler çabuk iyileştiği için endişelenecek bir şey yoktu.

"Katılıyorum," dedim. "Eve döndüğümde bir öncelikli ölmesi gerekenler listesi oluşturalım." Onu geride bırakarak arabama doğru

bu yürürken arkama bakıp, "Çalışanlarla yemek yiyeceğim, hava karamadan dönerim," diye ekledim.

Bu kısa açıklama Vaha'nın yüzünde sevecen bir gülümsemeye neden oldu ve biraz önce duyduğu tüm korkunç cümleleri unutmasını sağladı. Benim için de yeni ve tuhaf olan bu durum karşısında aceleyle arabaya bindim ve bir an önce motoru çalıştırıp oradan uzaklaştım.

Lorenzo'nun şatoyu bu kadar istemesinin tek sebebi bizi huzursuz etmek olamazdı, henüz göremediğim bir amacı vardı ya da her zamanki gibi zavallı egosuna yenik düşüyordu. Yine de neye, daha doğrusu kime bu kadar güvendiğini bir an önce öğrenmemiz gerekiyordu. Onu çok iyi tanıyordum ve önceki yaşamımızda sadece soyadına güvendiğini biliyordum. Babamın saygınlığının ve servetinin etkisiyle istediği gibi borusunu öttürmüştü ama şimdi, şimdi bu kasabada onu böyle özgüvenle dolaştıran neydi?

Kafeye vardığımda güneş tepedeydi ve hava nispeten sıcak sayılırdı. Kasabanın kasvetini de biraz önce yaşadığım hazine durumu da dağıtmıştı. Bir masaya oturup diğerlerinin gelmesini beklemeyi planlıyordum ama her zaman dakik olan asistanım çoktan oradaydı. Genelde oturduğumuz köşedeki altı kişilik masaya yürüdüğümde beni gördü ve sıcacık bir gülümsemeyle ayaklandı.

"Luzia," dedi sevgiyle sarılırken. "Sanki yıllardır seni görmüyorum."

"Al benden de o kadar." Sandalyeye oturduğumda içim güneşten mi bu sıcak karşılamadan mı, bilmediğim şekilde ısındı. Hayatım böyle olmalıydı diye düşündüm ve sonra iki yaşamım için de buruk, acılı bir iç geçirdim.

"Nasılsın, solgun görünüyorsun?"

"Sadece yorgunum," diyebildim.

"En son müzeden ayrılacağından bahsetmiştik ama bu asla olmaz gibi gelmişti bana. Şimdi ise her şey daha da içinden çıkılmaz bir hal aldı..."

Mera'ya yanıt vermek üzereyken onun bakışları kapıya yöneldi ve ben de o tarafa doğru döndüm. Restoratörümüz Ilgar, arkeoloğumuz Karel ve bir süre güvenlikten sorumlu olan Ener birlikte içeri

girdiler. Elimden geldiğince içten bir gülümsemeyle onları da kucakladım. Bir süre havadan sudan sohbet ettik ama konu nihayetinde vampirlere geldi ve hayatımızı nasıl altüst ettiklerini anlattılar.

"Şimdi de müze kapanıyor," dedi Ilgar.

"Buna son anda karar verildi," diye üstünkörü anlatmaya başladım. "Kasabada hiçbir şey eskisi gibi değil ve müze yönetimi güvenlik açısından dolayı risk almak istemiyor. Biliyorsun..." Sipariş ettiğim kahve fincanının etrafında ellerimi birleştirdim. "Son zamanlarda sergilerde de sorun yaşıyorduk. Kasabaya eserleri getirmek de sanatçıları ikna etmek de zorlaşmıştı."

"Müzenin sahibi vampir olduğu için yaşadığımız sorunlar; resmi kurumlar vampirlerin işlerini zorlaştırmaktan hoşlanıyor," diye burun kıırdı Mera. Doğruluk payı vardı ama müzenin kapanmasındaki asıl sebep vampirlerden korumak istememizdi.

"Hepiniz işinizde çok iyisiniz," dedim. "Eminim başka yerleri güzelleştirmeye devam edeceksiniz."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Karel. "Mısır'a ne zaman gidiyorsun?"

Mısır deyince aklıma Vini geldi. Orada nasıl bir hayatı olduğunu merak etmekten kendimi alıkoyamadım. Eğer ben de gidebilseydim, nasıl olurdu diye düşünmeden edemedim.

"Biraz tatil yaparım diye düşündüm." Üst üste söylediğim yalanlar kendimi kötü hissetmeme neden olsa da hepimiz için en iyisi buydu.

"Seni özleyeceğim tatlı kızım," dedi Ener elimi tutarak. "Ama gittiği yeri asıl güzelleştirecek olan sensin."

"Bu zamana kadar verdiğiniz emekler için minnettarım," dedim. "Beni çok iyi karşıladınız ve bu kasabadaki hayatımı kolaylaştırdınız."

"Hadi," dedi Ilgar gülerek. "Ağlamak yok." Çünkü gözlerim dolmuştu. Çünkü hayatımı çok seviyordum ve şimdi bir kez daha hayatım akıl dışı nedenlerden dolayı darmadağın ediliyordu.

Ben gülerek kirpiğime takılan gözyaşım silerken kafenin kapısı sertçe açıldı ve içeriye burada görmeyi beklediğim son kişi girdi. Herakles yanında üç adamla birlikte karşımda dikiliyordu. Refleks-

le ayağa kalktım. Adamlarından biri bir kameramanı ve muhabiri
 içeri almıştı. Vampirin dişleri kameramanın boynuna dayalıydı.

"Vampirler için son dakika bülteni," dedi bastonuna yaslanarak "İnsan ırkının aldığı son önlemler hiçbirimizin hoşuna gitmedi. Vampirler bu hakareti daha fazla karşılıksız bırakmayacak. Bizim yaşama hakkımızı elimizden alabileceğinizi sanıyorsunuz, büyük hata ve büyük gaflet. Önümüze çıkarsanız..." En yakınında neden bizim masamız vardı bilmiyorum. Bir anda neden Ener'in yanındaydı bilmiyorum. Ve dişlerini onun boynuna geçirirken neden bana bakıyordu bilmiyorum. O kadar hızlı oldu ki Ener'in kanı çekilmiş bedeni cansız halde yere düşene kadar şaşkınlıktan donup kalmıştım.

"Eğer önümüze çıkarsanız sizin kanını emeriz," dedi Herakles ve ellerini açarak kan içindeki dudaklarıyla güldü. Kahkahası yanında getirdiği vampirleri harekete geçirdi ve kafede kendi halinde oturan insanlara saldırmaya başladılar.

Birisi Ilgar'ı yakaladı ve bir başkası beni duvara doğru hızla iterek Mera'ya saldırdı. Kafenin camından dışarıya doğru savrulan bir insan bedeni gördüm. Çığlıklar yere düşen eşyaların kırılma seslerine karışıyordu. İsminin Güz olduğunu bildiğim ve uzun zamandır burada garsonluk yapan kız masanın üzerinden ters bir şekilde uza-
 nıyordu, göğsünden kan oluk oluk akarken Karel yere devrildi.

Bir şey beni ileriye doğru itti, birini kurtarmak bir şeye engel olmak için öne atıldım ama Herakles "Kal orada," dedi ve vücudumda dolaşan kanı emrine itaat etti. O kadar yakınımdaydı ki ona karşı koyamadım. Var gücüyle tutarak beni duvara çarptı. Başıma aldığı sert darbeden dolayı gözlerim karardı ve korkunç bir ağrı saplandı. İçerideki her ses çoğalarak kulaklarımda uğuldadı.

Kamera artık çekmiyordu çünkü kameraman artık hayatta değildi.

"Beni öldürecek silahın peşine düşmüşsün," dedi Herakles şeytani bir hiddetle. "Yaptığınız her hamle benim için başka bir katliam sebebi olacak. İnsan ya da vampir, ölü ya da diri önüme çıkan kimseyi tanımayacağım. Dünyanın tahtına vampirler oturana kadar durmayacağım. Sizi öldüreceğim, kanınızı içeceğim, hiçbirinize acımayacağım ve gezegeninizi sizin kanınızla boyayacağım."

Beni bıraktığında duvardan aşağı doğru cansız bir nesne gibi kaydım.

Herakles ve yanında gelen vampirler kafeden çıktığında içeri deki herkes, ben hariç ölmüştü. Gözleri açık şekilde yatan Mera'ya baktım. Başıma aldığım darbe kulağımdan kan gelmesine neden olmuştu. Koşup yetişmek ve nabzını kontrol etmek istiyordum ama ölümü biliyordum... öldüğünü biliyordum. Nefes almak için çabalamak bile gelmedi içimden ama bir ses yükseldi.

"Onları affedersen seni yine öldürürler. Onları affedersen öldürürler."

O ses beni ayağa kaldırdı, öksürdüm ve ciğerlerime oksijen gikene kadar bunu yapmaya devam ettim. O kadar çok kan vardı ki, kandan bir havuzun içine düşmüş gibi her yerime bulanmıştı. Kokusu nefret ve pasa benziyordu. Sürünerek nabızlarına baktım. Ağladım. Haykırdım. Yardım istedim. Ağladım, o kadar çok ağladım ki çığlığım kulağıma tiz kahkahalar gibi gelmeye başladı.

Onları vedalaşmak için buraya çağırmıştım ve şimdi onlarla sonsuza kadar vedalaşmak zorundaydım. Bu içimdeki yangını harladı ve nefesim bu defa kendiliğinden tılandı.

"Kalk ayağa," diye sızlandı içimdeki ses. *"Unutma, engel olamazsın ama intikamını alabilirsin."*

Engel olamazsın ama intikamını alabilirsin.

Karanlık etrafımda dönüp durdu. Yok saymaya çalışsam da karanlık gölge gibi bir parçamdı ve artık beni mi içine çekiyordu yoksa benim içimden mi çoğalıyordu bilmiyordum.

Dışarıdan gelen yardım çığlıkları araba gürültüleriyle birlikte kesilmiş, içeriye siyah üniformalı bir ekip girmişti. Refleksle masanın üzerinden bir şey aradım ve bulamayınca yerdeki kırık fincan parçalarından birini alıp onlara doğrulttum.

"Sakin olun," dedi adam, rahat ve resmi bir tonda. Peşinden Lorenzo içeri girdi ve kanım çekildi, elimdeki kırık parçayı savurmak için var gücümle dişlerimi sıktım.

Lorenzo etrafı inceledi ve yerde yatan sayabildiğim sekiz kişinin nabzını kontrol etti. İçeriye ilk giren gözlüklü adama doğru başını iki yana salladı.

"Siz kimsiniz?" diye kaşlarımı kaldırdım.

Benim Omar, vampir topluluğunu koruma timinin başkanımı.
Abinizi tanıtmama gerek yok sanırım.”
“Bu da ne demek?” diye yalpalayarak soludum.

“Burada neler olduğunu anlatman gerek,” dedi Lorenzo. “Bize birkaç isim vermek ve neden sadece senin hayatta kaldığından bahsetmek isteyebilirsin.”

“Burada olan şey gayet açık,” dedim kafam karışmış halde. Ne zamandan beri vampir timi vardı ve abim bunun bir parçasıydı?

Başka bir hareketlilik hepimizin dikkatini dağıttı. Resmi üniformasıyla Reyna’nın babası Albay Birant içeri girdi; sahneye baktığında bunu ilk kez görmediğini anlamak zor değildi. Benim orada olduğumu gördüğünde kaşlarını çattı.

“Burada ne yapıyorsun?” Reyna’nın babası orduda görev yapan üst düzey askerlerden biriydi. Her zaman katı ve otoriter bir yapısı olmasına rağmen Reyna ile çok iyi anlaşır ve bazı özel aile etkinliklerinde beni de onlardan biriymişim gibi kucaklardı.

“İş toplantısı,” dedim yere devrilmiş cansız bedenlere bakarken. “Ve sonra bir saldırı oldu.”

Yanıma geldi ve bir an sarılmasını bekledim, bir an birinin bana sarılmasını çok istedim ama o sadece yerdeki insanları, çok sevdiğim dostlarımı incelemeye koyuldu. İçeriye daha fazla kişi girdi, vampirler de vardı insanlar da. Reyna’nın babasının yanına gelen adam işletmenin sahibiydi. Neler olduğunu anlamadığını söylüyordu. Adam başına bir şey gelmesinden korkuyordu. Muhtemelen işletmenin kapatılacağını dert ediniyordu. Burada ölen insanlar vardı ama şimdiden olay daha farklı bir boyuta taşınmıştı.

“Medyaya yansımalarının hiçbirimize faydası olmaz,” dedi vampir timinin başkam olduğunu söyleyen Omar. “Kamera kayıtları ve şahit varsa, bunu yapan ve bu olaya karışan tüm vampirlerin infazını gerçekleştirmek bizim görevimiz.”

“Sizin bu olayların yaşanmasına engel olmanız gerekiyordu,” dedi Reyna’nın babası Albay Birant.

“Albay,” dedi Omar hafif bir gülümsemeyle. “İnsanların suç istatistiklerini birlikte inceleyebiliriz. Yasalarınız asırlardır buna engel olamadı ve sizlerin aksine biz kanunsuzluğu nihai ölümle cezalan-

dınıyoruz." Hali ve tavrındaki tasasızlık kaşlarını çatmama neden oldu. Vampirler ne zamandır bariz bir katliam karşısında böyle rahat bir tutum sergiliyordu?

"Burada olan her şeyi bildireceğiz ve siz de infazınızı bizim gözetimimizde gerçekleştireceksiniz," dedi Albay Birant otoriter bir sesle.

"Şahit olarak sizinle biraz görüşmemiz gerekiyor," dedi Omar ve bana bakarken, zihnini bir nebze toparlandığında onu tanıdığını düşündüm. Müzayedede mor takımlar içinde giren ekipteydi. Yüzünde güneş gözlüğü olduğu için gözlerinin renginin kırmızı olup olmadığını seçemiyordum ama güneşte dolaşabiliyor olmaları yeterince kötüydü.

"Buna gerek yok," dedim. "Yapan kişiler bunu gizlemiyordu hatta canlı yayınlanmasını sağladılar. Herkes çoktan olup biteni biliyor." Bedeni kapının arkasında kalan kameramanı işaret ettim.

Omar, "Ah," diyerek kaşlarını kaldırdı.

"Bu her şeyi daha kötü hale getirecek," dedi insanlardan biri.

"Yine de sizinle konuşmak isterim," dedi Omar. "Bu katliamın içinde hayatta kalmanızla ilgili, bilhassa görüşmek isterim."

"İşinize bakın," dedi Reyna'nın babası ve kolunu omzuma dolayarak beni oradan çıkardı. Ayaklarım kıpırdamadı, hareket edemedim, sanki ölen dostlarım için yeterince ağlamamış gibi hissettim.

"Hadi," dedi Albay Birant. Lorenzo yanından geçerken bana gülüyor, Omar'ı sa tüm dikkatiyle beni inceliyordu.

Kafeden çıkmadan önce tuvalete girip ellerimi ve yüzümü yıkamama yardımcı oldu. Saçlarımı tekrar toplamaya çalışırken parmaklarım hâlâ titriyordu.

Caddeden yeterince uzaklaştığımızda arabamı almak için otoparka doğru yürümeye koyulduk. Etraf çok kalabalıktı ve gazeteciler içeriden çıkan herkesin fotoğrafını çekmesini diye güvenlik önlemleri had safhadaydı.

"İnsanlarla vampirler ne zamandan beri birlikte çalışıyorlar?" diye sordum.

"Bu işin dışında kalmanız gerekiyor Luzia," dedi cevap olarak.

"Efendim, beni yanlış anlamayın ama biraz önce yaşadıklarımın bir açıklaması olmak zorunda."

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"Hayır, değilim ve neler olduğunu bilmek istiyorum." Ağlamak için dişlerimi sıktım. "Vampirler saldırdı ve başka vampirler bu olay için buraya geliyor ve insanlar dururken cezalarını onlar mı kesecek? Neler oluyor?" Tırnaklarımı avuç içlerime bastırıp öfkemi kontrol altında tutmaya çalıştım.

"Bak," dedi sessizleşerek. "Dünyayı yönetenleri piramit olarak ele alırsak vampirlerin şu an en tepede olduklarını söyleyebiliriz. Çok zenginler ve para her şeyi satın alır Luzia. İş insanları, başkanlar, bakanlar... herkes onlarla ortak işler yapıyor ya da kahrolası kanları ile daha uzun yaşamak için insanlığı bir kenara atıyor. Toplumda vampir karşıtı bir tavır sergileseler de durum bundan ibaret ve korkarım vampirlerin elinde artık onlara karşı çok fazla koz var."

"Yani vampirlere boyun eğdiklerini mi söylüyorsunuz?" Gözlerim irileşirken midem iyice bulanmaya başladı.

"Vampirlerden çok da farklı olmadıklarını söylüyorum. Neticede hepsi kan emici." Bana imayla baktı ve başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. Gözümdeki yaşı silip başımı salladım.

"Senin de Reyna'yla seyahatte olacağını sanıyordum," dedi.

Reyna'nın dönüşümünden haberleri yoktu ve Reyna'yı tatilde sanıyorlardı.

"Müzeyi kapattık o yüzden burada halletmem gereken işler çıktı," diye yalan söyledim. "Bugün iş arkadaşlarımla o yüzden buluşmuştum."

"Eve gidebilecek misin?" diye sorarken kaşlarını çatı.

"Evet, teşekkür ederim."

"Yanında gümüş spreyci taşıyor musun?"

"Arabamda bir tane var."

"Yanında tut."

Gümüş spreyci parfüm mantığındaydı ve vampirlerin yüzüne sıkıldığında yakıcı etkisi oluyordu ama bu sadece yeni yetme vampirleri belki birkaç dakikalığına oyalardı, bu yüzden ihtiyaç duymamıştım. Ama onaylayarak başımı salladım ve arabama bindim.

Şatoya döndüğümde devasa bir boşluk karşıladı beni. Girişteki dolaptan ayak bileklerime kadar gelen yün hırkamı aldım ve donmuşum gibi ona sarıldım. Buranın ne kadar büyük olduğunu ilk kez bu kadar derinden hissettim. Ne kadar hoyrat olduğunu... Tavanın ne kadar yüksek, duvarların ne kadar soğuk olduğunu.

Bu çatının altında ne kadar yalnız olduğumu ilk kez hissetmiyordum ama.

"İşte bu yüzden ev bizde kalıyor," dedi kafamın içindeki ses. "Sen aksini istesen de bize sadece bu duvarlar sahip çıktı, sen ne kadar korksan da o hayaletler bizi korudu."

Mera'nın annesiyle tanışmıştım, babasını Mera henüz çocukken kaybetmişlerdi. Başka kardeşi yoktu. Annesi o kadar tatlıydı ki haberi aldığı anda yüzünü hayal edemedim. Ilgar'ın sevdiği bir eşi ve iki tane çocuğu vardı. Karel uzun bir gemi yolculuğu planlıyordu. Ener torunlarının yanına gitmeye hazırlanıyordu. Onları görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama nihayet borçlarını ödeyebilmişti. Bu bilgiler, anılar, görüntüler zihnime hücum edince, merdivenin ilk basamağına çöküp hıçkırmaya başladım. Belki de iki yaşamımda da ilk kez kimin duyacağını kimin göreceğini umursamadan etimden et koparılmış gibi ağladım. Ruhum çekiliyordu, kendimi kaybetmiş gibi hissediyordum ve bu ilk kez olmuyordu. Engel olamamıştım ve bu ilk kez olmuyordu. O merdivenin ilk basamağında saçlarımı sadece başka bir ben okşuyordu. Başka bir benin eli omzumdaydı. Ama Luxuria'nın bildiği tek bir şey vardı.

Engel olamıyorsan intikamını al.

Sanki lanet hiç bitmemişti. Sanki öte yaşamdan buraya kadar taşınan bir karanlık el vardı üzerimde ve her gece uykumda boğazımı daha da sıkıyordu.

"Luzia," diye birden karşımda belirdi Sidra. Sesindeki ıstırap gözlerimdeki yaşları kaynar su gibi fokurdlatıyordu.

"Biliyordun," dedim gözlerimi yerden ayırmadan. "Bu laneti biliyordun yine de çekip gittin." Çünkü hatırlıyorum. Buradaki yalnızlığı, buradaki çırpınışı, buradaki korkuyu ve çekip gidişini hatırlıyorum. Ve şimdi yine her şey aynı hissettiriyor.

"Seninle gitmek istedim," dedi. Neden bahsettiğimi bu kadar çabuk anlaması daha da öfkelenmeme neden oldu.

"Onun mümkün olmadığını bilmiyor muydun?"

"Gitmek istediğini bilmiyordum." Acı ve pişmanlık ses tonunu

titretti.

Güldüm. Önceki yaşamımda, ben büyük bir felakete sebep olmadan önce, onunla her şey tuzla buz olmadan önce yaptığımız konuşmayı oldukça iyi hatırlıyordum. Onun bir aile kurmak isteğini, elinde bir beşikle buraya girdiğini. Reddedildiğini. Oldukça ikna edici bir şekilde reddedildiğini...

"Ben *Luxuria Victoriam*'ım. Bu görkemli şatonun tek kızıyım. Herkesin hayalini yaşıyorum. Bir ölümsüzün peşine düşecek kadar aciz olmadım hiçbir zaman. Seninle hilkat garibeleri gibi dolaşacağımı mı düşünüyorsun?"

Zamanın o döneminde kız çocuklarının neden hiç büyümek istemediklerini anlamak beni mahvetmişti. Büyürlerse evlendirilirlerdi. Şanslılarsa düğünden önce kiminle evlendiklerini görürlerdi. Ama çoğu bu kadar bile şanslı değildi.

Ona doğru döndüm.

"Kalbime bir hançer sapladın Sidra, gözyaşı döktüğüm için mi endişeleniyorsun şimdi?" diye sordum. Çünkü hâlâ buradaydı ve beklentiyle bana bakıyordu. Gözlerini gözlerime dikiyordu ve canımı sıkıyordu. Kalbimi yakıyordu.

"Neden söylemedin?" diye sordu. "Neden niye yaptığını söylemedin?" Her şeyi hatırladığım o andan beri kursağında kalan soruyu nihayet tek nefeste dile getirdi.

Ormana hükmetmek isteyen iki yırtıcı hayvan gibi birbirimize bakıyor olmasaydık da anlardım. Sevgili vampirlerini neden ele verdiğimi, aslında onun hayatını kurtarmaya çalıştığımı neden söylemedim?

"Sordun mu ki?" Boğazımdan hıçkırık gibi bir gülüş yükseldi.

Hafifçe dudakları titredi ama hızlıca bunu kamufle etti.

"Yaptığını söyledin."

"Neden yaptığımı söylemedim!"

"Benimle gelmedin." Her şeyin üzerinden asırlar geçtiğini o da

biliyordu ama benim çoktan yaktığım köprülerin üzerinden geçememişti. Aşk mıydı gurur muydu hâlâ onun sesini titreten, umrumda değildi.

"Bir Victoriam kızının bu kaderden kaçışı mümkün değildir."

"Biz âşık olduk," dedi. "Sen en çok bundan korktun. Denemedin bile çünkü öldürmekten haz alıyordun. İçinde olduğun mutsuzluğu da kaosu da seviyordun. Tıpkı laneti de benimsediğin gibi." Şimdi karşımda kimi ikna etmeye çalıştığını da umursamadığım bu çırpını ne kadar tanıdık. Ne kadar aynaya bakmak gibiydi. "Son anda bile yaptığın buydu, ölümünün bana vereceği acı bile planının parçasıydı."

Ben en azından işlediğim tüm günahları sahiplenmiş ve başımdik tutabilmişim. Ama o tüm gururlu şeytanlar gibi kılıf arıyordu günahlarına.

"Bir Victoriam kızının başka şansı yoktur."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve nihayet öfkeleni.

"Sen Victoriam kızı olmaktan gurur duyuyordun!"

"Belki öyle belki de değil ama bir kez Victoriam her zaman Victoriam değil mi?"

"Vaha hatırladığın kişi mi?" diye benim gibi gülerek meydan okudu. "Düşün," diye daha da ileriye gitti. "O aynı kişi mi?" Başını iki yana salladı. "Bir kez ölen kimse aynı kişi olamaz," dedi. "Kim olursa olsun, ne olursa olsun, nasıl olursa olsun. Ölüm değiştirir. Öylesi bir ölüm daha çok değiştirir. Bir şeyler alır. Bir şeyler verir. Ölüm bir dönüşümdür. Bir yolculuğun sona ermesi halidir."

"Haklısın," dedim. "Ölüm insanı değiştirir. Ölüm her şeyi değiştirir ve ölmesi gereken çok fazla şey var bu kasabada." Yaptığım ima gözlerinin açılmasına neden oldu.

Ona sırtımı döndüm, merdivenleri çıkarken peşimde bir gelinliğin duvağı gibi kötü bir kaderi ve kalıntıları sürüklüyordum.

Odaya çıktım ve yatağın üzerinde gördüğüm şey aklımı kaçırışım gibi gülmeme neden oldu. Bana yaptığı ayna orada duruyordu. Sanki bana kim olduğumu ya da kim olmadığımı hatırlatmak ister gibiydi. Onu oraya koyduğuna inanmak daha çok canımı sıktı ama

Yine de aynayı elime alıp bomboş bakan gözlerimle karşı karşıya geldim.

Ardımdan sürüklediğim kötü kaderimin olmazsa olmaz parçası gibi peşimden geldi ve aynaya baktı, bana baktı ve iyice yaklaştı. Bir gecede kendi elleriyle, birlikte geçirdiğimiz, ilk kez sadece ikimizin olduğu, aramızda hayaletlerin dolaşmadığı, ilk kez beni öptüğü, ilk kez normal olan o gecede yaptığı aynayı tuttu.

"Bir yaşam geçti ve sen başka gözlerle, başka kalp atışlarıyla baktın bana. O bakışlara yaptım ben aynayı. Bunların önemi yok mu?" diye sordu hoyratça.

"Yok," dedim tek nefeste.

"O halde kırılmasının da sakıncası yok."

Başımı iki yana salladım.

Aynayı masarın köşesine vurup kırdı. Şangırtıyla bir anlığına gözlerimi yumsam da kendimi hızlıca toparladım.

"Birinin bunu temizlemesi gerekecek," dedim duygusuzca. "Elbette ben değil."

Aynanın parçaları kalbime batmıştı. Onu benim için yapmıştı. Luzia için... Nasıl böyle kolayca kırıp dökebilirdi?

Ca-na-var.

"Kızgınsın," dedi nafile bir çabayla. "Kırgınsın."

"Ben sana artık hiçbir şey değilim." Ne sesim ne duruşum hiçbir şey belli etmedi. Bu ne kadar kırgın olduğumun en büyük kanıtıydı.

"Sen benim için doğdun!"

"Ben senin için öldüm!" diye bağırdım.

"Buradasın," dedi göremediğim bir şeyin orada olduğunu ispatlama çabasıyla. "Yine buradasın. Buradayız." Sanki bu her şey için yeterli bir cevapmış gibi kendinden emin ve neredeyse gururluydu. Burada olmamız her şeyi açıklıyordu. Burada olmamız yeterliydi.

"Sadece sihirli bir dokunuş." Bütün bunların içinde gerçek olan ne vardı bilmiyordum bile. Bir lanetten söz ediliyordu aklımın içinde. Bir lanet yüzünden ölen bir kızıdan. O kızın öldürdüğü onlarca ölümsüzden. Sonra tılsımları anlatıyordu kafamın içinde başka bir ses. Eğer gerçekse yeniden kavuşmanız için diyordu. Gerçek olan ne vardı ki? Bunların hangi biri mantıklıydı?

"Yaşamın kendisinde sihir var. İnsan aklının bunu algılaması için daha on yıllara ihtiyacı var. Ama sen ve ben buradayız. Sen ve ben buna şahit olduk. Sen ve ben bunun kanıtıyız." Şimdi beni ikna etmeye çalışıyordu. Şimdi beni ikna etmeye çalışıyor. Aldığı darbenin gerçekten onun canını yaktığını görmek, hızla örülmüş duvarlarımı kuvvetli bir fırtına gibi titretti.

"Belki de birimizin gitme vakti gelmiştir," dedim gözümü kırpmadan.

"Unut bunu," dedi karanlık bir ruh haline bürünerek. "Gitmene izin vermem."

"Senin söz hakkın olduğunu düşündüren nedir?" diye sordum. Beni neye ikna etmeye çalıştığını anlamıyordum.

Onunla bu şatoda yeniden karşılaştığımdan beri beni Luxuria olduğuma ikna etmeye çalışıyordu. Bu bir suçtu. Beni suçlu çıkarmak için elinden geleni ardına koymamış ve bir kez daha canımı yakmıştı. Luxuria bendim. Ama Luxuria ona sandığı gibi ihanet etmemişti. Onu affetmesi ve ondan af dilemesi gerekiyordu. O ise durmuş ve Luzia diye sayıklamaya koyulmuştu.

"Çünkü kahrolası yüzyıllardır yaşıyorum!" dedi. "Yüzlerce insan tanıdım. Vampir tanıdım. Alfinlerle tanıştım. Bilmediğin bir sürü varlıkla karşı karşıya geldim." Devam edebilmek için duraksadı ve acıyla hafifçe yüzünü buruşturdu. "Bir dolu ömür geçti ama dönüp dolaşıp yine seni buldum. Çünkü başka bir yere gidemedim. Başka birine gidemedim. Çünkü yeterince kaybettim."

"Biliyor musun?" diye sordum ona doğru yaklaşıp. "Bir anlığına, gerçekten bir anlığına umurunda olduğunu düşünmüştüm." Dudak büktüm. "Seninle ilgili bir şeyler düşününce şimdi bile, şu an bile aynı şey oluyor. Bir anlığına umurunda olabileceğini düşünüyorum ama sonunda hep sadece kendini düşünen çıkarıcı bir pislik oluyorsun."

Sinirle gülererek saçımdaki tokayı çıkardım ve başımın gevşemesi için parmaklarımla saç diplerimi ovdum.

"Tıpkı geçmişte yarı yolda bıraktığın gibi." Hızlı hızlı başımı sallayıp ona baktım. "O kız var ya, hepinizin deli gibi korktuğu o acımasız kız... Bu kâbus şatosunun içinde tek başınaydı! Sen bırakıp

gittiğinde peşinden koştu, merdivenlerden inerken bileğini burktu ama yatışmak için koştu. Dışarıya çıktı, arazi boyunca koştu. Adını seslendi. Üç kere. Üç kere adını seslendi!" Parmağımı kalbine bastırarak gözlerini kapatmasına neden oldum.

"Ama gelmedin." Geriye çekilirken dermansız hissediyordum. "Kimse gelmedi. Yavaş yavaş delirdi. Birden olmadı. Hızla olmadı. Günlerce burada tek başınaydı. Bununla tek başına savaştı." Gözlerim doldu. "Tek başınaydı!" diye bağırdım. "Kimse anlamadı." Sesim kısıldı ve nefes almak zorlaştı. "Kimse görmedi. Onu bu kalenin içinde ölmesi için tek başına bıraktılar."

Ve şimdi yine aynısı oluyordu. Şimdi yine yapayalnız kalıyordum.

"Her sabah insanlarla göz göze gelmekten nefret etti. Neden biliyor musun?" Dudaklarını birbirine bastırmış açık pencereden dışarıya bakıyordu.

"Bana bak Sidra," dedim boşlukla arasına girerek. "Gözlerime bak. Nedenini biliyor musun? Çünkü göz göze geldiği herkes bir kez daha şaşırıyordu. Göz göze geldiği herkes o sabaha da çıktığı için mutsuz oluyordu. Ailesi onun da ölmesini ve bunun artık bitmesini istiyordu. Abilerim neden evlenmek için o kadar bekledi, neden hiçbir çocuk sahibi olmadı, Lorenzo babamı memnun etmek için dört dönerken neden kendisinden olmayan bir çocuğu kabul edip karşısına çıkardı..."

Acı ve sinirle güldüm.

"Çünkü hepsi ölmemi ve hayatlarına başlamayı bekliyordu. Akbaba gibi her gün bu şatonun içinde ölümümü beklediler. Eğer korkmasalardı, eğer çocukken her kapıma yaklaştıklarında onları kovalayan o sesler olmasaydı kendi elleriyle boğup atarlardı beni." Derin derin solumaya çalıştım, ölmediğimi kendime kanıtlamak için daha derin soludum. "Bu yüzden herkese gülümsedim!" diye ağladım. "Beni öldürmek istediklerini bildiğim için, herkes beni severse o kadar kolay olmazdı çünkü."

Herkese gülümsedim, çok güzel bir gülümseme buldum, onların kalplerini çaldım, beni köşeye sıkıştırmasınlar diye, beni istesinler diye onlarla dans ettim, ailem benim faydalı olduğumu düşünürse

boğazıma dayalı o bıçağı geri çekerler diye. Bu yüzden gözüme hiç uyku girmedi.

"Ama sen öyle değildin." Boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. "Sen öyle bakmamıştın. Her sabah kulağımı o kapıya dayadığımı biliyor muydun? Bekliyordum, dinliyordum." Gözlerim kapıya kaydı ve oraya dalıp gitti.

"Senin çıktığım duyunca dışarıya çıkıyordum. Çünkü ilk seni görmek istiyordum. Çünkü ilk seninle göz göze gelmek istiyordum. Ama sen de çekip gittin. Sen de onu bu kalede bırakıp gittin. Onu kurtarmak için hiçbir şey yapmadın. Seni ikna mı etti?" Gözyaşlarım çeneme doğru akarken ağır ağır başımı salladım. "Evet seni ikna etti, ama sen bu konuda ne kadar yetenekli olduğunu biliyordun. Çünkü o kız yalan söylemeyi iyi biliyordu. Çünkü önce kendini kandırması gerektiğini biliyordu. Çok güzel olduğuna. Çok mutlu olduğuna. Herkesin onu sevdiğine. Kimsenin o istemeden hiçbir şey yapamayacağına. O inandı. Herkes ona inandı." Elimi göğsüme bastırdım.

"Herkes inansın ama sen neden inandın? Sen nasıl inandın Sidra?"

Simsiyah bakışları şimdi kan çanağına dönmüştü, omuzları her zamanki kadar güçlü durmuyordu. Sanki onun da daha derin nefes almaya ihtiyacı var gibi dudakları aralık kalmıştı. Pencereden içeriye kuşların hoyrat ötüşleri ve ormanın derinliklerinden guguk kuşunun haykırışı girdi. Rüzgâr öyle şiddetlendi ki bir anlığına elimin üzerinde bir yanma hissettim ve tırnaklarımla orayı kazımamak için kendimi tuttum.

"İnsanları alt etmek için Victoriam'ları alt etmek gerekiyordu. Savaşı sona erdirmek için laneti sona erdirmek gerekiyordu. Son Victoriam kızını öldürmem gerekiyordu. Yapamadım," dedi başını iki yana sallayarak. "Kıyamadım."

Elim daha hiddetli yanmaya başladı, gözlerimin elimden farkı yoktu. Ruhum içine sıkıştığı o düğümden kaçmaya çalışıyordu.

"Durdurmaya çalıştım. Çalıştığımı biliyorsun. Ama durmadın. Öldürmeye devam ettin. Çekip çıkarmaya çalıştım ama yapama-

dim. Son Victoriam kızı..." Kaşlarını çattı. "Ya lanet öldürecekti. Ya slimsüzler öldürecekti. Ya kendini öldürecekti." Gözleri hiç sevmemişliği odamda etrafta dolaştı. Hiç sevmemişti çünkü burası son Victoriam kızının odasıydı ve o benim son Victoriam kızı olmamı hiç sevmemişti.

"Neden seyahate çıktığımı sor, neden o kadar sık gittiğimi sor. Arıyordum! Laneti kırmanın bir yolunu arıyordum. Her dönüşümde daha kötü hale geliyordun. Her seferinde daha çok can alıyordun. Seni alıp aramıza soktum. Her şeyi denedim. Her şeyi yaptım ama durmadın. Durmayacaktın. Ve seni durdurmadım. Durduramadım."

"Ne yani şimdi de Luzia'yı mı istiyorsun?" diye çıkıştım. "Luxuria yanlış kişiydi. Hoş kızdı ama lanetliydi ama üzülmene gerek yok çünkü Luzia var!"

"Aynı kişi olduğunu biliyorum!" diye aynı hiddetle çıkıştı. "Bir kez daha o çılgınlığa yenilmeni istemiyorum. Herkesin içinde aydınlık ve karanlık yanlar var. Öfkenin, kırgınlığın seni bir kez daha mahvetmesini istemiyorum. Ben gözü kara bir şekilde önüne çıkan herkesi öldüren o kızın içindeki şefkati biliyorum. Yalnızlığı biliyorum. Sevmeye ve sevilme ihtiyacını biliyorum. Ama onları nasıl bastırıldığını da biliyorum. Onları nasıl yok saydığını da biliyorum."

Yanıma dikkatle bir adım attı, elini bir an bana uzatacaktı ama vazgeçti.

"Oradaydım," dedi. "Bir şansın vardı. Bir şansın var. Bir kez daha buna bulaşma. Bir kez daha elimi kolumu bağlama. Bir kez daha ölümünü izletme bana."

"Çok geç," diye fısıldadım.

"Ne yaptığımı bilerek on yıllar geçirdim. Yüzyılları bu acıyla geçirdim. Bana bunu söyleme."

"Çabuk unutuyorsun Sidra," dedim kararlılıkla. "Katilini affedersen seni tekrar öldürür. İkimiz de buradayız. Birimiz yine ölmeyeceğiz. Ama inan bana, ben bir kez daha ölmeyeceğim." Gözlerimiz birbirine kilitlendi. İkimiz de sanki uçurumun kenarına gelmiş gibiydik. O kaldığı yerden devam etmek istiyordu, neye devam etmek istediğini kim bilirdi. Ben kaldığım yerden neye devam etmem

gerektiğini bugün görmüştüm. Ben hâlâ meydanda odun yığınıyla
duğunu anlamıştım.

"Beni iki kez sevdin," dedi. "Üçüncü kez de seveceksin."

Yanıyorsun Sevgili Bay Sidra. Çünkü canavarın bir kalbi oldu-
ğu doğru. Ama kimse hikâyesinin devamını bilmiyor. Bir canavarın
kalbini kırdığında daha kötü bir canavar yaratacağını bilmiyor.
Ve benim kalbimin yanında, kırıp döktüğün aynanın esamesi bile
okunmuyor.

"Obur kurt ve leyleğin hikâyesini duymuş muydun?" diye gü-
lümsem. "Hayvanlar âleminin en oburu olan kurt önüne gelen
her şeyi hiç düşünmeden yutuyormuş. Günün birinde boğazına bir
kemik takılmış. Her şeyi denemiş ama kemiği boğazından çıkara-
mamış. Ne yaptıysa yapsın kemik daha çok saplanıp durmuş. Nefes
alamaz hale geldiğinde etrafına bakmış."

Kapıya doğru yürüdüm, kapının kulpunu tuttum ve gitmesini
istediğimi belli ederek yarı açık halde orada bekledim.

"Bataklıkta kurbağa arayan leyleği o zaman görmüş. Bin bir tatlı
dille leylekten yardım istemiş. Ölmek üzereyim, uzun gaganla beni
kurtarırsan sana çok büyük bir armağan vereceğim demiş. Leylek
yardım etmeyi kabul etmiş. Aç ağzını demiş. Uzun gagasını kurdun
boğazına sokup kemiği çıkarmış. Kurt nihayet derin bir nefes alıp
yola koyulmuş. Leylek bağırarak arkasından, bir teşekkür bile et-
medin bir de bana armağan verecektin demiş. Akılsız leylek, demiş
kurt. Sen bir canavarın keskin dişlerinin arasına başını soktun ve hiç
zarar görmeden çıkardın. Bundan büyük armağan mı olur."

Dikkatle ona baktım. Ne demek istediğimi anladığına şüphe
yoktu ve bundan rahatsız olduğundan da şüphe yoktu.

"Kimin boynu kimin dişlerinin arasında Kont?"

Onu dışarı ittim ve kapıyı arkasından çarptım.

Camda Leke Birakan Gerçekler

Yatakta yan yatmış pencereden dışarıya bakıyordum. Güneş ışığı çekildikçe ağaç dallarının gölgeleri içeriye doğru süzülürdü. Işık yanan odanın içinde bir ressam tarafından ince işçilikle boyanmış gibi gölge hareketleri belirdi. Zaman ağırlaştı, düşüncelerim sanki o dallarla birlikte etrafımı sardı. Karanlık gökyüzünden bir nokta büyüyerek yaklaştı ve yarasa cama çarparak intihar ettiğinde yerimden sıçradım. Geriye sadece camın üzerinde koyu renk kan lekeleri kaldı.

Odamın kapısı çalındı ve gıcırdayarak açıldı. Aralıktan içeriye soğuk hava akımı hücum edince derin bir nefes aldım. Nefesimi ne kadar süredir tuttuğumu da ne kadar süre burada böylece durup o lekeye baktığımı da bilmiyordum. Başımı çevirdiğimde leke kurumuştur.

“Gelebilir miyim?” diye sordu Vaha. Sessizce başımı salladım.

Yanıma oturduğunda baktığım yere baktı ve camın üzerindeki lekeyi gördü. Luxuria yarasalar cama çarpıp ölmesin diye hep buz gibi odada uyurdu. Vaha bunu bilirdi. Belki o yüzden belki de olanları duyduğu için kolunu belime sardı ve başımı göğsüne yaslayarak beni kucakladı.

"Çok üzgünüm," dedi. "Her defasında başına gelen felaketlerin yalnız baş etmek zorunda kaldığın için."

Neden bilmiyorum ağlamadım, gülümsedim. Belki de sonunda biri bunu söylediği içindi. Belki de aslında acı çekmenin, baş etmenin, tüm o felaketleri yaşamaktan daha zor olan, bütün bunları tek başına sırtlandığını kimsenin görüp bilmemesiydi. Kimsenin gözlerinin içine şefkatle bakmaması. Kimsenin nasıl bir savaş verdiğinden haberinin olmaması. İnsan bazen yardım etmeseler de savaşının görülmesine ihtiyaç duyuyordu... Her şeyin üstesinden gelse bile bunun takdir edilmesine muhtaçtı... Yalnızlıkla başa çıkıyordu ama ne kadar yalnız olduğunun bilinmesini istiyordu. Zaten yalnızlık dediğimiz buydu işte, kimsenin bilmemesi. Bilseler yalnızlık kırılır, o küçük bakış, o tek kelime kaybedilen savaşları bile tersine çevirirdi.

"Seri yeniden tüm bunların içine çekmek istemiyorum."

"Ben her şeyin ortasındayım," diye fısıldadım. "Bu konuda yapabileceğin bir şey yok."

"Bazen yeniden karanlık gözlerine perde çekiyor. Yine onları öldürmeye başlarsan, yine bu akıl oyunlarına başlarsan ve sonunda yine..."

"Bu defa ölmeyeceğim," diye başımı iki yana salladım. "Bu defa ben ölmeyeceğim."

"Ama birileri ölecek öyle mi?" Sorgulayıcı sesi endişesini gizleyemedi.

"Birileri zaten ölüyor Vaha."

Çekingence kolumu okşadı.

"Seni çok özledim," dedi her sözcüğü darmaduman edip. "Kız kardeşimi çok özledim. Seni bir daha kaybetmeyeceğim, hiçbir nedenle."

"Korkma," dedim. "Aklımı kaçırmış değilim hatta hiç olmadığı kadar başımda aklım." Bazı histeri krizlerini atlarsak her şey yolundaydı.

"Buraya taşınmamızı istediğin için teşekkür ederim. Bu Reyna'ya çok iyi gelecek."

"Burası senin de evin," dedim.

"Burası ikimiz için de hiçbir zaman ev olmadı, neden burası konusunda bu kadar isteklisin?" diye sordu. Bunu gerçekten merak ediyor olmalıydı, kasaba ona kalmış olmasına rağmen burayı elinin altında tutmuştu.

"Yanılıyorsun," dedim. "Bu ev bizi daima korudu. Beni daima korudu. O uğultular ve fısıldamalar saçlarımı okşadı."

"Kâbusları sevemezsin." Bunu çatının kenarına çok yaklaşan bir sesle ikaz edercesine dile getirmişti.

"Gördüğün tek şey kâbuslar olduğunda sevebileceğin tek şey olurlar."

"Luzia olmak da Luxuria olmak da senin elinde," dedi omzumu sıkıp. "Senden istediğim tek şey hançerin yeri ydi. Gerisine karışmak zorunda değilsin."

"Aynı kişiyiz Vaha," dedim içtenlikle. "Sen nasıl ölümsüz olmana ve bu kasabanın lideri olmana rağmen hâlâ Lorenzo'nun adını duyunca irkiliyorsan, sen nasıl bu araziye girdiğinde onca yıla ve orası artık yıkıntı olmasına rağmen ahırın kokusunu alıyorsan ben de de aynı şeyler oluyor."

"Aynı değil..." derken sözünü kestim.

"Sen bana her şeyi hatırlatmadan önce, anılarımda Luxuria'nın aslında Sidra'ya ihanet etmediğini görmüştüm. Onu korumaya çalıştığını ve her şeyi bu yüzden yaptığımı... Ve bunu sakladım. Kimseye söylemek istemedim. Sivri Diş'e ne zaman gitsem, üst katlara çıkmak istedim. Orada neler olduğunu hep merak ettim ve en kötüsü olduğunu da biliyordum. Karanlık, mıknaş gibi çekti beni. Geçmişte Vaha, bazen pencereye çıkar ve senin atlarla konuşmanı seyrederdim, saatlerce seyrederdim ama sen bilmezdin. O aptal mektupları sen bulmadan önce o taşın altından alır, okur ve eğer kötü bir şey varsa üzülme diye yakar ya da yırtardım."

"Bunu bilmem gerekirdi," dedi küçük bir oğlan çocuğu gibi gülümseyerek.

"Korkularının sebebini anlıyorum ama ben bir kez daha bir çiçek gibi kuruyup solup yitmeyeceğim." Bu defa aklı başında bir şekilde savaşıcağım.

"Sen bir kez daha yalnız kalmayacaksın Luxuria," dedi ve saç-

lanının üzerinden öptü. Yerinden kalkıp yukarıdan bana baktı. Yüzünde hem birine tekrar rastlamanın rahatlığı hem de nihayet sırları açığa çıkan birinin huzuru vardı.

Vaha odadan çıktıktan sonra bile, o bakış ve o kırık gülümseme söylediği her şeyi daha sahici hale getirdi. Birden kendimi daha az hasarlı hissettim. Birden o kadar yenilmemişim gibi geldi.

"Daha önce de böyle hissettin, onu korumak için sahip olduğun her şeyi tehlikeye attın. Sen onun yüzünden neredeyse infaz edilecekken o neredeydi?" diye bas bas bağırırdı kafamın içindeki ses. "Sana cadı dediklerinde, üzerine kibrit çakmaya bir adım kaldığında o neredeydi? Kim vardı yanında da, şimdi yalnız değilmiş gibi hissediyorsun?"

İnsanlar hata yapar, diye savundum. Öyle olmasını istemedi.

"Gözlerine nasıl baktıklarını görüyor musun? Bu şefkat değil aptal, sorun çıkarmayacağından emin olmak istiyorlar."

Endişeleniyorlar, dedim başımı reddeder gibi sallayarak.

"Endişelenmeliler ama senin için değil."

Kırgın olduğunu biliyorum, kalbimin ne kadar kırıldığını hissediyorum ama bunu başkalarını daha fazla inciterek tamir edemeyiz. Bazen onarmanın tek ve en iyi yolu bağışlamaktır. Daha kaç asrın yasını tutacağız?

"Senin yasını kimse tutmadı, sen öldün ve ölünden korkmaya devam ettiler. Eğer cenazen olsaydı tıklım tıklım olurdu çünkü herkes öldüğünü görmek isterdi. Çünkü hepsi gittiğinden emin olmak isterdi."

"Luzia..."

Başımı o kadar hızlı çevirdim ki boynuma kramp girdi. Kapı aralıktı ve belli ki Reyna bir süredir sesleniyor ve seyrediyordu. Yüzünde garip, endişeli bir hal vardı. "İyi misin?" diye sordu.

Önüme dönüp parmaklarımla oynamaya koyuldum. Kafamın içindeki ses karanlık bir masalın anlatıcısı gibiydi.

Reyna yanıma geldi, yatağa oturmamak yerine yere oturup bağdaş kurdu. Ellerimi parmaklarının arasına aldı. Hâlâ yeterince soğuk değil, diye düşündüm ve dişlerimi sıktım.

"Mırıldanıyordun," dedi. "Ve başını oynatıp duruyordun." Ses tonu temkinliydi. Kafesin kapısını açmıştı ve ürkütmemek için uzaklaşmıştı.

"Kafanın içinde bir ses var," diye fısıldadım. "Haklı olduğunu bildiğim ama aksine inanmak istediğim bir ses." Bunu sadece ona söyleyebilirdim çünkü sadece onun beni ateşe atmayacağını bilir-
dim. Ya da ateşime bir odun atmayacağını...

"Seninle konuşuyor mu?" diye sordu hiç yadırgamadan.
"Karşıdan karşıya geçerken gözlerin yolu kolaşan eder ve içinden bir ses kıpırdamamanı söyler ya, öyle bir ses."
"Her şey çok yeni," diye parmaklarımı sıktı. "Kafanın içine bambaşka bir yaşam sığdırmaya çalışıyor ve onunla çatışyorsun. Bir yanın affetmek istiyor ama kalbin o kadar kırık ki affetmenin mümkün olmadığını sanıyorsun." Sarı saçları yüzünü örtüyordu ve teni artık hem solgun hem de vampirlere özgü pürüzsüz porselen halini almıştı buna karşılık şefkatinden hiçbir şey kaybetmemişti.
"Nasıl hâlâ bu kadar iyi biliyorsun?" diye sorarken, gözlerim

doldu.
"Seni çok iyi tanıyorum. Ben senin daha katı daha sivri yanlarını da biliyorum. İnsan dediğin köşelerinden ibarettir Lu. Hiçbirimiz birkaç kenardan oluşan düzgün şekiller değiliz. Köşelerimiz var ve onlar asıl şeklimizin tamamlayıcıları."

Yerden kalkıp Vaha gibi yanıma oturdu ve omzunu bana yasladı.
"Luxuria'yı dinledim ve nihayetinde o kadar da farklı olmadığınıza karar verdim. Değilsiniz ve seni çok iyi tanıyan herkes bunu bilirdi ama kimse sana o kadar yaklaşacak kadar şanslı değildi. O kız aklımızın almayacağı bir savaşın ortasında doğmuş, kâbuslarla dolu bir hayat yaşamış ve usanmadan mücadele etmiş. Bu senin yapacağın şey olurdu." İçtenlikle gülümsediğinde o da benim gibi penceredeki lekeyi seyrediyordu.

"Onu da çok seven anne ve babası olsaydı, o da çiçeklerin ve kitapların arasında büyüseydi, eminim gülümsemesini silah olarak kullanmak zorunda kalmazdı. Şimdi bile onun çocukluğu senin içinde saklanıyor. Çocuklar yetişkinler gibi düşünmez bu yüzden çocukluğumuzda yaşadığımız her şey böyle derin izler bırakıyor. Onun yaşayamadığı ve kurtaramadığı çocukluğu senden hesap sormanı istiyor. Yetişkinler böyle yapmaz, yetişkinler durumları değerlendirir ve çözümler. Ama çocuklar çabuk kanarlar. Ona göster,

sevildiği bir dünya olduğunu göster. Başka bir ihtimal olduğunu göster. Ve göreceksin, inandığında –eminim inanacak– o yara üzeri ne sihirli bir nefes üflenmiş gibi kapanacak.”

Uzanıp ona sarıldım ve omzuna birkaç damla gözyaşı akıttım. İçimden hep aynı şeyi sayıklıyordum. *Sadece beni severek tüm dünyaya ne kadar çok şey kanıtladığın hakkında hiçbir fikrin yok. Sen, iyi ki varsın Reyna.*

“Olanları konuşmak istersen eğer... Pek bir şey yemediğini biliyorum. Ama...” Ayağa kalkarak geriye çekildi. Yüzünde kocaman bir içtenlikten başka bir şey yoktu. “Hâlâ hatırlıyorken sana yiyecek bir şeyler hazırladım. Hazır olduğunda aşağı gel.” Eliyle öpücük gönderdi bana ve toparlanmam için zaman verdi.

Bu küçücük an omzumdaki yüklerin çoğunu alıp götürdü. Geçmişin ağırlıkları kafamın içindeki inatçı ve yankılı sesin suspus olmasına neden oldu. Aşağı inmeden önce üzerimi değiştirmek istedim. Duş alırken ve kafedeki herkesin kanı üzerimden oluk oluk akarken nasıl titrediğimi hatırladım, ellerim artık o kadar soğuk değildi ve saçlarım artık kokmuyordu. Geceliğimi çıkarırken ayak tırnaklarımdaki kırmızı ojeleri sildim. Siyah taytımın üzerine bol bir tişört giyip aşağı indiğimde daha sakin hissediyordum.

Reyna benim için çok sevdiğim ananaslı salatasından yapmıştı. Vampire dönüşen oydu ama o küçük anda içimdeki yabanıl yanı bile sakinleştiren ve benim insanlığımı koruyan tek şey Reyna’nın sevgisi oldu.

“Vaha olanları anlattı,” dedi bir süre sonra. “Kafede olan olayı duymuş ama beni yalnız bırakmak istememiş ve babamla karşılaşma riskini de alamamış. Sonra Sidra ile yüzleşmenizi de duymuş. Açıkça ne yapacağını bilemediği için uyanmamı beklemiş.” Sesi ola bildiğince yatıştırıcıydı.

“Sanırım kaç yaşında olursa olsun kendisini senin küçük kardeşin sanıyor.” O konuşurken Vaha’nın, babamın yanında ilk kez buraya getirilişi aklıma düştü. O kadar zavallı ve o kadar biçare haldeydi ki belki ikimiz de onu hep öyle anımsayacaktık.

“Sidra’nın nereye gittiğini bilmiyoruz ama Vaha olanlarla ilgilenmek için çıktı. Bana anlatmak ister misin?”

Çatalla tırtıkladığım salata artık o kadar iştah açıcı görünmüyordu. Yine de ağzımdaki lokmayı uzun uzun çiğneyip yutmayı başardım.

"Aileleriyle iletişime geçmem gerektiğini düşündüm, cenaze masraflarının tümünü üstlenmek ve onlar için en iyi vedayı ayarlamak istedim. Ve birden elim telefonumda Mera'nın ismine gitti. Mera'yı aramak ve en iyi çiçekçinin adresini sormak istedim." Dudaklarımı birbirine bastırarak histeri krizimi zapt etmeye çalıştım.

"Onunla çok yakındınız," dedi Reyna. "Çok üzgünüm Lu. Onlar için hak ettikleri vedayı düzenleyeceğiz."

"Onları çağırmasaydım," diye sesli düşündüm. "Orada olmasalardı..."

Saçlarımı okşayan eli durdu. "Senin suçu değil, o adam şeytanın voryüzündeki sureti yalnızca."

"Şeytanla tanışmıştım," diye mırıldandım. "Emin ol pek benzermiyorlar." Hatta o benim arkadaşımı sayılır ve keşke onu arayabilecek bir numara biliyor olsaydım.

Reyna büyük ihtimalle ne demek istediğimi anlamamıştı.

"Restoranda birkaç kez tören yemekleri düzenlemiştik. Sana yardımcı olurum."

"Olur," dedim. O da salatanın artık cazibesi kalmadığının farkındaydı yine de kâseyi kaldırmak yerine masanın kenarına çekti.

İçimdeki sesle çatışmak beni daha da yoruyordu. Ona teslim olup sadece intikam elbisesi kuşanmak benim için daha konforlu olurdu ama hâlâ kalp atışlarımı hissediyordum.

Reyna kahve makinesini çalıştırdı ve masanın üzerinde duran termosu alıp kendisi içmeye koyuldu.

"Vampirliğe kolay uyum sağladın," dedim şüpheyle. Termosun içinde kan olduğunu biliyordum, Vaha Reyna'nın dönüştüğü şeyden nefret etmemesi için ona pembe bir termos almıştı ve epey komikti.

"Pek sayılmaz," dedi Reyna fincanı makineye yerleştirirken. "Yani bilmiyorum, yemek yememek garip ama öyle bir hissim yok. Yapay kanla ilgili bir sorun yaşamıyorum ama gündüzleri uyuyor olmak kötü ve ailemle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yeni dönüşüm yaşadım ama sana destek olamadım," diye yü-
zümlü buruşturdum.

"Yeterince sorunla uğraşıyorsun." Kahve fincanını masanın üzeri-
rinden bana doğru uzattı. "Gidip bilgisayarını alayım." Bir anda mut-
faktan çıkıp ben fincanı alıp dudaklarıma götürene kadar geri geldi.

"Vay canına!" dedim.

"Vaha beni fiziksel olarak uyum sağlayabilmem için çalıştırı-
yor. Gece yaşamında yeni olduğum için yapacak pek bir şey yok.
Hızlandırılmış vampir eğitimleri olduğunu biliyor muydun? Me-
ğerse tersanenin altında bir yeraltı salonları varmış. Yeni dönüşen
vampirler orada tutulup adaptasyon sürecinden geçiriliyormuş.
Vaha'nın bu kadar çok şeyle uğraştığını bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum," diye dudak büktüm. "Vampir timinden
haber var mıydı?"

"Çok az," dedi Reyna. "Uluslararası çalıştıklarını biliyorum ama
daha çok şehir merkezlerinde yani pastanın büyük diliminde mü-
dahil oluyorlardı. Böyle küçük kasabaları kendi haline bırakırlardı."

"Dünyadan bir haber yaşıyormuşum..."

"Aslında Vaha seni vampirlerden uzak durman konusunda tel-
kin ettiği için daha çok gördüğün ya da duyduğun şeyleri hasır altı
ediyordun."

Bir an düşündüğümde öylesi daha iyiydi gibi hissettim ama
Reyna bilgisayarımı açarak şifresini girmem için bana çevirdiğinde
dikkatim dağıldı.

Saatlerce mutfak masasında oturup, her zaman birlikte sergi et-
kinliklerini düzenlediğimiz çalışma arkadaşlarımdan cenazesini dü-
zenledik. Aileleriyle iletişime geçmem konusunda Reyna ısrar etti
ve bunu yaptığına minnettardım. Kimsenin şu anda cenaze işle-
riyle ilgilenecek hali yoktu. Zamanı değildi ama işverenleri olarak,
çalıştıkları tüm süre için onlara ne kadar minnettar olduğumdan
bahsettim ve hepsi emeklerinin karşılığını fazlasıyla alacaktı. Sidra
Dekalton'un uçsuz bucaksız serveti geride kalan ailelerini hayatı
boyunca destekleyecekti. Yine de yaptığım hiçbir şey ne acımı ne de
öfkemi soğutuyordu ve Herakles'in kalbini sökene kadar da bu cen-
dere de boğulacağımı biliyordum.

Saat gece yarısını geçtiğinde Reyna zorla kalan salatayı yedirmeye çalışırken Vaha aşağıya indi. Ceketini çıkarıp sandalyenin sırtına astı ve sonra kravatından kurtularak kendine viski koydu.

"Her şey daha kötü bir hal alıyor," dedi ikimiz de bir açıklama yapması için ona bakarken. Telefonunu çıkardı ve bir video oynamaya başladı.

Ekranda ortanca abim Leonard vardı, kendini vampir timinin konuşmacısı olarak tanıtıyordu. Olan saldırdan ne denli üzgün olduğunu bahsederken, rolünü kusursuz oynuyordu. İnsanlara aynı masalı okudu. Nasıl ki insanların çalmasını, öldürmesini ve nice kötülüklerini kökten engellemek mümkün değilse vampirler arasında da böyle kötü niyetliler olduğunu söyledi ve onları terörist ilan ederek ailelerin acılarını paylaştığını zırvaladı. Arkasından kan donduran bir açıklamayla katillerin yakalandığını ve infaz edildiğini söyledi. Ve insanları korumakla yükümlü üst düzey görevliler de bunun doğruluğunu teyit etti.

"Bu saçmalık," dedim inanamayarak. "Herakles ölmedi ve onu öldürmeleri de mümkün değil."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Reyna.

"Lorenzo'nun bunca zaman kimin arkasına saklandığı açık," dedi Vaha kaşlarıyla videoyu işaret ederek. "Vampir timi dünyada tanınan ve sayılan bir örgüt. Kolları her yana uzanıyor ve esasında vampir topluluklarını kontrol altında tutuyorlar. Daha çok başkentlerde etkinler, bizimki gibi küçük yerleri benim gibi liderlere bırakırlar ama artık buradalar ve ekran yüzü olarak seçtikleri isimler de manidar." Kadehi kafasına dikip sertçe masaya vurdu. "Şimdi onları öldürsek bu, insan-vampir anlaşmazlığını bambaşka bir boyuta taşıyacak çünkü söyledikleri her şey saçmalıktan ibaret olsa da onlara inanıyor ve daha kötüsü onlara güveniyorlar. Onları öldürmek vampir timini karşımıza almamız anlamına gelir ki bunu da asla yapmak istemeyiz."

"Bunu yarın düşünelim," dedim bilgisayarımın ekranına bakarak. "Birileri öldüyse en azından yasları tutulmalı."

Çünkü kimse benimkini tutmamıştı.

Sabaha kadar gözümü bile kırpmadan tüm ayarlamaların yapıldığına emin oldum. Ve ertesi gün kafede ölen herkes için büyük bir cenaze düzenlendi.

Siyah elbisemi giydim, çiçeğimi aldım ve konuşma yapmak için sıramı bekledim. Bu kasabada bu zamana kadar hiçbir etkinlik böyle kalabalık görülmemişti. Mezarlıkta sadece ölenlerin yakınları değil, her yerden gelmiş bir sürü insan vardı. Gazeteciler burada daydı. Ordudan gelen askerler güvenlik çemberi oluşturmakta epey zorlanıyordu. Ve mezarlığın dışında vampir karşıtları yapılan katliamlarla ilgili sloganlar atıyordu.

Tabutların getirilmesini beklerken topuklu ayakkabıların üzerinde zorlanıyordum.

"Sen Luzia'sın değil mi?" diye yanıma geldi yirmili yaşlarında genç bir çocuk.

"Evet," dedim. Onu daha önce görmemiştim ama yakasında Mera'nın fotoğrafını taşıyordu.

"Mera'nın kuzeniyim ve olanlardan seni de sorumlu tutuyorum. Herkes senin vampirlerle ne kadar yakın olduğunu konuşuyor. Vampirleri savunan kimseyi burada istemiyoruz."

"Mera benim için sadece çalışan değil, kıymetli bir dosttu ve acınızı kalpten paylaşıyorum. Öfkenizi anlıyorum ama lütfen," dedim. "Lütfen onlara veda etmeme izin verin."

"Vampirleri destekleyen insanlar olmasa şu an Mera'ya veda etmek zorunda olmazdık," dedi.

Ve kafamın içindeki ses tekrar, "Doğru söze ne denir..." diye uyandı.

"Lütfen gidin buradan hammefendi, yoksa zorla çıkarttıracağım!"

Mezarlıkta başka bir acı daha yaşamalarını istemiyordum ama gözlerim dolmuştu. Oradan uzaklaşmak için ağır ağır hareket etmeye koyuldum. Kalabalığın içinden çıkmaya çalışırken tabutlar getirilmeye başladı. Peş peşe sekiz tabut mezarlıktan içeriye girdi.

Güneşin altında gözlerimi kısmıştım ki bir kadının çığlığı kulağımı deldi. Ona eşlik eden başka çığlıklar hareketliliğe neden oldu ve birisi beni öne doğru itti.

Tabutlardan birinin içinden kan sızıyordu. Sanki içi su dolu bir tankermiş gibi kan sızıyordu. Arkadaki tabutlardan biri yere düştü ve kapağı açıldığında içinden biri ayağa kalktı. Başka bir tabuttan aynı şekilde bir kadın çıktı ve sonra başka bir tabuttan da... Ve bir anda ortalık yeniden keşmekeşe döndü. Tabutlardan çıkan vampirler insanlara saldırmaya başladığında herkes kaçışıyordu. Birisi çarparak beni yere düşürdü, karınca sürüsü gibi dağılan insan kalabalığından geriye çok az kişi kalmıştı ve ben şimdi çimlerin üzerinde açık hedeftim.

Tabuttan çıkan ve birinin boynunu ısiran erkek vampirle göz göze geldim. İçgüdülerim alarına geçtiğinde adam yanıma gelmişti, saçlarını tuttu ve boynumu ısırarak için başımı geriye doğru çekti. Birkaç kurşun sesi işittim ve vampir yere yığıldı. Kurşunlar yağmaya devam ederken başımı ellerimin arasına alıp yerde kaldım. O kadar uzun sürdü ki hiç bitmeyecek sandım.

"Kalkabilirsin Luzia," dedi Akil. Başımı çevirdiğimde elinde silahla hemen yanı başımda olduğunu gördüm ve kukla gibi bana uzattığı eline tutunarak ayağa kalktım.

Onunla birlikte gelen ekip vampirleri avlamıştı ama herkes dehşete kapıldığı için daha da kötüleşmişti.

"Yaralıları yardım edilsin, hemen!" diye diğerlerine seslendi Akil. Hazırda bekleyen sağlık ekibi hızla alana girip vampirlerin saldırdığı insanlara müdahale etmeye başladı.

"Bu canavarların rahat durmayacağım öngörmüştük," dedi. "Neyse ki hazırda bekliyordum ve neyse ki sen de göz hapsimdeydin."

"Teşekkür ederim," dedim sayıklar halde.

"Bir efsaneyi böyle görmek beni epey şaşırtıyor."

İç sesim, "Al benden de o kadar," diye iç çekti.

"Yas tutuyorum," diye tersledim her iki sesi de. "Burada ölen insanlar için."

"Efsanelerin yas tutmaya hakkı da, vakti de yoktur," dedi Akil imayla ve beni orada bırakıp ekibine doğru yürümeye koyuldu.

Ellerimle yüzümü ovuşturdum. Belki haklıydı. Belki de değil. Akil haklıydı.

Saldırıdan sonra mezarlıkta çok az kişi kalmıştı. Yakındaki ekip-lerden öğrenebildiğim kadarıyla saldırıda yaralananların durumu iyi-ydi ve aileleri bugün gömülmelerini istiyordu. Tabutların nakli sırasında vampirlerin araçların yolunu kestiği ve saldırıyı organize ettiği açıktı. Olaydan dolayı vampir timi de alana gelmişti ve do-layısıyla abilerim de buradaydı. Mezarlıktaydılar ama hak ettikleri gibi toprağın altında değillerdi.

Tekrar kimsenin canını sıkmamak için yaklaşmadım ama bir ağacın altından definlerini izleyerek sessizce onlarla vedalaştım. Başta çok kalabalık olan mezarlıkta şimdi her tabutun başında bel-ki bir avuç insan kalmıştı. Bir saat sonra yakınları da orayı terk etti ve geride sadece güvenlik ekipleri kaldı. Elimde gül buketiyle yak-laştım ve tüm mezarlara birer adet gül bırakırken Mera'nın mezar taşının yanına kır çiçekleri bıraktım. Orada tekrar gözlerim doldu, dizlerimin üzerine çöktüm ve sessizce ağlamaya koyuldum.

"Ne garip," dedi biri. "Seni daha önce ağlarken görmemiştim. Annemizin mezarında bile."

Sesi çok iyi tanıyordum ama yine de başımı kaldırıp baktım. Lennie, en küçük abim. Diğerlerine nazaran nispeten bir parça sev-diğim. Diğerlerine nazaran nadiren de olsa arkamı kollayan. Len-nie her zaman nasıl görüldüğüne çok dikkat etmiştir. Yeni yaşam-larında da benimkiyle aynı renk olan koyu saçları modern şekilde kesilmiş ve havalı şekilde yana yatırılmıştı. Üzerinde keten gömlek, bol kesim pantolon ve spor ayakkabıları vardı. Kedilerin gözlerini anımsatan elaya çalan keskin gözleri neşeli bakar ve kızların aklını başından alırdı. Çocukken hep onunla daha yakın olmayı istemiş-tim ama büyüdükçe bunun mümkün olmadığını görmüştüm.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi. "Küçük abin için vaktin var mı?"

Bu soru ve üzerine düşündüğüm her şey, bizi mezarlıktan gün ortasında açık olan ve vampirleri de kabul eden bir bara getirdi. Çok şey değişir ama değişmeyen ve kimliğimizi belirleyen küçük detaylar vardır. Lennie'nin her zaman içmeye ve âlem yapmaya müsait olması gibi.

Bar taburelerine oturduk ve ikimiz için de birer kadeh beyaz şarap siparişi verdi.

"Benden ne istiyorsun?" İstemsizce savunma halindeydim ve bu gözünden kaçmadı. Barmen kadehlerimizi tezgâhın üzerine bıraktı, Lennie kendisininkini önüne çekmeden önce benim kadehimi dirseğimin hizasına kaydırды.

"Daha önce yapmadığım ve yıllarca pişman olduğum bir şey yapmak istiyorum," diye doğrudan gözlerime baktı. "Seni uyarmak istiyorum."

"Yani beni tehdit edeceksin öyle mi?" Onlardan birine güvenecek ya da sözlerine kulak asacak kadar aptal olmamıştım hiçbir zaman.

"Hayır," dedi. "Sidra Dekalton hayatımıza girdiği ilk anda ondan hoşlanmamıştım." Boyu benden iki karış uzundu, diğerleri kadar iri değildi ama yine de bana yukarıdan bakıyordu.

"Onun sana bakışlarından hoşlanmamıştım. Sizi yan yana gördüğümde ve senin ilk kez birine gerçekten gülümsediğini, rol yapmadığını fark ettiğimde bir şeylerin yanlış olduğunu anlamıştım. Babama, Lorenzo'ya ve herkese onu onaylamadığımı, çıkarımıza olabilecek başka evlilik seçeneklerimiz olduğunu söyledim."

Nadiren onu ciddi ya da gergin görmüştüm ve şimdi de o nadir anlardan biriydi. Devam etmesi için rahatsızca bekledim.

"Yapmadığım şey ise seni uyarmaktı Luxuria." Kadehinden bir yudum içti. "Mutlu bir hayat yaşamadığını ve sana iyi davranmadığımı biliyorum ama senin sonunu getiren nefret ettiğin ailen değildi, kalbine hançer saplayan âşık olduğun canavardı."

"Aynı cümlede hem canavarlardan hem aileden bahsedeceksen bu fazla kelime kullanımı oluyor," dedim. "Çünkü benim başka canavarım yoktu."

"Haksız değilsin," diye dudak büktü. "Ama hepimiz yine buradayız ve ben bu defa seni uyarmak istedim. Lorenzo ve Leonard'ın yaptıklarını ne destekliyor ne de karşı çıkıyorum. Hiçbir zaman onlarla âşık atmadım ama bu defa senin olup bitenin arasında yok olmanı istemem."

"Taraf seçmemek de taraf seçmektir Lennie, bunca zaman hâlâ bunu öğrenemedin mi?" Sözleri ne kadar etkileyici olsa da asıl me-

seleye değinmesi için hâlâ sabırla bekliyordum. Evet, Lennie hiçbir zaman onlar gibi olmamıştı ama her zaman en ön koltuktaki seyircileriydi ve bazen bu daha da kötüydü.

"Lorenzo başımıza gelen her şeyden seni sorumlu tutuyor ve Leonard da onu destekliyor," dedi. "Bu yüzden senden nefret ediyorlar. Onlar gibi adamlar bir şeye inandıkları zaman dönüşü yoktur. Çok ileri gidecekler ve benim onları durdurmaya gücüm yok."

Lorenzo'nun hakkımdaki düşünceleri her zaman basmakalıp olmuştu. "Bana ne öneriyorsun?" diye merakten sordum.

"Af dile ve aramıza katıl. Sen bir Victoriam'sın, vampirlerin arasında yerin yok."

Sözleri gülmeme hatta neredeyse kahkaha atmama neden olacaktı.

"Sizler de artık vampirsiniz Lennie."

"Bu seni yanıltmasın," dedi. "Biz hâlâ Victoriam amaçlarına hizmet ediyoruz. Ve Victoriam'ların amacı ilk günden beri, doğan vampirleri yok etmek oldu."

"Af dileyecek bir şey yapmadım." Hafifçe gülümsedim. "Ve inan bana asıl Victoriam amaçlarına hizmet eden benim."

Tabureden indiğimde kolumdan tuttu.

"Senin daha akıllı olduğunu sanıyordum."

"Ben de senin diğerlerinden daha iyi olduğumu sanıyordum," diye kolumu çektim. "Ama bana bunu yaptılar ve sen de izledin." Lorenzo'nun koluma bıçakla kazıdığı işareti gösterdim ve gözlerimi kıstım. "Elbette sen daha fazlasına da seyirci kalmıştın." Gözleri hemen ne dediğimi anladı ve göğsüme kaydı, artık orada olmayan ama öte yaşamımdan ağrısı kalan damgaya. "Bu hep böyle oldu. Lorenzo ve Leonard bana işkence ederken hep seyirci kaldın hatta bazen gözlerini kaçırdın."

"Hançeri biliyorlar Luxuria," dedi. "Onu almak için yola çıktılar bile."

"Bu yüzden benimle konuşmak istedin değil mi?" İnanamaz şekilde kild başımı iki yana salladım. "Beni oyalaman gerekiyordu ve bashedirdin. Çünkü sana karşı küçücük de olsa zaafım olduğumu biliyorsun, hepiniz biliyorsunuz ve bunu kullanmalarına izin verdin."

"Diğer türlü pek nazik davranmayacaklardı," dedi.

"Keşke öyle yapsalardı," dedim.

"Sıdra olmasaydı nasıl bir hayatın olacağını hiç düşünüyor musun?" diye sordu. Bu defa ciddiye, gerçekten bana ulaşmak istiyordu ama mümkün değildi. "Sana âşık ve kapıda kul köle olmuş adamlardan biriyle evlenseydin... Gerçekten yapman gerektiği gibi fark ettiğin ilk anda onun kalbine hançer saplayan sen olsaydın?"

"Düşünmeme gerek yok," dedim. "Benim kötü kaderimi taşıyan başka çocuklar doğurup bu laneti miras bırakmaya devam etmeye hiçbir zaman istekli değildim."

"Kendini kandırma," diye güldü. "Sevdiğin ve sevildiğin, çocuklarının olduğu ve onları koruyacağımızı çok iyi bildiğin, yaşlanabildiğin bir hayat yaşıyordun ve gerçekten bir Victoriam kızı efsanesi olurdun. Evlendiğin gün Lorenzo'dan kurtulurdun ve o da kocanın gücüne boyun eğmek zorunda kalırdı."

"Victoriam laneti hangi kadının yaşlanmasına izin verdi?" diye küçümseyerek sordum. Akbabalar gibi ölümümü beklemiyorlarmış gibi. Belki de Lennie'nin bundan haberi bile yoktu. Belki gözlerini kapadığı gibi kulaklarını da tıkıyordu her şeye.

"Hangi kadın Victoriam lanetini üzerine bir mücevher gibi takıp onunla ışıldadı?" diye sordu. "Lorenzo neden senden bu kadar nefret ediyordu?" diye taburesinden kalktı. "Çünkü sen laneti alıp bir giysi gibi üzerine giyindin. Lanetle baş edebilirdin çünkü sen gerçekten cadıydın. Ruhlar seni dinliyordu, şato seni kolluyordu. Sen bir vampiri çatımızın altına sokup ona kalbini kaptırana kadar!"

Gözleri eskiden olan ama artık orada olmayan doğum lekesine kaydı.

"Bunca zaman boyunca bu yüzden kasabaya dönmediniz," dedim parçaları bir araya getirerek. "Şatodan korktuğunuz için."

Buraya beni konuşturmak ve oyalamak için gelmişti ama küçük kız kardeşinin ne kadar akıllı olduğunu unutmuş olmalıydı. Bana istediğimden çok daha fazlasını farkında bile olmadan vermişti.

"Sen dönene ve tekrar kapıları açana kadar o kahrolası şatonun içinden gök gürlemeleri yükseliyordu," dedi irkilmiş halde. "Ama artık lanetin sona erdiğini biliyoruz."

"Belki de yanıyorsunuz," diye fısıldadım. "Belki de ruhlar hâlâ beni dinlediği için şato sessizleşmiştir. Belki ipleri benim elimdedir ve belki de artık onları serbest bırakmam gerekiyordur."

Belki tesadüftü belki de anlamı vardı. Etrafta açık cam yoktu ama serin bir rüzgâr esti ve saniyeler içinde saçlarımı geriye doğru savuracak şekilde şiddetlendi. Lennie kaşlarını çatıp etrafına bakındı. Açık bir cam, pencere ya da tavanda klima aradı. Hiçbir şey bulamayıp tekrar döndüğünde ben artık orada değildim.

Bardan çıktım ve acele adımlarla arabama yürüdüm. Arkalarından vampir timi varken Lorenzo hepimizden güçlü konumdaydı. Belli ki insanlar insanlıklarıyla para arasında bir seçim yapıp yine parayı seçmişlerdi.

Lennie'nin söyledikleri üzerime balyoz gibi çökmüştü. Sidra konusunda haklı olmasa bile Sidra'nın beni yarı yolda bıraktığını düşünmeden edemiyordum.

Kılıçlar ve Gözler

Mera'nın çok sevdiği şaraplardan birini çıkardım. Yanına biraz      m aldım ve her şeyi bir kenara bırakıp onun için içtim. Yaşamlar boyu en zor anlarımda ben hep cephedeki son askerdim.

Reyna burada her yerde olduğundan daha güvendeydi ama güneş batana kadar Vaha bir saniye bile yanından ayrılmıyordu. Oysa hepsi beni öylece yalnız bırakabilmi  ti.

"Cenaze nasıl geçti?" diye sordu Reyna. Birlikte mutfağa inmişlerdi. Reyna doğrudan yapay kan termosunu kaptı, Vaha cep telefonu ile konuşmak için mutfağın el verdiği ölçüde bizden uzaklaşmıştı.

Olup bitenleri anlatırken şarap kadehinin dibini gördüm. Ona hem cenazede istenmediğimi hem saldırının yapıldığı gün babasıyla aramda geçen konuşmayı anlattım. Reyna babasından bahsettiğimde gerildi ve elindeki termosu daha sıkı tutmaya başladı. Lennie ile yaptığım konuşmayı sona saklamam dikkatini dağıtmak için iyi olmuştu.

"Herakles sınır tanımıyor," dedi Reyna. Vaha telefonunu kapatıp masaya yanaşmıştı.

"Düzgün bir plan yapmam gerekiyor." Başımı avucuma yaslayarak kaldığım yerden derin düşüncelerime dalmaya devam ettim. İkisi de endişeyle bana bakıyordu. Vaha önceki yaşamımda yaşadığım çılgınlığın emarelerini yakalıyor, Reyna çok üzgün olduğum için muhtemelen aklımı kaçırdığımı düşünüyordu.

"Benim var bir tanem," diyerek Sidra merdivenin başında göründü ve hemen ardından Akil merdivenlerden yuvarlanarak aşağı düştü. Daha çok düşürüldü... Ne kadar şarap içtiğimi düşünmek zorunda kaldım ama Reyna ve Vaha da yaşadığım şoku paylaşıyorlardı. Sidra kollarını gelişigüzel sallayarak ve halinden memnun bir sırtımayla aşağı indi.

"Herakles canıma yetti, hançeri bana veriyor ve bu işi kökünden çözüyorum. Sonra sıra abilerine geliyor. Öt bakalım avcı." Ayağının ucuyla Akil'i dürttü.

"O hayatta mı?" diye sordu Reyna. Güzel soruydu çünkü Akil'in her yanı kan içindeydi. Burnu muhtemelen kırılmıştı ve tek gözü açılmıyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye mırıldandım sadece.

"Kasabaya dönüp her şeyi uzaktan izlemek eğlenceliydi ama bir noktada epey can sıkıcı olmaya başladı." İfadesi korkutucu bir hal aldı.

"Reyna," dedim nefes vererek. "Rica etsem Akil'i uygun bir yere götürüp, yardım almasını sağlar mısın? Burada işim bittiğinde onunla konuşacağım ama önce konuşacak hale gelse çok iyi olur."

Sidra son cümledeki imama keyifle güldü. Resmen kendini beğenmişlik ediyordu. Akil kımıldamıyordu. Onu bu hale getirene kadar aralarında neler geçtiğini düşünmek istemedim. Üzülmemiştim, bir Maner'e ne olduğu umurumda değildi ama planlarım umurumdaydı.

Reyna bana baktı ve en doğrusunun bu olduğunu anladı. Vaha ondan önce davranıp Akil'i omzuna attı. Akil'den acı içinde bir ses yükseldi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum öylece.

"Hançeri almak ve Herakles'i öldürmek önceliğimiz sanıyordum." Sidra gelişigüzel şekilde yürüyerek Reyna'nın pembe temo-

onu eline aldı, burnuna yanaştırdı ve yüzünü kınıştırarak termosu masanın üzerine geri bıraktı.

"Bunu benim yöntemimle yapacağımızı sanıyordum." Ona karşı acıktı olmak için kendimi tuttum ama sürekli kedi ve köpek gibi babamıza hırlamazsak rahat edemiyorduk belli ki.

"Bana yine olup biteni anlatmadın," dedi. "Bağırdın çağırdın ama aslında neden acı çektiğini, kafede olanları söylemedin." Kaşlarını çatmış, yine sadece tek bir bakış açısından memnuniyetsizce bakıyordu.

Sessiz kaldım.

"Herakles senin karşına çıkmakla kalmayıp boynunu sıktağında senin yöntemlerinin bir önemi kalmadı. Çünkü biri sana zarar verdiğinde benim yöntemlerimle tanışır."

"Bu çok anlamsız," dedim ağırlığımı tek bacağıma vererek.

"Kırgın gözlerle bakan da sensin, öfkeyle soluyan da sensin." Yaklaştı ve etrafımda çember çizerek dönmeye başladı. "Bir kez daha o ateşin nasıl ağır ağır söndüğünü izlemek istemiyorum." Şu an hissettiğim tek ateş ensemden aşağı doğru süzülen buz gibi soluğuydu.

"Bana söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

Af dilemek gibi, özür dilemek gibi, bağışlanmayı istemek gibi. Çünkü sadece istersen seni bağışlayabileceğimi biliyorum. Çünkü bağışlanmak istemeni istiyorum.

"Üzgünüm," dedi. Ve bir umut çiçeği filizlendi içimde. "Seni kurtaramadığım için," dedi ve çiçeğin yaprakları kendine doğru kapandı. "İki yaşamında da."

"Başka?" diye sordum zorlukla.

"O hançer..." Duraksadı. "İsteseydin bana engel olabilirdin, engel olabileceğini biliyorum, sen de biliyorsun. Ama istemedin ve sadece ikimizin bildiği gibi, hançeri kalbine iten sendin. Çünkü başka bir yolu olmadığını biliyordun."

Kaşlarımı kaldırarak ona doğru hızla döndüm. Elimdeki bıçak da benimle birlikte.

"Peki beni ölümsüz yapmayı hiç düşünmedin mi?"

Simsiyah gözleri benimkilere kilitlendi. Yan gözle elimdeki bıça-

ğa bakıp başını hafifçe sabır dilenir gibi yana eğdi. Bıçağı elimden alıp kenara fırlattı. Üzerime doğru eğilip, kollarını iki yanımdan masaya yasladı. Şimdi sinirli görünüyordu. Söylediğim bir şey onu rahatsız etmişti.

"Beni mi suçluyorsun?" diye sordu hiddetli ama kısık bir sesle. "Gerçekten ben hiç acı çekmedim mi Luxuria?"

"Yine de hayattaydın değil mi?" Yorgun bir şekilde güldüm.

"Ben çok uzun zamandır hayatta değilim." Kelimeleri sanki anılamam için her defasında vurgulayarak dile getirdi. Bacakları dizlerime dokunduğunda sırtımdaki kasların gerildiğini hissettim.

"Bu sorunun cevabı değil!"

"Bu zehrin neler yaptığını biliyorsun, iki yaşamında da bunun tadına baktın. İçindeki her arzuyu daha şiddetli hale getirir. Senin içinde bir lanet vardı. Bir lanete ölümsüzlük vermek seçenek değildir." Doğrulup geriye çekildi ama delici bakışlarını gözlerimden ayırmadı.

Verecek uygun bir cevap arıyordum ama bulamadım.

"Belki de gerçekten hak etmişimdir."

Alkol ve yoksunluk krizim onunla bu tür tartışmalara girdiğimde histerik bir hal alıyordu. Sağduyuma ve mantığıma ihtiyacım vardı çünkü kahretsin ki biraz bile mantıklı davranmadığının bilincindeydim.

"Hak etmedin," dedi huzlucu. "Hak etmedik. Ama yaşandı ve engel olamadık."

"Engel olamam ama intikamımı alırım," diye fısıldadım. Duyduysa da bununla ilgili bir yorum yapmadı.

"Akil'i hurpalayarak yaptığın güç gösterisinin tamamen anlamsız olduğunun farkındasın değil mi?"

"Tabii," dedi alayla gülerek. "Hançeri koleksiyonuna eklemek için istiyoruz zaten."

"Herakles gibi bir şey ortadan kaldırılmalı," dedim ve tek kaşını kaldırdı. Gizli imamı yakalayacak kadar karanlık olması sanıyorum ki beni ona çeken ilk şeydi. Hem de iki yaşamında da.

"Karanlığın içinden çıkabilirsin ama karanlığı içinden çıkaramazsın değil mi Cor?"

"Neden burada olduğunu bile bilmiyorum," diye güldüm. "Burada ne yapıyorsun ve sürekli neden bahsediyorsun?" Kasabaya dönüşünde intikam dolu bir mana bulabiliyordum ama artık her şey ortaya dökülmüştü ve esasında onu ilgilendiren hiçbir şey yoktu. Ne vampirlerin davasını destekliyordu ne de insanlar ya da bu kasaba ona bir şey ifade ediyordu.

"Buradayım çünkü sen buradasın." Zarif ama tehditkâr bakışları bıçaklarını biletti. Zaten hep böyle olmuştu; kılıçlarımız elimizdeydi ama biz hep gözlerimizle savaştık.

Onu baloda gördüğümde beni ilk etkileyen şey ne güzel yüzü ne de ölümsüzlüğüydü. Bakışlarında hep yaralı bir soygun vardı. Onu tanımak ve kim olduğunu öğrenmek benim çıldırışıma zemin hazırlayan en güçlü etkendi.

"En çok da bu yüzden gitmelisin," dedim. "Bu şatoya ilk geldiğin zaman sana taşınacağımı söylemiştim ve bana kaçıyor musun diye sormuştun, kaçmalıyım."

"Luxuria beni asla terk etmedi..."

"Etmeliydi," diye başımı salladım. "Etseydi hayatta kalırdı." Bu belki de onun kalbine bir hançer saplamaktan daha şiddetli oldu; gözlerimin önünde bir dağ gibi titrediğini gördüm.

Sidra Dekalton en güçlü ölümsüzdü ama aslında en zayıfıydı. Tüm vampirler, iyi ya da kötü hepsi bir seçim yapmıştı. Kimi diğer vampirler tarafından Reyna gibi zorla dönüştürülmüş olsa da dönüşüm aşamasında, topraktan çıktıkları ilk anda yine de seçme hakkına sahiplerdi. Cehennem kraliçesinin kadehinden içip ölümsüzlüğü dileyen ilk vampir de seçimini yapmıştı. Sadece Sidra, sadece Sidra buna mahkûmdu. Sadece Sidra böyle doğmuş ve hiç seçim şansı olmamıştı. Bu yüzden gözlerime baktığında ve orada yaşam mücadelesi gördüğünde bana kıyamamıştı. Ben de tıpkı onun gibi böyle doğmuştum, bir lanetle. Sahip olamadığı seçim hakkını benimle kullanmıştı. Beni seçmişti. Ne var ki yazgımızın sonunda ben yine ölümü seçmiş ve ona başka seçenek bırakmamıştım.

"Ben buralardayken kimse sana yaklaşamaz," diye fısıldadı bu defa karşıma dikilip. "Ama tehlikedesin."

"Vampirlerden kendimi koruyabilirim."

Ama senden koruyabileceğime artık emin değilim...

Baygın gözlerle ona doğru döndüğümde yüzünde şaşkınlıkla neden olan bir endişe vardı. Yüzümü ellerinin arasına alıp simsiyah gözlerini gözlerime kilitledi.

"Bana sonsuza kadar kızgın kalabilirsin; eğer istediğin buyusa. Benimle sonsuza kadar tartışabilirsin; eğer istediğin buyusa. Ve istediğin kalbime bir hançer saplamaksa bunu da yapabilirsin. Ama bir kez daha buna bulaşma. Bu kez savaşma, Luxuria."

"Gerçekten önemsiyor musun ki?" diye sordum onun gibi kaşlarını çatıp. "Yoksa bu da sadece seninle ilgili bir şey mi? Ne söylediğinin farkında mısın? *Bana bir kez daha izletme.* Bana olan bir şeyden değil, sana olan bir şeyden bahseder gibisin." Ellerini yüzümden çekip onunla arama mesafe koydum.

"Ben ölmüşüm gibi değil de sen beni kaybetmişsin gibi konuşuyorsun." Ve işte bu her anlamda ve yerde kalbimi kırıyor. "Sanki yıllar önce kaybettiğin oyuncağı bulmuş gibi davranıyorsun. Kırılan oyuncağını tamir etmişler."

"Seni iki yaşam boyunca önemsedim!" dedi alay edermişim gibi. "Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Önemsesen inanmazdın!" diye bağırdım sonunda dayanamıyarak. "Önemsesen başka bir yaşamda karşına çıktığımda dizlerime çöküp af dilerdin. Seninse tek yaptığın başına gelenlerden yakınıp durmak oldu. Senin kurtaramayışın, senin değerlerin, sana yapılan ihanet... Şimdi bile karşıma geçmiş endişelenmekten bahsediyorsun. Sen sadece tekrar köşeye sıkışmak istemiyorsun. Sen benim ne hissettiğimle zerre ilgilenmiyorsun." Bakışlarımı başka bir yere çevirip kendi kendime gülümsedim.

"Çünkü sen her şeyi, bir kalbi bile; sadece kendini kanıtlamak için *bir aynayı* parçaladığın gibi kırabilirsin."

"Ben yine sana geldim," dedi söylediğim her şeyi yok sayıp. "Sen yine beni inandırdın. Sen olmadığına inandırdın. Kendini de seni hiç sevmediğime inandırdın. Ama ben seni sevdiğim için, başka bir yaşamdaki benzerine bile dokunmaktan kaçındım!" Hem sitemkâr hem yaralıydı şimdi.

"Senin nasıl hissettiğin umurumda değil mi?" Nasıl, dercesine yüzünü buruşturdu. "En son ne zaman ayakkabı dolabını açtın? Orada senin için alınmış güzel ayakkabıların vardı. Ormanda bıraktığınız için üzülmüştün. Ertesi sabah dolabına bırakmıştım yenilerini ama hiç oraya bakmadın. En son ne zaman bodruma indin, orada sana ait bir piyano var, sadece o piyanoya âşık olduğunu ama ona sahip olmadığını söylediğin için. O kahrolası aynayı tamir edip basıcundaki çekmecene bıraktım." Resmen burnundan soluyordu.

"Bu kahrolası yer hâlâ senin için ayakta duruyor! Bir gün dönersin diye. Belki ruhun bir yerlerde dolaşıyordur diye. Her şeyi çıkarıp içini kitaplarla doldurdum, hâlâ bu duvarların arasındaysan yalnız kalma diye. Sen artık yalnız kalma diye."

Hızlı hızlı nefes almaya başladım. Kalp atışlarım göğsümü zorladı. Nihayet, onca zamanın sonunda göğsümden bir hıçkırık çıktı. Kendimi bıraktığım an, o yakaladı. Göğsüne yaslandığımda daha çok, sesli bir şekilde ağlamaya başladım.

"Üzgünüm," dedi çok ama çok yorgun bir sesle. "Her şey için üzgünüm."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim gözyaşlarımın arasından. "Ne hissedeceğimi bilmiyorum. Kafam çok karışık. Hislerim çok karışık. Bütün bunlar çok fazla."

Başını başımın üzerine yasladı. "Biliyorum," diye mırıldandı. "Bu yüzden artık savaşmanı istemiyorum." Saçlarımın üzerinden öptü. "Sen herkesi yendin, dışarıdaki düşmanlarla mücadele etmek kolaydı." Tekrar öptü. "Ama içindeki düşmanla mücadelede yenildin."

Yaşadığım her şey, hissettiğim her şey, bir savaşın sonuymuş gibi gafil avladı beni.

"Ben seni herkesten korurum, bu defa kendinden de korurum." Daha sıkı sarıldı. "Lütfen, lütfen artık buna direnme."

İkimiz de birbirimize baktığımızda en kötü anlarımızı görüyorduk.

Kâbuslar kafamın içinde dönüyordu. Hançer sırayla yer değiştiriyor bir onun ellerine bir benim ellerime geçiyordu. Çünkü bir o yaklaşmıştı kalbime, bir o girmişti içeri ve en çok bu yüzden it-

miştim o hançeri kalbimin üzerine. Ve sadece bu yüzden herkesten daha suçluydu, bir tek onu sevmiştim ama becerememiştim.

Domino etkisi, taşlar teker teker devrilmişti. Lennie'nin söylediği her şey şimdi ona bu kadar bağırmamın nedeniydi. Lennie haklıydı, Sidra'yı ilk gördüğümde kalbine saplanmak yerine kalbine bir hançer saplasam beni öldüren sona sürüklenmeyecektim. Onun için değildi, onun uğruna değildi ama bana ilk taşı atan günahsızdı...

"Onu nasıl kaçırdın?" diye sordum.

"Etrafındaki herkesi öldürdüm."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Gümüş suyunu keşfetmiş," diye omuz silkti. "Bu yüzden etki altına alınamıyor, ben de ailenin meşhur vampir zindanlarını hatırladım ve gümüş suyu bedeninden çıkana kadar onu tutmak için buraya getirdim." Omuz silkti. "Ya da konuşana kadar işkence yaparım." Tekrar omuz silkti.

"Ben konuşurum," dedim ve hemen işaretparmağımı kaldırdım. "Bırak da doğru şekilde yapayım."

"İnsanlara akıl oyunları oynamakla onların bir yerlerini kırmak arasında o kadar da fark yok bir tanem," dedi saçımı kulağımın arasına sıkıştırırken. "Sonunda sen de onu hayal kırıklığına uğratmış olacaksın."

"Şu an seninle bunu tartışmayacağım," dedim çünkü hiç olmadığı kadar haklıydı.

Memnuniyetle sırtı.

Akil'in yanına zindanlara indiğimde elimde multi-fonksiyonel el feneri vardı. Buraya son indiğimde kabarık elbisemin etekleri tozları süpürürken elimde cılız bir mum ışığı olduğunu anımsıyordum.

Vaha, Sidra kadar gözü dönmüş değildi ama yine de Akil'den nefret ediyordu ve onu buraya getirmek epey hoşuna gitmişti. Güneş doğduğunda, Reyna ilk kez tek başına uyuyabileceğine dair Vaha'yı ikna etti çünkü Sidra ve Vaha'nın işleri vardı. Vaha kendi vampir topluluğuyla ilgilenmeli ve onların dağılmasına engel olmalıydı. Sidra da Herakles'in bir sonraki adımını öğrenmek için peşine düşmeliydi. Planım oldukça basit, sade ve dikkat çekmeyecek kadar

mantıklı görüntüyordu. Reyna başta pek hoşlanmadığı tabuta girdi.
“Benim...” dedim derin sessizliğe karşılık. “Çok iyi oynadığın
için tebrik etmeye geldim.”

Feneri duvarın kenarına bıraktım ve zindanın kilidini açarken
gülümsedim. Vaha onu gerçek anlamda kilit altında tutması gerek-
tiğini düşünmüştü ama en azından anahtarı almak için onu ikna
edebilmişim. Tatlı, iyi kalbimin kimsenin böyle bir muamele gör-
mesine razı gelmeyeceğine de Vaha’yı ikna etmek zor değildi.

“Umarım sen de o kadar iyi oynamışsındır,” dedi Akil.

Güldüm ve “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordum. Sidra onu
fena hırpalamıştı ve eli yüzü rezalet durumdaydı.

“En azından kırk yok,” diye gülmeyi başardı.

“O halde biraz su iç.” Şişeyi ona doğru fırlatıp demir parmak-
lıklara yaslandım. “Sidra bana güveniyor. Sen yapman gerekenleri
yaptın mı?”

“Hançerden kusursuz iki kopya,” diye su içerek başım salladı.
“Birini abilerin aldı ama diğerine neden ihtiyacın var?”

Müzayededden sonra ona bir not vermişim ve Akil beni ikiletme-
mişti. Abilerimin o hançeri bildiğini ve peşine düşeceklerini biliyor-
dum. Lorenzo her zaman basacağı adımın boşluğa denk gelmeyece-
ğinden emin olurdu, bu yüzden onu hafife almadığım iyi olmuştu.

“Sidra hançeri almak için peşlerine düşerdi. Hançerin bende ol-
duğunu düşünürse peşine düşecek bir şeyi olmaz.” Kendi kendime
gülümsedim. “Şimdi hançerin peşindeki herkes ona sahip oldu-
nu düşünecek.”

“Akıllıcaydı,” diye takdir etti. “Orijinal hançer oldukça güven-
li bir yerde, onu ne zaman kullanmayı düşünüyorsun? Dahası onu
kullanmayı düşünüyor musun, Sidra üzerinde... Yoksa bazı şeyleri
tekrar değerlendirmemiz mi gerekecek?”

Suyu kafasına dikti ve şişenin sonuna kadar içti. Hırpalanmıştı
ama Akil kendini çok iyi yetiştirirdi. Çok sıkı bir vücudu vardı ve
birçok dövüş tekniğine hâkimdi. Karşısında Sidra olmasa bu kadar
hasar almazdı ama bana neresine darbe alması gerektiğini bilen biri

gibi görünüyordu. Mutfaktaki halinin aksine hareket etmekte zorlandığı yoktu.

"Akil, hançer bir süredir sende..." Beni hafife alması canımı sırtıyordu. "Ancak günlerdir kasabada insanları katleden Herakles'e bir şey yapmadın ve yapabilecek vampir timine de teslim etmedin." dedim. "Çünkü Herakles'in yaptıkları aslında işine geliyor ve hoşuna gidiyor. Çünkü Herakles senin için vampirlerin ne denli canlı olduklarını gösteriyor. Bu yüzden onu durdurmuyorsun. Yani bazı şeyleri tekrar değerlendirmek istersen, ikimizin de etik ve ahlaki değerleri sınırın altında diye düşünüyorum."

Sözlerimi epey eğlenceli buldu, ne yaptığının farkında olmamla ilgili sorun yaşamaması şimdilik iyiydi. Atalarına kıyasla kafası daha iyi çalışıyordu ama ölümsüzlerle tek başına mücadele etmesi mümkün değildi.

"Onları kendi silahlarıyla vurmak konusunda bana ilham verdin," dedi yanıma kadar yanaşıp. Yüzüme haddinden fazla yanaştığında çenesini işaretparmağımla ittim.

"Diğer kopya nerede?" diye sordum.

"Ormanda, söylediğin gibi ağacın yanındaki kayanın altına bıraktım."

Belimden tutup beni tekrar öpmeye kalktığında kolunu geriye doğru kıvrımak zorunda kaldım.

"Ataların gibi beni takıntı haline getirirsen onlara yapmadığımı sana yapmaktan zevk alacağımı unutma." Sahte bir gülümsemeyle kaşlarımı kaldırdım. "Orijinal hançer nerede peki?"

Kolunu bıraktığımda yüzünde hem acı hem de zevk ifadesi vardı.

Taze Kan

Şatoda üç vampirle birlikte yaşamak benim de günlük rutinlerimi epey değiştiriyordu. Yemek saatlerim o kadar aksamıştı ki Reyna uyandıktan sonra birlikte mutfakta bir şeyler hazırlamaya koyulduk. Bana okuduğu makaleler ve haberlerle ilgili yorumlarda bulunurken ben de noodle yapmak için malzemelerimi topladım.

“Olup bitenden sonra vampirlere daha büyük yaptırımlar beklemiştim,” dedi.

Son haberlere göre vampir timi daha aktif olacaktı ve her gün Leonard televizyonda insanlarla vampirleri savunacak çok başarılı tartışmalara giriyordu. Ekrandaki sempatik görüntüsü hem iç ısıtıyor hem de güven veriyordu.

“Leonard eskiden de bu işi yapardı,” dedim. “Lorenzo planı yapar Leonard da o planı tereyağından kıl çeker gibi gerçekleştirirdi. İletişimi her zaman çok güçlüydü.” Ki bu yönden birbirimize benziyorduk.

“Abin aynı zamanda bazı saldırıların insanlar tarafından vampirleri kötü göstermek için yapıldığından bahsediyor ve sosyal medyada bazı akılsız kalabalıklar onu kesinlikle haklı buluyor.”

“Nasıl yani?” diye sordum.

"Ekranı hep en iyi görünenleri çıkarıyorlar," diye devam etti.
 "Şarkıcılar, oyuncular... İnsanların şov dünyasındaki popülasyonu
 azalıyor. Şu herkesin video çekerek popüler olduğu uygulamalarda
 bir vampirin çıkıp dişini göstermesi ya da pipetle kan içmesi yeterli
 ve bütün izlenimleri elde ediyor."

Hazırladığım malzemeleri büyük bir kâsede karıştırırken bunun
 üzerine düşündüm. Bunca zaman sadece kurgusal karakter olan
 yaratıkların hayatımıza ortak olması ve insanları heyecanlandırma-
 sını anlayabiliyordum. Teknolojinin had safhada olduğu bir çağda
 olmadığın biri gibi görünmek hiç zor değildi. Yoksa dünyanın dört
 bir yanında açlık, katliam, suçlar ve hatta savaşlar devam ederken
 renkli ekranlarımızda masalsı hayatları görüyor olmazdık. Vam-
 pirler de tam olarak bunu en doğru şekilde yapmıştı. İşlerinden
 sonra televizyonlara sempatik olan yüzler çıkardılar ve insanların
 sevgisini kazandılar. Şimdi de bu kişiler üzerinden ajitasyon yapı-
 yorlardı.

"Vampir şarkıcılardan biri konserinde gümüş saldırısına uğra-
 mış ve insanlar bunun için ayaklanmış." Reyna bunu gülererek söy-
 lemişti. "Ama radikal kesim de hiç azınlık sayılmaz." Bugün ilk kez
 kan dışında bir şey tüketmeyi deneyecekti ve seçimi kırmızı şarap
 olmuştu.

"Zaten hükümetin korkusu da bu," dedi Vaha, Sidra ile birlikte
 merdivenlerden inerken. "İnsanları bölmeyi başardık ve böyle de-
 vam ederse iç savaş çıkmasından endişe ediyorlar. Bu da ekonomik
 çöküş ve para kaybına neden olur, yani buna izin vermezler."

"Her şey nasıl hep paraya bağlanıyor," diye sitem ettim.

"Vampirler karanlıkta nasıl hareket edeceklerini biliyorlar. Eko-
 nomik halkanın tepesine yerleşmekle kalmadılar, kanlarını insanla-
 ra sundular."

Vampir kanının etkisini en iyi bilenlerdendim. Evet, iyileştirici
 bir yanı vardı ve vampirler gibi yaşlanmanızı durdurmazdı ama
 epey geciktiriyordu bu da vampir kanı popülasyonunu epey artır-
 mıştı. Birlikte gelen güç de cabasıydı.

"Bununla da yetinmediler işçi sınıfına dahil oldular. Özellikle
 madenler ya da iklim koşullarının zorlu olduğu alanlarda vampirler

insanlar kadar zahmet çıkarılmıyor." Vaha nihayet vampir meselesi-
ni bizimle özgürce konuşabildiği için rahatlamıştı ama yeni düze-
nemi sağlamakta biz onun kadar rahat değildik.

"Bütün bu oluşumu vampir timi mi sağladı?" diye kaşlarını çat-
tım. "Yani hadi kendimizi ifşa edelim diyen kimdi?"
Vaha başını salladı.

"İsim olarak saymak mümkün değil, daha önce size vampir kü-
meleşmelerinden bahsetmiştim. En tepedeki isimler bir araya gelip
konsey oluşturdu ve artık insanlardan saklanmanın gereksiz oldu-
ğuna karar verdiler. Teknoloji gizlenmeyi epey zorlaştırmıştı, her
köşe başını yirmi dört saat izleyen kameralar var. Eğer kendileri or-
taya çıkmasaydı yakalanacaklardı ve bu vampirleri gerçek canavar
yapacaktı. Ama onlar çıktı ve biz dostuz, birlikte yaşamak istiyoruz
dediler."

Ve o kadar kalabalıklardı ki hükümetlerin elinden bir şey gel-
memişti. Önce onlara sınırlı haklar sunulsa da zamanla vampirler
kontrolü ellerine almıştı.

"Vampir timi diğer vampirleri infaz etmekte sakınca görmüyor,"
dedi Reyna merakla.

"Herakles gibi yozlaşmış vampirler kendilerini Tanrı yerine ko-
yuyor. Onlar insanlığı tamamen oyundan çıkarmak istiyor. Vampir
timi ise insanlığın yani ana besin kaynaklarının yaşamını sürdürme-
si taraftarı. Zaten şu anda neredeyse dünyayı yönetecek kadar her
karşıya yayıldılar. Düzenlerini bozan Herakles gibi isimlere izin ver-
mezler."

"Ama onu nasıl öldüreceklerini bilmiyorlar," dedi Reyna.

"Biliyorlar," dedi Sidra ilk kez konuşarak. "Ama onu öldürecek
silaha sahip değiller. Teknolojinin yapamadığı tek şey o silah."

"Ama biz sahibiz." Meyve sepetinden çıkardığım hançeri hepsi-
nin görebileceği şekilde masanın ortasına bıraktım.

"Şaka yapıyorsun!" dedi Reyna ve hançere uzanma gafletinde
bulundu. Vaha ona engel olmak için atıldı ama Reyna'nın eli cayır
cayır yanmıştı. Şaka yapmıyorum, parmakları yapay bir alevle çev-
relendi ama boşlukta salladığında alev söndü.

Akil gerçekten işini iyi yapıyordu.

"Çok acıdı!" diye gözlerini irileştirdi. Vaha onu bileğinden tutup gülümsedi. Reyna'nın derisi kısa sürede eski haline gelerek iyileşmişti.

"Kalbine denk gelirse iyileşmez Reyna," dedi Sidra dikkatle silaha bakarak. İşte tam da bu yüzden hançeri kendime doğru çektim ve bir beze sararak kenara ittim.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu Sidra.

"Akil sandığımdan akıllı çıktı, hançerin sahtesini yaptırmış ve Lorenzo onu almış. Açıkçası bir süredir zaten onu izliyordum ve Akil ne kadar dirense de dünya ve insanlık onun istediği tepkileri vermiyor. Bu da onu köşeye sıkıştırdı. Vampir timi de kasabaya geline... Zaten pek şansı yoktu. Biri daha ona saldırmadan önce hançeri almak o kadar da zor olmadı anlayacağınız."

"Tüm bunları nasıl bu kadar ince düşünüp nakış gibi işliyorsun?" diye sordu Reyna.

"Öngörü," diye omuz silktim.

"Bu hançerin orijinal olduğuna emin miyiz?" diye sordu Sidra.

"İstersen üzerinde deneyelim," diye gülümsedim.

Vaha sırttı.

Reyna dudaklarını birbirine bastırdı.

Sidra gözlerini devirdi.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye öylesine sordu Reyna çünkü her ne yapacaksak kesinlikle dahil olmayacaktı. Kendi içinde çözmesi gereken meseleleri vardı.

"Sen bunları düşünme," dedi Vaha. "Ailenle yüzleşmen gerekiyor ve bunu ertelemek olup biteni kolaylaştırmayacak."

"Evet," dedi Reyna. "Ama beni bu şatoda tutmaya devam ettiğin sürece de buna hazır olmayacağım." Vaha'ya dönüp kararlı şekilde devam etti. "Dışarıya çıkmam gerekiyor, insanların arasına..." Vaha tam bir şey söyleyecekken, "Seninle değil," diye ekledi Reyna. "Ve etrafımda vampirlerden oluşan bir güvenlik çemberiyle de değil."

Tam ben teklif edeceken, "Ben seni çıkarırım," dedi Sidra omuz silkerek. "Hem yalnız olursun hem de güvende."

Vaha ona baktığında itiraz etmesini beklediğini itiraf etmeliydim ama yüzünde sadece basit bir minnet vardı. Antikanın hakkını

viremezdim. Sidra Dekalton ile bir tur atmak birkaç vampir ordusundan daha emniyetliydi ki maalesef ergen yanıma bunu havalı buluyordu.

"Şahane," dedi Reyna ellerini birbirine çarparak. "Ne zaman çıkıyoruz?"

"Ne zaman istersen," dedi Sidra.

"Luzia da sizinle gelsin," diye önerdi Vaha.

"Reyna'yı tedirgin eder ve en az senin kadar kontrol delisi. O yüzden kalsın," dedi Sidra ve bana döndü. "Alınmıyorsun değil mi? Daha sonra sana da bir tur attırırım."

"Ne tatlısın," diye yapmacık yapmacık güldüm.

"O halde ben gidip hazırlanayım." Reyna, Vaha'yı yanağından öptü ve günler sonra ilk kez dışarı çıkacağı için büyük heyecanla hazırlanmaya gitti.

"Ona gerçekten göz kulak olacaksın değil mi?" diye ikaz etti Vaha.

"Endişelenme..." Sidra sahte bir asker selamı verdikten sonra ağır ağır mutfaktan yukarıya çıktı.

Yemeğimi yemeye koyuldum. Vaha ile ikimiz yalnız kaldığımızda ortam garipleşmişti. Dördümüzü bir arada tutan ve bunu normal gösteren şey Reyna'ydı. Reyna kareden çıkınca iyi ve güzel olan her şey de onunla birlikte ortamdan ayrılıyordu.

"Ben en iyisi gidip Reyna'ya bakayım." Güldü ya da gülmeye çalıştı ama neyse ki sonunda o da mutfaktan çıktı.

Ve yine ben kaldım duvarların arasında tek başıma.

İşler tam da istediğim gibi ilerlediği için nispeten keyfim yerindeydi. Herkes olmasını istediğim yerde duruyordu ve herkes inancını istediklerime inanıyordu.

Yemeğimi bitirdikten sonra ortalığı topladım ki bu benim için hâlâ kişisel bir terapiydi. Çalışmaya o kadar alışmışım ki tüm bu karmaşanın arasında bile sıkılacak vakit bulabiliyor olmam komikti. Müzenin işleri olmadan, Mera'dan gelen mesajlar ve sürekli yenilenen e-postalar olmadan nasıl idare edecektim bilmiyordum. Bir duruma, büyük bir şeylere adapte olmak kolaydı. Büyük şeyler sizi

dalga gibi içine alır ve sürüklerdi. Oysa günlük rutinler daha kötü ve daha zordu. Geçmiş yaşamımda yaptığım gibi dışarıya çıkıp vampir avlamayacaksam, ki kulağa hiç fena gelmiyordu, kendimi oyalayacak bir şeyler bulmalıydım.

Vaha tekrar aşağı indiğinde masayı üçüncü kez siliyordum.

"Tersaneye gitmem gerekiyor," dedi. "Sen de gelmek ister misin?"

"Emin misin?" diye kaşlarımı çattım.

Soru karşısında şaşırmışım ve bu, öylesine bir şaşkınlık değildi. Aklım ister istemez geçmiş yaşamıma kayıyordu ve o yaşamda abilerim beni asla işlerine karıştırmazlardı. Ve asla bana ne istediğini sormazlardı.

"Neden olmasın," diye dudak büktü ve ben de gülümseyerek başımı salladım.

"Hadi o zaman..." Eliyle işaret ederken o da memnuniyetle güldü.

Koşturarak yukarıya çıktım, eşyalarımı aldım ve dışarıda onunla buluştum.

"İşleri kontrol etmem gerekiyor, epey aksattım." Bir sohbet başlatmasını takdir ederek, "Başından çok şey geçti," diye karşılık verdim.

Arabaya yerleştiğimizde ben kemerimi takarken o da yolu ve etrafı kontrol etti.

"Orada güvende olursun ama yine de dikkatli ol ve dönmek istediğin zaman söylemen yeterli." Araba hızla ilerlemeye koyulduğunda, "Benim ne kadar kalmam gerekir emin olamıyorum," diye ekledi.

"Aslında orada ne yaptığını hiçbir zaman anlamadık," diye itiraf ettim. Reyna ile bu konudan kaçınıyorduk çünkü Vaha'nın vampirsel karanlık işleri ve bunları bilirsek ne yapmamız gerektiği bizi korkutuyordu. Şimdi ise ikimiz de o karanlığın göbeğindeydik.

Vaha söylediğime hafifçe kıkırdarak direksiyonu çevirdi.

"Tersane gerçekten işlevini yapıyor," diye kabaca açıkladı. "Hem inşa edilen hem de tamir edilen gemiler var."

"Yani gemi mi satıyorsun?" diye güldüm.

"Görünürde evet," diye o da sırtıttı. "Yatlar, endüstriyel ve ticari gemiler... Ve sevkیاتlarımız var. Arka planda ise vampirleri dizginliyorum. Dönüşümlerini rahat geçirdiklerinden ve topluma karışmadan önce hazır olduklarından emin oluyorum. Düzeni bozan vampirler olursa cezalandırılıyorlar. Ve kasabada yaşayan tüm vampirler için iş olanağı sağlıyorum."

"Yani teoride onlara babalık yaptığını söyleyebiliriz," diye sesli düşündüm ki hayatı boyunca ona hiç babalık yapılmadığını düşününce takdir edilesi olduğunu itiraf etmek zorundaydım.

"Benim dönüşümüm sancılı oldu." Sesi şimdi boğuk ve kırıktı. "Öylece ortada kalmıştım ve ne yapacağımı bilmiyordum. Bir yerden başladım ve benim gibi vampirler için bir kapı aralamaya gayret ettim."

"Vampir olmayı istedin mi gerçekten?" diye merakla sordum.

"İstedim," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ve hiç pişman olmadım. Hayata nerede başladığımı biliyorum ve bunu hiç unutmadım. Hayattan alacağım vardı ve aldım. Aym kişi olabilirdim ama başka biri olmayı seçtim ve seçtiğim hayatı da en iyi şekilde yaşamak için çabaladım."

Söylediği her şey kasıtlıydı ve tıpkı istediği gibi beni düşünmeye sevk etmişti. Pekâlâ Vaha da isyan edebilirdi ama kendine başka bir yol seçmişti ve o yol ona geçmişinde sahip olmadığı her şeyi vermişti. Âşık olduğu bir kadın, iyi bir iş fırsatı ve güvendiği, onun için canını verecek vampir topluluğu. Belki köle belki piç olarak geldiği kasabanın kralı olmuştu. Ve sahip olduğu hiçbir şeyi kimse ona altın tepside sunmamıştı. Hepsini tırnaklarıyla kazıyarak almıştı. Bense, bana altın tepside sunulan hayatımın intikamını güdüyor, belki de yasını tutuyordum.

"Belki tersanede bana da bir iş verirsin," diye sessizliği bölmek için mırıldandım. "Müze kapandığından beri o kadar çok boş zaman oluyor ki..."

"Vampirlerin arasına tarihin gördüğü en iyi vampir avcısını mı koyayım?" Alaylı kahkahasına ben de eşlik ettim.

"Aslında Reyna'nın restoranıyla meşgul olabilirim..." Düşünür gibi dudak büktüm. Başka bir planın ön hazırlığını yapmak için

bana muazzam bir yol açmıştı. "Reyna oraya çok değer veriyor, başına gelenlerden sonra bence buna ihtiyacı var." Onun zayıf karakterini çok iyi biliyordum. "Reyna geceleri ben de gündüzleri ilgilenir bilirim."

"Bununla ilgili konuşmuştuk, yani senin gündüz müdürü olmanla ilgili değil." Güldü. "Restoranın yeniden açılmasıyla ilgili... Ben işin başına geçmek için erken olduğunu düşünüyorum ama sen ilgilenirsen olabilir. Yeni çalışanlar ve yeni bir temayla elbette."

"Elbette," diye başımı salladım. "Aklımda orayı bambaşka bir Sivri Diş yapmak var." Kıkırdadım. Sivri Diş kasabanın en gözde vampir barıydı ama saldırıya uğradıktan sonra tekrar açılmamıştı ve herkes eksikliğini hissediyordu. Vaha da müdavimlerinden biri idi.

"O kadar iddialı olmayalım," dedi eğlenerek. "Konseptte küçük değişikliklerle hem insanlar hem vampirler için açık olan restorana çevirebiliriz."

"Hemen başlıyorum! Elbette kesenin ağzını açmanız gerekecek çünkü tüm dekorasyonu değiştirmek gerekiyor." Vaha sırttı. "Belki bu hepimizi biraz normalleştirir," diye bitirdim.

"Ben de öyle umuyorum," diye iç çekti ve arabanın motoru durdu.

Reyna, Vaha'yı başka bir kadınla basmak için buraya geldiğimizden ve sonucunda kaçırıldığımızdan beri buraya uğramamıştım. Şimdi ön koltuktaydım ve rahatça içeriye giriyordum.

Vaha henüz kapısım açmadan önce sayabildiğim kadıyla altı vampir arabaya doğru yanaştı ve içimden bunun normal olmadığını düşündüm. Emniyet kemerimi çözerken Vaha'ya baktım, kaşlarını çatınca normal olmadığına emin oldum.

"Patron," dedi onun kapısım açan vampir. "Önemli bir durum var, telefonundan ulaşamadım."

"Ne oluyor?" diye sordu Vaha. Arabadan çıkıp benim tarafıma geldi ve benim kapımı açıp ona yakın durduğumdan emin oldu.

"Herakles geldi efendim," dedi diğeri. "Arka tarafta gösteri yapıyor."

Vaha bana bakıp kaşlarını çatı.

"Yanında kalacağım," dedim çünkü kafasından beni arabaya bindirip geri göndermek geçiyordu.

Eliyle sırtımdan destek verip ilerlememizi sağladı. "Bu herife karşı zor duruyorum ve beni zapt etsen iyi olur."

Birden, "Kız kardeşler ne için var..." derken buldum kendimi ve sevdiğim sözler en az onun kadar beni de şaşırttı. Ben dudağımı ısırırken Vaha gülümsedi ve diğer vampirler eşliğinde tersanenin arka tarafına döndük.

Limanda bir grup kalabalık vardı. Otuzdan fazla görünüyordular ve hepsinin vampir olduğunu tahmin ediyordum. Vaha beni onları daha iyi görebileceğimiz henüz inşa halinde olan bir geminin üzerine çıkardı. Şimdi neredeyse önümüzde ama aşağıda kalıyorlardı.

Herakles'i son gördüğümde kafedeki herkesi katletmişti. Şimdi görünürde tek başına Vaha'nın adamlarının önünde duruyordu. Biraz dikkat kesildiğimde çaprazında, şatoya ilk geldiğinde ve kütüphaneyi ziyaret etmek istediğinde yanında olan adamlardan birini gördüm. Vaha, "Ares," dedi; adamı tammişti. O günü anımsamak tüylerimi ürpertti. O gün Mera ofisimin kapısını çaldığında ürkütücü bir vampirin geldiğini söylemişti. İlk anda Herakles'ten korkmuştu ve en başından itibaren haklıydı.

"Varoluştan beri vampirler insanlar yüzünden karanlıkta yaşadılar," dedi. "Lağımlarda, mağaralarda, yeraltında bir köstebek gibi saklandı. Sonra insanlık varlığımızı keşfettiğini sandı. Zavallı mahluklar bize karşı cömert olduklarını iddia edip onların arasında yaşamamız için hak sunduklarını söyledi."

Burada bazıları karşı çıkarken bazıları alayla güldü.

"Şimdi silahlarıyla bizi tehdit ediyor ve onların istediği gibi yaşamaya zorluyorlar. Karanlığın evlatları sağduyusu olmayan bu mahlukların emri altında mı yaşayacak?"

İtiraz nidaları yükseldi.

"Bana katılın ve insanları ait oldukları yere hep birlikte uğurlayalım. Bizim için avlanacak birer besin kaynağı olduklarını onlara gösterelim. Kimin efendi olduğunu onlara hatırlatalım."

Bu kesinlikle mide bulandırıcıydı.

"Siz kimsiniz?" diye sordu aralarından biri.

"Emir kulu olduğunuz lideriniz gibi insan yalakası ve emir... değilim," diye yanıtladı Herakles. "Ben en eskilerdenim ve yakınd... dünyanın tahtına oturacak olan kişiyim."

"Onlara nasıl karşı koymayı düşünüyorsunuz? İnsanlarla birlik... te yaşamayı kabul eden vampirler var. Hatta onları sevenler var."

Herakles bu soruya güldü.

"Bunlar sadece insanları aldatmanın bir yoluydu," dedi. "Onlar... dan biriymiş gibi davranırken oynadığımız rolün bir parçası."

"Senin için savaşmamızı istiyorsun, bize ne vaat ediyorsun?" diye sordu bir başkası.

"Özgürlüğünüzü," dedi Herakles. "İnsanlığa hesap vermemeyi vaat ediyorum." Bazılarının hoşuna gitse de çoğu için yeterli olmadı.

"Taze kan," dedi. "Size taze kan vaat ediliyor."

Bu sözleri yabani güdülerıyla yaşamını sürdüren vampirler için vaat doluydu.

Vaha gemiden aşağı kalabalığın ortasına atlayıp, "Kes artık," dedi. Herakles onu görünce keyifle güldü. "Günlerdir o insanlardan köşe bucak kaçıyorsun. İnsanlar ya da vampir timi seni bulduğu yerde soluğunu kesecek. Ama ben, onlardan önce davranacağım. Çoktan kaybedilmiş davana buradan katılan çıkmaz."

"Zavallı Vaha," dedi Herakles. "Benim gizlendiğim yok. Geceyi tersine çeviren güneş kadar ortadayım. Herkes bana hiçbir şey yapamayacağını biliyor." Çaprazında kalan arkadaşı Ares'e işaret etti ve arkadaşı nereden çıkardığını bilmediğim gümüş kılıcı Herakles'in kalbine sapladı.

"İşte ben buyum," dedi. "Gerçek ölümsüzüm. Vampirlerin Tanrısıyım. Ne gümüşler ne teknoloji... Hiçbiri bana hiçbir şey yapamaz. Denemek isteyen ortaya çıkıp saldırınsın ama hayatta kalırsam öldüğünüze emin olurum."

"Ne hoş sözler," dedi Sidra, Reyna ile birlikte kalabalığın arasına girdiğinde. "Sen var olan ilk vampirin, babamın dönüştürdüğü hizmetlilerinden birisin. Ben hayattayken Tanrıdan bahsetmek sana mı kaldı?"

"Sidra..." dedi Herakles. "Baban için ne büyük utanç olurdu insanlara gösterdiğin nezaket. Oysa baban, ilk vampir, atan, soyun

vampir olmanın tüm nimetlerini son damlasına kadar kullanarak
onunla sonsuzluğa yürümüştü."

"O halde sen de bir an evvel eski dostunun yanına sonsuzluğa
yürüsen iyi olur," dedi Sidra ellerini arkasında kenetleyerek. "Ba-
ham vasiyetine dostlarını da bıraktığını eklememiş."

Birileri bu söylediğine gülünce Herakles dişlerini çıkardı.
Vaha Reyna'yı yanına çekmişti.

"Gösteri sona erdi," diye bağırdı Vaha. "Herkes işinin başına
dönsün." Kimse onu ikiletmedi ve karınca sürüsü gibi dağıldılar.
Ortada sadece Reyna, Vaha, Sidra, Herakles, Herakles'in garip ar-
kadaşı ya da adamı ve tepede onları seyreden ben kaldım. Sanki ak-
lımdan bunu geçirmişim gibi Herakles dönüp bana baktı ve vampir
dişlerini tamamen dışarıya çıkardı. Rüzgâra ve dalgalara rağmen o
sesi duyduğumu sandım. Bir an gölge gibi hareket etti ve bana doğ-
ru uçacağını düşündüm. Uçmayı istedi de; Sidra onu omzundan ya-
kalayıp dişlerini Herakles'in boynuna geçirmeden salise önce.

Herakles'in adamı öne doğru atıldığında Reyna irkilerek kaçtı
ve Vaha belinden çıkardığı silahla adamı iki kere göğsünden vur-
du. Tam kalbinin üzerinden. Silahta ne tür kurşunlar olduğunu an-
lamak için adamın yere yığıldığını görmek yeterli oldu. Herakles
Sidra'dan kurtuldu ve adamının yanına çöktü, yavrusunu kaybet-
mek üzere olan bir aslan gibi acı çekti. Öfkeyle Vaha'ya baktıktan
sonra Ares'i küçük bir bebek gibi kucağına aldı ve beni şok edecek
şekilde gökyüzüne doğru uçtu. Bir an yerdeydi, bir an sonra ise ge-
riye boşluk kalmıştı. Sanki bir kuşmuş da, uçuşunu görebilecekmi-
şim gibi gökyüzüne baktım ama hiçbir iz bırakmamıştı.

Sidra gelene kadar Vaha'nın maiyetindeki vampirlerin Herakles'i
dinliyor oluşu üzerinde düşünülmesi gereken bir meseleydi. Kasa-
banın vampirleri Vaha'ya sırtını dönüp Herakles'e katılırsa bu ka-
pıda olan savaş hızlandırırdı. Vampirler Herakles'in istediği gibi
insanları besin olarak görmeye başladığında saldırılar şiddetlenir ve
insanlar daha çok müdahil olmak zorunda kalırdı.

Dünyanın çivisi çıkardı.

Davetsiz Misafir

Reyna'yı bu gece Vaha ile baş başa olacakları randevusuna hazırlarken kendi son randevumu düşünmek canımı sıkıyordu. Arkadan iş çevirmediğim kısıtlı zaman diliminde de epey sıkıldığım için restoranı kontrol etmeye karar verdim. Vaha'nın ekibi, kırıp dökme işini halletmişti bile. Şimdilik her şey yolundaydı ama ne zaman her şey yolunda olsa, o, bir uyarı gibi karşıma çıkıyordu.

Karanlıkta da, bu duvarların arasında da yadırganmıyordu ama dudaklarımın aralık kalmasına sebep olan, farklı görünüyor olmasıydı. Beni görünce başıyla selamladı. Basamakları aheste aheste inerken gözlerini üzerine muazzam şekilde oturan bordo rengi gömleğinin manşetlerine çevirmişti. Keyifle indiği her basamakta uzun saç tutamları alına çarpıyordu. Gömleğinin manşetlerini bir kez kıvırdı. Parmaklarıyla saçlarının önünü düzeltti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu sakince. Sıkıdığı parfümün kokusu buram buram etrafa yayıldı.

"Evet," dedim ve neden cevap verirken düşünmem gerektiğini sorgulamaya başladım. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Biraz dışarıya çıkacağım."

Evet, kesinlikle farklı görünüyordu. Hazırlandığı ortadaydı. Ya-

kindan baktığımda saçlarına bir şey sürdüğünü ve her ne ise çok iyi şekillendiğini gördüm.

"Önemli bir şey mi?" diye sordum. "Hazırlanmışsın..."

"Merak mı ettin?" Hafifçe gülümsemesi beni duraksattı.

Doğrusunu söylemek gerekirse merak etmiştim ama bunu itiraf etmek aramızdaki hassas meseleleri olduğundan daha da karmaşık hale getirmekten başka bir işe yaramazdı.

"Öylesine sordum," diyebildim. Tam, ellerim yine küpeme doğru gidiyordu ki, doğal bir şekilde saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyormuş gibi çevirebildim. "Ben de restorana uğrayacağım, bugün boyama işlerine başlayacaklardı, kontrol etmek istiyorum." Neden bu kadar uzun cümle kurduğumu biliyordum, stresli olduğum zamanlarda böyle oluyordu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," dedi. "Sonra görüşürüz." Bunu söylerken gözlerini hafifçe kısıp uzanarak omzuma dokundu. Havadaki oksijen aniden azaldı. Yakınlığı üzerime çöken varlığını daha hissedilir hale getirdi. Duvardaki gölgeler onunla birlikte hareket ediyordu. Elini geri çektiğinde oradaki küçük ipliği aldığını fark ettim. Kaşlarını kaldırıp ipliği yere attı ve gülümseyerek uzaklaştı.

Arkasından, uzun bir yolu çok hızlı yürümüşüm gibi nefes nefese kaldım.

Geçmiş ve bugün arasındaki ipler yumağı sadece canımı sıkan anlardan ibaret değildi. Hatırladıklarım sadece kötü kâbuslara konu olacak meseleler de değildi. Bazıları oldukça... Yutkundum. Dokunaklı ve... Daha derin bir nefes... Erotik olabiliyordu. Gözlerimi kapattığımda o dokunuşların her bir zerresini hissedebiliyordum. Neredeyse sırtımın yaslandığı o sert ağacın gövdesini bile hissediyordum. Ateşimin nasıl yükseldiğini. Kalbimin nasıl direndiğini. Bana her dokunduğunda her iki yaşamda da aslında onun bana yendiğini.

Gözlerimi kırptırdım ve silkindim. Kendime hiç yardımcı olmuyordum.

Nefes al ve ver... Yavaşça... Ve işlerine odaklan. Odaklanmak iyidir.

Ofise yürüyüp hâlâ sıcak basmasına neden olan etkiden kurtulmaya çalışırken masanın üzerinde olan çantamı bir türlü bulamadım. Çantayı aramamam gereken her yerde aradım ve bütün benleri elimdeki fincanla yaptım. Nihayetinde telefonum tekrar çalıştı ve bu beni kendime getirdi. Telefonu yanıtladım ama çok geçmeden ilgilenmediğimi söyleyerek kapattım. Bir şeyin reklamını yapıyorlardı ama ne olduğuna kafamı verememiştım bile. Belki rüzgâr belki de pencerenin çıkıntısında yürüyen siyah kedi aklımı başıma getirdi. Eşyalarımı almak için yukarıya çıkarken onu görmüş ve aklım yerle bir olmuştu.

Elimi alnıma vurarak odama çıktım ve yatağın üzerinden çantamı aldım.

Arabayı çalıştırıp anayola çıktığımda hâlâ kafamı kurcalıyordu. Belli ki hayatımın dramatik kısmından sıyrıldığımda geriye sade ve sadece Sidra Dekalton'un etkisi kalıyordu.

Neden o kadar hazırlanmıştı ki? Saçlarına ne sürmüştü öyle? Gömlek için bordo fazla iddialı bir renk değil mi? Hem de geçmiş yaşamumdaki halinin aksine bu dönemde epey salaş ve rahat giyinmeyi seven birisi için... Vampir kralının rengi olduğunu hatırlayınca gözlerimi kıstım, birilerine meydan okuyor olması mümkün müydü? Savaş başlatacak olsa o kadar koku sürmezdi herhalde.

Saate baktım, randevu için uygun geldi ve bu beni daha da endişelendirdi. Birden ter bastı. Başımı iki yana salladım ve dikkatimi yola vermek için yerimde hafifçe kıpırdandım.

Restorana vardığımda ışıkları açtı. Boyacıların anlaştığımız gibi gece de burada olduklarını anlayınca rahatladım. İşlerin bir an önce tamamlanması gerekiyordu ki ben de amaçlarıma ulaşayım.

Restoran kapısını açıp içeriye girdim ve ortaya çekilen masa yığınının etrafından dolaştım. Kanımı donduracak bir manzarayla karşılaşınca çanta elimden düştü.

"Burada neler oluyor? Ne oluyor burada?" diye sayıklamayı başardım.

Anlaştığım boyacılar usta ve yardımcılarından oluşan üç kişilik küçük bir ekipti ve üçü de buradaydı. Onlarla daha önce de çalış-

sanıyeden daha kısa sürmüş ve hemen yerine geçmişti ama ben rujumu silmek ister gibi dudaklarımı birbirine sürtmeye devam ettim.

"Dışarıda yiyeceğimizi düşünmüştüm." Menüü incelemeye koyulurken rasgele bir şey söylemiştim, kontrolümü kazanmaya ihtiyacım vardı çünkü bu bir randevu değildi. Bu benim ondan çok uzun bir süre istediğim ama bana vermemek için her şeyi yaptığı o randevu değildi.

"Baş başa olmak istedim," dedi ve gözlerim yabancı isimlerle yazılmış yiyecek içecek listesinden ona döndü. "Gece için gerekli detayları rahatça konuşabilmek adına," diye ekledi ve gözlerim tekrar listeye döndü.

Garson ve şef siparişimizi almak için yanımıza gelene kadar tek kelime etmedim ya da gözlerimi menüden ayırmadım.

"Öneriniz var mı?" diye sordum kararsız kalmış gibi, aslında ters köşe olduğum için menüyü inceleyememiştim.

"İtalyan mutfağı severseniz *filetto di manzo al vino rosso* öneririm," dedi kusursuz bir aksanla. "Kırmızı şarap soslu fileto muhtemeldir."

"Kulağa harika geliyor, teşekkür ederim." Menüü almaları için kenara bıraktım.

"Şarap içmek ister misin?" diye sordu Sidra. "İyi bir yemek seçimini ödüllendirir."

"Bu konuda hevesli görünüyorsun." Hava atabilmesi için kaşlarını kaldırarak onu onayladım.

Gülümsedi ve şefe döndü. "Bordeux'dan Cabernet Sauvignon."

"Her zaman mükemmel seçim efendim." Şef ve garson övgüyle geri çekilirken ellerimi koymak için masada uygun bir yer aradım ve nihayetinde dizlerimin üzerinde birleştirdim. Açık havada, nemli bir öğleden sonra onunla baş başa olmak benim için yeni bir deneyim oluyordu.

"Sen bir şey yemeyecek misin?" diye alayla sordum.

"Belki daha sonra," diye imalı bir şekilde gülümsedi. Karanlık masasından başka bir şey çıkarmamak için daha makul bir şeyler düşündüm.

"Vaha geceye katılacak her ismin bir yerlerde bir şeyler ifade et-

Sakin kalmak için derin nefes alıp yeniden kıza döndüm. Kulak hizasında kesilmiş dalgalı kızıl saçları ve tatlı bir yüzü vardı. Tama-mıyla zararsız görünüyordu.

"Sana yaptıkları için üzgünüm," dedim. "Onlar sadece korkuyor ama yine de bana söz vermelisin, burada başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

"Kimseye zarar vermeyeceğim." Hıçkırıkları artarken, konuşmayı sürdürdü. "Lütfen, canımı çok yakıyorlar. Lütfen çıkar onları."

Acısını hissedebiliyor gibi dişlerimi sıkıp başımı salladım. Gümüş zincirlere doğru uzandığımda boyacılar hareketlendi. Biri bana doğru uzanıp beni durdurdu. "Eğer bunu yaparsan burada işimiz biter," dedi. "Kan emicilere güvenmem."

"Tedirginliğinizi anlıyorum ama canı yanıyor," diyerek onları sakinleştirmeye çalıştım. "İstese size zaten saldırırdı. Vampirleri öylece yakalayamazsınız. Zararsız olduğu belli."

"Üzgünüm Luzia," dedi ustabaşı. "Kan emicilere güven olmaz. Onu çözmek istiyorsan bizim gidişimizi beklemek zorundasın."

"Hey!" diye itiraz ettim. "Sizinle anlaşmıştık ve daha boyamayı bitirmediniz." Etrafıma baktım, başlamışlardı ve dörtte üçünü tamamlamışlardı ama henüz iki duvar daha öylece boyanmayı bekliyordu.

"Anlaşma buraya kadar." Diğer ikisiyle birlikte eşyalarını toplamaya başladılar. Kendi kişisel eşyalarını alet çantalarına yerleştirirken öylece bakakaldım.

"Bu konuyu çözebiliriz," diye yemiden onları ikna etmeyi denedim. "Sorumluluğu alıyorum. Size saldırmayacak. Öylece yoluna gidecek. Lütfen, boyanın tamamlanması lazım." Neredeyse çocuk gibi ayaklarımı yere vuracaktım. Bu gece bitmeliydi ki yarın tüm gün kurusun. Yoksa hiçbir şey yetişmezdi.

"Tek başınasın Luzia," dedi ustabaşı çıkarken. "İyi şanslar."

"Duvarlar da bok gibi olmuş!" diye öfkeyle bağırdım arkalarından. Ellerimi kalçama yerleştirip volta atmaya başladım. Gerçekten sinirlenmiştim. Gerçekten çok ama çok sinirlenmiştim. "Kimsede iş ahlakı diye bir şey kalmamış!" diye söylenmeye devam ettim. "Kahretsin. Planlarımın bozulmasından nefret ediyorum!"

"Affedersin," dedi kız kısık bir sesle. "Çok üzgünüm ama beni özeler misin? Bunlar gerçekten canımı yakıyor." Bu sözleriyle birlikte bir o yana bir bu yana yürümeyi bırakıp duraksadım.

"Bak," dedim artık çok da nazik olmayan bir şekilde. "Gerçekten öfkeliyim ve gerçekten bana saldırmaya kalkarsan seni öldürebilecek kadar idmanlıyım. Anladın mı beni?" Ne söylediğimden haberi yoktu, öylece ağzımdan çıkmışlardı ama son günlerde saçımda geçmişten kalma bir iğne takılıydı. Dua edelim de gerektiğinde o iğneyi kullanabiliyor olayım. Ve o ruhu...

"Yemin ederim!" dedi. "Kimseye zarar vermek istemiyorum. Zarar vermek istesem insanlardan beslenirdim, restoranın dolabını soymaya çalışmazdım."

Başımı yana yatırdım, eh, haksız sayılmazdı. Vampirler için insanlardan beslenmek zor değildi. Özellikle hipnoz edici özelliklerini göz önüne alırsak.

Yanına yaklaşıp yavaşça bileğindeki zincirleri çekmeye başladım. Her hareketimde çığlıkları yükseldi. Kendini sıkıdığı belliydi ama çektiği acıya engel olamıyordu. Bu akıl almaz bir işkenceymiş gibi geldi ve birden özür dilerim diye sayıklamaya başladım. Ellerindeki bitince sıra bedenini saranlara gelmişti.

İnsanlar bugünlerde bagajında gümüş zincirler mi taşıyordu?

"İsmin ne?" diye sordum kafasını dağıtabilmek için.

"Azelda," diye yanıtladı ama hemen arkasından yapışan derisinin üzerinden büyük bir parça kaldırdığım için haykırmaya başladı.

"Pekâlâ, Azelda... Yavaş ve dikkatli olmaya çalışıyordum ama sanırım bir anda yapmak en doğrusu olacak. Üç kadar sayacağım ve zinciri tamamen üzerinden çekeceğim. Anlaştık mı?"

Hızlıca başını salladı.

"Bir," dedim yüzümü buruşturarak.

"Bir," diye benimle tekrar etti.

"İki!" dedim ve bir anda etrafına dolanan zinciri hızla çektim.

Kulaklarımı sağır edecek ve bir süre aklımdan çıkmayacak bir haykırıyla öne doğru eğilerek inledi. Elimde zincirle gözlerimi kısmış bekliyordum. Vampirler içgüdüsel olarak tepki verirler bu yüzden yaşadığı acıyla saldırıya geçmesini yadırgamazdım ama o

sandalyede iki büklüm olup kollarını kendi etrafına sararak beni bir hayli şaşırttı.

"Üç demedin," dedi. "Üçe kadar demiştin!"

"Özür dilerim..." Önüne gelecek şekilde parmak uçlarımda etraftan dolandım. "Böyle daha ani ve kolay olur diye düşündüm." Beklediğin acı daha çok ıstırap verici olur, beklemediğin anda ya da bir anda yapmaksa genelde daha hasarsız sonuç almana neden olur.

Başını hafifçe kaldırdığında vampir dişlerinin dışarıya çıktığını gördüm ve hemen bir adım geriledim. Fark edince utançla parmaklarını ağzına götürüp dişlerini geri çekti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı gözlerini kaçırarak. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım. İlk kez böyle bir vampire rastlıyordum. Neredeyse utangaç ve mahcup görünüyordu.

"Onların peşine düşmeyeceksin değil mi?" diye sordum şüphelerle çünkü ne kadar kinci olduklarını da biliyordum.

Başını iki yana salladı. Gözleri bileklerindeydi. Zincirin iz bıraktığı açık yaraları olduğu gibi duruyordu. Manzara yüzümü buruşturmama neden oldu. Zincir hasarının iyileşmesinin zaman aldığı biliyordum, arka tarafa dolanıp buzdolabından bir şişe yapay kan getirdim.

"Şey," dedi çekinerek. "Acaba onu ısıtabilir misin?" İnce ve tatlı ses tonu mahcubiyetiyle birleşince gülümseme neden oldu. "Elbette," diyerek yeniden arka tarafa dolaştım.

Reyna'nın daha önce bunu yaptığını çok kez görmüştüm.

Şişeyi mikrodalgaya bırakıp bir dakikaya ayarladım. Zamanın dolmasını beklerken etrafıma bakındım, yere düşüp parçalanmış birkaç yapay kan şişesi dışında hasar yoktu. Kızın hikâyesini doğruluyordu. Mikrodalga uyarı verdiğinde hazır olan şişeyi bir bez yardımıyla alıp yeniden içeriye döndüm. Hâlâ sandalyede oturan kıza uzattım.

"Çok teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Şişeyi alıp kafasına dikti. Epey susamış görünüyordu. Dışarıdan bakan çok lezzetli bir şey içtiğini düşünürdü ki aslına bakarsak gece ışığı içerken ben daha beter oluyordum, o yüzden sanırım onlarla empati kurabiliyordum.

"Daha iyi misin?" diye sordum şişeyi dudaklarından uzaklaştırdığında. Yaraları kapanmasa da pembeleşmeye başlamıştı. Bu görüntü her defasında beni şoka sokuyordu. Öylece iyileşiyorlardı.

"Çok daha iyi," diye gülümsemeyi başardı.

Yüzünü silmesi için ona biraz kâğıt havlu uzattım. Vampirlerin ağlamasına pek sık rastlanmazdı çünkü gözyaşları yerine kan akıyorlardı ve vampirler o şekilde görünmekten hoşlanmıyorlardı. Yüzünü temizlediğinde onu daha rahat inceleyebildim. İri yeşil gözler, hokka gibi bir burun ve dolgun dudaklar. Tüm vampirler gibi güzeldi. Epey güzeldi. Üzerinde beyaz bir tişörtle kot pantolon vardı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum sessizlik tuhaf gelmeye başladığında.

"Dönüştürüldüğümde on dokuz yaşına basmıştım ama iki yüz seksen yıldır hayattayım," diyerek gülümsedi. Vay canına... Vaha vampirlerin ilk iki yüzyılının ergenlik olduğunu anlatırdı her zaman. İki yüzyılın ardından güneş o kadar rahatsız edici olmuyordu.

"Güçlü bir vampir sayılırsın," diye devam ettim. "Yani isteseydin onları gerçekten haklayabilirdin."

"Onlara da söyledim, o tür biri olmak istemiyorum. İnsanları korktukları için suçlayamam. Ben olsam ben de korkardım." Bana bakıp ışıltı ışıltı gülümsedi. "Senin aksine."

"Ben de korkuyorum ama insanlardan da, vampirlerden korktuğum kadar eşit derecede korkuyorum," diye omuz silktim. Ben kötülüğün topluluklara değil kişilere özel olduğunu düşünmüşümdür her zaman. Bütün aslanlar tehlikeli değildir ama bir tane aslan size saldırmadı diye bütün aslanlara da güvenemezsiniz.

"Akıllıca," diye başını salladı.

"Yapay kan bulmakta zorlanıyor musun?" diye sordum bu defa. Yasalar gereği, ki bu daha çok insanların kendisini korumasıyla ilgiliydi, yapay kan satışı zorunluydu. Aksi taktirde herkes vampirlerin insanlardan beslenmek zorunda olduğunu biliyordu.

"Bu kasabaya yeni geldim," diye açıklamaya başladı. "Avrupa'da seyahat ediyordum ama son olaylar vampirler için sıkıntı yaratmaya başladı. Özellikle bazı eyaletler insanlara gerekirse ken-

dilerini korumak için vampirlere karşı silah kullanma özgürlüğü verdiğinden beri."

"Neden buraya geldin?"

"Bir süreliğine yerleşik hayata geçmeyi düşünüyordum. Şu sıralar seyahat etmek çok güvenli değil." Bir vampirden bunları duyuyor olmak beni keyiflendirmişti.

"Bu bölgenin vampir liderini tanırım ve kendisinde birazcık hatırım var," dedim sırtarak. "Şu sıralar epey meşgul ama eminim sana yardımcı olacaktır." Yeni vampir olmuş sevgilisini yeni hayatına hazırlarken umarım abilikten ve hatta vampir lideri olmaktan daha iyi bir iş çıkarıyordur.

"Elbette," dedi Azelda. "Buna çok memnun olurum. Sana borcumu nasıl ödeyeceğim?" Gözleri daha da irileşti.

"Karşılık beklemiyorum ki."

Gözleri etrafta dolaştı.

"Benim yüzümden işin yarım kaldı. Benim boyamamı ister misin? Yardımcı olabilirim. Bunu yapmayı çok isterim." Hevesle hareketlenmek için öne atıldığında sanırım ayak bileklerindeki zedelenmeden yüzünü buruşturup, gerisingeri oturdu. Harika, bir de genç tatlı vampir için endişelenmeye başlamıştım.

"Teşekkür ederim." Elimi havaya kaldırarak onu durdurdum. Yere düşürdüğüm çantamdan bir kartvizit alıp ona uzattım. "Dediğim gibi karşılık beklemiyorum, daha sonra beni ararsan iş için elimden geleni yaparım."

Tam artık gitmesi için ona kapıyı gösterecektim ki, çünkü ne olursa olsun tanımadığım biriydi, vampirdi ve yeterince yalnız kalmıştık, ama o esnada kulağından omzuna akan kanı gördüm.

"Kulağın," diye işaret ettim kendi kulağımı göstererek. "Neden hâlâ kanıyorsun?" Vampirler hızlı iyileşme özellikleriyle biliniyorlardı ama Azelda'nın gözpınarları da hâlâ kanlıydı ve gümüş zincirin izleri de tam anlamıyla kapanmamıştı.

Elini kulağına götürüp gerçekten kanadığını teyit ettikten sonra başını iki yana salladı. "Merak etme," dedi beni sakinleştirmeye çalışır gibi. Kaşlarımı çatmaktan yüzümün kasıldığını o an fark ettim. Gerçekten endişelenmişim. Aptal Luzia...

"Bu kasabaya gelmek sandığımdan uzun sürdü, günlerdir ne beslendim ne de uyudum bu yüzden bedenim tepki veriyor."

Anlamış gibi başımı salladım.

"Bir mezar bulup sabaha kadar yatarsam geçecektir," diye gülmseyerek bitirdi konuşmasını. Bir yandan da daha önce ona verdiğim kâğıt havluyla kulağından sızan kanı temizliyordu. Yine müdahale etmemem gereken bir durumda arkamı dönemediğim için kendimi paylarken derin bir nefes aldım.

Mezarlık mı...

"Bak," dedim emin olamayarak. "Restoranın arka tarafında bir depo var, eskiden kiler olarak kullanılıyordu. Pek iyi durumda değil ama mezarlıktan iyidir. İstersen orada dinlenebilirsin."

Bacağının altına sıkıştırdığı elini çıkarıp kartvizitime baktı. "Luzia," dedi kelimeyi yuvarlayarak. "Luzia Kor." Sonra yeniden başını kaldırıp iri gözleriyle bana baktı. "Ne tatlı isim!"

"Teşekkürler..."

"Bana yardım ettiğin için müteşekkirim ama senin gibi bir insanın vampirlere bu kadar iyi davranmaması gerekir."

"Vampirlerle baş edebilirim," diye omuz silktim. "Kulübe hemen arka tarafta."

Elimle kabaca yerini işaret ettikten sonra çıkması için dış kapıyı açıp oradan da hangi yolu izlemesi gerektiğini gösterdim. Tekrar teşekkür ederek dışarıya çıktı, hâlâ yalpalıyordu ama basamaklardan inip restoranın arkasında kaybolmayı başardı.

Derin bir nefes verip kapıyı kapattım ve boya kutuları ile bakışmaya başladım. Etrafımda normal bir tane insan yoktu. Reyna'yı da onlara kaptırmıştım zaten. Vaha daha eski bir yenilgiydi. Sidra ise... Sidra'ydı... Acaba Sidra ne yapıyordu? Şu an neredeydi? Bu akşam ne için öyle hazırlanmıştı... Gözlerimi kısarak boş duvarda derin olmayan düşüncelerimin arasında dolandım. Hım...

Acaba Sidra'ya Azelda'dan bahsetmeli miydim? Neden bahsetmem gereksindi ki? Güvenliğim için olabilirdi mesela? Kız tehlikeli değildi bunu bal gibi biliyordum. Ama ben biliyordum sonuçta, henüz Sidra bilmiyordu... Yine de saçmaydı, her şeyimden haberdar ediyordum sanki... Ama sonuçta kız kulübede kalıyordu. Daha

ne işte, kulübede kalıyordu, şatoda değildi ki haber vereyim... Ta
taam... Ama ya şatoda kalsaydı? O zaman haber vermem gerekirdi.
elbette. Tamamen nezaketen ve bir şekilde aynı evi paylaşıyor oldu.
ğumuz için... Birlikte yaşama kuralları bunu gerektirirdi.

Telefonumu çıkarıp numarasını çevirdim. Ortaya toplanmış bir
kaç sandalyeden bir tanesini çevirip oturdum ve telefonun yanıtlan-
masını bekledim. Tam tamına dört kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Luzia." Derin ve boğuk bir sesle neredeyse ismimi fısıldadı.
Tanrım, sadece telefonun ucundan bile bunu yapmayı nasıl başan-
yordu?

"Selam," dedim yarım yamalak. "Rahatsız etmiyorum ya?"

"Seni dinliyorum." Gülümsediğini anlayabiliyordum ve bu, yü-
zümün düşmesine neden oluyordu. Üzerimdeki etkisinin pekâlâ
farkındaydı ve bunu çok iyi yönetiyordu. Aynısı ben de yapabilir-
dim ama ikimiz birbirimize farklı şeyleri kanıtlamaya çalışıyorduk.

"Bu gece bir misafir getireceğim," diye söyledim öylece.

"Bir adam mı?" Sorusu bu kez beni gülümsetti ve aklıma birden
nasıl olduysa nereye gittiğini sorduğumda verdiği cevap geldi...

"Merak mı ettin?" diye sordum cevabını taklit edip.

Hırıltılı bir şekilde güldü.

"Bir kadın," diye ekledim.

"Yönelimini mi değiştirdin?" Aman ne komikti! Alaycılığının
konuyu sulandırmasına izin vermeyecektim.

"Ve vampir."

"Hâlâ şansım olduğunu bilmek güzel." Cümlesi dudaklarının
kıvrılmasına neden oldu. Saçlarım toplu olmasına rağmen, ense-
den sıcak bir dalga yayıldı.

"Yardıma ihtiyacı vardı ve kalacak yeri yoktu."

"Vampirler kalacak yer bulmakta zorluk yaşamaz. Şüpheli görü-
nüyor. Ona bir mezara girmesini söyle."

"Aslında o böyle yapacağını söyledi ama ben davet ettim." Tek-
nik olarak şatoya değil restoranın arkasındaki kulübeye ama bazı
detayları bilmeden de yaşayabilirsin, vampirsin sonuçta.

"Çoktan çağırdın yani."

"Haber vereyim dedim."

"Tekâlâ, bu gece görüşürüz."

"Hım, gelecek misin yani?"

"Merak mı ettin?" diye sordu ve ayak parmaklarına kadar titredim. Ayağa kalkıp restoranın içinde yürüyerek konuşmaya devam ettim.

"Ben gelmeyebilirim, boyacılar kaçtı ve sanırım kendi işimi kendim göreceğim."

"Boya mı yapacaksın?"

"Daha önce de yapmıştım."

"Yardıma gelirim. Başka bir şey?"

"Sanırım bu kadar."

"O halde görüşürüz." Telefonu bir şey söylememe izin vermeden kapattı.

Eşyalarımı sandalyenin üzerine bırakıp tüm ışıkları açtığıma emin oldum. Hoş, ışıkların bizi neden koruyacağını sanıyordum bilmiyorum ama yine de yaktım onları.

Saçımdaki iğneyi çekip dudaklarıma kısırdım, saçlarıma yenisinden arkadan salaş bir topuz yapmak için birkaç kez kıvrıp iğnenin yardımıyla yeniden tutturdum. Üzerimdeki keten gömleğin kollarını kıvrıp boyacıların yarım bıraktığı işi devraldım.

Uzun Bir Gece

Duvar boyamanın psikolojik olarak bu kadar rahatlatacağını bilseydim şatoyu baştan sona boyamaya başlardım. Zihnimi rahatlatıyor, düşüncelerimi dizginliyor ve karar vermemi kolaylaştırıyordu.

Mesela, Sidra'nın yakınlığının üzerimdeki etkisini inkâr etmeyi bırakmıştım. Bu konuda sadece ona yalan söylüyordum çünkü ondan etkilendiğimi şimdi kabullenir ve daha doğrusu ona itiraf edersem aramızda olabilecekleri öngöremiyordum. Baktığım yerden herkes suçlu ve bazen de herkes suçsuz görünüyordu.

Sadece hâlâ bazen düşünüyordum, bu hayatta yine ona vurulmuştum ama ya karşıma çıkmasaydı? O karşıma çıkana kadar hayatıma giren hiç kimseye ona hissettiklerimin yansını bile hissetmemiştim. Ama belki de yeteri kadar zamanım olmamıştı... Belki bu dünyada bir yerlerde onu sevdiğim için kendimi suçlu ve dünyanın en yanlış şeyini yapıyormuşum gibi hissetmeyeceğim birileri vardı. Ama ben buradaydım ve bir yere gidebileceğimi hiç sanmıyordum.

"Kadınlar böyle kaşlarını çatıp bir de böyle hırslı hırslı bir şey yapıyorlarsa kesin bir erkekle ilgili korkunç şeyler düşünüyorlardır."

Sesi neredeyse yerimden zıplamama neden oldu.

Dengemi sağlayıp fırçayla birlikte ona döndüm ve başımı onay
lamaz şekilde salladım.

"Bu cinsiyetçi sözlerin bana ilk randevumuzu anımsattı," dedim.
"O zaman da kadınlarla ilgili böyle boş boş konuşmuştun."

"Yoksa bu aralar yeniden randevu uygulamaları mı kullanıyor-
sun?" Kapiya yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamış, gülümseye-
rek beni seyreliyordu.

"Canavarlardan uzak duruyorum, endişelenme." Yeniden fırça-
yı boya kutusuna batırıp işime geri döndüm.

"Aynalar için büyük talihsizlik," diye sırtıtışına göz devirdim.
Onunla konuşmak beni ya kızdırıyor ya da tahrik ediyordu.
Ve bazen hangisinin daha güvenli olduğunu ayırt edemiyordum.

Onunla kavga etmek berbattı ve onunla sevişmişim, iki yaşamımda
da... Tecrübeme dayanarak o kısmın hiç de berbat olmadığını sade-
ce kendime itiraf edebiliyordum.

"Biraz huysuz musun bu gece?" Diğer boya fırçasını alırken ke-
yifli olduğu her halinden belli oluyordu.

"İş stresi," diye yalan söyledim. "Senin günün keyifli geçmiş gö-
rünüyor."

Yeniden göz ucuyla ona baktım ve dudağının kenarıyla güldü-
ğünü gördüm. Cevap vermemişti. Bazen tam bir göt oluyordu.

Belki de onu merak etmem ve kıskanmam için bilerek yapıyordu.
Evet Luzia, lisedesiniz ve o da bir ergen zaten.

"Misafirimiz nerede?" diye sordu. Onu unuttuğumu fark edince
irkildim. Yalan söylemek bu yüzden kötüydü çünkü yalan söyledi-
ğiniz zaman onu takip etmeniz gerekir.

"Arka tarafta bir kulübe var, orada dinlenebileceğini söyledim.
Belki gelmesine gerek bile kalmaz," diyerek kıvırdım ve oldukça
başarılı olduğumu düşündüm.

"Onu nereden tanıyorsun?"

Hikâyeyi anlatmaya başladım ve sorduğu için sevindim çünkü
kafamı dağıtmak ve onunla kavga etmemek ve aynı zamanda onun-
la öpüşmeyi düşünüp durmamak istiyordum.

"İlk kez gümüş zincirlerin nasıl etki ettiğini gördüm ve hiç hoşu-
ma gitmedi." Önceki yaşamımda bundan fazlasını, çok daha fazlası-

nı yapmıştım ama madem bugün buradaydık sadece burada olanla-
rı konuşacaktık.

"Burada ölümsüz popülasyonu epey yükseliyor. Herakles'in ya-
benim burada olduğumu duyanlar rotasını buraya çeviriyor."

"Neden ki?" diye sordum.

"Güvende hissediyorlar," diye omuz silktili. "En güçlü olanların
yaşadığı yerde yaşamak istiyorlar. Birçoğu da eminim Herakles'in
ölümsüzler ordusuna katılmaya heveslidir."

"Sen de ordu kurmayı düşünüyor musun?" diye gülerek takıl-
dım.

"Kırık kalpler ordusu," diye sırttı ve beni sinirlendirdi.

Ben de akli başında her insan gibi elimdeki fırçayla onun sabahdan
beri gözüme çok ama çok iyi görünen gömleğinin omzuna şöyle bir
boyayı dokundurup imzama attım ve sonra tatlı tatlı gülümsedim.

Bin yaşını aşkın bir vampirle bu şekilde şakalaşamayacağımı
fark ettiğim an duraksadım. Kara gözleri yavaşça omzuna bırak-
tığım açık renkli lekeye sonra ağır ağır bana doğru döndü. Zavallı
kalbim; adeta durmuş öylece bekliyordu.

"Ne olursa olsun saldırganlığın hiç değişmiyor değil mi?" Ne-
redeyse dudaklarının arasından mırıldanıp önüne döndü ve duvarı
boyamaya devam etti.

"Hayır," diye ekledi beklemediğim şekilde. "Yeterince savaştım
ve onlarca ordu yönettim. Artık bunu yapmıyorum." Yeniden göz
ucuyla bana baktı. "Artık savaşıyorum."

Daha önce benden de aynı şeyi istediğini anımsayınca yavaşla-
yarak boyamaya devam ettim. Artık savaşmamamı istemişti. Ne de-
mek istediğini aslında hâlâ düşünüyordum.

"Dün öğleden sonra da vampir bir misafirin olduğunu fark et-
tim," diyerek beni şaşırttı. Konuşmaya istekli olması başka bir olay-
dı ama dün öğleden sonra şatoda olmadığını sanıyordum. Bu konu-
da daha dikkatli olmalıydım...

"Evet," diye gözlerimi kaçırdım.

Akşama doğru Arthur uğramıştı ve ofiste benimle kahve içmesi
için davet etmiştim. Aptallık etmiştim. Bir vampiri kahve içmek için
çağırarak pek akıl kârı değildi. Kapının önünde buna birkaç dakika

çökmek durumunda kalmıştık ve ben sonra nazik ev sahipliğim yüzünden biraz yapay kan bulundurduğumuzu söylemiştim. Arthur baktı ki seve seve kabul etmiş. içeriye girerken isterse o da bana kan ikram edebileceğini söylemişti.

"Uuu çekici buluyor musun?" diye sordu ağır ağır. Gözlerini duvardan hiç ayırmadığını fark etmek beni şüphelendirmişti.

"Ehki," diye dudak büktüm ve bununla ilgili pek düşünmediğimi ima ettim. "Bütün vampirler epey güzel zaten."

"Sordüğüm bu değildi." Ses tonunda neredeyse gerilim vardı ve beni duraksattı.

Muhtemelen Arthur'un geldiğini ona haber vermemi beklemiş ve beni denemişti ama ben bundan bahsetmemiştim. Cevabımın bundan çok önemli olduğunu düşünerek fırçayı boya kutusuna batırarak kendime zaman kazandırdım.

"Hayır," dedim sonunda yeniden fırçayı duvara sürtmeye başlararak. "Kalbimi attırmıyor ve ayaklarımı yerden kesmiyor." Ve o anda başka bir pot kırmış bulundum. Onun gizemli bir şekilde gülmemesine neden olan bir pot.

Ama ben önce kalbimi attırmasını isterim, çıkacakmış gibi kalbimi attırmasını.

Ne kadar inkâr etsem de bazı şeyler değişmezdi.

Arkamda ani bir esinti hissettiğimde karanlık düşüncelerim etrafı değildi. Başımı çevirdiğimde onunla yüz yüze geldim. Parmakları saçlarıma gitti, saçlarımı toplayan iğneyi basit bir hamleyle çekip çıkardı. Gözleri beni hipnoz ederek daha derine çekiyordu. Bozuk televizyon ekranına benziyordu ama seyretmekten kendinizi alıkoymıyordunuz.

"Saçlarımı toplamamanı rica edebilir miyim?" diye mırıldandı, önce dudaklarına, sonra gözlerime bakarak.

"Neden?" Gözlerim onun gözlerine kilitlenmişti. Sarı ışıkların altında ten rengi her zamanki kadar beyaz değildi, kirpiklerinin ve saçlarının gölgeleri yüzüne düşüyordu.

"Çok güzel bir boynun var müze müdürü." Kaşlarını çatı. Aramızdaki, üzerine su döktüğüm ateş yeniden alev almaya başlamıştı. "Ve beni tetikliyor."

"Nasıl tetikliyor?" diye mırıldandım. Gözlerim dudaklarına kaydı ve bir süre orada oyalandı. Yeniden gözlerine baktığımda orada ne gördüğümden emin değildim. Şehvet, açlık, hoyratlık, gerilim öfke, ilkel bir şeyler. Ölümsüz şeyler.

"Duymak ister misin?" diye sorarken, aslında beni uyardığının farkındaydım. Tehdit eder gibi bir uyarı hem de.

Dikkatli ol diyordu; çünkü yaklaşıyorum.

Başımı bir kez yavaşça aşağı-yukarı salladım. Kalbim sakindi ama içten içe göğsümü yumrukladığını seziyordum.

"Saçlarını elime dolamak ve seni o duvara yaslamak istiyorum." Hiç kımıldamıyordu. "Benim için doğduğunu kanıtlamak için mümkün olan her şekilde ve mümkün olmadığını düşündüğün yerlerinde bile dolaşmak istiyorum." Sesi çok sakin, kendinden emin ve pürüzsüzdü. "Dişlerimi o güzel ve zarif boynuna geçirmek istiyorum; sen adımı sayıklarken."

Evet, lütfen diye sayıklayan bedenimi zapt etmek için çabalamam gerekti. Göğüs kafesim hararetle şişmeye başlamıştı.

Ca-na-var.

"Dişlerini boynuma geçirebilirsin," dediğimi duydum. Kendi sesim olduğundan emin olmak için onun gözlerine baktım. Parlıyordu. Gözlerimi kırptırdım ve toparlanmak için nefes aldım. "Herakles'in kanından kurtulmak için sabırsızlanıyorum." Umursamazca omuz silktim ama sözlerim beni bile ikna etmemişti.

Bana doğru bir adım attı. "Sadece o kadar mı?"

Elindeki fırçayı ne zaman bırakmıştı bilmiyordum ama uzanıp benim elimdekini aldı ve kenara bıraktı. Hareketiyle ben de geriye doğru bir adım attım ama başka bir adım daha atarsam kendi kendime duvara yaslanmış olacaktım ve içimden bir ses aciz bedenimin zaten bunun peşinde olduğunu söylüyordu.

Kendine yenilme Lu.

Saçlarımı elimle bir omzumda toplayıp açığa çıkan boynumu ona doğru uzattım. "Hadi, yap," dedim. "Her gün biraz içersen onun kanından daha çabuk kurtulurum değil mi?"

Evet, burada kal. Dikkatini topla.

Daha da parlayan gözleri artık onaylamaz şekilde bakıyordu.

uzatıp kolunu kavradı, beni kendi etrafımda döndürerek kendine doğru çekti. Sırtım göğsüne yaslanmış halde durdum. Saçımdan çikardığı iğneyi cebime ilıstırdı. Derin derin solumaya başladım. Hala tuttuğum saçlarımdan elimi çekerek uzaklaştırdı. Sol eli sol omzumu kavradığında buz gibi dokunuşuyla sıcacık tenimin arasında hayali bir yanma sesi duydum. Yanan ateşe su damlatmak gibiydi. Diğer eli omzumda dağılan saçlarımı kavradı, saçlarımı yumruğuna sarıp yana doğru çekti ve boynum onun için açığa çıktı. Dişlerinin sıkıldığını duydum, bir saniyeden daha kısa sürdü, onların tenime saplandığını hissettiğimde kalbim durmaya çok yakındı.

Hafifçe emdi ve ısırıldı. Acı ve zevkin çarpıştığı barbarca bir histi. Aynı anda hem bedenimi hem ruhumu kuşatarak bütün varlığını ele geçirdi. Bedenim istediğini almaya yaklaşmış bir coşku yumağına döndü. Gözlerimi kapatıp içimden teslimiyetle sessiz bir küfür mırıldandım ve elimi arkaya doğru uzatıp başını daha çok boyfır mırıldandım. Hareketimle birlikte dişlerini geri çekip yeniden sapladı, derimin altında çekilen şeyin ruhum olduğuna neredeyse emindim ve bu, tüm günahlarımdan bağışlanmak gibiydi; ama cehennemde olduğuma şüphe yoktu.

Omzumdaki elini karnımın üzerine doğru kaydırıldı, beni iyice kendisine bastırdı. Karanlık, alev alevdi ve şüphesiz ki cayır cayır yanıyordum. En güzel içkiyle sarhoş olmuşum gibi hissediyordum, daha çok, daha çok ve daha şiddetli bir şekilde beni içine çekmesini istiyordum. Kendimi ona doğru ittim. Dudaklarının boynumun üzerindeki her hareketinde, dilinin her dokunuşunda çılgınca haz alıyordum. Bu galakside küçük ama benim için kesinlikle kozmik anın, daha önceki hiçbir deneyimle boy ölçüşemeyeceğini kabullenmek titrememe neden oluyordu. Seksten daha iyiydi. Kahrolası, gece ışığından bile daha iyiydi.

Gözlerimi kapatıp baygınlık geçiriyormuş gibi başımı ona doğru serbest bıraktım. Kelimenin tam anlamıyla zevkten başım dönmüştü. Bunu çok yanlış bir uyarı olarak algıladı, dişlerini geri çekti. Şikayetle inlememek için dilimi ısırarak zorunda kaldım çünkü sadece devam etmesini istiyordum.

Dudaklarını yeniden boynuma dokundurdu, dilinin dişlerinin açtığı izlerde dolaştığını hissedip yeniden ürperdim, son dokunuşu yine dudakları yaptı ve buz gibi bir zevkle mest ederek geriye doğru çekildi. Şükürler olsun ki beni öylece hemen bırakmamıştı çünkü ayakta durabileceğimden emin değildim, aslında duramayacağım. dan emindim.

Gözlerim çılgınca bir beklentiyle ona doğru döndü ve yüzünün nasıl canlandığını görünce kısa çaplı şaşkınlık yaşadım. Özellikle birbirine bastırıldığı dudakları daha da koyulaşmıştı ve epey öpülesi duruyordu. Kısıklı gözlerine bakıp bedenimi zapt etmeye çalıştım ve geriye doğru kısa bir adım atıp soluk soluğa ondan uzaklaşmayı başardım. Aklım için iyi bedenim ve hormonlarım için kötü haber, ayakta durabilmişim. Oysa ki onun tarafından tutulmaya, daha başka bir deyişle ve hayal gücümü de işin içine katarsak, güçlü elleri tarafından kavranmaya oldukça hevesliydim.

Kursağında bir şey takılı kalsa da yutkunmayı becerdim ve yüzüme belli belirsiz bir gülümseme takınıp, "Ne dersin," diye sordum. Ellerimle saçlarımı geriye doğru savurdum. "Bunu birkaç kez daha yaparsan ondan kurtulur muyum?"

"Ondan belki." Kaşlarını kaldırarak başını hafifçe yana yatırdı. Esrarengiz cümlesi yeniden bedenimin cızırdamaya başlamasına neden olmuştu. Uzun uzadıya beni ve tepkilerimi incelemesi de işimi kolaylaştırmıyordu çünkü gözlerindeki karanlık şehveti gizlemek için en ufak bir çabası yoktu, hatta o arzuyu ayaklarıma sermek ister gibi görünüyordu.

Ayaklarım *evet! evet! lütfen!* diye sayıklamaya başlamadan önce ona arkamı döndüm ve kenara bıraktığı fırçayı yeniden elime aldım. Fırçayı kavrarken aklımdan geçen müstehcen sahneleri görmezden geldim ve ellerimin; düzeltiyorum zavallı ellerimin titrediğini saklamak için bir an önce hareket etmeye koyuldum. Daha önce hiç bu kadar edepsizleşmemiştim.

Tanrıya şükürler olsun ki o da işine geri dönmüş ve boyamaya başlamıştı.

Dudaklarım aklıkla titriyordu, kalbim hızlanmıştı, bedenim alev almıştı ve nereden alev aldığından bahsetmek istemiyordum. İçimde

karanlık büyüyle uğraşmaya meyilli bir cadı veya hayalet olduğuna
can emin oldum çünkü bu arsız güldüler bana ait olmamalıydı
Yine de, lütfen lütfen lütfen bir daha yapalım ve daha fazlası diye

çim içimi yiyordu.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken birkaç saç tutamı diş-
lerinin küçük birer delik açtığı kısma sürtündü ve bu bile beni yeni-
den ve yeniden tetikledi.

Ca-na-var.

"Kendime soğuk bir şeyler alacağım," diyerek fırçayı kenara bı-
raktım çünkü yemin ederim yüzümü yıkamazsam biraz sonra alev
alacaktım. "Sen de bir şeyler ister misin?"

Güldü ve neden güldüğünü anlamam biraz zaman aldı. Daha
yeni kanımı içmişti ve ben ona içecek bir şeyler ister misin diye so-
ruyordum. Tekrar boynumu uzatsam daha iyiydi.

"O halde ben bir şeyler alayım," diye saçmalayarak dönüp yü-
rümeye koyuldum. Arkamdan güldüğünü tahmin ediyordum ama
kendimi banyoya attım ve yüzüme sertçe birkaç kez soğuk su çarp-
tım. Yetmeyince elime aldığım suyla saçlarımı ve bolca enseme de
ıslattım. Saçlarımı yana topladığımda banyonun loş ışığının altında
boynumdaki diş izleri parladı. Akli başında olan her insanı ürküte-
cek bu görüntü bana kendimi tanımlayamadığım bir halde hisset-
tirmişti. Çok dişi ve çok heyecan verici bir şeyler vardı ama başımı
sallayarak bu düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştım.

Bir ya da iki saati olaysız atlatmayı başarmıştım. Soğuk vişne su-
yundan önce kafama diktiğim tekilanın buna katkısı olduğuna şüp-
hem yoktu. Bedenim dizginlenmiş ve titremeye de, ona bakarken
cayır cayır yanmaya da son vermiştim ama yine de bütün pencere-
ler açıldı.

"Neden bu kadar acele ediyorsun?" diye sordu kalan son duvara
geçtiğimde. İşin büyük kısmını o halletmiş olsa da ben de epey iyi
gidiyordum ve sabaha kadar bitirmeye kararlıyım.

"Başladığım her iş konusunda tezcanlıyım ve Reyna'nın bir an
önce buraya dönmesini istiyorum." Yalanlar...

"Reyna'nın keyfi yerinde olmalı," diye bıyık altından güldü.

"Neden ki?"

"Vampir olmak açlıkla ilgilidir. Her şey birden açlık dolu uyarılmalara döner. Mesela..." Bana doğru yarım bir gülümsemeyle baktı. "Doğrudan insan bedeninden kan içtikten sonra yaptığın seksen iyisi olur." Yüzümün kıpkırmızı olduğuna en ufak şüphem yoktu, başımı eğip saçların önüne dökülmesini sağlamaya çalıştım. "Ve bu bir uyarılma şeklidir."

"Yeni dönüşen vampirler için mi?" diye sordum.

"Hayır, daima böyledir. Yeni dönüşüm geçiren vampirler bunu kontrol etmek konusunda pek başarılı değildir sadece." Sözlerinin beni kızdırmak için olduğunu düşünmek istesem de Vaha'nın daha önce, çok daha önce benzer sözler söylediğini hatırlıyordum.

"Reyna hep dirayetli olmuştur," diye konuyu değiştirmeye çalıştım çünkü açıkça şu anda benimle sevişmek istediğini -ki bu kadar naif olduğunu zannetmem ve bu da beni daha çok heyecanlandırıyor- söylüyordu ve açıkça ben de buna çok ama çok meyilliydim ama akıl her şeyden üstün gelmeliydi ve aklım bana uslu bir kız olmam gerektiğini söylüyordu. Ama kalbim sürekli bir süre önce bana söylediği, "O halde biz de kötü oluruz bir tanem," kelimelerinde bir ağa takılmıştı. *Evet, lütfen.*

"Umalım da öyle olsun."

Güneş doğana kadar tasasız iki insan gibi hatta tasasız ve mutlu -belki birbirinden çok hoşlanan- iki insan gibi sohbet ederek boyaya devam ettik. Güneş ışıkları kendini gösterdiğinde benim esnemeye başlamam gülmesine neden oldu. Başımı sallayıp kendimi topladım ve duvarı boyamaya devam etmeye çalıştım. Bütün gece sadece ben bir şeyler atıştırmak istediğimde ara vermiştik. Bir süre sonra gözlerim kapanma raddesine geldi ve elimdeki fırça düşmek üzereyken onun yakalamasıyla ayılarak kendime geldim. Gerçekten ayakta uyuduğuma inanamıyordum ama bugün epey yorucu bir gün olmuştu.

Fırçayı elimden alıp kenara bıraktı. Beni bırakmadı bunun yerine diğer kolunu bacaklarımın altından geçirdi, ben de kollarımı boynuna bağladım. Uykulu gözlerle ona bakıp ne yaptığını sormak üzereydim ki beni sandalyenin üzerine bıraktı.

"Hayır," diye şikayet ettim. "Bitirmeliyiz." Yeniden esneyince bu defa elimle ağzımı kapatmaya çalıştım. Başını sallayıp birden gözümün önünden kayboldu ve her şey yine oynatma hızı bilgisayarla artırılmış bir şekle büründü. İlerletilmeye başlayan film karesi kibiydi ve ben gözlerimi kırıştıtırıp olanları takip etmeye çalışırken birden durdu ve bana döndü. Duvar boyası tamamen bitmişti.

İnanamayarak sandalyede geriye yaslandım. "Madem bunu yapabiliyordun," dedim içim geçmişti ve yayık yayık konuşuyordum. "Neden saatlerdir uğraşıyoruz ki?"

"Bilmem," dedi fırçanın sapına yaslanıp bir ayağını diğerinin önüne kırarak. "Yoksa seninle vakit geçirmeye mi çalışıyorum?" Öksürerek doğruldum. Bu gece ne kadar da şeydi... Bir şeydi... Neydi sahi...

"Yürüyebilecek misin yoksa seni taşımam mı gerekecek?" diye sordu keyifle.

Ayağa kalkıp eşyalarımı topladım ve çantamı koluma taktım.

"Bir defasında bayılmak üzereydin ve sen bana 'bayılacaksan arabaya bin, seni taşımam' demiştin." Kaşlarımı çatarak ters ters bakmam, onu epey güldürdü.

"Kin tuttuğunu biliyordum," dedi, çıkabilmem için restoranın kapısını açıp tutarak bekledi ve bu ona sürtünerek çıkmama neden oldu. O birkaç saniyelik temasta ona doğru kendimi bırakmamak için temiz havaya şükrettim. Serinlik bedenime çarpmıştı, uykulu halim üşümeme neden oldu. Arabama doğru giderken kollarımı birbirine kavuşturdum.

"Misafirimizi almayacak mıyız?" diye arkamdan seslendiğinde, kahretsin diye iç geçirdim. Tamamen ama tamamen unutmuştum. Ona doğru yavaşça döndüm.

"Orada iyi bence," diye omuz silktim. "Bırakalım da dinlenmeye devam etsin."

"Cıks," dedi hem kaşlarını hem başını havaya kaldırarak. "Kim olduğunu merak ediyorum. İstersen arabada bekle ama kontrol edeceğim."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Onun peşinden arka tarafa doğru ayaklarımı sürüye sürüye yü-

rüyorken ayakkabılarımı ne kadar sevdiğim aklıma geldi ve yıpranmamam için düzgünce yürümeye başladım.

Kulübe, restorana belki yüz metre kadar uzakta ağaçların arasındaydı. Daha eski zamanlarda, restoranın aslında insanların yaşadığı bir yer olduğu zamanlarda, hizmetliler için kullanılan bir barınaktı. Eskiden insanlar birlikte çalıştıkları insanlarla aynı çatı altında yaşamazdı. Victoriamlar da öyleydi, ta ki Luxuria çok sevdiği dadısını yanına isteyene kadar.

Sidra kapıyı açtığında düşüncelerimden sıyrılarak adımlarımı hızlandırdım. Kapıda dikilmesi beni şaşırttığı için koşup ona yetiştim ve hemen arkasında kapının eşiğinde durup içerideki manzara ya baktım.

Tanrı aşkına!

Sidra'yı kenara iterek içeriye girdim. Azelda uyanmış ve Sidra'yı bir saldırı olarak algılamıştı, vampir dişleri çıkmış, omuzları gerilmiş duvarın kenarında korunma pozisyonu almıştı. Nasıl oluyordu bilmiyorum ama vampirler onlardan yaşlı olanları hissediyor ve ona göre ayaklarını denk alıyorlardı. İçeriye giren daha genç bir vampir olsa muhtemelen ona saldırırdı. Ama beni şaşırtan ve panikleten şey bu değildi, bu onların doğası gereği normaldi. Normal olmayan ise kızın çıplak oluşuydu. Neredeyse çıplak! Üzerinde sadece pembe iç çamaşırları vardı ve epey güzel görünüyordu. Ve Sidra ona bakıyordu.

"Neden çıplaksın?" diye panikle sormuş bulundum.

Bir bana bir arkamda duran Sidra'ya baktı. Utanmış ya da bu durumu garipsemiş görünmüyordu.

"Dinlenirken böyle uyurum," dedi çok normal ve mantıklı olan buymuş gibi.

"Bu çok saçma!" dedim ve tüm bakışları üzerimde hissettim. Sidra arkamda kaldığı için dişlerimi sıkabilmişim çünkü saçmalıyordum. Geçmiş yaşamında çıplak uyumayı seven biri olduğumu bilen biri tam arkamda dururken...

"Yani affedersin," diye kendimi düzelttim. "Kapıyı çalmadan öylece içeri girmemiz yanlış. Giyinmen için çıkalım."

"Gerek yok," diye gülümsedi. "Önemli değil." Tatlı bir şekilde.

de kenara bıraktığı kıyafetlerine uzandı. Belli ki mahremiyet onun için o kadar önemli değildi. "Tişörtüm mahvolmuş," diye iç çekti ve haklıydı. Adamlar yüzünden tişört hem birkaç yerinden yırtılmış hem de kana bulanmıştı.

Daha ne kadar saçmalayabilirim diye düşünürken gömleğimi üzerimden çıkardığımı fark ettim. Düğmelerini o kadar hızlı çözmüş ve üzerimden çıkarmıştım ki bir saniyeliğine vampir olduğumu bile düşünebilirdiniz.

Kıza uzatıp, "Al bunu giy," dedim.

Yine şaşkın iki çift göz üzerime çullandı. İkisi de muhtemelen ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu ama keşke önce ben anlayabilseydim.

"Hava soğuk," diyerek artık saçmalığımın dozunu iyice artırdım.

"Ben vampirim Luzia," dedi Azelda kafası karışmış halde. "Sen insansın, sen ne yapacaksın?" Gömleği muhtemelen nezaketen ya da elim havada asılı kaldığı için aldı ama üzerine geçirmeden öylece bekledi. Üzerimdeki siyah ve dantelli sutyenime bakıp mantıklı bir şeyler düşünmeye çalıştım. En azından bugün seçtiğim iç çamaşırını ile gurur duyuyordum.

"Evet," dedi Sidra. "Sen ne yapacaksın?" Sadece sesinden bile ne kadar eğlendiğini anlayabiliyordum. Zorlanarak ve kesinlikle istemeyerek ona doğru döndüm. Kapıya yaslanmış yüzünde çarpık bir gülümsemeyle beni seyreliyordu. Umarım biraz önce Azelda'ya da şimdi bana baktığı gibi derin derin bakmıyordu.

"Sen..." dedim, duraksadım. "Senin gömleğin," dedim duraksadım. "Gömleğini bana ver," dedim.

Dudaklarını daha çok gülmemek için birbirine bastırdı. Azelda "Buna gerek yok, gerçekten, sorun değil, eminim..." derken Sidra ona bakıp önemli değil der gibi başını iki yana salladı ve soyunmaya başladı. Yavaş yavaş ve bana bakarak gömleğinin düğmelerini çözdü. Ve bir anda bunun o kadar da iyi bir fikir olmadığını fark ettim. Azelda da onu seyreliyordu çünkü neden seyretmesindi ki?

Yemin ederim ağlayacaktım ve uykum da kaçmıştı.

Sidra bu sabah gördüğümünden beri çok güzel ve aynı derecede uğursuz bulduğum bordo gömleğini çıkarıp bana doğru uzattı ve

yeniden sanki güzel bir seyir sağlamak ister gibi kapının kenarına yaslandı. Gözlerim kâğıt kadar beyaz çıplak göğsünde dolaştı. Karanlığa rağmen ay ışığının altında belirgin görünen kasları ve kasıklarına doğru inen çizgiler...

Dünyanın en aptal kızıydim.

"Biri çıplak kalacaksa oyumu ona veriyorum," diye güldü Azelda. Sidra başını yere eğdi ve daha çok gülmemek için dudaklarını büzdü. Gözlerimi ondan ayırmadan, "Sen elindekini giy," diye yanıtladım yeni çorabım olan vampir kıza. Çorabımdı çünkü resmen başıma çorap örmüştüm.

Sidra her halimden belli olan gerginliğime karşılık hiçbir şey söylemeyerek ve gözlerini yerden ayırmayarak en makul olanı yaptı. Ben giyinirken kendini tuttuğu o kadar belliydi ki bir saat önce boynumda dolaşan dilini yanağının içinde dolaştırdığını görebiliyordum.

"Ben giyindim!" dedi Azelda sevimli ve keyifli bir sesle.

"Aferin sana," diye mırıldandım. Huysuzluğumun sebebinin yorgunluğum ve uykusuzluğum olduğunu düşünüyordum.

"Luzia başına gelenlerden bahsetti," dedi Sidra ama ses tonunu da yüzündeki ifadeyi de düzeltmişti. Artık ciddi ve sadece kızın cevaplarına konsantre görünüyordu. Onun iradesinin çeyreği bile şu an çok işime yarardı. "Nereden geldin?" diye sordu.

"Avrupa seyahatindeydim ama işler karıştı. Ben Romanya'dayken vampir karşıtı eylemler büyüdü. Seyahatim sırasında sık sık burayı duyuyordum ve şansımı denemek istedim." Bana söylediklerini daha açık ve tereddütsüz biçimde tekrar etmişti.

"Bu restorana nasıl geldin?" diye sordu Sidra.

"Gezginler buradaki vampir işletmelerinden bahsetmişti. Reyna'nın yerini ondan duymuştum, başka vampirlerle tanışmak için doğrudan buraya geldim ama kapalıydı ve ben de çok açtım." Söyledikleri bana makul gelmişti ama kararını vermesi için Sidra'nın sorgusunun bitmesini bekledim.

Kendisi abartılı şekilde şüpheliydi, özellikle de geçmiş yaşamda edindiğim düşmanlar nedeniyle muhtemelen kızı kendi yoluna uğurlayacaktı.

"Pekala," dedi Sidra. "Luzia seni sevmiş ve seni ağartmak konusunda da kararlı. Peşimize düş, bizimle geliyorusun."
Ağzından kontrolsüz bir, "Ne?" kaçı. Kızın da benzer bir tepki verdiğini gördüm ama yine de benim tepkimin üzerine çıkamamıştı. Bütün bu olanlardan yorgunluğumu mu, boynumdaki dişleri mi yoksa tekilaları mı suçlasam bilemedim.
"Yani burada rahatsa kalmasında bir sakınca yok," diye lafı çevirmeye çalıştım.

Sidra bana ve etrafa baktı ve "Burası mı?" diye sorguladı. Gözlerimi etrafta dolaştırdım. Derme çatma bir yerdi. İçeride restorandan kalma kullanılmayan eşyalar köşelere itiştilmişti ve Azelda birleştirilmiş iki masanın üzerinde uyumuştı.

"Rahatsızlık vermek istemem," diye nazikçe gülümsedi kız.

Bak gördün mü der gibi dudak büküp, "Nasıl rahat edecekse," dedim ama Sidra'nın dik bakışlarından kaçınmak için ona arkamı döndüm ve Azelda'ya, "Rahatsız etmezsin," diye mırıldandım.

"Teşekkürler!" dedi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp.

"Ne demek..." diye mırıldandım. "Düş peşimize!" diye Sidra'yı taklit edip kapıdan dışarıya çıktım. Bu gece artık bir şekilde sona erebilir miydi çünkü cidden bir yerde düşüp kalacaktım ve şu an o ikisini tek başına bırakmayı pek arzu etmiyordum.

"Anahtarlar..." dedi Sidra bana yetişip. Gözlerimi devirerek çantamı kurcaladım ve mini cooper'ımın anahtarını ona uzatarak diğer koltuğa geçmek için arabanın etrafında dolanmaya koyuldum.

"İstersen sen arka tarafa geçip rahat rahat uzan," dedi bana ön kapıyı açarken.

"Çok incesin!" Ama elbette ön taraftaki yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerimi bağladım.

Azelda bizi taklit ederek arka taraftan arabaya bindi. Dikiz aynasından Sidra'ya çok şahane parlak bir gülümseme bahşetti. Gözlerimi devirerek başımı koltuğa yasladım.

"Romanya'da en çok neyi sevdin?" diye sordu Sidra.

Kollarımı göğsümde kavuşturup dışarıyı izlemeye koyuldum. İsteddiği zaman nasıl tatlı ve nazik olabildiğini biliyordu, kızla yeni tanışmıştı ve benimle yeni tanıştığında götün tekiydi.

"Tuz madenlerini çok sevdim ama elbette tüm vampirler gibi favori yerim Transilvanya oldu!" dedi ve uzun uzun anlatmaya başladı. "Küçük bir ortaçağ kasabasının merkezi. Çok iyi korunuyor ve insanlar da en az vampirler kadar oraya ilgi gösteriyor. III. Vlad yani Kont Drakula'nın doğum yeri olduğu için çok karanlık bir yer olacağını düşünmüştüm ama rengârenk evlerle doluydu. Orada birkaç vampirlerle tanıştım."

Aynen dedim içimden, kime neyi anlattığından haberi var mıydı acaba? Geçmiş yaşamımın en büyük efsanelerinden biri Sidra'nın Drakula'nın oğlu olması söylentisiydi. Acaba Sidra da orada mı doğmuştu? Bu konuyu çok merak ediyordum ama sormak konusunda rahat değildim.

"Drakula hayranı mısın?" diye güldü Sidra.

"Hem de nasıl!" dedi kız. "Efsanelere göre hâlâ hayatta olduğu ve ölümlüler ile ölümsüzler savaşında yeniden doğacağı söyleniyor."

"Efsaneye göre bir vampir avcısının da o savaşta yeniden doğacağı söyleniyor!" dedim huysuz bir şekilde başımı sallayarak. Sidra yan yan bana baktı çünkü benim söylediğim efsane olmaktan çıkmıştı ama anlaşılan o bunu komik bulmuyordu. Omuz silkip başımı yola çevirdim.

"Dönüştürücün kim?" diye sormaya devam etti.

"Yaklaşık yirmi yıl önce mutlak son ile tanıştım," derken sesi durgunlaştı. Dikiz aynasından göremiyordum ama yüzünün de gölgelendiğini hissettim. "Eskilerdendi. Yaşamayı ve gezmeyi severdi. Dünyayı tam dört kez onunla birlikte dolaşmıştık ve bir defasında gemiyle turladık." Onunla gurur duyuyordu. Mutlak son vampirler için ölüm anlamına geliyordu. Aslında vampir olmak ölmeyi gerektirdiği için ikinci ölümlerine mutlak son diyorlardı. Çoğuna göre mutlak sondan sonra tamamen yok oluyorlardı, ruhlarına kadar.

"Kendi isteğiyle mi?" diye sordu Sidra.

"Evet," dedi Azelda. "O türünün nadir örneklerinden biriydi ve dünyevi zamanının dolduğuna karar verip kendini gümüşle zehirledi."

"Yaşlı vampirlere gümüşün işlemediğini sanıyordum," diye araya girdim. Bunu gerçekten merak etmiştim çünkü bildiğim kadar

Sidra ve Herakles gibileri öldürmek için yerini sadece benim
kızımdan özel bir hançer gerektiydi.

Kızımdan karşılık gelmeyince dönüp omzumun üzerinden
onu baktım. Kararsız kalmıştı. Vampirler insanlara kendileri hak-
larındaki özellikle böyle ölümcül sırları vermekten kaçınırdı. Bu, kızı
kötülemiş ve gözlerinin Sidra'ya dönmesine neden olmuştu.

"Doğru şekilde işlenmiş uzun vadeli gümüş öldürebilir," diye
ağladı Sidra bana. Azelda'ya gülümseyip önüme döndüm. Ben sı-
radan bir insan değilim... Ben vampirler hakkında çok şey bilen bir
insanım.

Yolun kalanında dönüştürücüsünden bahsedip durdular. Azel-
da ona gerçekten bağlıydı. Ve Sidra'nın adamı bir yerden tanıdığı
ortaya çıktı. Ben hep bütün vampirlerin akraba olduklarını düşün-
müştüm çünkü o kadar uzun yaşıyorlardı ki illa bir yerlerde kar-
şılaşıyorlardı. Neyse ki Sidra arabayı çok hızlı kullanıyordu.

"Vay canına!" dedi Azelda arabadan inip şatonun kubbelerini
gördüğünde. "Bana şatoda yaşadığından bahsetmemiştin." Bunu
doğrudan bana söylemişti ama gözlerini hâlâ gerçekten muazzam
görünen ama aslında lanetli olan yapıdan ayırmıyordu.

"Burası müze," dedim onu aydınlatmak için. Bir yandan da ka-
pıya doğru yürümeye başlamıştım. "Ben de müze müdürüyüm,
Sidra da sahibi. İkimiz de burada yaşıyoruz. Bir de Vaha ve Reyna
var, onlarla da tanışırsın..." Şimdilik asıl detayları bilmesine gerek
yoktu. "Bir süre tadilattayız o yüzden kapalı."

"Vay canına!" dedi yeniden. "Bu çok kıyakmış!" Yeni yetme lise-
li sözleri beni güldürüyordu.

Kapıyı açtım, onu içeriye davet ettim ve büyülenmesi için ba-
şıyla işaret edip önden girmesine izin verdim. Burasıyla ne olursa
olsun övünmeden edemiyordum. Azelda'nın yüzündeki ifade bü-
yüdü, hayran olduğu belliydi. Bu da bana kendimi gururlu ve öz-
güvenli hissettirdi.

"Eee," diyen Sidra'nın bunu üç saniyede paramparça edeceğini
tahmin etmeliydim. "Nasıl yatıyoruz?" diye gülerek sordu ve o ana
kadar bunu nasıl düşünmediğime inanamadım.

Şato çok genişti ve bir dolu odası vardı ama çoğu müze için ayrılmıştı. Sadece orta kısımdaki üç oda insanların kullanımına açılmıştı. Birinde Reyna ve Vaha kalıyordu, birinde Sidra kalıyordu, diğerinde de ben ve geçmiş yaşamım ya da öteki kişiliğim kalıyordu.

"Çok yoruldun," dedi Sidra bana bakarak. "Bu gece benim odamda kalmasında sakınca yok."

"Benim için sorun olmaz," diye omuz silkti Azelda hâlâ etrafa bakarken. Sonra aramıza döndü ve bakışlarını Sidra'nın üzerinde dolaştırdı. "Sen ona mı aitsin?" diye sordu birdenbire.

Sidra gülümseyip kaşlarını kaldırdı.

"O ne demek?" diye sordum. Sorusu bana değildi, bana olsa ne demek olduğunu anlardım. İnsanlar vampirlere ait olabiliyordu. Barbarca bu söylem diğer vampirlerin o kişiden uzak durmasına yetiyordu. Çok tuhaftı ama yazılı olmayan kurallarıydı. Bunun vampirlere sorulduğunu hiç duymamıştım.

"Aranızda ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ki ona göre davranayım," diye açıkladı bana kibarca. Kız çok tatlı, güzel, eğlenceli ve nazikti. Sorusu gayet mantıklıydı ama bunu öylece sorması yine de beni rahatsız etmişti. Ve belli ki Sidra cevap vermeyecekti çünkü eliyle buyur der gibi benim cevap vermemi işaret etmişti.

Derin bir nefes aldım. "Dediğim gibi, o müzenin sahibi ben de müdürüyüm." Şimdilik böyle bilinmesi daha güvenliydi.

"Sadece o kadar mı?"

"Ve arada yatıyoruz," dedim kollarımı birbirine kenetleyip. Sidra dudaklarını birbirine bastırıp başka yöne baktı. Azelda söylediğimi hiç garipsememişti hatta "anlaşılır" der gibi başını salladı.

"Başkalarıyla da yatıyor musunuz?" diye sordu bu defa.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırmak zorunda kaldım. O sorarken çok rahattı ama ben artık gerilimden çatlayacakmış gibi hissediyordum. Buna nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Ben kimseyle yatmıyordum ama belki de yatmalıydım ve bu belki zavalı ve aciz bedenimdeki gerilime son verir ve kendimi daha fazla aptal durumuna düşürmezdim. Öte yandan Sidra'nın başkalarıyla ne ya-

...hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve birden bir fikir...

...musun?" diye ona döndüm. "Başkalarıyla"

...çoktan toparlamıştı. Mesafeli halini korudu. "Bu kadar"

...muhabbeti kâfi." dedi uyarıcasına. "Ben odama gidiyorum."

...de benimle geliyorsun." Elimden tuttu. Yürürken arkasına bak-

...konuştu. "Merdivenlerin başındaki son oda," dedi kız-

...aşağıda, dolapta kan var. Çok ortalıkta dolaşma."

...sasmakları çıkarken elimi çekmekle çekmemek arasında kal-

...ama ya onunla gidecektim ya da hayaletlerle birlikte şatonun

...de dolaşp duracaktım. Bir an hayaletler daha güvenli gelmişti

...esimda.

Odasının kapısını açıp beni de beraberinde içeriye soktu. Kapıyı

...kızından kapattı.

"Dış alıp üzerimi değiştirmek istiyorum," diye mızızlandım.

"Sabah alırsın, uyu Luzia." Omuzlarımdan tutup beni yatağa

...doğru itti.

Düşerken ona tutunduğum için onu da kendimle birlikte çektim.

Üzerime doğru eğilmiş, gözlerime bakıyordu. Kaşlarını çatmıştı.

Çok güzel görünüyordu.

"Arada sırada yatan arkadaşlar olduysak," dedi yatan kısmını

...vurgulayarak, "şu an o ara sıralardan biri olacak mı çünkü epey uy-

...güç bir pozisyon." Yüzünü daha çok yaklaştırdı, dudaklarımız ne-

...deyse birbirine değiyordu. Ağırlığını dengelemek için bir elini ba-

...sırasında yatağa bastırdı. Diğer eli alnımdan çeneme doğru parmak

...ıyla tenime sürtünmeye başladı, boğazımdan boynuma doğru

...indirdi ve kendi diş izlerinin üzerinde hafifçe tınağını dolaştırdı. Baş-

...tan aşağı ürperdim.

"Muhtemelen olurdu," diye itiraf ederken esnemeye başladım.

"Ama iyi bir seksin ortasında uyuyakalırsam aynalara bakamam."

Söylediğime güldü.

"O yüzden..." diye mırıldanarak onu göğsünden ittim, aramızda

...kafif boşluğu fırsat bilip yan dönerek yatağa uzandım.

"Uykunu açabilirdim," diye kulağımın içine doğru nefesini üf-

ledi. "Ama hakkımı saklı tutacağım müze müdürü." Serin dudaklarını kulağımın kenarına ve ardından şakaklarıma bastırıp yatağa hemen arkama uzandı. Hiç zorlanmadan beni biraz itmiş ve kenara yaslanarak beni yeniden kendine çekmişti.

Çok uzun süren günün yorgunluğundan olsa gerek, başımı usulca ona yaslayarak iyice sokuldum. Şuna bak; canavarın da...

Tekerrür Eden Hatalar

Kapının çalınmasıyla gözlerimi açtım ve yumruklandığını bir saniye sonra fark ettim. Ben gözlerimi aralayıp doğrulana kadar Sidra odasının kapısını açmış, Reyna'ya ne yaptığını soruyordu.

"Asıl siz ne yapıyorsunuz?" diye elimi kulağıma götürmeme neden olacak şekilde bağırdı Reyna. Ve Sidra'yı kenara itip "Lu?" dedi sorgulayarak. "Burada ne oluyor?"

"Neden bağıırıyorsun?" diye mırılandım.

"Neden onunla uyuyorsun?" diye sordu.

"Bir misafirimiz var ve benim odamda kalıyor. Sakinleşip ne olduğunu söyler misin?" Bacaklarımı yataktan sarkıttığımda giyinik olduğumu ama Sidra'nın gömleğinin de hâlâ üzerimde olduğunu fark edip kaşlarını kaldırdı.

"İş kazası," diye göz devirdim.

"Vaha yok," dedi ellerini rasgele boşlukta sallayıp. "Telefonuna yanıt vermiyor ve ofisinde de değil."

"Seninle uyumuyor muydu?" diye araya girdi Sidra. Onun üzerinin de hâlâ çıplak olduğunu o an fark ettim ama dikkatimi dağıtmasına izin vermedim. Durum ciddi görünüyordu, Reyna dönüştüğünden beri Vaha onu bir saniye olsun yalnız bırakmamıştı.

"Gece, yani gündüz... Benimle birlikteydi ama sonra kötü bir şey hissettim ve uyandım, hava hâlâ aydınlıktı ve çok rahatsız ediciydi. Telefon görüşmesi falan yapıyordur diye düşünerek yeniden uyudum ama uyandığımda yoktu ve bir saattir her şekilde ona ulaşma çabam boşa çıktı."

"Sakin ol," dedim ama ben de endişelenmiştim. "Dün gece bir şey oldu mu?" En son onları gördüğümde birlikte dışarı çıkmışlardı ve biz döndüğümüzde çoktan gündüz uykularına yatmış olduklarını varsaymışım.

"Birlikte yemek yedik, eğlendik sonra bir telefon geldi ve tersa- neye gitmesi gerekti. Beni şatoya bıraktı, güneşin doğmasına yakın geldi. Biraz garipti ama her zamanki sorunlar diye düşündüm. Bir- likte uyuduk ama yalnız uyandım."

Konuşurken dudakları titriyordu ve atladığı bir şey olup olma- dığını ararcasına bir eli sürekli alnını ovuyordu.

Sidra komodinin üzerinden telefonunu alıp kulağına götürdü. İkimiz de onu beklemeye koyulduk. Son günlerde Vaha'nın işleri her zamankinden daha karmaşıktı. Hem vampir timi yani Lorenzo onu rahatsız ediyordu hem de yönetiminde olan vampirleri kontrol etmek zorlaşıyordu. Reyna'nın yanında olabilmek için kendi işleri- ni aksatıyor ve kendini her anlamda yetersiz hissediyordu. Tam da abilerimin istediği gibi...

Sidra tek tük kelimelerle konuşup telefonu kapattı.

"Herakles tersanenin işletme müdürünü ve sevgilisini insan kanı içmeye zorlamış," dedi canı epey sıkılmış halde. "Görüntüler sosyal medyaya düşmüş ve vampir timi de onları tutuklayıp dam- galamış."

"Damgalamış mı?" diye anlamayarak kaşlarını çatı Reyna.

Benimse kalp atışlarım hızlandı. İstemsizce duruşumu dikleş- tirdim ve karşımda bir düşman varmış gibi dişlerimi sıkıtm. Hava sıcak değildi ama sanki yanı başımda bana doğru yaklaşan alevler, yangınlar vardı. Hem suçluluk hem hayatta olmanın mağrurluğu yüzümü ateş gibi yakıyordu. Dumana rağmen göğüs kafesimde kahkaha gibi yankılanan çığlıklar... Kelime beni yerden yere vur- muştı.

Öldürmenin içindeki iki vampir de kalp atışlarıma kifayetsiz kalmadı. "İyi misin Lu?" diye fısıldadı Reyna. "Tanrım başım dönüyor." "Beslenmelisin," dedi Sidra, Reyna'ya. Beni neyin bu hale getirdiğini anladığını sandı. Sidra önceki yaşamımın bir kısmına dahil olmuştu. Esasında bütün mesele de buydu, o bile sadece bir kısmına dahil olmuştu. Sonunu okuduğun kitap hakkında çok şey bildiğini sanırsın ama yine yanılırsın işte...

"Lu iyi görünmüyor," dedi Reyna. "O haklı," dedim. "Beslenmelisin." Henüz yeni dönüşmüşü ve uykusundan yeni uyanmıştı. Beslenmezse susuzluğu tehlikeli bir noktaya gelecekti. "Ben de kahve içmeliyim." Onlarla göz göze gelmemeye çalışarak odadan çıktım ve önce banyoya girip buz gibi suyla yüzümü yıkadım.

"Ama sen kahrolası bir cadısin."

Gözlerimi aynadaki aksimden ayıramadım. Nefesim göğsümde titredi. Sanki derin ve içli bir soluk alsam burnuma odun ve barut kokusu dolacaktı. Elim kalbimin üzerine gitti. Elim önceki yaşamımdan bu yaşamıma kadar taşıdığım ağrıya gitti. Herkesin kalp kırıklığı sandığı ama aslında hayal kırıklığı olan o ağrıya gitti. Haksızlığa gitti.

Lorenzo'yu öldürmenin birden farklı yollarını düşündüm, öfkemi ve korkumu bastırmaya çalışırken. Tek bir şey değildi, tek bir an değildi, tek bir kişi değildi. İnsanı son raddeye getiren şey hiçbir zaman tek bir hamle olmazdı, her şey yaşanırdı ve bir gün ayağın takılırdı, seni bir daha ayağa kaldıramayacak o darbe ayağının kayması sanılırdı.

Aşağıya indiğimde Reyna termosundan kan içiyor, Sidra da benim için kahve demlerken yine telefonla konuşuyordu. Kahve fincanını masada karşıma bıraktı ve uzun uzun birbirimize baktık. Göz temasımız hem öfkeli hem de hüznüydü. Elbette Reyna'nın dikkatinden kaçmamıştı.

"Eskiden," dedim parmaklarımla fincanı kavrayarak. "Kadınları A harfiyle damgalarlardı. Bazen ateşte kızdırılan demirle bazen çıkmayan boyayla bazen de kıyafetlerine işlerlerdi."

Dudaklarını bir an pipetten çektiğinde vişneye bulanmış gibi kıpkırmızıydı. "Neden?" diye sordu ve yeniden içmeye devam etti. Derin bir nefes alırken fincanı kasıtlı olarak burnuma yaklaştırmıştım.

"Onları işaretlemek için..." Dudaklarımı ıslatıp, "Cadı olduklarını ilan etmek için," diye devam etmeye koyuldum. "Sadece cadı olduğuna inandıkları kadınları boyayla işaretler, iffetsiz olduğuna inandıklarının elbiselerine işlerlerdi. Hem cadı hem de iffetsiz olanları ise kızgın demirle."

Elim istemdişi göğsüme gitti ve parmağımın ucuyla damganın kabaran izini aradım.

"Bunu sana da mı yaptılar?" diye sordu Reyna hayretle ve bu Sidra'nın kaşlarını çatmasına neden oldu.

Bilmiyordu. Bana o damgayı yaptıklarında Sidra kasabada değildi ve her şeyi başlatan, belki de sona erdiren, o damga olmuştu. Benim hikâyemin hangi kısmıydı, uzun zaman bunu düşünmüştüm. Giriş mi gelişme mi yoksa sonuç muydu... Şimdi biliyordum, beni anlatan kitabın ismiydi bu. Damga. Elbiselerim de damgaydı, nadide eldivenlerim de, eşsiz gülümsemelerim de... İnsanlar beni hep damgalamışlardı ve ben de dudağıma sürdüğüm boya gibi taşmıştım onu. Direnişime bir nişan gibi...

"Kızgın gümüşle," diye fısıldadım. "Kalp ağrılarımın sebebi hançer değildi, o damganın ağırlığıydı."

"Nasıl?" diye sordu Sidra. "Ne zaman?"

Bu yüzden o hançeri göğsüme saplamana hiç sesimi çıkarmamıştım. O damganın üzerine denk gelmişti.

"Çok uzun zaman önceydi," diye dirayetle yutkundum. "Vaha'ya odaklanalım." Fincanı saran parmaklarım öfkeyle titredi ama kamufle etmeyi başardım.

Kızgın gümüşle bir damga ve bir hançer. Kalbime yapılan her darbe haksızlığın başka bir kanıtıydı. İki kez denemişlerdi, üçüncüye ben razı gelmezdim. Bu yüzden kalbimin kırılmasına asla izin vermeyecektim.

"Ne zaman Luxuria?" Sesini ilk kez bu kadar yükseltti Sidra. "Kim?" diye sordu.

"Bunu konuşmayacağız," diye keskin bir sınır çizdim ve gözlerim masanın üzerindeki sepete kaydı. Refleksle sepetin üzerindeki örtüyü çektim ve ayağa kalkarak içini kurcaladım.

"Yok," diye fısıldadım. "Hançer yok!"

Sidra dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı.

"Herakles'in peşine düştü," diye sayıkladı Reyna. "Tek başına onu öldürmeye gitti." Boşluğa daldı ve aklına gelen bin bir türlü kötü senaryoyla kendinden geçti.

Ona yaklaşıp bile hançer gerçek değil. Hançer Herakles'i öldüremez.

İlk anda kalbime saplanan korkuyla mantıklı düşünme yetimi kaybettim.

Bu oyunu bunun için kurduk, dedi kafamın içindeki ses. Bırak bu defa tek başına ne yapabildiğini görsün.

"Ya da ölsün," diye farkında olmadan sesli cevap verdim.

"Ne ölümü?" diye bağırdı Reyna. "Kim ölecek?"

Onlara şimdi hançerin gerçek olmadığını söylemek Sidra'nın bana karşı şüphesini doğrulayacak ve Reyna'nın da muhtemelen kalbini paramparça edecekti. Belki bir daha yüzüme bakmayacaktı.

Zaten işlerin nasıl olacağını düşünüyordun ki, diye hayretle sordu ses.

Haklıydı, çoğu zaman haklıydı. Ama bu, hiçbir şey yapmayacağım anlamına gelmiyordu.

"Herakles'e gidiyorum," dedim. "Sana haber veririm, şatodan ayrılma." Doğrudan Reyna ile konuştum, Sidra ne yapacağına kendisi karar verebilirdi.

"Ben de geleceğim," diye öne atıldı ama onu yok sayarak yürümeye başladım.

"İkiniz de burada kalıyorsunuz," diye araya girdi Sidra.

"Burada kimseyle tartışmayacağım." Arkama dönüp kaşlarını çatıttım. "Reyna, şatoda misafirimizle kal." Azelda ile onları tanıştıracak vaktim olmamıştı ama Reyna uyum sağlardı. Gözlerim Sidra'ya döndü. "Sen de ya peşime düş ya da her ne istiyorsan işte..."

Yukarıya odama hızlı adımlarla çıktım. Gömleği yatağımın üzerine atıp beyaz bir tişört giyindim. Herakles'e karşı alabileceğim

tüm önlemlere ihtiyacım vardı. Gümüş suyu şişesini kafama diki-
rek her zamankinden fazla içtim. Çekmecede kitapların altına gizle-
diğim iki hançeri her ihtimale karşı belime sıkıştırdım.

İşte şimdi oynamaya başladık, dedi iç sesim.

Evet ama bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum, diye karşılık ver-
dim. Salata doğrarken bile bıçaklarla aram iyi değildi.

O noktaya geldiğinde sen kenara çekil, dedi bana. Ve sadece keyfini çıkar.

“Ne yapıyorsun?” Sidra üzerine siyah bir tişört giyip geldiğinde,
zaman kaybetmemek için belimdeki hançerleri gösterdim.

Hareketlerimde bir şüphe sezdiği bakışlarından belliydi ama yo-
rum yapmadı. Vampir avlamamı istemiyordu; bunun, laneti tekrar
tetikleyeceğini düşünüyordu ama yine de ağzını açmadı.

Benim arabamı aldık ama onun kullanmasına izin verdim.
Vaha’nın ne kadar ileri gideceğini kestiremiyordum. Herakles’in
Reyna’yı dönüştürmesi onun son noktasıydı, bana bu yüzden hafıza-
mı geri vermişti. Daha sonra tüm olup bitenle uğraşırken onu bana
güvenmeye ve bu işi benim bildiğim şekilde yapmaya ikna etmişim.
Tersanedeki işleri baltalaması son raddesine getirmiş olmalıydı.

“Neden beklemedi ki...” diye sesli düşündüm.

“Belki de sana güvenmediğinden,” dedi gözlerini yoldan ayır-
madan.

Dikkatle ona baktığımda can sıkıcı şekilde gülümsedi. Daha da
can sıkıcı olanıysa haklı olmasıydı. Ne Vaha ne de Sidra tam anla-
mayla bana güveniyordu, her an aklımı kaçıracağımdan ya da delice
bir hareket yapacağımdan endişeleniyorlardı.

Sessizce düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Planım neredeyse
kusursuz işlerken yine Vaha yüzünden işler karışıyordu. En azın-
dan hâlâ hayatta olduğunu düşünmek istedim. Herakles’i öldüre-
mezdi ama Herakles onu öldürebilirdi ve onu öldürürse Vaha’nın
idaresinde olan her vampir ona diz çökmek zorunda kalırdı. Bu da
kasabada başlayan ve dünyaya yayılan vampir şiddetini durdurula-
maz bir noktaya getirirdi.

Bu hikâyenin sonu yine meydanda yanan odun ateşiyle bitmesin, diye

hatırlattı iç sesim. Ve bu, oturduğum yerde tüylerimin ürpermesine neden oldu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Döndüğümüz sapak Herakles'in evi için ters yönde kalıyordu.

"Herakles bir süredir evinde yaşamıyor," dedi. "Olanlardan sonra kaçak durumda."

Herakles kameraların önünde çok sevdiğim iş arkadaşlarımın da öldüğü katliama neden olduktan sonra hem ordu hem de vampir timi tarafından mimlenmişti. Her ne kadar basına öldüğü haberi servis edilmiş olsa da onu öldürebilecek tek bir şey vardı ve o da kesinlikle Vaha'nın elinde değildi.

"Ve sen nerede olduğunu biliyor musun?" diye sorarken sesimin suçlayıcı ve yargılayıcı olmasının önüne geçemedim.

"Sen bilmiyor musun?" diye mırıldandı aynı tavırla. Direksiyonu tek eliyle kullanırken başını bana doğru çevirdi. "Herakles'e bağışın," dedi. "Onu hissedebilirsin ve hatta onun tarafından kontrol edilebilirsin."

"Vampir kanıyla sandığından uzun zamandır haşır neşirim." Kollarımı göğsümde kavuşturup arabanın camından dışarıya baktım. "Beni kontrol etmek o kadar kolay değil."

"Senin kontrol edilemeyeceğini en iyi ben bilirim," dedi. "Ona ne şüphe." Bakışlarımın tekrar ona dönmesine neden oldu. "Beni de düşündüren budur belki, kontrolsüzlüğüdür."

"Kaybedecek neyin var ki?" diye sordum benzer sitemle.

Ve bu ikimiz arasında uzun, sessiz ve amansız bir bakışmaya neden oldu.

"Sen," dedi.

Duygusallaşma hemen, sakın diye uyarıldım.

"Sen beni o hançer kalbime saplandığında değil, ben üç kez adımı seslendiğimde ama gelmediğinde kaybettin." Kollarımı birbirine kenetledim. "Sonra ikimizin de kaybedecek bir şeyi kalmadı, o yüzden biraz gaza bas artık."

Ve gaza bastı hem de öyle hiddetli bastı ki arabanın lastikleri asfalt yolda adeta feryat ediyordu.

Arabayı karanlık bir ara sokakta bıraktık ve yürüyerek geldik. Yürümüş yeri görünce hayretle kaşlarımı kaldırdım. Bütün bunların planın parçası olduğunu ve tuzağa düştüğümü bile düşündüm. Nerede olduğumuzun hoyrat farkındalığı ile Sidra'ya baktım. Yüzündeki ifadesizlik ve sert bakışları kanımı dondurdu.

Bu o kaleydi. Bir zamanlar en güzel günlerimi yaşadığım kale. Tüm vampirlerin yaşadığı kale. Ve tüm vampirleri uykusunda avlayarak öldürdükleri kale. Benim yüzümden ya da benim sayemde...

"Burada mı?" diye fısıldadım. Sidra cevap vermeden sessizce yürümeye devam etti. Sadece ikimizin burada olması yeterince kötü değilmiş gibi kalenin hali iyice dikkatimi dağıttı.

Derme çatma, harabe vaziyetteydi. Belki de biliyordu, kısasa kısas yaptığımı biliyordu.

Kara cadı olarak bilinen atamın ve kız kardeşlerinin ölümü şahtoda en kanlı katliam olarak tarihe geçmiş olsa da onların nasıl ateşe verildiğini de biliyordum. Bu yüzden ben de öldürdüğüm her vampiri ateşe verirdim. Ve intikamını aldığım kadınların katilleri de hep kaza sonucunda başlayan yangınlarda can verirdi. O gün, vampirlerin gündüz uykusunda topluca katledildiği gün, bu kalede çıkan yangın saatler sürmüştü. Dumanı kasabada görünen her yeri karaya bulamıştı ve görebilseydim eğer, günlerce küllerin yağdığını da söyleyebilirdim.

Sanki yangının ve katliamın izleri hâlâ oradaydı. Ve bir anlığına o kokuyu aldığımı ve kar yağıyormuş gibi ürperdiğime yemin edebilirdim.

Derin nefesler aldım ve sadece Vaha'ya odaklandım.

Avluyu çevreleyen taş duvar, görüş hizama girene kadar yaklaşıp da hâlâ mesafemizi koruyorduk. Sidra etrafı dinlerken ve keskin gözleriyle çevreyi tararken ben de gözlerimi kapatıp Herakles ile olan bağımı odaklanmayı denedim. Onu hissetmek zor değildi hem çok güçlüydü hem de duyguları katrana bulanmıştı. Kötülüğü şiddetliydi ve çok yakınımızda olduğunu söyleyebilirdim.

"Gerçekten burada," diye fısıldadım.

"Seni buraya randevuya getirdiğimi mi düşündün?" diye tersledi beni. Onunla münakaşaya girmemek için karşılık vermedim.

Çok vaktim olmadığı için üzerinde düşünmemiştim ama yine de Akil'e mesaj yazıp olabilecek en doğru şekilde durumu özetledim. Vaha'yı kurtarmak için hevesli olmayacağını tahmin ediyordum ama Herakles konusunda biraz kargaşa çıkarmasına ihtiyacım vardı. Konumu gönderdikten sonra beni seyreden Sidra'ya, "Reyna," diye telefonu işaret ettim. Reyna'nın ne kadar tezcanlı ve endişeli olduğunu bildiği için üzerinde durmadı ve durmaması için tekrar konuştum.

"Yeraltından içeriye girmek daha kolay olur," diye önerdim.

"Neden güneşin doğumunu beklemiyorsun?"

"Herakles için güneşin bir anlamı yok."

"Ama adamları için var, tek başına Herakles ile yüzleşmek mi yoksa hepsiyle yüzleşmek mi?" Şüphesizliği pik noktasına ulaşmıştı ve geldiğimiz noktada bunu yadırgamak hadsizlik olurdu.

"Vaha'ya yapabileceklerini riske atmak aptalca olur," dedim kaşlarını çatarak. "Bana olan güvenin göz dolduruyor."

"Belli bir yaştan sonra hatalarından ders çıkarıyorsun," dedi.

"Belli bir yaştaki bir vampire göre çok ergen davranıyorsun," dedim dayanamayarak.

"Burada katliam yaptın," dedi. "Burada uykusunda ölen herkes sana güveniyordu ve kasabada kimsenin seni sevmediği kadar seviyordu."

"Herkes değil," diye omuz silktim. "Yapmam gerekeni yaptım."

"Ve hikâyenin sonunda canından oldun," dedi.

"Ben de bundan bahsediyorum," diye gülümsedim. "Aynı şeyleri konuşmaktan sıkılmadın mı? Sonunda olması gereken olur. Ben vampirleri avlamalıydım ve avladım. Sen vampir avcısını avlamalıydın ve avladın. Şimdi Vaha'nın kışını kurtarabilir miyiz?" Burada harcadığımız her saniye onun ve benim de aleyhimeydi. Vaha elindeki sahte hançerle Herakles'e saldırırsa hem ölümcül sonuçları olurdu hem de hançerin sahte olduğu ortaya çıkardı.

Bana o kadar dikkatli bakıyordu ki bazen yüzümde ne gördüğünü ona sormak istiyordum. Hangi benliğime daha çok takılıyordu, anlamak güçtü. Geçmişte şu ya da bu şekilde ona ihanet eden kadın mıydım? Hiç itiraf etmemişti ama bir türlü unutamadığı, ihanetle

lekelenmiş bir aşk mıydı? Yoksa masum Luzia'sı mıydım? Müzayede için gittiğimizde ve o hastalandığında otel odasında söylediği şey bazen böyle aklımı bulandırıyor. Tatlı müze müdürüme ihtiyacım var deyışı kulağımın kamaşmasına neden oluyor ve kalbi mi tırmalıyordu. Tatlı müze müdürü olduğum dünya hepimiz için daha korunaklıydı ama gerçek değildi.

Belime sakladığım, avucuma tam oturan silahı çıkardım ve kullanmak üzere hazırladım. Sidra kaşlarını çattı.

"Onu hırpalarken Akil'den aşırımsıttım," diye yalan söyledim. Doğrusu Akil'in onlardan kendimi korumam için bana kendi yapımı olan silahlardan birkaç tane vermesiydi.

"Ben başlıyorum." Ona fırsat vermeden taş avluya doğru koşmaya başladım.

Etrafta gözetleyen birileri varsa beni fark etmemelerine imkân yoktu. Önemsemedim çünkü Herakles zaten aramızdaki bağdan dolayı burada olduğumu biliyor olmalıydı. Bu da beni beklediği anlamına geliyordu, bilmediğim şey beni neyin beklediği idi...

Kale neredeyse tamamen karanlıktı, insan görüşüme katkı sağlayan tek şey ay ışığının bulanık yansıması oldu. Akil'in böyle anlar için bana verdiği gece görüş gözlükleri vardı ama onu kullanmak kendimi ifşa etmekle aynı şey olurdu.

Taş avluyu geçtiğimde çift kanatlı devasa kapı beni bekliyordu. Muhtemel tuzaktı ama daha iyi bir planım olmadığı için tuzağa huzul düşmenin daha mantıklı olduğuna karar verip kapıyı ittim. Ne gıcırta ne de ses vardı. İçeriye girmek ay ışığının aydınlığını da üzerimden çekince zifiri karanlıkla baş başa kaldım. Ayakkabılarımın altından bile soğukluğunu hissettiğim zemin zihnime oyun oynamaya başladı.

Kalenin içinde geçirdiğim günlerden görüntüler aklıma sızdı. Sidra'nın ilk kez beni buraya getirdiği ana gittim. Bana seçim şansı sunmuştu. Bana başka bir ihtimal olduğunu da göstermek istemişti. Beni evine, gerçek anlamda kalbine davet etmişti.

Bir el ağzımın üzerine kapanıp beni duvara yasladığında nefesimi tuttum. Gözlerimi açıp silahı kaldırmaya hazırlanırken kokusu

karanlığın içinde burnuma doldu. Vücudum sadece onun vücuduy-
la bu kadar uyum içerisindeydi. Göğüslerimiz birbirine çarpmıştı,
benim kalp atışlarım yükseldiğinde onun gözleri benim gözlerimi
ele geçirdi. Diğer eli duvarla aramda kalmış sırtımı korurken anılar
ikimizi de olduğumuz yere çiviledi.

İkimizin de bu tuzagın hangimiz için kurulduğunu düşündü-
ğüne şüphe yoktu. Canavar ve canavarların canavarı suç mahallin-
deydi. Kalbime saplanan hançer günahlarımı bağışlamaya yetmiş
miydi? Yoksa ihanet ilk günkü kadar soğuk ve gözlerindeki hüznün
kadar taze miydi?

Beni buraya getirmişti çünkü ne yaptığımı hatırlamamı istiyordu.
Onu buraya getirmişti çünkü ne yaptığımı unutmamasını isti-
yordu.

Sonunda ikimizin de kalbini paramparça eden bu yerden bu
defa hangimiz sağ çıkacaktık?

Sidra ellerini bir anlığına geri çekti, bana arkasını döndüğünü,
sadece yüzüme çarpan rüzgârından hissettim. Bir saniye sonra par-
çalanma sesi duydum ve kan yüzüme sıçradı. Gözlerim karanlığa
alıştığında yere yığılmış ve kalbi sökülmiş olan vampiri gördüm.

Gözlerimiz tekrar birbirini buldu, silahı tuttuğum elimi kaldır-
dım ve tereddüt etmeden tetiği çektim. Yaklaştığını bildiği vampir
ona bir adım kala yere yığıldı. Sidra sadece kaşlarını kaldırdı ve ön-
den buyur der gibi eliyle işaret ederek kenara çekildi.

"Bunun muhtemelen ikimiz için de hazırlanmış bir tuzak oldu-
ğunun farkındasın değil mi?" diye sessizce mırıldandım. Sessizliğin
önemi yoktu ama yine de daha iyi hissettiriyordu.

"İlk andan itibaren," dedi.

"Benim için bu riski alman çok klas bir hareket."

"Cazibemi yeterince takdir etmiyorsun," diye karşılık verdi mer-
divenlerden aşağı inerken. Benim aksime ellerini cebine iliştiirmiş,
oldukça rahat hareket ediyordu.

Neden yukarı çıkmak yerine aşağı indiğimizi sorgulamadım,
vampirler normal zamanlarda da yeraltını tercih ediyordu ve birile-
nine işkence yapacaklarsa manzara görmekle ilgilenmezlerdi.

"Bir kadının kalbine neler yapabileceğini bilmez miyim..."
 "Bilmezsin," dedi alt kata indiğimizde. "Kalbine yapmak istediğin şeyleri yapmama hiç izin vermedin."
 Karanlığın içinde gözlerimi devirdim.

Vampirleri öldürmekle sorunu olmadığını görmek içimi rahatlatmıştı. Herakles her ne planlıyorsa onunla yüzleşmek benim planım için en iyisi olacaktı. Hepsi bir araya gelmiş, işleri yeterince karıştırıyorlardı. Bu defa son hamleyi yapan kişi olduğuma emin olacaktım ve bunun için Akil, Sidra, Vaha ya da her kimse onunla omuz omuza görünmeyi dert edemezdin.

Koridorun sonunu işaret etti, metal bir kapı vardı ve arkasında da eskiden mutfak olduğunu anımsıyordum. Başımı sallayıp onunla birlikte hareket ettim. Kapıyı açtı ve aynı sakinlikle eşikten geçti. Silahın elimde olduğunu hissetme ihtiyacıyla parmaklarımı sıkıttım.

Kapı sahiden de epey geniş olan mutfığa açıldı, içeride bir tane mum yanıyordu ve mumun önünde de üç kişi duruyordu. Ne olduklarını anlamak için verdiğim çaba çok hızlı öfkeye dönüştü. Yerde yatan insan cesetlerini gördüm, hepsinin kanı sonuna kadar tüketilmişti. Ayakta duran üç genç adam yeni dönüştürülmüştü ve şimdi içeride kokusunu aldıkları tek kan torbasına bakıyorlardı. Bana. Üçü aynı anda dişlerini çıkardığında iyi yanımları topluma kazandırabileceğimizi düşünüyordu ve beni hemen pişman ettiler.

Sidra vahşi hayvanların restleşmesi gibi dişlerini çıkarıp bir adım önüme çıktığında vampirler duraksadı ama üç saniyeden fazla kendilerini tutamadılar. Kontrolsüzce üzerime atıldıklarında, hemen geri çekildim. Sidra ikisini yakaladığında diğeri elini çabuk tutup etrafından dolandı, ilk ateş iskaladı ve ikincide de elim tutukluk yaptı. Üçüncüde dişleriyle aramda bir karış mesafe varken adamı boğazından vurup yere düşürdüm. Hızlı arbede beni nefes nefese bırakırken çoktan işini bitiren Sidra meraklı gözlerle bana bakıyordu. Muhtemelen soğukkanlılığımın nereye kaybolduğunu düşünüyordu ama şu an bunu da tartışmayacaktık.

Başka kimse var mı diye gözlerim boşluğu taradı, Sidra muhtemelen bu konuda çok daha iyiydi ama ona sormak istemiyordum.

Herakles kendi sınırlarını aşıyordu. İnsanları dönüştürmeye baş-

laması planının kaçınıcı adımıydı bilmiyorum ama Vaha yüzünden benim planımı baltalama ihtimali doğmuştu ve bu canımı sıkıyordu. Dünyanın Herakles'in eline kalması düşüncesi dehşet vericiydi. Eğer arzuladığı gibi vampir devrimini yapar ve bu şekilde insanları dönüştürmeye devam ederse geri kalanını da kan torbası olarak kullanacak ve insan neslinin sonu gelecekti.

Gözlerimi kapattım ve Herakles'in karanlık zevkinin, ona bu kadar haz veren duygunun peşine düştüm. Vaha'ya her ne yapıyorsa bundan keyif aldığı ortadaydı. Fiziksel işkenceye dayanırdı ama yine de Herakles'in yaşadığı zevk her saniye beni daha da rahatsız ediyordu.

Nereye gitmem gerektiğini anlayınca mutfaktan çıktım ve aynı koridoru geri dönüp merdivenleri tırmanmaya koyuldum. Yanılmışık, vampirler yeraltını seçmemişti, Herakles gösterisini manzara eşliğinde gerçekleştirmek istiyordu.

Eski hayatımızda sık sık düğünlerin ve doğum günlerinin kutlandığı ve bana her zaman komik gelen salona çıktım. Burada karpın ardında tiyatro salonunu andıran kalın perdeler vardı. Perdeyi nereden aralayacağımı bulmak yerine yere yattım ve perdenin altından yuvarlandım. Diğer tarafa geçtiğimde müzik kulaklarıma doldu, kendimi hızla ayağa kaldırdığımda genelde müzisyenlerin durduğu köşede Vaha'yı gördüm ve dişlerimi birbirine kenetledim.

Duvara zincirlenmişti, üstü çıplaktı ve kanlar içindeydi. Öylesine bir işkence değildi, vampir süzme dedikleri yakıcı bir yöntemdi. Onu gümüş zincirlerle bağlamışlardı ve üst bedeninin her yerinde kesikler vardı. Vücudundaki kan azaldıkça gümüş etkisi artıyordu ve onu hem zayıflatıyor hem de kıvranarak ıstırap çekmesine neden oluyordu. Bilincinin kapalı olduğunu ve boynunun sanki ölmüş gibi yana düştüğünü görmek, içimde, zapt etmek için mücadele verdiğim canavarın zincirlerini çekiştirmesine neden oldu.

Sidra kolumu yakalayıp etrafa bakındı.

Etrafımız hem Herakles'in adamları hem de yeni dönüştürülmüş vampirlerle çevrelenmişti. Yerde insan cesetleri vardı ve Herakles'in çarpık gazabı her adımda önümüze seriliyordu. Yüzümü buruşturmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Benden önce davran-

mıştı ve daha zayıf halkaya oynamıştı. Günlerdir Vaha'yı kışkırtarak sonunda kendisine saldırmasına neden olmuş ve bizi buraya çekmişti. Bu da istediği bir şey olduğunu gösteriyordu.

"Çok toysunuz," dedi Sidra ortaya konuşarak. "Ve bir o kadar budalasınız. Kimin karşısında durduğunuzdan bihabersiniz."

"Babanı her daim nasıl utandıracağını bildin," dedi nihayet perdenin arkasından dramatik şekilde sahneye çıkan Herakles. "Babanın atasının boynuna dişlerini geçirdiğinde son nefesini vermişti, sense asırlardır ne dişini geçirebildin ne onu zapt edebildin ne de babanın mirasım hak ettiği şekilde sürdürebildin."

"Ben miras sürdürmem," dedi Sidra birkaç adım öne çıkarak. "Tarihi baştan yazarım."

Herakles dudak bükerek gümüş işlemeli bastonuna yaslandı.

"Buradan gördüğüm kadarıyla sadece tarih tekerrür ediyor ve senin tarihinde burada kanları dökülmüş başarısızlıklar yığını var."

"Senin tarihin ise koruyamadığın evlatlarının intikam mücadelesiyle heba olup gidiyor," diye aynı şekilde bel altı vurdu Sidra.

Trajik olan ikisinin de ortak acılarının benimle kesişmesiydi. Önceki yaşamımda Herakles'in oğullarını öldüren de bendim, Sidra'nın tanıdığı herkesi öldüren de.

"İkinizi çok kez uyardım," dedi Herakles buz gibi sesiyle. Kısa bir an Vaha'ya baktığında ikisinden bahsettiğini anladım. "Arkamdan iş çevirmekle kalmayıp beni kandırabileceğinizi düşündünüz."

"Küçük hedeflerin büyük amaçları zora koyuyor," diye karşılık verdi Sidra.

"Ölümsüzlerin doğduğu kasabaya liderlik etmek, elinde oyuncak bıçakla karşıma dikilmeye cüret eden bir insan artığına kaldı." Sidra tekrar Vaha'ya baktı, Vaha hâlâ kımıldamadan orada duruyordu ama benim suyum ısınmaya başlamıştı bile.

"İnsanlarla oynamak yerine onların oyuncağı oldunuz. Türümüz için ne vahim manzara."

Tamam, dedi kafamın içindeki ses. *Burada işler karışacak, hazır ol-san iyi edersin.*

İstemsizce geriye çekildiğimi ve kontrolümün bilinç kaybı gibi dağılıverdiğini hissettim.

"Kızı öldürün." dedi Herakles. "Ya da yapabildiğiniz kadar zarar verin." Dişlerini göstererek sırttı, son kez Sidra'ya bakıp başını arkasına salladı ve tiyatrosunu bitiren aktör gibi perdelerin arkasına çekildi.

Silahın kaç atışı kaldığını hesaplamaya çalışıyordum ama vazgeçtim. Havaya kaldırdım ve en yakınimdaki dört kişiye nişan aldım. Sanki kollarım benden bağımsız hareket ediyordu. Vampir hız benim için dezavantaj olduğundan yana doğru hareket edip duvarı sırtıma aldım ve bir yönü güvende tuttum.

Sidra var olduğu kimliğiyle onları zapt edemeyeceğini anladı ve bana yaklaşımlarına engel olmak için önüme geçti. Bu onların birlikte hareket etmesine engel olmuştu. Herakles'in adamları ilk gösteri için geride dururken henüz yeni dönüştürülmüş ve ne olup bittiğinden habersiz vampirler ilk atılanlar oldular. Sidra'mn beni koruma çabası onları bana karşı daha da tetikledi.

Sidra ilk yaklaşanun kalbini söktüğünde bunun onun için pratik olduğuna karar verdim. Peşinden gelen adamın boğazından yakalayarak, onu salonun diğer köşesine doğru savurdu. Sonraki gelen kadının omzunu kavrayıp dişlerini boynuna geçirdi. Omzunun üzerinden iki kişiye daha ateş ettim, birisi etkisiz hale geldi ama diğeri daha hızlı ve kıvraktı. Üç hamlede Sidra'yı atlatıp yanıma geldi ve yapabileceği en yanlış şeyi yapıp dişlerini omzuma geçirdi.

Yeni vampirler avlanmak konusunda epey deneyimsiz oldukları için hamlelerini tahmin etmek güçtü. Yetişkin vampirler kan içerken göğüs, uyluk ve boyun tercih ediyorlardı. Saldırırken boğaza ya da kalbe hamle yaparlardı. Bebek vampirlerse gelişigüzel ısıırıyordu. Kanımdaki gümüş suyu onu hızlı çarptı ve geriye doğru kaçınmasına neden oldu. Sidra onu boğazından kavradı, yere indirip göğüs kafesini ezdi.

Omzumda açtığı yaradan kan akmaya başlayınca Herakles'in adamları olan deneyimli vampirler ileri atıldı. Herkesin dikkatini asıl dağıtan dışarıdan gelen helikopter sesi oldu. Aynı anda vampirlerin üzerinde kırmızı lazer ışıkları belirdi ve bir anda ateş başladı. Dönüp Sidra'ya seslenmeme fırsat kalmadan o beni duvarın kenarı-

na çekti ve üzerime kapandı. Akil Maner istediğim karmaşayı yaratırken epey gelişigüzel davranıyordu.

Vampirler nereden geldiğini anlamadıkları kurşunların esiri halinde öfkeden kudurmuş köpekler gibi sağa sola saldırmaya başladılar. Herakles'in adamları ani rüzgârla kaçışırken yeni dönüşenler ortada kaldı ve kurşunların hedefi olmaktan kaçamadılar.

Farklı zamanlarda farklı kişiler olsa da bu kale vampirlerin mezarı oluyordu.

Helikopter ya uzaklaşıyor ya da bir yere iniş yapıyordu. Ateşin kesildiğinden ve ortalıkta vampir kalmadığından emin olduğumuzda ayağa kalktık.

"Yine mi vuruldun?" diye kaşlarımı çattım. "Neden sürekli vuruluyorsun?"

"Gerçekten cazibemi yeterince takdir etmiyorsun," diye kaşlarını kaldırırken acıyla yüzünü buruşturdu. Duvar kenarından ilerleyip perdeyi sıyırdı, pencereden etrafa bakındı ve yüzünü daha da astı.

"Hemen çıkmamız gerekiyor." Acısına rağmen hareket etmekte zorluk çekiyor gibi görünmüyordu. Kürekkemiğinin hemen altında kurşun izi gördüm, sol omzunda ve omzunun altında da yine gümüş sıvılar akıyordu.

Gerçekten sürekli vuruluyordu.

Vaha'yı zincirlendiği yerden indirirken ona yardım ettim ve bu defa aynı şeyi düşünerek eski gizli geçitleri kullandık. Yeraltına inene kadar Sidra Vaha'yı sırtında taşıdı, tünellere girdiğimizde onu takdir etmeme yetecek kadar ilerledi ve yeterince uzaklaştığımızda küfrederek onu yere bıraktı.

"Her şey yolunda mı?" diye lüzumsuzca sordum.

"Kurşunlardan biri kalbime doğru ilerliyor, çıkarmam gerekli."

"Hançerim var," diye kemerimden hançere uzandım ama arbede düşürmüş olmalıydım. "Yok..."

"Hançer olmazdı," dedi dişlerini sıkarak. "Pekâlâ, onu emip çıkarman gerekiyor."

"Ne yapmam gerekiyor..." Alaycı bir nidayla kaşlarımı kaldırdım.

"Emip çıkarman gerekiyor."

"Neye ihtiyacınız var biliyor musun?" diye sızlandım. "Vampir hastanesine."

"Luzia," dedi dişlerini sıkarak. "Senin hayatını kurtarmak için yediğim kurşunlar bunlar."

Onunla tartışıp bana kalkan olmasını istediğimi hatırlamadığımı söyleyecektim ama neticede ikimiz de birbirimize birçok şey söyleyerek ve ben yine de bunu yapacaktım.

Durumu garipleştirmemek için basite indirgemeyi denedim. Üzerindeki tişörtü sıyrıp gözlerimin alışmasını ve yaranın yerini seçmemi bekledi. Tünel her yerden ve muhtemelen gecenin kendisinden daha karanlıktı. Elimi üzerine koyup teninde yarayı aramaya koyuldum. Ona temas etmek parmak ucumu karıncalandırıyordu. Bileğimi tutup parmaklarımı yaranın üzerine getirdi ve dokunduğunda biraz sızlandı.

Bu yaptığım en garip şey değilmiş gibi nefes aldım ve dudaklarımı parmağımın hizasındaki yaranın üzerine bastırdım. Evet, en garip ve en garip şeydi işte. Kanın tadını aldığımda dilimi yaranın üzerine dokundurmak zorunda kaldım ve bu, ikimizin de yanlış şekilde ürpermesine neden oldu. Kurşunu çıkarmak için kanını emmem gerekiyordu ve tadı o kadar güzeldi ki çok kısa sürede başımı döndürdü ve ne yaptığımı unutup sadece kanını içmeye odaklandım.

Sıvı buz gibiydi, tadı meleklerle benziyor olmalıydı. Bu kadar karanlık bir yaratık bana ışık soluyormuşum gibi hissettirirken mutluluk sarhoşça bilincimi ele geçiriyordu. Sidra saçlarımı tuttuğunda bunun uyarı mı yoksa aym sarhoşluğun karşılığı mı olduğunu bilmiyor ve önemsemiyordum. Tırnaklarımı tenine batırdım, onun her bir zerresine ulaşip içine çekilmek istiyordum. Dokunduğum yerde kaslarının kasıldığını ve vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum. Aramızdaki kimya fokurdayan alev yığınınna dönüştü. Yaşamının dudakları arasında olduğunu bilmek alevi daha da körüklüyordu. İçimdeki canavar her saniyesinden keyif alıyor ve daha fazlası için zincirlerini çekiştiriyordu. Ona ait her damla kam içmek ve onunla ilgili her şeyi tüketmek için çılgın bir arzu duyuyordum. Ay ışığını öpmeye çok yaklaşmak gibi hissettiriyordu.

Dudaklarım tenini sömürürken kolumu yakaladı ve o aptal küçük gümüş top dilimin ucunda yuvarlanana kadar hiçbir şey beni durdurmadı. Ağzımın içinde dönerken dudaklarım yaranın üzerine de son kez dolaştı ve parmak uçlarıma kadar irkilerek alnımı göğsüne yasladım.

Nefes alıp verişimin düzene girmesi için bekledim. Damarlarımda hissettiğim soğuk güçle, sebebiyle ve sonucuyla yüzleşirken geriye çekildim ve kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Bilerek yaptın..." diye fısıldadım. "Kanını içmemi istedin, sana bağlanmamı istedin." Kontrolümü kaybetmişim ve olması gerekenden daha fazlasını içmişim. Onun gibi birinin bir damla kanının bile ne denli etkili olduğunu biliyordum. Şimdi hislerimiz birbirine girecekti.

"Seninle benim aramdaki fark ne biliyor musun Luxuria?" Beni duvara yasladığında ses tonu aklımı başıma getirdi. "Ben hep senin de zevk aldığından emin oluyorum." Dudaklarım dudaklarının üzerine kapattı, bir anlığına karşılık verdim ve bir an sonra kendi dudağımı ısırp bunu tatmasına izin verdim. Gümüş suyu onu zehirlerken geri çekildi ve altdudağını yalayarak gülümsedi.

"Hançer sahte, Akil yerimizi biliyor ve sen yine arkadan işler çeviriyorsun," diye öfkeyle soludu.

Göğsünden itip ellerinden kurtuldum.

Vaha'yı omuzlamaya çalıştım ama etkisi hâlâ üzerimdeydi ve kam başımı döndürüyordu. Beni yok sayıp Vaha'yı sırtlandı ve tünelin içinde yürümeye koyuldu. Onu hafife almamıştım ama Vaha işleri batırmıştı ve ben de olabilecek en hızlı kurtuluş planımı yapmak zorunda kalmıştım. Bu da ona istediği açığı vermişti. Kahretsin.

Dışarıya çıkmak yerine tünelden devam ettik ve ikimiz de yolu bulmakta zorluk çekmedik. Tünel labirent gibi iki yöne ayrıldığında durdu.

"Onu ahşap atölyesine götürüyorum," dedi. "Reyna bu halde görmesin."

Gerçekten cazibesini yeterince takdir etmiyordum belki de... Hiçbir şey söylemeyecektim ama dönüp giderken arkasından seslendim.

CANAVARLAR DA HÜZÜNLÜDÜR

"Hançer güvende, Akil kıcımızı kurtardı ve ben yine hayatta kalmaya çalışıyorum!"
Arkasını dönmedi, bir şey söylemedi ama bir an durdu ve sonra devam etti.

Uicdan Yoklaması

Tünelden şatonun arka tarafında kalan araziye çıktığımda yukarıda beni siyah kedi bekliyordu. Yaklaştığında ruhuma selam verdi sanki. Bacaklarıma sürtündüğünde eğilip tüylerini okşadım ve kucağıma tırmandığında onunla birlikte yürümeye koyuldum. Kediyle temas etmek içimde bastırılmış enerjiyi volkanik dağ gibi harekete geçiriyordu. Sakin ve huzurlu bir hava vardı. Çiy tanelerinin üzerine basarak yürürken ay ışığı saçlarımin üzerinde süzülüyordu. Rüzgâr tatlı tatlı tenime dokunuyor, kendimde ve iyi hissediyordum.

Sidra'nın kanı beni yerle bir etmekle kalmamıştı bana otokontrol vermişti. Yaşamlarım arasında elle tutulabilir bir köprüydü ve şimdi damarlarımda dolaşırken bunu gece yarısı çarptığım buz dağı gibi hissediyordum. Onun hisleri de içimde dolaştığında bu huzur ve sakinliğin aramızdaki sessiz çatışma ama kontrolsüz bağ olduğunu biliyordum. Onunla savaşıyoruz biz doğmadan önce atalarımızın kanıyla başlamıştı ama her sabah güneş doğuşunda birbirimizin hayatı olduğunu görmenin, tam şu anda hissettiğim gibi ikimizi de rahatlatıldığını biliyordum.

Sidra iki yaşamımda da kalbime ulaşmış tek kişiydi ve kanı, çatışan benliklerimi orta yolda buluşturuyordu.

Bu da başka türlü bir canavarı doğuracaktı şüphesiz. Reyna'yı kapının önünde, basamaklara oturmuş beklerken buldum. Azelda ondan iki basamak yukarıda oturuyordu. Reyna çok üzgünken Azelda ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyordu. Onca zaman sonra bile bu şatoda kadınlar mutlu olmayı beceremiyordu. Beni fark ettiğinde ayağa kalktı ve henüz hâlâ çok iyi kontrol edemediği vampir hızıyla dibimde bitti. "O iyi," dedim çabucak. "Telefonla arayamadığım için üzgünüm ama ortalık karıştı."

"Nerede?" diye sordu Reyna endişe ve korkuyla. "Yemin ederim iyi," diye tekrar ettim. "Sadece biraz kan takviyesine ihtiyacı var, Sidra onunla ilgileniyor. Birkaç saat içinde burada olurlar."

"Yanına gitmem lazım..." "Hayır, sakın olman lazım." Kedi Reyna'nın yüksek sesli gerilimine burun kıvrarak kucığımdan atladı. Vampirlerden hoşlanmasını beklemiyordum. "Sidra onunla ilgilenecek ve bu esnada şahit olmamamızı tercih ederler." Kaşlarımı kaldırıp derin nefes aldım. Böyle durumlarda vampirlerin doğrudan insandan beslenmeye ihtiyacı olurdu ve sanırım bunu görmeden de yaşayabilirdik.

"Neler oldu," diye sordu. "Ona ne yapmışlar?" "Neye ihtiyacımız var biliyor musunuz?" diye güldüm. "Biraz içkiye, dağıtmaya ve erkeklerden konuşmaya." Azelda'ya bakarak göz kırptım. Hevesle ayağa kalktı. Uzun ömürlü bir vampir olmasına rağmen yumuşak huylu ve sakın biri olması beni şaşırtıyordu.

"Lu endişeden ölecektim, hâlâ ölecek gibi hissediyorum." Reyna kan çağına dönmüş gözpınarlarını sildi.

"Teknik olarak ölüsün, teknik olarak ben de ölüyüm. O yüzden bir şey olmaz bebeğim." Kollarını okşayarak sırttım. Bana inanamayarak baktı ama sonunda gülmeye benzer bir kıvrılma oldu dudaklarında. Sanırım Vaha iyi durumda olmasa benim bu kadar rahat olmayacağım bağlantısını kurmayı başarmıştı.

Arabam kalenin orada kaldığı için telefonumdan araç çağırdım ve o da bizi kasabanın biraz ötesinde, daha önce de Reyna ile gittiği-

miz köhne bara götürdü. Azelda buraya bayılmıştı ve ben de içeriye girer girmez kendimi daha genç hissetmeye başlamıştım. İçkilerimizi söyledik ve sarhoş olmaya başladık.

"Tanışma kısmını hallettiniz sanırım," dedim Azelda ve Reyna'ya ithafen. Azelda başını salladı.

Reyna ona dönüp, "Kusura bakma, yeni dönüştürülen vampir panik atağı geçiriyorum," diye kaşlarını çatı. Ve bunun üzerine Azelda bize kendi hikâyesini anlatmaya başladı.

Savaşta ailesini kaybeden çocuklardan biriymiş. Yaratıcısı olan vampirle, Azelda'nın kaçak bindiği bir gemide karşılaşmışlar. Azelda adamın kesesini çalınca bu adamın hoşuna gitmiş ve yol arkadaşı olmak isteyip istemeyeceğini sormuş. Savaştan dolayı zor günler geçiren Azelda bunu kabul etmiş ama ne olduğunu anladığında çok korkmuş ve vampirliğe alışması epey zaman almış. Reyna'ya yardımcı olabileceğini söyledi ve Reyna da buna çok memnun oldu. Son zamanlarda ikimiz de Sidra ve Vaha dışında kimseyi görmüyorduk ve hayatlarımız onların hayatlarına ilmeklenmiş şekilde sürüyordu. Azelda yeni bir enerji getirse de, hava almak için çıktığında Reyna onun güvenilirliğini sorgulamayı ihmal etmedi.

"Şimdi bana neler olduğunu anlat," dedi. "Ona ne yaptıklarını bilmek istiyorum."

"Sanırım mesele Sidra," dedim içeceğimi yudumlarken. Biraz başım dönmeye başlamıştı, takviye olsun diye bardağın kenarına iliştirilen limon dilimini ısırardım. "Herakles, Sidra'nın kendi tarafında olmasını istiyor ama doğrudan ona bir şey yapamadığı için dolaylı saldırılarını sürdürüyor. Vaha'yı biraz hırpalamışlar ama yüzünde pek hasar yoktu ve uzuvları yerindeydi." Biraz alkolün etkisiyle gülmüş olabilirdim.

"Komik değil, Lu," diye kaşlarını çatı.

"Çabuk iyileşiyor olmanız iyi bir şey ama." Omuz silkip saçlarımı geriye doğru attım. Şimdilik ona hançerden ya da Akil'den bahsetmedim. Yeterince korkmuştu ve bunların hepsi onun için fazlaydı. Benim ikinci kez sırtlandığım bu ağırlıkları ona da yüklemek istemedim.

"Tuvalete gidiyorum," dedim. "Bana bir tane daha söyler misin?" Bardağın dibinde kalanı da içip, "Biraz da patates kızartması," diye ekledim.

"Döndüğünde bu sabah neden seni Sidra'nın yanında uyurken bulduğumu açıklarsın," diye sırtıttı. Başımı iki yana sallayarak masaların arasından tuvalet kabinine yürüdüm ve sıraya girdim. Beklerken telefonumu çıkarıp, "O iyi mi?" diye mesaj gönderdim Sidra'ya.

"Konuşmaya başladı," diye yazdı çabucak.

"Yaraları çok derin mi?"

"İz kalmaz ama tamamen iyileşmesi birkaç günü bulur."

"Sen iyi misin?" yazdım ve göndermeden önce ne alaka diye düşünerek kaşlarımı çattım ve sonra biraz nezaketle de hayatta kalırım herhalde diyerek mesajı gönderdim.

"İyiym ve zahmetlerin için müteşekkirim."

İstemsizce gülümsedim.

"Arabam orada kaldı, biriyle gönderir misin? Nempis'teyiz." Dönüş için araç çağırmak istemiyordum, gelirken şoför beni tedirgin etmişti ve sarhoş halde yanımda iki vampirle risk almak istemiyordum.

"Kiminle?"

"Merak mı ettin?"

"Evet, Luzia. Çok merak ettim."

"Reyna ve Azelda ile geldik. Araba?"

"Hallediyorum. Dikkatli olun."

Gülümseyerek telefonu cebime sıkıştırdım. Tuvalet kabiniinde ihtiyacımı giderip geri dönmeden önce aynadan yüzüme baktım. Bütün arbedeye rağmen yüzümde ışıltı, gözlerimde canlılık vardı. Sadece doğan vampir kanının etkisi demek isterdim ama bu onun etkisiydi.

Masaya döndüğümde içkim ve patates kızartması gelmişti ama Reyna ortada yoktu.

"Reyna'yı gördün mü?" Kaşlarımı çatarak şimdi içeriye giren Azelda'ya sordum.

"Hayır, bir sorun mu var?"

“Tuvalete gitmiştim ve burada olması gerekiyordu.”

Loş ışıkların altında etrafa ve bara baktıysam da ortalıkta görünmüyordu. Telefonumdan Reyna’nın numarasını çevirdim ve cevap vermediğinde biraz endişelenmeye başladım. Çantamdan gizlice sakladığım hançeri aldım ve dışarıya çıktığımda Azelda peşimden geldi.

Caddeye bağlanan dönemeçli sokaklar engebeli ve oldukça dar-
dı. Barın önünde sigara içen ve sohbet eden insan kalabalığının ara-
sında gözüme çarpmadı. Yan yana dizilmiş dükkânlar ve küçük
işletmelerin birçoğu kapalıydı, ışığı açık olan yerlerin önünden yü-
rüyerek içeriye göz attıysam da yanlış yerdeydim ve bu iyiden iyi-
ye tedirgin olmama neden olmuştu. Yan sokağa girdim, büyük hır-
davat dükkânının neon tabelası dışında sokak tamamen karanlıktı.
Tekrar telefonumla Reyna’yı aramayı denedim, defalarca çalmasına
rağmen telefona karşılık vermedi.

Bir sokak daha aşağıya indim ve orada da bir ize rastlamazsam
eğer diye Sidra’yı aramak için telefonumu hazırda tuttum. Taş kal-
dırımların üzerinde sadece benim ayak seslerim vardı. Köşeden iki
genç çocuk çıktığında durdum ve onlar geçene kadar dikkatli göz-
lerimi üzerlerinden ayırmadım. Daha hareketli olan barlar caddesi
her adımıyla geride kalıyordu.

“Bir dakika,” dedi Azelda kaşlarını çatarak, havayı kokladı ve
hemen arkasından, “Benimle gel,” dedi.

Sokağın daha karanlık yönüne doğru onu takip ettim.

Neredeyse iki blok ve on dakika yürümüştük ve tekrar ara so-
kaklardan birine girdik. Azelda eski bir evin önünde durdu ve de-
mir kapısını açarak bahçeye girdi. İki katlı evin ışıkları yanıyordu
ve içeriden yüksek müzik sesi geliyordu. Birilerinin parti yaptığı
ortadaydı.

“İşte burada,” dedi.

Ağacın altında, ahşap bankın arkasında Reyna dizlerini kendine
çekmiş başını ellerinin arasına almıştı.

“Reyna, iyi misin?” diye yanına yaklaşp dizlerimin üzerine çök-
tüm ve sonra tek başına olmadığını gördüm. Ayaklarının dibinde
yığılmış biri vardı.

"Öldürdüm," dedi Reyna. Vampirler şok geçirebiliyor muydu bilmiyorum ama Reyna şok geçiriyordu ve ağlamaklıydı. "Onu öldürdüm."

Kırklı yaşlarında görünen adamın boğazında dişlerle yapılmış dehşetin izleri tazeydi. Acemi vampirlerin yaptığı gibi boğazını parçalamıştı ve kan ıslak çimlere süzülmişti. Öldüğünü anlamak için kontrol etmeme gerek yoktu ama yine de nabzına baktım.

"Ne oldu burada?" diye fısıldadım sadece.

Ne ölüme ne cesetlere ne de kana yabancı değildim ama Reyna'nın birini öldürmesi düşüncesi beni yaşadığım her şeyden daha çok bozguna uğratmıştı. En yakın arkadaşımın bir insanı öldürdüğüyle yüzleşemedim ve bu zamana kadar korumaya çalıştığım ahlaki değerlerle yüz yüze geldim.

"İçki içmek istedi, yanıma geldi, çok ısrarcı oldu." Kelimeler dudaklarından zar zor çıkıyordu ve ağzında yarattığı dehşetin işleri tazeydi. "Kabul etmedim, masadan uzaklaşırken garsona çarptı ve o da tepsiyi yere düşürdü. Adam garsona yardım ederken parmağını kesti ve kan kokusu beni deliye çevirdi." Gözleri kocaman açılmıştı. Hâlâ çenesinden kan sızıyordu. "Kendimi onu takip ederken buldum. Buraya kadar geldim ve ona saldırdım. Duramadım. Kontrol edemedim." Parmakları hırsla, nasıl yaparım dercesine saç diplerini sımsıkı kavradı. "Onu öldürdüm." Gözpınarlarından kanlı gözyaşları akıtarak ağladı. "Belki çok iyi bir insandı, garsona yardım etti. Ailesi vardır. Onu merak edecekler ve onun için üzülecekler. Ben yaptım... Ben, ben yaptım Luzia. Onu öldürdüm."

Bu sokaktan tesadüfen geçiyor olsam, hiç tanımadığım bir vampirin saldırısı olsa ne yapacağımı düşündüm ve cevabım netti. Adamı korur, vampiri öldürürdüm. Adamın kötü biri olduğunu düşünmek istedim ama bunun yersiz olduğunu biliyordum. Ahlaki yargılarımız, etik değerlerimiz bu kadar hassas mıydı? Şu an tek yapmak istediğim Reyna'yı korumak ve savunmaktı.

"Cesetten kurtulmamız gerekiyor," dedi sessizce Azelda.

Reyna daha büyük bir şokla ona baktı. "Gidip teslim olmam gerekiyor."

Azelda emin mısın dercesine kaşlarını kaldırdı. "Seni vampir ti. mine teslim ederler."

"Öyle bir şey olmayacak," dedim aniden. Adamın yüzüne bakmak vicdanen huzursuz olmama neden oldu ama bu gece aramızda daha iyi huylu olanla karşılaştığı için hayatta değildi. Ben canavar olandım ve en iyi arkadaşımı seçecektim.

"Azelda, bara geri dön." Hızlıca tüm planı yaptım ve o andan itibaren düşünmeyi de kalp atışlarımı da dondurdum. "Eşyalarımı zı topla ve hesabı öde. Arabamı getireceklerdi, mavi mini cooper. Araba kullanabilirsin değil mi?"

"Hallederim."

"Arabayı alıp buraya gel."

Ne ikiletti ne de sorguladı, hatta bu en doğrusuymuş gibi onaylayarak başım salladı.

"Çalıların arkasına geçin," dedi dönerken. "Pencereden bakan ya da evden çıkan biri olursa sizi görebilir." Rüzgâra karşıarak uzaklaştı.

Azelda muhtemelen kanın kokusunu alarak buraya gelmişti ve başkaları da kokuyu alabilirdi.

Reyna şokta olan ve ne yapacağını bilmeyen herkes gibi söylediklerimi yaptı. Adamı çalıların arkasına taşıdık, bahçeyi kolaçan ettim ve yerdeki sulama hortumunu gördüm. Adamın kanının aktığı çimleri sulayarak kanın en azından dağılmasını sağladım. Reyna'nın ellerini temizledim ama gözleri daha beter haldeydi.

"Katilim," dedi ben yere yanına oturduğumda.

Adamın hâlâ açık gözlerine bakmak daralmama neden oldu. Ona baktıkça Mera'yı, Erin'i, Ilgar'ı... suçsuz yere vampirler tarafından öldürülen insanları gördüm. Daha farklı olduğunu düşünme çabam yersizdi. Reyna psikopat bir katil değildi ama bu, durumu daha mı iyi yapıyordu daha mı kötü? O halde dünya üzerinde kimseye zarar vermeyeceğini düşündüğüm en iyi insan bile vampire dönüştüğünde küçük bir damla kan karşısında öldürücü mü oluyordu?

Onu dışarıya çıkararak hata eden ben miydim?

"Senin suçun değil." Bunu söylerken ikimizi hatta kendimi daha çok ikna etme gayretindeydim.
"Elbette benim suçum." Reyna ellerini yüzüne bastırmış içten içe olmaya dilerken başımı iki yana salladım.
"Buna dönüşmeyi sen seçmedin," dedim. "Vampir olmayı istemiyordun bile. Bu Herakles'in suçu."
Ve bu bardağı taşıran son damlaydı.

Azelda'nın geri dönmesi yirmi dakikadan fazla sürdü. Vampir şoförü sayesinde ve belli ki bunu daha önce de yapmıştı, adamı sırtlayıp arabamın bagajına koydu ve direksiyona geçti. Reyna arka koltuğa oturdu, başka bir zaman başka bir durumda onun yanına oturup onu teselli ederdim ama ön tarafa oturdum ve vicdan mahkememde önce kendimi yargıladım.

Azelda'nın hızıyla benim kullanacağımdan çok daha kısa sürede şatoya vardık. Sessizlik içinde geçen yolculuğumuzda arabadan inen ilk ben oldum. Bagajı açtım ve cesedi çıkartmaya çalışırken Azelda benim için onu taşıyabileceğini söyledi. Reyna hâlâ içine girdiği buhranın etkisindeydi, gözlerinden akan kan yüzünde kurumuştu. Omuzları o kadar düşmüştü ki kendi içine kapanıp yok olmak istiyor gibi görünüyordu.

Solmaya başlayan bir çiçek gibi olduğunu düşünmek neredeyse beni delirtecekti.

"Ormana doğru gidelim," diye fısıldadım. Yürürken kazma ve kürek alma işi bana düştü.

Yakın geçmişte bunları Reyna vampir olarak doğsun diye kazdığımız mezar için kullanmıştık. Şimdi onun öldürdüğü birini gömmek için kullanacaktık.

Kimsenin olmadığı şatonun arka tarafına, ormana kadar yürüdük ve kalın ağaç gövdelerinin arasından geçerken avuç içlerim terledi.

Uzaklaşabildiğimiz kadar uzaklaştık, şimdi ağaçların arasından şato küçük görünüyordu. Azelda ile birlikte konuşmadan nemli toprağı kazmaya başladık.

"Böyle olmaz," dedi Reyna. "Bu yanlış. Ailesi vardır, arkadaşları... Birileri onu merak edecek."

Birileri onu arayacak ve bulamadıkları her gün daha da kötü olacak.

"Tecrübelerime göre kimliğini öğrenmenin faydadan çok zarar dokunur," dedi Azelda soğukkanlı şekilde. "Ama kim olduğunu öğrenebiliriz ve isimsiz ihbarda bulunabiliriz. Kaza süsü vermek daha doğru olur, cesedi bu halde bırakırsak vampir işi olduğunu anlarlar. Onu yakabiliriz ya da birkaç kemiğini kırarsak..."

"Lütfen sus," dedi Reyna. "Ben ne yaptım..." Elleriyle yüzünü kapatarak başka bir histeri nöbetine yakalandı.

"O haklı," dedim Azelda'yı başımla onaylayarak. "Vampir işi olduğunu anlamamalılar ama ölü birine işkence edemeyeceğim." Yüzümü buruşturdum.

Azelda eğilip adamın boynunu toprakla sildi. Eğilip dikkatle baktığında vampir ısırtığı gibi durmuyordu ama yine de anlaşılırdı. Adamın ceplerini kurcaladı ve bulduğu her şeyi, kolundaki saati, boynundaki kolyeyi, cüzdanını ve tüm parasını kendi cebine koydu.

"Belki soygun olduğunu düşünürler," diye omuz silkti. Adamı gömerken bunu daha önce yaptığı belli oluyordu ve bu bana düşünecek çok şey veriyordu.

Toprağı yüzeyle hizaladı ve sonra ayağıyla eşeleyerek normal bir görünüm verdi. Etraftaki çalıları gelişigüzel dağıttı ve bize döndüğünde ellerini birbirine çırptı.

Şatoya döndüğümüzde Sidra ve Vaha siyah arabadan indiler ve meraklı gözlerle bize baktılar. Reyna doğrudan gidip Vaha'ya saldırdı. Vaha zorlanmadan ayaklarının üzerindeydi, kıyafetini değiştirmişti ve olabildiğince iyi görünüyordu.

"Güneş doğmak üzere," dedi Azelda gözlerini kısıarak.

"Yine benim odamda kalabilirsin," dedim. "Yarın her şeye bakarız." İçeriye ilk giren ben oldum. Sidra'nın gözleri üzerimdeydi ama doğrudan yukarıya çıktım ve eşyalarımı alıp banyoya kendimi kapattım.

Duş almakla ilgili iki şey vardı. Birincisi kendimi sorgulayıp duruyordum. İkincisi sorguladıklarım hoşuma gitmiyordu. Üzerimdeki ve içimdeki kötü hislerden kurtulmak için daha çok şampuan kullandım ve bütün vücudumu tekrar tekrar yıkadım.

Çek solmaya başladığında toprağı ve sakıyı da kontrol etmek gerekiyordu.

Dakikalar sonunda kendimi daha iyi hissettiğim söylenemezdi ama Keyna'yı vampir timinin eline teslim edecek değildim. Lorenzo sadece bana ve Vaha'ya olan kişisel hırslarından ona neler yapardı düşünmek istemiyordum. Ölen adam için çok üzgündüm ve bunun gölgelerini daha keskin bir karanlıkla baskılama arzusuyla kapının desenli, yeşim rengi tokmağını çevirdim. Odası boştu ama

varlığının izleri beni davetkârca karşıladı. İç çamaşırlarımla çarşafın içine girdim. Örtüyü göğsüme kadar çekip sırtüstü tavayla seyrettim. Her şeyi yerli yerine koymaya çalışmanın, bir şeyleri değiştirmeye çalışıp durmanın, cevabı olmayan sorularla kendime işkence etmenin, geri alınamayacak şeylerin hesabını sorup durmanın ne boşa bir çaba olduğunun farkındalığını yaşadım.

Asla üstesinden gelemeyeceğimi düşündüğüm her şeyin yanından geçip gittim.

Kapı gıcırdamayla açıldığında hâlâ tavanı seyrediyordum. Karanlıkta içeriye girişini ve beni fark etmeyişini izledim. Pencereye kadar yürüyüp dışarıyı seyretmeye koyuldu. Belki de davetsiz misafirleri kolluyordu. O kadar yavaş nefes alıp veriyordum ki farkında değildi ya da yan odadan duyduğunu düşünüyordu. Dalgındı. Ellerini boynuna götürüp tişörtünü iki eliyle yakasından kavrayarak üzerinden çıkardı. Onu muhtemelen yatağın üzerine fırlatmak için döndüğünde gözlerimiz birbirine kilitlendi. Karanlığın içinde, sadece gökyüzünde sallanan ay ışığının altında mermer gibi parlıyordu. Gözleri diğer tarafta öylesine kenara atılmış kıyafetlerime kaydı.

"Bana tuzak mı kurdun?" Dudağı kıvrılırken pantolonunu çıkarıyordu. Yanağımın içini ısırardım çünkü ısırmasaydım ya ıstırap dolu çığlıklar ya da çılgınca kahkaha atacaktım.

Bir satırda okuduğumu anımsıyordum, cadıların kahkahalarının öğlülüklerine benzediğini.

O yatağın içine girerken, "Davetsiz misafirlere karşı seni korumak için geldim," diye mırıldandım.

Yanıma uzandığında ona doğru yaklaştım ve doğal bir güdüyle başımı göğsüne yasladım. Parmaklarımı çıplak göğsündeki kaslarının üzerinde dolaştırmaya koyuldum ve rahat bir soluk alıp verdim.

"Ben de sabahı nasıl edeceğimi düşünüyordum." Alayla mırıldanırken burnunu saçlarımın arasına gömdü.

Kollarımı ilk kez bu kadar rahat ve kendimle mücadele etmeden beline dolayıp başımı boynuna doğru gömdüm. Beni daha sıkı sarıdığında gözlerimi kapattım. Çok sıcak bir şehirde esen rüzgâr gibi hissettirmişti.

"Burayı gerçekten neden korudun?" diye sessizce sordum. "Bu şatodan neden kurtulmadın?"

Parmakları yavaşça çıplak omzumu okşamaya başladı. "Ne kadar kötü olursa olsun," diye cevapladı. "Sana ait olan şeyden kurtulmazdım."

"Bu halini seviyor musun?" diye sordum bu defa. Çünkü ben seviyordum.

Bazen bunun hastalıklı olduğunu düşünüyordum. Bu şatoda hayatımın en kötü günlerini geçirmiştım. Ölenleri görmüştüm, öldürmüştüm ve ölmüştüm. Yeniden doğduğumda da geçirdiğim en kötü günler yine bu şatoda yaşanmıştı. Ama burayı sevmekten kendimi alıkoyamıyordum. Bu şato hem benimle hem onunla ilgiliydi. Kötücüldü ama ikimiz buranın kalbiymişiz gibi hissediyordum. Uğursuz toprakların üzerinde bir şeyleri kıran nokta ile virgüldük.

"Burada yaptığın her şeye hayranım." Usulca saçlarımın üzerinden öptü. "Yeniden döndüğümde bu beni şaşkına çevirmişti. Bu şatonun kalbinin attığını görmeyi kesinlikle beklemiyordum. Her ne yapıyorsan yapmaya devam etmeni istemiştım."

Cevabı beni güldürdü. Onunla ilk karşılaştığımızda burada yaptıklarımı sevdiğini o söylemişti.

"Ben de seviyorum," diye karşılık verdim.

Bazen buradan gitsek daha iyi olacağımızı düşünüyordum ama belki de bahçedeki ıhlamur ağacı gibi; sadece bu toprakların üzerinde yetişecek yeni bir şeye ihtiyacımız vardı. Ve aslında ben bilmeden o yeni şeyi başlatmıştım. Küçük bir filiz gibi bu müzede yaptık-

larım yavaşlamıştı ve büyüdüğünde bütün araziye saracağını ve asıl
lanetinin o zaman kırılacağını içimde bir yerlerde biliyordum. Ne
de olsa; ne ekerseniz onu biçerdiniz.

"Bunu duyduğuma sevindim." Saçlarımı geriye çekip yine boy-
numla oynamaya başlamasına gülümsedim ve hafifçe kıpırdandım.

Dikkat dağıtıcıydı ama onunla ilgili ne öyle değildi ki?
Vücudumda nabız gibi atan kanı yüzünden mi yoksa duygusal-
lığım yüzünden mi bilmiyordum ama iyice ona doğru yaklaştım.
Yüzünde sorgulayıcı bir ifade ama gözlerinde iki yaşam boyunca
beni allak bullak eden derin bir ihtiras vardı. Beni kurtarmak için
her şeyi göze alabilme gücü. Uzanıp yüzüne dokundum ve bu ifa-
desini yumuşattı. Zaaf. O benim için bir takıntıydı ama ben onun
için zaaftım. İhanetlerle ve çıkmazlarla dolu dünyamıza bir köprü
kurdum ve iyice yaklaşp onu öptüm.

Çünkü günahkâr kendini cehennemde suçlu hissetmezdi.

Gafil Avlanmak

Alea iacta est.

Zarlar atıldı.

Kafamın içinde sürekli aynı görüntü vardı ve çoğaldıkça çoğalıyordu.

Herakles'in kan kırmızı gözleri... Bana "asla bitmeyecek" dercesine gülümsemesi. Boynuna dişlerini geçirdiği kızın yere devrilişi. Mera'yı nasıl katlettiği... Kanlar içinde yerde yatarken Reyna'nın görüntüsü onun peşinden geliyordu. Ve ardından Reyna birinin kanlar içinde kalmasına neden oluyordu, cesedin önünde yine kırmızı gözleriyle o vardı. Sonra diğer kızı yeniden kafamın içine sokup aklımla oynuyordu. Kızın sevgilisiyle olan güzel anları... Kızın güzel anları... Ama hep ölümle bitiyordu. Ve kan dudaklarından aşağı sızarken, cesetlerin başından bana hep aym şeyi söylüyordu: Vampirle olursan iki şekilde biter; ölürsün ya da öldüren tarafa olursun.

Hayır, diye itiraz ediyordum kafamın içinden ona. Ben gafil avlanmam. Çünkü ben ölümlü biliyorum. Öldürmeyi biliyorum. Kendimi nasıl koruyacağımı biliyorum.

Ama ya diğerleri? Ya onlarla nasıl mücadele edeceklerini bilse-
lerdi.

Ya da artık onlara zarar verecek o canavarlar tek tek kayıplara ka-
rıştı mı?

Engel olamam ama intikamını alabilir miyim?
Son üç gündür sabahın ilk ışıkları ile kendimi yollara atmamın
çok nedeni vardı. Gece gördüğüm kâbus ve o gece yaşananlar. Şato-
nun içinde herkes köşe kapmaca oynuyordu.

Vaha, hepimizden habersiz hançeri alıp Herakles'in peşine düş-
tüğü için özellikle ikimizin arasında gerilim şiddetlendi. Bir kez
daha kendi başına iş yapmaya kalkıştığı için ona kızgındım. Önceki
yaşamımda fitili ateşleyen kıvılcım bu olmuştu. Herakles artık daha
hiddetliydi ve kasabada yeni dönüştürülen vampir sorunları büyü-
yordu. Öte yandan hançerin sahte olduğu ortaya çıkmıştı ama ne
Sidra ne de Vaha bu konuyla ilgili konuşuyordu. Reyna'nın başına
gelenler ise hepimizi daha da sessizleştirmişti.

Vaha, Reyna'nın öldürdüğü adamın kimliğini araştırdı ve bu
defa Reyna'dan gizlemedik. Adam kötü biri değildi, otuz beş ya-
şında bir mühendisti ve etrafında seviliyordu. Vaha adamın trafik
kazasında ölmüş gibi görünmesini sağladı, uçurumdan aşağı yuvar-
lanan arabası iki gün sonra bulunmuştu. Vampir olayları yüzünden
bu olay haberlerde yer almadı bile. Bu bilgiler Reyna ve benim için
olup biteni daha da kötüleştirdi. Birbirimizden kaçmıyorduk, daha
çok ikimiz de farklı köşelerde bununla nasıl yaşayacağımızı düşü-
nüyorduk. Ondan nefret etmiyordum, onu suçlamıyordum ona
bunu yapan şeyden nefret ediyordum. Bu yüzden kendimi restora-
nın işlerine adamıştım ve Vaha'nın ekibinin desteği ile nihayet ya-
rın planladığım açılış gecesi için her şey hazırды.

Reyna en yakın arkadaşımı ve bazen doğru olana varmak için
yanlış yoldan gitmek gerektiğini benden iyi kim bilirdi.

Masanın üzerinde duran gazetede, küçücük alanda öylece geçiş-
tirilen sahte trafik kazası haberine bir kez daha baktım ve telefonu-

mu elime aldım. Derin nefes alıp ara tuşuna bastım ve kendime iç
çalma hakkı verdim ama ilk çalışta karşı taraf cevap verdi.

"Selam, Penolope. Nasılsın?"

"Luzia. Selam! Çok yoğunum bu aralar, sen nasılsın?"

"Vampir işleri mi?" diye burun kıvırdım. Penolope tanınmış bir gazeteciydi. Daha önce yaptığımız birkaç serginin epey ünlü sanatçıları sayesinde tanışmıştık ve birçok etkinliğimizi sayfasında paylaşmıştı. Aramız iyi sayılırdı. Benimle röportaj bile yapmıştı, o yüzden ona güvenebileceğimi düşünüyordum.

"Evet," dedi bıkkın şekilde. "Dünya çığırından çıkıyor. Sende ne var ne yok?"

"Aslında senden bir haber yapmanı istemek için aradım. Yarının gazetesine yetiştireceğini umuyorum."

"Heyecanlı bir etkinlik mi yapıyorsun yine?" Sesi meraklı geliyordu, bu işlerin arasında bana da vakit ayırabildiği için memnuniyetle rahatladım.

"Hem de ne etkinlik..." Tekrar nefes aldım ve tekrar gazetede habere bakıp kararımı verdim.

Ona olup biteni anlattıktan sonra telefonun başında cevap vermesini bekledim.

"Emin misin?" diye sordu. Öylesine bir soru olduğunu bildiğimden gülümsedim.

"Yarına yetiştirir misin?" Bunu soruyordum çünkü böyle bir şey neredeyse imkânsızdı ama gerçekten haber değeri olan ve tüm dünyayı yerinden oynatacak bir haberiniz varsa imkânsız olan bile mümkün kılınabilirdi. Ve ben dünyayı değiştireceğimi umuyordum.

"Oldu bile. Baş sayfa ve kesinlikle manşet olacak."

"Sana borçluyum," diyerek teşekkür ettim.

"Haber değerini biliyor musun?" İnanamaz gibi güldü. "Kesinlikle ben sana borçluyum. Sana örnekleri gönderirim. Gidip baskıyı değiştirmem gerekiyor."

"Teşekkür ederim, bekliyorum olacağım. Görüşürüz." Telefonu kapattım ve bir süre elimde tuttum.

Bu arama her şeyi değiştirecekti. Her şeyi. Tümünü.

Her şey yolunda giderse eğer gerçekten bildiğim bir normale dönenecektim. Eğer her şey yolunda giderse ben bir kez daha dünyamı tamamiyle değiştirecektim.

Başka bir telefon etmek için rehberimden numarayı buldum. Bu defa görüşmem yemek şirketiyle gerçekleşti. Onlara gönderdiğim ve özellikle istediğim şişelerin hazır olup olmadığının teyidini aldım. Hazırdı.

Ve zarlar yeniden atılıyordu.

Her şey bana şunu öğretmişti, zorlukları anlardım ama bir şey olması gerekirse evren bunun için sizinle birlikte çalışır ve yolunuza kolaylıklar sunar. Bu sabahtan itibaren olan buydu. Ben emin değilsem bile kader ya da olağanüstü güçler bana yardım ediyordu.

Işıkları söndürüp restoranın kapısını kilitledim.

Hava aydınlıktı, anacaddede son zamanlarda olduğundan fazla araç vardı. Oluşan trafiğe rağmen istediğimden daha kısa sürede buluşma yerine vardım.

Gümüş dekorasyonu ile göz alıcı olan ve kasabanın en lüks *fine dining* restoranını seçmemin nedeni vampirlerin girişine kapalı olmasıydı. Görüşmemin olabildiğince gizli olması gerekiyordu aynı zamanda insanın kendini tutabileceği kadar göz önünde olmak istiyordum.

Anahtarı valeyeye bırakıp benim için açılan restoran kapısından içeriye girerken karşılama görevlilerine gülümsemeyi ihmal etmedim. İsmimi söyledikten sonra garson bana yerime kadar eşlik etti. Görüşeceğim kişi gelmiş, tenhadaki masada arkası dönük şekilde oturuyordu. Garsonun çektiği sandalyeme yerleşmeden önce gülümseyip, "Merhaba," dedim.

"Luzia, nasılsın?" Yerinden kalkmadan başıyla selam verdi.

Reyna'nın babası Albay Birant her anlamda güçlü bir adamdı. Uzun boylu, askerlerin çoğu gibi oldukça iriyan ve otoriter tavrıyla ayağınızı denk almanıza neden olan biriydi. Henüz kızının vampire dönüştüğünü bilmiyordu. Ve ben de bunun için buradaydım.

"Sizinle konuştuktan sonra daha iyi olacağımı umuyorum. Siz nasılsınız?" Yerime oturduğumda garson bardağıma su doldurup

yanımızdan ayrıldı. Bir dakika sonra bir başka garson gelip menüyü bıraktı.

"Gergin görünüyorsun," dedi şüpheli bakışlarla. "Sipariş vermeneye hazır mısın?"

Başımı sallayarak menüde ilk gördüğüm yemeği ısmarladım. "Deniz mahsüllü risotto lütfen, içecek istemiyorum."

Reyna'nın babası az pişmiş et siparişini ilettikten sonra merak ve kuşku içinde bana döndü. Konuşmaya başlamadan önce garsonun uzaklaştığına emin olup etrafıma göz gezdirdim. Restoranda birkaç masa doluydu ama iki farklı girişte ve kasaya yakın yerlerde sürekli garsonlar dolaşıyordu.

"Öncelikle... Lütfen, sakın kalacağınıza ve sonuna dek beni dinleyeceğinize söz verir misiniz?"

"Konuşmaya başla Luzia," dedi sertçe. Bir şeylerin yolunda olmadığı her halimden belliydi ve bir babayı kızı için endişeleniyor diye suçlayamazdım. Başka bir yaşamda benim de babam biraz endişelense belki şimdi burada böyle oturuyor olmazdım.

"Başlayacağım." Duraksadım. "Ama beni bölmeden dinlemeniz önemli. Reyna şu an iyi o yüzden endişelenmeyin. Ama bilmeniz gereken şeyler var..." Başımı yere doğru eğdim ve nefes aldım. "Sizinle görüşmek istedim çünkü Reyna'nın babasısınız ve her şeyi bilmeniz gerekiyor ama aynı zamanda ordudasınız ve yardımınıza ihtiyacım var."

Kalbim ağırlaşmaya başladı.

Bu sahne bana başka bir anı anımsatmıştı. Birileriyle yine vampirlerle ilgili konuştuğum bir anı. Birilerine yine vampirlerle ilgili büyük sırlar verdiğim yol ayrımını... Vampirlerin ölümüne neden olduğum intiharımı.

"Sizin de bildiğiniz gibi topluluklar, aralarındaki çürüklerle yargılanmamalıdır. Vampirlerin neler yaptığını biliyorum ama bir süre önce insanlar tarafından saldırıya uğradım ve berbatı. Yani demek istiyorum ki..."

"Luzia, saçmalamayı kes ve bana neler olduğunu anlat."

Birden lafım bölününce, emir komuta zincirindeki biriymişim gibi irkildim. Bardağa uzanarak hızlı bir yudum su içip yüzüne baktım.

"Reyna saldırıya uğradı," diye fısıldadım. "Kötü bir saldırıydı. Bundan kurtulması mümkün değildi. Vaha elinden geleni yaptı ama engel olamadı. O ölüyordu." Babası masanın üzerindeki elle-
rini yumruklar yaptı. Yüzünün nasıl gerildiğini, boğumlarının bembeyaz kesildiğini görmek kalp atışlarımı hızlandırdı.

"Başka çaremiz yoktu," diye fısıldadım. Kendimi berbat hissediyordum çünkü gözlerini kaçırmıştı ve onun gibi bir adamdan bunu beklemiyordum. "Onu dönüştürmek zorunda kaldık," diye devam ederken gözümünden bir damla yaş aktı.

Albay Birant sertçe yutkunduğunda ademelması hareket etti.

"O iyi," dedim uzanıp elini tutarak. "Yeni yaşam tarzına alışmaya çalışıyor ve onu bilirsiniz, o çok güçlü. Üstesinden geliyor ama bilmelisiniz ki o hâlâ sizin kızınız, çok sevdiğiniz kızınız."

"Elbette kızım!" diye kükredi birden ama kendine hâkim oluşu neredeyse vampir hızında gerçekleşti. Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Üzgünüm," dedim gözlerimdeki yaş silip. "Bunu size ben söylüyorum çünkü Reyna'nın tek endişesi sizsiniz, ailesini uğratacağı hayal kırıklığı. Onu istemeyeceğinizden korkuyor." Aslında onu istemeyeceklerini düşünmüyordu ama biraz abartmanın şu an uygun olduğuna karar vermiştim. Reyna'ya ne kadar düşkün olduklarını biliyordum.

"Kim yaptı?" diye sordu.

"Bu sizinle konuşmak istediğim diğer önemli mesele." Sudan içmek için ara verdiğimde garson siparişlerimizi getirmişti. Yemek için an kolluyordum ama babası benimle aynı fikirde değildi ki bunun için onu suçlayamazdım. Adama kızının vampire dönüştüğünü çünkü saldırıya uğradığını ve öleceğini söylemiştim. Teknik olarak ölmüştü de.

Garson uzaklaştığında devam ettim. "Yaşlı bir vampir var," dedim. "İsmi Herakles. Burada ve dünyada şahit olduğunuz tüm karışmanın sorumlusu. Çok yaşlı olduğu için çok güçlü ve neredeyse durdurulamaz. Vaha ve Sidra..." Duraksadım. "Sidra Dekalton'u tanıyor musunuz? Çalıştığım müzenin asıl sahibi."

"Bilgisi geldi. Devam et."

"Vaha ve Sidra onu durdurmak için uğraşıyorlar ama bu sade-

ce vampirlerin çözebileceği bir mesele değil. Bir de Akil Maner var. Onu tanıdığınızı biliyorum ama yaptıklarından haberiniz var mı?" Bunu masanın üzerinden eğilerek ve fısıldayarak sormuştum. Akil bu kasabada önemli ve güçlü adamlardan biriydi. Ailesi köklüydü ve çok zenginlerdi.

"Devam et," dedi yeniden. Bir an önce her şeyi öğrenmek son- ra silahını doldurmak istiyor gibi görünüyordu. Konuşmadan önce boğazımı temizlemek için hafifçe öksürdüm ve tek nefeste onunla ilgili sahip olduğum tüm bilgiyi ve mevcut rolünü anlattım.

"Reyna nerede? Herakles'i nerede bulabilirim?" diye sordu sa- dece.

"Endişemi anlayacağınızı umarak soruyorum, onunla kendiniz görüşmeye gitmeyeceksiniz değil mi?"

"Öfkeme ve duygularıma hâkim olamasam orduda yerim ol- mazdı," diye azarladı beni. "Siz artık bu işin dışında kalacaksınız."

"İnanın benim de tek istediğim bu," diye güldüm ve gülmenin tamamıyla yanlış bir hareket olduğunu fark ettim. Doğrulup san- dalyede geriye yaslandım.

"Her şeyi en baştan anlat," dedi. "Hiçbir detayı ve ismi atlama- dan. Bütün vampirlerin ismini tek tek istiyorum."

Başımı salladım. Bir kez daha ihanet edeceksem bunu sağlam kafayla yapmak istiyordum. "Önce yemeğimi yiyebilir miyim?" diye sordum. Kaşlarını kaldırdı ama, "Ye," diyerek yanıtladı.

Sanki kar yağmasını bekliyormuş gibi pencereden dışarıya bak- tım ama hava açık ve güneşliydi. Biri beni durdurmalı diye etrafa göz gezdirdim ama herkes kendi halinde kendi işine bakıyordu.

Çatalımı elime aldım, yemeğimi yemeye ve bir yandan da anlat- maya başladım.

Hayat bize seçimler sunuyordu ve sandığımızın aksine bir kez değil, tekrar tekrar seçimler sunuyordu. Her biri almamız için ders- lerle doluydu. Eğer şanslıysak bir noktada hayatın bize ne anlatma- ya çalıştığımız görüyorduk çünkü hiçbir şey boş yere yaşanmıyordu. Olan ve olmayan her şeyin anlamı vardı, sadece kendi arzularımı- za o kadar odaklanmıştık ki asıl olanı görmek zaman alıyordu ve çoğu zaman geç olduğunda durumu kavıyorduk. Doğruyu görene

kadar hatalar yapıyorduk. Tekrar, tekrar ve tekrar aynı hataları yapıp farklı yolları seçtiğimizi düşünüyorduk. Sapaklar vardı... () sapakları bulabilirsek ne âlâydı ama gözümüzü çoğu zaman o kadar karartıyorduk ki hayatımızı kurtaracak dönemeçlerin yanından son sıratla öylece geçip gidiyorduk.

Her şey bittikten sonra neredeyse tepkisizdi, ağır ağır başını salladı ve çenesini yumruğuna bastırdı.

"İyi bir şey yaptın Luzia," dedi sonunda.

Ruhum bitkin düşmüştü. Yüzüm asılmıştı ve her şey olup bitsin istiyordum.

"Reyna'ya bunlardan bahsetme, kimseye bahsetme. Bırak geri kalanını ordu halletsin." Albay Birant bunu söylerken rica etmiyordu.

"Nasıl isterseniz," diyerek kabul ettim ve gözlerimi kaçırdım.

Önceki yaşamımda buna son veren kişi olmuştum, bu yaşamımda ise başlatan kişi olmayı seçmiştim.

Albay Birant ayrı ayrı çıkmamız konusunda beni tembihledi ve restorandan ayrıldı. Tek başıma kaldığım masada ne yaptığımı sorgularken içim rahattı ama beynimi rahatsız eden sorular susmuyordu.

Hava neredeyse kararmıştı. Sandığımdan çok daha uzun bir yemek olmuştu.

Gözlerim garsonların yanındaki hareketliliğe takıldı. Birkaç kez gözlerimi kırptırdım ve hayal mi görüyorum diye baktım. Şaşır-mıştım çünkü burası vampirlerin girişine kapalıydı, seçmemin nedenlerinden biri de çok hassas duyularından kaçınmak istememdi. Bir vampirin duymasını istemediğiniz konular konuşmanız için çok az yer vardı.

"Buraya nasıl girdin?" diye kaşlarımı çattım. Masama yanaşmış, tepemde sanki açıklama yapmam gerekiyormuş gibi dikiliyordu.

"Saatlerdir ne halt ediyorsun?" diye sordu.

"Gördüğün gibi." Önümdeki boş tabağı gösterdim. Koluma tak-tığım çantayı düzelterip ayağa kalktım ve elbisemi çekıştırerek yürü-meye koyuldum. "Beni takip mi ettin?"

"Telefonun yanıt vermiyor. Saatler sonra bile dönmeyince seni bulmak zorunda kaldım." Kinayesine aldırmayacak kadar rahatla-

miştım çünkü yakında olsa duyardı ve... "O adam kimdi?" diye sor-
du. Keskin gözlerini enseme hissedebiliyordum.

Serin hava yüzüme çarptığında rahatlarım sanmıştım ama yeter-
li değildi. Arabayı beklerken elimi şakaklarıma bastırdım.

"Luzia," dedi Sidra yeniden. "Neler oluyor?"

Çok fazla şey.

Belki de tekrerr ediyor.

"Reyna'nın babasıydı," dedim kaçacak yer bulamayınca, bunu
didiklemesini istemiyordum. "Reyna onları özlüyor ama korkuyor.
Ben de konuşup durumu anlattım."

Vale arabayı getirip ikimizin önünde bıraktı. Çantamdan çıkar-
dığım banknotları teşekkür ederek ona verdim. Anahtarı Sidra'ya
uzattım. "Yorgunum," diye mırıldandım. "Sen kullanır mısın?"

Yüzüme daha dikkatli baktı ama anahtarı elimden aldı. Belim-
den tutup beni yolcu koltuğuna kadar geçirdi. Kapıyı benim için
açtı ve oturduğumda üzerime kapattı. Dudaklarımı birbirine bas-
tırarak emniyet kemerimi bağladım. Ona yalan söylemekten nef-
ret etmişim. O koltuğa yerleşirken kaçınmak için koltuğa yaslanıp
gözlerimi kapattım.

"Nasıl karşıladı?" diye sordu.

Reyna'yı en başından beri gözetiyordu. Onu kendi kardeşinin
yerine koyduğu belliydi. Ve ben onun ölümüne neden olmuşum.
Ve şimdi Reyna ölümsüzdü. Ve ben bugün neye sebep olacağımı
düşünüp duruyordum.

"İyi değil," diye karşılık verdim. "Vaha ile sorun yaşayabilir
ama en azından Reyna'nın kalbi kırılmayacak. O iyi bir baba." Ben
de sadece buna güveniyorum ama ordunun geri kalanı tüm bunlar
hakkında ne düşünecek bilmiyorum.

"Bütün hikâyeyi anlattın mı?"

Sıkılgan bir şekilde derin nefesler aldım.

"Bazı eksiklerle ve bazı dramatik abartılarla süslemem gerekti."

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

"O bir baba Sidra!" dedim kollarımı göğsümde bağlayarak. "Kı-
zının vampire dönüştüğünü öğrendi. Ne bekliyorsun, ayaküstü bir
konuşma olmasını mı?"

Başını çevirip bana baktığında içimden küfrettim. Sinirimi on-
dan çıkarıyordum ve bunu anladığından şüphem yoktu.

"Böyle bir haber vermek canımı sıktı tamam mı?" dedim daha
sakince. "Bunlar çok saçma. Reyna'nın başına gelmemesi gerekiyor-
du, bunu hak etmediler."

"Sonsuza kadar birlikte yaşamayı mı?" diye sorunca göğsüme
bir yumru oturdu. Ona döndüm ve neredeyse hayal kırıklığına uğ-
ramış gözleriyle karşılaştım. Ne dediğimi düşününce bunun için şa-
şmamalıyım. Nereden baktığına göre her şey hem de kahrolası
her şey değişiyordu. Ve onun baktığı yerden bu trajedi gibi görün-
müyordu. Sonsuza kadar birlikte olabilecekleri bir gelecek gibi gö-
rünüyordu.

"Kendi seçimi olmalıydı, hazır olduğu ve istediği zaman," diye-
rek kendimi savundum. Bugün yalan söyleme ve kelimeleri kullan-
ma konusunda kendimi aşıyordum. Ve tuhaf olanı bu durumun hiç
yabancı gelmemesiydi.

Yalan söyledim, insanların dikkatini dağıtacak şekilde gülüm-
serdim ve birilerinin ölmesine neden olurum.

"Sen iyi misin?" diye sordu. "Tuhaf ve solgun görünüyorsun."
"Kendimi iyi hissetmiyorum."

Uzanıp elimi tutması gözlerimi açmama neden oldu. Gözünü
yoldan ayırmadan, "Biraz dinlen," dedi. Hafifçe başımı salladım.
Belki hak belki ikiyüzlülüktü ama parmaklarımı onun parmaklarına
doladım.

Kendimi bu kadar halsiz hissetmek her şeyi tekrar düşünmeme
neden oluyordu.

"Bu yolun biri, ölümsüzlerin yaşamına çıkıyor. Aileme, dostlarıma ve
benim söylemeye söz verdiğim birilerine çıkıyor Luxuria."

Araba sapaktan dönerken başım düştü ve bedenim sola doğru
savruldu. Cama yapıştığımda bir şeyin üzerinden geçtiğimizi san-
dım. Gözlerim ona kaydı ama benim aksime bir milim bile kıpır-
damamıştı. Ani manevra yapmış gibi de görünmüyordu. Öylece
önümüzde akıp giden yolu seyretmeye devam ederek arabayı sü-
rüyordu. Bir şeyin üzerinden geçtiğimize emindim ve bu ürpererek

kollarımı kendime dolamama neden oldu. Kâbustan bacaklarıyla örümcekler yine kafamın içinde geziniyordu.

Araba durduğunda Sidra bana doğru döndü. Elimi bırakmadan diğer eliyle hafifçe yanağıma dokundu. Bunu dikkatimi kendine çekmek için yapmıştı ama gözlerine bakabilecekmiş gibi hissedemiyordum. Elini bırakıp kapıyı açarak dışarıya çıktım.

Güneşin batışıyla serinleyen havada ve mürekkep kadar siyah gökyüzünün altında yükselen şatoya baktım. Onca ölüme rağmen hâlâ dimdik ayakta idi, ben de öyle olmalıydım.

Merdivenlerden çıkarken omzumdan tutup beni kendisine doğru çevirdi. Gözlerinde hem endişeli hem de meraklı bir hal vardı. Tedirgindi. Hissediyordu. Belki de sadece kuruntu yapıyordum.

Benden hiçbir zaman *gerçekten* şüphelenmemişti. Yalan, o sadece hiçbir zaman konduramamıştı. Yapmam sanmıştı, yapmam. Ve ben her defasında yapmıştım. Ne zaman bu defa yapmaz dese, artık yapmaz dese ben yapmıştım.

“Neler oluyor?” diye sordu sessizce.

Hafifçe çenemden tutup ona bakabilmem için başımı kaldırdı. Onu ilk gördüğümde ne kadar kaba olduğunu düşünmüştüm. Ama aslında onu ilk gördüğümde nazikti. Bana karşı her zaman çok nazikti. O kadar nazikti ki aslında kalbime bir hançer saplamasına rağmen bana hiç kıyamadı.

Parmak uçlarımda yükselip beklemediği ve beklemediğim şekilde kollarımı boynuna doladım. Sıkıca. Başımı göğsüne yasladım. Kollarımı biraz daha sıkıduğmda onun kolları da benim etrafıma dolandı. Ve bunu neden daha önce yapmadığımı sorup durdum. Her şeyi hem de aklın alamayacağı şeyleri bile yapmıştım ama ona hiç sarılmamıştım.

“Sadece...” Derin nefes aldım. Çok güzel kokuyordu. Soğuk kış günü gibi kokuyordu. Çamsakızı gibi kokuyordu. “Daha önce sana hiç sarılmadığımı fark ettim.”

Elini sırtımdan yukarıya kaydırıp boynuma sonra da başımın arkasına bastırıp beni iyice kendine çekti.

“Evet...” derken diğer elini belime doladı. “Hiç sarılmadın.” Ve bu bir iç çekiş belki de serzenişti. O kadar ki kendimi geriye çekme me neden oldu.

"Uzun bir gündü," dedim gülümsemeye çalışarak.
Kolumdan yakaladı. "Tuhaf davranıyorsun."
"Her zaman biraz tuhaf olduğumu biliyorsun ve sana yakınlık gösterdiğimde kendime tahammül edemediğimi de öyle." Gerginlikten sııttım. "Yarın için gerginim sadece," diye kıvırdım. "Her şeyin kusursuz olmasını istiyorum."
Bir şeyler daha söyleyecek gibi duruyordu ama vazgeçti ve başka bir şey söyledi. "Endişelenme, her şey harika görünüyor ve yarın seni bizzat ben götüreceğim."
"Tamam," dedim teslim olur gibi ellerimi kaldırarak. "Bununla bir sorunum yok."
İkimiz de gittiğimiz sürece, orada olduğun sürece bir sorun olmayacaktı.

"Papyonun vardır umarım," dedim dikkatini dağıtmak için. Odama çıkmak yerine mutfığa inip kendime bir kadeh şarap almaya karar verdim.

"Eldivenlerini sakladığım sandığın içinde bir tane olacaktı." Şaşkınlıkla ona döndüm. "Ciddi misin?" Eski odamda eşyaların arasında eldivenler yoktu ve nedenini epey merak ediyordum ama hiç sormamıştım.

"Bodrumda," diye omuz silkti.

"Neden orada?"

"Bilmem," dedi imayla dudaklarını yuvarlayarak. "Yoksa onları seviyor muyum?"

Başımı yana yatırıp gülümsedim. Sonunda, içinde gerçekten sevgi dolu bir şeyler olduğunu kabul ediyordum. Sanırım kimse içinde sevgi olmayan bir duyguyu bu kadar uzun süre taşıyamazdı.

Reyna'yı mutfak masasında tek başına oturmuş termosundan kan yudumlarken bulduğumda duraksadım. Başını bize çevirdiğinde yorgun argın gülümsemeye çalıştı.

"Dışarıda mıydın?" diye sordu elimdeki eşyalara bakarak. O henüz Vaha ve Sidra gibi keskin duyuları ile nerede ne var ve hangi köşede kim nefes alıyor ayrımını yapamıyordu.

"Son kontrolleri yaptım," diye gülümsedim.

"Restoranı görmek için sabırsızlanıyorum!" Dudakları böyle

söylese de yüzünde hiçbir heyecan emaresi yoktu.

"Ben gidip duş alsam iyi olacak," der demez kaçarcasına merdivenlere yöneldim.

O an tuhaf olanın Reyna değil yaptıklarım olduğunu idrak ettim. Yüzüne bakamıyordum çünkü yalan söylüyordum. Hepsine yalan söylüyordum. Bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Kalbim gerim gerim gerilmişti... Kafamın içinde büyük bir kavga vardı. Tüm hücrelerim birbirine baskı yapıyordu.

"Davranışını açıklayacak mısın?" diye sordu Sidra kollarını göğsünde kavuşturarak. Hayalet bir gölge gibi dibimde dolaşıyordu.

"Babasıyla konuştum," diye fısıldadım. "Arkasından iş çevirmiş gibi hissediyorum." Arkanızdan iş çevirmiş gibi hissediyorum. Arkanızdan iş çeviriyorum.

Ağır ağır başını salladı. "Son defasında bunun sonu iyi bitmemişti."

"Ama hayatta kalmıştın."

Gözlerini kıstı.

"Avcılara farklı bir adres verebilirdin," dedi. "Ya da ölümsüzleri uyarabilirdin. İstedğin zaman onlardan hızlı olabiliyordun. Bütün kestirmeleri biliyordun!"

Yapabilirdim ama yapmadım. Çünkü başka türlü o hançeri kalbime saplamazdın.

"Peşine düşerlerdi. Hepinizin peşine düşerlerdi."

"Tek seferde herkesin işini bitirmek daha makul elbette." Sırıttı.

"Bunun için bir kez öldüm zaten! Bunun için beni bir kez öldürdün zaten. Daha ne istiyorsun!" Kızgın ve yorgundum.

"Bunun için ikinci kez ölmemeni istiyorum," dedi uyarırcasına. "Her ne çeviriyorsan bu defa dikkatli olmanı istiyorum. Ve birileri ölecekse, bu defa bunun seni de öldürmediğine emin olmanı istiyorum."

Aynı şeyi istiyoruz.

Odamın kapısını açıp bu defa peşimden gelmemesi için yüzüne çarptım.

Eldivenler ve Çiçekler

Dolabımın kulpunda asılı bir elbise gördüğümde üzerimdeki havluyu daha sıkı sarıp ellerimi boşa çıkardım. Kapıyı ardımdan kapatıp elbiseye yaklaştım. Açık pencerelerden içeriye süzülen ay ışığı, şarap rengi uzun gece elbisesinin parlamasına neden oluyordu. Elimi kumaşın üzerinde dolaştırdım. Üst kısmı korse gibi tasarlanmıştı, tam orta yerinde incecik bağcıkları vardı. Kumaş, elbisenin bel kısmından aşağı genişleyerek dökümlü şekilde uzanıyordu. Uyluklanma kadar tırmanacak bir yırtmacı vardı. Hem bugüne ait gibiydi hem de başka bir döneme.

Üzerinde not ya da imza yoktu ama onu buraya kimin bıraktığını anlamak için düşünmeme gerek de yoktu. Bu gece için kendime daha az iddialı bir elbise seçmiştim ama belli ki dolaptan bile çıkaramayacaktım. Dudaklarım kıvrıldı.

Güzel elbiseler, güzel bir gülümseme ve arkadan çevrilen işler... Bu gece geçmiş gibi kokuyordu.

Kulağımdaki uğultulardan sıyrılarak havluyla vücudumu kuruladım ve hazırlanmaya koyuldum. Her zaman düz kullanmayı tercih ettiğim saçlarımı bugün maşayla sırtımdan aşağı akacak şekilde dalgalandırarak ortadan ikiye ayırdım. Sol tarafımdan bir tu-

tam saçı alıp kulağımın arkasına kıstırdım ve bir stredir yanımdan ayırmadığım saç iğnesini oraya tutturdum. Dudaklarımı elbiseyle aynı renkte olan şarap kırmızısına boyadım. Çıplak boynuma ince bir şekilde sıraya dizilmiş sedesli inci kolye taktım. İncilerin arasına sık sık kullandığım küçük fiyonk iliştirilmişti. Aynanın karşısındaki görüntü bozguna uğramama neden oldu. Çok güzeldim.

*Ben çok güzeldim. En güzel elbiselere sahiptim. En güzel gülümseme-
ye. Ve nadide eldivenlere.*

*Korkulara. Yalnızlığa. Kötü bir kadere. İhtiraslara. Şehvete. Canavarca hislere. Ve canavarın kalbine, belki de bir canavarın kalbine sa-
hiptim.*

Aynaya bakan kızın fısıltıları duvarda hayaletler gibi dolaşıyor-
du. Aynaya bakan kız kalbini çoktan kaybettiğini biliyordu. Kalbi-
nin bir kez daha ona yenildiğini biliyordu. Ama aklını bir kez daha
kaçırmak istemediğini biliyordu. Bunu yapamayacağını, daha fazla
yapamayacağını biliyordu. Bir ömür ona sevginin yetersizliğini en
acı şekilde kanıtlamıştı.

Bu ikinci şans ama bizim ikinci şansımız değil, benim ikinci şan-
sım diye düşünüyordu. Ve o şansın bir kez daha bu duvarların ara-
sında çürümesine izin vermeyeceğim...

"Kalbin teslimiyeti aklın acizliğidir."

Gözlerim iki yanımda cırlıçıplak bir şekilde sallanan kolları-
ma kaydı ve ne kadar boş olduklarını düşündüm. Sonra bir yaşam
da geçse bu şatoda var olan hiçbir şeyin tamamen yok olmadığını
anımsadım.

Yanıma gece elbisesine uyumlu parıltılı minik bir çanta alarak
dışarıya çıktım. Merdiven basamaklarını inerken açık kapılardan
sızan rüzgâr tenime çarpıyordu. Saçlarım omuzlarımdan arkaya
uçuşmaya başladı. Bu küçük ürperti gecenin başka bir armağanı
daha getireceğini düşündürdü. Duvarlardaki ışık hareketliliği her
adımım ile birlikte dans ediyordu. Bu gece şatonun mahkûmu değil
gerçekten sahibi gibi hissediyordum.

Giriş katında dolaptan şamdan ve bir kutu kibrit aldım. Kula-
ğım da bir karanlıkla durmadan merdivenleri inmeye devam ettim
ve nihayetinde ayaklarım beni bodrum katına getirdi. Her şeyi

sıradığımdan beri içeriye girmek bir yana bu kata inmiyordum. Ama bu gece her şey beni oraya çekiyordu. Bu gece beni geçmişe götürdü. Bir süredir planladığım bu gece ellerimde bir iğneyle işlemek ister gibi hevesliydi.

Çantayı kolumun altına sıkıştırıp kibriti tutuşması için kutunun kenarına sürttüm. Küçük bir kıvılcımla kibrit yandı ve etrafı kükürt kokusu ile geçirdi.

Tika basa dolu olan eşyaların duvarların üzerine yansıyan gölgeleriyle içerisi aydınlandı. Geçmiş ve şu an birbirine karışmıştı. Gözlerim aynı anda her şeyi takip etmeye çalıştı. Orada duran ve bir zamanlar hepsinde izimin bulunduğu eşyalar kafamın içinde dönüp duruyordu. Kaşlarımı çatarak yerde hafifçe sallanan beşiğe takıldım. Kapıyı açıp kapatmam içeride cereyana neden olmuş olmalıydı... Bir önemi yoktu ama bir süre, uzun bir süre beşikten gözlerimi ayıramadım. Bir ihtimal. Bir ihtiyaç. Bir arayış. Bir kaçış. Bir günah. Çok uzun bir geçmiş. Ama hiç geçmek bilmemiş.

Hiçbir şeyin beni bir anda karşıma çıkardığı bu beşik kadar korkutmadığını çok iyi anımsıyordum. Makyaj masamda oturmuş her geçen gün daha da solan, her geçen saniye biraz daha parlaltısını yitiren yüzümü onarmaya çalışırken bu beşik orada durmuş ve bana asla sahip olamayacağımız geleceği anlatmaya koyulmuştu. Bir aile, en çok ihtiyaç duyduğum şeydi. Asla sahip olamayacağımı çok iyi bildiğim bir şeydi. Çünkü ailelere hayaletler musallat olmazdı ama beni de bir an olsun yalnız bırakmazlardı.

Yeri süpüren elbisem ve yanan mumun aleviyle beşiğin önünde durdum. Gözlerimi kısıp, dikkatle etrafı seyrederken kafamın içinde müzik çalmaya başladı. Piyoano ezgileri gibi. Âşık olduğum ama sahip olmadığım bir şey gibi. Bu duru görüntüyle yere çöküp şamdanı kenara bıraktım ve gölgemin beşiğin üzerine düşmesine izin verdim. Hafifçe, bu karanlığın içinde bembeyaz kalmış elimi ahşaba dokundurdum. Ne tezat ama... Beşik dokunuşumla daha çok sallanmaya başladı.

Kollarımı dizlerimin etrafına dolayıp çenemi üzerine yasladım. Hafifçe gıcırdayan beşik bütün ihtimalleri ve ihmalkârlıkları kulaklarına fısıldadı. Şimdi bomboş kalan o beşiğin içinde küçük bir

surat şekilleniyordu. Belki kömür kadar kara gözleri olan. Tüm bu gölgeli karanlığın eğreti durduğu parıldayan bir ışık gibi görünüyordu.

Daha zifiri bir karanlık üzerime çarptı. Yanımda duran şamdanı devirip mumu söndürdü. Bir bant kaydı gibi her şey daha hızlı bir tekrara dönüştü. Şimdi yeniden üst kattaki o odalardan birindeydim. Yine makyaj masasının önünde oturuyordum. Yine kapı açılıyor ve yine bir beşik ile birlikte içeri giriyordu. Yine kapı yoktu. Kalbim sessiz değildi... Kalbim kimsesiz değildi. Bu defa korku kendimden uzaklaştırmak için acımasız değildi. Bu defa onu acımasız değildim. Bu defa doğmamış bir bebeğe düşman değildim. Ayağa kalktım, koştum, sarıldım ona. "Evet!" dedim. Tüm kalbimle evet... Başkaları istediği için, mantıklı olduğu için, iyi bir anlaşma ya da gönlümü eğlendirecek bir oyun için değil. Alev alev yanmak için değil. Kalbimden kopan bir evet.

Sonra yüzünü görmek için geriye çekildim. Saçlarımın üzerindeki elleri duvarda yansıyan gölgelerinde büyüdü, uzun tırnakları olan pençelere dönüştü. Gölge duvarda kalabalıklaştı. Bütün eller onun üzerinden bana saldırmaya başladı. Sanki onun kalbindeki bir boşluktan çıkıp gelmiş gibi... Tırnaklar ruhumu çiziyordu. Uzaklaşmak için geriye çekilmeye çalıştım. Ayaklarım beşiğe çarptı. Omzumun üzerinden daha büyük bir korku ve koruma güdüsüyle döndüm. Gölgelelerin var ettiği ellerin hepsi şimdi boş beşiğin üzerindeydi. Ve ağlamamak için artık çok geçti.

Alea iacta est.

Zarlar atıldı.

Zihnimdeki her şeyi pencereyi kapatarak öteye ittim. Gözlerimi açıp gözpınarlarımı parmağım ile kuruladım. Yaşların makyajımı ve geceyi mahvetmesine izin veremezdim. Burnumu çekip son kez beşiğe baktıktan sonra şamdanı alıp ayağa kalktım.

Onu daha önce hiç görmemiştim ama sandığı bulmak için döndüğümde duvarın kenarından bana bakıyordu.

Piyano.

Gördüğüm en güzel şeydi. Mum ışığının altındaki zarafetine hayran olmuşum.

En son ne zaman bodruma indin, orada sana ait bir piyano var. sadece piyanoya dokunmak istiyordum ama ona sahip olmadığımı söylediğin için."

Beni bu devasa piyanodan daha çok şaşırtacak şey dokunmak değildi. Kaşlarımı çatarak çok kıymetli görünen eldiveni parmaklarımın arasına aldım. O kadar inceydi ki bir dokunuş bile onu parmaklara ayırabilir gibi hissettiriyordu. Şamdanı piyanonun üzerine bıraktım. Dirseklerime kadar uzanan dantel eldivenleri dikkatlice parmaklarımdan geçirdim. Tuşların üzerinde küçük bir kart vardı. Collige virgo rosas.

Topla genç kız çiçekleri.

Tesadüf müydü yoksa bilmediğim başka karanlık yanları ona başka bir savaşın meydanında olduğumu mu fısıldıyordu? Bilmiyordum, bildiğim tek şey, Sidra Dekalton bu defa bıçaklarla değil çiçeklerle oynamamı istiyordu.

Aklım avucumun içinde tuttuğum karta kendi cevabını verdi.

Lacrimis struit insidias cum femina plorat.

Kadın ağlarken, gözyaşlarıyla tuzak kurar.

Parmaklarım rasgele birkaç tuşa dokunduktan sonra notu yeniden oraya bıraktım. Mumu üfleyerek söndürdüm ve bu sisli, küflü, tamamıyla bulanık ama yine de kalp odacığı gibi tanıdık hissettiren bodrum katından çıktım.

Giriş katında merdiven basamaklarına oturmuş bekliyordu. Yüzünü yere eğmiş, derin düşüncelerle boğuşuyordu. Geldiğimi duyduğuna şüphe yoktu. Karşısına geçecek kadar birkaç adım attım. Nihayet başını yavaşça kaldırdığında uzun perçemlerinden biri gözlerinin üzerine düştü. Ona bakarken kalbimin derimin altında genişlediğini hissediyordum. Bakışları ve kalbim arasında yaşamlarla örülü ağ vardı. Orada yenilgi bilmez bir hükümdarlığı vardı.

Ayağa kalktı. Üzerine elbette kusursuz şekilde oturan siyah bir takım giymişti. Karanlık bakışları dirseklerime kadar uzanan eldivenlerde hafifçe parladı. Gözleri saçımdaki iğneye, aşağı doğru süzülen dalgalara kaydı. Boynumdaki incide uzun uzun oyalandı. Kasıtlı bir şekilde bağlamadan göğsümün üzerinde serbest bıraktığım perden birini tutarken parmağının üstü tenime dokundu.

"Şarap gibi görünüyorsun," dedi ve aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi. "Bonum vinum lætificat cor hominum." Parmağı dekoltemden yukarıya doğru tırmanıp hafifçe kolyeye dokundu, boynumu okşayarak geriye çekildi.

İyi şarap, kalbini neşelendirir.

Benim de gülümsememe neden oldu. Benim aklımdan geçen kelimeler arzuladığı kadar neşeli değildi. Ölüm duvarına tırmanmış, paçalarından çekiştiriyor sen ona gülümsüyorsun, diye fısıldamak istiyordum. İnsan Azrailini hem de yüzünü bu kadar iyi biliyorken hiç içeri alır mı?

Ölüm melekleri kanatlarıyla kandırır, cadılar da ilk önce kendi süpürgesini yakarlar.

Benim için arabanın kapısını açtığı anda gülümsedim ve arabaya binmeden önce sanki son kezmiş gibi dönüp şatoya baktım. Kara bulutlar şatonun tepesinde toplanmış, en üst katı ve sivri kubbelelerini içine almıştı. Bu gece yeniden buraya dönebilecek miyiz diye merakla koltuğa oturdum ve kapıyı üzerimden kapatmasına izin verdim.

"Çok dingin görünüyorsun," dedi araba yolda hızla ilerlemeye başladığında. Artık onun da acelesi vardı. Her ne ise o şeyle karşılaşmak belki de bir an evvel yüzleşmek istiyordu.

"Öyle mi?" diye sordum ona dönmeden.

Kitabı rafından alıp okumaya başladığınızda dönüşü yoktur. Kitabın kapağını bir kez açtıysanız, geri kalan sayfaları çevirin veya çevirmeyin bir şey değişmezdi, hikâye yazıldığı gibi ilerler ve sonu her nasılsa öyle biterdi. Bizimle ilgili her şey bu şatonun gizlediği kütüphanenin içindeydi. Rafta saklanıyorduk ve bir yaşam değişmiş, kitap raftan aşağı düşmüş, rüzgâr sayfalarını çevirmiş ve gözüm o satıra takılı kalmıştı. Hikâye başlamıştı ve okumamın kaç gün süreceği, ne kadar zaman geçeceği önemli değildi, bitecekti.

Kitap onu okuyan kim olduğuyla ilgilenmez, sonu herkes için aynadır ve değişmez.

"Korkuyor musun?" diye sordu bu defa. Benimle konuşmaya mı çalışıyor yoksa ağzımdan laf almaya mı çalışıyor emin değildim.

"Elbette." dedim kaçamak bir şekilde. "Umarım Reyna yaptığım değişiklikleri sever ve vampirler ile insanlar için her şey yolunda gider." Dudaklarımı birbirine bastırıp düşüncelerimin beni ikna etmesini bekledim.

"Yolunda gitmezse?" diye sordu.

"Sanırım doğaçlama yapmamız gerekecek." Ona doğru dönerek güldüm. Bu komikmiş gibi, sanki espri yapıyormuşuz gibi. Sanki yolunda gitmeyen en küçük şey hepimizin hayatını sonsuza kadar değiştirmemiş gibi.

O da gülümsedi ve yolun kalanında sessizliğini korudu.

Araba hızlandıkça kafamın içinden düşünceleri alıp götürüyordu sanki... Bu geceden umduğum buydu, aklımı kurtarırsam kalbimi iyileştirebilirdim. Bir kez daha kalbimin savaşımın aklımın yenilgisi olmamasını istedim.

Ara ara dönüp bana baktığım hissetsem de ikimiz de gizlerimizi koruduk. Şüphe içindeydi. Bana güvenmiyordu ama benimle bir kez daha bu yolu yürüyordu. Kaderin acımasızlığı da buradaydı, dolu dolu, kan revan içinde bir yaşam geçmişti ve ben yine ona güveniyordum. Bütün mesele de buydu. Ben en başından beri ona güveniyordum. Sevdikleri uğruna sevdiklerine bile yapabileceklerini biliyordum. Eline bir hançer verirsem eğer onu kalbime saplayacağını biliyordum.

Eline bir hançer verirsem eğer.

Araba durduğunda hiç hareket etmeden bekledi. Gözlerini camdan ayırmıyordu. Saçlarımı ve saçıma taktığım iğneyi kontrol ettim. Eldivenleri dirseklerime kadar çekip düzeltiltim. Elim kapı koluna gittiğinde onun eli beni durdurdu. Başımı ona çevirene kadar içeride nefes sesimiz bile duyulmadı.

Nihayet mürekkep kadar karanlık gözleriyle dip dibeydim.

Bana ateş dediğini biliyorum ama şimdi senin gözlerinde söndürülmesi çok zor bir yangın görüyorum...

"Ne planlıyorsun?" diye sordu fısıltıyla. Kendimi ele vermem işten bile değildi. Ama kalp atışlarım hızlanmadı çünkü ben böyleydim. Gülümser ve tetiği çekerdim.

"Eğlenmeyi," diyerek gülümsedim.

"Bis repetita placent, Cor."

Tekrar eden baştan çıkarır.

Daha çok gülümsedim.

"Bis repatita non placent. Kont."

İki kez tekrar eden artık baştan çıkarmaz.

O kaşlarını çatarken ben kapıyı açarak dışarıya çıktım. Elbise hafif esen rüzgârın dokunuşuyla üzerime oturdu. Eteklerini düzelterek arabayı kilitlerken gözleri üzerimdeydi. Memnuniyetle yanına gidip koluna girdim. Sessizce benimle birlikte yeni toplanan kalabalığa doğru yürüdü.

Bu gece davetlilerden sorumlu olan Azelda karşıladı bizi. Gece yarısına kadar gelip gidene dikkat edecekti. Üzerinde benden aldığı siyah mini elbise vardı. Kısa saçlarını açık bırakmıştı.

"Harika görünüyorsun Luzia!" diye gülümseyerek eğildi ve beni yanaklarımdan öptü. Doğrulurken Sidra'ya döndü. "Siz her zaman harika görünüyorsunuz."

Bir yanım gerçekten, tüm kalbimle bu geceyi atlatmasını istiyordu.

Sidra ona başını salladı. Dikkatle beni önden geçirirken gözleri şimdiden etrafı tarıyor, tehlikenin nereden geleceğini anlamaya çalışıyordu.

Pembe ve kırmızı ışıklar sık aralıklarla tavana ve pencerelere asılmıştı. İçerisi her zaman bu kadar kalabalık olmayacaktı ama partiye özel olarak masaların hepsi kenarlara çekilmiş ve orta kısma insanların ayakta durabileceği, dans edebileceği ve gerekirse savaşılabileceği yüksek masalar yerleştirilmişti. Gözlerim merakla en önemli kısma döndü. Müzik kabinin çaprazında ölümsüzler için bir bar masası ayarlanmıştı. Gece boyunca yapay kan ikramı ve isteyenlere içki servisi olacaktı.

"Bu portreler..." diye dikkatimi köşelere çekti Sidra.

Kendimden ve yaptığımdan gurur duyarak tebessüm ettim.

Duvarlarda geçmişi ve geleceği buluşturan tablolar asılıydı. Bu gece kasabadaki herkes davetliydi. Yerel gazetede reklam çalışmaları iki gündür sürüyordu. Son olaylar ve gerilimlerin ardından vampirlerle insanların kaynaşması için çok önemli bir geceydi. Sidra'ya

Bu kadar geren de buydu. Bir kez daha kasabada yaşayan tüm vampirleri gafil avlamamdan endişeleniyordu.

Tablolarda vampirlerle insanların bir arada resimleri de vardı ve çevre geçmişe uzanan beraberlikleri de... Savaşın izleri ve faydasızlığı da resmedilmişti. Ancak bir tanesi vardı ki tarafımdan özellikle seçilmişti. Herakles'in bizzat öldürdüğüm oğullarının olduğu portreyi beni alıkoyduğu gün evinde görmüştüm. Bu tabloya ne kadar değer verdiğini biliyordum. Kaçak olduğu için evinde yaşamıyordu ve geçmiş yaşamdan bana borçlu olan vampir dostum Arthur'dan benim için küçük bir hırsızlık yapmasını rica etmiştim. O tablonun buraya çekeceği belayı dört gözle bekliyordum.

"Birkaç şeyi kontrol edeceğim," dedim Sidra'ya dönüp. "Sen keyfine bak."

Bana yine imayla baktıysa da ağır ağır başını salladı. Yanından ayrılırken gördüğüm birkaç yüze el sallamayı ve göz göze geldiğim insanlara sakince gülümsemeyi ihmal etmedim. Daha şanslı olsaydım insanlar daha sağduyulu olurdu ve buraya bu kadar kişi gelmezdi ama beklediğimden daha kalabalıktı. Bar tezgâhının altından geçip mutfağa doğru ilerlemeye koyuldum.

Restoranın servis ekibi tam kadro çalışıyordu. Şef garson yanıma yaklaştığında servis masasındaki içeceklere dalmıştım.

"Herkes onlardan verdiniz değil mi?" diye sordum sessizce. "Bütün insanlara?"

Şef garson etrafı kolaçan ederek başını salladı. "Girişte minik bardaklarla ikram ettik, kimse geri çevirmedi."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkür ederim, her şey harika görünüyor."

Yemek olarak aperitif seçeneklerimiz vardı. Yapay kan stoğunda sorun yoktu. İnsanlara ikram edilen her şey titizlikle ve özel aromalarla hazırlanıyordu. Gözlerim köşelerdeki kameraları kontrol etti. Atladığım bir şey var mı diye tekrar tekrar düşündüm ama geriye en zoru, beklemek kalmıştı.

Tekrar içeriye döndüğümde gözlerim Sidra'yı anyordu ama onu göremedim. İçimden bir ses bir yerlerden beni izlediğini söyledi.

Duyularınız ne kadar keskin olsa da Kont, ben artık aklını yitirmiş küçük kız değilim... Ve büyümek hiç de kolay değildi. Yaşadığım tüm zaman boyunca düşündüm ve anladım; önceki yaşamımda aklımla zehirlenmiştim. Yeniden doğdum çünkü tüm dünya benim sonuna kadar savaşıyor ve kuşatılmıştı. Ve bu savaşın tek bir kazananı olacaktı. Kaybeden kim olursa olsun bu defa aklımı da kalbimi de yitirmeyecektim.

Oyunumu oynamaya başladım. Tanıdığım birilerinin yanına gidip her şeyin yolunda olup olmadığını sordum.

Buranın yeni Sivri Diş olmasıyla ilgili konuşurken sadece alay ediyordum ama vampir katılımı şimdiden yüksekti. Son zamanlarda kasabaya çok fazla vampir yerleşmişti ve kaynaşmak için hepsi buraya gelmiş gibi görünüyordu. Şimdilik herkes kendi eğlencesine bakıyordu ama küçük bir damla kan aktığında yine böyle sevimli olacaklar mıydı?

Yeni çalışanlarımızdan birkaç kişi buradaydı. Reyna'nın daha önce birlikte çalıştığı ekipten bazıları gündüz vardiyasında restoranda çalışmaya devam edecekti. Gece çalışması için vampirler gerekliydi ama bu geceden sonra olacakları kestirmek güçtü.

Vaha'nın en güvendiği adamları en başından itibaren her yerde dört dönüyordu. Başımla onları selamladım. Köşelerde her yeri rahatça görebilecekleri alanları tercih etmişlerdi. Belli ki bu gecenin hareketli geçeceğini Vaha da tahmin ediyordu. Ama tahmin edemeyecekleri birkaç şey yapmıştım.

"Her şey yolunda mı?" Sese doğru döndüğümde neredeyse elindekileri dökmesine neden oluyordum. Bedenlerimiz birbirine çarpınca arkaya doğru bir kavis çizerek omuzlarına tutundum.

"Beni korkuttunuz Sevgili Bay Sidra!" Omuzlarında bir şey varmış gibi silkeleyerek geriye çekildim. Elindeki kadehlerden birini alırken, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Burası harika görünüyor." Gözleri etrafı hızla kolaçan etti. "Senden de harika görünüyorsun."

"Teşekkürler..." Şaraptan bir yudum alınca kaşlarımı çatıttım. Bu çok iyi bildiği favori şarabımdı ve kesinlikle bu gecenin menüsünde yoktu.

"Müzik seçimin konusunda aynı şeyi söyleyemeyeceğim elbet."

"Gözlerimi devirdim. Taylor Swift, Cassandra çalışıyordu."

"Eski kafalısın," dedim omuz silkerek. "Antikalara uygun bir listem olduğunu sanmıyorum."

"Hım..." diye mırıldandı kulağıma doğru. "Neden sen çalmıyorsun ve bunun hoşuma gidip gitmediğini görmüyoruz?"

Yabani bir güdüyle kadehi dudaklarıma yasladım. Yanaklarım kızarmadan önce büyük bir yudum içtim ki bir bahanem olsun.

"Belki," dedim dilimi dudağımın üzerinde dolaştırıp. "Gecenin sonunda çalarım."

"Bu bir vaat," dedi beni süzerek.

"Öyle olduğunu umuyorum."

Azelda dikkatimi dağıtmasa ona piyano için teşekkür edecek ve ne kadar beğendiğimden bahsedecektim.

"Kadehimi tutar mısın?" diyerek eline tutuşturdum. "Reyna geldi. Işıkları söndürmem lazım." Ona bakmadan koşturmaya başladım. Işıklara giderken barın orada hazırda bekleyen garsona "Geldiler!" diye işaretimi verdim. İçerisi karardı ama etrafta hâlâ duvarları süsleyen küçük ışıklandırmalar vardı.

Azelda kapıyı açtı, Reyna'nın içeriye girdiğini gördüm. Vaha tek başına geçmesine izin vermişti ama hemen arkasında duruyordu. Azelda kapıyı kapattı. Işıkları yeniden yaktım. Aynı anda köşelerde bekleyen garsonlar şampanyaları birlikte patlattılar. Müzik yeniden çalmaya başladığında birisi alkışlamaya başladı ve geri kalan herkes de ona eşlik etti. Reyna ağzı kulaklarında yürürken etrafı incelemeye devam ediyordu.

Onunla ortadaki masalardan birinde buluştum.

"Luzia..." diye mırıldandı kendi etrafında ikinci turunu dönerek. "İnanılmaz. Bir şeylerin değişeceğini biliyordum ama bu..." Tekrar etrafında döndü. Bar kısmı genişletilmişti ve artık vampirler için de içki bölümü vardı. Pencereleri her ihtimale karşın güneş geçirmeyen özel kırmızı perdeler süslemişti ve camlar çiçek desenlerinin harmanlandığı buzlu vitraylarla değiştirilmişti. Tavandan hem şık hem de vintage bakır avizeler sarkıyordu. Koyu ahşap masalar or-

tamı zenginleştirirken, duvarlara sabitlenmiş ahşap kitaplıklar sırayı hava katıyordu.

"Gerçekten beğendin mi?" Ellerimi birbirine kenetleyerek bekledim.

"Sen dünyadaki en müthiş dostsun!" Bir an dahi durmadan kucakladı beni. Alışkın olmadığım gücü beni gafil avlamıştı. O kadar çok sıktı ki kahkahalarımın arasından onu uyarmak zorunda kaldım.

"Affedersin..." diyerek geri çekildi. "Aklımı kaçıracağım Lu, burası harika olmuş. Şu dekorlara bak."

"Bu gülümseme için değerdi," diye karşılık verdim elinden tutarak. "İçecek bir şeyler alalım mı?" Önce başını yana yatırıp onaylarcasına salladı ve elimi iyice kavradı.

"Vay canına. Muhteşem görünüyorsun. Sen..." Duraksadı. "Farklı görünüyorsun."

Bundan emin değilim Reyna, bana kalırsa tam da olduğum gibi görünüyorum.

"Çok iyi iş Luzia." Vaha yanımıza geldiğinde hareket etmeyi bıraktım. Üzerinde her zamanki takım elbiselerinden biri vardı. Ceke-tinin cebine Reyna'nın kırmızı elbisesinin renginde bir mendil koymuştu. Her zamanki gibi uyumları kusursuzdu.

"Teşekkürler," dedim. "Ama tüm övgüleri almama gerek yok. Senin ekibinin de epey yardımı oldu, Azelda dekorasyona yardım etti ve Sidra duvarları boyadı." Bunu söylerken gülmeden edemedim.

"Her zaman böyle alçakgönüllü olmana gerek yok kızım!" diye tersledi Reyna. "İyi iş. Seninle gurur duyuyorum. Ve hepsi için minnettarım."

Umarım gecenin sonunda da böyle düşünürsün.

"Ben siz kızları yalnız bırakayım," dedi Vaha. Eğilip onu saçlarının üzerinden öptüğünde ailemi yanlış yerde aradığımı biliyordum. Ve onlardan kaçırdığım gözlerim kuzguni gözlerle birleşti. Sidra bizi izliyordu.

"İçecek bir şeyler alabiliriz şimdi," diye dikkatimi çekti Reyna. Gözlerimi kırpıştırarak ona gülümsedim. Bar tezgâhının üzerindeki minik bardaklara uzandığı sırada fazla tepkili bir şekilde, "Onlar olmaz!" dedim. Birden yüzü asıldı ve havada kalmış eliyle bana döndü.

"Bu geceye özel çok pahalı şampanya sipariş ettim." Tezgâhın arkasındaki garsona işaret ettim. Garson soğutulmuş iki kadeh ve alınmış şişelerden bir şampanyayla bize yaklaştı, şampanyayı sallayıp ustaca bir şekilde patlatırken Reyna'nın dikkati dağılmıştı. Pencereden dışarıyı görebileceğim bir yere geçtik.

"Gerçekten iyi bir şampanyaymış." Kafasına dikip gülümsedi. "Yani hâlâ şampanya içebiliyor ve tadını alabiliyorsun." Konuyu değiştirmek için üstün bir gayret göstermeye koyuldum. "Yeterince kan içtiysem eğer." Dudakları yeniden kıvrıldı ve bana doğru eğildi. "Bu gece ne olduğunu tahmin edemezsin!"

"Edemem..." diye merakla kaşlarımı kaldırdım. Elini masanın üzerinden bana doğru uzattı. İlk bakışta anlamadım sonra parmaklarını salladı ve loş ışığın altında devasa bir şey parladı. Kocaman bir tek taş pırlanta yüzük. Neredeyse şampanyayı pöskürtmeme neden oluyordu.

"Vaha bana evlenme teklif etti!" Elini tutup yüzüğü incelemeye koyuldum. Beyaz taşlarla işlenmiş dikdörtgen şeklinde, kenarları yuvarlak pırlanta göz alıcı şekilde büyüktü.

"Bu muhteşem..." diye mırıldandım. Reyna'nun; dünyadaki en sevdiğim insanın mutlulukla ısıldayan yüzüne baktım. O gece bu gece olmak zorunda mıydı...

"Gerçekten mutlu musun?" diye fısıldadım. "Tüm olanlara rağmen." Sana olanlara rağmen. Sana yaptıklarına rağmen. Başına, başımıza gelenlere rağmen.

"Hiç olmadığım kadar!" Düşünmesi bile gerekmemişti.

Reyna her zaman aramızda daha akıllı ve mantıklı olandı. Vampir olmanın ondan bu yetileri aldığını sanmıyordum. Ve o an için benim göremediğim neyi gördüğünü merak ediyordum.

"Onu seviyorum Luzia!" dedi düşüncelerimi duymuş gibi. Gözleri bizden uzakta, kapıya yakın bir yerde yüksek masalardan birinde Sidra ile konuşan Vaha'ya kaydı. "Hem de çok seviyorum. Bu şekilde olmamalıydı belki ama keşke demiyorum. İyi ve mutlu, hatta mutludan da öte hissediyorum."

Bütün kelimeler kafamın içinde tekrar tekrar döndü. Bir yanlışlık aradım ama bulamadım. Sadece kendi içimde söyleyeceklerime itiraz edebilecek bir *ama* aradım ama bulamadım. Onu seviyordu. Onun tarafından seviliyordu. Ve bunu sonsuza kadar yapmaya hazırı. Cesareti benim cesaretimi paramparça etti.

Sen hiç sevginin peşinden koşmadın.

Sen hiç sevmeye teslim olmadın.

Sen sadece kaçtın.

Ve bazen ardına bile bakmadın.

"Aile olabileceğinizi düşünüyor musun?" diye sorarken buldum kendimi. Belki de her şeye rağmen, tüm çabama rağmen bir yanım emin olmak istiyordu.

"Alışılmış bir aile değil belki ama zaten öyleyiz. Hasta olursam bana bakacağını biliyorum, başıma bir şey gelirse beni arayacağını biliyorum ve uyurken saçlarımı okşayacağım... Onun için her şeyi yapabileceğimi biliyorum. Çünkü o da benim için her şeyi yapar. Aileden başka ne beklersin ki?"

"Hiçbir şey..." diye mırıldandım. "Başka hiçbir şey." Şampanya kadehim kafama diktim. Bu sözler, bu geceyle ilgili planladıklarım arasında yoktu. Aniden kendimi tecrübeli olduğumdan daha kötü hissetmeye başladım. Yalnızlık hissi yeniden etrafımı dört bir yandan kuşattı.

"Yine de annemle babam aklımdan çıkmıyor," dedi Reyna. Etrafı seyrettiği için yüzümün halimi göremiyordu. Ben de onunla birlikte müziğin akışında dans eden insan kalabalığına baktım.

"Başta zor olsa da seni destekleyeceklerdir," dedim. İçten içe onun da bunu bildiğini biliyordum. Babasıyla konuştuğum ve her şeyi hem de her şeyi anlattığım için de biliyordum. Neredeyse dilimin ucuna kadar gelmişti. Her şeyi ona da anlatmak üzereydim. Ama Vaha yanımıza geldi ve dans etmek için izin istedi.

Benimle dans etmek için.

"Elbette," dedi Reyna ona gülümseyerek. "Kız kardeşinle dans etmende bir sakınca yok."

Elim ayağım birbirine dolaştığından, kadehe çarpıp devrilmesi-
ne ve aşağı düşüp parçalanmasına neden oldum. İkisinin de gözleri
hâna döndü.

"Şimdiden sarhoş oldum galiba," dedim gülmeye çalışarak. "İç-
kiler bedava olmamalıydı." Reyna bakışlarını bir süre daha üzerim-
de gezdirse de Vaha güler gibi oldu. Hâlâ davetine bir cevap bekli-
yordu.

"Pekâlâ," dedim yutkunarak. "Öyleyse dans edelim." Ve baka-
lim altından ne çıkacak.

Elimi, Vaha'nun eline bırakarak beni boş alana doğru çekmesine
izin verdim. Aramızda bariz bir mesafe bırakarak diğer elimi om-
zuna koydum. Gözlerim onda değildi, etrafa bakıyor ve bir an önce
şarkının bitmesini bekliyordum.

"Burada gerçekten harika iş çıkardın," dedi.

Eskiden onunla konuşmak çok kolaydı. Her iki açıdan da eski-
den. Önceki yaşamımda onun bir Victoriam olduğunu bilen babam
dışındaki tek kişiydim. Victoriam olmasa, sadece seyis olsaydı da
ona aynı duyguları hissederdim. Onun içtenliğini sever ve onu ko-
rumaya çalışır yine sadece onunla dost olurudum. Okuma yazma
öğrenmesine yardımcı olur, onun için o aptal kıza yine mektup ya-
zardım. Ve onun için yine bütün kasabamın ağzına düşmeyi göze
alırdım.

"Evet," dedim yine ona bakmadan. "Reyna'nın hoşuna gitmiş
gibi görünüyor."

Onunla bu yaşamımda yeniden rastlaşmıştım. Her şeyi başlatan
ve bitiren bu olmuştu. Bu kasabaya döndüğümde beni etki altına al-
muş ve her şeyi unutturmuştu. Onu Reyna'nın sevgilisi olarak tanı-
dığım ilk anda içim ısınmıştı. Çok iyi dost olmayı başarmıştık. Her
zaman Reyna'yı kolladığı gibi beni de kollamıştı. Ta ki ben her şeyi
öğrenene kadar... Bir seçim yapmıştı. Kız kardeşiyle, âşık olduğu
kadın arasında bir seçim yapmıştı ve benim hayatımı tersyüz etme
uğruna Reyna'yı seçmişti.

Kendi kendime gülümsedim. O kadar da farklı değildik. İkimiz de
kalbimizin peşinden gittik ve bu uğurda herkesi görmezden geldik.

O kadar da farklı değilsiniz, ikiniz de aile hasretiyle kavrulup aileye benzer bir şey gördüğünüzde peşini bırakmadınız. Reyna onun ailesiydi. Ben değildim.

"Özür dilerim," dedi aniden. "Yine planlarını mahvettim değil mi?" Herakles'in peşine düşmesinden bahsetme şansımız olmamıştı. Reyna'nın olayı bunun üzerini örtmüştü. "Sanırım bir yanım beni kollayan kardeşime güvendi durdu. Sen hiçbir zaman korunmaya ihtiyacın varmış gibi görünmezdin."

Son cümlesi beni hayrete düşürdü. Benim mi korunmaya ihtiyacım yoktu, diye bağırarak istedim. Benim mi? En çok benim ihtiyacım vardı.

"Biliyorum," dedi gözlerini kapatarak. "İhtiyacın olduğunu biliyorum. Ama sen her şeyde çok iyiydin. Rol yapmak konusunda da öyleydin. Dünyaya sahiptin Luxuria. Dünyayı parmağında sallıyormuş gibi davranırdın."

"Bu yüzden mi geri döndüğümde bana her şeyi unutturdun?"

"Hayatın olmasını istedim. Bunlardan uzak bir hayatın."

"Reyna'nın hayatı tehlikeye girene kadar." Komik olmayan, hiç komik olmayan bir şeye güldüm.

"Kendimi kaybetmişim," diye savundu kendini.

"Sadece hançerin yerini öğrenmek için, onlarla savaşmak için bana her şeyi hatırlattın," dedim dişlerimi sıkarak. Ama bir şey beceremedin de. Sadece ben hatırladıklarımla kaldım. Ben her şeyle birlikte öylece ortada ve yine tek başıma kaldım. Orada bile değildin. Yanımda değildin.

"Reyna'yı kaybetme düşüncesi beni mahvetmişti. Mantıklı düşünemiyordum."

Yüzündeki hayal kırıklığı biraz teselli ediyordu, en azından gerçekten üzgün olduğunu görmek bir nebze de olsa yaralarımı merhem oluyordu.

"Evlilik müjdeniz için tebrikler," dedim ve nihayet şarkı bitince durdum. "Umarım gerçekten sonsuza kadar mutlu yaşarsınız." Küçük bir gülümseme dudağımda hareketlenirken yürümeye koyuldum.

CANAVARLAR DA HÜZÜNLÜDÜR

Tuvalete girip kapıyı arkamdan kilitledim. Yüzüme biraz su çarpmak istiyordum ama o kadar uğraştığım makyajımı mahvetmek istemedim. Başımı eğerek derin nefesler aldım.

Bitecek. Bu gecedен sonra hepsi bitecek. Her şey olması gerektiği gibi olacak. Nasıl olması gerekiyorsa her şey öyle olacak. Ölmesi gerekenler ölecek.

Canavarla Uals

Yeniden içeriye döndüğümde yeni gelenler vardı. Ölümsüzleri ayırt etmek hiç zor olmuyordu. Birçoğu elinde yapay kan dolu kristal kadehler tutuyordu. Onlara verilen kadehlerin aynı olmasını özellikle istemiştim. Ayırt etmesi her şekilde daha kolay olacaktı.

Gözlerim etrafta dolaştı. Sidra ve Vaha da Reyna'ya katılmıştı. Ne konuştuklarını buradan duyamıyordum. Onlar ölümsüzdü. Artık daha çok ortak yanları vardı. Bense on yıllar sonra bile ölümsüzlerin avcısıydım.

Kısa süreliğine birkaç masaya uğradım. Herkesin keyfi yerindeydi. Kasabadaki olaylar eğlence anlayışımıza gölge düşürdüğünden beri herkesin böyle bir partiye ihtiyacı vardı. Ama gecenin neler getireceğinden kimsenin haberi yoktu.

İçecekler yenilendi, müzik yükseldi, zaman aktı ve herkes kendini kaptırmaya başladı. Dans ediyor ve tadını çıkarıyorduk. Ama ben bir taraftan da ilk kez vampirlerle insanların böylesine kalabalıkta bir arada oluşuna göz gezdiriyordum. Saldırı yoktu, taşkınlık yoktu, anlaşmazlık yoktu. Vampir karşıtı insanların gelip partiyi basmasını beklemiyordum, önlemimi almıştım ama gelmesini beklediğim birileri vardı.

Herkese yeni parti içkiler dağıtılmaya başladı, ışıklar kısıldı. Karanlığın altında herkesin birbirine karışmasını izlerken dans etmeye devam ettik. İçtikçe dansımıza kahkahalarımız eşlik etti. Reyna kendini Vaha'nın kollarına bıraktı. Azelda aramıza katıldı. Bu gece Arthur bile burada vampir arkadaşlarıyla birlikte eğleniyordu. Yağmır geldğinde onunla dans etmekte bir sakınca görmedim. Tüm gece beni izleyen ve neyin peşinde olduğumu anlamaya çalışan siyah gözleri tüm varlığıyla hissediyordum.

Beni daha da mutlu edecek bir olay oldu ve yağmur yağmaya başladı. Pencereleri ve kapıları sonuna dek açtım. Rüzgâr fırtınayı içeriye çağırdı. Kalın perdeler uçuşurken eğlenceli nidalar yükseldi. Partiyi dışarıya taşımak için gerekli ortam hazır, kendini yağmur damlalarının altına atan ilk ben oldum ama hepsi peşimden geldi. Bu gece doğa da beni destekliyor ve çılgınlığa ortak oluyordu.

"Bak sen şu işe," dedi Sidra ensemın hemen dibinde. Ona doğru kendimi bırakıp gülümsedim. "Ben de bu gecenin sonunda onu öldürmem gerekir diye düşünüyordum." Ellerini belime dolayarak beni bir şeyi görmem için diğer tarafa doğru çevirdi. Hemen arkamdaydı, başını neredeyse omzuma yaslamıştı. Bana neyi göstermek istediğini merak ederek o yöne baktım. Azelda ve Arthur koca meşe ağacının altında öpüşüyor ve hallerinden pek memnun görünüyordular.

Yağmur damlaları onun saçlarından benim üzerime doğru akıyordu. Saçlarım mahvolmuştu ve makyajımın çoğu herhalde akmıştı ama umurumda değildi. Herkes sıırsıklamdı ve bazıları yüksek topuklu ayakkabılarından kurtulmuştu. Ben asla bunu yapmazdım.

"Bu geceyle ilgili bunu mu planlıyordun?" diye fısıldadı kulağıma. Çenesi şakaklarıma dokununca irkilerek kıkırdadım.

"Ne planladığın hakkında hiçbir fikriniz yok Sevgili Bay Sidra!" Biraz keyif biraz sarhoşlukla kelimeler ağır ağır döküldü dudaklarımdan.

"Bana söyleyebilirsin bir tanem."

Ağır ağır topuklarımın üzerinde ona doğru döndüm. Ellerimi zaman zaman ıslanmış gömleğinin manşetlerine götürdüm ve aptal bir şekilde dudaklarımı büktüm.

"Korkuyor musunuz Kont?"

Elleri belimin etrafına dolandı. Beni olabildiğince kendine çekti. Onun yakınında olmak her zaman hem iyi hem de kötü hissettirdi. İyiydi çünkü kendimi ona bırakmaya çok hazırdım. Kötüydü çünkü aklımın başımda olmasını istiyordum.

"Ne iş çeviriyorsun?" diye sordu daha hiddetli bir tonla. Başır-mamıştı ama vurguları kaşlarımı çatmama neden oldu. Burada aklı başında tek kişi o olabilirdi.

"Bana güvenmiyorsun," diye fısıldadım. "Hâlâ bana güvenmi-yorsun." Bana hiç güvenmedin. Hiçbir zaman aklımdan geçenleri anlamadın. Bana hep en yakın olandın ama sen bile kalkanımı aşamadın. Yalanlarımı bulamadın. Kalbimin ortasıydın ama hep ona uzaktan baktın.

"Kendimle ilgili endişelenmiyorum," derken sesi daha sert çıkı-yordu. "Kendimle ilgili hiçbir zaman endişelenmedim! Ama yön-temlerinin bazen abartılı olabileceğini biliyoruz. Beni endişelendi-ren bu."

İnsanlar etrafımda görünmez hale gelmişti. Şimdi sadece müzik, karanlık, yağmur damlaları ve onunla ben vardım. Çok güzeldi. Hayal edilebilecek simsiyah bir evrene benziyordu. Yamuk yüzlü insanların yaşadığı karanlık bir dünya. Kâbus şatosunun içindeki düzgün olmayan bir şeyler yığını. Buraya hapsolmuştuk ama hiç-birimiz halimizden şikayetçi değildik. Gölgeler, uğultular ve kırı-kökük şeyler, eşyaların üzerindeki tozlar ve küfler; hiçbiri bizi ra-hatsız etmiyordu. Kötü olan hiçbir şey. Çünkü biz de öyleydik. Ve bizi tavlayan, bu kaosun kendisiydi.

"Yine de sever miydin?" diye sordum ahenkle. Duymaya ihti-yacım olduğunu sorana kadar bilmiyordum. "Her şeyi tersyüz et-sem... Daha da ileriye gitsem... Her yeri birbirine katsam... Beni yine sever misin?"

Hafif aralık kalmış dudaklarının üzerinden yağmur damlaları süzülüyordu. Uzanıp ona dokunmak ve öpmek için yanıp tutuşu-yordum. Bu delirmişim gibi gülümsememe neden oldu. Başladığı-mız yerdeyiz. Bitirebileceğimiz yerdeyiz. Ama belki de tekrar eden sonsuz bir döngünün içindeyiz.

"Sevmedim mi?" diye sordu karşılık olarak. Gözleri derin bir ne-
fes ve heyecanla şişen göğsüne kaydı. Dudaklarına. Ama en çok
da gözlerine. Görmek ister gibi. Bir kitap gibi okumak istercesine.
"Sevdim." Başını yavaş yavaş salladım. "Birbirimizi en kötü ha-

limizle sevdik. Değil mi?"

"O da başını yavaşça salladı.
"O halde bir önemi yok," diye gülümsedim. "Ne yapacağımın.
Ne yapabileceğimin. Aklımı kaçırıp kaçırmadığının. Çünkü başka
yolu da yok," diye tamamladım cümlemi ve bir kez daha anlama-
sını bekleyerek, beklenti dolu gözlerimi onun gözlerine diktim. "En
başından beri seninle birlikte yürüyebilmek demek, ileri, çok ileri
gitmek demek değil miydi?"

Dudaklarını birbirine bastırduğunda yağmur damlası ağzında eri-
yip yok oldu. Gözleri daha da yoğunlaştı ve anlamaya başladığını
fark ederek gülümsedim. Beni sıkı sıkı tutan kollarındaki kaslar ge-
rilmişti. Kaç yılsa o kadar eskiye gitmişti. Kaç yılsa o kadar öteye
gelmişti. Canavarla dans etmeye başladığında onun gibi hareket et-
mek zorunda olduğunu şimdi o da biliyordu. Canavarın kim oldu-
ğunu, hangimiz olduğunu bilmiyordum ama bu bir şeyi değiştirmi-
yordu, dans ediyorduk ve artık ikimiz de birbirimizin hareketlerini
takip etmek zorundaydık. Biri diğerini öldürene dek.

"Bavulunu toplayıp gitmemenin tek yolunun bu olduğunu söy-
lüyorsun," diye mırıldandı sonunda konuştuğunda. "Çünkü karan-
lıkta dolaşmanın tek yolu karanlığa alışıarak yol almaktır."

"Karanlıkla bir olursun ya da kör olursun," diye kabul ettim.

"Bu savaşı başlatırım ya da bitiririm."

"Tek başına oynuyorsun." Kuvvetle belimi sıktı. "Beni de dahil
et..." Bir şey onu durdurdu. Sözlerinin arkası gelmedi. Bana doğru
eğilmiş başı yana döndü ve tehlikeyi fark eden çenesi gerildi. Tutu-
şundan sıyrılmaya çalıştığımda ellerini bıraktı ve baktığını görmem
için kenara çekildi.

Gerçek parti şimdi başlıyordu.

Herakles'e doğru gülümsedim. Tam da nerede kaldığını merak
etmeye başlamıştım. Onun korkunç parlak gözleri de benimle buluş-
tuğunda gülümsedi. Tek başına değildi, ben de tek başına olmasını

beklemiyordum. Hemen yanında artık yol arkadaşı olduklarını bildiğim Ares duruyordu. Yol ağzından ve yolun diğer tarafındaki ağaçların arasından öfkeli vampirler yavaştan görünmeye başladı. Bu partideki herkesin gerilmesine neden olmuşları. Vampirler ağaçların arasından sadece bir tehdit olarak görünüp kayboluyordu. Birkaç saniye yolda birkaç saniye sonra da bize yakın yerde beliriyorlardı.

Herakles yanından ayırmadığı bastonuyla sakın sakın bize doğru yürümeye koyuldu. Gözlerim Reyna ve Vaha'yı aradı ama dışarıda değillerdi. Azelda gelenlere tepki olarak dişlerini gösterdi ve birkaç saniye içinde yanımda bitti. Şimdi sol tarafımda, çok yakınımda Sidra duruyor, sağ tarafımda ise Azelda bekliyordu. Ne olduğunu anlamak isteyen Arthur da ona yakın bir yerde durdu.

"İnsanlık için ne umut verici tablo," dedi Herakles. "Ölümsüzler onlarla birlikte eğleniyor."

Sidra yarım adım önüme çıkınca Herakles'in bariz şekilde rahatsızlık duyduğu gözleri ona döndü.

"Tarafını seçtiğini görüyorum," dedi Sidra'ya. Aralarında iki vahşi hayvanın hırlaşması gibi ıssız bir an yaşandı.

"Ares, emanetimizi al." Dalkavuşuna emrederken gözlerini Sidra'nın üzerinden çekmedi. Ares restorana girdi ve saniyeler içinde içerideki herkes çılgınlıkla kaçtı. Tekrar dışarıya çıktığında elinde Herakles'in oğullarının portresini tutuyordu. Dekorumu mahvettiğini tahmin ediyordum ama sorun değildi, buna değecekti.

İnsanlar korkuyla geriye çekilirken bizimle olan vampirler ne yapacaklarına karar verememişlerdi. Vaha, Reyna ile birlikte dışarıya çıktı. Bir şeylerin yolunda olmadığını yeni fark etmiş olmalıydılar. Vaha, Reyna'yı arkasına aldı ve bizim yanımıza doğru ilerledi. Herakles onları görünce gülümsemesini büyüttü ve Reyna'yı başıyla selamladı. Reyna beni şaşkına çevirecek şekilde ona doğru dişlerini çıkardı. Vaha iyice onun önüne geçti ama yerinde duramıyor gibi görünüyordu.

"Olması gerektiği gibi, ölümsüzlük daha iyi bir sen yaratmış." Herakles elini kaldırarak Reyna'yı işaret etti. "Eğer yeterince hak ettiğinizi düşünürsem size de bunu sunabilirim," dedi diğerlerine

doğru. Ve gözleri bana döndü. "Sana ne yapacağıma henüz karar vermedim."

Kanım tenimin altında şahlandı. Hâlâ onunla birbirimize bağ-
lıydık ve o yakınım geldiğinde bedenim ona doğru çekiliyordu.
Sidra'nın kanı daha baskın olsa da Herakles'in varlığı da inkâr edi-
lemezdi. Kendimi kontrol edemeden öne doğru bir adım attım. Sid-
ra ve Vaha aynı anda kolumdan yakaladı.

"Seni bu gece burada öldürmeyeceğim," dedi Sidra, Herakles'e
hitaben. "Sürünü de alıp git buradan. Hemen."
Kuvvetli bir yanım onu durduranın ne olduğunu gerçekten me-
rak ediyordu.

"Bana gel çocuğum." Herakles bana elini uzattı. Kendinden çok
emin görünüyordu. Tereddüdü yoktu. Ve ona doğru bir adım daha
attığımda nedenini anlıyordum. Etkisi karşı konulamazdı. Ne kadar
yaşlı olduğunu düşündüğümde buna şaşırمامam gerekiyordu.

"Sorun yok," dedim Vaha ve Sidra'ya. "Bırakın beni."

Sidra bana baktı. Gözlerimde bir şey arayarak baktı. Aradığı
neyse bulduğunu düşündüm. Çünkü kolumu bıraktı. Bırakmak-
la kalmadı, Vaha'nın beni tutan kolundan da kurtulmamı sağladı.
Adımlarım serbestçe ileriye doğru atılmaya başladı.

"Luzia ne yapıyorsun?" diye sordu Reyna. "Ne yapıyorsunuz?
Durdursanıza onu." Bana doğru atıldığını fark edince omzumun
üzerinden arkama baktım. Vaha onu tutarak yeniden arkasına çekti.
Reyna'nın yüzü korkuyla çarpılmıştı. Endişeleniyordu. Ama diğ-
erleri, onlar endişelenmiyordu. Çünkü bu durdurulamaz halimi ikisi
de biliyordu.

"Devam et," dedi Herakles üzerimdeki tüm kontrolüyle. Derin,
çok derin bir nefes alarak yürümeye başladım. Bir saniye geçmeden
Azelda önümde bitti. Beni arkasına almıştı, kamburlaşıp savaşmaya
hazır bir pozisyonda eğildi.

"Ona dokunamazsın!" dedi Herakles'e. Bu kızı seveceğimi bili-
yordum. Ve tüm kalbimle bu gece buradan sağ çıkmasını umdum.
Her nasıl olacaksa.

"Sorun yok," diye gülümsedim.

Bana baktı ve karşı çıkmak için ağzını açtı ama başımı salladım.

Her şey yolunda. Bana ne yapacağını, bana ne yapmak istediğini görmek istiyorum. Ne kadar ileriye gidebileceğimi görmek istiyorum.

Azelda istemeyerek yoldan çekildi. Yürümeye devam ettim. Herkes nefesini tutmuş bu anı seyrediyordu. Bir ana kadar. Ben yürümeye devam ederken, Herakles ile gelen diğer vampirler yolun bize yakın tarafına geçmeye başlamıştı. Ve her biri insanların yolunda dönmeye başladı. İrkiltici bir manzaraydı.

Şimdi yolun kenarındaydım. Onunla aramda en fazla on adım kalmıştı. İki eliyle bastonuna yaslanmış beni bekliyor ve gülümsüyordu. Ne düşündüğünü anlamak zor değildi, imkânsızdı.

"Ne olacağını sanıyorsun?" diye mırıldandım. "Henüz sana direnmiyorum. Bu direnemeyeceğimi göstermez."

"Bunu hissedebiliyorum." Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Bu da sana olan merakımı daha da artırıyor."

"Ölmeden önce çözersin belki," diye gülümseyerek karşılık verdim.

"Öldürmeden önce umuyorum ki." Gözleri karanlığın altında dehşetle parladı.

Terleyen avuç içlerimi elbiseme sildim. Topuklu ayakkabılarla ıslak zeminde hareket etmek kolay olmuyordu ama yine de adımların sonu geldi ve onunla aramda bir adımlık mesafe kaldığında duraksadım. Korkmadığımı söyleyemezdim ama korktuğumu da söyleyemezdim. Onun bu kadar yakınında olmak sadece tuhaf bir heyecana neden oluyordu. Ve içsel bir şekilde bana emir vermesini bekliyordum. Komutunu yerine getirmek için ölüp bitiyordum. Berbat bir histi.

Kadınlardan biri çığlık atınca ikimizin de başı o yöne döndü. Arkama baktım ve erkeklerden birinin etrafında dönüp duran vampire yumruk attığını gördüm. Hiç yapılmaması gereken bir hareket... Altdudağımı ısırdım. Vaha ve Sidra neye müdahale edeceklerini anlamaya çalışıyorlardı.

Vaha, "Kimse bir şey yapmasın!" dedi. Ama yumruğu yiyen vampir onu dinleyecek gibi görünmüyordu. Yumruktan etkilendiğinden değil, adamın buna cüret etmesinden dolayı sinir küpüne dönmüştü. Ellerini iki yana açtı, sivri dişleri dışarıya çıktı. Göz açıp kapama süresi kadar sürdü. Adamın üzerine atladığında birden

azla çığlık sesi yükseldi. Ama vampir, saldırdığı adamın boğazından daha hızlı bir hamleyle çekilip geriye savruldu.

Gülümsedim.

Bu diğer insanları kışkırttı. Birkaç kişi bir araya gelip geriye savrulan vampire saldırdı. Bu da diğer vampirleri kışkırttı. Her zaman böyle olur. Kavga daha çok kavgayı, kaos daha büyük kaosu doğurur. Nasıl karşılık verirsən öyle karşılık alırsın. Vampirler önlerine gelen bütün insanlara saldırmaya başladı. Hepsi birinin boğazına yapıştı ama saniyeler içinde geriye doğru savrulup acı içinde kıvrılmaya başladılar.

Başımı yana doğru eğerek yeniden Herakles'e döndüm.

"Buraya geleceğini düşünmediğimi mi sandın?"

Etkilenmiş gibi gülümsedi. Bakışları bana döndü. "Gümüş suyu?" Kaşlarını kaldırdı. "Bir kez daha," dedi. "Oldukça etkileyici, Luxuria."

"Sizi avlamak," dedim özgüvenle. "Benim için dans etmek gibi."

Bu söylediğim daha çok hoşuna gitmişti ama içten içe nasıl köpürdüğünü hissedebiliyordum. Çenesi seğirdi. Bastonunu tutan elini daha da sıkı. Gülümsemesi silinmedi ama gözlerindeki ifade biraz sonra beni öldürmekten artık keyif almayacağını söylüyordu. Beni öldürmek zorunluluk haline gelmişti.

"O halde dans et benimle." Ellerini çözdü, bastonunu sağa doğru uzattı ve birisi bir anda ortaya çıkıp elinden bastonu aldı. Boşta kalan eli bana doğru uzanıyordu.

Herkesin nefesini tuttuğunu varsaymak isterdim ama herkes kendi kavgasının içine dalmıştı. Sadece Sidra'nın gözlerinin üzerimizde olduğunu biliyordum.

Zarifçe eldivenle kaplı parmaklarımı avucuna bıraktım. Diğer elini belime koydu. Aramızda belli bir mesafe kalacak şekilde yolun tam kenarında salınmaya başladık. Hareketleri ne yaptığını bilen birine aitti ama adımları yabancıydı. En azından Luzia'ya yabancıydı. Eski tarzda dans ediyordu. Bazen dizleri eğilip bükülüyordu ve bazen beklemediğim bir anda uzaklaşıp beni yeniden belli bir mesafe bırakacak şekilde çekiyordu. Hareketlerine uyum sağlamak sandığım kadar zor olmamıştı.

"İyi numaraydı," dedi. "Ama saklandığını en başından beri biliyordum. Yüzler benzer, gülümsemeler benzemez."

"Daha önce gülümsediğimi gördüğünü sanmıyorum," diye cevap verdim. Onunla doğrudan hiç tanışmamıştım. Onun oğulları ile tanışmış ve onları kolayca avlamıştım. Bu düşünce dişlerimi göstermeme neden oldu.

"Duyduğumu görmeme lüzum yok," dedi gözlerimin içine bakarak. "Tehlikenin nasıl görüldüğünü bilirim. Yüzyıllar da yaşam aynaya bakmaktan her zaman haz duydum."

Açık tehdidine dudak bükme istedim ama kendimi tuttum. "O halde şunu da bilersin," dedim. "Tehlike, kimseye saldırmaz. Sen saldırırsın ve bu tehlikeli bir hal alır. Tıpkı senin yaptığın gibi. Tıpkı oğullarının aptallığı gibi." Yeniden küçük bir gülümsemeyle ona baktım. Onu kasıtlı kışkırtıyordum çünkü kontrolünü yitirmesini istiyordum. Ve zayıf noktasım çok iyi biliyordum.

"Keyif için birilerini öldürmemden rahatsız mı oldun?" diye sordu ama elbette öylesine sorulmuş bir soruydu bu. Ve devamında ne geleceğini biliyordum. "Senin avların için bahaneneydi o halde?" Tercümesi, oğullarımı neden öldürdün diye soruyordu.

"Kötü görünen her şeyin yok edilmesi gerektiğine inanırım," dedim.

"Kendini de bu yüzden mi öldürttün?"

Hafifçe kıkırdadım. "Aynen öyle."

Ne eksik ne fazla. Ben canavarları avlardım ve en kötü canavara kendime bir kapan kurmuştum. Ölümümün öylesine olmaması gerekiyordu. Şairane ve efsanevi olması gerekiyordu. Yaşamlar boyu iz bırakması gerekiyordu. Adımın karanlığın içine kazınması gerekiyordu. Günahlarımın ödenmesi gerekiyordu.

"Sana emrediyorum," dedi buz gibi bir sesle. "Neye bu kadar güvendiğini söyle bana."

Omzundaki elimi kaldırıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Kendime," diye daha çok gülümsedim. Elim bu defa gevşek bir şekilde göğsüne yasladım. "Sadece kendime."

Bir anda eli boğazımı sıktı. Öyle şiddetli sıktı ki nefesim tılandı. Parmaklarının baskısını gırtlığımda hissediyordum. Arzu ettiğim

gibi onu kışkırtmıştım ama ilk reaksiyonun bu olmasını beklemiyordum.

İlk hareket ondan gelmiş olsa da ortamı hazırlayan bendim. Herakles'in saldırısı diğerlerini de ateşledi. Ares tabloyu güvende tutması için birine verdikten sonra Vaha'nın üzerine atıldı. Herakles ile gelen diğer vampirler gümüş suyuna rağmen insanlara saldırmaya başlamış, bu defa kanlarını içmek yerine fiziksel kavgaya girişmişlerdi. Vaha'nın ekibi onları uzaklaştırmak için çabalıyordu. İnsanları vampirlerden korumak için yine vampirler mücadele veriyordu. Ta ki insanlardan biri ilk yumruğu atana kadar. Bellerinde sakladıkları silahları çıkarıp vampirlere ateş etmeye başladılar. Bu gece konuklarımın çoğu orduya mensup deneyimli askerlerdi. Kimliklerini gizlemek için kılık değiştirmiş ve herkes rolünü çok iyi oynamıştı. Sadece konuk olan insanlar bundan kuvvet buldu, biri kadehini refleksiyle vampirin üzerine atmıştı ve vampir yanarak uzaklaştı. İnsanlar için hazırlanan tüm içkilerde gümüş suyu vardı ve bunu fark edip daha fazlasını kullandılar. Birileri içeriden gümüş çatal bıçakları getirip dağıttı ve kendilerini korumak için silah yaptılar.

"Savaşabilirsiniz ama kazanamazsınız," dedi Herakles.

Parmakları gösteriş yapmıyordu gerçekten öldürmek istiyordu. Göğsüm daralmaya başladı, rengimin morardığına emindim. Hiç zorlanmadan havada asılı kalacağım şekilde beni yukarıya doğru kaldırdı. Tüm gücümü kullandım ve yumruk yaptığım elimi göğsüne bastırdım. Boğazımdan hırıltılar çıkmaya başladığında Sidra arkasında belirdi, omzundan tuttu, bu boğazımdaki elleri biraz olsun gevşetti ve ağzımdan çabuk ve çatalı bir, "Hayır!" döküldü.

Sidra bana döndü, gözlerimiz bir anlığına birleşti.

"Tut onu!" dedim.

Herakles ona doğru başını çevirdi, dişlerini göstererek ona saldırmaya hazırlandı. Bu küçük hareketi bana daha çok alan tanıdı, topazını başparmağımın ucunda hissettiğim iğneyi ittim. Ne yaptığımı anladığında çok geç kalmıştı. Sidra onu bana doğru itti ve elim göğsüne yapıştı. Herakles'in gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi açıldı. Boğazımdaki eli gevşedi. Yeniden ayaklarımın üzerinde

durduğumda göğsüne sapladığım iğneyi yumruğumla derine gömdüm. Ağzı açık şekilde tıkandı ve rengi kül gibi solmaya başladı. Hızla soluklanmaya çalıştığımda sol tarafımdaki saçlar yüzüme döküldü.

İğne artık saçlarımı tutmuyordu. Herakles'in göğsüne saplanmış, onu yok ediyordu.

Bedenim titreyerek dalgalandı. Kalbimin etrafındaki ağ eriyerek yok olurken elim göğsümün üzerine gitti. Aramızdaki bağ kesilmiş, üzerimdeki baskı kalkmıştı.

Herakles gözleri dehşetle açılmış halde soluyordu. Teninin rengi grileşti ve durduğu yerde taş kesildi. Taş kavruldu, alev alarak dağılmaya başladı. Ares yaralı bir hayvan gibi feryat ederken Sidra ile aynı anda geriye doğru çekildik.

Herkesin bunu gördüğüne şüphe yoktu, en azından hayret nidaları gördüklerini kanıtlıyordu. Boynumu tutarken yavaş yavaş yere yığılışını seyrettim. Bunu detaylıca planlamak ve kafamın içinde tekrar tekrar oynatmak başka bir şeydi, kanlı canlı şahit olmak bambaşka bir şey.

Nihayetinde ondan geriye kül yığınının başka bir şey kalmadı, birikintinin etrafında çöküp rahat bir nefes aldım.

"Hayır!" diye kükredi Vaha bir gruba. "Buna son verin. Bu kavgaya asırlardır devam ediyor. Kandan başka bir şey getirmedi. Düşman değiliz, öyle davranmayın."

Kaos her zaman daha fazla kaosu doğurur. Herakles'in ölümü onun adamlarım daha çok kışkırttı. Vaha'nın adamlarıyla gözle takip edemeyeceğim bir kavgamn içine girdiler. Elim sızlayan boynuma gitti. Onlara doğru döndüğümde Sidra, Herakles'ten kalan tozların üzerinden geçerek yanıma geldi. Elimi boynumdan çekip incelemeye koyuldu.

"Bırak şimdi," dedim ama konuşmakta zorluk çekmiştim ve sesim korkunç şekilde kısık çıkmıştı. "Yardım etmeliyiz." Gözlerim kargaşanın odağındaki isimleri arıyor ve herkesin iyi olduğuna emin olmaya çalışıyordu. Vampirlerin zarar görmesi sorun değildi, iyileşebilirlerdi ama insanlar için aynı şey geçerli değildi. Onlara yardım etmek zorundaydım.

"Sen benim için onlarcasının ölümüne neden olurken sorun yok, ben senin için birkaç kişiyi gözden çıkarınca sorun mu oluyor?" Gözlerime bakmadı, serin parmakları boynumdaki hasarı kontrol ediyordu. Söyledikleri birden korkunç şekilde adil geldi. Kıpırdamayı bıraktım.

"Onu bana verseydin bu kadar zahmete girmene gerek kalmazdı," dedi çeneme dokunarak. Gözleri nihayet benimkilere kavuştu.

"Onu bana veren sendin," diye mırıldandım. "İstedığımı yapmamı söylemiştin."

"Seni deniyordum." Yarım ağızla güldü. "Beni öldürecek silahla ne yapacağını görmek istedim." Geçmişin anıları ikimizin etrafını sararken dudak büktü. "Onu alıp kendi silahına çevirmişsin. Tarihin gördüğü en gurur duyulması avcı olduğunu kaç kez kanıtlayacaksın?"

İltifatına gülümsedim. "Riske atmak istemedim." Ve onu sürekli yanımda taşıyabileceğim ve sadece benim dokunabileceğim bir şeye çevirdim.

Şaşkındı ve odağı dağılmıştı, boynumu incelerken etrafımızda küçük çaplı kıyamet kopuyor oluşunu önemsemiyordu. Omzunun üzerinden gördüğüm gözler ve ihanetle süslenen bakışlar bir kez daha irkilmeme neden oldu ve Sidra'yı uyarmak için geç kaldım. Aniden döndüğünde dişlerinin arasından bir küfür mırıldandı. Eli omzunu kavradı.

"Hepsini öldürün!" diye bağırdı Akil Maner. Herakles'in geldiği yolu izlemişti. Ağaçların arasından vampirler değil vampir avcılar akın ediyordu. Daha kalabalıklardı. Hepsinin elinde daha önce bir kez kullandığını gördüğüm ve bir kez de benim tecrübe ettiğim silahlardan vardı. Bir kez daha Sidra'yı onlardan biriyle vurmuştu. Yine vurulmasına göz devirerek Akil'e döndüm.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. "Burada insanlar da var!"

"Hepsini!" diye bağırdı gözü dönmüş şekilde. "Vampirlerle bir olan herkesi, onlarla birlikte öldürün!" Silahım Sidra ile bana doğrulttu.

"Öyle olacağını sanmıyorum!" Öne doğru atılan Sidra'yı bir kez

daha durdurdum. Dönüp gerçekten sinirle bu defa ne var der gibi bana baktı.

"Ne?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Onun da geleceğini biliyordum!"

Başka bir anın içinde olsaydık bu hazırlıksız yakalanan halini sevimli bulurdum. Yüzyılların vampirini neredeyse şoka sokmuştum.

"İnsanları koruyun!" diye bağırdı Vaha gerimizde kalan kargaşanın ortasından. Gözüm onunla Reyna arasında gidip geldi. Azel da ve Arthur onun sözünü dinleyen ilk kişiler oldular. Kendi ekibi onu takip etti. İyi olan tarafı seçen vampirler birer insan seçip onları korumaya aldılar.

"Bitti Luzia," dedi Akil. "Sana çok şans verdim ama hep yanlış olanı seçip durdun. Yüzkarasından başka bir şey değilsin." Silahı bana doğru doğrulttu.

"Canını almam bir saniyemi bile almaz," dedi Sidra. Onu yeniden tutuşumla uyardım. Bunu istemiyordum. Bu şekilde olmasını değil. Bu defa doğru şekilde bitmesini istiyordum.

"Asıl yüzkarası olan sensin!" diye çıktım Akil'e. "Savaş başlatıyorsun! İnsanlar umurunda değil, gözünü sadece hırs bürümüş senin."

Cam kırılma sesi hepimizin kulaklarının çınlamasına neden oldu. Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda restoranın pencerelerinden birinin aşağıya indiğini fark ettim ve sessizce küfür ettim. Burayı daha yeni adam etmiştim!

"Beni kandırdın," dedi. "Gerçekten intikam almak istediğine inanmıştım."

Birkaç adım öne çıkıp ona doğru yaklaştım. Kaşlarını çatarak, "Eğer sadece intikam güdüsüyle hareket etseydim ilk sen canından olurdun," dedim. "Bu hayatta hiçbir şey beni bir Maner'in nefes alması kadar rahatsız etmez." Sözlerimle sarsıldığını anlayınca nefes alarak soğukkanlılığımı kazandım.

"Bu hiçbir şeyi çözmeyecek," dedim. "İnsanlar zarar görüyor. Hâlâ geç değilken buna son ver. Onları koruyabilirsin, benim yapmaya çalıştığım gibi." Sözlerimin üzerinde etkisi olmasını umuyordum.

dum ama konuşurken bile anlamsız olacağından emindim. Sadece zaman ve kanıt kazanmaya devam etmek istedim.

"İnsanlar savaşıması gereken yerde savaştığında onları korurum."

Yapacağını düşünmüyordum ama tetiği çekti. Gözlerim kocaman açılarak o silahtan çıkan her ne ise bana çarpmasını bekledim. Bir saniyelik zaman döngüsünün içinde yaşandı her şey. Tetiği çekti, rüzgâr yüzüme çarptı ve önümde bir karartı belirdi. Reyna çığlık attı. Gözlerim daha da irileşti. Sadece bir adım ötemde Vaha duruyordu ve benim yerime kurşunun önüne atlamıştı. Gümüş zehir onu karnından vurdu. Etkisi ne derece şiddetliydi bilmiyordum ama birden dizlerinin üzerine çöktü.

"Vaha..." diye seslendiğimi çok sonra duydum.

Sidra bir saniyede Akil'in hemen arkasındaydı. Dişleri dışarıdaydı. Eli bir pençe gibi onun boynunu kavramıştı.

"Yapma!" diye bağırmaı başardım bir kez daha. Sidra durmadı ama dişlerini geriye çekti. Akil'i dizlerinden kırıp kollarını geride birleştirerek etkisiz hale getirdi. Akil ile birlikte gelen adamlar şimdi silahlarını Sidra'ya doğrultmuştu ama ilk geldikleri andaki gibi özgüvenli durmuyorlardı.

"Ordu bizi koruyacak," dedim Akil'e. "Sen de hak ettiğin yerde olacaksın, parmaklıkların arkasında."

Güler gibi bir ses çıkardı. Buna şaşırmamalıydım çünkü o, kasabanın en güçlü ve zengin adamlarındandı.

"Ordudan biriyle görüştüm, yaptığın her şeyi anlattım. İnsanları nasıl kışkırtıp savaşı körüklediğini... Kaçak silahlarıyla herkesin hayatını riske attığını." Bu kez ben güldüm. "Seni yakalamak için ellerinde delil olmadığını söylediler ama ben buraya geleceğinden emindim. Tebrik ederim, suçüstü yakalandın." Omuzlarımı indirip kaldırdım.

Restoranın arkasında bir hareketlilik meydana geldi. Belli etmem de deli gibi korkuyordum ve neredeyse titriyordum.

"Baba," dediğini duydum Reyna'nın.

Ordudan özel bir ekip zırhlı araçlarından dışarıya çıktı. Partiye katılanlar yeteri kadar donanımlı değildi ama yeni gelen ekip tam

donanımlıydı. Üniformaları vampirlere karşı özel tasarlanmıştı ve ellerinde vampirleri haklayacak ağır silahlar taşıyorlardı. Herkes yüksek sesle silahlarını bırakmalarına yönelik çağrılar yapıldı. Tahmin ettiğimden daha kalabalıklardı ve kesinlikle merhametli görünmüyorlardı. Sesleri bir anda var olan tüm kargaşayı susturmaya yetti. Akil'in Herakles'ten daha çok şansı olmuştu çünkü her şeyi saniyesi saniyesine yaşama fırsatı bulmuştu. Sidra geriye çekildi. İki asker Akil'i kollarından yakalayıp yere yatırdı.

"Yasalara göre kendimizi korumak için vampir öldürebiliriz," diye çırpınıyordu.

Askerler ona yanıt vermedi.

Belki haklı belki haksızlık ama onu böyle görmek bana önceki yaşamımda bir balo gecesinde kolluk kuvvetlerinin onun atasıyla içeriye girişini anımsattı. Beni cadılıkla suçladığında ne kanıtı vardı ne de gerekçesi. Oysa ben Akil'e şans vermiştim ama o derdinin insanlık olmadığını kanıtlamıştı.

"Kasıtlı şekilde insanların olduğu yere saldırdın," diye bağırdım. "İşte bu adam öldürmeye teşebbüstür. Eminim altını kazdıklarında yaptığın bütün örgütlenmeler ve kışkırtmalar meydana çıkacak." Benim aksime askerler ona cevap vermiyor sadece yapmaları gerekeni yapıyorlardı. Onu kelepçeledikten sonra yeniden ayağa kaldırdılar.

Akil sadece bana bakıyordu.

"Bu bir şey değiştirmez, insanlar korkuyor, korkuyu insanlardan alamazsın. Korku olduğu sürece saldırı sürecektir ve o savaş başlayacak." Şuurunu yitirmişti. Öfkesi hiddetlendi, içine düştüğü durumu kabul etmeyecekti.

"Yine yanılıyorsun. Çünkü yarın sabah gazetelerde vampir örgütünün liderinin ölümü manşet olacak. Ve saf gümüş suyu içmenin önemi anlatılacak. İnsanların vampirlerden korkmasına gerek kalmayacak. Saf gümüş suyu içmek insanları vampirlerden korur. Bunu biliyordun ama sakladın, bense ifşa ettim. Bütün dünyaya yayıldığında vampirler insanlardan beslenemeyecek ya da kendi mezarlarını kazmış olacak. Artık insanların korkması için bir neden kalmadı."

Çiğide kaybettiğini anlayan gözlerine iğrenerek baktım. İnsanlar vampirlerin gümüşe hassasiyet gösterdiğini biliyordu. Ama tüzelerinde gümüş taşımakla içinde taşımak farklıydı. Eski ve nadir vampirler dışındaki tüm vampirleri zehirleyen bu iksire ulaşım oldukça kolaydı. İnsanlar artık vampirler için kesinlikle cezbedici kan torbaları olmayacaktı.

"Yenileceğini düşünmüyordun değil mi? Yeterli arzun varsa, korku bile alt edilir." Başımı yana yatırıp nihai sona baktım.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ama artık anlamı yoktu. Yerinde hareket etmeye ve askerlerden kurtulmaya çalıştı. İtiraz ediyor ve haklarından bahsediyordu. Kim olduğunu tekrar edip duruyordu. Çok büyük bir yanlış yaptıklarım, hepimizin çok büyük bir yanlış yaptığımızı söylüyordu. Onu özel bir aracın içine iterek bindirmek zorunda kaldılar ve son ana kadar direnmeye devam etti. Albay Birant'ın istediği tek şey delildi ama Akil bu gece çok daha fazlasını vermişti.

"Gerçekten büyük bir gece planlamışsın," diye mırıldandı yenisinden yanımda duran Sidra.

Memnuniyetle ona doğru döndüm ve onun arkasından Vaha'yı gördüm. Reyna'nın yardımıyla ayağa kalkmıştı ama çok iyi durumda değildi. Kalbim hem acımış hem de şefkatle ısınmıştı.

"O iyi olacak mı?" diye sordum. Sidra omuz silkti, rahatlığı endişelenmemem gerektiğini işaret ediyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak Vaha'ya döndüm.

"Ben, teşekkür ederim," dedim.

"İyi misin?" diye sordu karşılık olarak. Bir eli destek verircesine kolumu sıvazladı.

Reyna'ya baktım, o sadece bana hafifçe tebessüm etti. "Gidin ve yarasına bakın," diye başımı salladım. "Bu iyi görünmüyor."

"Bu gece burada ne oldu bilmiyorum ama nasıl parti verileceğini biliyorsun Lu," diye güldü Reyna. Bu beni biraz mahcup etti çünkü en başından beri aldığım riskleri biliyordum. Çok daha kötü bitebilirdi. Hepimiz ve her şey üzerine zar atmıştım ama şu anda baktığım yerden kazanmışız gibi görünüyorduk.

Bu defa zarlar altı geldi.

"Kafası her zaman zehir gibiydi," dedi Vaha acıyla yüzünü bu ruşturarak ama bıyık altından o da gülümsüyordu ve bu yorumu benim de sonunda içten bir şekilde gülmeme neden oldu. "Ve hiç bir zaman takım çalışmasına yatkın olmadı," diye ekledi biraz daha huysuzca

"Yürü hadi," dedi Reyna. "Babam ters ters bakıyor." Onu öne doğru iterken Vaha'ya başımla kısaca hoşça kal dedim. "Senin konuşacağız," diye kaşlarını çattı Reyna bana doğru. Gözlerini basından bana çevirdi, henüz karşı karşıya gelmemişlerdi, Albay Birant karmaşa ile uğraşıyordu ama Reyna her şeyden haberi olduğunu anlamıştı.

"Git ve ona sarıl," dedim bitik halde. "Buna çok ihtiyacı var."

Nihayetinde bu geceyi bütün eski defterleri kapatmak için planlamıştım. Günahlarımın kefareti. Hatalarımın telafisi. Ve sahip olmadıklarımın bedeli. En önemlisi hakkım olanı almak içindi.

Çünkü ben böyleydim, bir şeyi istediğim zaman, uzanır ve alardım.

Gelen ekipler Akil'in adamlarının tamamını topladı. Herakles ile birlikte gelen vampirler onlar ortaya çıktığı anda kayıplara karışmıştı ama güvenlik kameraları burayı her açıdan çekecek şekilde ayarlanmıştı. Bütün kayıtlı vampirler bu sayede kolayca bulunabilecekti. Reyna babasına sarılırken Vaha yanlarında duruyor ve ona olanları anlatıyordu. En azından bu gece olanları... Babasının gözleri kargaşanın arasında beni buldu ve başım selam verir gibi salladı. Karşılık olarak gülümsedim ve derin bir nefes verdim.

Isırılan insanlar için sağlık ekipleri yönlendirmeye başladılar. Çoğu zarar görmeden atlatabilmişti, kendi araçlarıyla ya da çağrıldıkları araçlarla restorandan ayrılmaya başladılar. Hepimiz yann gidip ifadelerimizi vermek zorundaydık ama kimse için bunun bir sakıncası yok gibi görünüyordu.

Herkesin teker teker dağılmasını artık çiseleyen yağmurun altında sessizce izledim.

Restoranın ışıkları yanıyordu. Arabalar teker teker uzaklaşıyordu. Manzara beni gülümsetiyordu. Çünkü bir aradaydılar. Kalan-

ların hepsi bir olmuştu. Araçla gelmeyenler diğerlerini arabalarına oturttu. Azelda bir insan grubuna eşlik etmeyi teklif ettiğinde bazı vampirler de bazı insanlara benzer tekliflerde bulundular. Arabası olan insanlar vampirleri de arabalarına aldı. Hepsi değildi, hâlâ dilsizlik gösterenler vardı ama bizi bir arada tutabilecek olan azınlıklardı zaten. Pes etmeyen ve hâlâ bir şeye inanarak azınlıklar...

Çünkü böyle olur. Yaşarsın ve yaşamaya devam edersin. Yaşamak tam olarak böyledir, başına kötü şeyler gelir ve bazen bu kalbinin paramparça olması anlamına gelebilir ama bir saniye sonra neler olacağını tahmin edemezsin. Korkuların, üzüntülerin, şaşkınlıkların arkasından ne çıkacağını bilemezsin. Muhakkak bir şey çıkar, bunu bilirsin. Bu varoluşta hiçbir duygu tek başına değildir. Kimse sonsuza kadar ya da yaşamlar boyunca korkamaz. Kimse sonsuza kadar acı çekemez. Her gün mutlu olamayacağı gibi...

Derin bir nefes alarak dikkatlice eldivenlerimi çıkardım. Eller insanlar hakkında çok şey söyler. Ve biliyorum ki bütün parmaklarımızın birbirinden farklı olmasının da nedeni ve farklı bir amacı var. Hissettiğimiz tüm duyguların aslında birbirini tamamlayıp, birbirine hizmet etmesi gibi.

Eldivenlerimden birini parmak uçlarımdan çekştirerek kendi elime aldım.

"Yılların vampir avcısı yirmi birinci yüzyılda onları birleştiren kişi oluyor." Upuzun kirpiklerinin altından bakarak güldü Sidra. "Ben de tam göreceğim şeyim kalmadı diyordum."

"Sonuçta artık nadide eldivenler giymiyorum." Parmaklarımı kımlatarak ellerimi ona doğru gösterdim.

"Nadide eldivenlerin altındaki kanlı eller," diye mırıldandı. "İpek gibi saçların üzerindeki gümüş iğneler..." Dudaklarını yaladı. "Dudaklarındaki meyve tadında zehirle birlikte." Bir an gözleri bana döndü ve elbette der gibi konuştu. *Elbette.* "Kimse anlamazdı." Başını inanılmaz gibi iki yana salladı. "Ve şimdi elleri çıplak." Bana değil, ellerime bakıyordu, sözleri beni her zamanki gibi ürpertiyordu.

"Partinin hâlâ kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hayır." Başını kaldırmadan önce birkaç saniye geçmesi gerekti. "Sadece bu benim için tuhaf bir deneyim oluyor." Yeniden hayretle güldü. Daha çok bir serzeniş gibiydi. "Gerçekten böyle yaşamak mı istedin ve ben bunu göremeyecek kadar kör müydüm diye merak ediyorum."

"Luxuria'yı özölüyor sun..." kelimeleri döküldü birden dudaklarından.

"Çok uzun yaşadığında geçmişle ilgili sorgulamamayı öğrensin çünkü çok uzun yaşadığında geçmişi düzeltmeyeceğini ve değiştiremeyeceğini ve oraya dönemeyeceğini de öğrenirsin," dedi.

"En azından artık birbirimizi bıçaklamıyoruz." Gülmeyi başardım ve ona baktığımda dudağının hafifçe kıvrıldığını gördüm.

"Parmaklarının arasına kısırdığın iğneyi görmediğimi sanma." Yamuk gülüşü daha da büyüdü ve gözleri saçlarının arasına kaydı.

"Eski alışkanlıklar." Omuz silkerek gülümsedim.

"Farklı görünüyorsun," dedi tereddütle. Sanırım bu ikimizden birinin, çoğunlukla benim çıldırmadığım ilk konuşmamızdı. Önceki yaşamımıza dair, onca inkârın ardından, oyunların ve hatta ölümlerin sonunda.

"İnsan öldüğü zaman farklı görünür," diye mırıldandım. Ve sen bunu biliyorsun. Bilecek kadar çok öldürdün. Bilecek kadar çok ölüm gördün. Ölüp de dirilenleri de gördün. Tabutlarından çıkıp tabutlarında uyuyanları. "Bunu biliyor olman lazım."

Hafifçe kaşlarını çatı. "Ben ölümü bir kez gördüm," dedi. "Ölümü senin yüzünde gördüm Cor."

Gözlerimi bir saniyeliğine boşlukta dolaştırdım. Yeniden ona baktığımda o kelimeleri söyleyebilecek gibi hissediyordum.

"Çünkü ölürken senin kollarının arasındaydım. Senin gözlerine bakıyordum." Gözbebekleri titrerken geçmişten kopan mağlubiyet yakalarına yapıştı. "Çünkü beni sen öldürdün, Sidra."

Bu gece yok edemeyeceğim ya da tuzak kuramayacağım, kandırmayacağım, alt edemeyeceğim tek gerçek buydu. O da farkındaydı, gözlerini kaçırdı durdu ama yaşamlarımızı birbirine bağlayan o ağ yine bakışlarımızı da birbirine çekti.

"Sorun değil," diye fısıldadım. "O tuzak da kuran bendim. Sen

kaynada hep çiçeklerle bekledin ama ben kapanlara sahiptim. Ölti-
me bile isteye yürüdüm çünkü başkalarının yazdığı mutlu sonlar-
dan sıkılıp kendi hikâyemi efsaneleştirmek istedim." Dalga dalga
ortünen gecede ilk kez itiraf etmek geçmişin omuzlarımdaki ağırlı-
şım hafifletmedi ama onları görünür kıldı ve bu yetti.

"Çünkü sen zaten yaşamayan birini öldürdün," diye kırık şe-
kilde gülümsedim. "O duvarların arasında sağ kalamayacağımı
kimiz de biliyorduk." Başımı kaldırıp o duvarları görebilecekmiş
gibi gökyüzüne baktım. "Oysa ben, ben iskemleyi ittiğimde sadece
kendi ipimi kesmedim, hepimizin boynuna bir giyotinin inmesine
izin verdim. Sevdığın herkesin. Ben dahil, sevdiğin, sahip olduğun
herkesin sonunu getirdim."

Tanıdığımız ve birlikte gülümsediğimiz herkesin ölüm emrini
ben verdim. Sen sadece oradaydın. Sen sadece itilmesi gereken son
iskemleyi ittin.

"O halde neden birbirimizi affedemiyoruz?" Kaşlarını daha çok
çattı. "O halde neden hâlâ bu oyunu oynuyoruz Luxuria?"

Gülümsemem geçmişteki bir hayaletten daha silikti. "Çünkü
kendimizi affedemiyoruz. Kaplan sudaki yansımasını görür de sal-
dırır ya, bizim yaptığımız da bu. Birbirimizde gördüğümüz yine
kendi aksimiz." Dudaklarımı ıslattım. "Herkes bir geçmişe sahip
olur ama herkes bir geleceğe sahip olamaz."

"Şimdi öyle bakıyorsun," dedi. "Savaş meydanının ortasında-
mış gibi. Öyle kuvvetli yanıyorsun ki içindeki ateşin harlanmasını
duyabiliyorum." Gülümsedi. "Seni özledim, Cor. Tüm yaşamımın
her saniyesinde." Eldivenleri sarkacak şekilde cebine sıkıştırdı. Yağ-
mur ikimizin de gözlerinin önünde şeffaf parmaklıklar yaratıyordu.
Elimi avucunun içine aldı ve ne zamandan beri elinde olduğunu bil-
mediğim bir şeyi avucumun içine bıraktı.

Bronz renginde dümdüz ve eskimiş gibi görünen, muhtemelen
antika bir yüzük. Üzerinde minicik parlak taşlar vardı. Sanki bili-
yormuş gibi küçük halkayı daha çok yüzüme yaklaştırdım. İşte ora-
daydı. İçine kazınan kelimeler beni kucakladı.

Ab inito. Ab imo pectore. Ad astra.

Başlangıçtan. Kalbin derinliklerinden. Yıldızlara doğru.

"Bu ne için?" diye sordum kirpiklerimin altından. Her ne içinse buna âşık olmuştum. Hem yüzüğün kendisine hem de içinde taşıdıklarına.

"Bu bir bağlılık sembolü," dedi. "Bunu sana sunabilmek için çok uzun zamandır bekletiyordum. Var oluşumuzdan bile eski, benim sana olan tutkum gibi." Sözleri kalbimde tutukluk yarattı.

"Eğer kabul edersen," diye gülümseyerek mırıldandı. "Bu yaşamlar boyu kalplerimizi birbirine kenetleyecek. Kaç yaşam geçerse geçsin. Ölene değil, ölümü bile alt edene dek. Her doğuşta, bir kez daha."

Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyordum, bunun onun karanlık takıntılarından geldiğini düşünebilirdiniz ama benim için önemi yoktu. O küçük halkayı yüzük parmağıma geçirirken aklımla ve kalbimle ve bedenimle ona ilmeklendiğimi biliyordum. Düğümler böyle oluşur. İki ucunu da çekiştirmen gerekir. Ve biz ne kadar savaşırsak savaşalım ne kadar kaçarsak kaçalım birbirimizden, kördüğüm gibi yine birbirimizin dibine düşecektik.

Parmaklarımla yüzüğü tutarak başımı ona doğru kaldırdım. Yüzümü avuçlarının arasına aldım.

"Ne ölüm ne yaşam koparabilir bizi," diye fısıldadı.

Yabani bir tutkuyla dudaklarını benim dudaklarıma üzerine bastırdı. Bu varlığımdaki her şeyi sersemleten türden bir öpücüktü. Öldüğüm ana benziyordu. Dönüşü olmadığını biliyordum. Tekrarlayabilirdi ama geri dönüşü olmazdı ve ben tüm kalbimle dönüşü olmamasını diliyordum.

"Ubi tu, ibi ego." Dudaklarıma içine doğru vahşi bir fısıltıyla söyledi kelimeleri. Kalbim hiç atmadığı kadar hızlı attı. Çözülmesi mümkün değildi ama düğüm artık koparılmaz olmuştu. Kelimeler ikimizin arasındaki savaşı dağılayarak sonsuzluğa mahkûm kıldı.

"Ubi tu, ibi ego," diye karşılık verdim.

Sen nerede olursan, ben de orada olacağım.

Eldivenleri cebinden alıp gözlerinin içine bakarak yere, boşluğa bıraktım. Ve bir anlığına kendi etrafımda döndüm, etrafımı tamamiyle görebilmek için. Yağmurdan dolayı yol kenarı çamurlaşmıştı.

* Lat. Romalıların evlilik sırasında ettiği bağlılık yemini. (y.n.)

Etraf darmadağındı. Restoranın içinden hâlâ müzik sesi geliyordu. Yende bazı vampir kalıntıları ve kan birikintileri vardı. Gece temiz ve aydınlıktı. Ama bu tam bir kargaşaydı. Bu ikimize ait olandı; bu tamamıyla bizimle ilgili olan.

"Burası bize benziyor," diye gözlerimi kırıştırdım. Bana doğru bir adım daha yaklaştı. Artık aramızda mesafe, geçmiş ya da herhangi bir şey yokmuş gibi.

"Öyle," diye kabul etti dudaklarıma doğru. "Karanlık, kasvetli ama ıslık ıslık. Var oluşun kendisi gibi." Dudaklarını hafifçe dudaklarıma dokundurdu ve gülümsedi. "Benimle dans etmek zorundasın müze müdürü." Yeniden dokundu ve ben gülümsedim.

"Canavarla vals." Hafifçe geriye çekildim, elbisemin kenarını tutarak küçük bir reverans yaptım.

"Ve asla bilemeyecekler," dedi bana davetkârca elini uzatırken. "Kimin canavar olduğunu," diye cümlesini tamamladım ve parmaklarımı avucunun içine bıraktım. Eli belimi kavradı, beni kendine çekti, aniden döndürdü ve sırtüstü aşağıya yatırdı. Dudakları hızlanan nabzımın üzerine dokundu.

Acta est fabula.

Oyun bitti.

Hayatınla Yapabileceklerin

Kalbimi ona karşı çoktan kaybettiğimi biliyordum ama bu defa aklımla zar atmak için aceleci davranmayacaktım. Dünyadaki en ısıtırap verici ağrının kalp ağrısı olduğunu düşünenler daha önce hiç aklını kaçırmamıştı. Çıldıırışın nasıl insanı harap ettiğini ve ruhu kemirdiğini biliyordum artık ve bu konuda tarihin tekerrür etmemesi için elimden geleni ardıma koymayacaktım.

Merdivenlerin en tepesine çıktığımda, kapının önüne geldiğimde bir şey beni durdurdu. Bir his. Bir rüzgâr. İçimden geçip giden bir yumru. Elimdeki bardağı ileride duran bir rafa bıraktım. Birkaç adım geriye çekilip tırabzana yaslandım ve gülmeye başladım. Bu tırabzandan sarhoş halde sarkarken ondan randevu istediğim o an geldi aklıma. Nasıl budala ve ne kadar hayat doluydum.

Zamanlar öncesine ait gibi.

Başka bir an, gerçekten zamanlar öncesinden zihnime süzüldü. Yine bu tırabzana yaslanırken, üzerimde çok güzel bir elbise ve ellerimde kan kırmızı renginde eldivenler varken. Duvarlarda dolanan gölgeler görünürken. O gölgelere rağmen onun karşısında dururken. O beni öperken ve gölgeler zihnimden silinirken...

■
Gözlerim basamaklara kaydı. O basamaklarda da gözyaşlarımın
verini onun sayesinde gülücüklere bırakırken. Bu duvarların ara-
sında aklın alabileceği her şeyle savaşıyordum ama en zoru onunla,
onun yüzünden kalbimle, kendimle ve aklımla verdiğim savaştı. Bu
aynı zamanda en büyük yenilgidir. Çünkü size saldırmayan birine
saldırmazdınız. Çünkü öylece bir savaş başlatmazdınız. Onunla sa-
vaşımı ben başlatmıştım. Sadece çok ama çok korktuğum için öylece
bir savaş başlatmıştım.

Tıpkı her şeyi hatırladığımdan beri yeniden başlattığım gibi.
Yine ona karşı koyuyordum. Yine ona karşı koymak için hem kal-
bimle hem aklımla sonunun nasıl bittiğini çok iyi bildiğim bir mü-
cadele veriyordum. Yine öylece ve öylesine bir savaş başlatıyor-
dum. Kendime yine bir yenilgi hazırlıyordum. Hatalar yapmıştık,
ikimiz de dönüşü olmayan ve her biri daha kötü sonuçlanan hatalar
yapmıştık. Ama buradaydık. Ve aynı hataları tekrar yapmak için
burada olduğumuzu düşünmüyordum.

Çünkü ne olursa olsun ne kadar kafamın içinde döndürüp dur-
sam da canımın en çok yandığı an hep aynı hatırayı besliyordu. O
büyük yatak odamdaydım. Bana geleceğimizle ilgili şeyler fısıldı-
yordu. Saçlarımın arasındakinden daha sivri ve daha tehlikeli iğneli
sözlerle onu savuşturuyordum. Onu nasıl düş kırıklığına uğrattığı-
nı görüyordum. İçten içe ondan daha çok parçalanırken. Onun gi-
dişini izliyordum. İlk kez gidiyordu. Bu tarihteki en kısa süreli piş-
manlıktı. Hemen arkasından koşuyordum. O kapıdan çıkıyordum,
basamaklardan ayaklarım birbirine dolanarak iniyordum. Kapıları
güçlkle açıyordum. Arazi boyunca peşinden koşar gibi gidiyor-
dum. İsmi sayıklıyordum. Yakalayabildiğim tek şey yokluğu olu-
yordu. Çimlerin üzerindeki ağlayışımı duyuyordum ve bir insanın
canının o kadar yanamayacağını düşündüğümü hatırlıyordum.

O hata beraberinde daha fazlasını ve daha acılarını getiriyor. Ben
aklımı iyice yitiriyorum.

Onun giymemi çok istediği gelinliği bir başkası için zorlanarak
giyiyorum. İğneler tenime batıyor. O elbise kefen gibi sarıyor bedenimi.
Boğazımda onlarca el var ve beni boğuyor gibi hissediyorum.
İnsanların çoğu nasıl öleceğini bilmez ama ben o gün aslında nasıl

öleceğimi biliyorum. Ölmeden önce gördüğüm son yüzün onun, olmasını istediğimi biliyorum. Bu öyle büyük bir istek, öyle müthiş bir arzu ki dünya birkaç kez dönüyor ve ben onun kollarının arasına da ölürken bunun onu son görüşüm olmadığını biliyorum. Bunun onun beni son kez görüşü olmasını istemediğimi, beni öyle anımsamasını istemediğimi, ona en azından bir kez olsun onu ne kadar sevdiğimi anlatarak bakabilmeyi istiyorum.

Şimdi buradayım. İçinde ufalıp, küçücük kaldığım bu esrarengiz duvarların arasında. Burada ne olduğunu da buraya ne kadar ait olduğumu da bilmiyorum. Bildiğim tek şey tekrar burada olduğum. Ve bu defa zihnime sızan gölgelerden kurtulduğum. Bu defa bana ne yapmamı söyleyen insanların yokluğu. Bu defa gülümsemelerimin gerçek olması ihtimallerine sahibim.

İçimden bir kötülük çıkıp gitmiş gibi nefesimi verdim. Affetmenin ve teslim olmanın karşı konulamaz hafifliğiyle birkaç adım attım. O anda her şeyden arındığımı düşünüyordum. Bu zamana dek çözümleyemediğim her şeyin aslında ne kadar önemsiz olduğunu fark edince kendi kendime güldüm.

Kafamın içindeki sesleri baskılamak ve her şeyin yoluna gireceğine inanmak kolaydı. Ama hâlâ cevabı verilmeyen sorular aklımın içinde köhne tahtalar gibi gıcırdıyordu. Tıpkı hayatımın merkezine oturmuş üç kişinin mutfak masasında beklediği gibi.

Vaha ve Reyna büyük açılış gecesinden yaralı ve şokta ayrılmıştı. Vaha'nın yaraları tedavi edilirken Reyna ailesiyle korktuğu ve kaçtığı yüzleşmeyi yaşamıştı. Onlar dinlenmek ve sindirmek için gündüz uykularına yatarken Sidra ve ben geceyi birbirimize dolanan kollarımızla tamamlamıştık.

Kendime bitki çayı alıp masaya yerleştim. Bana bakan üç çift göz konuşmak için uygun anı bekliyordu ve her zaman olduğu gibi ortamı yumuşatmaya çalışan Reyna oldu.

"Gerçekten tüm haberlerde," dedi gazetenin üzerine tabletini bırakarak.

Gümüş suyunun şok edici etkisi tüm dünyayı ele geçirmişti. Aradığım gazeteci Penelope haberi yapmıştı ve hemen ardından

Herakles'in ölümü sosyal medyada gündem haline gelmişti. Açılışa gelen konukların tüm arbede yaşanırken çektiği görüntüler saatler içinde gündeme oturmuştu ve şimdi herkes bunu konuşuyordu.

"Bize söyleseydin gümüş suyunu ticari markaya çevirir ve epey para kazanırdık," diye espri bile yaptı.

"Vampirler bunu biliyordu," dedim sakince. "Paylaşmayı tercih etmiyorlardı."

"Babam dengeleri değiştireceğini söylüyor," diye devam etti Reyna. "Gümüş suyu bilinen bir koruyucuymuş ama dünyayla paylaşılmasının pek çok nedeni varmış. Ancak artık herkes biliyor ve vampirler tedirgin olacak."

Albay Birant'a güvenebileceğimi kafedeki saldırının sonrasında yaptığımız kısa konuşmada anlamıştım. İnsanları koruması gereken yöneticilerin de kendi çıkarlarını gözetmeye başladığını ve vampirlere göz yumduğunu biliyorduk ama o da bu durumdan memnun değildi. Ordu bu konuda epey faydalı oldu. Şimdi insanlar yetkililere açık çağrılarda bulunurken, yöneticiler krizi yönetmek için en iyi danışmanlarını öne sürüyordu.

"Tedirgin olmalarına gerek yok," dedim Vaha ve Sidra sessizce bizi dinlerken. "Sadece insanlardan beslenmemeleri gerekiyor."

"Sadece öyle değil," dedi Vaha. "Şimdi insanlar bunu kullanacak, vampir karşıtı olan insanları azımsayamazsın. Herhangi bir içeceğin içinde gümüş suyunu ayırt etmek çok zor, zehir olarak kullanması çok kolay hale geldi. Zararsız ve uyumlu vampirlerin satın aldığı rasgele içeceklerin içinde gümüş suyu olabilir ve bunun ağır sonuçları olur."

Gümüş suyunu tehlikeli kılan en önemli etken vampirlerin kokusunu alamamasıydı. Sidra ve Herakles gibi nadir vampirler bile bu konuda zorluk çekerken dönüştürülen vampirlerin hiç şansı yoktu. Gümüş suyu istendiği taktirde yapay kana bile eklenebilirdi ve bu da vampirler için ölümcül sonuçlar doğurabilirdi. İşte tam da bu yüzden vampirler ve insanları temsil etmesi gereken siyasi yöneticiler bu gerçeği ifşa etmekten geri duruyordu. Bunun savaşı körükleyebileceğinin de pekâlâ farkındaydım. Ama ne siyasi liderler ne de halkın içinde Akil Maner gibi insanların oluşturduğu vampir

li çıkarla

karşıtı örgütler gerçekten insanları önemsiyordu. Hepsi kendi amacı ve çıkarları uğruna insanları feda ediyor ve bildiklerini kendilerine saklayarak halkı kendi kazançları uğruna kurban ediyordu. Asırlar geçiyor ama cadı avı devam ediyordu.

"Güvendikleri yerlerden alışveriş etmeleri gerekecek," dedim. "Herakles ölmüş olabilir ama Herakles gibi düşünen herkes ölmedi. İnsanlar da vampirlerin tarafına geçtiğinde birinin bir şeyler yapması gerekiyordu."

Karanlıkta sivri dişleri ile bir anda ortaya çıkan ve kaçmaya fırsat bulamadığınız, hipnoz yetenekleriyle iradenizi alabilecek olan vampirlere karşı insanların eline bir silah vermiştim ve pişman değildim.

"Neden bizimle paylaşmadın?" Reyna bunu sorarken anlamaya çalışıyordu ama kırılganlığı sesindeki mesafeye yansımıştı.

"Son ana kadar ne yapacağımdan emin değildim," diye dürüstçe itiraf ettim. "Herkese kızgındım."

"Bize güvenmedi," dedi Sidra. Duygularını okuyamıyordum ama Reyna ve Vaha kadar gıcunmamıştı, o benden her şeyi bekliyordu.

"Peki hançer," dedi Vaha. "En başından beri hançer yok muydu?"

"Vardı." Bitki çayımdan içip başımı salladım. "Sidra'nın Luxuria'ya verdiği ilk hançer epey büyük ve orijinal parçaydı. Benim kullanımım için uygun değildi ve dikkat çekiyordu. Onu demirciye verdiğimde bana uygun hale getirmesini istemiştim. Bir iğne ve daha küçük bir hançer. Bildiğiniz gibi hançer Lorenzo'nun eline geçmişti bu yüzden müzayedeyi şüpheli buldum ve bu yüzden Akil'in almasına göz yumdum." Sidra'ya döndüm "Senin almanı da bu yüzden engelledim," dedim. "Lorenzo hançeri tanıyordu ve hançerin müzayedeye çıkmasına izin vermesinin amacı olduğuna emindim. Dikkati bizde olacağı için Akil'i kullandım."

"Orijinal hançer gerçekten Akil'de mi o halde?" Vaha kaşlarını çatıp sorguladı.

"Orijinal hançer güvende," dedim başımı dik tutarak. "Bilmeniz gereken tek şey bu."

"Hala bize güvenmiyor musun?" Reyna'nın iyice kafası karışmıştı ve anlamlandırmaya çalışsa da içinden çıkamadığı ortadaydı. "Haşer güvende," diye tekrar ettim. "Bak babanı işe karıştırdım. Herakles'i öldürmek mesele değildi, vampirlerle insanların tüm sağlaması için tüm dünyanın işin içinde olması gerekiyordu. Vampir timi Herakles'in infaz edildiğini duyurmuştu şimdi yalancı oldukları ortaya çıktı."

Siyasiler ne denli etki sahibi olsa da ordu komutanları kesinlikle vampirlere gösterilen toleransa karşıydı. Açılış gecesi bu yüzden önemliydi, ben gösterimle onlara ve tüm dünyaya kanıt sundum ve onlar da görevlerini yapabildiler. Diğer türlü kafe saldırısında olduğu gibi elleri kolları bağlı olacak ve vampir timi yine olayları görünmesini istediği şekilde sunacaktı. Şimdi vampirler arasında da vampir timinin güveni sarsılmıştı ve ordu koz sahibi olmuştu.

"Benim için..." Reyna gözlerini kapatıp kelimeleri bir araya getirmekte zorlandı. "Benim yüzümden değil mi? Gümüş suyu... Eğer o adam gümüş suyu içmiş olsaydı ben ona saldırsam bile ölmeyecekti."

Engel olamam ama intikamını alırım... Yaşamım boyunca bu cümleye inanmıştım ama Reyna'nın kendini kaybettiği o bir an tüm varoluşumu baştan yazmama neden oldu. Bu yüzden bu defa intikam almadım, engel olmak istedim.

"Eğer vampirler kendilerine hâkim olamıyorsa bir şeyin onlara engel olması gerekiyor," dedim. Bu aynı zamanda söylediklerini onaylamanın en nazik yoluydu. "Bir arada yaşayacaksak iki yönlü bunu öğrenmemiz gerekiyor."

"Biliyorum," dedi Reyna. "Kendi adıma memnun oldum."

"İyi gösteriydi," dedi Vaha. "Ama sonuçları olacak."

"Farkındayım," dedim. Yaptığım gösteri ile insanları nispeten korumayı başarmıştım ama hem Akil Maner'i hem Herakles'in yandaşlarını hem de vampir timini epey kızdırdığımı tahmin etmek zor değildi.

"Ne olaksa olacak," dedi Reyna. "Bundan sonra olanlarla hep birlikte yüzleşeceğiz." Uzanıp elimi tuttu. "Herakles'ten kurtuldu-

ğumuz için mutluyum ve... Diken üzerinde olmayacağım, yani bir daha kendimi kaybedersem..."

"Sana söyledim, zamanla böyle bir risk olmayacak benliğin vampir olmaya alıştığında," diye onu teselli etti Vaha.

"Ama o zamana kadar ne olacağını bilmiyoruz," dedi Reyna. "Sadece ben değil, çok fazla dönüşen vampir var. Bu gerekliydi."

"Haklısın," diyerek kabul etti Vaha.

"En azından bu defa ateş etmedin sadece silahını gösterdin," diye kaşlarını kaldırdı Sidra. Geçmişte neden olduğum vampir katliamını o da bu kadar hafifletebilmişti.

"İğnelemene gerek yok," dedim. "Gerekirse tekrar ateş etmekten çekinmem ama ateş etmemek için elimden geleni yapıyorum." Avuçlarımı masaya bastırarak ayağa kalktım. "Sorgunuz bittiyse gidip restoranda güzel bir akşam yemeği yemek istiyorum."

Reyna bu fikirden hoşlanmıştı, gülümseyerek ayağa kalktı.

"Benim gidip vampirleri kontrol altında tutmam gerekiyor," dedi Vaha. "Tek başına iyi olacak mısın?"

"Evet, beni merak etme."

"Azelda ve Arthur orada," dedim. Azelda bizimle olmayı sevmişti ve ben de ona gitgide alışıyordum. Akşamüzeri konuştuğumuzda Reyna'nın dönüşümünü kolaylaştırması için destek olmasını rica etmiştim, bu yüzden restoranda ona yardımcı olacaktı ve Arthur da onunla takılmak için gönüllü olmuştu.

Vaha kolunu Reyna'nın omzuna atıp ona günlük hatırlatmalarını yaparken birlikte merdivenleri çıkmaya koyuldular.

"Sen bugün ne yapacaksın?" Konuşma boyunca çoğunlukla sessiz kalan Sidra'ya döndüm. Dün gece bizim için aynı yatakta ve sarmaş dolaş bitmiş olsa da söz konusu ikimiz olduğunda hep bir adım, bir basamak, bir sapak, bir pişmanlık, bir intikam vardı.

"Hasar kontrolü," diye gülümseyerek ayağa kalktı. Birkaç adım da yanıma gelip karşıma dikildi. "Vampirlerin liderini öldürdün, çobanı olmayan koyunların etrafına çok fazla kurt toplanır."

"Koyunlara, aynı kaderi paylaşmak istemiyorlarsa bu defa çobanlarını düzgün seçmelerini söyle..." Tatlı tatlı gülümsedim.

"Yaptıklarını ve yapacaklarını önemsemiyorum," dedi saçları

nı kasıtlı şekilde kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Bütün derdim yalnız yapıyor oluşun. Cor, bu defa öldürmedin ve kimine göre bu defa faydalı bir eylemdi yaptığın ama yine tek başınaydın. Yeniden çıktın... Laneti senin içinden çıkarmayı başardık ama seni lanetin içinden çıkaramıyorum."

"Lanet öldürmemi tembihler, ben kimseyi öldürmüyorum, yani Herakles sayılmaz."

"Lanet öldürmek değildi bir tanem, lanet tek başınalığındı."

Bir tanem...

"Lanete neden bu kadar takılıyorsun?" Her şeyi hatırladığımdan heri en büyük çekincesi buydu. Endişesini anlayabiliyordum ama artık takıntısı olduğunu düşünmeye başlayacaktım.

"Dediğim gibi, tek derdim sensin. Şimdi bütün okları kendine çevirdin."

"Dikkat çekmek huydur bende." Keyifle gülümseyip omuz silk-tim. Hepimiz ne yaparsam yapayım hedef tahtasında olduğumu biliyorduk ve korkunun ecele faydası yoktu.

Başını iki yana salladı. Parmaklarımı ellerinin arasına aldı, yavaşça eğilip alnımdan öperken, "Dikkatli ol," dedi. Geriye çekildiğinde gözleri saçlarıma ilıştirdiğim iğnede oyalandı, orijinal hançerin nerede olduğunu düşündüğüne şüphe yoktu.

Parmaklarıma bakarken kaşlarını çatı, başparmağı boş yüzük parmağını okşadı, bana baktı ve garip bir gülümsemeyle çıktı.

Reyna ile birlikte restorana girdiğimizde Azelda acil durum araması yapmak üzereydi. O kadar kalabalıktı ki arabayı park edecek yer bulmakta zorlandık. İçeriye girerken dışarıda oluşmuş kuyruk ikimizi de şaşkına çevirmişti. İnsanların yanı sıra vampirler tarafından da talep görüyordu. Gündüz vardiyasında görevli garsonların çıkabilmesi için kollarımızı sıvayıp Reyna ve ben de servise yardım-olmaya başladık.

"Güneş battıktan sonra epey kalabalıklaştı," diye açıkladı Azelda bar tezgâhında yapay kan siparişini beklerken. "Arthur bile vızır vızır dönmeye başladı. Vampir siparişleri daha kolaydı ama yemek yemek isteyenlerin epey beklemesi gerekti."

"Sana borçlandım," dedi Reyna ona doğru. "Dün geceden sonra sinek avlarız diye düşünüyordum."

"Sosyal medyaya düşen görüntüler burayı viral hale getirdi," di-
yerek sırttı Azelda. Üzerinde siyah polo yakalı, pilili kısa elbise var-
dı. Tüm çalışanlar için benzer kıyafet düzenlemesi yapmıştı. Kıya-
fetlerin göğüs kısmında italik harflerle "Reyna'nın Yeri" yazıyordu.

"Sabaha kadar ekipler buradaydı," dedim.

Albay Birant'ın görevlendirdiği ekip ihtiyaçları olan olay yeri
incelemesini tamamlamıştı. Karmaşa çoğunlukla restoranın dışın-
da geliştiği için neyse ki bu sefer restoranı kapatmamız gerekme-
di. Reyna bıkkınlıkla inat edince sabahın erken saatlerinde temizlik
ekibi gelmiş ve camlar da öğlen değiştirilmişti. Bence artık buraya
parmaklık takmamız daha doğru olurdu ama bu düşüncemi sesli
dile getirmedim.

"Yeni ilan açalım," dedi Reyna masalar arasında hızla dönüp do-
laşırken. Vampir çalışanların en iyi yanı yorulmadan sürekli ve çok
hızlı hareket etmeleriydi. Ben barda hazırlanan içeceği alıp pencere-
nin yanındaki masaya götürene kadar vampirler en az beş masanın
siparişini teslim etmiş oluyordu.

"İsterseniz ben yemekler konusunda yardımcı olurum," dedi
Arthur. "Yani yemek yapabilirim."

"Gerçekten mi?" diye hayretle mırıldandım. "Yani vampirsin,
yemek yemiyorsun..." Kabalık etmek istememiştim ama Azelda ve
Reyna da benimle aynı fikirdeydi.

"Deneyin beni," derken çarpık gülümsemesiyle meydan okudu
Arthur.

"O halde bir önlük kap ve mutfığa geç." Reyna ona işaret eder-
ken Arthur Azelda'ya göz kırptı ve arka tarafa doğru hareketlendi.

Karşılama görevli olan vampir kızlardan biri, bana doğru gel-
diğinde bu topuklularla garsonluk yapmanın mantıklı olmadığını
düşündüm. Ayaklarımda dokuz cm incecik topuklu ayakkabılar
vardı.

"Selam," dedi Emily. Daha önce tersanede Vaha'nın yanında
çalışıyordu ve onun aracılığıyla buradaydı. "Bunu sana bıraktılar."
Küçük kargo paketini bana uzatınca teşekkür ettim. Emily içindeki-

ni merak ediyordu belli ki ama çantamın yanına bıraktığımı görün-
r başıyla selam verip kapıdaki görevine döndü.

Akşam yemeğimi bir saat sonra mutfakta bir köşede ayaküstü
yiyebilmişim. Yoğunluk bir an olsun azalmadı ancak gece yarısın-
dan sonra müşterilerin çoğu vampirlerden oluşuyordu. Tüm ön-
lenleri almış olmamıza rağmen hiçbir taşkınlık çıkmadı ve bu her
an tetikte olan hepimizin içine su serpti. Bu gecelik saat 03.00'te ka-
panış yaptık ve son müşteri de çıktığında kendimi sandalyenin üze-
rine bıraktım.

"Gece atıştırmalığı ve özel kokteyl." Arthur iri cüssesine pek de
uygun olmayan önlükle komik ve şirin görünüyordu.

"Harikasin," dedim. Trüflü parmesanlı patates kızarması için
kesinlikle uygunsuz bir saatti ama umurumda değildi. "Ve itiraf et-
meliyim ki bunlar da ayaküstü yediğim hamburger kadar lezzetli."
Çatalı bir kenara bırakıp elimle yemeye koyuldum.

"O halde?" diye bakışları Reyna'ya döndü.

"Gerçekten burada mı çalışmak istiyorsun?" Reyna kasayla ilgi-
leniyordu, elindeki kâğıtlar ve pos cihazıyla garip bir vampir görü-
nümü sunduğunu söylemek zorundaydım.

"Eğlenceli," diye omuz silktili Arthur. Kolunu masaya yasladığın-
da kasları iyice şişti ve Reyna da benim gibi bir süre onu seyretti.
Hemen ardından, "Aslında seni daha görünür bir yerde kullanmalı-
yız," diye takıldı.

"Servise de yardım ederim" Arthur sırtarak kollarını kavuştur-
du. Bu işi epey istediği ortadaydı ve bence nedeni hem Azelda ile
iş anlaşmaları hem de yalnız oluşuydu.

"İş senindir," dedi Reyna. Uzun uzun çalan telefonunu kulağı-
na yaslayarak yanıtladı. "Selam, bebeğim..." Günler sonra ilk defa
gerçekten yüzü gülüyordu. Telefondakinin Vaha olduğuna şüphe
yoktu ama onu asıl mutlu edenin nihayet ailesiyle konuşabilmesi ol-
duğunu biliyordum.

"İşler her gün böyle giderse çok yakında senden zengin olaca-
mı söyleyebilirim," diye takıldı Reyna. Vaha her ne söylediyse
Reyna'yı daha da eğlendirmişti. "Burayı toparlayıp çıkacağız,"

"Ben de seni özledim, yakında görüşürüz."

Arthur'un yaptığı kokteyli kafama dikerken ben de birini özledim. ğimi fark ettim.

"Çocuklar, gerçekten her şey için minnettarım. Lütfen siz de ğidip keyfinize bakın artık." Azelda ve Arthur ile konuşurken ben ıslak mendille ellerimi siliyordum. Reyna mutfak ekibini azat etmek için arka tarafta gözden kayboldu.

"Geliyor musun?" diye seslendi Azelda eşyalarını almış, kapıya doğru ilerlemişti.

"Reyna'nın kapatmasına yardım edeceğim. Size iyi geceler." Bıyık altından gülmeme karşılık olarak, "İyi geceler Luxuria," dedi Arthur ve bir an kaşlarını çatı. Bir şey söyleyecekse de vazgeçti ve önce Azelda'nın çıkabilmesi için kapıyı tuttu.

Geçmiş ve gelecek iki ismim arasındaki harfler gibi birbirine ğirmişti. Arthur geçmiş yaşamımda abilerimin zindanlarda tuttuğu vampirlerden biriydi, esasında bana en büyük sırrı veren ve hayatımı kurtaran kişiydi.

"Çıkmak için hazır mısın?" Reyna seslendiğinde dikkatim dağıldı ve başımı sallayarak ayaklandım.

Mutfak personeline iyi geceler diledikten sonra Reyna kasayı kilitledi, ben etrafı kontrol ederken ortadaki son parçaları da mutfağa taşıyordu. Pencereleri kapatıp perdelerin kapanmasına dikkat ettim ve istemsizce etrafı kolaçan ettim. Vaha gün boyu iki kez uğramış ve sık sık telefon ederek sorun olmadığını söylemişti ama yine de tetikteydim.

Şatodan birlikte çıktığımız için yine Reyna'nın arabasıyla dönüyorduk. Başımı koltuğa yaslar yaslamaz uyukladığım için buna fazlasıyla memnun olmuştum.

"Lu, yakında insan olmayı unutacaksın..." diye takıldı halime. "Uyku düzenini gözden geçirmeliyiz."

"Hepiniz gündüz uyuyor gece etrafta cirit atıyorsunuz, ne yapayım." Elimle ağzımı kapatarak esnememi bastırmaya gayret ettim.

"Sen de dönüş." Melodik kahkahası arabanın içinde yankılanınca kıkırdadım. "Azelda ile şirin bir çift oldular ama şu sarışın vampirin sana bakışları pek hoşuma gitmiyor."

"Önemli bir mesele değil," diye savuşturdum. "Anne ve babanla işler nasıl gitti?"
 "Dün gece restorandan Albay Birant ile birlikte ayrılmışlardı ama sonrasında olanları bilmiyordum."
 "Sen babamla konuştuktan sonra o da annemle konuşmuş ve babama gelenleri anlatmış," dedi Reyna. "Annemi yatıştırması kolay olmamış tabii... Dün gece babamın malum olaylar yüzünden pek vakti olmadı, bizi doğrudan eve annemin yanına götürdü." Direkt siyonu tek eline alırken diğer eliyle saçlarını geriye attı ve gülümseydi. "Benim için güneşten koruyucu bir oda hazırladıklarına inanabiliyor musun..." Ailesine olan sevgisi ve minneti yüzünde parladı. "Eski odamın pencerelerine panjur taktırmışlar. Babam bizi eve bıraktığında benimle kısa bir konuşma yaptı, beni sevdiğini ve her zaman destekleyeceğini hissettirdiği beş dakikamız vardı ama her şeye bedeldi. Sonra görev için ayrıldı. Annemle kapıda karşılaşmak daha fenaydı ve epey gözyaşı döktük. Evde yapay kan bile vardı... Vaha yarasına baktırma bahanesiyle yanımdan ayrıldığında uzun uzun konuşabildik. Onlara söylemediğim için biraz sitem etti ama anladığını biliyorum. Güneş doğana kadar onunlaydım. Bugün sık sık telefonla da konuştuk ama babamın başı uzun süre kalabalık olacak belli ki."

"Senin adına çok mutluyum," dedim içtenlikle. "Bana kızdın mı?"

"Hayır." Tüm samimiyetiyle bana dönüp gülümsedi. "Ben sana güveniyorum ve yapman gerekeni yaptığına inanıyorum. Sadece..." Duraksayarak tekrar yola döndüğünde şatoya çok yaklaşmışık.

"Sadece ne?"

"Sadece... Keşke sen de bize güvensen en azından bana."

"Güveniyorum..." Dudaklarımı ısırdım. "Kalbimde güveniyorum ama aklımda bir zırh var bana sürekli tek başıma olmam gerektiğini tekrar ediyor ve onu ben bile aşamıyorum. Ama deniyorum, beni yalnızlaştıran o sese iddia ettiği her şeyin aksini kanıtlayabileceğimi biliyorum."

İntikam almama gerek olmadığını, engel olabileceğimi biliyorum.

"Buna sevindim," dedi Reyna. "Peki bundan sonra ne yapmak istediğini biliyor musun?"

"Hangi konuda?"

Güldü...

"Lu, artık kendi evimize geçebiliriz. Dönüştüm ve buna alışmaya gayret ediyorum. Yakında Vaha ile evleniyoruz. Restoran tekrar açıldı... Peki sen," diye sordu. "Sen hayatınla ne yapacaksın?"

"Ben..."

"Müze uzun süre kapalı olacak, restoranda yardımına her zaman ihtiyacım var ama ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Sidra ile ne yapmayı düşünüyorsun? Hayallerin vardı Lu, ideallerin ve görmek istediğin yerler vardı. Her an yanımda olmanı çok istiyorum ama bu bencillik olur. Senin kendini bize adaman da öyle... Hayatını bu şatoda geçirmek mi istiyorsun gerçekten?"

Arabanın durduğunu ve şatonun önünde olduğumuzu o an fark ettim.

"Etrafında hiç insan kalmadı, ailenle en son ne zaman konuştuğunu hatırlamadığına bahse girerim. Geceleri yaşıyorsun ve buna yaşamak denmez. Senin için endişeleniyoruz."

"Neden?" Kaşlarını çatmamın nedeni beni hazırlıksız yakalamasıydı.

"Çünkü her şeyi hatırladığından beri tüm adımlarını bu şatoya doğru atıyorsun ve o adımların hepsi seni tutsak ediyor. Hâlâ buradan ayrılamayacağını mi düşünüyorsun?"

Cevap bulamamak beni sırtımdan vurmuştu.

"Gidip uyu," dedi Reyna. "Ve yarın restorana gelme, izin yap. Kendine zaman ayır. Sadece sana ait olsun ve bir yaşamın da öyle olduğunu unutma." Uzanıp elimi tuttu. "Yaşamın sadece sana ait ve onunla ne yapmak istediğini seçme hakkına sahipsin."

Sessizce arabadan çıktım, odamın kapısına gelene kadar bir şey söylemedim sadece iyi geceler dileyip kendimi içeriye attım. Yatağa uzanıp pencereye bakacak şekilde yan döndüm ve uykuya dalana kadar düşüncelerin kafamın içinde dört dönmesine izin verdim.

Kalbin İntiharı

Puslu havanın buz kesen uğultusu, örümcek ağlarının içinde kalmış şatonun duvarlarından içeriye sızıyor. Kâbuslar şatonun zamanı geçmiş kubbelerinden aşağı dökülürken akan kum taneleri yerini tutuşmayı bekleyen küllere bırakıyor. Yangın başlamış ve ayak bastığı her yerde isli izler var. Boğazıma kurum dolmuş, gözlerim islerden açılmıyor. Korku öyle katı ve öylesine hoyrat ki nefes alma engel oluyor.

Cilasız gıcırdayan ahşabın üzerinde ilerliyorum, uzun beyaz elbisenin etekleri ayaklarıma dolanıyor. Kabarmış saçlarım her adımda belime çarpıyor, beni kendime getirmeye çalışan kırbaç darbeleri gibi çıplak omuzlarımı acıtıyor. Elimde bakır şamdanla cılız mum ışığında şatonun içinde yetişme umuduyla koşturuyorum.

Kitapların hepsi yerlere saçılıyor. Pencereleer açılıp kapanıyor, zift gibi karanlığın içinde gök gürültüleri duvarlarda kükrüyor. Rüzgâr kitapların sayfalarını hızla değiştiriyor. Onları yakalayıp durdurmak istiyorum ama ne zamana ne de sayfaların atlayıp geçtiği hikâyelere yetişebiliyorum. Bu, içimi umutsuz bir kederle kaplıyor. Yetişemediğim hikâyeler, okunmayan sayfalar, atlanmış satırlar kaçırdıklarım konusunda beni azarlıyor. Sanki hikâyelerin

yazarları el vermiş ve gitgide büyüyen bir dev olmuş, karşıma dökülmüş anlamadığım o cümle için beni azarlıyor. Paragraflar beni karanlık, dipsiz kuyu gibi içine çekmeye çalışıyor. Acı içimde dehşetle büyüyor, hızlı soluklarım göğüs kafesimde bedenimi felç ediyor.

Kaçıyorum.

Merdiven basamaklarını indikçe iniyorum, tutunduğum her yerden duman yükseliyor ve tavandan yanık kokusu geliyor. Her defasında yüzüme çarpan kapıların ardında kimse yok. Ahşapların arasından küçük hayvanların tıkırtıları ve duvarların içinden yükselen fısıltılar ürpertimi şiddetlendiriyor. Rüzgâr eteklerime yapışarak beni tüm gücüyle geriye çekse de kendimi bodrum katına inerken buluyorum.

Eskileri saklarken aslında geçmişi gizlemeye yeltendiğimiz kapının önünde duruyorum. Ayaklarımın altı kıymıklardan delik deşik olmuş, acı boğazıma tırmanıyor ama ruhumu zapt edemiyorum.

Uğursuz bir haykırış korkuyla omzumun üzerinden geriye bakmama neden oluyor, önünde beklediğim kapı gıcırdayarak açıldığında sanki göğüs kafesim deliniyor, içine fevranlar diziliyor.

Küf ve toz tutmuş eşyaların arasından ağır ağır ilerlerken piyanoya yaslanmış başını görüyorum ilk. Saçları karman çorman, geldiğimi fark etmiyor. Etrafından dolanırken ayağım beşiğe takılıyor ve devrilmesine neden oluyor. Gözleri ilk kez hareket ediyor ama bana bakmıyor, devrildiği yerde sallanmaya devam eden beşikten gözlerini ayırmıyor. Korkuyla yaklaşıyorum, neyi olduğunu öğrenmek ve hemen engel olmak istiyorum. Kucağında biri olduğunu o ana dek anlamıyorum. Yüzünü görebilmek için şamdanı tuttuğum elimi aşağıya indiriyorum, mum ışığı kaçtığım her şeyi tokat gibi çarpıyor ve benliğim sendeliyor.

Sidra'nın kucağında kapalı gözleri ve durmuş kalbiyle uzanan kendimi görüyorum. Yalanlarla gerçekler siyah pusla etrafıma dolarken sessizliğin içinde kalp atışlarımı arıyorum ve dehşetin büyüklüğü nabzımı hızlandırıyor... Öyle yükseliyor ki gök gürültüsünü bastırdığını hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda elim direkt göğsüme gitti ve kalp atışları-
nın hızı karşısında kısa süreli sersemledim. Açık pencereden içeri-
ye giren sis beni yattığım yerde iyice huzursuz etmişti. Kâbusun et-
kisiyle yutkundum ve alnımda biriken teri kolumun tersiyle sildim.
İçerisi karanlıktı, güneş batmış ve belli ki ben kâbusların musallat
olacağı kadar çok uyumuştum.

Yataktan doğrulup komodinin üzerindeki telefonumu elime al-
dım. Reyna'dan gelen tek bir mesaj vardı.

*"Dinlenmen için uyandırmak istemedim, restorana gidiyoruz. Beni
dinle ve bugün keyfine bak. Öpücükler."*

Günlerin ağırlığı çıkmış olmalıydı, soluklanarak ağırlığımı bir an
öylece bıraktım. Kaslarım fazla uyumaktan gerilmişti. Saati hesaba
katarsak günden geriye pek bir şey kalmamıştı ve uyku düzenim de
mahvolmuş durumdaydı. Telefonu bırakıp ayaklandım ve kendimi
banyoya attım.

Tenimden dışarıya doğru ateş yükseliyordu. Bedenim o kadar
sıcaktı ki ya hasta oluyordum ya da ruhum cayır cayır yanıyor-
du. Ilık suyun altında istediğimden daha uzun zaman geçirdikten
sonra havluya sarınıp çıktım. Odama girmeden önce Sidra'nın ka-
pısını çaldım, içeriye girdim ama burada değildi. Onu en son dün
restorana gitmeden önce mutfakta görmüştüm ve bir de ebedi
kâbuslanmda...

Aşağıya inerek tüm şatoyu kontrol ederken tek başıma olduğ-
mu kabullendim, hazır mutfaka kadar inmişken kahve makinesini
çalıştırarak kendime sandviç hazırlamaya koyuldum. Gördüğüm
kâbusa rağmen içimde iyi hisler taşıyordum. Boynumdaki kolyenin
ucunda asılı yüzük tenime çarpıyor ve aklıma yaramaz düşünceler
iliştiriyordu. Sandviçimi yerken onu görmek istediğimi fark ettim
ve aramaya karar verdim.

Kahve fincanımla birlikte odama döndüm. Bugünü kendime
ayırmak için fazlasıyla hevesli, onunla konuşmak içinse epey he-
yecanlıydım. Saçlarımı taramak için masaya yanaştığımda çanta-
nın kenarından görünen kargo paketi dikkatimi dağıttı. Saçımda-
ki havluyu kenara attım, saçımı tarayıp parmaklarımla gelişigüzel
karıştırdıktan sonra kuruması için serbest bıraktım. Küçük kargo

paketini elime alıp yatağa oturdum, poşetin ağzını yırtarken elimde hışırdadı. Kahveden bir yudum alıp rulo şeklindeki kağıdı incelemeye koyuldum. Etrafına dolanmış ipi çözdüğümde kaşlarımı çattım. Kasabanın merkeze alındığı renkli bir haritaydı. Ağaçlarla bezenmiş bir noktası kırmızı renkte belirgin şekilde daire içine alınmıştı. Anlamadığım bir yeri işaret eden konum beni meraklandırmıştı. Bu çağda kim böyle antika işlerle uğraşırdı ki...

Kendisi daha antika değilse elbette... İstemsizce gülümsedim. Paket dün gece restorandayken gelmişti ve haritanın hiçbir yerinde saat belirtilmemişti ama Sidra'nın hâlâ ortada olmadığına bakılırsa geç kalmış sayılmazdım.

Telefonumu elime alıp bir yandan giysi dolabını açarak kıyafetlerimi kaydırmaya başladım. Telefon birkaç kez çalsa da Sidra cevap vermedi. Randevuya en yakın buluşmalarımız ya ahşap atölyesinde ya da özel uçaklarla olunca beklentimin yükselmesine engel olamadım.

Bacaklarımı sımsıkı saran siyah jean, tek bantlı siyah yüksek topuklu ayakkabılar ve askılı, pembe üzerine siyah puantiyeli bluzumu giyindim. Nemli saçlarımı ısıtıcı yardımıyla şekillendirdim ve dudaklarıma kırmızı ruj sürdüm. Yüzümde aptal gülümsememle haritayı çantamın içine atıp aşağıya indim.

Hava epey nemliydi, şatodan ayrılmadan önce beni ben hissettiren bu kasabadaki tek şeyin önünde bulmuştum kendimi.

Luzia'nın ağacı...

Herkesi öldürmek yerine kurtarmayı seçmemin nedeni. Bana ait bir ruh. Lanetli toprakların üzerinde köklerini büyüten yeşil bir umut. Ağacı sulamak için dibine çöktüğümde yüzümde garip bir gülümseme vardı. İlk kez ağırlıklarım değil de onları bırakmanın hafifliği çekmişti beni aşağı. Şimdi hareket etmek daha kolaydı.

Arkamda hissettiğim gölgeyle ürperdim, izleniyor olma hissi kaşlarımı çatarak ayaklanmama neden oldu. Sakince etrafı kolaşan ettim ama gözle görebileceklerimden değil gözlerimle takip edemeyeceklerimdendi tedirginliğim. Vampirler veya gölgeler ya da hayaletler... Bu topraklar uğursuz olan her şeyi tıpkı bu ağaç gibi besleyip büyütmeyi severdi.

Arabaya binip klimayı çalıştırdım ve haritadaki konumu telefonumun harita özelliğine girerek ne kadar uzak olduğuna baktım. Yarım saatlik yol için müzik listemi açtım ve gaza bastım.

Reyna haklıydı, ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Dün geceden sonra Sidra ile konuşmak ve bazı şeyleri netleştirmek istiyordum. Dikiz aynasından parlayan bakır yüzük midemin kamaşmasına neden oldu. Sonsuz bağlılık yemini... Ne kadar düşünürsem düşüneyim en iyi gelecek ihtimali bile gitmek için teşvik etmiyordu beni. Ne kasabadan ne şatodan ne arkadaşlarımdan ne de ondan ayrılmak istiyordum. Ama onunla gitme fikri beni heyecanlandırıyordu. Her şeyi geride bırakıp, peri masalı yaşayamazdık ve muhtemelen kavgalarımız asla son bulmazdı ama yine de birlikte olmalıydık. Lanetli topraklarda şifalı bir ağaç kök salabiliyorsa bizim ruhlarımız da birbirinde yaşayabilirdi.

Yol geride kalırken anbean kasabadan uzaklaşıyordum, ağaçların seyrekleştiği dönemeçlerden birinde telefonumun sesi arabanın içinde yükseldi. Çağrıyı cevaplayıp Reyna'nın sesine kulak verdim.

"Selam, ne yapıyorsun diye bakmak istedim."

Sesi neşeli geliyordu, başına gelen her şeyden sonra onu yine böyle duymak bana başka renkte umut verdi. Reyna başarmıştı. Dönüşümün hayatını ondan almasına izin vermemişti ve aynısını olmasa da benzerini yapabilmeyi umuyordum.

"Seni dinledim ve ufak bir gezintiye çıktım. Orada her şey yolunda mı?"

Taş köprüden geçerken hızımı yavaşlattım, daha önce bu tarafa geldiğimi sanmıyordum bu da varış noktası için beni iyice meraklandırdı.

"Yine çok kalabalık ama hallediyoruz," dedi Reyna. "Yakınlarda mısın?"

Arka plandan restoranın gürültüsü yükseliyordu. Tabak ve bardak seslerine bakılırsa benimle mutfaktan konuşuyordu.

"Sayılır," dedim. "Desteğe ihtiyacınız var mıydı?"

"Vaha yeni tersaneye döndü. Sidra ile buluşacaklarmış."

"Sidra orada mıydı?" Kaşlarımı çattım ve aptal gülümsememden kurtularak dikkat kesildim.

"Hayır, bugün onu hiç görmedim ama biraz önce Vaha'yı arayıp tersaneye çağırdı. Siz konuşmadınız mı?"

"Denk gelmedik," dedim.

"İşe dönmem lazım, yine de dikkatli ol."

"Merak etme."

Telefonu kapatırken yanağımın içini ısırdım ve arabayı yavaşlattım. Harita Sidra'dan gelmediyse kimden gelmişti ve ben tam olarak nereye gidiyordum? Refleksle arabanın kapılarını kilitleyip etrafa göz attım. Müziği kapatıp rüzgârın arabanın camlarına vuran sesine kulak kesildim. İki kilometre önce başka bir kasabayı işaret eden tabelayı anımsamaya çalıştım. Şehir merkezinden epey uzaktaydım ve etrafta ne dükkân ne de insanlar vardı. Yol kenarında kuru otlar ve uzun ince gövdeleriyle karanlığı toplayan dut ağaçları vardı sadece.

Geri dönmem ya da birilerine haber vermem gerekiyordu. Burada olduğumu kimse bilmiyordu ve beni nerede aramaları gerektiğini bilmeyeceklerdi. Yolun çoğunu gitmiştim ve bu birden ürkmeme neden oldu ama sadece gezmek için merkeze inerken daha uzun yol gittiğimiz oluyordu. Kim bana neden harita göndersin? Restorana kadar geldiğine göre bana nasıl ulaşması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Bu durumda ya kendisiyle konuşmayacağımı biliyordu ya da beni hazırlıksız yakalamak istiyordu.

Tüm bunlara rağmen içgüdülerim ve merak duygusu ağır bastı.

Tekrar yola koyuldum ama artık düşüncelerim aynı noktaya toplanmıştı. Her yönden gözlerimi dört açmış, olası herhangi bir duruma karşı hazırdım. Eski ama hâlâ kullanımda olduğu belli olan bir motelin önünden geçerken gördüğüm iki kişi bir nebze olsun rahatlamama neden olmuştu. Biraz sonra karşı yoldan gelen arabalar panigimi bastırdı. İlerledikçe yol daraldı ve döndüğüm sapaktan sonra engebeli bir hal aldı. Yokuş yukarı çıktım, başaklar ve yabancı çiçeklerin yarından geçtiğimde harita sinyal verdi.

Konum beni eski ilaç fabrikasına getirdiğinde hâlâ geri dönüp dönmemeyi düşünüyordum. Motoru susturmadan arabanın içinde öylece durdum ve paslanmış tabelaya baktım. Fabrika Maner'lere

...nitti ama uzun zamandır kullanılmıyordu. Gri beton bloklar önüm-
de devleşti. Dış cephesinde boyalar dökülmüştü ve toprak yol çakıl-
taşlarından geçilmiyordu. Etrafta araba yoktu ve toprakta herhangi
bir iz de yoktu. Binanın etrafını çevreleyen kurumuş ağaçlara bakıl-
dığında kimsenin buraya gelip gitmediğini düşünürdünüz. Sadece
dikkatli zihinler çelişkiyi fark ederdi. Tabeladaki harfler dökülmüş-
tü, duvardaki sökülen boyaların üzerinde muhtemelen yağmur su-
yunun oluşturduğu pas izleri çok belirgindi. Yabani otlar dışarıdaki
beton blokları sarmıştı ve üst kattaki kırık dökük camlardan naylon-
lar uçuşuyordu. Alt katların camları ise tozla kaplı ve kirliydi ama
hiç kırık yoktu.

Tuzak gibi görünüyordu ve ben de tuzığa düşmeye karar verdim.
Bomboş fabrikadan içeriye girdiğimde bir sinyal sesi duyuldu
ve hemen ardından fabrikanın etrafına çelik panjurlar inmeye başla-
dı. Kalkan gibi görünüyorlardı. Hareketliliğin yaratacağı gürültüye
kendimi hazırlamıştım ama çıt çıkmadan içerisi daha da karardı ve
bir saniye sonra tavandaki lambalar içeriye aydınlattı. Tüm çıkışla-
rın kapandığını bilerek gözlerimi kışım ve en yakınımda olan sila-
ha, yakama iliştirdiğim iğneye sarıldım.

Bulunduğum giriş katı boştu, duvarlar beyaz renge boyanmış
olsa da içeride ağır kimyasal koku vardı. Aralıklı sıralanan kolon
kalınlığı alanın ne kadar geniş olduğunu ortaya seriyordu. Burası-
nın eskiden depolama alanı gibi kullanıldığını varsaydım. Çok bü-
yüktü ve yalnızca şimdi birinin aşağıya indiği yukarıya çıkan beyaz
merdivenler vardı.

"Luxuria..." diye dikkatimi çekti.

Henüz yirmili yaşlarının sonunda, sıska bir kız merdivenlerin
başında görüldü. Açık tenliydi, koyu kahve saçlara ve kehribar ren-
gi kedi gözlerine sahipti. Deri ceket ve kot pantolonundan oluşan
günlük kıyafetleri temiz ve düzenliydi. İlk bakışta hali ve tavnı tehli-
keli görünmedi ama ilk bakışta ben de öyle görünmezdim.

"Merhaba," dedi birkaç basamak inip. "İsmim Rahel." Yumuşak
ama kendinden emin tonlaması vardı. Hareket ederken dikkatliydi
ve belli ki kim olduğunu biliyordu.

"İsmin bu," dedim. "Ama kimsin?" Kollarımı iki yanımda sallanması için rahat bıraktım ama iğne parmaklarının arasında gizleniyordu.

"Başka koşullarda tanışmayı çok isteyen biriyim ama seçeneğimiz kalmadı." Bana doğru birkaç adım atarken yine dikkatliydi ve tehdit olmadığını göstermek için ellerini hafifçe kaldırdı. "Endişelenme," diye ekledi. "Aynı taraftayız."

"Zannetmiyorum." Başımı hafifçe salladım. Hareketlerindeki tutukluk ve yüzündeki mimikler vampir olmadığını belirgin kanıtlarıydı. Vampirler rol yapabilir ama bu kadar doğal oynayamazlar.

"Bak," dedi dudaklarını birbirine bastırarak, gerildiği ve kararsız kaldığı ortadaydı. Bir çırpıda konuşmak istiyor ama kendine hâkim oluyordu. "Seni dün gece bekliyorduk, yaptıklarının sonuçları olacak ve zamanımız yok."

"Siz?" diye sorgulayıcı şekilde kaşlarımı kaldırdım.

"Beni takip et lütfen, gerçekten merak etmesen burada olmayacağını biliyoruz." Eliyle işaret edip yukarıyı gösterdi.

Şöyle bir etrafıma bakındım ve pek seçeneğim olmadığını kabul ettim. Tüm çıkışlar çelik panjurlarla kapatılmıştı ve haklıydı, gerçekten merak ediyordum. Dediğini yaptım ve üçüncü kata kadar onu takip ettim. Binanın bu kısmı daha döküntü haldeydi. Hava boruları aşağı sarkıyor ve her köşeden kopmuş kablolar dökülüyordu. Çift kapılı geçitten geçerken eski bir levhanın üzerinde atık maddelerle ilgili bir uyarı vardı. Laboratuvar odasının açık kapısından kısa süreli göz atma şansım oldu, içi boş dolaplar ve çekmeceler vardı. Köşede yere devrilmiş eski ahşap masa çürüyordu.

Rahel'in omzunun üzerinden bana bakarak başıyla işaret ettiği kırmızıya boyanmış kapının arkasında ise epey şaşırtıcı bir manzara vardı. Oda tıpkı giriş katta olduğu gibi çok genişti ve burada da kalın kolonlar sıralıydı. Giriş katın aksine burası boş değildi, epey kalabalıktı.

"Burası gözetleme kulesi," dedi Rahel masaların arasından rahatlıkla ilerlerken. İnsanlar dönüp bir an bize baktı ama işleri epey konsantre olmayı gerektiriyor gibi görünüyordu.

Sıradan bir ofis hatta çağrı merkezi odası olduğunu düşündüm, kızlarımle yedi masa saydım ama daha fazlaydı. Her masa yanındaki kane yapışık, aralarında ahşap duvarlar vardı. Kadın ve erkeklerden oluşan ekip pür dikkat bilgisayar ekranında uydu görüntülerini seyreliyordu.

Duvarın doğu cephesinde geniş çerçeveli pencereler olsa da hep si çelik panjurlarla örtülüydü. Bu kadar çaba vampirlerden korunmak için miydi yoksa gizlenmek için mi henüz karar verememiştim. Kuzey cephesinde üzerinde mutfak yazan bir kapı vardı. Masalar o yöne kadar uzanıyordu. Batı cephesinde ise belli aralıklarla kapılar vardı, camkânlarından gördüğüm kadarıyla yan yana üç küçük odadan oluşuyordu ve Rahel sonuncu kapının önünde durdu.

"Bizi bekliyor, her şeyi açıklayacağım." Rahel önden bana küçük açıklamasını yapıp kapıyı çaldı ve içeriye girdi.

Oda düşündüğümde daha küçüktü, içeride sadece yuvarlak bir masa ve sandalyeler vardı. Kırk yaşlarında görünen ve Rahel'in neredeyse kopyası olan bir kadın penceresi bile olmayan odada durup duraklamış öylece duruyordu. Rahel'in koyu saçlarının aksine onun saçlarında beyaz tutamlar göze çarpıyordu. Üzerinde siyah kazak, koyu renk jean ve siyah topuklu çizmeleri vardı. Bana bakarken çukurlaşmış göz altları yorgunluğunu ele veriyordu.

"Resimleriyle aynı değil mi?" Rahel parmaklarıyla beni işaret ederken kadına doğru yanaştı.

"Merhaba Luxuria," dedi kadın ona ayrı bir hava katan kemikli gözlüğünü burnunun üzerine indirip. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Ellerimi yüzüme bastırıp şakaklarımı ovma istiyordum ama duruşumu korudum.

"Merhaba," dedim sakince. "Kim olduğunuzu açıklarsanız benim de bazı hislerim olabilir." Her şey garipti ve birbirine uymayan çok parça vardı. Kadın da tıpkı Rahel gibi bana tehlikeli görünmemişti ama o halde bu gizlilik ve güvenlik neyin nesiydi? Tüm bunların Akil Maner ile ne bağlantısı vardı ve burada ne halt dönüyordu?

"Esasında akrabayız," dedi. "Atalarımız kardeşti." Oturmam için sandalyelerden birini işaret etti.

"Atalarımız derken..." Rahatsızca kaşlarımı çattım.

Bana Luxuria dediklerinde zaten bir bit yeniği olduğunu anlamıştım ama en fazla yine birilerinin sevdiği birilerini öldürmüşümdür diye düşünüyordum. Açıkçası buraya gelirken aklımda Herakles'in yandaşları, vampir timi, can sıkıcı abilerim falan vardı ki sessizlikleri beni düşündürüyordu... Fabrikayı gördüğümde Akil'in destekçileriyle ilgili bir durum olabileceğini düşünmüştüm ve ne ile karşı karşıya olduğumu öğrenmek için tuzağa düşmüştüm.

"Kara cadıyı ve kız kardeşlerini kastediyorum." Bana doğru dostane şekilde gülümsedi ve sindirmem için bekledi. "Sen kara cadının kanından geliyorsun, kızım Rahel ve ben de onun kardeşinin kanından geliyoruz. İsmim Deborah."

Rahel yeni taşındığı şehirde ilk arkadaşını bulmuş gibi bir sevinçle kirpiklerini kırparak bana gülümserken Deborah daha ciddi olan tebessümüyle yetindi.

"Yani, cadı mısınız?" Ağırliğımı tek bacağıma verip kollarımı kavuşturdum.

"Cadı olmayı nasıl tanımlarsın?" Alaycılığıma benzer şekilde güldü ve kaşlarını kaldırdı. Bunun öylesine bir soru olmadığına farkındaydım.

"Ateşten hoşlanmayanlar, saklananlar, korkulanlar, akıllı ve cesur olanlar, haksızlığa uğrayanlar, kahkahaları çığlıklarına karışanlar, aklını kaçıranlar..." Tek kaşımı kaldırdım. "Ay ışığı altında ağlayan kadınlar."

Cadı olmak için büyü yapmaya ne hacetti, kadın olmak yeterdi. Güzel ya da çirkin olmak, akıllı olmak, bakmak değil görmek istemek, dinlemek değil de duymak istemek. Masal yaşamak değil, yazmak istemek. Tarihe adını kazımak istemek... Hemen tutuşur etekleri, zil çalar uyduruk yargı mahkemeleri ve başlar çatal dillerden dökülen uğursuz sözler... Yanlış kişiden anlatılır ve asılır masaldaki kötü cadılar.

Sesim alaycıydı, laubali ve gelişiğüzeldi ama hissettirdikleri herkesin yüzündeki gülümsemeyi çok soğuk bir kış gecesi gibi silip attı.

"Kesinlikle," dedi Deborah. "Öyleyiz."

Tokalaşmak için bana elini uzattı ama alışıldık şekilde sağ eli değil, sol eliydi öne çıkardığı ve elinin üzerinde tanıdık bir leke vardı. Bariz bir kalp değildi, yamuk yumuktu ama renk tonu aynıydı. Bir zamanlar silebilmek için bir şeytan tarafından dağlanan izimle aynıydı. Göz ucuyla Rahel'e baktım ve buruk gülümsemesiyle elini havaya kaldırdı, ondaki leke daha büyük ve daha belirgindi.

Duygularım beynime atan kan pıhtısı gibi vurucuydu. Omuzlarım düşer gibi oldu. Onca zaman... O şatonun içinde tek başıma geçirdiğim onca zaman yine kalbimde büyüdü. Tek başımaydım ve tanıdık biri için, bana yardım edecek, çocukluğuma el uzatacak biri için çok şeyden vazgeçerdim.

"Laneti biliyoruz," dedi Deborah temkinle kolumu sıkarak. "Ne kadar zor olduğunu..."

"Sizde de mi vardı?" diye atıldım. Kendime kızdım ama bunu kafamın içinde daha sonra tartışır ve kendime eziyet ederdim. Tanıdık biri. Belki anlayacak biri. Şu an önemli olan tek şey buydu.

"Hayır," dedi Rahel. "Biz Victoriam değiliz ama hikâyeni biliyoruz, hikâyeni ve kim olduğunu bilen ne kadar çok kişi olduğunu ise sen bilmiyorsun."

Biraz alay biraz hırsla güldüm.

"Öyle mi..." diye başımı salladım.

Hikâyemi biliyorlar öyle mi...

"Luxuria, geçmişten ve atalarımızın hikâyelerinden bahsedecek çok zamanımız olmasını umuyorum ama şu an burada olmanın acil sebepleri var."

Deborah araya girdiğinde dikkatimi toplamak için odanın el verdiği ölçüde birkaç adım attım. Onlara bakıyor ve söylediklerini anlamlandırmaya çalışıyordum. Yalan söyleseler bunu anlardım, yine de duygusal olabileceğimi düşünerek şüpheli tavrımı sürdürmeye karar verdim.

"Burada ne oluyor?" diye sordum.

"Masumları vampirlerden ve kan emici insanlardan korumak için çalışıyoruz." Tekrar oturmam için işaret etti ve bu defa ikisi de benden önce masanın etrafındaki sandalyelere yerleşti.

"Akil Maner ile birlik içinde miydiniz?" Hem kapıyı kollayacak hem de kendime hareket alanı tanıyacak şekilde duvara yaslandım.

"Sadece Akil değil, Akil Maner birlikte önemli bir rol oynuyordu ancak biraz güçle başı dönen tüm erkekler gibi yolundan sapmaya meyilliydi." Rahel kaşlarını kaldırarak masanın üzerine büyükçe bir harita açtı.

Masaya yaklaşp haritayı onlarla birlikte incelemeye çalıştım. Dünya haritasıydı ve her ülkenin başkenti işaretlenmişti. Deborah, daha küçük çaplı bir haritayı onun üzerine açtı.

"Kan Nehri deniyor buraya." Parmağıyla haritanın üzerindeki bölgeyi işaret etti. Kasabamızın da bağlı olduğu epeyce büyük bir alandı. "Burası her şeyin başladığı yer, bu yüzden önemli. Vampirler buraya döndü çünkü burası savaşın kalbi, burayı alırlarsa amaçlarına ulaşacaklar."

"Amaçları derken dünyayı ele geçirmekten mi bahsediyorsunuz?"

"Yoldan çıktıkları her defasında yenilmelerinden daha çok," diye gururla Rahel araya girdi. "İlk denediklerinde Kara Cadı onlara engel oldu ve dönüştürülen ilk vampir burada yok edildi." Çok iyi bildiğim hikâyeye başımı salladım. "Daha sonra tekrar bir araya toplandılar ve yine denediler..." Kehribar rengi gözleri yoğunlaştı. "Luxuria," dedi. "Gelmiş geçmiş en büyük vampir topluluğunu imha etti ve bir kez daha vampirlere engel oldu."

Devamında ne söyleyeceğini anlamak zor değildi.

"Şimdi tekrar toplandılar ve sen tekrar doğdun."

Ve gösterişli bir oyunla Herakles'i yok ettim. Yani tüm dünyaya ve vampirlere sandığımdan daha tehditkâr bir mesaj verdim. Sonuçlarını düşünmüştüm ama bu kadar kapsamlı bir tehdit olduğumun farkında değildim. Bu meydan okumanın ağır sonuçları olacağı ortadaydı ama beni endişelendiren sonuçlar ya da ne kadar ağır olacağı değildi... Beni endişelendiren tekerrür ediyor oluşuydu. Dikkatli olduğumu sanıyordum, attığım her adımı çok yönlü düşünüyordum ama yine de kaçırdığım çok şey vardı. Herakles'i öldürürken ve o geceyi ince ince işlerken esasında aynı olayların tekrar

yaşamaması için çabalamıştım. Farklı bir yol seçtiğimi düşünmüştüm. Bir uyarı olmalıydı ama ben tüm dünyaya meydan okumuş ve yetmemiş tarihin kovanına çomak sokmuştum.

"Tam da bu yüzden Kan Nehri, onların gurur meselesi," dedi Deborah. "Vampirlerin akın akın buraya dönmesi tesadüf değil."

"Lorenzo bu yüzden şatoyu istiyor olmalı..." Sesli düşünürken kaşlarımı çattım. Kâbuslarla dolu olmasına ve çocukluğunda oradan nefret etmesine rağmen neden şatoyu almayı kafasına koyduğunu anlamıyordum. Muhtemelen vampir timine bu sayede yaklaşırlar, yani yine soyadlarını kullandılar.

Bu zamana dek ufak tefek rahatsızlıklarını saymazsak doğrudan saldırı girişimleri olmamıştı. Bir şeyin peşinde olduklarına eminim, anlarını bekliyorlardı... Şimdi bu yeni bilgilerle kafam karışıyordu. Atladığım bir şeyler vardı bilhassa Lorenzo ile ilgili gözden kaçırdıklarım vardı.

"Demek istediğinizi anlıyorum." Sükûnetle saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Yaptığım gösterinin onları kıskırttığını da biliyorum ama vampirler zaten dünyayı avuçlarının içine aldı. Büyük şehirlerde savaş çoktan başladı, siyasi liderler vampirlerin sunduğu ayrıcalıklara yenildi, ekonomi onların elinde ve ben sadece insanlara gümüş suyu içmelerini söyledim."

Deborah annesinin giysi dolabım talan etmiş küçük bir kıza gülümser gibi gülümsedi. Onaylamıyordu ama hoşuna gittiği de açıktı. Rahel ise annesi odadan çıksa da bir an önce benimle kıyafetleri denemeye başlasa diye tutuşuyordu. Hayatımı vampirlerle yaşamaya o kadar alışmıştım ki insanların ruhları ve yüzlerine yansıyan halleri beni dumura uğrattı. Vampirlerin donuk ve hareketsiz ifadelerine karşılık Deborah ve Rahel'in aklından geçenleri yüzlerinden okuyordum.

"O kadar emin olmayın küçük hanım," dedi Deborah ve küçük haritayı kenara çekti. "Burada işaretli olan her yerde bizden birileri var."

"Yoldaşlık diyoruz." Rahel annesinin söylediğine ek yapıp omuz silkti.

"İçimizde çok güçlü insanlar olduğuna emin olabilirsiniz. Kimi

insanların vampir nimetlerine boyun eğdiğini biliyoruz ama hepsi değil. Her yerde adamlarımız ve muhbirlerimiz var ve bu yüzden şu anda büyük bir terör eylemi planladıklarını düşünüyoruz.”

“Ne çeşit bir eylemden bahsediyorsunuz?”

“Gümüş suyu fabrikalarını yok edeceklerini düşünüyoruz. Haber gazetelere çıktığından beri gümüş suyuna ulaşım zorlaştı hatta resmen karaborsa artık.” Deborah gözlüğünü çıkarıp camlarını temizlerken bana kesinlikle onaylamaz şekilde bakıyordu.

“Vampirler zaten buna engel olmak için her şeyi yapıyordu.” Rahel ayağa kalkıp haritanın üzerinde Amazon Ormanları’nı gösterdi. “Bazı bölgelerde gizli yerlerimiz var ve şimdi onların peşinde olduklarına eminiz.”

“Peki benden ne istiyorsunuz?” Yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde ayakta durmaktan sıkılınca sandalyeye oturdum. “Gördüğüm kadarıyla muazzam bir ağız var ve elinizin güçlü olduğu belli. Yanılmıyorsam iş insanları ve hatta siyasi liderlerle de işbirliği içindesiniz.” Haritayı gösterdim. “Böyle geniş çaplı yayılım sadece vampir karşıtı bir grup zengin insanın becerebileceği bir şey değil.”

Birbirlerine bakıp sessizce konuştular, Rahel annesine başını salladı. Deborah gözlüğünü masanın üzerine bırakarak ayağa kalktı.

“Hançeri neden çaldığımı ve onunla ne yapacağını bilmek istiyoruz. Aslında hançeri geri istiyoruz.”

Şimdi ikisinin de dikkatli ve tedirgin gözleri üzerimdeydi. Korkan ya da korkması gereken taraf ben değildim. Bu kısa an onların benden çekindiğini anlamam için yeterli oldu.

“Akil ile olanlardan haberimiz var,” dedi Rahel. “Müzayeden beri olanları biliyoruz. Hançerin yerini bilen diğer kişi sendin.” Annesinin aksine daha ılımlı bir tutum sergiliyordu ve açıkça rica ediyordu. “Akil’e güvenmemeni anlayabiliyoruz ama hançer ata yadigarı ve vampirlere karşı en büyük koz. Onu Sidra Dekalton’a teslim etmediğinden emin olmalıyız.”

Dertleri ya da arzuları onlara katılmam değil, onların karşısında olmamdı. Beni sorguluyorlardı çünkü onların tarafından bakınca yaptıklarım bir çeşit kışkırtmaydı. Sidra Dekalton ile aynı

çatı altında yaşıyordum, kasabanın vampir lideri ve onun sevgili-
si en yakınlarımdı... Üstüne üstlük Lorenzo, Leonard ve Lennie de
Victoriam'dı ama vampirlerin safındaydı. Evet, düşününce çizginin
tam ortasında durduğumu görebiliyordum.

"Hançer güvende," dedim ellerimi birbirine kenetleyerek.

"Hançeri aldığını kabul ediyor musun?" Deborah bu soruyu so-
rarken rahatlamış mıydı yoksa daha mı endişelenmişti kestiremedim.

"Hançer güvende."

Savaşın başladığının pekâlâ farkındalardı ve silahın doğru eller-
de olduğuna emin olmak istiyorlardı. Hayır, silahın yanlış ellerde
olmadığına emin olmak istiyorlardı.

"Onu neden aldığını bizimle paylaşırsan rahatlayacağız," dedi
Rahel.

"Hançer güvende."

Bakışlarımı parmaklarıma çevirdim, ne zamandan beri parma-
ğımın kenarım kaşımaya başlamıştım bilmiyorum ama derim aşın-
mak üzereydi.

"Bak birden karşına çıktığımızı biliyoruz ama hançerin nerede ol-
duğunu bilmemiz..." Rahel'in sözleri Deborah'ın bölümüyle kesildi.

"Etki altına alınmış," dedi kadın korkuyla.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama yapamadım. Hançer güven-
de... Bildiğim tek şey buydu. Hançerin nerede olduğunu bilmedi-
ğimi fark ettim. Hançerle ilgili düşündüğümde zihnimde fotoğraf
karesi gibi "hançer güvende" kelimeleri belirliyordu.

"Mümkün değil..." Kendi kendime sayıklarken çok yorgun his-
settim. Düşünemez hatta iş göremez haldeydim sanki.

Kan Nehri savaşın kalbiydi ve o hançer de bu savaşta kimin bay-
rağının dalgalanacağını belirleyecekti. Sihirli bir güç değildi; ne bir
anda tüm vampirleri yok edebilir ne de tüm vampirleri koruyabi-
lirdi. Sadece bir çeşit dokunulmazlık simgesiydi. Sidra ve Herakles
gibi nadir vampirler bir elin parmaklarını geçmezdi. Bildiğim kada-
rıyla o kadar eski yaşayan tek kişi Sidra kalmıştı. İlk doğan vampiri
öldürmek tüm vampir avcıları için gurur nişanı olurdu ama bunun
yanı sıra vampirler içinde de Sidra'nın ölümünü dört gözle bekle-
yenler vardı. Lorenzo ve vampir timi ondan kurtulmayı istiyordu

ve amaçlarının önünde onlardan daha güçlü kimse kalmamış olurdu. Ben çizginin üzerinde duruyordum ve Sidra da tıpkı benim gibi o çizginin üzerinde duruyordu. Herakles son nefesine kadar onu tarafına çekmek için mücadele vermişti. Semboller... Şato gibi, hançer gibi... Sidra ve ben de bu savaşın belirleyicisi olan sembollerden biri belki de en önemlisiydik.

Ne kadar sıkı sarılırsak bizi çekiştiren o ellerden paçamızı kurtarırdık? Bilmiyordum. Onu öldürecek tek silahın kimin ellerinde olduğunu bilmiyordum.

"Şimdi her şey mantıklı hale geldi," dedi Rahel. "Sana söylemiştim Luxuria bunun parçası olmaz. Belli ki etki altına alınmış."

"Neyin parçası?" Hareket etme ihtiyacıyla ayağa kalktım.

"Sana her şeyi açıklayacak kadar uzun zamanımız yok," dedi Deborah. "Akil yapması gerekeni beceremedi ve şimdi onun yerine geçmesi gereken kişi sensin. En başından beri sendin. Tekrar doğman tesadüf değil."

Sorgulayarak bakmaya devam ettim. Sorguladığım, sözleri değil, içinde bulunduğum durumdu. Beni çizginin diğer yanına çekmek istemeleriydi ve birileri aynısını, çizginin diğer tarafı için Sidra'ya yapıyor olmalıydı.

"Vampir avcılar Luxuria," dedi Rahel gerginlikle kaşlarını çatarak. "Onlara gerçek bir lider lazım. Yeni dünya düzeninde insanlar alt tabaka olarak yer alacak, her şey bütünüyle değişiyor. Birlik olmak zorundayız."

Derin nefes aldım. Akil benden çok şey saklamıştı. Eğer kendi çıkarlarını bir kenara bırakıp bu bilgileri benimle paylaşırdı daha farklı bir yol izlerdim. Şimdi her şeyin sonuna gelmiştik. Onlar konuştukça oluşabilecek yeni geleceğin resmi gözümde canlanıyordu. Tüm vampirleri aynı kefeye koymazdım ama dünyayı ele geçirmek isteyen herkes aynı açgözlülüğü sırtlanırdı ve bunun sonu her zaman kötü biterdi. Şimdi her şeyin yanına suçluluk duygusu da ekleniyordu ve olup bitenden kendimi sorumlu tutuyordum.

"Önce zihnini kurtarmamız gerekiyor." Deborah bitkince düşüncelere daldı. Her şeyin daha kötüye gittiği belliydi ve öngöremediği çok şey vardı.

"Bir yolu var mı?" diye sordum.
"Anne..." Rahel onu uyarırken Deborah, "Hoşuna gitmeyecek
bir yolu var," diye kararı bana bıraktı.
Düşünmedim çünkü Sidra'yı öldürecek tek silahın nerede ve ki-
min ellerinde olduğunu bilmek zorundaydım.
"Yapalım," dedim.

Onlarla birlikte aşağıya inerken düşüncelerim birbirine girmişti.
Hafızamı zorluyordum ama hançerle ilgili boşluklar vardı. Müzaye-
dede Akil'e hançeri tarif ediyordum, kâğıda yazdığım notu hatırlı-
yordum. Akil ile restoranın arkasındaki kulübede konuştuklarımızı
hatırlıyordum ve daha sonra Sidra onu hırpaladığında şatodaki zin-
danda yaptığımız konuşma... Hançerin kopyalarını yapmasını ben
istemiştim ve orijinali nereye koyması gerektiğini ona ben söylemiş-
tim. Saklamak için verdiğim öneriyi çok beğendiğini ve kimsenin
aklına gelmeyeceğini söylemişti. Hançer konusunda bana güveni-
yordu çünkü onunla Sidra'yı öldüreceğimi sanıyordu.

"Son zamanlarda yeni tanıştığın birileri oldu mu?" diye sordu
Rahel. "Zararsız görünen birileri... Sana anlatmama gerek yok ama
vampirlerin ne kadar oyuncu olduğunu bilirsin."

Beni kimin, ne zaman etki altına aldığını anlamaya çalışıyordum.
Gümüş suyu içmediğim çok az zaman vardı. Herakles olsaydı
öldüğü için etkinin kalkması gerekirdi.

Azelda... Belki de Sidra ve Reyna en başından beri haklıydı, ora-
da olması tesadüf değildi. Belki de Arthur... Belki de bana kızgındı
ve bir anda Azelda ile yakınlaşması bile oyunun parçasıydı.

Hançeri kimin istediğini düşündüm. Vampir timi, abilerim... Ak-
lim Lennie'nin kurduğu küçük tuzağa kaydı. Cenaze... İş arkadaş-
larımın cenazesine katıldığım da gümüş suyu içip içmediğimi hatırla-
maya çalıştım. Üzgün, öfkeli ve uykusuzdum. Mezarlıkta Lennie
benimle konuşmak istediğini söylemişti ve kabul etmiştim. Aslında
Lorenzo hançeri almaya giderken Lennie beni oyalamaya çalışıyordu.
Bu kadar sessiz kalmaları mantıklı değildi. Belki Azelda ve Art-
hur bile onların planıydı. Vampir timiyle birlikte çalışıyorlardı, elle-
ri bu kadar güçlüyken onları ikna etmeleri zor olmanışıdır.

"Burası sık kullandığımız bir yer değil," dedi Rahel koridorlardan ilerlerken.

Üzerinde laboratuvar yazan kapıyı açıp içeriye girmemi bekledi. Duvarlar seramikle kaplıydı ve ilaç kokusu burada da baskındı. Işıkları açmak için düğmeye bastı ama tavandaki aydınlatmalar yetersizdi. Pencerelede panjur olduğu için çalışan iki ampul sadece loş ışık yaydı.

"Binanın amacı gözetlemek üzerine kurulu ama acil durumlarda iş görüyor ve vampirlerle uğraşıyorsan her zaman etki altına alınan birileri olur."

Cam kapılı dolaplar duvarlara monte edilmişti. İçerisi eczane dolabını anımsatacak kadar çok ilaçla doluydu. Çekmeceler kapalı, muhtemelen kilitliydi. Odanın köşesinde dış hekimlerinin koltuklarını anımsatan siyah uzun bir deri koltuk bulunuyordu. Tepesinde ürkütücü aletler sabitlenmişti.

"Hâlâ nasıl etki altından çıkacağımı anlamadım." Aşağıya indiğimizden beri sessiz kalan Deborah'ın yüzüne baktım. Kızından daha uzun boyluydu, geniş omuzları ve yere sağlam basan adımları vardı. Yüzünde ise memnuniyetsizlik açıkça okunuyordu.

"Kesin işe yarar diyemiyorum çünkü işe yaramadığı zamanlar da oldu."

"Ama işe yaradığı da oldu..." diye lafını kesti Rahel.

"Vampir hipnozundan kurtulmanın birkaç yolu vardır. Vampir etkiyi kaldırır ya da vampir ölür ve etki kalkar." Deborah kızının sözlerini duymazdan geldi. Zaten bildiğim açıklamaları yapmasının nedeni durumu iyice anladığıma emin olmak istemesiydi.

"Seni kimin etki altına aldığını bilsek peşine düşerdik ama ne böyle bir vaktimiz var ne de kim olduğunu biliyoruz."

"Cadı işleri mi yapacağız?" Gülümsemeye çalıştım ama Deborah ciddiyetini korudu.

"Teknik olarak zihninde hiçbir şey kalıcı olarak silinmez ama manipüle edilebilir." Parmaklarını birbirine kenetleyerek başını salladı ve kendi sözlerini onayladı. "Baskılanmış anıları uyarıcılarla uyandırabiliriz."

Rahatsızlıklarının ve bilhassa Deborah'ın çekinmesinin gayet farkındaydım ama sıkılmaya başlamıştım.

"Başlayalım artık, söylediğiniz gibi pek vaktimiz yok. Ne yapıyoruz?" Bir işaret arayarak odanın içinde döndüm.

"Çağdışı bir yöntemle sana elektrik vereceğiz bu da şok etkisiyle zihnindeki manipüle edilmiş kısımları vuracak. Daha basit haliyle zihnine acı çektireceğiz ve o da çözülecek."

Tepesinde değişik aletlerin yer aldığı dişçi koltuğunun şimdi bir anlamı olmuştu. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve onlar gibi ben de kendi içime çekildim.

Vaha'nın beni etki altına almasına şaşırmaşım, o beni bulduğunda kafam karışık ve boşlukları doldurmaya çalışıyordum. Buna rağmen beni etki altına alması ve her şeyi tekrar hatırlamak hayatımın orta yerinde bomba etkisi yaratmıştı. Şimdi ise o bombanın sağ çıkmış, her şeyin bilincinde ve farkındayken, bildiğim tüm önlemleri aldığımı düşünürken kimin nasıl zihnime sızdığını düşünüyorum ve çileden çıkıyordum. Bu kendime olan inancımın baştan aşağı sarsılmasına neden oluyor ve bununla da kalmıyordu... Sidra'nın hayatı tehlikedeydi. Ve kahretsin ki her şeyden daha ağır basan kendi oyunumda tuzağa düştüğümü hissetmemdi. Tüm bunlar bir araya geldiğinde düşünmeme gerek yoktu.

"Tamam."

"İtiraz edeceğini düşünüyordum." Rahel'in kendinden emin gülümsemesine karşılık Deborah çelişkiliydi.

"Şüpheden daha acı verici olamaz," diye mırıldandım.

Deborah verdiğim cevaptan etkilenmişti, dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. Rahel başıyla sandalyeyi işaret etti. Altdağımı ısırarak yürümeye koyuldum. Onlarla bugün tanışmıştım, söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu bilmiyordum. Belki de ilk anda düşündüğüm gibi bana kurulan tuzağa kendi ayaklarımla gidiyordum. Bana yapacakları şeyle elimi kolumu bağlayacaklardı. Mantıklı olan ve zor ayakta duran tarafım durumu değerlendiriyordu. Yalan söylemediklerini biliyordum, bir şekilde biliyordum. Nefes aldım. Hatırlamıyordum... Hançerin nerede olduğunu, hançere ne olduğunu hatırlamıyordum. Bir yanlışlık olduğu ortadaydı ve

bunu öğrenmeden bu fabrikadan çıksam da hayatıma dönemeyeceğimi biliyordum.

O koltuğa oturduğum anda bir daha hayatıma dönemeyeceğimi de hissediyordum.

"Zihnini ve duygularını serbest bırakmaya çalış," dedi Rahel. "Bunun amacı acı eşiğini uyarmak."

"Bir çeşit hisleri krizine girmemi istiyorsunuz yani." Alay ederek durumu olduğundan daha kolay göstermeye çalışmam nafile bir çabaydı.

Sırtımı yasladığım deri koltuk görüldüğünden daha sert ve soğuktu. Saçlarımı geriye aldım ve yüzümü olabildiğince açığa çıkardım.

"Bunları başına yerleştireceğim ama sen hazır olduğunu söyleyene kadar hiçbir şey yapmayacağım." Rahel yukarıdan sarkan kabloları işaret ederken başımı sallayarak onayladım. Ellerimi karnımın üzerinde birbirine kenetlemiştim.

Hayatım hem de iki hayatım boyunca güvensiz biri olmuşum, bunun için geçerli tüm nedenlere sahiptim. Şimdi bedenim yeni tanıdığım bu yabancılara karşı hoyrattı. Reyna'nın yanımda olmasını istedim ve çok kısa bir an için arayıp onu çağırmayı düşündüm. Deborah koltuğun kenarındaki bantları bileklerime geçirirken ağırdan alıyor ve beni ürkütmemeye gayret ediyordu. Yine de artık resmen elim kolum bağlıydı. Rahel elektrotları başıma yerleştirdiğinde buz gibi bir his irkilmeme neden oldu.

"Bir dakika," dedim aniden. İkisi de onları görebileceğim şekilde karşıma geçti. "Önceki yaşamımda," diye dudaklarımı ıslattım. "Sizin atanızdan kimse yoktu. Akrabalarımız vardı ama..."

"Oradaydık," dedi Deborah. "Atalarımız asırlardır bu topraklarda saklanıyor. Bugüne kadar bizim varlığımızdan da haberin yoktu çünkü hâlâ saklanıyoruz."

"Kimden?" diye sordum.

"Aslına bakarsan Victoriam'lardan," dedi düşmanca bir tavırla.

"Aile servetine ortak olmamızı istemediler."

"Cadı avını başlatan Victoriam'lardı, kendi isimlerini temizle-

mek için kendi soylarının kadınlarını ateşe atan onlardı.” Deborah asırların kinini gözlerindeki yaşlarla açığa çıkardı.

“Başlayabiliriz,” dedim Rahel’e işaret ederek. Sessizce koltuğun arka tarafına geçti.

Başka bir şey duymaya ihtiyacım yoktu. Söyledikleri tam olarak Victoriam’ların yapacağı şeydi ve bunu sadece bilgi toplayarak öğrenemezdi kimse. Bu tür çaresizlik insana sadece miras kalırdı. Kadınları ne kadar gururluysa erkekleri o kadar korkak bir soydu bizimki.

“Derin bir nefes al,” dedi Rahel.

İçerisi o kadar sessizleşti ki elektrik akımının şiddetini duyduğumu sandım. Titremenin soyut bir his mi yoksa fiziksel bir etki mi olduğunu anlayamıyordum. Dudaklarımdan korkunç çığlıklar yükselirken bedenim kasılıyor ve direnç gösteriyordu. Gözlerimin ardı kapkaranlıktı ve vücudum yay gibi gerilerek koltuktan kendini atmaya çalıştı. Elektrik akımı vücudumu dalga dalga ele geçiriyordu. Binlerce iğnenin senkronize şekilde vücuduma batıp çıkması gibi acı vericiydi. Elektrotların altında beynime çivi saplandığına emin dim. Sıcak olmasını bekliyordum ama buz gibiydi, o kadar soğuktu ki bıçak gibi kesiyor, etimi lime lime ediyordu. Dişlerim birbirine kenetlendi ve çenem kasıldı. Nefes alamıyor, kalp atışlarımı hissedemiyordum.

Ses kesildiğinde, loş ışıklar görünür hale geldiğinde iki yanımdan bana doğru eğilen başlarını zar zor fark ettim. Başımda kuvvetli bir ağrı vardı, organlarım iflas etmiş gibi halsizdim. Boğazım kurumuştı, ses tellerimin elektrik akımıyla yanıp bittiğini sandım. Korkunç bir acı zihnimde diken diken olurken, bedenim çırpınmaya başladı.

“Luxuria...” Endişeli fısıltı Rahel’e aitti. Deborah durumumu ölçüp biçmeye çalışırken düşüncelerimin aklımın odalarına yerleşmesine izin verdim. Yavaş yavaş nefes almaya çalıştım ve sonunda bedenimi kasmayı bıraktım.

Bana bakan gözlerine karşılık başımı iki yana salladım.

Ne kadar zorladysam da yeni bir şey yoktu. Hâlâ hatırlamıyor ve hançerle ilgili güvende olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordum.

"İşe yaramadı." Deborah özür dilercesine dudaklarını birbirine bastırdı.

"Tekrar dene," diye zorlukla mırıldandım.

Deborah kızına hayır dercesine başını salladı.

"Bak üzgünüm ama daha fazla elektrik vermek de hayatını tehlikeye atar. Başka bir şeyler düşünmeliyiz." Rahel çatık kaşları ve yaptığından büyük oranda rahatsız olduğunu gösteren ağlamaklı ifadesiyle bileklerimi çözmeye koyuldu.

"Damga," dedim.

"Anlayamadım..."

"Göğsüme. Cadılara yapılan damga. Ateşle. Yap."

Rahel'in elleri bağların üzerinde kilitlendi. Deborah duyduğu sözlerin dehşetiyle kehribar rengi gözlerini üzerime dikti. Rengi bembeyaz kesilmişti ve bunun düşüncesinden bile nefret ettiği açıktı.

"Bu çok fazla." Kesinlikle karşı çıkarak bana sırtını döndü. Rahel tekrar bağları çözmeye koyuldu ama o da suspus oldu. Elleri şimdi aceleliydi ve gözlerini kaçınıyordu.

"Yap!" Hafifçe doğrulup bileklerimi ovdum. Acının artçıları hâlâ üzerimde dolanıyor, karınca gibi sızlamaları ile içten yakıyorlardı.

"Benden bunu isteyemezsin," dedi Deborah tekrar döndüğünde. "Bizi ne sanıyorsun."

"Zorundasın," diye direttim. "Bu sadece hançerle ilgili değil, kafamın içinde ne olduğunu bilmem lazım. Benim kim olduğumu biliyorsunuz, kafamın içinde bir mayınla yaşayamam. Yarın ne yapacağım belli değil ve bu şekilde yaşayamam." Fiziksel acı eşiğim yüksekti ama duygusal eşiğim daha da yüksekti. Elektrik akımı beni sadece dürtebilirdi. İşte bu yüzden öğrenmek zorundaydım. Ben çok güçlü bir zihne sahipken hangi zayıf anıma yenildiğimi bilmiydim.

"Unut bunu," dedi Deborah. "Biraz dinlen ve kendini toparla. Sonra neler yapabileceğimizle ilgili konuşuruz." Kızına dönerek "Onun yanında kal," diye ekledi. "Benim bazı görüşmeler yapmam gerekiyor."

Rahel kollarını göğsünde kavuşturup annesini başıyla onayladı. Deborah bir kez daha bana baktı ve kaygıyla dışarıya çıktı. İçimden

bir küfür mırıldanarak ayağa kalktım ve odanın içinde hareket etmeye koyuldum.

"Ona kızma," dedi Rahel masanın üzerine oturup. "Geleneksel biridir ve cadı avları konusunda fazlasıyla hassas. Victoriam'lar döneminde çok kayıp verdik ve senin bu teklifini onur kırıcı buluyor."

Annesinin aksine beni yargılıyor gibi görünmüyordu yine de yavaş yavaş ona döndüm ve kendimi kötü hissettim. Çelik panjurla örtülü pencereye doğru yürürken parmak uçlarımla hâlâ hissediyordum.

"Bana da yaptılar," dedim birden. "Önceki yaşamımda beni damgaladılar, bu benim için de onur kırıcı ve bu yüzden işe yarar."

"Tarihte böyle bir bilgi yok," diye hayretle kekeledi Rahel.

"Çünkü evimin içinde öz abilerim tarafından damgalandım." Kollarımı savunma güdüsüyle etrafıma doladım ve kendimi çok yalnız hissettim.

"Baksana," dedi Rahel. Gözpınarlarımda biriken yaşlardan kurtulmak için gözlerimi birkaç kez kırptım ve ona doğru döndüm. Elinde masanın üzerinde duran muhtemelen altın kaplama olan Akil'in isimliği duruyordu. "Sence işe yarar mı?" diye kurnazca gülümsedi.

Dudaklarımı ısırıp gülümsedim, aynı şeyi düşündüğümüze ve kafama göre bir arkadaş edindiğime sevinmek için çok mu erkendi?

"Biraz bükmek lazım." Rahel masadan aşağı atladı ve isimliği eliyle bükmeyi denedi. Epey kaliteli olmalıydı ama yine de elimden gelen her şeyi yaptığıma emin olacaktım. Levhayı elinden alıp duvara monte edilmiş dolaba yürüdüm ve levhayı dolabın altına sıkıştırdım. A harfi dolabın altında kalmıştı ve geri kalanını da levha L şeklini alana kadar dışa doğru bükтім ve nihayet levha elimde kırıldı. Dolabın altında kalan A kısmını elime aldım ve "Çakmak gibi bir şey var mı?" diye mırıldandım.

Rahel çekmecelerden birini yerinden çıkarıp masanın üzerine koydu. İçine dolaplardan aldığı rasgele dosyaları ve kâğıtları doldurdu. Cebinden çıkardığı çakmağı bana doğru fırlattı, havada yakalayıp gümüş rengi zippoyu elimde evirip çevirdim. Korktuğumu fark etmek benim için yeni bir şeydi bu yüzden düşünmeye son ver-

dim ve kâğıdı ucundan tutuşturdum. Zippoyu avucumda sıkarak kolayca tutuşan ateşe baktım.

“Bundan emin misin?” diye sordu ben alevlere dalıp gitmişken. A harfini tutmak için kâğıt makasını kullandı ve ben başımla onaylayınca metali ateşe yaklaştırıp her yönüyle evirip çevirdi.

Zippoyu tuttuğum yumruğumu çeneme yasladım, çok sıcaktı, daha şimdiden çok sıcaktı ve ateşim çıkıyordu.

Aptallıktı. Bu yaptığım kesinlikle delilikti.

Ya bunu yapıp acı eşiğini en uç noktana kadar zorlayacaksın ya da kafanın içinde ne olduğundan habersiz yaşayacaksın. Farkında olmadan o kadar sıkılmışım ki çenem gıcırdadı.

“İtiraf etmek gerekirse korkuyorum,” dedi Rahel. “Bunu nasıl yapacağımdan emin değilim.”

Yeterince ısınmıştı ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Ateşin üzerinden göz göze geldik. Muhtemelen benim kadar korkmuyordu ama yine de cesur olan kişi olmak beni rahatlatıyordu.

“Hazırız,” dedim. “Bunu yapacağız.” Doğrulup avucumun içinde terden ıslanan çakmağı pantolonumun arka cebine sıkıştırdım. Ellerimi pantolonuma silerken nefes almak için dudaklarımı araladım.

“Hızlı olmalısın.” Yutkunarak başımı yana yatırdım. “Düşünmeden yapmalısın, ölümcül bir yara olmayacak bu yüzden korkmana gerek yok.”

“İz bırakacak,” dedi ve gözlerimiz yeniden birleşti. Bahsettiği izin sadece fiziksel olmadığını biliyorduk. Yine de cesur olan olacaktım, masaya yaslanarak ona daha rahat bir alan yarattım.

“Şimdi,” dedim. Saçlarımı omzumdan arkaya doğru çekerken bir an kolyemin düştüğünü sandım ama zincir arkaya kaymıştı ve kolye ucundaki yüzük de sırtımdan aşağı sarkıyordu. Saçma olduğumu biliyordum ama bana güç veriyordu bu yüzden onu çıkarmadım ve boynumun arkasında kalmasına izin verdim. Bluzun yakasını aşağıya doğru çektim ve son kez derin bir nefes alarak başımı salladım.

Rahel kesinlikle panik halindeydi ama yine de harfi ateşin içinden çıkardı, makası tutan elleri titriyordu ve o bakışı yapamayacağını düşünmeme neden oldu.

"Şu deyişi duymuş muydun?" diye sordum. Ben cesur olacaktım. "Cadılar ilk süpürgelerini yakarlar." Rahel başını salladı. "Bunu yaparlar çünkü kanıtları yok etmek isterler, bunu yaparlar Rahel çünkü onlar çok cesur kadınlar."

Bastırdı ve çığlık atmamak için dilimi ısırđım. Kan tadı ağzıma geldiğinde içimdeki her şey korkunç bir feryatla yükseldi.

Dünya durmuştu ve ben en dibini boylamıştım. Çok sıcak ve keskin bir dalga ben daha ona bakamadan, göremeden beni içine almış ve küle çevirmişti. Derime yapışan demirin acısının tarifi yoktu. Dilim damağıma yapışmış, beynim aldığı sert darbeyle tüm kapılarını yerinden söküp atmıştı. Yara kabuğun içinde yanıyor ve kanıyordu.

Zaman paramparça oldu ve yanıp kül olan kapıların ardında aklım en ağırlı anları yakaladı.

Bilinçaltı süslü bir kuklaydı ve iplerini çekiştirdikçe daha önce aklımdan geçen düşünceler hareket ediyordu. Bu yüzden zihnim ilk önce iş arkadaşlarımdın öldüğü güne sürükledi beni. Ellerim birbirine bağlanmıştı ve o çekiştiriyordu. Kafede onlarla sohbet ediyordum ve öyle sahiciydi ki her şey. Mera'nın beni ilk gördüğü an; yüzündeki neşeli gülümsemeye istesem uzanıp dokunabilirdim. Oradaydım, dirseklerim masanın sert yüzeyine yaslanmış, sıkılğan bir tavırla aslında bir an önce görüşmenin sonlanmasını istiyordum. Vedaları sevmiyordum ama bilseydim o anı öyle kısa keserdim ki masadan kalkıp giderler ve berbat da olsa bu hayatı yaşamaya devam ederlerdi. Başımı çevirdim ve diğerlerinin de bize katılışını tekrar izledim. Görüntülerin hepsi birbirinin peşi sıra geldi. Her şey ilk hatırladığım anda yaşandığı gibi tekrar etti ve ben aynı acıyı tekrar yaşadığımıla kaldım. Herakles'i yine durduramadım. Albay Birant'la konuşurken yürüdüm ve arabaya bindiğimde yine içim içimi yedi.

Cenazelerine katıldım. Tabutların içine kurulu tuzaklardan vampirlerin saldırı anını bant kaydı gibi seyrettim. Oradaydım, kendi bedenimin içinde başka bir siluet gibi dikiliyor ve hiçbir şeyi kontrol edemiyordum. Kendimi herkes uzaklaştıktan sonra yine Mera'nın mezarının başında buldum, ona sevdiği çiçeklerden bıraktım. En

küçük abim geldi, bedenime hapsedilmiş bir hayalet gibi seyrettim. Onunla bara gittim ve sözlerinin beni bir kez daha öfkeliendirmesine izin verdim. Hiçbir şey olmadı. Ondan yine nefret ettim ama zihnime atılmış kancayı yakalayamadım.

Şüphelerim birbirini takip etti ve kuklacı ipleri çekiştirdi.

Azelda'yı gördüğüm ilk güne gittim. Restoranda saldırıya uğradığı anı yaşadım. Şimdi dışarıydaydım ve onunla her anımı üçüncü bir göz gibi seyrettim. Gümüş saldırısından korudum onu, Sidra ile tanıştırdım, yatacak yer verdim. Reyna ile merdiven basamaklarında otururken gördüm. Üçümüz birlikte eğlenmeye gittik. Reyna o adamı öldürdü ve Azelda izini sürdü. Birlikte bir mezar kazdık ve asla kendimizi affetmeyeceğimiz suça ortaklık ettik. Mutfakta raslaştığımızda sohbet ettik. Birlikte restorana süsledik. Azelda ile paylaştığımız anların hepsi fotoğraf kareleri gibi hızla oynadı ama şüphelerimin altı bomboştu.

Şatonun kapısını açarken buldum kendimi. Kapının arkasında Arthur vardı. Güneş ışığı gözümü kamaştırırken yaptıkları için özür diliyordu. Arkadaş canlısı davramyordu ve önceki yaşamımda bana verdiği koza, bana verdiği değere dayanarak onu affediyordum. İçeriye geliyor, buzdolabında sakladığımız yapay kandan ikram ediyordum. Başka bir gün onu telefonla arayan bendim, benim için Herakles'in evinden o tabloyu çalmasını istiyordum. Ne kadar beklesem ve anını kollasam da Arthur bana yanlış yapıyordu.

Kalp atışları tik tak. Kalbin yanık kokusu burnumda çürümüş et gibi tütüyordu.

Kendimi çok iyi hatırladığım o kalenin önünde buluyorum. Önceki yaşamımda vampirlerin katliamına neden olduğum taştan devasa bir mezarlık benim için. Sidra hemen arkamda ve burada olmaktan benim kadar rahatsız. Onu dinlemiyor ve Vaha'yı Herakles'in elinden kurtarmak için içeriye giriyorum. Vaha zincirlere asılı, öldüğünü düşündüğüm an kalbim acısa da esasında planlarını mahvettiği için ona kızıyorum. Herakles benimle alay ediyor ve dönüştürdüğü vampirlere saldırımlarını emrediyor. Helikopter sesini duyuyorum. Sidra bir an önümde beliriyor bana kalkan olu-

yor ve bir kez daha o kurşunlarla vuruluyor. Akil'in burada olduğunun farkında ve bundan memnun değil. Vaha'yı zincirlerden indirip yeraltı tünellerine iniyoruz. Yeterince uzaklaştığımızda durup duvara yaslanıyor. Kalbini paramparça edecek bir kurşunu emip çıkarmamı istiyor. Ona yardım ediyorum ve sonra bana kurduğu tuzak yüzünden öfkeyle soluyorum. Duvara yaslayıp beni tutkuyula öpüyor. Geriye çekildiğinde gözlerime bakıyor, o bakışı ben ilk kez görüyorum ve dizlerimin bağı ilk kez orada çözülüyor. Kanını o kadar çok içiyorum ki bu beni sarhoş ediyor, farkında değilim ama başım dönüyor. Belimden yakalıyor, dişlerini tenime geçiriyor ve onun için zehir gibi olsa da kanımı emiyor. Gümüş suyunun etkisi iyiden iyiye azalıyor. Eliyle boynumu arkadan kavırıyor ve gözlerini gözlerime dikeyor.

"Hançer nerede?" diye soruyor Sidra. Vaha'yı Herakles'in elinden kurtardık, yeraltı tünellerine indik. Canının acıdığını ve kurşunu emerek çıkarmam gerektiğini söyledi. Ona kandım. O kadar çok kanını içtim ki gümüş suyu tesirini yitirdi. Başka bir vampir olsa aynı etkiyi yaratmazdı ama o Sidra'ydı.

Cennette meleklerin bile geçemediği yerd.

"Akil'in av kulübesinde." Sözlerin benim dudaklarımdan döktüğüne inanamıyorum ama etkisine karşı koymak çok zor. Ne kadar güçlü olduğunu lime lime ettiği ama acıtmamak için üzerine üflediği zihnimden biliyorum şimdi.

"Onunla işbirliği mi yapıyordun?" Bana bakışları hoyrat ve öfkeyle dolu. O günkü gibi. Kalbime hançer saplarken baktığı gibi bakıyor.

"Ben kimseyle birlikte çalışmam."

"Onunla ne yapıyorsun?" Diritirken parmakları belimi sıkıyor. "Ne planlıyorsun?"

"Henüz karar vermedim." Gözlerim artık boşluğa bakıyor. Beni ağına çekti ve bana istediği her şeyi yapar ve yaptırır.

"Beni asla affetmeyeceksin değil mi?" Hem hiddet hem de muazzam bir kalp kırıklığı var. Burnundan değil söz geçiremediği kalbinden soluyor. Arkasından iş değil, işler çevirdiğimi biliyor.

"Beni asla affetmeyeceksin değil mi?" diye tekrar ediyorum. Affetmeyeceğini biliyorum. Hiçbir zaman birbirimize sırtımızı dönmememiz gerektiğini biliyorum.

Gözlerimiz uzun bir an boyunca birbirine kenetli kalıyor. Bakışlarında onun gerçekten kim olduğunu görüyorum. Kararlı ve pişman olmayacak. Çoktan başlattığı yangını söndürmemi istemiyor ama beni o yangından uzak tutmak için kendiyle savaşıyor.

"Luzia ol," diye başını alnuma yaslıyor. Söyleyişinde yakarış ve çaresizlik var. Bunun tek çıkış yolu olduğunu sanıyor. "Luzia ol, bu kez yoluma çıkma Luxuria."

Gözlerim kapandı.

Her kelime aklımın içinde boğuluyordu. Şeytanlar kuklanın iplerini zincirlerine dolayıp savurdu. İmgeler ve yüzler... Anlar... her bakış, yakarış patlayan yıldızlar gibi dağıldı. Göğsümde çırpınan bir serçe gibi kaçmaya çalışan kalbimi yakalamak ve yerinde tutmak istedim. Ona hayatta kal, diye bağırarak istedim. Peşine düşen yılanı atlat, kanatlarını daha yukarı uçmak için çırp hadi demek istedim. Göğüs kafesimin içinde kanatları yolunmuş gibi kalan o serçeyi bir kez daha olmaz diye sarsmak istedim. Kafes yok, diye sayıkladım. Kafes yok. Kısasa kısas. Kalp kırılır, dağılır ama sorun değil, birleştirmene gerek yok, sorun değil; kalp bu, ağrısı sızısı azalır çoğalır fark etmez, sorun değil. Sadece o parçalarla ne yapman gerektiğini bil.

Bilincim yerine geldiğinde Rahel başımda ıslak bezle alnımı siliyordu.

Her şey çok sessizdi. Kalp atışlarımın yerinde sessizlik vardı. Kalbimin olması gereken yerde kaldırılamayacak bir enkaz vardı. Sükûnet bir yağmur bulutu gibi beni içine çekti. Sanki fırtına çoktan sona ermişti. Eşyalar savrulmuş, çatılar uçmuş, ağaçlar köklerinden sökülmiş, kalpler kırılmış ve fırtına geçip gitmişti. Geriye yağmalayamadığı tek şey, yabani otlar kalmıştı.

Doğrulamaya çalışırken koluma iştirilen iğne canımı yaktı. Göğsümdeki acı hem damganın hem de kandırılmanın verdiği ıshraba dönüştü ve huçkınga benzer bir iç çekiş yükseldi.

"Dikkatli ol," dedi Rahel.

Zihnim hâlâ orada, yeraltında ya da daha geçmişte kalbime bir

hançer sapladığı o odadaydı sanki. İplerimi ne kadar çektiysem de ruhumun bir parçasını oradan buraya getiremiyordum.

Eksilmiştim.

"Bayıldın," dedi Rahel mekanik bir şekilde beni seyrederken "Saatlerdir baygınsın. Serum taktım ve yarayı bazı şifalı otlarla sardım." Göğsümdeki sızlayan yarayı hissedince gözlerim yaşardı. Parmaklarım korkarak dokundu, pamuklu bir bandajla üzeri örtülüydü ama hiçbir şey bir daha o yarayı kapatamazdı.

"Gitmem gerekiyor." Kalkmaya çalıştığımda beni durdurdu. Yüzünde berbat bir ifade vardı. "Hatırlıyorum," dedim. "Ve gerekeni yapacağım."

Bayıldığımda beni yine dişçi koltuğuna yatırmıştı. Annesi ortalıkta yoktu ve sanki ampullerden biri daha işlevini yitirmişti. Elimin üzerinde açılan damar yolunu söküp serumdan kurtuldum.

"Artık önemi yok," dedi Rahel buz gibi bir gerilimle. "Geç kaldık, çok geç kaldık."

Koltuktan doğruldum ve sersemlemiş halde etrafa bakındım. Çıplak ayaklarım karanlığın içinde hareket etmekte zorlanıyordu yine de ayakkabılarımı buldum ve derin birkaç nefes aldıktan sonra eğilip onları ayaklarıma geçirdim.

Dik dur. Cadılar en güçlü büyülerini hep söküp aldıkları kalplerle yaparlar.

"Annem çok kızdı," diye mırıldandı. "Biz..."

"Çekil önümden."

"Luxuria!" Kolumdan yakaladığında dönüp ona ve hayalet görmüş gibi buz kesen yüzüne baktım. "Vampirler... Onlar..." Derin nefes aldı. "Görsen daha iyi olur." Masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar vardı. Benim başımda beklerken kullandığı belliydi. Bilgisayarı açtığında ışığı içeriye biraz daha aydınlattı. Eliyle yaklaşmamı işaret etti. Ne göreceğim umurunda değildi, bir şey görmeme gerek yoktu. Dünyayı yerle bir etmek için görmem gereken her şeyi görmüştüm.

"Tüm dünyada kırmızı alarm verildi." Ekran ışığı yüzünde parlayınca gözlerini görebildim. Gözlerinin içi kıpkırmızıydı, ağladığı

belliydi ve sesi de bu yüzden hafif çatallı çıkıyordu. Buna rağmen gözlerinde hiddet vardı.

"İnsanlar için evde kalın çağrılar yapıyor."

Ekranda açtığı haberde olağanüstü durumdan bahsediliyordu. İnsanlar için gerçekten acil durum ve evde kalın çağrısı yapılıyordu. Sayfayı kaydırduğında patlama haberlerini gördüm.

"Bu da ne..." diye irkildim.

"Yanlış tahminde bulunduk..." Rahel kendini suçlayan insanların büründüğü o mağrur ifadeyi takındı. Bilgisayarda bir tuşa bastı, ekran on altı küçük kareye bölündü ve kaydedilmiş görüntüler oynadı.

"Gümüş suyuna saldıracaklarını düşünmüştük," diye açıkladı. Seyrederken ellerini şakaklarına bastırdı. Başlangıçta sorun yoktu, görüntülerin köşesinde nereye ait oldukları ve saat bilgisi vardı. Kolumdaki saat 23.45'i gösteriyordu ama ekrandaki görüntü kaydı 19.15'e aitti. Fabrikaların yukarıdan görüntüsü ilerlerken bir anda ilk ekranda patlama yaşandı. Fabrikadan dumanlar tüterken yerimden sıçradım ve saniyeler içinde görüntülerdeki tüm fabrikalar benzer şekilde patladı.

"Yapay kan fabrikaları... Dünyanın dört bir yanında," dedi Rahel. "Yapay kan üreten fabrikalar yok edildi."

Ağzım açık ekrandaki geri dönüşü olmayan patlamalara baktım ve beynim bir anlığına durdu.

Bu demek oluyordu ki binlerce vampir dünyanın her yanında tasmaından kurtulan kuduz köpek gibi dolanıyor. Bu demek oluyor ki vampirler susadıklarında, ve bu uzun sürmeyecekti, insanlara saldıracak.

"Geç kaldık," diye daha çok kendi kendine tekrar etti. "Vampirlerle insanların savaşı başladı."

"Eşyalarım nerede?" diye sordum ve onları hiç arabadan çıkarmadığımı hatırladım. Elim boynuma gitti ve Rahel'in kaşları öfkeyle çatıldı.

"Kolyen," dedi. "Seni taşıırken fark ettim."

"Önemli bir şey değil." Parmağımın ucuna gelen yüzüğü bluzumun içine sakladım.

"Luxuria, o bakır yüzük..."

"Evet, biliyorum ironisi hoşuma gitmişti." Başımı dik tuttum ve gülümsedim. Vampirler için gümüş neyse cadılar için bakır oydu.

"Hayır..." Başını iki yana salladı. "Yüzüğün üzerindeki imgeler..." Sanki yüzük ona zarar verebilirmiş gibi geriye çekildi. "O bir cadı kapanı," dedi. "Antik dönemden kalan özel tılsımlardan."

"Ne işe yarıyor?"

Kaşlarını kaldırıp bariz şekilde, "Cadı kapanı," dedi. "Alevini söndürür."

Güldüm... Kendimi tutamadım ve kıkırdamalarım kahkahalara dönüştü. Kahkahalarım ruhumu peşine takan çılgılığı anımsattı.

"Onu sana kim verdi?" Önüme çıkıp, "Hançer..." diye sorgulamasını sürdürdü. "Kimde?"

"Daha sonra Rahel." Omzundan tutup onu kenara doğru iterek yanından geçtim.

"Bekle," diye arkamdan geldi. "Dışarısı şu an tehlikeli."

"Kapıyı aç lütfen."

İtiraz etmek için tekrar ağzını açtı ama bakışlarım onu söylediğimi yapmaya zorladı. Kapının yanındaki şifreli cihaza bir kod girdi ve kapı küçük bir aralıkla açıldı.

Her şeyi düşündüm ölçtüm biçtim ve dışarıya doğru bir adım atarak geriye döndüm.

"Dışarısı şimdi tehlikeli," dedim. "Haberleşiriz." Topuklarımın üzerinde dönüp ona el salladım.

Buraya gelirken içimi yiyip tüketen şüpheler vardı ama ne olursa olsun buradan çıkarken her şeyin değişeceğini biliyordum. Yaşamlar boyu kadim bir dost gibi koluma giren ihanetle yürürken her adımda değişen ne çok şey olduğunu hissedebiliyordum.

Bıraktığım yerde duran ve her şeyin içinde eğreti görünen tatlı mavi arabama yerleştim ve tereddüt etmeden motoru çalıştırdım.

Geçip gittiğim yol boyunca düşündüm. Herkesin Luzia ve Luxuria arasındaki farktan bahsettiği o konuşmalar kulağımı kemiriyordu. Luzia ve Luxuria arasında yaşamlar olduğunu savunanlar olacaktı. İnsanların omzuna yerleştirilen iki meleğin iki yüzü olduğunu bilmelerine rağmen ne cüretle iyi ve kötü olmakla yargılanıyorduk?

Luzia ol... Bu kez yoluma çıkma Luxuria...

Oysa Luxuria'yı çıldırmanın eşiğine sürükleyen her şey tekrar yaşıyordu ve Luzia'nın da tepkisi farklı olmayacaktı.

Yan koltukta duran çantamı kurcaladım ve içinden telefonumu buldum. Gözümü bir anlığına yoldan ayırarak telefonu kontrol ettim. Onlarca çağrı ve mesaj üst üste gelmişti.

"Luzia, neredesin? Lütfen hemen beni geri ara. Sakın şatoya gitme."

Açtığım ilk mesaj Reyna'dan geliyordu ve bu geceyle ilgili daha fazla ne olabilir ki diye düşünme cüretini gösterdim. Telefonu arabaya sabitleyip Reyna'nın numarasını çevirdim.

baya sabitleyip Reyna'nın numarasını çevirdim.

"Lu?" Telefonun diğer tarafında Reyna'nın sesi dünyanın tüm "Şatoda ne oldu?" diye sordum sadece.

"Tanrım, o kadar korktum ki! Neredesin?"

"Reyna şatoya ne oldu?"

"Abilerin..." Duraksadı... "Lorenzo. Onlar şatoyu ele geçirdi." Başta sesini kontrol etmeye çalıştı ama sonra pes etti ve öylece söyledi.

"Mümkün değil." Başımı iki yana sallayarak güldüm. Hiç de aklı başında bir gülüş değildi.

"Akil Maner ile birlik olmuşlar." Reyna onun ismini öfkeyle andı ve kendini zor tuttuğu ortadaydı. "Resmi kayıtlarda Luxuria diye biri olmadığı için şatoya ihbar kararı çıkarılmış ve illegal bir şekilde el değiştirmiş."

Tam da bu yüzden Kan Nehri denilen bu yer onların gurur meselesi. Vampirlerin akın akın buraya dönmesi tesadüf değil. Burayı alırlarsa amaçlarına ulaşırlar.

Arkadan gelen sesleri, "Bir saniye," diye ikaz ederek yeniden telefonu ağzına yanaştırdı. "Vaha uğraşıyor ama şu an en büyük problemimiz bu değil. Olanları duydun mu? Babam ordunun savaş hazırlığı yaptığını ve hiçbir koşulda dışarıya çıkmamamı tembihledi. İnsanlar da vampirlere hoşgörü göstermeyecek. Dediğine göre ağır topları çıkarıyorlar."

"Reyna bunları telefonda konuşamazsın!" Vaha'nın uzaktan gelen sesini duydum ve bir anda hışırdamalar arabanın içinde ra-

hatsiz edici seslere neden oldu. "Luzia!" Vaha telefonu eline almış bağıyordu. "Reyna'nın evindeyiz, her ne cehennemdeysen hemen buraya gel ya da yerini söyle seni aldırayım!"

"Sidra nerede?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Asıl sen saatlerdir nerede..."

Telefonu kapattım. Göğsümdeki bandajı acıyla çekip çıkarttım. Hâlâ boynumda asılı olan yüzük kabuk bağlamaya vakti olmayan taze yaranın üzerine denk geldi. Gülümsedim. Gözümden bir damla yaş akarken gülümsedim.

Şimdi sen de aynı izlere sahipsin Luzia. Göğsünde bir damga var, üzerinde hançeri saplayan ellerin kurduğu bir kapan.

Arabanın camlarımı açtım, direksiyonu iki elimle sıkı sıkı tuttum ve daha çok gaza bastım. Rüzgâr saçlarımı savurdukça hızlandım. Rüzgâr beni itti ve daha çok gaza bastım. Gözümden sıcak yaşların dökülmesine izin verdim. Varış noktasına kadar ağlamaya izin verdim. En çok o an cesurdum.

Herakles'in ölümü vampirleri kışkırtmıştı. Gümüş suyu tehdit etmişti. Sidra hançeri almıştı. Yapay kan fabrikaları patlatılmış ve vampirlerin besin ihtiyaçlarını gideren kaynak kurutulmuştu. Zaten dünyayı dört bir yandan ele geçirmişlerdi ve şimdi de şatoyu işgal ediyorlardı.

Dikiz aynasındaki yüzümle göz göze geldim. Elimin tersiyle gözyaşlarımı silip kendime güzel bir gülümseme seçtim.

Geride ben kalmıştım.

Gülümsedim.

Geride hep ben kalıyordum.

Ben çok güzeldim, güzel bir gülümsemeye ve her şeye sahiptim.

İlk denediğimde kendimi böyle zehirlemiştim.

Araba şatoya yanaşamadı, yol üzerinde bıraktım ve topuklu ayakkabılarımla yürümeye koyuldum. Yol boyunca iri cüsseli vampir timi korumaları bekliyordu ve hepsi beni görmesine rağmen sadece seyrediyordu. Biliyorlardı, bekliyorlardı. Gülümsedim. Dünya yanıyordu ama hepsi bir kadının aklını kaçırmamasından korkuyordu. O halde belki de dünya yanmalıydı...

Şatonun kubbelerini gördüğümde durdum ve gözlerimi dikip gökyüzüne kadar tırmanan görkemine baktım. Beni kâbuslarla ve lanetlerle büyüten evime baktım. Kapısını herkese açan, kimseye yuva olmayan ihtişamına baktım.

Arazinin dört bir yanında da timin amblemini taşıyan vampir korumalar konumlanmıştı. Lorenzo hiçbir şeyi şansa bırakmamıştı. Düşünmüştüm, neden sessiz kaldığını neden yoluma çıkmadığını çok düşünmüştüm. Zaafları hesap edememiştim. Beni nasıl yerle bir edeceğini bildiğini unutmuştum. Beni tanıdığını... Tekerrürler sadece açık yaralarla yaşanmazdı. Daha önce beklediği gibi beklemişti... Önceki yaşamımda babamın gözüne girmek için hep kuytuda saklanır ve beklerdi. Ben tüm kasabanın sevgisini kazanırken uzaktan seyrederdi. Kont evimizin içine kadar girip parmağıma bir yüzük taktıklarında bile beklemişti. Herkes gidene kadar, beni çok seven o insanlardan biri öne çıkıp ilk darbeyi vurana kadar beklemiş ve öyle saldırmıştı. Her şeyin kontrolüm altında olduğunu sandığım anda, uçurtma ellerimden kaydığında meydana çıkmıştı.

Dış kapıya kadar yaklaştığımda vampirler yolumu kesecek oldu ama birisi ona beni bırakmalarını söyledi.

Ormandan yükselen sis bu karanlık masalı layık olduğu gibi süslüyor, ay ışığı altında gözyaşını dökecek kurbanını bekliyordu. Göğsümde bir damga, boynumda bir kapan omuzlarımda peşim sıra her yere sürüklediğim yalnızlıkla gülümsedim.

Kapıdan içeriye girdiğimde pencerede Lorenzo'nun bana meydan okuyarak gülen yüzünü gördüm. Ara kattan, bir süredir Reyna'nın yaşadığı ama esasında Luzia'ya ait olan odadan bakıyordu. O odayla ilgili düşündüklerim aklıma gelince gülümsemem büyüdü. Luxuria'nın manzarası lanetli topraklardı ama Luzia hep çıkışa ve her şeyi iyileştireceğini sandığı şifalı ıhlamur ağacına bakıyordu.

Şimdi hayatı boyunca benimle hiç kazanamadığı bir rekabetin savaşını veren en büyük abim Lorenzo'nun gözleri de ağacıma kaydı, bana bir şey göstermek istediği belliydi. Başımı çevirdiğimde sinir katsayım varoluşumdaki her şeyi aşmıştı.

İhlamur ağacının gövdesini işaretlemiş. Benim kutsal ağacımı kirli elleriyle yaralamış.

Luzia'nın ağacının gövdesine cadı damgasını kazımişti.

Ağacın etrafında odunlar yığıldıydı, dalında çocukken oynadığım bez bebeklerden biri asılıydı. Öfke sıkıttığım yumruklarımın birliğinde göğsümde kabarıyordu. İçimdeki çılgılık biri bin yaptı ve dışarıya çıkmak için tüm hücrelerimi yağmalamaya başladı.

"Luzia," dedi. "Sakin ol."

Sesi omurgamı dikleştiren, omuzlarımı sarsan ve duygularımı yerle bir eden uyanıcıydı. Beynime verilen elektroşoktan daha etkili ve tehlikeliydi.

Hışımın geriye döndüğümde onunla göz göze geldim.

Üzerinde hiçbir kırışıklığı olmayan bordo rengi gömleğiyle buradaydı. Vampir kralının rengiyle.

İşte karşımdaydı ve bakışları ne soruya ne de sorguya ihtiyaç duyuyordu. Ben her zaman kafa karıştırıcıydım; gözlerim parçalanmış cam yansımalarını andırır, her parça başka şekle bürünürdü; hilelerim de karanlık aşkım da oradaydı.

Sidra Dekalton hep serin ve durgun olmuştu. Gizleri yoktu, hile yapmazdı, kötülüğü berrak ve sahiciydi, şiddeti tetiklerdi, hoşnut etmeye çalışmaz, yanıltmazdı. Şimdi de öyleydi, gücü bakışlarından siyah dumanlar gibi taşıyor ve bundan rahatsızlık duymuyordu. Ne yaptığının farkındaydı, kazanan taraf savaştan şikayetçi olmazdı ve o kazandığını biliyordu.

Ama bir şey daha vardı gözlerinde, kazanırken beni kaybettiğini de pekâlâ biliyordu.

Gülümseyerek onun etrafını saran kötülüğe baktım.

Herakles'in bir numaralı adamı Ares hemen birkaç adım arkasında duruyordu. Diğer yanında müzayededen hatırladığım bir kadın vardı. Esmeralda... Yavaşça kendi etrafımda döndüm. Leonard ve Lennie şatonun giriş kapısına çıkıp eşikte durdular. Lorenzo hâlâ yukarıdaydı ve içeride olduğunu görmemi istiyordu. Vampir timinin kırmızı gözlü üyeleri dışarıya açılan siyah demir kapının önünde rahatça duruyorlardı. Hepsi etrafımı sarmış beni içine çektikleri tuzağın işe yaradığına emin olmak istiyordu.

Yeniden ona baktım.

Satranç tahtasının üzerinde tek başına kalmış bir vezirdim. En iyi oyuncularıyla birlikte hâlâ sahadaydı ve karşımda dikilmiş pes etmemi bekliyordu.

Şatoyla onun arasında, ağacın yanında duruyordum ve şimdi ben kuduz bir köpek gibi hangisine saldıracağımı düşünüyordum.

"En başından beri oynuyordun," dedim. "Tekerrür ediyordu. Sen yine bu kasabaya beni öldürmek için gelmiştin."

Sessiz kaldı.

"Tekrar doğdum ve sen de tüm karanlığınla bir kez daha beni öldürmek için geri döndün. Ama Luzia'yı buldun." Ellerimi arkada birbirine kenetledim. "İntikam hırsıyla yanıp tutuşuyordun ama Luzia'ya kıyamadın."

Sessiz kaldı.

"Herakles ile birlikteydiniz." Onunla her yan yana gelişini düşündüm, yol boyunca çok şey düşündüm. Hançerin yerini öğrendiğinde isteseydi gidip Herakles'i öldürebilirdi ama yapmadı. Onunla kavga etti ama onu öldürmedi. Herakles'in her konuşması açık bir uyandı ama anlamadım. Hiçbir arama yapmadan beni kaleye götürmüştü çünkü nerede olduğunu biliyordu.

"Hiçbir zaman geriye çekilmedin," dedim. "Saygınlığını yitirdiğin yalandı. Sadece hançeri bulmak istedin." Gözlerim müzayedede benimle oynayan sahtekâr suratlarda dolaştı. Kimsenin durumundan rahatsızlığı yoktu. Hepsinin yüzünde aynı ifade vardı. Nihayet intikamlarını alıyorlardı.

Geçmişte muhakkak sevdikleri birini avlayan avcıyı kapana kısırmışlardı.

"Onlar..." Vampir sürüsünü ve elebaşlarını kastediyordum. "Onlar dünyayı işgal ederken sen beni istila ediyordun!"

Parmaklarımı dudaklarıma götürüp yaramaz küçük kızlar gibi kıkırdadım.

Son kez baloya gittiğim geceyi hatırlayan biri var mıydı burada? Elbette abilerim oradaydı. Sidra o geceyi kaçırmıştı ama eminim orada olsa çok eğlenirdi.

Araz Maner, kolluk kuvvetleri ve Vaha yüzünden başıma bela olan Manolya denen kadınla içeriye girmiş ve benim cadı olduğumu ilan etmişti. O gece de herkes bana böyle bakıyordu. Akbaba gibi etrafıma dizilmişlerdi. Gözlerinde "nihayet" nidaları vardı. Düşüşümün tek bir anını kaçırmak istemiyorlardı. Birden yüzlerindeki tüm maskeler inmişti.

Ben tek başımaydım.

Elimdeki izi bulmak için neredeyse tenimi kazıyacaktı.

Dur dememişlerdi.

Sadece odunlara sürüklenmemi istiyorlardı ve hepsi bir kibrit uzatmak için hazırды.

"En başından beri çoban sendin..." Altdudağımı ısırdım. "Herakles koyunlardan biriydi. Luxuria'nın ihaneti, ona beslediğin kin, insanlara olan hırsını asırlarca büyüttü." Ondan öylesine nefret etmişti ki bunu bütün insanlığa mal etmişti. "Luzia ile karşılaşınca yine tökezledin, ona kıyamadın. Herakles bu yüzden çıldırdı..." Anlıyordum ve anladığımı belli ederek başımı sallıyordum. "Sonra ihanetin aslında senin hayatım kurtardığını öğrendin ama ben hatırladığımda ve kim olduğum ortaya çıktığında yeniden tehlikeliydim... Bu yüzden içimdeki Luzia'yı öpüp kokladın. Senin sürünün kurdu Luxuria... Serbest kalıp kalmadığını bilmek istedin. Ne planladığımı öğrenmek istedin."

Luxuria'ya yaptığı her haksızlık gözlerimden taşan çılgınlığa eklendi.

"Beni öldüremedin ama kontrol altında tuttuğuna emin olmak istedin. Bu yüzden gitmeme asla izin vermedin."

"Bana ihanet ettin," dedi nihayet konuşacak yüreği bulduğunda. "Bana güvenen herkesin ölümüne neden oldun. Sevdiğim herkesin. Irkımı katlettin. Asırlarımı bu öfkeyle yaşadım."

"Bahse girerim öldüğümde ilk kez huzur buldun..." İçtenlikle gülümsedim. "Ne de olsa ölü âşıklar arkadan iş çevirmezler, değil mi sevgilim?"

"Öyle olsaydı yaşıyor olmazdın," dedi buz gibi.

"Kapa çeneni." Alayla gözlerimi devirdim. "Saplantılısın, her

zaman öyleydin. Bütün bu savaş bile benim için, benim uğruma. Beni hiç yenemediğin için." Her bir cümlemin dudaklarımdan küçümseyici çıkmasına engel olamadım.

"Saplantılıyım," diye başını eğerek kabul etti. "İnsanların diz çökmesini istiyorum ve senin yanımda olmanı istiyorum."

Beni öldürmeye çalışsa daha az alınırdım. Kafasının içinde beni koyduğu yer canımı sıkışmış ve tüylerimi ürpertmişti. Dünyaya hükmederken ona hayran hayran bakan bir âşık olacağımı umuyordu. En güzel elbiselerimi giyip onun zafer şarabından içerken kucagına sokulacaktım. Boynumu ona uzatacak ve galibiyetini kutlayacaktım. Onun doğrularının hüküm sürdüğü krallıkta ben pahalı tablolar alıp sanatla ilgilenecektim. Okuduğum kitapları ona anlatırken nasıl sevimli görünürdüm... Güçlü krallığında yanında duracak güzel bir aksesuar.

Hangi akla hizmet beni oraya yakıştırmıştı? Hangi akla hizmet beni böyle hafife almıştı? Ben onun için bir tehdittim. Oyundaki tek rakibiydim. Ezeli düşmanıydim. Güçlü ve cesurdum.

"Öyle düşünmüyorum," dedi. Muhtemelen o ki düşüncelerim ve beni nasıl sınırlendirdiği her halimden belliydi. "Pes edeceğini düşünmüyorum, teslim olmanı umuyorum yalnızca." Gözleri bir anlığına yukarıya kaydı. "İstediğin an, onları enselerinden tutup dışarıya atabilirim."

Omzumun üzerinden dönüp hâlâ pencereden seyreden Lorenzo'ya baktım. Diğer herkes gibi onlar da sessizdi. Kimse bana tek kelime etmiyor ya da eylemde bulunmuyordu. Hepsi onun hâkimiyeti altındaydı. İlk doğan vampirin...

"Şatoyu istiyorlarsa kalabilirler," diye gülümsedim. "Ve sen de eğer insanları diz çöktürebiliyorsan bol şans ama isteklerinin o kadarıyla yetinmek zorunda kalacaksın."

Kederle kaşlarını kaldırdı. Sanki dünyayı yerinden oynatmıştı ve son hamlesi kalmıştı, şimdi bir yaprağı kımıldatacak gücü yoktu ve sadece rüzgârdan medet umuyordu.

"Öylece kabul edeceğini düşünmedim," dedi. "Ama ben nasıl sana yeniliyorsam sen de yenileceksin. İstediğim..." Gözlerinde bir ricayla nefes verdi. "İstediğim işleri zorlaştırmaman. İstediğim en

başından beri zarar görmemen. Artık durduramazsın."

Kendinden emindi çünkü tüm çıkışları kapattığını biliyordu. Vampirler dünyayı ele geçirmişti ve şimdi tüm kontrol onlardaydı. Tek başıma yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Bunu kabul edip, direnmeden boyun eğmek zorundaydım. Başta belki sorun çıkarmırdım, biraz bağırır birkaç damla gözyaşı döker ama nihayetinde onun kollarında avunur belki bir gün onu anlardım. Böyle düşünmüyorlardı, bundan eminlerdi çünkü beni kendi köşeme kısırmıştı.

Bana farkında olmadığım bir kapan kurmuş, kapkaranlık aşkıyla beni hapsedmişti.

Yine de kaybetmiş gibi hissetmiyordum... Zaman meselesiydi. Ben tekrar doğana kadar onun çok vakti olmuştu. Günlerini değil, on yıllarını bunu planlamak için harcamıştı. Onun gözünden baktım her şeye. Kalbime bir hançer sapladığı ana kadar savruldum. Ona ihanet etmiştim ve kalbime bir hançer saplamıştı. Barış içinde yaşamak istediği dünyada âşık olduğu avcı tarafından ihanete uğramış, sevdiği ve ona inanan herkesi kaybetmişti. Hata silsilesiydi. Eğer bana güvenmeseydi dostları ve yandaşları güvende olacaktı. Ama o bana güvenmiş, ben dahil sevdiği herkesi kaybetmişti.

İnsanlar vampirlere hiçbir zaman istedikleri kadar şans vermemişti.

İhanet ve yenilgiyle geçen asırlar... Bu kadar çaba harcamasına şaşmamalı.

"Vampir ifşası bile senin planındı değil mi?" Boş gözlerle yolu seyrettim. "Benden ilham aldığını düşünmeye başlayacağım."

"Vampirler çağlar boyunca insanlara şans verdi ve insanlar her defasında üstünlük tasladı. Barış istediğim zamanları biliyorsun..." Şimdi Luxuria'nın anılarını kurcalıyordu. O dönemler bunu istediğini anımsıyordum. Beni bir arada yaşayabileceğimize ikna etmeye çalışıyordu. Beni yine bir şeylere ikna etmeye çalışıyordu ama bu defa işini şansa bırakmamıştı.

"Uykularında öldüler," dedi kaskatı kesilmiş çenesini sıkarak. "Bunu hak etmediler." Sıkı sıkı tutunduğu bu suçlama, yaptıklarından gurur duymasına izin verdi. "Vampir ifşası son şanslarıydı ama onlar yine üstünlük tasladı. Ahlaki değerleri olmayan bu yaratıkla-

nın ırkını yargısızca infaz etmesine müsaade etmeyeceğim. Vampirlerin karanlıklardan çıkmasını ve yaşam hakkı olan tüm canlılar gibi dünyanın parçası olmasını istiyorum."

"Başlayan her şeyin arkasında sen varsın. İnsanlardan intikam alıyorsun." Anlayarak ve dudak bükerek başımı yukarı aşağı salladım.

"Yaptıkları insanların yanına kâr kalmayacaktı," dedi. "Ben ırkımı koruyorum."

"Sahtekârsın." Bunu onur mücadelesiymiş gibi gösterme çabasını bakışlarımı kaçırarak yok saydım.

"Beni öldürecek iğneyi saçına ilıştirmeyi unutmamıştın ama bağlılık yüzüğünü unutmuştun." Belli ki içine oturmuştu, sitemle güldü. "Sahtekârlıktan bahsetme."

Faydası olmayacaktı ama yine de kötü hissetmesini istedim ve öyle mi dercesine kaşlarımı kaldırdım.

"Bu cadı kapanı mı diyorsun?" Boynumdaki zincire takılı yüzüğü tek elimle çekip kopararak boşlukta salladım. Her defasında beni yanlış okuyuşuna gülümseyerek ve gözlerinin içine baka baka yüzüğü ağacın dibine fırlattım.

Ona tokat atmışım gibi sersemledi.

Ne acı, sadece sonunu okuduğun bir kitaptan çok şey öğrendim sanırsın. Sanırsın da yanılırsın.

Burada durup sanki haklıymış sanki hakkı varmış gibi onu insanlara savunmayacaktım. Savaşının insanlarla olduğunu çünkü insanların açgözlü pislikler olduğunu söylerken onu ciddiye almayacaktım. Onlar savaşmak istiyordu ve bahaneleri hazırды. Sidra asırlardır intikam için yanıp tutuşuyordu. Ve kendini onca zaman intikamla beslersen, intikamını beslemek için yaşarsın. Evet, biraz güç uğruna insanlığını satan liderler oldu ama zaten benliğini satmış insanların girdiği günahlarla övünemezsin. Hırsızın kapısının önüne bir tomar bırakırsan onu seve seve içeri alardı. İşte vampirler sadece böyle insanların gözünü boyamıştı ve Sidra sadece böyle insanları görüp savaşı başlatmıştı.

Oysa Reyna sırf Herakles kasabanın vampir liderinin sevgilisi insan olamaz diye düşündüğü için zorla dönüştürülmüştü. Mera... İş arkadaşlarım sırf gözdağı için katledilmişti. Cenazelerinde bile

huzur vermemişlerdi. Zevk için ya da zapt edemedikleri kan arzusuyla öldürdükleri insanları günlerce sayamazlardı. Şimdi yapay kan fabrikaları patlatılmış ve tüm insanlık için hayati bir sorun haline gelmişlerdi. İşte bu yüzden ona insanları savunmayacaktım.

"Sen olduğunu biliyordum," diye mırıldandım. Alevler bedemin içinde volkanik bir akıntı gibi sürükleniyordu. "Etki altına alındığımı fark ettiğimde sen olduğunu biliyordum. İlk anda aklıma gelmedin, hiç aklımdan geçirmedim ama sen olduğunu biliyordum." Gözlerim yanmaya başladı, bakışlarımı gökyüzüne çevirdim ve dilek dilemedik birkaç yıldız aradım. Yoktu.

"En çok da seni öldürecek silahın kimin elinde olduğunu bilmek istedim. Çünkü doğru olan buydu. Doğru olan bunun için endişelenmemdi ve işte bu yüzden buna izin verdim."

Bluzumu aşağı indirip derimi yakan ve hâlâ kanayan damgayı gösterdim. Bakışları gözlerimden aşağı kaydı, yamuk yumuk ve kabaca çok kötü şekilde dağlanan izin ne olduğunu anladı. Yüzündeki ifadenin fotoğrafını çekmeyi çok isterdim. Azap, öfke, bir önemi olmayan üzüntü ve dehşetle yeniden gözlerime dönerken bana doğru atıldı.

"Kim," dedi hırsıyla. "Bunu sana kim yaptı?"

"Kes şunu!" Elimi kaldırarak onu olduğu yere çiviledim. "Madem bir işe kalkıştın, hakkını ver."

"Bu seninle ilgili değil," dedi. Çok kısa bir an kara gözlerinde pişmanlık gördüm sandım ama pişmanlık değil rahatsızlıktı. "Bunun parçası olmak zorunda değilsin." Bu defa çok dikkatle bana doğru bir adım attı. "Bu, insanlarla ve vampirlerle ilgili. Sana gösterdim, bunca zaman sonra bile insanların ne denli ikiyüzlü olduğunu, kendi ırklarını nasıl gözden çıkardıklarını gördün. Bu olacaktı ve bunun başında benim olmamı tercih edersin. Ben de senin yanında olmanı tercih ederim."

"Affedersin," dedim gözlerimi kısarak. "Bu duygusal konuşmadan etkilenmem mi gerekiyor?"

"Cadıları ateşe verenler de onlardı ve hepsinin intikamını alma ya ant içen sendin."

Seçtiği kelimelerin elleri olsa yakama yapışır, dişleri olsa boğazımı parçalardı.

"Ama bir kez daha buna bulaşma. Bu kez savaşma Luxuria." Başımı iki yana yatırarak daha önce söylediği cümlelerin alaycı taklidini yaptım. "Yeterince savaştım ve onlarca ordu yönettim. Artık bunu yapmıyorum. Artık savaşmıyorum." Dişlerimi göstererek güldüm. Bu cümleleri birlikte restoranı boyarken kurmuştu.

Yaptığına ihanet demezdi ve asla demeyecekti.

"Sidra..." dedim. "Kendinle övün. Belki de ilk defa dişime göresin, onca zaman boyunca çok zayıf olduğunu düşünmüşümdür."

"İnsanlarla ilgili düşüncelerimi hiçbir zaman saklamadım," dedi, eh haklıydı. "Seni de senden korumaya çalışıyordum."

İhanet demezdi ve asla demeyecekti.

"Sus!" diye dayanamayarak çıktım. "İnsana arkadan yaklaşip sırtından vurana düşman denir... Senin gibi gözünün içine baka baka kalbinden vuranlara da cehennemde yandığını görene kadar gözümü kırpmayacağım göt herif denir."

Hepsinin yüzüne baka baka güldüm. Kendi etrafımda döndüm ve güldüm. Neredeyse etkilenmişim ve neredeyse hoşlanmışım da. Nihayet oyun oynamayı bırakmıştık ve içimizdeki karanlık paçalarımızdan akmaya başlamıştı. Böylesi masalı mutlu bir son sadece ziyan ederdi.

"Bu benim savaşım, evet..." Çenesini hafifçe yukarıya kaldırdı. "Bu benim insanlarla olan savaşım, seninle değil." Bunu anlamam çok önemliymiş gibi vurguladı sen kelimesini. Sanki aklımla alay etmemiş gibi.

"Biliyor musun, hançeri almak için o kadar zahmete girmene gerek yoktu." Omuz silkerek yana doğru öylesineymiş gibi bir adım attım. "Benim seni mahvetmek için de öldürmek için de hiçbir zaman silaha ihtiyacım olmadı."

"Buraya kadar." Bana doğru yarım adım daha yaklaştı. "Bu defa seni kurtarmama izin ver, direnme artık." Etrafında akbaba gibi başımı bekleyen vampirler umurunda değildi. Bir yerlerden bakınca sözleri, hali ve yakaran tavrı birileri için romantik bile olabilirdi.

Bana doğru elini uzatmıştı ve ikna etmek için kendince epey güç sergiliyordu.

Vampirlerin kralı vampir avcısının gözünün içine bakıyordu teslim olsun diye.

“Benim tarafıma gel,” dedi. “Benimle dur.”

Bu defa seni kurtarmama izin ver diye bas bas bağırırken aslında neleri fısıldadığını duyamıyordu. Sessizliği bilmiyordu, anlar ve asırlar da geçse anlamıyordu.

Eminim kendi bildiği ve inandığı tüm değerlerde denemişti.

Daha önce de yaptığı gibi.

Bir yaşam önce beni lanetten kurtarmak için çabaladığı gibi... Oysa beni yakıp tüketen şey hiçbir zaman lanet olmamıştı. Beni tutsak eden lanet değil, gitmeme izin vermeyen, elimi kolumu bağlayan prangam, yalnızlığımdı. Uğraşmışım, sevgilerini kazanmak için çok yorulmuştum.

Sen... Sen karış karış aramıştın beni lanetten kurtaracak o yolu. Bulursan elini tutar, seninle giderim sanmıştın.

Gözlerim altında durduğumuz gecede ve hiç uzaklaşamadığımız geceye sığınan şatodaydı. Hep kaçıp gitmek istediğim evimde.

Affedilemeyen hatalarla ilgili hiç düşündün mü?

Çekip gitmek istediğimde beni bu yüzden defalarca durdurdun. Benim için endişelendiğini sandığım tüm o anlar silahımı dolduran kurşunlar şimdi.

Sen, bu şatonun içine beni hapsetmek istediğini anladığımda savaşını kaybettin.

Görmemi, duymamı, bilmemi istemedin.

Kasabaya, karanlık masalımıza tekrar döndüğünde Luzia'nın kalmasına izin verme nedenin de aynıydı, çantasını topladığında gitmesine karşı çıkmanın nedeni de aynı...

Öldüğümde içini kitaplarla doldurup ruhumu bile buraya süngülemen de bundandı.

Ben tekrar doğdum, sen bir kez daha bu şatoya hapsettin beni.

Hiçbir şey, kalbime saplanan hançer bile canımı bu kadar yakmazdı.

“Cadıların kullanmayı en sevdiği zehirin akrep zehri olduğunu

bilen var mı?" Çok yavaşça ve kısık sesle herkese doğru konuştum.
"Bununla ilgili çok okumuştum."

Kafamın içinde dönen sesler çığlık mıydı kahkaha mıydı artık ayırt edemiyordum.

"Nedenini biliyor musun?" Sidra'nın gözlerine bakmak istedim. Ölürken de onun gözlerine bakmak istemiştım. "İlham verici..." Başımı sallayıp kendimi onayladım. "Akreplere tuzak kurar ve köşeye sıkıştırırsan kuyruklarını kendine batırarak intihar ederler..." Ona doğru bakıp şefkatle gülümsedim. "Bunu bilmen gerekiyordu," dedim. "Daha önce görmüştün. Hatırlasana... O hançeri kalbime saplamadın. Ben köşeye sıkışmışım ve bir plan yaptım. O hançeri kalbime saplaman için gerekli olan her şeyi yaptım."

Hepsi delirmişim gibi bana bakıyordu. Delirmiştim de... Kalp kırıklığı ile başa çıkılır, ağlarsın ve kendine kaçarsın. Ruhun yorulur, uyursun geçer. Ama aklınla oynadıklarında, aklına saldırdıklarında seni iyileştirecek yolu bulamazsın. Düşünmeye çalışırsın ama zihnin kör olmuştur ve çıkış yoktur. Kafanın içinde elinle yoklar durur, kör gözlerle çarptığın her şeyi devirir yolu daha da zorlaştırırsın.

"Kendi zehriyle intihar eder..." diye kendi kendime fısıldadım.
"Çünkü cadılar ilk önce süpürgelerini yakarlar."

Çünkü cadılar ilk önce süpürgelerini yakarlar.

Bazen kaçmak için.

Bazen çıkan ateşte birilerini yakmak için.

Bazen de o sözleri fısıldayıp yangın olmak, yanmak, kül yağmak için.

"Luzia..." dedi ipini koparmış yabancı bir hayvanı ehlileştirmeye çalışarak.

"Luzia ol. Bu kez yoluma çıkma Luxuria..."

Elim arka cebime gitti, ona doğru gülümsedim. Kızgın değildim ya da belki de çok kızgındım ama artık önemi kalmamıştı. Zippoyu çıkardım, tek hareketle yaktım ve gözlerinin içine bakarak yüzüğün üzerine fırlattım.

"Cor meum uro." *Kalbimi yakıyorum.*

Gözleri irileşti ama engel olmak için çok geç kaldı.

Adına ihanet demek için benim gibi ölürken öldürmek gerekir.

Adına ihanet demek için sessizlik gerekir. İhanetine anlam biçecek-sen bunca kişi ve bu kadar laf söz yersizdir. Uzun uzun kurulan tüm cümleler noktaya ulaşmadan anlamını yitirir. İhanet dediğin edeni de uğrayanı da supus eder.

Sidra Dekalton bile bunu yapacağımı öngöremezdi.

Tehdit altında hissettiğinde kaçarsın, teslim olursun ya da savas-ırsın. Yaktığım ateş hepsiydi. Kara cadının o hançeri yaparken kullandığı büyü sözleri kullanmıştım.

Düşmanı yakana dek, kalbimi alevlere veriyorum.

Ağaç alev aldı ve ben de içimdeki çılgınlarla yanmaya başladım. Koruyucu zırh tabakası delindi. Yangın intikam ve öfkeyle büyürken, iyi ve masum olan her şey ağaçla birlikte çatırdıyordu. Alevler öyle canlı, açgözlü ve hoyrattı ki sessizliğe bile yer kalmamıştı. Bembeyaz teninin üzerine alevlerin kızıl gölgeleri düşüyordu. Ateşe hiç olmadığım kadar yakın, yangının sağ kalamayacağım kadar içindeydim.

Günahlarımız ve işlediğimiz suçlarımız yenilgimizin üzerine örtündü. Birbirine haykıran bakışlarımızda ömürlük ağıtlar çırpınıyordu.

Şıfalı bir dokunuşun bastırdığı lanet, ağacın kökleri gibi damarlarımda yayılırken korku çok eski bir dost gibi pelerinini omuzlarıma örttü.

Kara duman sahibini bulmuş hayaletler gibi şatoyu çevrelerken kara bulutlar ona eşlik etti. Alevler yükseldikçe gürlemeler başladı. Ayağımın altındaki toprak da dizlerim kadar titriyordu. Fırtınanın, sahici bir fırtınanın yaklaştığını hissediyordum.

Titreyen gözlerinde ilk kez hüznü ve dehşeti aym anda gördüm. Beni öldürmek için geldiğinde, kalbime hançer sapladığında bile böyle perişan görünmemişti.

Üzüntü müydü bu yoksa korku mu?

Uğultular ve fısıltılar bir ömür sonra tekrar kulaklarımı istila etti. Ruhlar kızgındı ve bu defa istediklerini alana kadar peşimi bırakmayacaklardı. Sesleri gök gürlemeleriyle birlikte omurgamdan aşağı iniyor, enseme kavıyor, saç diplerimi sızlatıyordu. Onları din-

lemediğim için, itaat etmediğim için, miraslarını sürdürmediğim, av mevsimini tamamlamadığım için daha da öfkeliylerdi şimdi.

Şatonun kapıları ve pencereleri gürültüyle açılıp kapanmaya başladı. Her çarpma sesi bir kalp atışına denkti.

Etrafımda onların varlığını hissediyordum, kız kardeşler el ele tutuşup beni çemberin ortasına almışlardı. Dönüyor ve her defasından daha da yükselen büyümlü sözlerini söylüyorlardı. Korku yeniden küflenmiş bir ceket gibi üzerime bindi.

Etrafımızdaki vampirler teker teker yere yığılmaya başladı. Daha yaşlı olanlar kaçmaya başladı. Ne bir an başımı çevirdim ne de gözlerimi onun gözlerinden alabildim. Yine de Lorenzo'nun, şatoyu çok isteyen abimin çocukluktan kalma hatıralarından, çok bildiği karanlıktan nasıl geri geri yürüyerek uzaklaştığını gördüm.

Onların korkudan sırt bile dönemedikleri bu karanlığa kaç kez kollarımı dolamıştım?

Yıllarca korktuğum ve kaçtığım laneti serbest bırakmıştım.

Yıllarca korktukları ve kaçtıkları vampir avcısını serbest bırakmıştım.

Öldürmekten başka çaresi olmayanın iplerini kesmiştim.

Hepsi gitti, bazıları öldü, sadece o kaldı.

Uzun, çok uzun zaman sonra ilk kez kalbim korkunç şekilde ağrımaya başladı.

Birbirimize, aynadaki yansımamıza, felaketimize bakarken ve etrafımızda kıyamet koparken ikimizin de gözünden bir damla yaş aktı.

Canavarlar da hüznünlüdür ama bu, canavar oldukları gerçeğini değiştirmez. Hem aşk dediğin nedir ki, başlangıç ve bitiş çizgisi arasındaki kalp kırıklığı değil mi?

Atalarımızın başlattığı savaş ve musallat ettikleri lanet bir kez daha etrafımıza dolandı.

Aşk bizim gibi canavarlar için savaşmanın en zarif haliydi.

Ölüm bizi ayırana dek.

Hikâyemiz devam edecek;

